

Notes du mont Royal

www.notesdumontroyal.com

Cette œuvre est hébergée sur « *Notes du mont Royal* » dans le cadre d'un exposé gratuit sur la littérature.

SOURCE DES IMAGES
Google Livres

ΛΟΥΚΙΑΝΟΣ

LUCIANI SAMOSATENSIS

O P E R A

GRAECE ET LATINE

AD EDITIONEM

TIBERII HEMSTERHUSII ET IOANNIS FREDERICI REITZII

ACCURATE EXPRESSA

CUM VARIETATE LECTIONIS ET ANNOTATIONIBUS

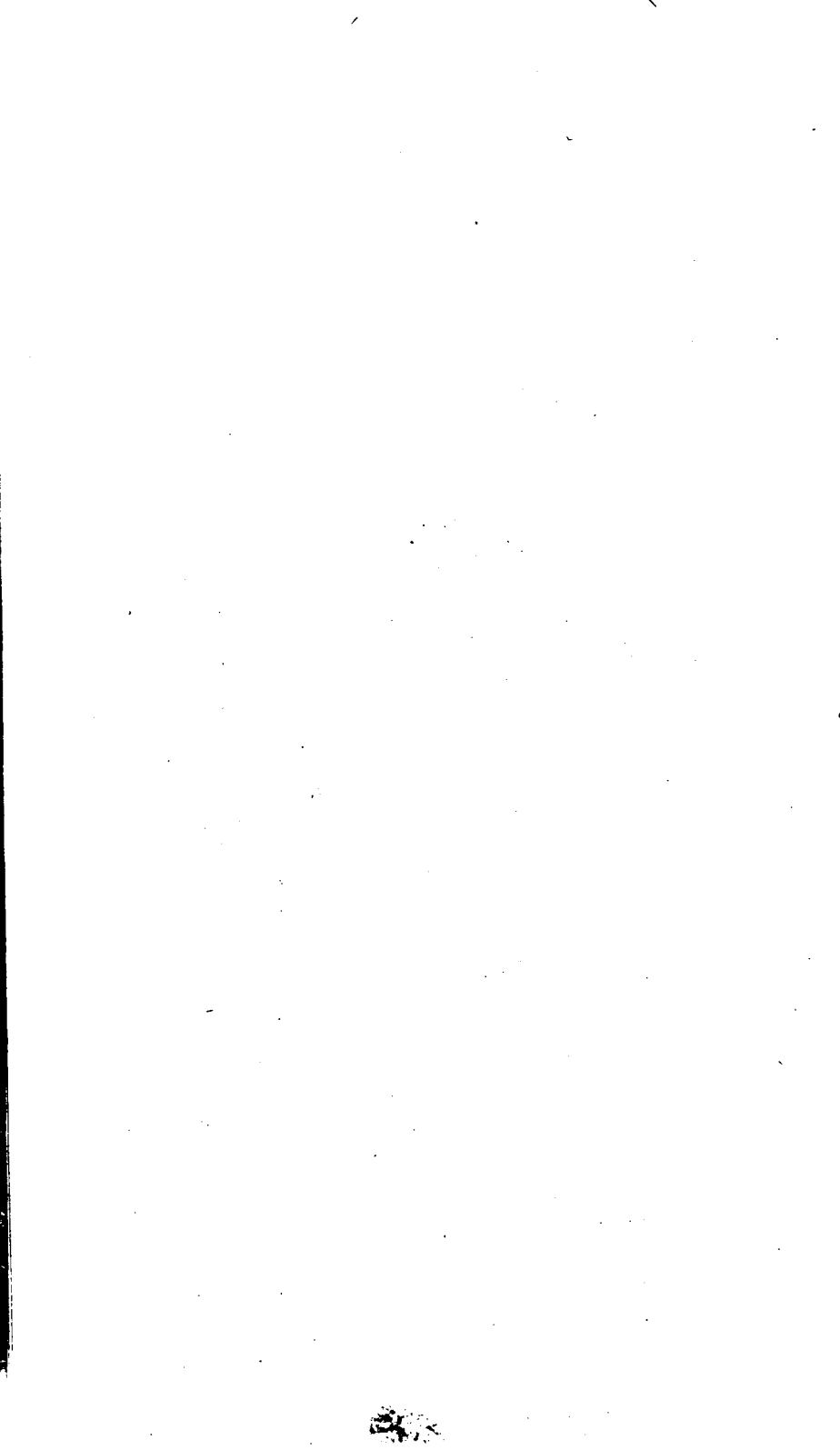

VOLUMEN QUINTUM

BIPONTI

EX TYPOGRAPHIA SOCIETATIS

CIDIOCCXC

ΑΠΟΚΗΡΥΤΤΟΜΕΝΟΣ.

ARGUMENTUM.

Ἀποκηρυχθεὶς τις, ἰατρικὴν ἐξέμαθε· μανέντα τὸν πατέρα, καὶ ὑπὸ τῶν ἄλλων ἰατρῶν ἀπεγνωσμένον ἰασάμενος φαρμάκου δόσει, ἀνελήφθη αὐθις εἰς τὸ γένος. μετὰ ταῦτα, μεμνηυῖαν τὴν μητρίαν ἰάσασθαι κελεύμενος, [καὶ λέγων μὴ δύνασθαι] ἀποκηρύττεται.

Abdicatus aliquis medicinam didicit. Patrem furiosum, & ab aliis relictum medicis cum medicamento dato sanasset, receptus est in familiam. Post haec novercam furiosam sanare iussus, cum non pareret, denuo abdicatur.

ΟΤ καινὰ μὲν ταῦτα, ὡς ἄνδρες δικασταὶ, οὐδὲ παρά-
δοξα, ὑπὸ τοῦ πατρὸς ἐν τῷ παρόντι γιγνόμενα· οὐδὲ νῦν
πρῶτον τὰ τοιαῦτα ὀργίζεται, ἀλλὰ πρόχειρος οὗτος ὁ
νόμος αὐτῶ, καὶ συνήθως ἐπὶ τούτ' ἀφικνεῖται τὸ δικαστήριον. ἐκεῖνο δὲ καινότερον νῦν δυστυχῶ, ὅτι ἔγκλημα
μὲν ἴδιον οὐκ ἔχω, κινδυνεύω δὲ τιμωρίαν ὑποσχεῖν ὑπὲρ
τῆς τέχνης, εἰ μὴ πάντα δύναται πείθεσθαι τούτῳ
κελεύοντι· οὐ τί γένοιτ' ἂν ἀτοπώτερον; Θεραπεύειν ἐκ

ABDICATUS.

NON nova ista, iudices, aut praeter spem a patre iam fiunt, neque nunc primum sic irascitur; sed in promptu illi ista lex, consueto more ad hoc venit tribunal. Illa autem nova mea nunc est infelicitas, quod proprium quidem crimen non habeo, sed artis subire poenam periclitor, si ea non potest per omnia istius imperiis obsequi. Quo quid fieri potest absurdius? curare pro imperio, non iam quan-

προστάγματος, οὐκ ἔβ' ὡς ἡ τέχνη δύναται, ἀλλ' ὡς ὁ πατὴρ βούλεται. ἐβουλόμην μὲν οὖν τὴν ἰατρικὴν, καὶ τοιοῦτόν τι ἔχειν Φάρμακον, ὃ μὴ μόνον τοὺς μεμνηνότες, ἀλλὰ καὶ τοὺς ἀδίκως ὀργιζομένους παύειν ἐδύνατο, ἵνα καὶ τοῦτο τὸ τοῦ πατρὸς νόσημα ἰασαίμην· νυνὶ δὲ τὰ μὲν τῆς μανίας αὐτῷ τέλεον πέπαιται· τὰ δὲ τῆς ὀργῆς μᾶλλον ἐπιτείνεται. καὶ τὸ δεινότατον, τοῖς μὲν ἄλλοις ἅπασιν σωφρονεῖ, κατ' ἐμοῦ δὲ τοῦ θεραπεύσαντος μόνου μαίνεται. τὸν μὲν οὖν μισθὸν τῆς θεραπείας ὁρᾶτε οἷον ἀπολαμβάνω, ἀποκηρυττόμενος ὑπ' αὐτοῦ πάλιν, καὶ τοῦ γένους ἀλλοτριούμενος δεύτερον, ὥσπερ διὰ τοῦτ' ἀναληφθεὶς πρὸς ὀλίγον, ἢ ἀτιμότερος γένωμαι πολλάκις ἐκπεσὼν τῆς οἰκίας. Ἐγὼ δὲ ἐν μὲν τοῖς δυνατοῖς οὐδὲν κελευσθῆναι περιμένω· πρῶν γοῦν ἄκλητος ἦκον ἐπὶ βοήθειαν· ὅταν δέ τι ἢ τελέως ἀπεγνωσμένον, οὐδ' ἐπιχειρεῖν βούλομαι. ἐπὶ δὲ τῆς γυναικὸς ταύτης εἰκότως, καὶ ἀτολμότερός εἰμι. λογίζομαι γὰρ οἷα πάθοιμι ἂν

tum ars potest, sed ut vult pater. Vellem igitur medicina tale quoque medicamentum haberet, quod non furiosos solum, verum etiam iniuste irascentes posset liberare, quo patris etiam hunc morbum sanarem. Iam vero furiosus ille morbus plane desuit; iracundus vero magis intenditur, & quod gravissimum est, aliis sapit omnibus, contra me vero, qui sanavi, solum furit. Quam igitur curationis mercedem accipiam, videtis, qui denuo ab illo abdicor, familia iterum excludor, quasi ea ipsa causa ad breve tempus receptus, ut tanto fiam inhonestior domo eiectus saepius. Ego vero in his, quae possum, imperia non exspecto: quare nuper invocatus veni ad auxiliandum. Ubi vero aliquid est plane desperatum, neque admoveere manum volo. In hac muliere autem merito minus etiam audeo. Reputo enim,

ὑπὸ τοῦ πατρὸς ἀποτυχῶν ὅς οὐδ' ἀρξάμενος τῆς θερα-
πειάς, ἀποκηρύττομαι. ἄχθεμαι μὲν οὖν, ὧ ἄνδρες δι-
κασταί, ἐπὶ τῇ μητρίᾳ, χαλεπῶς ἐχούσῃ, χρηστὴ γὰρ
ἦν καὶ ἐπὶ τῷ πατρὶ δι' ἐκείνην ἀνωμένῳ τὸ δὲ μέγι-
στον, ἐπ' ἐμαυτῷ, ἀπειθεῖν δοκοῦντι, καὶ ἂ προστάττο-
μαι ὑπουργεῖν οὐ δυναμένῳ, καὶ δι' ὑπερβολὴν τῆς νόσου,
καὶ ἀσθένειαν τῆς τέχνης. πλὴν οὐ δίκαιον οἶμαι ἀπο-
κηρύττεσθαι, τὸν ἂ μὴ δύναται ποιεῖν, μηδὲ τὴν ἀρχὴν
ὑπισχνούμενον. Δι' αὖς μὲν οὖν αἰτίας καὶ πρότερον ἀπε- 3
κήρυξέ με, ράδιον συνιδεῖν ἐκ τῶν παρόντων. ἐγὼ δὲ καὶ
πρὸς ἐκείνας μὲν, ὡς οἶομαι, ἱκανῶς τῷ μετὰ ταῦτα βίῳ
ἀπελογησάμην, καὶ ταυτὶ δὲ, ἃ νῦν ἐγκαλεῖ, ὡς ἂν
οἷός τε ὧ, ἀπολογήσομαι, μικρὰ ὑμῖν διηγησάμενος τῶν
ἐμῶν. ὁ γὰρ δυσάγωγος καὶ δυσπειθὴς ἐγὼ, ὁ κατα-
σχύνων τὸν πατέρα, καὶ ἀνάξια πράττων τοῦ γένους, τό-
τε μὲν αὐτῷ τὰ πολλὰ ἐκείνα βοῶντι καὶ διατεινομένῳ,

quae a patre mihi impendeant, si excidam, qui nondum
coepta curatione abdicor. Quare graviter equidem fero,
iudices, novercae morbum, (bona enim erat) & patris ob
eam rem tristitiam; maxime vero, quod ipse obsequium re-
cusare videor, cum, quae imperantur, ministrare, tum ob
morbi magnitudinem, tum propter imbecillitatem artis, non
possum. Verum enimvero iustum non arbitror abdicari
eum, qui, quae facere non potest, ea nec omnino promit-
tat. Propter quas causas prius me abdicaverit, facile ex
praesentibus perspicitur. Ego vero ad illas quidem, ut pu-
to, satis respondi ipsa vita, quae infsecuta est: atque ea,
quae nunc dat crimini, quantum potero, diluam, paucula
de meis rebus ubi vobis enarravero. Ego enim ille intra-
ctabilis & refractarius, pudore ille patrem afficiens & indi-
gna genere nostro perpetrans, tum quidem, multum illa
& contenta voce clamanti, pauca reponenda putabam.

ὀλίγα χρήναι ἀντιλέγειν ὥσπερ ἀπελθὼν δὲ τῆς οἰκίας,
 ἐνόμιζόν μοι δικαστήριον ἔσεσθαι μέγα, καὶ ψῆφον ἀλη-
 θῆ, τὸν μετὰ ταῦτα βίον, καὶ τὸ φαίνεσθαι πάνμπολυ
 τῶν τοῦ πατρὸς ἐγκλημάτων ἐκείνων ἀφεστηκότα, καὶ
 περὶ τὰ κάλλιστα τῶν ἐπιτηδεύματων ἐσπουδακότα,
 καὶ τοῖς ἀρίστοις συνόντα. προεωρώμην δὲ καὶ τοιοῦτόν τι,
 καὶ ὑπώπτευνον ἤδη, ὡς οὐ σφόδρα καθεστηκότος πα-
 τρὸς, ἀδίκως ὀργίζεσθαι, καὶ ἐγκλήματα ψευδῆ καθ'
 υἱοῦ συντιθέναι· καὶ ἦσαν τινες, οἱ μανίας ἀρχὴν ταῦτ'
 εἶναι νομίζοντες, καὶ ἀπειλὴν, καὶ ἀκρεβोलισμόν, οὐκ ἐς
 μακρὰν ἐπιπεσυσμένον τοῦ κακοῦ, μῖσος ἄλογον, καὶ
 νόμον ἀπηνῆ, καὶ βλασφημίας προχείρους, καὶ δικα-
 στήριον σκυθρωπὸν, καὶ βοήν, καὶ ὀργήν, καὶ ὅλως, χο-
 λῆς μετὰ πάντα. διὸ δὴ τάχα μοι καὶ ἰατρικῆς δέησεν
 4 ποτὲ προσεδόκων. Ἀποδημήσας οὖν, καὶ τοῖς εὐδοκίμοι-
 τάτοις τῶν ἐπὶ τῆς ἀλλοδαπῆς ἰατρῶν συγγενόμενος,
 καὶ πόνῳ πολλῷ, καὶ προθυμίᾳ λιπαρεῖ χρησάμενος,

Egreffus autem domo, iudicium mihi magnum, & suffra-
 gium verum fore sperabam vitam post ea agendam, si ap-
 pareret, multum me a patris illis criminibus abesse, qui &
 in optimis studiis elaborarem, & cum viris versarer opti-
 mis. Praevidebam vero etiam tale quiddam, & suspicabar
 iam tum illud non satis mente constantis patris *iudicium*,
 quod iniuste irasceretur, & falsa contra filium crimina com-
 poneret. Et erant, qui furoris initium ista putarent, & mi-
 nas, & quaedam quasi praeludia mali non multo post in-
 gruentis, odium irrationale, legem immitem, convicia in
 promptu, triste iudicium, & clamorem, & iram, & omni-
 no bile plena omnia. Propter haec sane, opus mihi forte
 aliquando medica arte futurum, exspectabam. Peregrinatus
 ergo, & probatissimorum apud externos medicorum con-
 suetudine, tum labore multo & studio indefessio usus, ar-

ἐξέμαθον τὴν τέχνην. ἐπανελθὼν δὲ, καταλαμβάνω τὸν πατέρα, σαφῶς ἤδη μεμνηνὸτα, καὶ ὑπὸ τῶν ἐπιχωρίων ἱατρῶν ἀπεγνωσμένον, οὐκ ἐς βάθος ὁρῶντων, οὐδ' ἀκριβῶς φιλοκρινούντων τὰς νόσους· πλὴν ὅπερ γε εἰκὸς ἦν ποιεῖν χρηστὸν υἱὸν, οὔτε ἐμνησικακήσα τῆς ἀποκηρύξεως, οὔτε μετὰπεμπτος γενέσθαι περιέμεναι. οὐδὲ γὰρ εἶχόν τι αὐτῷ ἴδιον ἐγκαλεῖν, ἀλλὰ πάντα ἐκείνα ἦν ἀλλότρια τὰ ἀμαρτήματα, καὶ ὥσπερ ἔφην ἤδη, τῆς νόσου. παρελθὼν αὖν ἄκλητος, οὐκ εὐδὺς ἰασάμην, οὐ γὰρ οὕτω ποιεῖν ἔθος ἐστὶν ἡμῖν, οὐδὲ ταῦτα ἡ τέχνη παραινεῖ, ἀλλὰ πάντων πρῶτον διδασκόμεθα συνοραῖν εἴτε ἰασιμὸν ἐστὶ τὸ νόσημα, εἴτ' ἀνήκεστον, καὶ ὑπερβεβηκὸς τοὺς ὅρους τῆς τέχνης. καὶ τῆνικαῦτα, ἣν μὲν εὐμεταχείριστον ἦ, ἐπιχειροῦμεν, καὶ πᾶσαν σπουδὴν ἐσφερόμεθα σῶσαι τὸν νοσοῦντα· ἣν δὲ κεκρατηκὸς ἤδη, καὶ νενικηκὸς τὸ πάθος ἰδῶμεν, αὐδὲ τὴν ἀρχὴν προσ-
απτόμεθα, νόμον τινα παλαιὸν τῶν προπατόρων τῆς τέχ-

4 Φιλοκρινούτων) Διακρινόντων. δοκιμαζόντων περιέργως. V.

tem perdidici. Redux patrem invenio, aperte iam furentem, & a patriis medicis depositum, qui scilicet intima non perviderent, neque accurate fatis morbos discernerent. Vtrum, quod decebat facere filium bonum, neque abdicationis memoriam adhibui, neque dum arcesserer expectavi. Neque enim proprium quidquam ipsius, quod accusarem, habebam; sed aliena illa peccata erant omnia, atque, ut modo dicebam, morbi. Accedens igitur invocatus, non statim curavi: neque enim mos est nobis ita facere, neque ars hoc praecipit, sed docemur primo omnium considerare, sanabilisne sit morbus, an incurabilis, & fines artis egressus? ac tum, si tractabilis sit, manum admovemus; & diligentiam asserimus omnem ad servandum aegrotum. Sin videamus superasse morbum ac vicisse, omnino non aggredimur, servantes legem antiquam progenitorum artis me-

νης ἰατρῶν φυλάττοντες, οἱ Φασι μὴ δεῖν ἐπιχειρεῖν τοῖς
 κεκρατημένοις. ἰδὼν οὖν τὸν πατέρα ἔτι ἐντὸς τῆς ἐλπίδος,
 καὶ τὸ πάθος οὐχ ὑπὲρ τὴν τέχνην ἐπιπολὺ τηρήσας, καὶ
 ἀκριβῶς ἐξετάσας ἕκαστον, ἐπεχείρουν ἤδη, καὶ τὸ Φάρ-
 μακον τεθαύρηκός τ' ἐνέχεον, καί τοι πολλοὶ τῶν παρόν-
 τ' ὑπώπτευον τὴν δόσιν, καὶ τὴν ἰασιν διεβάλλον, καὶ
 5 πρὸς κατηγορίας παρεσκευάζοντο. Παρῇ δὲ καὶ ἡ μη-
 τριὰ φοβουμένη, καὶ ἀπιστοῦσα, οὐ τῷ μισεῖν ἐμέ,
 ἀλλὰ τῷ δεδιέναι, καὶ ἀκριβῶς εἰδέναι πονήρως ἐκείνου
 διακείμενον. ἠπίστατο γὰρ μόνῃ τὰ πάντα συνοῦσα,
 καὶ ὁμοδίαιτος τῇ νόσῳ. πλὴν ἀλλ' ἐγώ γε οὐδὲν ἀπαθει-
 λιάσας (ἠπιστάμην γὰρ οὐ ψευδόμενά με τὰ σημεῖα,
 οὐδὲ προδώσουσαν τὴν τέχνην) ἐπῆγον τὴν ἰασιν ἐν καιρῷ
 τῆς ἐπιχειρήσεως. καί τοι καί μοι τινες τῶν φίλων συνε-
 βούλευον μὴ θρασύνεσθαι, μὴ καὶ διαβολὴν τινα μεί-
 ζω ἐνέγκῃ μοι τὸ ἀποτυχεῖν, ὥς ἀμυνομένῳ τὸν πατέρα

dicae, qui negant manum admovendam his, qui superati
 iam sint. Videns igitur patrem intra spem, malum artis fi-
 nes non multum egressum, observatis & accurate explora-
 tis omnibus, manum iam admovebam, audacter infunde-
 bam medicamentum; multis licet praesentium suspectam da-
 tionem habentibus, calumniantibusque curationem, & ad
 accusandum se parantibus. Aderat etiam noverca metuens
 ac diffidens, non quod odio me haberet, sed quod metue-
 ret, & male illum habere, accurate sciret. Sciebat enim so-
 la omnia, quae semper una, & in convictu quasi morbi
 esset. Verum animvero nihil ego deterreri me passus, qui
 scirem, non futurum, ut signa me fallerent, ut ars me pro-
 deret, curationem, quo tempore coeperam, ur̄si; licet con-
 sulentibus mihi amicis quibusdam, ne auderem, ne frustra-
 tus eventus calumniam mihi quandam induceret maiorem,
 ut qui ulcisci vellem patrem medicamento, & memoriam

Φαρμάκῳ, καὶ μνησικακήσαντι, ὧν ἐπεπάνθειν ὑπ' αὐ-
τοῦ. καὶ τὸ κεφάλαιον, σῶος μὲν αὐτος εὐθύς ἦν, καὶ
ἐσωφρόνει πάλιν, καὶ πάντα διεγίγνωσκεν· οἱ παρόντες
δὲ ἐθαύμαζον, ἐπῆναι δὴ καὶ ἡ μητριὰ, καὶ Φανερός
πᾶσιν ἦν χαίρουσα, καὶ μοι εὐδοκιμαῦντι, καὶ κείνῳ σω-
φρονοῦντι. οὗτος δ' οὖν (μαρτυρεῖν γὰρ αὐτῷ ἔχω) μήτε
μελλήσας, μήτε σύμβουλόν τινα περὶ τούτων προσλα-
βὼν, ἐπειδὴ τὰ πᾶν ἤκουσε τῶν παρόντων, ἔλυε μὲν τὴν
ἀποκήρυξιν, υἱὸν δὲ ἐξ ὑπαρχῆς ἐποιεῖτό με, σωτῆρα καὶ
εὐεργέτην ἀπεκαλῶν, ἀκριβῆ πείραν εἰληφέναι ὁμολο-
γῶν, καὶ περὶ τῶν ἔμπροσθεν ἐκείνων ἀπολογούμενος.
τοῦτο γενόμενον εὐφραине μὲν πολλοὺς, ὅσοι παρῆσαν
χρηστοί· ἐλύπει δ' ἐκείνους, ὅσοις ἀποκήρυξις υἱοῦ, ἡδίων
ἀναλήψεως. εἶδον γαῦν τότε οὐ πάντας ὁμοίως ἡδομένους
τῷ πράγματι, ἀλλ' εὐθύς τινος καὶ χράαν τρεπομένην,
καὶ βλέμμα τεταραγμένον, καὶ πρόσωπον ὠργισμένον,
εἶον ἐκ φθόνου καὶ μίσους γίγνεται. ἡμεῖς μὲν οὖν, ὡς

adhiberem eorum, quae ab illo passus essem. In summa,
salvus ille mox esse, resipiscere, dignoscere omnia: lauda-
re noverca, & palam gaudere, quod bene audirem ego,
quod ille resipuisset. Hic igitur, testari hoc ipsi possum, ne-
que cunctatus, neque adhibito consiliario, cum audisset ab
his, qui adfuerant, omnia, solvit abdicationem, filium me
sibi de novo assumpsit, servatorem & bene meritum appel-
lans, fassus, experimentum se iam certum habere, excusans
illa superiora. Id factum exhilaravit quidem multos, qui
aderant viri boni, contristavit autem, quibus abdicatione filii
iucundior receptione fuerat. Videbam igitur tunc non ae-
qualiter omnes delectari negotio, sed statim cuiusdam &
versum colorem, & conturbatum visum, & vultum ira-
tum, quale quid ex invidia & odio solet fieri. Nos igitur,
ut facile est ad existimandum, in iucunditate & animi ob-

τὸ εἶκος, ἐν εὐφροσύναις καὶ θυμηδίαις ἤμεν, ἀλλήλους
 6 ἀπειληφότες. Ἡ μητριὰ δὲ μετὰ μικρὸν εὐθύς νοσεῖν
 ἤρξατο, νόσον, ᾧ ἄνδρες δικασταί, χαλεπὴν καὶ παρά-
 λογον. ἀρχόμενον γὰρ εὐθύς τὸ δεινὸν παρεφύλαξα· οὐ
 γὰρ ἀπλουν, οὐδ' ἐπιπόλαιον τῆς μανίας τὸ εἶδος, ἀλ-
 λά τι παλαιὸν ὑποικουροῦν ἐν τῇ ψυχῇ κακὸν ἀπερρήξε,
 καὶ ἐς τοῦμφανὲς ἐξενίκησε. πολλὰ μὲν οὖν καὶ ἄλλα
 ἡμῖν ἐστὶ σημεῖα τῶν ἀνιάτως μεμνηνόντων. ἐν δὲ ἐκείνῳ
 καινὸν ἐπὶ τῆς γυναικὸς ταύτης παρεφύλαξα· πρὸς μὲν
 γὰρ τοὺς ἄλλους, ἡμερωτέρα καὶ πραεῖα ἐστὶ, καὶ παρ-
 όντων, εἰρήνην ἄγει ἢ νόσος· ἂν δὲ τινα ἰατρὸν ἴδῃ, καὶ
 τοῦτ' ἀκούσῃ μόνον, κατ' ἐκείνου μάλιστα παρορῶνται·
 ὅπερ καὶ αὐτὸ τοῦτο, τοῦ πονήρους καὶ ἀνηκέστως ἔχειν
 ἐστὶ τεκμήριον. ταῦθ' ὁρῶν, ἐγὼ μὲν ἠνιώμην, καὶ τὴν γυ-
 ναῖκα ὥκτειρα ἀξίαν εὔσαν, καὶ παρὰ τὸ προσῆκον δυσ-

3 Παράλογον) Παράλογον λί-
 γουσιν ἀρσενικῶς οἱ τ' ἄλλοι, καὶ
 μάλιστα Θουκυδίδης, τὸ παράδο-
 ξον, καὶ ὃ οὐκ ἂν τις προσδοκῇ.

οἷον τοῦ πολέμου τὸν παράλογον,
 καὶ ὅτι ἐγὰρ πολλὸς παράλογος,
 παραλόγως δὲ τὸ ἀνεπιπίστωτος λέγει
 καὶ παρὰ προσδοκίαν. γ.

lectione esse, qui recepissimus alter alterum. Noverca
 autem paulo post statim aegrotare coepit, morbum, iudi-
 ces, difficilem & irrationabilem: incipiens enim statim ma-
 lum observavi. Neque enim simplex, aut imitans modo
 furoris species; sed antiquum aliquod desidens in animo
 malum ruptis quasi vinculis evicit in publicum. Sunt qui-
 dem alia quoque signa nobis multa sine spe sanationis fu-
 rentium: unum autem illud novum hac in muliere obser-
 vavi. Etenim ad reliquos minor est & mansueta, praesen-
 tibus iis, inducias agit morbus: at si quem medicum vi-
 deat, & hoc solum nomen audiat, ad illud maxime exacer-
 batur: quod quidem ipsum, quam male illa habeat & in-
 sanabiliter, est indicium. Haec videns aegre tuli equidem,
 & miseratus sum feminam, quod merebatur, praeter fas

τυχούσαν. Ὁ πατήρ δὲ ὑπὸ ἰδιωτείας (οὐ γὰρ οἶδεν 7
οὔτε ἀρχὴν τοῦ κατέχοντος κακοῦ, οὔτε τὴν αἰτίαν, οὔτε
τὸ μέτρον τοῦ πάβους, ἐκέλευεν ἰᾶσθαι, καὶ τὸ ὅμοιον
ἐγχεῖν Φάρμακον. ὥστε γὰρ ἐν εἶναι μανίας εἶδος, καὶ
μίαν τὴν νόσον, καὶ τὰ ῥῥώστημα ταυτὸν, καὶ παραπλη-
σίαν τὴν θεραπείαν δεχόμενον. ἐπεὶ δὲ, ὅπερ ἀληθέστα-
τον, ἀδύνατον εἶναι Φημι σώζεσθαι τὴν γυναῖκα, καὶ
ἡτῶσθαι ὑπὸ τῆς νόσου ἀμολογῶ, ἀγανακτεῖ, καὶ ὀρ-
γίζεται, καὶ Φησὶν ἐκόντα καθυφίσθαι, καὶ προδίδό-
ναι τὴν ἀνθρώπην, ἐγκαλῶν ἐμοὶ τὴν ἀσθενείαν τῆς τέχ-
νης. καὶ πᾶσχει μὲν σύνηδες τοῖς λυπουμενοῖς ὀργίζον-
ται γοῦν ἅπαντες τοῖς μετὰ παρρησίας τάλῃβῃ λέγου-
σι. πλὴν ἐγὼ γε ὡς ἂν οἷός τε ᾶ, δικαιολογήσομαι πρὸς
αὐτὸν, καὶ ὑπὲρ ἐμαυτοῦ, καὶ τῆς τέχνης. Καὶ πρῶτόν 8
γε ἀπὸ τοῦ τόμου ἄρξομαι, καθ' ὃν αὐτός με ἀποκηρύξαι
βούλεται, ἢ εἰδῇ οὐκ ἔβ' ὅμοίαν εὔσαν αὐτῷ νῦν τε καὶ

15 Καθ' ὃν αὐτός με ἀποκηρύξαι βούλεται) Ἐντεῦθεν οἱ ἀγῶνες, ἐν
πρώτοις δὲ ὁ λέγων τῷ νομίμῳ ἐπι- χεῖραί. ἐν ᾧ δείκνυσσι μὴ δοκεῖν τοῖς
κόμοις δις ἀποκηρύττεσθαι τὴν υἱόν. V.

infortunatam. At pater prae imperitiā, qui neque princi-
pia mali, quod eam tenet, neque causam, neque modum
novit, curare illam iussit, atque idem infundere ei medi-
camentum: putavit enim unum esse furoris genus, mor-
bum unum, infirmitatem eandem, quae similem curatio-
nem reciperet. Cum vero, quod verissimum est, nego fieri
posse, ut fervetur mulier, cum superari eam a morbo fa-
teor; indignatur, irascitur, me ultro ait subtrahere me, &
mulierem prodere; ob artis imbecillitatem me accusat. At-
que usu illi venit, quod solet dolentibus: irascuntur enim
omnes his, qui libere vera illis dicunt. Verum ego, quan-
tum potuero, causam apud illum dicam, & pro me, &
pro arte. Ac primum a lege incipiam; ex qua abdicare me
vult, ut sciat, non iam similem esse sibi, ut prius, potesta-

πρότερον τὴν ἐξουσίαν. οὐ γὰρ ἅπασιν, ὡς πατέρ, ὁ νομο-
βέτης, οὐδὲ πάντας υἱέας οὐδὲ ὁσάκις ἀν' ἐβέλωσιν ἀπο-
κηρύττειν συγκεχώρηκεν, οὐδ' ἐπὶ πάσαις αἰτίαις, ἀλλ'
ὥσπερ τοῖς πατράσι τὰ τηλικαῦτα ὀργίζεσθαι ἐφῆκεν,
οὕτω καὶ τῶν παιδῶν προῖνόησεν, ὥς μὴ ἀδίκως αὐτὸ
πάσχωσι. καὶ διὰ τοῦτο οὐκ ἐλευθέραν ἔφη γίγνεσθαι,
οὐδ' ἄκριτον τὴν τιμωρίαν, ἀλλ' εἰς δικαστήριον ἐκάλε-
σε, καὶ δοκιμαστὰς ἐκάθισε, τοὺς μῆτε πρὸς ὀργὴν,
μῆτε διαβολὴν τὸ δίκαιον κρινούντας. ἦδει γὰρ πολλοῖς
πολλάκις ἀλόγους αἰτίας ὀργῆς παρισταμένας, καὶ τοῦ
μὲν ψευθεῖ τινα διαβολῇ πειθόμενον, τὸν δὲ οἰκέτη πι-
στεύοντα ἢ γυναῖκα ἢ χθρῶν. αἰκὺν ἡγεῖτο ἀδίκαστον γί-
γνεσθαι τὸ πρᾶγμα, οὐδ' ἐξ ἐρήμης τοὺς παῖδας εὐθὺς
αἰλίσκεσθαι, ἀλλὰ καὶ ὕδωρ ἐγχεῖται, καὶ λόγος ἀπο-
9 δίδοται, καὶ ἀνεξέταστον οὐδὲν καταλείπεται. Ἐπεὶ τοί-

15 Καὶ ἀνεξέταστον οὐδὲν κατα-
λείπεται) Ὅρα πῶς δ' ἐνταῦθα λί-
γαν τὸ ἴδιον τοῦ ἀπὸ γνώμης στο-
χασμοῦ ὑπεμφαίνει, καὶ ὅτι πρὸς

τὴν στοχαστικὴν τῆς κατηγορίας πρό-
τασιν οὐ στοχαστικὴν τὴν ἀπολογίαν
ποιεῖται, ἀλλὰ νομίμως κίχρηται,
καὶ πρὸς τὴν ταύτης ἀπάντησιν. V.

tem. Neque enim, Pater, omnibus, neque omnes filios,
neque quoties voluerint, abdicare legislator permittit, ne-
que omnibus de causis. Sed quemadmodum patribus sic
irasci permisit, ita etiam filiis, ne iniuste hoc patientur,
prospexit. Ac propterea non liberam esse dixit, neque sine
iudicio poenam, sed ad tribunal eos vocavit, & aestima-
tores sedere iussit, neque irate, neque calumniose quid
iustum sit iudicatuross. Norat enim, multis saepe irrationa-
biles irae causas esse, & alium mendaci cuidam calumniae
fidem habere, alium servo credere aut mulierculae inimi-
cae. Quare voluit non sine iudicio hoc negotium transigi,
neque inauditos filios statim damnari, sed aqua illis quo-
que infunditur, & ratio redditur, & nihil non examinatum
relinquitur. Quandoquidem igitur licet, & accusationem

νυν ἔξεστι καὶ τοῦ μὲν ἐγκαλεῖν μόνου ὁ πατὴρ κύριος, τοῦ κρῖναι δὲ εἰ εὐλογα αἰτιάται, ὑμεῖς οἱ δικάζοντες· αὐτὸ μὲν ὁ μοι ἐπιφέρει, καὶ ἐφ' ᾧ νῦν ἀγανακτεῖ, μηδὲ πω σκεπεῖτε· πρότερον δ' ἐκεῖνο ἐξετάσατε, εἰ ἔτι δότεον ἀποκηρύττειν αὐτῷ ἅπαξ ἀποκηρύξαντι, καὶ χρησαμένῳ τῇ παρὰ τοῦ νόμου ἐξουσίᾳ, καὶ ἀποπληρώσαντι τὴν πατρικὴν ταύτην δυναστείαν· εἴτ' αὖθις ἀναλαβόντι, καὶ λύσαντι τὴν ἀποκήρυξιν. ἐγὼ μὲν γὰρ ἀδικώτατον εἶναι Φημι τὸ τοιοῦτον, ἀπεράντους γενέσθαι καὶ τῶν παίδων τὰς τιμωρίας, καὶ πολλὰς τὰς καταδικας, καὶ τὸν φόβον αἰδίων, καὶ τὸν νόμον ἄρτι μὲν συνοργίζεσθαι, μετὰ μικρὸν δὲ λύεσθαι, καὶ πάλιν ὁμοίως ἰσχυρὸν εἶναι, καὶ ὅλως, ἄνω καὶ κάτω στρέφεσθαι τὰ δίκαια, πρὸς τὸ ἐπὶ καιροῦ δοκοῦν τοῖς πατράσιν. ἀλλὰ τὸ μὲν πρῶτον ἄξιον ἐφίεναι, καὶ ἀγανακτοῦντι συναγανακτεῖν, καὶ κύριον τῆς τιμωρίας ποιεῖν τὸν γεγεννηκότα· ἢ δ' ἅπαξ ἀναλῶσθαι τὴν ἐξουσίαν, καὶ καταχρήσεται τῷ

solam in potestate habet pater, iudicium autem, an cum ratione accuset, vestrum est, iudices: ipsum quidem, quod mihi obiicit, & de quo nunc indignatur, nondum considerare; prius vero illud exquirite, sitne concedendum illi abdicare, qui semel iam abdicavit, & potestate legis usus est, illudque patrum imperium explevit, deinde vero rursus recepit, abdicationemque rescidit. Equidem iniustissimum esse tale quid aio, infinitas sic fieri filiorum poenas, & condemnationes multas, & metum perpetuum, & legem nunc quidem adiuvare iras, paulo post autem solvi, & rursus aequae valere, atque omnino sursum deorsum iura verti, prout quoque tempore videatur patribus. Sed primo quidem aequum est permittere *aliquid*, & in partem indignationis venire, & puniendi potestatem tribuere ei, qui genuit. Cum vero semel consumserit potestatem, cum le-

νόμῳ, καὶ ἐμπλησθῇ τῆς ὀργῆς, εἴτα, μετὰ ταῦτα ἀνα-
λάβῃ, χρηστὸν εἶναι μεταπεισθεῖς, ἐπὶ τούτων ἀνάγκη
μὲν μένειν, καὶ μηκέτι μεταπηδᾶν, μηδὲ μεταβουλεύε-
σθαι, μηδὲ μεταποιεῖν τὴν κρίσιν. τοῦ μὲν γὰρ τὸν γεν-
νηθέντα πονηρὸν ἢ χρηστὸν ἀποβήσεσθαι, οὐδὲν, οἶμαι,
γνώρισμα ἦν. καὶ διὰ τοῦτο τοὺς ἀναξίους τοῦ γένους
παρατεῖσθαι συγκεχώρηται, τοῖς ὅτε ἠγγούουν ἀναβρε-
10 ψαμένοις. Ὅταν δὲ μὴ κατ' ἀνάγκην, ἀλλ' ὑπ' ἐξου-
σίας αὐτὸς τις ὑφ' ἑαυτοῦ καὶ δοκιμάσας ἀναλάβῃ, τίς
ἔτι μηχανὴ μεταβάλλεσθαι, ἢ τίς ἔτι χρήσις ὑπόλοι-
πος τοῦ νόμου; Φαίη γὰρ ἂν πρὸς σέ ὁ νομοθέτης, εἰ πο-
νηρὸς οὗτος ἦν, καὶ τοῦ ἀποκήρυχθῆναι ἄξιος, τί παθὼν
ἀνεκάλεις; τί δ' αὖθις ἐπανῆγες ἐς τὴν οἰκίαν; τί δ' ἔλυσες
τὸν νόμον; ἐλεύθερος γὰρ ἦσθα, καὶ τοῦ μὴ ποιεῖν ταῦ-
τα κύριος. οὐ γὰρ δὴ ἐντροφᾶν σοι δοτέον τοῖς νόμοις, οὐ-
δὲ πρὸς τὰς σὰς μεταβολὰς ἀνάγεσθαι τὰ δικαστή-

ge abusus fuerit, cum expleverit iram, deinde post haec
receperit, bonum esse contra priorem sententiam persua-
sus: in his iam necessario manendum, nec transfiliendum,
neque mutandum consilium, neque iudicium retractandum.
Utrum enim filius malus, an bonus futurus esset, signo
dignosci nullo poterat: ac propterea indignos familia re-
probare concessum est iis, qui tum, cum ignorarent, alue-
re. Ubi vero non necessitate quadam, sed libera potestate
pro se aliquis, quem probavit, recepit; quomodo iam mu-
tare sententiam potest, aut quis legis usus ei relictus est?
Dixerit enim ad te legislator: Si malus hic fuit, & abdicari di-
gnus, quid tibi in mentem venit, ut revocares? quid rursus reduci-
sti in domum? quid legem rescidisti? liber enim eras, integrum tibi
erat hoc non facere. Neque enim concedendum tibi est, ut ad ani-
mi tui libidinem utaris legibus, neque ad tuas inconstantias cir-

ρια, οὐδ' ἄρτι μὲν λύεσθαι, ἄρτι δὲ κυρίου εἶναι τοὺς νόμους, καὶ τοὺς δικαστὰς καθῆσθαι μάρτυρας· μᾶλλον δὲ ὑπηρέτας τῶν σοὶ δοκούντων· ὅτε μὲν κολάζοντας, ὅτε δὲ διαλλάττοντας, ὅποταν σοι δοκῇ. ἅπαξ γεγενήκας, ἅπαξ ἀνατέτροφας, ἅπαξ καὶ τὸ ἀποκηρύττειν ἀντὶ τούτων ἔχεις, καὶ τότε, ἣν δικαίως αὐτὸ ποιεῖν δοκῇ· τὸ δ' ἅπαυστον τοῦτο, καὶ αἰόδιον, καὶ πολὺ, καὶ ῥαίοδιον, μείζον ἢ δὴ τῆς πατρικῆς ἐστὶν ἐξουσίας. Μὴ δὲ, II
πρὸς Διὸς, ὧ ἄνδρες δικασταὶ, συγχωρήσητε αὐτῷ, ἐκούσιον τὴν ἀνάληψιν πεποιημένῳ, καὶ λύσαντι τὴν γνῶσιν τοῦ πάλαι δικαστηρίου, καὶ ἀκυρώσαντι τὴν ὀργὴν, αὐτῷ ἐπὶ τὴν αὐτὴν τιμωρίαν ἀνακαλεῖν, καὶ ἐπὶ τὴν ἐξουσίαν τὴν πατρικὴν ἀνατρέχειν, ἧς ἕξωρος ἦδη, καὶ ἔωλος ἢ προθεσμία, καὶ μόνῳ τούτῳ ἄκυρος, καὶ προδεδαπανημένη. ὁρᾶτε γάρ που καὶ ἐν τοῖς ἄλλοις δικαστηρίοις, ὡς ἀπὸ μὲν τῶν κλήρω λαχόντων δικαστῶν, ἣν τις ἄδικον οἶηται γεγενῆσθαι τὴν κρίσιν, δίδωσιν ὁ νό-

cum agas iudicia; neque, ut nunc abrogentur, nunc valeant leges; & iudices sedebant testes, vel ministri potius, eorum, quae tibi placent, nunc punientes, nunc reconcilians, prout ubi visum fuerit. Semel genuisti, aluisti semel, semel etiam abdicandi pro his potestatem habes, idque tum, si iuste illud videaris facere. Illud autem indefinenter facere & perpetuo, & saepe, & temere; maius iam est potestate patria. Nolite sane, obsecro, iudices, concedere illi, postquam sponte receptionem fecit, & superioris iudicii cognitionem reddidit irritam, & iram suam retractavit, ut ad eandem rursus poenam me revocet, ad patriam potestatem recurrat, cuius iam tempus illi praeteriit, & olim dies elapsus est, quaeque illo solo aetui vim suam amisit & consumpta est. Videtis quodam modo in aliis etiam iudiciis, ut a iudicibus sortitione lectis, si quis iniustum factum putet iudicium, permittat lex ad aliud provocare &

μος ἐς ἕτερον ἐφεῖναι δικαστήριον. ἦν δὲ τινες ἐκόντες αὐτοὶ συνθῶνται δικαστὰς, καὶ προελόμενοι ἐπιτρέψωσι δαιτῶν, οὐκ ἔτι. οἷς γὰρ ἐξῆν μὴδὲ τὴν ἀρχὴν ἐμμένειν, εἰ τούτους τις αὐθαίρετος εἴλετο, στέργειν ἐστὶ δίκαιος τοῖς ἐγνωσμένοις. οὕτω δὴ καὶ σὺ, ὃν ἐξῆν μηκέτ' ἀναλαμβάνειν, εἰ μὴ ἂν ἄξιος ἐδόκει τοῦ γένους, τοῦτον εἰ χρηστὸν ἡγησάμενος εἶναι πάλιν ἀνείληφας, οὐκ ἔτ' ἀποκηρύττειν ἔξεις. ὅτι γὰρ οὐκ ἄξιος αὖθις παθεῖν ταῦτα, ὑπ' αὐτοῦ σοῦ μεμαρτύρηται, καὶ χρηστὸς ἤδη ἀνωμολόγηται. ἀμετανόητον οὖν τὴν ἀνάληψιν, καὶ τὴν διαλλαγὴν βέβαιον εἶναι προσήκει, μετὰ κρίσιν οὕτω πολλὴν, καὶ δύο δικαστήρια, ἐν μὲν τὸ πρῶτον, ἐφ' οὗ παρητήσω, δεύτερον δὲ τὸ σὸν, ὅτε μετεβουλευσώ, καὶ ἀνάδαστον ἐποίησας· τὰ πρότερον ἐγνωσμένα λύσας, βεβαιοῖς τὰ μετ' ἐκείνα βεβουλευμένα. μένε τοίνυν ἐπὶ τῶν τελευταίων, καὶ Φύλαττε τὴν σαυτοῦ κρίσιν· πατέρα σε εἶναι δεῖ. τοῦτο γὰρ ἔδοξέ σοι, τοῦτ' ἐδοκίμα-

abire tribunal; sin aliqui ultro de iudicibus convenerint, & delectis a se permiserint arbitrium, non iam *permittat*. Quibus enim initio licebat non stare, hos si quis sua sponte legerit, iustum est, eorum illum cognitione contentum esse. Ita sane tu etiam, quem licebat non iterum recipere, si indignus genere tuo videbatur; hunc si, bonum arbitratus esse, denuo recepisti, non iam poteris abdicare. Non enim dignum esse, qui ista denuo a te patiatur, tu ipse testatus, & bonum iam esse confessus es. Quare receptionem poenitentiae non iam subiectam, ratam conciliationem esse convenit, post multum adeo iudicium, & duo tribunalia, unum prius illud, quo me eiecisti, alterum tuum ipse, cum mutato consilio irritum *prius illud* fecisti. Cum priora decreta rescindis, firmas, quae post ea deliberasti. Mane ergo in ultimis, tuere iudicium tuum: patrem te esse oportet; ita enim

σας, τοῦτ' ἐκύρωσας. Ἐγὼ μὲν οὐδ' εἰ μὴ φύσει παῖς 12
 ἦν, θέμενος δὲ, ἀποκηρύττειν ἤθελες, ἐξεῖναι ἂν σοι
 νόμην. ὃ γὰρ τὴν ἀρχὴν μὴ ποιεῖν δυνατὸν ἦν, τοῦτ' ἄδι-
 κον λύειν ἅπαξ γεγόμενον. τὸν δὲ καὶ φύσει, καὶ αὖθις
 προαιρέσει καὶ γνώμῃ ἐσπεπονημένον, πῶς εὐλογον αὖ
 ἀπαθεῖσθαι, καὶ πολλάκις τῆς μιᾶς οἰκειότητος ἀπο-
 στερεῖν; εἰδ' οἰκότης ὢν ἐτύγχανον, καὶ τὸ μὲν πρῶτον
 πονηρὸν οἰόμενος, ἐπέδησας, μεταπεισθεὶς δὲ ὡς οὐδέν
 ἡδίκουν, ἐλεύθερον ἀφῆκας εἶναι, ἃρ' ἂν σοι πρὸς καιρὸν
 ὀργισθέντι, αὖθις ἐξῆν ἐς τὴν ὁμοίαν δουλείαν ἐπανάγειν;
 οὐδαμῶς. τὰ γὰρ τοιαῦτα βέβαια καὶ διὰ παντὸς κύ-
 ρια ὑπάρχειν οἱ νόμοι ἀξιοῦσιν. ὑπὲρ μὲν οὖν τοῦ μηκέτ'
 ἐξεῖναι τούτῳ ἀποκηρύττειν, ὃν ἅπαξ ἀποκηρύξας, ἐκὼν
 ἀνέλαβεν, ἔτι πολλὰ εἰπεῖν ἔχων, ὅμως παύσομαι.
 Σκέψασθε δὲ ἤδη οἷον ὄντα καὶ ἀποκηρύξει με· καὶ οὐ- 13
 θέτω τοῦτό φημι, ὡς τότε μὲν ἰδιώτην, νῦν δ' ἰατρόν. οὐ-

ipsi tibi placuit, hoc probasti, hoc sanxisti. Equidem ne-
 que, si non natura essem filius, sed adoptatum me abdicare
 velles, licere tibi putarem. Quod enim omnino non fa-
 cere licebat, illud, ubi semel factum, dissolvere iniquum
 est. Illum autem, qui natura, deinde rursus voluntate &
 sententia tua in domum adscitus est, quomodo rationabile est
 rursus expellere, & uno familiae iure privare saepius? Si
 vero servus fuisset, tuque primo, malum me putans, vin-
 xisses; ac deinde mutata persuasione arbitratus, nihil me in-
 iustum egisse, liberum dimisisses: numquid tibi aliquando
 irato liceret in similem me servitutem retrahere? Minime.
 Haec talia enim firma & perpetuo rata esse leges iubent. De
 eo igitur, quod non liceat isti abdicare, quem semel a se ab-
 dicatum sponte receperit, licet multa adhuc, quae dicam,
 supersint, tamen definam. Videte autem nunc, qualem me
 hominem abdicatum eat: & nondum hoc dico, tum im-

δὲν γὰρ ἂν πρὸς τοῦτο ἡ τέχνη συναγωνίσαιτο, οὐδ' ὅτε
 τότε μὲν νέον, νῦν δὲ ἤδη καὶ πραβεβηκότα, καὶ τὸ πι-
 στὸν τοῦ μηδὲν ἀδικῆσαι ἂν παρὰ τῆς ἡλικίας ἔχοντα
 μικρὸν γὰρ ἴσως καὶ τοῦτο. ἀλλὰ τότε μὲν, εἰ καὶ μη-
 δὲν ἠδικημένος ὡς ἂν ἔγωγε φαίην, ἀλλ' οὐδ' εὖ πε-
 πονθώς, παρητεῖτο τῆς οἰκίας· νῦν δὲ σωτῆρα ἑναγχος,
 καὶ εὐεργέτην γεγεννημένον, οὗ τί γένοιτ' ἂν ἀχαριστό-
 τερον; σωθέντα δ' ἐμέ, καὶ τηλικούτον κίνδυνον διαπε-
 φευγόντα, τοῖς τοιούτοις εὐθὺς ἀμείβεσθαι, τῆς θερα-
 πείας ἐκείνης οὐδ' ἓνα λόγον ἔχοντα, ἀλλ' οὕτω ραδίως
 ἐπιλελῆσθαι, καὶ ἐπὶ τὴν ἐρημίαν ἐλαύνειν, τὸν ἐφη-
 σθέντ' ἂν δικαίως, ἐφ' οἷς ἀδίκως ἐξεβέβλητο, μὴ μόνον
 δ' οὐ μνησικακήσαντα, ἀλλὰ καὶ σώσαντα, καὶ σω-
 14 φρονεῖν παρασπεύδαντα; Οὐ γὰρ μικρὸν, ὦ ἄνδρες δι-
 κασταί, οὐδὲ τὸ τυχὸν εὖ πεποιηκώς αὐτὸν, ὅμως τῶν
 τοιούτων νῦν ἀξιούμαι. ἀλλ' εἰ καὶ οὗτος ἀγνοεῖ τὰ τότε,

peritum, iam vero medicum; nihil enim ad hanc rem ars
 iuverit: neque, tum iuvenem, nunc autem iam prove-
 ctum, qui ab ipsa iam aetate argumentum habeam, iniu-
 riam me non temere facere: parvum enim fortasse hoc etiam
 fuerit. Verum illo tempore, licet iniuria nulla laesus, ut
 ego possem dicere, tamen nec auctus beneficio, domo me
 exclusit: iam vero servatorem recens & bene de se meri-
 tum, quo quid fieri possit ingratus? servatum mea ope-
 ra, tali superato periculo, talem statim mercedem perfol-
 vere: nec ulla curationis illius ratione habita, statim obli-
 visci, & in solitudinem eiecere eum, qui iure meminisse
 poterat, quam iniuste eiectus fuerit, sed idem non solum
 memoriam iniuriae non adhibuit, verum salutem praestitit
 & sanitatem? Neque enim parvum est, iudices, neque quo-
 tidianum beneficium, quo affeci illum, qui talibus nunc *poe-
 nis* me dignum censet. Sed etsi forte iste ignoret, quae tum

πάντες ὑμεῖς ἴστε οἷα ποιοῦντα αὐτὸν, καὶ πάσχοντα, καὶ ὅπως διακείμενον, ἐγὼ παραλαβὼν, τῶν μὲν ἄλλων ἱατρῶν ἀπεγνωκότων, τῶν δ' οἰκείαν Φευγόντων, καὶ μηδὲ πλησίον προσιέναι τολμώντων, τοιοῦτον ἀπέφηνα, ὥς καὶ κατηγορεῖν δύνασθαι, καὶ περὶ τῶν νόμων διαλέγεσθαι. μᾶλλον δὲ ὁρᾷς, ὦ πάτερ, τὸ παράδειγμα, τοιοῦτον ὄντα σὲ παρ' ὀλίγον, οἷα νῦν ἡ γυνή ἐστι, πρὸς τὴν ἀρχαίαν Φρόνησιν ἐπανήγαγον. οὐ δίκαιον οὖν τοιαύτην μοι γενέσθαι ἀντ' ἐκείνων τὴν ἀμοιβήν, οὐδὲ κατ' ἐμοῦ σε μόνον σωφρονεῖν. ὅτι γὰρ μὴ μικρὰ ὑπ' ἐμοῦ εὐηργέτησαι, καὶ ἀπ' αὐτῶν ὧν ἐγκαλεῖς, δῆλόν ἐστιν. ὃν γὰρ, ὥς ἐν ἐσχάτοις οὔσαν τὴν γυναῖκα, καὶ παμπονήρως ἔχουσαν, οὐκ ἰώμενον, μισεῖς, πῶς οὐ πολὺ μᾶλλον, ὅτι σε τῶν ὁμοίων ἀπήλλαξα, ὑπεραγαπᾷς, καὶ χάριν ὁμολογεῖς, τῶν οὕτω δεινῶν ἀπηλλαγμένους; σὺ δὲ, ὅπερ ἀγνωμονέστατον, σωφρονήσας, εὐθύς ἐς δι-

acta sunt; at vos nostis, qualia agentem illum & patientem, & quomodo affectum, ego illum receperim, desperantibus reliquis medicis, familiaribus autem fugientibus, ac ne prope quidem accedere ausis, ac talem reddiderim, qui etiam accusare possit, & de legibus disputare. Potius *hoc dicam*, vides, pater, tui *status* specimen. Talis fere cum esses, qualis nunc mater est, ad pristinam te mentem revocavi. Non igitur iustum est, eam mihi pro illis mercedem tribui, teque adversus me solum sapere. Minime enim parvum tibi beneficium a me tributum esse, ex ipsa tua accusatione manifestum est. Quem enim odio iam habes, qui non sanem uxorem tuam cum extremis conflitantem malis, & pessime omnino habentem, cur non multo potius vehementer amas, quod similibus te liberavi, & gratiam habes tantis malis solutus? Tu vero, quod ingratiſſimum,

καστήριον ἄγεις, καὶ σεσωσμένος κολάζεις, καὶ ἐπὶ τὰ
 ἀρχαῖον ἐκείνο μῖσος ἀνατρέχεις, καὶ τὸν αὐτὸν ἀναγι-
 γνώσκεις νόμον. καλὸν γοῦν τὸν μισθὸν ἀποδίδως τῇ
 τέχνῃ, καὶ ἀξίας ἀμοιβὰς τῶν Φαρμάκων, ἐπὶ τὸν ἰα-
 15 τρὸν ὑγιαίνων μόνον. Ὑμεῖς δὲ, ὦ ἄνδρες δικασταί, τὸν
 εὐεργέτην τούτῳ κολάζειν ἐπιτρέψετε, καὶ τὸν σώσαντα
 ἐξελαύνειν, καὶ τὸν σωφρονίσαντα μισεῖν, καὶ τὸν ἀνα-
 στήσαντα τιμωρεῖσθαι. οὐκ, ἦν γε τὰ δίκαια ποιήτε.
 καὶ γὰρ εἰ τὰ μέγιστα νῦν ἀμαρτάνων ἐτύγχανον, ἦν
 μοί τις οὐ μικρὰ προοφειλομένη χάρις, ἐς ἣν ἀποβλέπον-
 τα τοῦτον, καὶ ἥς μεμνημένον, καλῶς εἶχε, τῶν μὲν
 παρόντων καταφρονεῖν, δι' ἐκεῖνα δὲ πρόχειρον τὴν συγ-
 γνώμην ἔχειν· καὶ μάλιστα εἰ τηλικαύτη τις ἡ εὐεργεσία
 τυγχάνοι, ὥς πάντα ὑπερπαίειν τὰ μετὰ ταῦτα. ὅπερ
 οἶμαι καὶ μοι πρὸς τοῦτον ὑπάρχειν, ὃν ἔσωσα, καὶ ὃς τοῦ
 βίου παντὸς χρεώστης ἐστί μοι, καὶ ὃ τὸ εἶναι, καὶ τὸ
 σωφρονεῖν, καὶ τὸ συνιέναι παρέσχημαι, καὶ μάλιστα

recepta mente statim trahis ad tribunal, & servatus punis,
 & ad antiquum illud odium recurris, & legem eandem le-
 gis. Praeclaram igitur arti mercedem exsolvis, & digna me-
 dicamentorum praemia, qui contra solum medicum sapias.
 Vos autem, iudices, huic permittetis punire bene de se
 meritum, servatorem expellere, fanae mentis restitutorem
 odisse, afficere supplicio, qui iacentem erexit? Minime, si
 quidem iuste agatis. Etenim si maxima nunc peccata com-
 misissem; ante debebatur mihi gratia non parva, ad quam
 iste respiciens, cuius recordatus, iure meritoque praesentia
 contemneret, in promptu propter ista haberet veniam: ma-
 xime vero, si tale tantumque sit beneficium, ut longe ea,
 quae post facta sunt, superet. Quod quidem apud istum
 mihi ita se habere arbitror, quem servaverim, qui vitam
 mihi ipsam debeat, cui quod est, quod sapit, quod intel-

ὅτε οἱ ἄλλοι πάντες ἤδη ἀπεγνώκεσαν, καὶ ἥττους εἶναι
ὠμολόγουν τῆς νόσου. Τοῦτο γὰρ μείζον οἶμαι ποιεῖν τὴν 16
ἐμὴν εὐεργεσίαν, ὥς οὔτε υἱὸς ὢν τότε, οὔτε ἀναγκαίαν
τῆς Θεραπείας ἔχων αἰτίαν, ἀλλ' ἐλεύθερος καθεστὼς,
καὶ ἀλλότριος, τῆς Φυσικῆς αἰτίας ἀφειμένος, ὅμως οὐ
περιεῖδον, ἀλλ' ἐβελοντῆς, ἀκλήτος, αὐτεπάγγελτος,
ἦκον, ἐβοήθησα, προσελιπάρησα, ἰασάμην, ἀνέστησα,
καὶ τὸν πατέρα ἐμαυτοῦ διεφύλαξα, καὶ ὑπὲρ τῆς ἀπο-
κηρύξεως ἀπελογησάμην, καὶ τῇ εὐνοίᾳ τὴν ὀργὴν ἔπαυ-
σα, καὶ τὸν νόμον ἔλυσα τῇ Φιλοστοργίᾳ, καὶ μεγάλης
εὐεργεσίας τὴν ἐς τὸ γένος ἐπάνοδον ἐπριάμην, καὶ ἐν οὗ-
τως ἐπισφαιλῇ καιρῷ τὴν πρὸς τὸν πατέρα πίστιν ἐπε-
δείξάμην, καὶ μετὰ τῆς τέχνης ἐμαυτὸν εἰσέπαίησα, καὶ
γῆσιος υἱὸς ἐν τοῖς δεινοῖς ἀνεφάνην. πόσα γὰρ οἶσθε
παθεῖν με, πόσα καμεῖν, παρόντα, ὑπηρετοῦντα, και-
ροφυλακτοῦντα· νῦν μὲν, εἰκόντα τῇ τοῦ πάθους ἀκμῇ·

ligit, praefiterim, idque eo maxime tempore, cum reli-
qui omnes spem abieciissent, seque impares morbo facti es-
sent. Illa enim re augeri beneficium meum existimo, quod
neque filius eo tempore, neque necessariam habens cura-
tionis causam, sed in libertate constitutus, alienus, naturali
necessitudine solutus, tamen non neglexi *patrem*; sed spon-
te, invocatus, meo ipsius instinctu veni, opem tuli, assi-
duus fui, sanavi, excitavi, patrem servavi meum, cau-
sam de abdicatione dixi, iram *illius* mea benevolentia se-
davi, legem dissolvi pietate, magnoque beneficio reditum
in familiam redemi, atque ancipiti adeo tempore ostendi
meam in patrem fidem, & una cum arte me ipsum *quasi*
adoptavi, germanumque me filium difficili tempore osten-
di. Quae enim fuisse me putatis? quantum laborasse prae-
sentem, ministrantem, tempora observantem omnia, cum
nunc viribus summis morbi concederem, nunc remittenti

νῦν δὲ, τὴν τέχνην ἐπάγοντα, πρὸς ὀλίγον ἐνδιδόντος τοῦ κακοῦ; ἔστι δὲ τῶν ὄντων ἀπάντων τούτων ἐν τῇ ἱατρικῇ τὸ ἐπισφαλέστατον, τοὺς τοιούτους ἰᾶσθαι, καὶ πλησάζειν οὕτω διακειμένοις. ἐς γὰρ τοὺς πλησίον πολλὰκις ἀφιάσι τὴν λύτταν, ἐπιζέσαντος τοῦ πάθους. καὶ ὁμως πρὸς οὐδὲν τούτων ἀπώκησα, οὐδ' ἀπεθειλίασα· συνῶν δὲ καὶ πάντα τρόπον ἀντεξεταζόμενος τῇ νόσῳ, τὸ
 17 τελευταῖον ἐκράτησα τῷ Φαρμάκῳ. Μὴ γὰρ τοῦτ' ἀκούσας εὐθέως ὑπολάβῃ τις, ποῖος δὲ ἢ πόσος ὁ κάματος ἐγχείαι Φάρμακον; πολλὰ γὰρ πρὸ τούτου γενέσθαι δεῖ, καὶ προοδοποιῆσαι τῇ πόσει, καὶ προπαρασκευάσαι ῥαδίον ἐς ἱᾶσιν τὸ σῶμα, καὶ τῆς ἀπάσης ἕξως φροντίσαι, κενοῦντα, καὶ ἰσχυαίνοντα, καὶ οἷς χρὴ τρέφοντα, καὶ κινοῦντα ἐς ὅσον χρήσιμον, καὶ ὕπνου ἐπινοοῦντα, καὶ ἡρεμίας μηχανώμενον, ἅπερ οἱ μὲν ἄλλο τι νοσούντες, ῥαδίως πεισθεῖεν ἂν· οἱ μεμνηότες δὲ, διὰ τὴν ἐλευθερίαν τοῦ νοῦ, δυσάγωγοι, καὶ δυσηνιόχῃται, καὶ τῷ

aliquantum malo, artem opponerem? Est vero omnium in medicina hoc periculosissimum, curare tales, & ad ita constitutos accedere. Saepe enim in proximos quosque rabiem, effervescente morbo emittunt. Ego tamen ad nihil horum vel patientiam amisi, vel despondi animum: sed congregiens & omni modo contra morbum decertans, medicamento tandem illum expugnaui. Noli enim, si quis ista audis, statim putare, *Qualis aut quantus labor est infundere medicamentum?* Multa enim ante hoc fieri oportet, & viam munire potioni, & parare habile ad curationem corpus, & habitus totius habere rationem, evacuando, extenuando, iis, quibus oportet, nutriendo, & movendo quantum opus est, & somno parando, & machinanda quiete, ad quae morbo laborantes alio facile inducantur, furiosi autem propter mentis libertatem, duci regique difficiles, periculosi

ἰατρῶ ἐπισφαλεῖς, καὶ τῇ θεραπέϊα δυσκαταγώνιστοι.
 ὅταν γοῦν πολλάκις ποιήσωμεν, ἢ δὲ πλησίον γενέσθαι
 τοῦ τέλους, καὶ ἐλπίζωμεν, ἐμπεσόν τι μικρὸν ἀμάρ-
 τημα, ἐπακμάσαντος τοῦ πάθους, ἅπαντα ῥαδίως ἐκεί-
 να ἀνέτρεψε, καὶ ἀνεπόδισε τὴν θεραπέϊαν, καὶ τὴν
 τέχνην διέσφηλε. Τὸν οὖν ταῦτα πάνθ' ὑπομεμενηκότα, 18
 καὶ αὐτῶ χαλεπῶ νοσήματι προσπαλαίσαντα, καὶ πά-
 θος ἁπάντων παθῶν τὸ δυσαλωτότατον νενικηκότα, ἔτι
 τούτῳ ἀποκηρύττειν ἐπιτρέψετε, καὶ τοὺς νόμους ὡς βού-
 λεται ἐρμηνεύειν κατ' εὐεργέτου, συγχωρήσετε, καὶ τῇ
 φύσει πολεμεῖν αὐτὸν ἑάσετε; ἐγὼ τῇ φύσει πειθόμενος,
 σώζω καὶ διαφυλάττω, ὧ ἄνδρες δικασταί, τὸν πατέρα
 ἑμαυτῷ, καὶ ἀδικῶ οὗτος. εἰ δὲ τὸν εὐεργετηκότα παῖδα
 τοῖς νόμοις, ὡς φησιν, ἀκολουθῶν διαφθείρει, καὶ τοῦ
 γένους ἀπεσπερεῖ, μισόπαις οὗτος, ἐγὼ φιλοπάτῳ γί-
 γνομαι· ἐγὼ τὴν φύσιν ἀσπάζομαι, οὗτος τὰ τῆς φύ-
 σεως παρορᾷ, καὶ καθυβρίζει δίκαια. ὦ πατὴρ, μισοῦν-

medico, & curatione vix superabiles. Cum enim saepe ef-
 fecimus, ut prope finem simus, cum speramus; incidens
 parvulum quoddam peccatum, ingravescente denuo morbo,
 omnia illa facile evertit, retro agit curationem, artem
 fallit. Eum igitur, qui illa omnia sustinuit, qui cum gravi
 adeo aegritudine confictatus est, qui morbum morborum
 omnium superatu difficillimum vicit, isti adhuc abdicare
 permittetis, & pro sua libidine interpretari leges contra
 optime de se meritum patiemi, & contra ipsam pugnare
 naturam finis? Ego naturae obsecutus, iudices, servo &
 custodio mihi patrem, etiamsi iniuriam ipse mihi faciat. Si
 vero filium, a quo beneficium accepit, legibus, ut ait, ob-
 temperans perdit, & genere privat, ipse liberorum osor est,
 amans ego patris; ego amplector naturam, ipse naturae
 vim despicit, & ius ipsum contumeliose conculcat. Vah pa-

τος ἀδίκως· ὡ παιδὸς, Φιλοῦντος ἀδικώτερον. ἐγκαλῶ
 γὰρ ἑμαυτῷ, τοῦ πατρὸς ἀναγκάζοντος, ὅτι μισούμενος,
 οὐδέον Φιλῶ, καὶ Φιλῶ πλέον ἢ προσῆκε. καίτοι γε ἡ
 Φύσις τοῖς πατράσι τοὺς παῖδας μᾶλλον, ἢ τοῖς παισὶ
 τοὺς πατέρας ἐπιτάττει Φιλεῖν. ἀλλ' οὗτος ἐκὼν καὶ τοὺς
 νόμους παρορᾷ, οἱ τοὺς οὐδὲν ἡδικοτάτας παῖδας τῷ γένει
 φυλάττουσι, καὶ τὴν Φύσιν, ἢ τοὺς γεννήσαντας ἔλκει
 πρὸς πόθον τῶν γεγεννημένων πολὺν, οὐχ ὅπως μείζους
 ἀρχᾶς εὐνοίας ἔχων πρὸς ἐμὲ, μείζονα τὰ δίκαιά μοι τῆς
 εὐνοίας ἐσφέρει, καὶ ἐπιδίδωσιν· ἢ, τότε ἔλαττον, ἐμὲ
 μιμείται, καὶ ζηλοῖ τοῦ Φίλτρου. ἀλλ', οἱμοὶ τῆς συμ-
 φορᾶς, προσέτι καὶ μισεῖ Φιλοῦντα, καὶ ἀγαπῶντα
 ἐλαύνει, καὶ εὐεργετοῦντα ἀδικεῖ, καὶ ἀσπαζόμενον
 ἀποκηρύττει, καὶ τοὺς Φιλόπαιδας νόμους, ὡς μισόπαι-
 δας κατ' ἐμοῦ μεταχειρίζεται. ὡ μάχης, ἣν ἐσάγεις
 19 πάτερ τοῖς νόμοις κατὰ τῆς Φύσεως. Οὐκ ἔστι ταῦτα,

trem iniuste odio habentem! vah filium amantem etiam in-
 iustius! Me enim ipsum accuso, patre ita cogente, qui
 exofus praeter officium amem, & magis amem, quam con-
 venit: cum tamen natura patribus magis iniungat amare li-
 beros, quam hisce patres. Sed iste ultro & leges despicit,
 quae liberos nullius iniuriae reos servant generi, & natu-
 ram, quae parentes ad vehemens eorum, qui nati sunt, de-
 siderium trahit: tantum abest, ut, cum maiores habeat be-
 nevolentiae erga me causas, maiora etiam benevolentiae
 officia mihi tribuat, atque cumulet; aut certe, me imite-
 tur, & amoris mei se praebeat aemulum. Sed heu calami-
 tatem! insuper etiam odit amantem, & diligentem exigit,
 & bene merentem afficit iniuria, & amplectentem abdicat,
 & leges liberis faventes, tanquam infensas liberis in me tor-
 quet. Vah pugnam, qua committis, pater, leges & natu-
 ram! Non sunt, non sunt ista, ut tu vis. Male interpretaris,

οὐκ ἔστιν ὡς θέλεις· κακῶς ἐρμηνεύεις, ὦ πάτερ, καλῶς κειμένους τοὺς νόμους. οὐ πολεμεῖ Φύσις καὶ νόμος ἐν ταῖς εὐνοίαις· ἀκολουθοῦσιν ἀλλήλοις ἐνταῦθα, καὶ συναγωνίζονται τῇ λύσει τῶν ἀδικημάτων. ὑβρίζεις τὸν εὐεργέτην, ἀδικεῖς τὴν Φύσιν. τί καὶ τοὺς νόμους συναδικεῖς τῇ Φύσει; οὓς καλοὺς, καὶ δικαίους, καὶ φιλόπαιδας εἶναι θέλοντας, οὐ συγχωρεῖς, καθ' ἑνὸς παιδὸς ὡς κατὰ πολλῶν κινῶν πολλάκις, καὶ ἡσυχάζειν οὐκ ἔων ἐν ταῖς τιμωρίαις, τοὺς ἐν ταῖς τῶν παίδων πρὸς τοὺς πατέρας εὐνοίαις ἡσυχάζειν ἐθέλοντας· καίτοι γε ἐπὶ τοῖς μηδὲν ἡμαρτηκόσι, μηδὲ κειμένους. καὶ μὴν οἱ γε νόμοι καὶ ἀχαριστίας δικάζεσθαι διδάσκει κατὰ τῶν τοὺς εὐεργέτας μὴ ἀντευποιούντων. ὁ δὲ πρὸς τῷ μὴ ἀμείβεσθαι, καὶ ἐπ' αὐτοῖς οἷς εὖ πέπονθε κολάζειν ἀξίων, σκέψασθε εἰ τίνα ὑπερβολὴν ἀδικίας ἀπολέλοιπεν. ὡς μὲν οὖν οὔτε ἀποκηρύττειν ἔτι τούτῳ ἔξεστιν, ἀπαξ ἤδη

pater, leges bene constitutas. Non pugnant natura & lex circa benevolentiam: sequuntur hac in re se invicem, & mutuo se dissolvendis iniuriis adiuvant. Contumeliose tractas bene de te meritum: in naturam iniurius es. Quid etiam leges una cum natura iniuria complecteris? quas, bonae, iustae, liberorum amantes esse cum velint, tales esse non concedis, cum eas contra unum filium, tanquam adversus plures, saepius moveas, & quiescere non patiaris a poenis, quae in liberorum adversus patres benevolentia quiescere cupiunt, atque adeo iis, qui nihil peccarunt, neque sunt propositae. Et sane ingrati animi iudicium dant leges contra eos, qui bene de se meritis gratiam non retulere. Ille autem, qui praeterquam quod vicem non reddit, insuper propter ipsa, quibus affectus est, beneficia punire cupit, considerate, si quem iniuriae excessum reliquerit. Quae cum ita sint, neque integrum amplius isti esse abdicare, qui se-

- τὴν πατρικὴν ἐξουσίαν ἀποπληρώσαντι, καὶ χρησαμένωι τοῖς νόμοις, οὔτε ἄλλως δίκαιον, εὐεργέτην ἐς τὰ τηλικαῦτα γεγενημένον ἀπωθεῖσθαι, καὶ τῆς αἰκίας παραι-
 20 τεῖσθαι, ἱκανῶς, οἶμαι, δέδεικται. Ἦδη δὲ καὶ ἐπ' αὐ-
 τὴν τὴν αἰτίαν ἔλθωμεν τῆς ἀποκηρύξεως, καὶ τὸ ἔγκλη-
 μα ἐξετάσωμεν ὁποῖόν ἐστιν. ἀνάγκη δὲ αὖθις ἐπὶ τὴν
 γνώμην ἀναδραμεῖν τοῦ νομοθέτου. ἵνα γὰρ σοι τοῦτο πρὸς
 ὀλίγον δῶμεν, τὸ ἐξεῖναι ὅσας αἰς ἀν' ἐβέλῃς ἀποκηρύττειν,
 καὶ κατὰ γε τοῦ εὐεργέτου προαέτι τὴν ἐξουσίαν ταύτην
 συγχωρήσωμεν, οὐχ ἀπλῶς, οἶμαι, οὐδ' ἐπὶ πάσαις
 αἰτίαις ἀποκηρύξεις· οὐδὲ τοῦθ' ὁ νομοθέτης φησὶν, ὅ, τι
 ἀν' τύχῃ ὁ πατὴρ αἰτιασάμενος, ἀποκηρυττέτω, καὶ
 ἀπόχρηθ' εὐελθεῖν μόνον, καὶ μέμψασθαι. τί γὰρ ἀν'
 ἔδει δικαστηρίου; ἀλλ' ὑμᾶς ποιεῖ τοῦτο, ὧ ἄνδρες δικα-
 σταί, σκοπεῖν, εἴτ' ἐπὶ μεγάλοις καὶ δικαίοις ὁ πατὴρ
 ὀργίζεται, εἴτε καὶ μή. οὐκοῦν τοῦτο ἥδη ἐξετάσατε. ἄρ-
 21 ξομαι δὲ ἀπὸ τῶν μετὰ τὴν μανίαν εὐθύς. Τὰ μὲν δὴ

mel iam patriam potestatem expleverit, & usus sit legibus;
 neque alioquin iustum esse, bene adeo meritum reiici, &
 expelli domo, fatis, puto, demonstratum est. Iam vero ad
 ipsam quoque causam veniamus abdicationis, & crimen
 ipsum, quale sit, examinemus. Opus vero est rursus ad
 sententiam legislatoris recurrere. Ut enim tibi hoc ad par-
 vum tempus demus, licere abdicare, quoties velis, & con-
 tra bene meritum insuper hanc tibi potestatem concedamus:
 non tamen simpliciter, puto, neque omnibus de causis ab-
 dicatis. Neque hoc ait legislator, *Quidquid accusaverit pater,*
abdicato, & *sufficit velle tantum,* & *arguere.* Quid enim opus
 fuisset iudicio? Sed vos, iudices, iubet considerare, ma-
 gnifne & iustis de causis irascatur pater, an minus. Igitur
 hoc iam exquirite. Incipiam autem ab his, quae furorem
 statim consecuta sunt. Primum quidem, quod sanitate re-

πρῶτα τῆς σωφροσύνης τοῦ πατρὸς, λύσις ἦν τῆς ἀπο-
κηρύξεως, καὶ σωτῆρ, καὶ εὐεργέτης, καὶ πάντα ἦν ἐγώ.
καὶ οὐδέν, οἶμαι, τούτοις ἔγκλημα προσεῖναι ἐδύνατά.
τὰ μετὰ ταῦτα δέ, τί τῶν πάντων αἰτία; τίνα θερα-
πείαν, τίνα ἐπιμέλειαν υἱοῦ παρήκα; πότε ἀπόκοιτος
ἐγενόμην; τίνας πότους ἀκαίρους, τίνας κάμους ἐγκα-
λεῖς; τίς ἀσωτεία; τίς πορνοβόσκος ὕβρισταί; τίς ἡτιά-
σατο; οὐδὲ εἷς. καὶ μὴν ταῦτά ἐστιν, ἐφ' οἷς μάλιστα
ὁ νόμος ἀποκηρύττειν ἐφίησιν. ἀλλὰ νοσεῖν ἤρξατο ἡ μη-
τριά; τί οὖν ἐμοὶ τοῦτ' ἐγκαλεῖς, καὶ νόσου δίκην ἀπαι-
τεῖς; Οὐ, Φησιν. ἀλλὰ τί; ὅτι θεραπεύειν προστάττό- 22
μενος, οὐ θέλεις, καὶ διὰ τοῦτ' ἂν ἄξιός ἐῖης ἀποκηρύ-
ξεως, ἀπειθῶν τῷ πατρί. ἐγὼ δὲ τὸ μὲν οἶα προστάττον-
τι αὐτῶ, ὑπακούειν οὐ δυνάμενος, ἀπειθεῖν δοκῶ, πρὸς
ὀλίγον ὑπερβήσομαι. πρότερον δ' ἀπλῶς ἐκεῖνό Φημι, ὡς
οὐ πάντα προστάττειν οὔτε τούτῳ δίδωσιν ὁ νόμος, οὔτ'

stituta egit pater, hoc fuit, quod abdicationem rescidit: *tum*
servator, bene meritus, & omnia eram ego. Nec ullum in
his crimen, puto, esse potuit. Eorum autem, quæ secuta
sunt, omnium quid accusat? quem cultum, quam curam
filii praetermisi? quando abnoctavi? quas computationes
intempestivas, quas comissiones accusas? quæ luxuria
mea est? quibz leno pulsatus? quis accusavit *me*? nemo unus.
Atqui hæc sunt, propter quæ maxime abdicare lex per-
mittit. Sed aegrotare coepit noverca. Quid igitur? me hoc
nomine accusas? & morbi rationem a me repetis? *Non*,
inquit. Quid ergo? *Quod curare eam iussus non vis;* & pro-
pter hoc dignus fueris abdicatione, parere recusans patri. Ego ve-
ro, qualia praecipienti patri, cum obsequi non possim, obe-
dientiam negare videar, disputare paulum differam. Prius
vero simpliciter illud dico, Neque isti lex permittit iniun-

ἐμοὶ τὸ πείθεσθαι πᾶσι πάντως ἀναγκαῖον. ἐν δ' οὖν τοῖς τῶν προσταγμάτων τὰ μὲν ἀνεύθυνα ἔστι, τὰ δ' ὀργῆς, καὶ τιμωρίας ἄξια· ἐὰν νοσῆς αὐτὸς, ἐγὼ δὲ ἀμελῶ· ἐὰν τῶν κατ' οἶκον ἐπιμελεῖσθαι κελεύης, ἐγὼ δὲ ὀλιγωρῶ· ἐὰν τὰ κατ' ἀγρὸν ἐπισκοπεῖν προστάτῃς, ἐγὼ δὲ ὀκνῶ. πάντα ταῦτα, καὶ τὰ τοιαῦτα εὐλόγους ἔχει τὰς προφάσεις, καὶ τὰς μέμψεις πατρικᾶς· τὰ δ' ἄλλα, ἐφ' ἡμῖν ἔστι τοῖς παισὶν, ὅντα τῶν τεχνῶν, καὶ τῆς τούτων χρήσεως, καὶ μάλιστα, εἰ μηδὲν αὐτὸς ὁ πατὴρ ἀδικοῖτο. ἐπεὶ τοι ἂν τῷ γραφεῖ πατὴρ προστάτῃ, ταῦτα μὲν τέκνον γράφει, ταυτὶ δὲ μή· καὶ τῷ μουσικῷ, τὴν δὲ μὲν τὴν ἀρμονίαν κροῦε, τὴν δὲ δὲ μή· καὶ τῷ χαλκεύοντι, τοιαῦτα μὲν χάλκευε, τοιαῦτα δὲ μή· ἄρα ἂν τις ἀνάσχοιτο ἀποκηρύττοντα, ὅτι μὴ κατὰ τὰ ἐκείνω

23 δοκοῦντα ὁ παῖς χρήται τῇ τέχνῃ; Οὐδὲ εἰς, οἶμαι. τὸ δὲ τῆς ἱατρικῆς, ὅσω σεμνότερόν ἐστι, καὶ τῷ βίῳ χρησι-

gere omnia, neque parere omnibus omnino mihi necessarium. In his ergo, quae imperantur a patre, alia quidem alieno arbitrio non sunt obnoxia, alia vero ira atque supplicio, si violentur, digna: si aegrotet ipse, ego vero negligam, si rem familiarem curare iubeas, ego vilipendam, si rem rusticam inspicere iniungas, ego pigrer. Omnia haec, & quae sunt in eodem genere, rationabiles habent causas & reprehensiones patrias: sed altera illa in nostra, liberorum, potestate sunt, quae nimirum ad artes, earumque usum pertinent, inprimis si ipse pater nulla inde laedatur iniuria. Quandoquidem si pictori pater iniungat, *Ista quidem, fili, pinges, illa non*; & musico, *Hanc pulsa harmoniam, illam non*; & fabro, *Talia fabricare, talia non*: num quis ferat abdicare volentem, quod filius non, prout ipsi placet, arte utatur? Nemo unus, arbitror. Medicina vero quo honestior est & vi-

μώτερον, τοσούτω καὶ ἐλευθεριώτερον εἶναι προσήκει τοῖς
 χρωμένοις, καὶ τινὰ προνομίαν ἔχειν τὴν τέχνην δίκαιον
 τῇ ἐξουσίᾳ τῆς χρήσεως· ἀναγκάζεσθαι δὲ μηδὲν, μηδὲ
 προστάττεσθαι, πρᾶγμα ἱερὸν, καὶ θεῶν παίδευμα,
 καὶ ἀνθρώπων σοφῶν ἐπιτήδευμα· μηδ' ὑπὸ δουλείαν
 γενέσθαι νόμου, μηδ' ὑπὸ φόβον, καὶ τιμωρίαν δικα-
 στηρίου, μηδ' ὑπὸ ψῆφον, καὶ πατρὸς ἀπειλήν, καὶ ὀρ-
 γὴν ιδιωτικὴν. ὥστε καὶ εἰ τοῦτό σοι σαφῶς οὕτως, καὶ
 διαρρήδην ἔλεγον, οὐ βούλομαι, οὐδὲ θεραπεύω θανάμε-
 νος, ἀλλ' ἐμαυτῷ μόνῳ τὴν τέχνην οἶδα, καὶ τῷ πατρὶ,
 τοῖς δ' ἄλλοις ἅπασιν ιδιώτης εἶναι βούλομαι· τίς τυ-
 ραννος αὐτῷ βίαιος, ὥς ἀναγκάσαι αὐτὸν καὶ ἄκοντα χρῆ-
 σθαι τῇ τέχνῃ; τὰ γὰρ τοιαῦτα, ἱκετείαις καὶ δεήσε-
 σιν, οὐ νόμοις καὶ ὀργαῖς, καὶ δικαστηρίοις ὑπάγειν,
 οἶμαι, προσήκει· πείθεσθαι τὸν ἰατρὸν χρῆ, οὐ κελεύε-
 σθαι, βούλεσθαι, οὐ φοβεῖσθαι, ἐπὶ τὴν θεραπείαν
 οὐκ ἄγεσθαι, ἐκόντα δὲ ἐρχόμενον ἡδεσθαι· πατρικῆς

tae utilior, tanto liberior esse debet utentibus; & praero-
 gativam habere hanc artem iustum est in ipsa utendi po-
 testate; cogi autem nihil, nec imperari, rem sanctam, tra-
 ditam a Diis, sapientium virorum studium; nec servituti
 legum subiici, neque metui & poenae iudicii neque suffra-
 gio, & minis patris, & irae hominum imperitorum. Ita-
 que etiam si hoc aperte tibi ac diferte dixissem, *Nolo, ne-
 que curo, licet possim, sed mihi soli artem novi, atque patri, re-
 liquis omnibus indoctus esse volo*: quis tyrannus ita violentus,
 qui cogere audeat, & invitum arte sua uti *aliquem velit*?
 Haec enim talia supplicationibus & precibus, non legibus
 & iris, & iudiciis subiicere, puto, convenit. Perfuasione
 vinci medicum oportet, non imperio; velle, non terreri;
 ad curationem non compelli, sed sponte venientem gaude-

δ' ἀνάγκης ἅμοιρος, ἀτελὲς ἡ τέχνη, ὅπου γε τοῖς ἰα-
 24 τροῖς καὶ δημοσίᾳ αἱ πόλεις τιμᾶς, καὶ προεδρίας, καὶ
 ἀτελείας, καὶ προνομείας διδῶσι. Ταῦτα μὲν εὖν ἀ-
 πλῶς ἂν εἶχον εἰπεῖν ὑπὲρ τῆς τέχνης, εἰ καὶ σοῦ διδα-
 ξαμένου με, καὶ πολλὰ ἐπιμεληθέντος, καὶ ἀναλώσαν-
 τος, ὡς μάθοιμι, πρὸς μίαν ὅμως θεραπείαν, καὶ ταύ-
 την δυνατὴν οὔσαν, ἀντέλεγον. νυνὶ δὲ καὶ κεῖνο ἐνόησον,
 ὡς παντάπασιν ἄγνωμον ποιῆς. οὐκ ἔων με χρῆσθαι
 μετ' ἐλευθερίας ἐμῷ κτήματι. ταύτην ἐγὼ τὴν τέχνην
 οὐχ υἱὸς ἂν σὸς ἐξέμαθον, εὐδὲ τῷ σῷ νόμῳ ὑποκείμενος,
 καὶ ὅμως αὐτὴν μεμάθηκά σοι, καὶ πρῶτος αὐτῆς ἀπο-
 λέλαινας, οὐδὲν παρὰ σοῦ πρὸς τὸ μαθεῖν ἔχων. τίνα
 διδάσκαλον ἐμισθώσω; τίνα Φαρμάκων παρασκευήν;
 οὐδ' ἦντιναοῦν· ἀλλὰ πενόμενος ἐγὼ, καὶ τῶν ἀναγκαίων
 ἀπορούμενος, καὶ ὑπὸ τῶν διδασκάλων ἐλεούμενος, ἐπαι-
 δεύομην. καὶ μοι τοιαῦτα παρὰ τοῦ πατρὸς ἦν πρὸς τὸ

re. Necessitatis autem a patre impositae expers, & immu-
 nis ars est, cum medicis publice etiam civitates, honores,
 & sedem antiquiorem, & immunitates, & praerogativas
 tribuant. Haec igitur haberem, quae simpliciter pro arte
 dicerem, etiam si tibi, cum docendum me curasses, & pro-
 vidisses multum, & in doctrinam meam impendisses, in una
 tamen hac curatione, eaque meae potestatis, repugnarem.
 Iam vero illud etiam cogita, quam praeter omnem ratio-
 nem facias, cum meo me peculio libere uti non pateris.
 Hanc ego artem, cum tuus non essem filius, edidici, cum
 ruae legi subiectus non essem: & tamen tibi eam didici: pri-
 mus fructum illius percepisti. Nihil a te ad discendum *prae-*
fidii habeo. Quem magistrum conduxisti? quem medica-
 mentorum apparatus *emisti*? Nihil quidquam. Sed pauper
 ego, & necessariis rebus destitutus, misericordia magistro-
 rum eruditus sum. Talia mihi erant a patre ad discendum

μαθεῖν ἐφόδια, λύπη, καὶ ἐρημία, καὶ ἀπορία, μῦθος
οἰκείων, καὶ ἀποστροφὴ συγγενῶν. ἀντὶ τούτων τοίνυν
χρῆσθαι μου τῇ τέχνῃ ἀξιοῖς, καὶ δεσπότης εἶναι θέλεις
τῶν ὅτ' οὐκ ἦσθα δεσπότης, πεπορισμένων. ἀγάπα, εἴ
τι σε καὶ πρότερον ἐκὼν οὐ προοφείλων, εὖ ἐποίησα, μη-
δεμίαν μηδὲ τοῦ γε χάριν ἀπαιτεῖσθαι δυνάμενος. Οὐ 25
δὴ δεινὴν εὐποιάν τὴν ἐμήν, ἀνάγκην ἐς τὸ λοιπὸν μοι
γενέσθαι, οὐδὲ τὸ, ἐκόντα εὐεργετῆσαι, ἀφορμὴν τοῦ
ἄκοντα κελεύεσθαι καταστῆναι, οὐδ' ἔθος ὑπάρξαι τοῦ-
το, τὸ ἅπαξ τινὰ ἰασάμενον, πάντας ἐς αὐτὴν θεραπεύειν,
ὅποσους ἂν ὁ θεραπευθεὶς θέλῃ· ἐπεὶ δεσπότης ἂν οὕτω
καθ' ἡμῶν εἴημεν τοὺς θεραπευομένους κεχειροτονηκότες,
καὶ μισθὸν τὸ δουλεύειν αὐτοῖς, καὶ τὸ πάντα κελεύου-
σιν ὑπηρετεῖν προσδωκότες· οὐ τί γένοιτ' ἂν ἀδικώτερον;
διότι σε νοσήσαντα χαλεπῶς οὕτως ἀνέστησα, διὰ τοῦτο
ναμίξεις ἐξεῖναι σοι καταχρῆσθαι μου τῇ τέχνῃ; Ταῦτα 26

viatica, tristitia, solitudo, inopia, odium familiarium, aver-
satio cognatorum. Pro his igitur uti arte mea postulas, &
dominus esse eorum, quae suppeditata mihi sunt, cum do-
minus non esses. Satis habeto, si quid tibi prius ultro, cum
nihil deberem, benefeci, cum nullam, nedum huiusce *tanti*
muneris, gratiam possem reposci. Non fane debet benefi-
centia mihi mea necessitas reliquo tempore fieri, neque,
quod volens bene merui, causa constitui, cur invito impe-
rari possit; neque illa consuetudo exsistere, ut qui semel ali-
quem sanaverit, omnes in perpetuum curet, quotquot is,
qui curatus est, voluerit. Alioquin dominos ea ratione in
nos constituerimus, quos curamus, & mercedem ultro ipsis
dederimus, serviendi illis, & quidquid imperent ministran-
di: quo quid fieri possit iniustius? Quoniam te difficili adeo
morbo laborantem suscitavi, propter ea licere tibi putas
abuti arte mea? Haec haberem dicere, etiamsi ea mihi iste

μὲν οὖν εἶχον ἂν λέγειν, εἰ καὶ δυνατά μοι οὗτος προσέ-
 τатτεν. ἐγὼ δὲ μὴ πάντως ἅπασι, μηδὲ πρὸς ἀνάγκην
 ὑπήκουον. νῦν δὲ ἤδη σκέψασθε καὶ οἷά ἐστιν αὐτοῦ τὰ
 ἐπιτάγματα· ἐπεὶ γὰρ ἐμὲ ἰάσω, Φησὶ, μεμνηνότες, μέ-
 μνη δὲ καὶ ἡ γυνή, καὶ τὰ ὅμοια πάσχει, (τοῦτο γὰρ
 οἶεται) καὶ ὑπὸ τῶν ἄλλων ὁμοίως ἀπέγνωσται, δύνα-
 σαι δὲ σὺ πάντα ὡς ἔδειξας, ἰῶ καὶ ταύτην, καὶ ἀπάλ-
 λαττε ἤδη τῆς νόσου. τοῦτο δὲ αὐτῶσι μὲν ἀπλῶς ἀκού-
 σαι, πάντῃ εὐλογον ἂν δόξεις, καὶ μάλιστα ἰδιώτῃ, καὶ
 ἀπειρῷ ἰατρικῇ. εἰ δὲ μου ἀκούσετε ὑπὲρ τῆς τέχνης δι-
 καιολογουμένου, μάθοιτ' ἂν ὡς οὔτε πάντα ἡμῖν δυνατά
 ἐστίν, οὔδ' αἱ τῶν νοσημάτων φύσεις παραπλήσιοι, οὔτ'
 ἰασίς ἡ αὐτὴ, οὔτε φάρμακα τὰ αὐτὰ ἐπὶ πάντων ἰσχυ-
 ρά, καὶ τότε ἔσται δῆλον, ὡς παμπολὺ τοῦ μὴ βούλε-
 σθαί τι, τὸ μὴ δύνασθαι διαφέρει. ἀνάσχεσθε δὲ μου
 τὰ περὶ ταύτων φιλοσοφούντος, καὶ μὴ ἀπειράκαλον,
 μηδ' ἐξαγώνιον, μηδ' ἀλλότριον, ἢ ἄκαιρον ἡγήσησθε
 (ἰγ' Ἐξαγώνιον) *Ἦτοι ἔξω τοῦ ἀγῶνος.

imperaret, quae possem: ego vero nec omnibus omnino,
 neque, ut necessitate coactus, parerem. Nunc vero iam con-
 siderate etiam, qualia sint istius imperia. Cum enim me sa-
 naveris, inquit, furiosum; furiosa autem sit etiam uxor eodemque
 modo affecta, sic enim arbitratur, & ab aliis similiter deposita;
 possis autem tu omnia, quod ostendisti: sana hanc etiam, & mor-
 bo libera. Hoc autem si ita simpliciter audias, rationabile
 omnino videatur, indocto praefertim, & medicinae impe-
 rito. Si vero me audieritis causam pro arte dicentem, in-
 telligetis, neque omnia esse in nostra potestate, neque na-
 turas morborum esse similes, neque curationem eandem,
 neque eadem medicamenta valida ad omnia. Et tunc appa-
 rebit, quantum distent, non velle aliquid, &, non posse.
 Sed ferte me de hisce rebus philosophantem; nec ineptam,
 aut evagantem extra causam, aut alienam aut intempesti-

τὸν περὶ τῶν τοιούτων λόγον. Πρῶτα μὲν δὴ σωμάτων 27
 φύσεις, καὶ κράσεις οὐχ αἱ αὐταί, καὶ ὅτι μάλιστα ἐκ
 τῶν ὁμοίων συνεστάναι ὁμολογῶνται· ἀλλὰ τὰ μὲν τῶν-
 δε, τὰ δὲ τῶνδε, μᾶλλον ἢ ἕλαττον μετέχει. καὶ λέγω-
 τούτο ἔτι περὶ τῶν ἀνδρείων, ὥς οὐδὲ ταῦτα πᾶσιν ἴσα,
 ἢ ὅμοια, οὔτε τῇ κράσει, οὔτε τῇ συστάσει, διὰφορα
 γὰρ δὴ καὶ μεγέθει, καὶ εἶδει, ἀνάγκη καὶ τὰ νοσήμα-
 τα ἐγγίγνεσθαι αὐτοῖς· καὶ τὰ μὲν, εὐίατα εἶναι, καὶ
 πρὸς τὴν θεραπείαν ἀναπεπταμένα, τὰ δὲ, τέλειον ἀπ-
 εγνωσμένα, καὶ ραδίως ἀλισκόμενα, καὶ κατὰ κράτος
 ὑπὸ τῶν νοσημάτων λαμβανόμενα. τὸ τοίνυν οἶεσθαι
 πάντα πυρετὸν, ἢ πᾶσαν φθόην, ἢ περιπνευμονίαν, ἢ
 μανίαν, μίαν καὶ τὴν αὐτὴν οὔσαν τῷ γένει, ὁμοίαν ἐπὶ
 παντὸς εἶναι σώματος, οὐ σωφρονούντων, οὐδὲ λελογισ-
 μένων, οὐδὲ τὰ τοιαῦτα ἐξητακότεων ἐστὶν ἀνθρώπων·
 ἀλλὰ τὸ αὐτὸ ἐν μὲν τῷδε, ράδιον ἰᾶσθαι, ἐν δὲ τῷδε,

10 Ὑλισκόμενα) Καταλαμβάνόμενα, κρατούμενα, ἢ νικώμενα. V.

vam earum rerum disputationem putate. Ac primum qui-
 dem naturae corporum ac temperaturae non sunt eadem,
 licet maxime similibus ea constare *elementis* notum sit; sed
 illorum alia aliorum maiorem minoremve partem habent. Et
 loquor adhuc de solis virorum corporibus: cum neque haec
 paria omnibus aut similia sint, neque temperatura, neque
 consistentia; diversos sane & magnitudine & specie mor-
 bos in illis exsistere necesse est: & alia quidem sanatu esse
 facilia, & curationi opportuna; alia autem plane despera-
 ta, quae & capiantur facile, & vi a morbis superentur. Pu-
 tare igitur, febrem omnem, aut tabem, aut pulmonum mor-
 bum, aut furorem, unum eundemque esse in omni corpo-
 re, genere similem, non est hominum prudentium, qui
 rationes harum rerum subduxerint, & exquisiverint. Ve-
 rum idem morbus in hoc sanatu facilis est, in alio non item.

οὐκ ἔτι. ὥσπερ, οἶμαι, καὶ πυρὸν, ἢν τὸν αὐτὸν ἐς δια-
 Φόρους χώρας ἐμβάλης, ἄλλως μὲν ἐν τῇ πεδινῇ, καὶ
 βαθείᾳ, καὶ ποτιζομένη, καὶ εὐηλίῳ, καὶ εὐηνέμῳ, καὶ
 ἐξεργασμένῃ, ἀναφύσεται, εὐβαλῆς, οἶμαι, καὶ εὐτρο-
 Φος, καὶ πολύχους καρπὸς, ἄλλως δὲ ἐν ὄρει, καὶ ὑπο-
 λίθῳ γηδίῳ, ἄλλως δὲ ἐν δυσηλίῳ, ἄλλως δὲ ἐν ὑπω-
 ρείᾳ, καὶ ὅλως, διαφόρως καθ' ἑκάστους τόπους. οὕτω
 δὲ καὶ τὰ νοσήματα παρὰ τοὺς ὑποδεξαμένους τόπους,
 ἢ εὐΦορα, ἢ εὐτροφα, ἢ ἐλάττω γίγνεται. τοῦτο τοίηυν
 ὑπερβας ὁ πατήρ, καὶ ὅλον ἀνεξέταστον καταλιπὼν,
 ἀξιοῖ πᾶσαν μανίαν τὴν ἐν ἅπαντι σώματι, ὁμοίαν εἶ-
 28 ναι, καὶ τὴν θεραπείαν ἴσην. Πρὸς δὲ τούτοις τοσούτοις
 οὔσιν, ὅτι τὰ γυναικεῖα σώματα πάμπαν τῶν ἀνδρείων
 διαφέρει, πρὸς τε νόσου διαφορὰν, καὶ πρὸς θεραπείας
 ἐλπίδα, ἢ ἀπόγνωσιν, ῥάδιον καταμαθεῖν. τὰ μὲν γὰρ
 τῶν ἀνδρῶν εὐπαγῇ, καὶ εὐτονα, πόνοις, καὶ κινήσεσι,

Quemadmodum, puto, triticum si idem in diversos agros
 spargas, aliter in campestri & profundo, & irriguo, & apri-
 co, & bonis ventis opposito, & culto, enascetur; laetum
 puto, & pingue, & fructus inde multiplex: aliter autem in
 monte, & lapidoso tenuique solo; aliter in eo, quod solem
 non habet, aliter ad montis radices, & in universum pro
 locorum diversitate diversimode. Sic vero etiam morbi pro
 locis, qui eos suscipiunt, aut facile augescunt ac nutriun-
 tur, aut minuuntur. Hoc igitur praeteriens pater, ac uni-
 versum inexploratum relinquens, postulat furorem omnem,
 in quocunque sit corpore, similem esse, & parem eius cu-
 rationem. Praeter haec vero tot ac tanta; illud etiam faci-
 le est ad intelligendum, corpora muliebria, multum a viri-
 libus distare, tum ad morbi differentiam, tum ad spem vel
 desperationem curationis. Virorum quippe corpora solida,
 nervosa, laboribus & motionibus, & subdiali victu exer-

καὶ ὑπαιθρία διαίτη γεγυμνασμένα, τὰ δὲ, ἔκλυτα, καὶ ἀσυμπαγῇ, ἐν σκιά τετραφημένα, καὶ λευκὰ αἵματος ἐνδεία, καὶ θερμοῦ ἀπορία, καὶ ὑγροῦ περιττοῦ ἐπιρροία· εὐαλωτότερα τοίνυν τῶν ἀνδρείων, καὶ ταῖς νόσοις ἐκκείμενα, καὶ τὴν ἴασιν οὐ περιμένοντα, καὶ μάλιστα πρὸς μανίας εὐχερέστερα. ἅτε γὰρ πολὺ τὸ ὀργίλον, καὶ κοῦφον, καὶ ὀξύκίνητον ἔχουσαι, ὀλίγην δὲ τὴν τοῦ σώματος αὐτοῦ δύναμιν, ῥαδίως ἔς τὸ πάθος τοῦτο κατολισθαίνουσιν. Οὐ δίκαιον τοίνυν παρὰ τῶν ἰατρῶν 29 τὴν ὁμοίαν ἐπ' ἀμφοῖν θεραπείαν ἀπαιτεῖν, εἰδότας ὡς πολὺ τὸν μέσῳ, βίῳ παντὶ, καὶ πράξεσιν ὅλαις, καὶ πᾶσιν ἐπιτηδεύμασιν, ἐξ ἀρχῆς εὐθὺς κεχωρισμένων. ὅταν τοίνυν λέγῃς, ὅτι μέμνηται, προστίθει ὅτι καὶ γυνὴ εὖσα μέμνηται καὶ μὴ σύγχχει τὰυτά πάντα τῷ τῆς μανίας ὑπάγων ὀνόματι, ἐνὶ καὶ τῷ αὐτῷ δοκοῦντι· ἀλλὰ χωρίσας ὥσπερ ἐστὶ καὶ ἐν τῇ φύσει, τὸ δυνατόν ἐφ' ἑκάστου σκέπῃ. καὶ γὰρ ἡμεῖς, ὅπερ ἐν ἀρχῇ τῶν λό-

citata: altera vero soluta, mollia, in umbra nutrita, alba sanguinis & caloris defectu, & humoris multi affluentia; magis proinde, quam sunt virilia, obnoxia & exposita morbis, & curationem non sustinentia, & ad furores praefertim magis inclinata. Cum enim multum iracundiae habeant & levitatis, & valde sint irritabiles, corporis autem parum robusti, facile in hunc morbum labuntur. Iniussum ergo fuerit, a medicis similem utrorumque curationem poscere, cum sciamus, quam multum interfit inter homines vita tota, & omnibus actionibus, & studiis omnibus, statim a principio inde separatos. Cum ergo dicis, eam furere, hoc adde, mulierem furere: nec confunde ista omnia sub furoris nomen cogens, quod unum idemque videtur; sed separa, ut etiam est in natura; quid in unoquoque fieri possit, considera. Nos etenim, quod initio orationis huius

γων εἰπὼν μέμνημαι, τοῦτο πρῶτον ἐπισκοποῦμεν, φύ-
 σιν σώματος τοῦ νοσοῦντος, καὶ κράσιν, καὶ τίνος πλειό-
 νος μετέχει, καὶ εἰ θερμότερον, ἢ ψυχρότερον, ἢ ἀκμά-
 ζον, ἢ παρηβηκὸς, καὶ μέγα, ἢ μικρόν, καὶ πιμελὲς,
 ἢ ὀλιγόσαρκον, καὶ πάντα τὰ τοιαῦτα. καὶ ὅλως ἂν τις
 αὐτὰ προσετάσῃ, πάνυ ἀξιόπιστος ἂν εἴη, ἀπογινώ-
 30 σκων τί, ἢ ὑπισχνούμενος. Ἐπεὶ καὶ τῆς μανίας αὐτῆς
 μυρία εἶδη ἐστὶ, καὶ παμπόλλους ἔχει τὰς αἰτίας, καὶ
 οὐδὲ τὰς προσηγορίας αὐτὰς ὁμοίας. οὐ γὰρ ταυτὸν πα-
 ρανοεῖν, καὶ παραπαίειν, καὶ λυττᾶν, καὶ μεμνηνέαι,
 ἀλλὰ ταῦτα πάντα τοῦ μᾶλλον ἢ ἥττον ἔχεισθαι τῇ
 νόσῳ, ὀνόματά ἐστιν αἰτίαι τε, τοῖς μὲν ἀνδράσιν ἄλ-
 λαι, ταῖς δὲ γυναιξὶν ἕτεραι, καὶ τῶν ἀνδρῶν αὐτῶν, τοῖς
 μὲν νέοις ἄλλαι, τοῖς δὲ γεγηρακόσι διάφοροι, οἷον, νέοις
 μὲν πλῆθος ὡς τὸ πολὺ, γέρουσι δὲ διαβολὴ ἄκαιρος,
 καὶ ὀργὴ ἄλογος πολλάκις κατ' οἰκείων ἐμπεσοῦσα, τὸ

me dicere memini, primum videmus naturam corporis &
 temperamentum; & cuius *qualitatis* plus habeat, & utrum
 calidius an frigidius, maturae aetatis an iam inclinatae, ma-
 gnum an parvum, pingue an extenuatum, & omnia in eo
 genere. Et sane si quis ista ante exploraverit, fide omnino
 dignus fuerit, sive spem superesse neget, sive promittat
 aliquid. Quandoquidem etiam furoris ipsius sexcentae sunt
 species, istque multas habet causas, neque appellationibus
 fimiles. Neque enim idem est desipere, delirare, rabiosum
 esse, furere; sed haec omnia vel asperioris vel mitioris
 morbi nomina sunt. Tum causae in viris aliae, aliae in mu-
 lieribus; ipsorumque virorum aliae in iuvenibus, diversae
 in senibus: verbi causa, in iuvenibus multitudo plerum-
 que *bilis & acrium humorum*; in senibus vero calumnia in-
 tempestiva, & irrationabilis ira, contra familiares saepe in-

μὲν πρῶτον, διετάραιξεν, εἶτα, κατ' ὀλίγον ἐς μανίαν περιέτρεψε· γυναικῶν δὲ πολλὰ καθικνεῖται, καὶ ῥαδίως ἐς τὴν νόσον ἐπάγεται, μάλιστα δὲ μῖσος κατὰ τινος πολὺ, ἢ Φθόνος ἐπ' ἐχθρῶν εὐτυχαῖντι, ἢ λύπη τις, ἢ ὀργή· κατ' ὀλίγον ταῦτα ὑποτυφόμενα, καὶ μακρῷ χρόνῳ ἐντρεφόμενα, μανίαν ἀποτελεῖ. Τοιαῦτά σοι, ὦ 31
πάτερ, καὶ ἡ γυνὴ πέπονθε, καὶ ἴσως τι λελύπηκεν αὐτὴν ἑναγχος. οὐδὲν γὰρ ἐκεῖν ἐμίσει, πλὴν ἔχεταιί γε, καὶ οὐκ ἂν ἐκ τῶν παρόντων ὑπ' ἱατροῦ θεραπευθῆναι δύναίτο, ὥς εἶγε ἄλλος τις ὑπόσχοιτο, εἴ τις ἀπαλλάξειε, μίσει τότε ὥς ἀδικοῦντα ἐμέ. καὶ μὴν καὶ κεῖνο, ὦ πάτερ, οὐκ ἂν ὀκνήσαιμι εἰπεῖν, ὅτι εἰ καὶ μὴ τελέως οὕτως ἀπέγνωστο, ἀλλὰ τις ἔτι σωτηρίας ἐλπίς ὑπεφαίνετο, οὐκ ἂν οὐδὲ οὕτω ῥαδίως προσηψάμην, οὐδ' αὖ προχείρως φάρμακον ἐγχαῖ ἐτόλμησα, δεδιὼς τὴν τύχην, καὶ τὴν παρὰ τῶν πολλῶν δυσφημίαν. ὁρᾷς ὥς

gruens, primo perturbare solet animum, deinde paulatim in furorem agere. Mulieres autem multa infestant, quibus facile in hunc morbum concitantur, maxime vero odium contra aliquem vehemens, aut invidia adversus inimicum felicem, aut dolor aliquis, aut ira. Haec paulatim sub cineribus quasi gliscentia, & alita longo tempore, furorem efficiunt. Talia, pater, uxori tuae evenerunt, & forte nuper aliquid illam dolore affecit: nihil enim illa oderat: verumtamen tenetur, neque a praesentibus malis sanari medici opera potest. Quare si quis alius promiserit, si quis liberaverit eam; tum odio me, tanquam iniuriae auctorem, persequere. Quin illud, pater, non pigebit dixisse: etiam si non ira plane desperata res esset, sed aliqua adhuc salutis spes affulgeret; ne sic quidem ita facile attingerem, nec promte medicamentum auderem infundere, fortunam veritus & imminetentem a multis infamiam. Vides, ut omnes ar-

εἰσὶν πάντες ἑκαὶ τι μῖστος πρὸς τοὺς προγόνους πά-
σαις μητρυαῖς, καὶ ὥσι χρησταί, καὶ τινα κοινὴν μα-
νίαν ταύτῃ γυναικίαν αὐτὰς μεμνημένοι; τάχα οὖν τις
ὑπώπτευσεν, ἄλλως χωρήσαντος τοῦ κακοῦ, καὶ τῶν
Φαρμάκων οὐ δυνηθέντων, κακοήθη καὶ δολερὰν τὴν Θε-
32 ραπείαν γεγονέαι. Καὶ τὰ μὲν τῆς γυναικὸς, ὃ πά-
τερ, οὕτως ἔχει· καὶ πάνυ σοι τετηρηκὼς λέγω· οὐ ποτε
ῥᾶον ἔξει, καὶ μυριάκις πῇ τοῦ Φαρμάκου· διὰ τοῦτ'
ἐπιχειρεῖν οὐκ ἄξιον, εἰ μὴ πρὸς μόνον τὸ ἀποτυχεῖν με
κατεπείγεις, καὶ κακοδοξία περιβαλεῖν θέλεις. ἔασον
ὑπὸ τῶν ὁμοτέχων φθονεῖσθαι. εἰ δέ με ἀποκηρύξης
πάλιν, ἐγὼ μὲν, καίτοι πάντων ἔρημος γεγόμενος, οὐδὲν
κατὰ σοῦ δεινὸν εὖξομαι. τί δ' ἂν, ὅπερ μὴ γένοιτο, αὐ-
θις ἢ νόσος ἐπανεέλθῃ; (Φιλεῖ γὰρ πως τὰ τοιαῦτα ἐρε-
θιζόμενα, παλινδρομεῖν) τί με πράξαι δέησι; Θεραπεύ-
σω μὲν εὖ ἴσθι καὶ τότε, καὶ οὐποτε λείψω τὴν τάξιν,

bitrentur, esse quoddam in privignes odium novercis omni-
bus, quantumvis bonae sint, & communem quendam mu-
liebrem furorem omnes furere. Facile igitur aliquis, si se-
cus malum eveniat, nec potentia satis sint medicamenta,
suspicietur, malignam & subdolan curationem fuisse. Ita se
habent, pater, res uxoris tuae: & omnino tibi post obser-
vationem institutam dico, nunquam illa habebit mollius,
si decies millies de medicina biberis; propterea conari non
est operae pretium, nisi me ad hoc solum arges, uti exci-
dam conatu, & infamiam vis mihi contrahere. Patere, ut
invidiant mihi artis aemuli. Si vero denuo me abdicaveris,
nihil equidem, licet desertus ab omnibus, malum tibi im-
precabor. Quid si vero, quod abominor, redeat morbus?
(solent enim quodammodo tales, si irritentur, recurrere)
quid mihi faciendum erit? Curabo quidem tunc etiam, be-

ἦν τοὺς παῖδας ἔταξεν ἡ Φύσις, οὐδὲ τοῦ γένους τὸ ἐπ' ἐμαυτῷ ἐπιλήσομαι. εἴτ' ἂν σωφρονήσης, αὐθις ἀναλαμβάνειν πῶποτε πιστεῦσαί με δεῖ; ὁρᾷς ἤδη, καὶ ταῦτα ποιῶν, ἐπισπᾷ τὴν νόσον, καὶ ὑπομιμνήσκεις τὸ πάθος· χθές, καὶ πρῶην, ἐκ τηλικούτων κακῶν ἀνασφύλας, διατείνη, καὶ βοᾷς, καὶ τὸ μέγιστον, ὀργίζῃ, καὶ πρὸς μῖσος τρέπη, καὶ τοὺς νόμους ἀνακαλεῖς. οἴμοι, πάτερ, τοιαῦτ' ἦν σου καὶ τῆς πάλαι μανίας τὰ προοίμια.

ne noveris, & stationem, in qua collocavit natura liberos, nunquam deferam, neque unquam generis mei obliviscar. Deinde ubi resipueris, rursus quondam te recepturum me, credendum est. Vides iam, dum ista facis, arcessis morbum, & malum quasi admones. Heri & nudius tertius e tantis malis recreatus contendis, & clamas, &, quod maximum, irasceris, & ad odium verteris, & leges iterum advocas. Hei mihi! pater, talia erant etiam superioris furoris tui exordia!

ΦΑΛΑΡΙΣ ΠΡΩΤΟΣ.

Ἰ ΕΠΕΜΨΕΝ ἡμᾶς, ὦ Δελφοὶ, ὁ ἡμέτερος δυνάστης Φάλαρις, ἄξοντας τῷ θεῷ τὸν ταῦρον τοῦτον, καὶ ὑμῶν διαλεγομένους τὰ εἰκότα ὑπὲρ τε αὐτοῦ ἐκείνου, καὶ ὑπὲρ τοῦ ἀναθήματος. ὧν μὲν οὖν ἕνεκα ἤκομεν, ταῦτά ἐστιν· ἃ δὲ γε πρὸς ὑμᾶς ἐπέστειλεν· Ἐγὼ, Φησιν, ὦ Δελφοὶ, καὶ παρὰ πᾶσι μὲν τοῖς Ἕλλησι, τοιοῦτος ὑπολαμβάνεσθαι, ὅποῖός εἰμι, ἀλλὰ μὴ ὅποιον ἢ παρὰ τῶν μισούντων καὶ φθονούντων φήμη ταῖς τῶν ἀγνοούντων ἀκοαῖς παραδédωκεν, ἀντὶ τῶν πάντων ἀλλασαίμην ἂν· μάλιστα δὲ παρ' ὑμῶν, ὅσῳ ἱεροὶ τέ ἐστε, καὶ πάρεδροι τοῦ Πυθίου, καὶ μονοῦ συνοικοὶ, καὶ ὁμωρόφιοι τοῦ θεοῦ. ἡγοῦμαι γὰρ, εἰ ὑμῶν ἀπολογη-

2 Δυνάστης) Γραι. δεσπότης, ἔτσι βασιλεὺς. G.

6 Ἐπίστειλεν, ταῦτα. G.

10 Ἀντὶ) Γραι. ἀντὶ πολλῶν ἀλλασαίμην ἂν. G.

12 Πάρεδροι) Πάρεδρος τοῦ δεῖνους. παρέρουσι δὲ τῷ δεῖνι. τὸ ὄνομα μετὰ γυνικῆς, τὸ δὲ ῥῆμα μετὰ δοτικῆς. ὥσπερ καὶ τὸ συνοικος γυνικῆ, συτοικεὶ δὲ, δοτικῆ. V.

PHALARIS PRIOR.

MISIT nos, Delphi, dynasta noster Phalaris, qui ferretur Deo taurum hunc, & apud vos, quae opportuna viderentur, de ipso pariter ac de munere differeremus. Cuius igitur rei gratia venimus, haec est. Quae autem vobis nuntiari iussit, ista. Equidem, inquit, Delphi, cum apud omnes Graecos talis haberi, qualis sum, non qualem orta ab inimicis & invidis fama ignorantium auribus tradidit, rebus omnibus redemerim, tum inprimis apud vos, in quantum & sacrosancti estis, & accolae Pythii, & tantum non contubernales sub eodem tecto Dei. Arbitror enim, si probare vobis causam possim,

σαίμην, καὶ πείσαιμι μάτην ὤμους ὑπειλήφθαι, καὶ τοῖς ἄλλοις ἅπασι δι' ὑμῶν ἀποδεδολογημένους ἔσεσθαι. καλῶ δὲ, ὡν ἐρῶ, τὸν Θεὸν αὐτὸν μάρτυρα, ὃν οὐκ ἐνὶ δή-
που παραλογίσασθαι, καὶ ψευδεὶ λόγῳ παραγαγεῖν. ἀνθρώπους μὲν γὰρ ἴσως ἐξαπατῆσαι ῥάδιον· Θεὸν δὲ, καὶ μάλιστα τοῦτον, διαλαβεῖν ἀδύνατον. Ἐγὼ γὰρ οὐ 2
τῶν ἀφανῶν ἐν Ἀκράγαντι ὦν, ἀλλ' εἰ καὶ τις ἄλλος εὖ γεγωνῶς, καὶ τραφεὶς ἐλευθερίως, καὶ παιδείᾳ προ-
σοχηκῶς, αἰεὶ διετέλουν, τῇ μὲν πόλει δημοτικὸν ἑμαυ-
τὸν παρέχων, τοῖς δὲ συμπολιτευομένοις, ἐπιεικῇ, καὶ μέτριον. βίαιαν δὲ, ἢ σκαιὸν, ἢ ὑβριστικὸν, ἢ αὐθέκα-
στον, αὐδεὶς οὐδὲν ἐπεκάλει μου τῷ πρετέρῳ ἐκεῖνῳ βίῳ.

4 Παραγαγεῖν) Ἀπατῆσαι. V.

9 Δημοτικὸν) Πρίποντα τοῖς πολ-
λοις. G.

10 Ἐπιεικῇ τε καὶ μέτριον) Τα-
πεινὸν καὶ συγγνωμονικόν. λέγεται
δὲ καὶ μέτριος ὁ μεμετρημένον ἔχων
οὐσία, ἢ ὁ τὸ ἥθος ἐπιεικής. G.

11 Αὐθέκαστος) Ἀκριβὴ καὶ αὐ-
στηρόν. λαμβάνεται δὲ καὶ ἐπὶ τοῦ
ἐλευθερίου τὸν τρόπον, καὶ μή τινα
διπλὸν ἔχοντος, μὴ δ' ἐπισκευα-
εῖται ἥθους, ἀλλ' οἷον ἀπὸ ἐκάστου.

ὑπάρχοντος, οἷον ἐν μηδὲν ἐπισυρο-
μένου ἀλλότριον. Τοῦ ἀπροσβούλευ-
τον φησί. ταῦτα γὰρ τὰ ταχία,
ὡς ἐπίπαν καὶ σύντομα, ἀβούλῃται
σημαίνειν τὸ αὐθέκαστος, σημαίνει
γὰρ τὸν τε ἀπλὸν καὶ ἄδολον, καὶ
ἐλευθερικόν, καὶ τὸν ἑτοιμὸν πρὸς
ἅπαν, καὶ τὸν ταχύν, καὶ σύντομον,
καὶ αὐτόματον. Μάγιστρος δὲ ἐν τῷ
αὐτοῦ γραμματικῇ τὸ ἐιδούσθμον
σημαίνειν φησί, καὶ τὸν Λουκιανὸν
παράγει μάρτυρα ἐν ταῦτα. V.

& persuadere, semere crudelem me putari; etiam reliquis
omnibus per vos me fore purgatum. Advoco autem eo-
rum, quas dicam, testem illum Deum, quem non licet ni-
mirum arguto sermone fallere, vel mendaci oratione cir-
cumvenire. Etenim homines forte fallere facile est, Deum
autem, hunc maxime, ut quis subterfugiat, fieri non potest.
Ego enim non ignobilium Agrigenti unus, sed si quis alius
bene natus, & educatus liberaliter, studiis doctrinae ani-
mum applicui, semper popularem me in civitate praestiri,
iisque, qui mecum in republica versarentur, aequum &
moderatum. Vim autem a me factam, aut sinisteritatem,
aut superbam contumeliam, aut nimiam pertinaciam ad
suum omnia arbitrium referentem, nemo unquam in prio-

ἐπειδὴ δὲ ἑώρων τοὺς τάναντία μοι πολιτευομένους ἐπι-
 βουλευόντας, καὶ ἐξ ἅπαντος τρόπου ἀνελεῖν με ζητοῦν-
 τας (διήρητο δὲ ἡμῶν τότε ἡ πόλις) μίαν ταύτην ἀπο-
 φυγὴν καὶ ἀσφάλειαν εὕρισκον, τὴν αὐτὴν ἄμα καὶ τῇ
 πόλει σωτηρίαν, εἰ ἐπιβέμενος τῇ ἀρχῇ, ἐκείνους μὲν ἀνα-
 στείλαιμι, καὶ παύσαιμι ἐπιβουλευόντας, τὴν πόλιν δὲ
 σωφρονεῖν καταναγκάσαιμι. καὶ ἦσαν γὰρ οὐκ ὀλίγοι
 ταῦτ' ἐπαινοῦντες ἄνδρες μέτριοι, καὶ φιλοπόλιδες, οἱ
 καὶ τὴν γνώμην ἠδεδσαν τὴν ἐμὴν, καὶ τῆς ἐπιχειρήσεως
 τὴν ἀνάγκην. τούτοις συναγωνισταῖς χρησάμενος, ῥα-
 3 δὶως ἐκράτησα τῆς ἐπιχειρήσεως. Τούντεῦθεν οἱ μὲν οὐκ
 ἔτι ἐτάραττον, ἀλλ' ὑπήκουον· ἐγὼ δὲ ἤρχον, ἡ πόλις δ'
 ἀστασίαστος ἦν. σφαγὰς δὲ, ἡ ἐλάσεις, ἡ δημεύσεις,
 οὐδὲ κατὰ τῶν ἐπιβεβουλευκότων εἰργαζόμενην, καίτοι

2 Ἐξ ἅπαντος τρόπου) Σημειῶ
 τὸ ἕκαστος Ἀττικὸν οὐ, εἰ μὴ
 μετὰ τοῦ τρόπου γράψαις, δαδύειν
 οφείλει, εἰ δὲ χαρὶς τοῦ τρόπου,
 ἐξύνει μόνον, γράφεται γὰρ κατ'
 ἀμφοτέρω. V.

6 Παύσαιμι) Καταπαύσαιμι. διδ
 ἡ λέξις ἀκριβὲς ἐτύγχανεν, ἐπὶ γὰρ
 γε τὴν ἑτέραν λέξιν τὸ παύσαιμι. V.

8 Ταῦτα σὺνπαροῦντες. G.

14 Καίτοι ἀναγκάσει τὰ τοιαῦ-
 τα) Ἀναγκάσει οὗτος. G.

ri illa vita mea accusavit. Cum vero viderem, qui mihi
 obtrectarent in republica, eosdem infidias mihi struere, &
 omni modo nece meam quaerere, (diffidiis autem cum no-
 stra vexabatur civitas) solum illud perfugium & securita-
 tem inveni, eandemque simul salutem civitatis, si, vindica-
 to mihi imperio, cum reprimerem illos infidiatores, tum
 civitatem sana sequi consilia cogerent. Erant etenim non
 pauci, qui ista laudarent, viri moderati, & civitatis amantes,
 qui & consilium scirent meum, & conatus illius necessita-
 tem. Hisce adiutoribus usus, facile cogitata perfeci. Ab eo
 inde tempore nihil illi amplius turbare, sed obsequi; im-
 perium vero ego tenere, civitas ipsa seditionibus esse libe-
 ra. Caedes autem, aut exilia, aut publicationes bonorum,
 neque contra hos, qui infidiati mihi fuerant, exercui, quam

ἀναγκαῖον τὰ τοιαῦτα τολμᾶν ἐν ἀρχῇ τῆς δυναστείας
 μάλιστα. Φιλανθρωπία γάρ, καὶ πραότητι, καὶ τῷ
 ἡμέρῳ, καὶ ἰστοιμίας, θαυμασίως ἐγὼ ἤλπιζον ἐς τὸ
 πείθεσθαι προσάξεσθαι ταύτους. εὐθὺς γοῦν τοῖς μὲν
 ἐχθροῖς ἐσπέομην, καὶ θηλλάγμην, καὶ συμβούλοις
 καὶ συνεστίοις ἐχρώμην τοῖς πλείστοις αὐτῶν. τὴν δὲ πό-
 λιν αὐτὴν ὁρῶν ὀλιγωρία τῶν προεστώτων διεφθαρμένην,
 τῶν πολλῶν κλεπτόντων, μᾶλλον δὲ ἀρπαζόντων τὰ κοι-
 νὰ, ὑδάτων τε ἐπιφροῖαις ἀνεκτησάμην, καὶ οἰκοδομη-
 μέτων ἀναστάσεων ἐκόσμησα, καὶ τειχῶν περιβολῇ
 ἐκράτυνα, καὶ τὰς προσόδους, ὅσαι ἦσαν κοινὰ τῇ τῶν
 ἐφεστώτων ἐπιμελείᾳ, ραδίως ἐπηύξησα, καὶ τῆς νεο-
 λαίας ἐπεμελούμην, καὶ τῶν γερόντων προϋνόουν, καὶ
 τὸν δῆμον ἐν θέαις καὶ διανομαῖς, καὶ πανηγύρεσι, καὶ

3 Αὐτὰν καὶ ἰστοιμίας ἂν. G.

5 'Εσπέομην) 'Εφιδούμην. G.

10 'Αναστάσεων) 'Ηγουν ἀνεγέρ-
 σαι. V.

11 Προσόδους) Εἰσφορὰς, εἰσό-
 δους, ἢ παρουσίας, ὡς Θουκυδίδης
 καὶ Ἐγεοχλῆς. G.

12 'Εφεστώτων) Περισταταίαν.

G. *ibid.* Νεολαία) Ἡ τοῦ νέου λαοῦ
 συαγωγὴ, καὶ ὅλος τὸ ἀφροισμα
 τῶν νέων. V.

13 Προϋνόουν) 'Ενεργητικῶς καὶ
 παθητικῶς καὶ μετὰ γονικῆς. G.

quam necessarium talia audere, in principio potestatis ma-
 xime. Humanitate enim, & mansuetudine, & miti atque
 civili ratione eos tractandi, mirifice sperabam ad obsequium
 illos me redacturum. Quare celeriter inducis & pace facta
 conciliatus sum hostibus, & consilio atque convictu plero-
 rumque usus sum. Urbem porro ipsam videns magistra-
 tum negligentia perditam, cum vulgo homines furtis, vel
 rapinis potius, rempublicam vastarent; hinc aquaeducti-
 bus recreavi, hinc aedificiis excitatis exornavi, hinc moe-
 nibus circumpositis muniavi, publicisque redditus eorum,
 quos praefeci, cura auxi facile, & iuventutis curam susce-
 pi, & prospexi senibus, & populum spectaculis, congiariis,
 diebus festis, & epulis publicis, detinui. Virginum vero

δημοβοιναίαις, διῆγον ὕβρεις δὲ παρβένων, ἢ ἐφίβων δια-
 Φοραί, ἢ γυναικῶν ἀπαγωγαί, ἢ δορυφόρων ἐπιπέ-
 ψεις, ἢ δεσποτική τις ἀπειλή, ἀποτρόπαιά μοι καὶ
 4 ἀκοῦσαι ἦν. Ἦδη δὲ καὶ περὶ τοῦ ἀφείναι τὴν ἀρχὴν
 καὶ καταβέσθαι τὴν δυναστείαν, ἐσκοπούμην, ὅπως μό-
 νον ἀσφαλῶς παύσατο ἅν τις ἐννοῶν. ἐπεὶ τό γε ἄρχειν
 αὐτὸ, καὶ πάντα πράττειν, ἐπαχθὲς ἦδη, καὶ σὺν φθόνῳ
 καματηρὸν ἐδόκει μοι εἶναι· τὸ δ' ὅπως μηκέτι τοιαύτης
 τιμὸς θεραπέας δεήσεται ἡ πόλις, ταῦτ' ἐζήτουν ἔτι· κα-
 γὰρ μὲν ὁ ἀρχαῖος περὶ ταῦτα εἶχον· οἱ δὲ ἦδη τε συνί-
 σταντο ἐπ' ἐμέ, καὶ περὶ τοῦ τρόπου τῆς ἐπιβουλῆς, καὶ

1 Δημοβοιναίαις) Ταῖς τοῦ δήμου
 αὐχμαῖς ἢ θυρίαις. V.

ibid. Διῆγον) Ταυτοπαθὲς καὶ
 ἄλλοπαθὲς. G.

ibid. Ἡ ἐφίβων) Ἐφηβοὶ λέγον-
 ται οἱ μέχρι τῶν ἐν ἑνναεῶν τεγ-
 χάνοντες. V.

2 Ἀπαγωγαί) Μηνύσεις ἐγγε-
 γραμμέναι διδόμεναι τῷ ἀρχοντι
 παρὰ τοῦ δεῖν ἀπαχθῆναι τὸν δεῖ-
 να. G.

3 Ἀποτρόπαια) Φευκτὰ καὶ μι-
 σείσθαι ὄξια. G.

4 Ἀκοῦσαι) Ἀκουσθῆναι. G.

5 Ἐσκοπούμην) Ἐνεργητικὴ καὶ
 παθητικὴ. G.

6 Ἐννοῶν) Ἦτοι ἐγώ. G.

8 Τὸ δ' ὅπως) Σήμαινε ὅτι ὁ παρὰ
 κοινῶς γράφεται, ὅπως μηκέτι τοῦδε
 γίνονται, ἐποίησα τοῦδε, τιθίσαι οἱ
 Ἀττικοὶ τὸ τοῦδε ἐπισθῶ. πρὸς τὸ
 κάτωθεν ἐπιφαιρόμενον τὸ τοῦτο, καὶ
 φασίν, τοῦδ' ὅπως γίνονται τοῦδε τοῦ-
 τε ἐγένετο. G.

10 Ὁ ἀρχαῖος) Ὁ εὐρύθης, ὡς
 φησι Πλάτων. G.

ibid. Εἶχον) Διεκείμην. G.

11 Ἐπ' ἐμέ) Κατ' ἐμοῦ. G.

contumeliae, aut corruptiones adolescentum, aut coniuges
 abductae, aut immixti satellites, aut heriles minae, res au-
 ditu etiam mihi abominabiles. Iamque de dimittendo impe-
 rio, de potestate deponenda, cogitabam, illud solum deli-
 berans, quomodo secure hoc facere quis posset? cum ipsum
 imperare, & agere omnia, iam molestum mihi, & cum
 invidia laboriosum videretur. Iamque illud quaerebam, quo-
 modo eo adduci res posset, ut tali quadam curatione non am-
 plius indigeret civitas. Atque ego antiquae nimium sim-
 plicitatis homo haec agitabam. At illi iam contra me con-
 surgere, ac de insidiarum defectionisque ratione dispicere,

ἀποστάσεως ἐσκοποῦντο, καὶ συνωμοσίας συνεκρότουν, καὶ ὅπλα ἤθροισον, καὶ χρήματα ἐπαρίζοντο; καὶ τοὺς ἀστυγείτονας ἐπεκαλοῦντο, καὶ εἰς τὴν Ἑλλάδα παρὰ Λακεδαιμονίους καὶ Ἀθηναίους ἐπρεσβεύοντο. ἃ μὲν γὰρ περὶ ἐμοῦ αὐτοῦ, εἰ ληφθεῖν, ἐδόδοκτο ἤδη αὐτοῖς, καὶ ὅπως με αὐτοχειρίᾳ διάσπασσας ἡπείλουν, καὶ ἃς καλᾶσεις ἐπενόουν, δημοσίᾳ στρεβλοῦμενοι ἐξείπον. τοῦ μὲν δὴ μηδὲν παθεῖν τοιοῦτον, οἱ θεοὶ αἵτιοι, Φωράσαντες τὴν ἐπιβουλήν· καὶ μάλιστα γὰρ ὁ Πύθιος, ὀνείρατά τε προδείξας, καὶ τοὺς μηνύσαντας ἕκαστα ἐπιπέμπων. Ἐγὼ δὲ ἐνταῦθα ἤδη ὑμᾶς, ὦ Δελφοί, ἐπὶ τοῦ αὐ- 5 τοῦ δέους νῦν τῷ λογισμῷ γενομένους ἀξιῶ περὶ τῶν τότε πρακτέων μοι συμβουλευῆσαι, ὅτε ἀφυλάκτως ὀλίγου

1 Ἀποστάσεως) Γραι. ἀποστασίας. G.

ibid. Ἐπισκοποῦντο) Παθητικὸν καὶ ἐνεργητικόν. G.

ibid. Συνωμοσίας) Ἡ ἐπὶ τοῖς ὅρκοις φιλία. G.

ibid. Συνεκρότουν) Συνῆγον, συνῆξαν, συνίσταν. G.

2 Ἐπαρίζοντο) Συνῆγον. V.

3 Ἐπεκαλοῦντο) Εἰς βοήθειαν, ἐλλειπτικῶς. G.

6 Αὐτοχειρία) Ἡ τοῖς τῇ τῶν χειρῶν δυνάμει, αὐθαιρέτως μετὰ θυμοῦ ὀρμώμενοι καὶ φονεύοντες. λέγονται δὲ αὐτόχειρες καὶ οἱ ἑαυτοὺς φονεύοντες. V.

8 Φωράσαντες) Ἡ τοῖς Φωρεῖσθαι ποίησαντες. V. (Διερυνήσαντες, καταλαβόντες, γιγνώσκοντες, ἐκζητήσαντες. G.)

11 Ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ δέους) Εἰς τὸ αὐτὸ δέος. G.

& comparare coniuratos, & arma congerere, & conferre pecunias, & vicinos advocare, & in Graeciam ad Spartanos Atheniensisque legatos mittere. Quae de me ipso, si caperer, iam decreta ipsis essent, & ut suis me manibus discerpere minati sint, quasque poenas excogitaverint, in publica tormentorum quaestione facti sunt. Quod quidem nihil tale passus sum, Dii causa fuerunt, deprehendendis insidiis; & inprimis quidem Pythius, qui somnia mihi ostenderet, & indices omnium ad me mitteret. Iam hic ego vos, Delphi, rogo, ut in eodem metu animis & cogitatione constituti, ipsi consulatis, quid mihi tum faciendum fuerit, cum tantum non per imprudentiam meam captus, salutis

δεῖν ληφθεῖς, ἐζήτουν τινὰ σωτηρίαν περὶ τῶν παρόντων. πρὸς ὀλίγον οὖν τῇ γνώμῃ ἐς Ἀκράγαντα παρ' ἐμέ ἀποδημήσαντες, καὶ ἰδόντες τὰς παρασκευὰς αὐτῶν, καὶ τὰς ἀπειλὰς ἀκούσαντες, εἶπατε τί δεῖ ποιεῖν. Φιλανθρωπία χρῆσασθαι πρὸς αὐτοὺς ἔτι καὶ Φεῖδισθαι, καὶ ἀνέχεσθαι, ὅσον αὐτίκα μελλήσοντα πείσεσθαι τὰ ὕστατα; μᾶλλον δὲ γυμνὴν ἤδη ὑπέχειν τὴν σφαγὴν, καὶ τὰ Φίλτατα ἐν ὀφθαλμοῖς ὄραν ἀπολλύμενα; ἢ τὰ μὲν τοιαῦτα πάντῃ ἡλιθίου τινὸς εἶναι, γενναῖα δὲ, καὶ ἀνδρώδη διανοηθέντα, καὶ χολὴν ἔμφροτος, καὶ ἠδίκημένου ἀνδρὸς ἀναλαβόντα, μετελθεῖν ἐκείνους; ἑαυτῶ δ' ἐκ τῶν ἐνόντων, τὴν ἐς τὸ ἐπίον ἀσφάλειαν παρασχεῖν;

6 τᾶυτ' οἷδ' ὅτι συνεβουλευσατε ἄν. Τί οὖν ἐγὼ μετὰ τοῦτ' ἐποίησα; μεταστειλάμενος τοὺς αἰτίους, καὶ λόγου μεταδούς αὐτοῖς, καὶ τοὺς ἐλέγχους παραγαγὼν,

6 Αὐτίκα μελλήσοντα) Μάλλον
τα. G.

9 Ἡλιθίου) Σκληροῦ, ἄφροτος,
ἢ ἀναισθητόν. G.

11 Ἰδιὰ. Γενναῖα) Εὖ γεγονότα. ἢ
εὐγενέστατα καὶ δυνατά. G.

11 Ἐκ τῶν ἐνόντων) Κατὰ τὸ δύ-
νατόν. G.

12 Ἐπίον) Μετὰ ταῦτα. G.

14 Μεταστειλάμενος) Μεταπιμ-
ψάμενος. V. (Μηδύσας καὶ ἀγα-
γών. G.)

aliquam in re praesenti viam quaererem. Parumper igitur animis Agrigentum ad me peregrinati, conspectis illorum apparatibus, minis illorum auditis, dicite mihi, quid agendum sit? utrum humanitate porro in illos uti *me vultis*, & parcere, & tolerare, iam statim ultima ab illis subiturum? aut potius nudum iam iugulum praebere, & prae oculis interire videre, *quae mihi sunt carissima*? an ista quidem plane stupidi hominis esse *censetis*, meque fortiter viriliterque cogitantem, ac bile viri prudentis atque iniuria laesi assumpta, illos ulcisci, mihique pro praesenti facultate, futuri temporis securitatem praestare? Haec, novi ego, mihi consuleretis. Quid igitur post ea feci? Arcessitos noxios, & causae dicendae copia illis facta, prolatis argumentis,

καὶ σαφῶς ἐξελέγξας ἕκαστα, ἐπεὶ μὴδ' αὐτοὶ ἐτι
ἔξαρνοι ἦσαν, ἡμυνόμεν ἄγανакτῶν τὸ πλεον, οὐχ ὅτι
ἐπεβεβουλευμένη, ἀλλ' ὅτι μὴ εἰάβην ὑπ' αὐτῶν ἐν ἐκείνῃ
τῇ προαιρέσει μῖναι, ἣν ἐξ ἀρχῆς ἐνεσθησάμην. καὶ τὸ
ἀπ' ἐκείνου, φυλάττων μὲν ἑμαυτὸν, διατελῶ ἐκείνων
δὲ τοὺς αἰεὶ ἐπιβουλευόντάς μοι καλᾶζων' εἴθ' οἱ ἀνθρω-
ποι ἐμὲ τῆς ὁμότητος αἰτιῶνται, οὐκ ἐτι λογιζόμενοι
παρὰ ποτέρου ἡμῶν ἢ ἡ πρώτη τούτων ἀρχή' συνελόν-
τες δὲ τὰν μέσῳ, καὶ ἐφ' οἷς ἐκολάζοντο, τὰς τιμωρίας
αὐτὰς ἡτιῶντο, καὶ τὰς δοκούσας ἐν αὐταῖς ὁμότητας.
ὅμοιον ὡς εἴ τις παρ' ὑμῖν ἱερόσυλόν τινα ἰδὼν ἀπὸ τῆς
πέτρας ῥιπταύμενον, ἃ μὲν ἐτόλμησε, μὴ λογίζοιτο, ὡς
νύκτωρ ἐς τὸ ἱερόν παρῆλθε, καὶ κατέσπασε τὰ ἀναθή-
ματα, καὶ τοῦ ξοάνου ἤψατο, κατηγοροίη δὲ ὑμῶν πολ-

2 *Ἐξαρνοὶ ἦσαν) Ἐν τῷ ἀρνεῖ-
σθαι ἐπιμένοντες καὶ ἀρνούμενοι
καθόλου. G.

12 (Ῥηγνύμενον) Γραι. ῥιπτού-
μινον. ἡ πέτρα Ὑάμπεια ἐκαλεῖτο,
ἀφ' ἧς μέγας ᾤθουν τοὺς ἱερόσυλους.

ἐνταῦθα διασύρει τοὺς Διελφούς ὡς
ἀδίκως ὄσαντας ἐκ τῆς πέτρας τὸν
Αἰσωπὸν, συκοφαντήσαντες αὐτὸν
κρατῆρα χρυσοῦν κεκλοφίνας ἀνα-
τεθειμένον Ἀπόλλωνι. G.

13 Κατίσπασε) Κατεγύλασε. G.

plane de singulis convictos, quandoquidem negare nec ipsi
poterant, ultus sum; aegerrime ferens, non quod factae
mihi essent insidiae, sed quod mihi per illos integrum non
esset in illa ratione permanere, quam initio institueram.
Atque ab eo inde tempore ita vivo, ut me custodiam, il-
lorum vero ex numero eos, qui mihi semper insidiantur,
puniam. Deinde crudelitatis me accusant homines, non co-
gitantes illud, ab utro nostrum prima horum origo sit. Ni-
mirum omiſſis iis, quae erant in medio, & propter quae
puniebantur, poenas accusabant ipsas, & quae viderentur
in illis *versari* crudelitates. Perinde ac si quis apud vos sa-
crllegum de rupe videns praecipitari, quae ille ausus sit,
non cogitet, ut noctu in templum intraverit, ac donaria
detraxerit, signumque *ipsum* contrectarit; sed multam ve-

λὴν τὴν ἀγριότητα, ὅτι Ἕλληνές τε, καὶ ἱεροὶ εἶναι λέγοντες, ὑπεμείνατε ἄνθρωπον Ἕλληνα πλησίον τοῦ ἱεροῦ (καὶ γὰρ οὐ πάνυ πόρρω τῆς πόλεως εἶναι λέγεται ἡ πέτρα) καλᾶσει τοιαύτη περιβαλεῖν. ἀλλ', οἶμαι, αὐτοί τε καταγελάσσεσθε, ἢν ταῦτα λέγῃ τις καθ' ὑμῶν, καὶ οἱ ἄλλοι πάντες ἐπαινέσονται ὑμῶν τὴν κατὰ τῶν
 7 ἀσεβούντων ὁμότητα. Τὸ δ' ὅλον, οἱ δῆμοι οὐκ ἐξετάζοντες ὁποῖός τις ὁ τοῖς πράγμασιν ἐφεστώς ἐστιν, εἴτε δίκαιος, εἴτ' ἀδίκος, αὐτὸ ἀπλῶς τὸ τῆς τυραννίδος ὄνομα μισοῦσι, καὶ τὸν τύραννον καὶ Αἰακός, ἢ Μίνως, ἢ Ῥαδάμανθυς ἢ, ὁμοίως ἐξ ἅπαντος ἀνελεῖν σπεύδουσι, τοὺς μὲν πονηροὺς αὐτῶν πρὸ ὀφθαλμῶν τιθέμενοι, τοὺς δὲ χρηστοὺς, τῇ κοινωνίᾳ τῆς προσηγορίας, τῷ ὁμοίῳ μίσει συμπεριλαμβάνοντες. ἔγωγ' οὖν ἀκούω καὶ παρ' ὑμῶν τοῖς Ἕλλησι πολλοὺς γενέσθαι τυράννους σοφούς

3 Πόρρω πάνυ τῆς πόλεως. G.

15 Πολλοὺς γενέσθαι τυράννους σοφούς) Περίανδρον φησὶ τοῦ Κυψίλου ὡς τῶν ζ' μὲν ἦν σοφῶν, Κορίνθου δὲ Τύραννος. τούτου καὶ ἀπόφθεγμα ἐν Δελφοῖς ἀνέκειτο τοῦτο,

Θυμοῦ κράτει. ἥσαν δὲ καὶ τῶν ἄλλων σοφῶν ἀποφθίγματα, ἃ καὶ αὐτὰ Πυθοῖ ἀνέκειτο ταῦτα. Κλεοβούλου Λινδίου τὸ μέτρον ἕοιστον, ὑπερβασίαι δὲ ἀλογισαί. Χίλωνος Λακεδαιμονίης, γινῶθι σεαυτὸν. Πιε-

fram feritatem accuset, qui Graecos vos & sanctos homines cum dicatis, sustinueritis tamen Graecum hominem prope templum (etenim non procul ab urbe dicitur esse rupes illa) tali supplicio afficere. Sed ipsi, puto, ridebitis, si quis talia contra vos dicat, & reliqui omnes laudabunt vestram contra impios crudelitatem. In universum populi, non explorato qualis sit, qui rebus praeest, iustusne an iniustus, ipsum simpliciter nomen tyrannidis odio habent; & tyrannum, etsi Aeacus, aut Minos, aut Rhadamanthus fuerit, similiter universim student tollere, dum malos eorum ob oculos sibi ponunt, bonos autem, ob communionem nominis, odio simili complectuntur. Equidem audio, apud vos etiam Graecos, multos tyrannos fuisse sa-

ὑπὸ Φαίλῳ ὀνόματι δοκοῦντι, χρηστὸν καὶ ἡμερον ἦθος ἐπιδεδειγμένους· ὧν ἐνίων καὶ λόγους εἶναι βραχεῖς ἐν τῷ ἱερῷ ὑμῶν ἀποκειμένους, ἀγάλματα καὶ ἀναθήματα τῷ Πυθίῳ. Ὁρᾶτε δὲ καὶ τοὺς νομοθέτας τῷ κλαστικῷ 8 καὶ εἶδει τὸ πλέον νέμοντας, ὡς τῶν γε ἄλλων οὐδὲν ὄφελος, εἰ μὴ φόβος προσεῖη, καὶ ἐλπίς τῆς κολάσεως. ἡμῖν δὲ τοῦτο πολλῷ ἀναγκαιότερον τοῖς τυράννοις, ὅσω πρὸς ἀνάγκην ἐξηγούμεθα, καὶ μισοῦσί τε ἅμα, καὶ ἐπιβουλεύουσιν ἀνθρώποις σύνεσμεν, ὅπου μὴδὲ τῶν μορμουλκεῖων ὄφελός τι ἡμῖν γίγνεται, ἀλλὰ τῷ περὶ τῆς Ὑδρας μύθῳ τὸ πρᾶγμ' εἴκειν. ὅσω γὰρ ἂν ἐκκόπτα- μέν, τοσῶδε πλείους ἡμῖν ἀναφύονται τοῦ κολάζειν ἀφ- ορμαί. Φέρειν δ' ἀνάγκη, καὶ τὸ ἀναφύομενον ἐκκό-

τακοῦ Μιτυληναίου, μηδὲν ἄγαν. Σόλωνος Ἀθηναίου, ὅρα μακροῦ βίου τίλος. Βίαντος Πριηνίως, οἱ πλείους κακίους. Θάλπτος Μιλησίου, ἐγγύη παρὰ δ' ἄλλα. V.

7 Πρὸς ἀνάγκην) Ἀναγκαστικῶς. G.

11 Ὑδρας μύθος) Ἐν Λέρνῃ, τῇ Ἀργεῖᾳ κρίνῃ, ἀνεφύη ὕδρα. Nota fabula. Cum videret Hercules se-

ptem capita rursus pullulare, iussit Iolao ὑποτύφειν τὰς καινο- μένας. Hydrae autem Adraffus, ἐν τῇ κατὰ Θέβην ἰστορατείᾳ, τὸ ἐκ- τύπωμα ἐν τῷ σάκκῳ περιεῖλ. . . . ὡς Εὐριπίδης Φοινίσσας, ἱκατὸν ἐχί- θναις ἀσπίδ' ἐκπληρῶν γραφῇ Ὑ- δρας. G. (Postremas duas voces, quae deerant, ex Euripide addi- dimus.)

pientes, sub nomine, quod male vulgo audit, mansuetum & placidum ostendentes ingenium: & quorundam adeo ex illo numero, brevia dicta in vestro templo reposita, quasi signa quaedam & donaria, Pythio. Videtis legislatores etiam poenali sanctioni plurimum tribuere, cum reliquorum nul- lus sit usus, nisi metus adsit & exspectatio poenae. Nobis vero tyrannis multo magis illud necessarium est, in quan- tum invitis imperamus, & cum hominibus versamur, qui odio nos habent & insidiis appetunt, ubi terriculamentis larvatis nihil proficitur; sed Hydrae fabulam res refert: quo plures enim exciderimus, tanto plures subnascuntur puniendi occasiones. Auferre autem oportet, quod subna-

πτειν αἰεὶ, καὶ ἐπικαίειν, νῆ Δία, κατὰ τὸν Ἰόλεων, εἰ
 μέλλομεν ἐπικρατήσειν. τὸν γὰρ ἅπαξ εἰς τὰ τοιαῦτα
 ἐμπεσεῖν ἠναγκασμένον, ὅμοιον χρὴ τῇ ὑποθέσει καὶ αὐ-
 τὸν εἶναι ἢ Φειδόμενον τῶν πλησίων, ἀπολωλέναι. ὅλως
 δὲ, τίνα οἶσοθε οὕτως ἄγριον, ἢ ἀνήμερον ἄνθρωπον εἶ-
 ναι, ὡς ἡδεσθαι μαστιγοῦντα, καὶ οἰμωγῶν ἀκούοντα,
 καὶ σφαττομένους ὀρῶντα, εἰ μὴ ἔχοι τίνα μεγάλην τοῦ
 κολάζειν αἰτίαν; ποσάκις γοῦν ἐδάκρυσα μαστιγουμέ-
 νων ἄλλων, ποσάκις δὲ θρηνεῖν καὶ ὀδυρεσθαι τὴν ἐμ-
 αὐτοῦ τύχην ἀναγκάζομαι, μείζω κόλασιν αὐτὸς καὶ
 χρονιωτέραν ὑπομένων; ἀνδρὶ γὰρ Οὔσει μὲν ἀγαθῶ,
 διὰ δ' ἀνάγκην πικρῶ, πολὺ τοῦ κολάζεσθαι τὸ κολά-
 9 ζειν χαλεπώτερον. Εἰ δὲ δεῖ μετὰ παρρησίας εἰπεῖν, ἐγὼ
 μὲν εἰ αἴρεσις μοι προτεθείη, πότερα βούλομαι, κολά-
 ζειν τινὰς ἀδίκως, ἢ αὐτὸς ἀποθανεῖν, εὖ ἴστε, ὡς οὐδὲν
 μελλήσας, ἐλοίμην ἂν τεθνᾶναι μᾶλλον, ἢ μηδὲν ἀδι-

scitur, & excidere semper, & urere Iolai instar, vincere si
 velimus. Eum enim, qui semel in hanc vitam incidere co-
 actus est, oportet aut similem esse argumento, *quod agen-*
dum suscepit, aut, dum aliis parcit, ipsum perire. Quem
 vero omnino putatis hominem ferum adeo & immitem es-
 se, qui delectetur flagellandis aliis, & ploratu illorum au-
 diendo, & spectandis caedibus, nisi magnam aliquam ha-
 beat puniendi causam? Quoties ego, dum flagellis alii cae-
 derentur, illacrimavi! quoties deplorare lamentarique meam
 fortunam cogor, maiorem ipse & longiorem poenam su-
 stinens! Viro enim natura bono, sed quem acerbum esse
 cogat necessitas, punire multo, quam puniri, difficilius est.
 Si vero libere dicendum est, equidem optione proposita,
 utrum malim iniuste quosdam punire, quam ipse mori;
 scitote, me nulla cunctatione interposita mortem potius ele-
 cturum, quam, qui nihil iniuste egerint, punire. Si quis

κούντας κολάζειν. εἰ δὲ τις Φαίη, βούλει, ὦ Φάλαρι, αὐτὸς τεθνᾶναι ἀδίκως, ἢ δικαίως κολάζειν τοὺς ἐπιβούλους; τοῦτο βουλοίμην ἄν. αὐτῷ γὰρ ὑμᾶς, ὦ Δελφοί, συμβούλους καλῶ, πότερον ἄμεινον εἶναι ἀδίκως ἀποθανεῖν, ἢ ἀδίκως σώζειν τὸν ἐπιβεβουλευκότα; οὐδεὶς οὕτως, οἶμαι, ἀνόητός ἐστιν, ὃς οὐκ ἂν προτιμήσειε ζῆν μᾶλλον, ἢ σώζων τοὺς ἐχθροὺς ἀπολωλέναι. καίτοι πόσους ἐγὼ καὶ τῶν ἐπιχειρησάντων μοι, καὶ Φανερώς ἐληλεγμένων, ὅμως ἔσωσα; οἷον Ἀκανθὸν τουτονί, καὶ Τιμοκράτην, καὶ Λεωγόραν τὸν ἀδελφὸν αὐτοῦ, παλαιᾶς συνηθείας τῆς πρὸς αὐτοὺς μνημονεύσας. Ὅταν δὲ βου- 10 λήητε τοῦμὸν εἰδέναι, τοὺς εἰσφοιτῶντας εἰς Ἀκράγαντα ξένους ἐρωτήσατε, ὅποῖος ἐγὼ περὶ αὐτοὺς εἶμι, καὶ εἰ φιλανθρώπως προσφέρωμαι τοῖς καταίρουσιν, ὅς γε καὶ σκοποὺς ἐπὶ τῶν λιμένων ἔχω, καὶ πευθῆνας, τίνες καὶ ὅθεν καταπεπλεύκασιν, ὥς κατ' ἀξίαν τιμῶν, ἀποπέμποιμι αὐτούς. ἐνιοὶ δὲ καὶ ἐξεπίτηδες φοιτῶσι παρ' 15 Πευθῆνας) Πῆστοι, περιεργοί. G.

vero dicat, Utrum vis, Phalari, ipse iniuste mori, an iuste punire infidiatores? hoc fane *posterius* maluerim. Denuo enim vos, Delphi, in consilium mihi advoco, meliusne sit iniuste mori, an iniuste servare infidiatorem? Nemo ita, puto, stupidus est, quin vivere potius praeferat, quam inimicis servandis ipse perire. Quamquam quot ego eorum etiam, qui infidias mihi struxerant, manifeste licet convictos, tamen servavi? velut Acanthum hunc & Timocratem, & Leagoram illius fratrem, memoria antiquae cum illis consuetudinis adhibita. Si vero meam vitae rationem nosse volueritis, peregrinos Agrigentum venientes interrogate, qualem me illis praebeam, utrum humane tractem, qui eo deferuntur: qui in portibus speculatores habeam, exploraturos, qui & unde navibus venerint? ut pro dignitate cuiusque honoratos dimittam. Quidam vero etiam de-

ἐμὲ, οἱ σοφώτατοι τῶν Ἑλλήνων, καὶ οὐ Φεύγουσι τὴν
 συνουσίαν τὴν ἐμὴν ὥσπερ ἀμέλει καὶ πρῶην ὁ σοφὸς
 Πυθαγόρας ἦκεν ὡς ἡμᾶς, ἀλλὰ μὲν ὑπὲρ ἐμοῦ ἀκη-
 κοῦς. ἐπεὶ δ' ἐπειράβη, ἀπῆλθεν ἐπαινῶν με τῆς δικαιο-
 σύνης, καὶ ἐλεῶν τῆς ἀναγκαίας ὀμότητος. εἴτα οἶσθε
 τὸν πρὸς τοὺς θνητοὺς Φιλάνθρωπον, οὕτως ἀδίκως τοῖς
 οἰκείοις προσφέρεισθαι, εἰ μὴ τι διαφερόντως ἡδίκητο ;
 11 Ταῦτα μὲν οὖν ὑπὲρ ἐμαυτοῦ ἀπολελόγημαι ὑμῖν, ἀ-
 ληθῆ, καὶ δίκαια, καὶ ἐπαίνου μᾶλλον, ὥς ἐμαυτὸν
 πείθω, ἢ μίσους ἄξια. ὑπὲρ δὲ τοῦ ἀναθήματος, καιρὸς
 ὑμᾶς ἀκοῦσαι ἔβην καὶ ὅπως τὸν ταῦρον τοῦτον ἐκτησά-
 μην, οὐκ ἐκδοὺς αὐτὸς τῷ ἀνδριαντοποιῷ. μὴ γὰρ οὕτω
 μαίνειν, ὥς τοιούτων ἐπιθυμῆσαι κτημάτων. ἀλλὰ Πε-
 ρίλαος ἦν τις ἡμεδαπὸς, χαλκεὺς μὲν ἀγαθὸς, πονηρὸς
 δὲ ἄνθρωπος. οὗτος πάμπλου τῆς ἐμῆς γνώμης διημαρ-
 τηκῶς, ὥτεο χαριεῖσθαι μοι, εἰ καὶνὴν τινα κόλασιν

6 Ὁθνητοῦς) Ἀλλογενεῖς, ξένους, τοῦ χαλκοῦ ταύρου, ὅπως Φαλά-
 αλλοτρίους. G. ρίδος περιγίγντο ὁ Χαλκυργός.
 10 Ὑ. δι τοῦ ἀναθήματος) Περὶ G.

dita opera ad me ventitant, Graecorum sapientissimi, nec
 consuetudinem meam refugium. Ut nempe etiam nuper sa-
 piens Pythagoras ad nos venit, qui cum alia de me audif-
 set, experimento facto discessit, meam laudans iustitiam,
 & necessariae misertus crudelitatis. Deinde putatis, homi-
 nem peregrinis adeo humanum, iniuste tractaturum suos,
 nisi insigni affectum iniuria? Atque haec quidem pro me
 dixi, vera, iusta, laude potius, quam odio, digna. Iam de
 donario vos audire tempus est, quomodo dominus huius
 tauri factus sim, quem non locaverim statuario. Absit enim
 a me ille furor, ut tale quid possidere cupiam. Sed fuit Pe-
 rilaus aliquis nostras, faber bonus, sed homo *idem* pessi-
 mus. Hic multum a coniectando animo meo aberrans, gra-
 tum se mihi facturum rebatur, tanquam poenis omnino

ἐπινοήσειεν, ὡς ἐξ ἅπαντος κολάζειν ἐπιθυμοῦντι. καὶ δὴ κατασκευάσας τὸν βοῦν, ἥκέ μοι κομίζων, κάλλιστον ἰδεῖν, καὶ πρὸς τὸ ἀκριβέστατον εἰκασμένον· κινήσεως γὰρ αὐτῷ καὶ μυκηθμοῦ ἔδει μόνον πρὸς τὸ καὶ ἐμφυχον εἶναι δοκεῖν. ἰδὼν δὲ, ἀνέκραγον εὐθύς, ἄξιον τὸ κτῆμα τοῦ Πυθίου· πεμπτέος ὁ ταῦρος τῷ θεῷ. ὁ δὲ Περίλαος παρεστὰς, Τί δ' εἰ μάθοις, ἔφη, τὴν σοφίαν τὴν ἐν αὐτῷ, καὶ τὴν χρεῖαν, ἣν παρέχεται; καὶ ἀνοίξας ἅμα τὸν ταῦρον κατὰ τὰ νῶτα, ἣν τινα, ἔφη, κολάζειν ἐθέλης, ἐμβιβάσας εἰς τὸ μηχανήμα τοῦτο, καὶ κατακλείσας, προστιθέναι μὲν τοὺς αὐλοὺς τοῦσδε πρὸς τοὺς μυκτῆρας τοῦ βόος, πῦρ δ' ὑποκαίειν κελεύειν· καὶ ὁ μὲν οἰμώζεται, καὶ βοήσεται, ἀλήκτοις ταῖς ὀδύναϊς ἐχόμενος· ἡ βοή δὲ, διὰ τῶν αὐλῶν μέλη σοι ἀποτελεῖσει, οἷα λιγυράτατα, καὶ ἐπαυλήσει θρηνώδες, καὶ μυκήσεται γοεράτατον, ὡς τὸν μὲν κολάζεσθαι, σὲ δὲ τέρπεσθαι μεταξὺ καταυλούμενον. Ἐγὼ δὲ ὡς τοῦτ' ἤκου- 12

gaudenti, si novam quandam poenam excogitasset. Fabrefactum igitur bovem mihi attulit, pulcherrima specie, & ad exactissimam similitudinem elaboratum: solo enim motu & mugitu deficiebatur, quo minus animatus esse videretur. Ad primum autem conspectum exclamavi, dignum opus, quod habeat Pythius. Mittendus hic taurus Deo. Adstans autem Perilaus, *Quid si, inquit, noris artem in illo adhibitam, & quem usum praebeat?* &c., simul aperiens prope tergum bovem, *si quem punire, inquit, volueris, imposito illo in hanc machinam, eaque clausa, applicari has tibias iube naribus bovis, & succendi ignem. Sic iste eiulabit & clamabit, dolore infinito cruciatus: clamor autem iste per tibias modulos tibi efficiet canoros maxime, & threnis aptos sonos accinet, ac lugubre quiddam mugiet; adeo ut, dum ille punitur, tibiae tu sonis interim demulceare.* Ego vero, his auditis, infelix artificium hominis abomina-

σα, ἐμυσάχην τὴν κακομηχανίαν τοῦ ἀνδρός, καὶ τὴν ἐπίνοιαν ἐμίσησα τοῦ κατασκευάσματος, καὶ οἰκείαν αὐτῷ τιμωρίαν ἐπέθηκα. καὶ ἄγε δὴ, ἔφην, ὦ Περίλαε, εἰ μὴ κενὴ ἄλλως ὑπόσχεσις ταῦτά ἐστι, δεῖξον ἡμῖν αὐτὸς εἰσελθὼν, τὴν ἀλήθειαν τῆς τέχνης, καὶ μίμησαι τοὺς βοῶντας, ἵν' εἰδῶμεν εἰ καὶ ἂ Φῆς μέλη, διὰ τῶν αὐλῶν Φθέγγεται. πείθεται μὲν τούτοις ὁ Περίλαος· ἐγὼ δὲ, ἐπεὶ ἔνδον ἦν, κατακλείσας αὐτὸν, πῦρ ὑφάπτειν ἐκέλευον, Ἀπολάμβανε εἰπὼν τὸν ἄξιον μισθὸν τῆς θαυμαστῆς σου τέχνης, ἵν' ὁ διδάσκαλος τῆς μουσικῆς πρώτος αὐτὸς αὐλῆς. καὶ ὁ μὲν δίκαια ἔπασχεν, ἀπολαύων τῆς αὐτοῦ εὐμηχανίας· ἐγὼ δὲ, ζῶντα, καὶ ἔτι ἔμπνουν ὄντα τὸν ἄνδρα, ἐξαιρεθῆναι κελεύσας, ὥς μὴ μιάνειε τὸ ἔργον ἐναποθανῶν, ἐκείνον μὲν ἄταφον κατὰ κρημνῶν ῥίπτειν ἐκέλευσα· καθάρας δὲ τὸν βούν, ἀπέπεμψα ὑμῖν ἀνατεθρομένον τῷ θεῷ, καὶ ἐπιγράψαι γε ἐπ' αὐτῷ ἐκέλευσα τὴν πᾶσαν διήγησιν τοῦ ἀνατιθέντος ἐμοῦ τούνομα, τὸν τεχνίτην τὸν Περίλαον, τὴν ἐπίνοιαν τὴν ἐκεί-

tus, & exofus ingenium huius machinae, propriam illi poemam imposui: &, Age sane, inquam, Perilaë, nisi vana temere illa sunt promissa, ostende nobis ingressus ipse veritatem artis tuae, & imitare clamantes, ut sciamus, utrum, quos praedicat modulos, ii per tibias sonent. Obsequitur Perilaus: at ego, cum intus esset, concluso homine, ignem succendi iussi, Habe tibi, dicens, dignam mercedem admirabilis illius artis tuae, ut magister illius musices primus ipse canas. Atque ille digna factis suis passus est, fructum percipiens ingeniosae machinationis. Ceterum ego viventem adhuc & spirantem hominem eximi iussi, ne intra moriendo opus pollueret, & infepultum per praeceps abiici. Expiatum vero bovem vobis misi dedicandum Deo, & inscribi totam narrationem iussi, meum, dedicantis, nomen, artificem Perilaum, ipsius

νου, τὴν δικαιοσύνην τὴν ἐμὴν, τὴν πρέπουσαν τιμωρίαν,
τὰ τοῦ σοφοῦ χαλκίως μέλη, τὴν πρώτην πείραν τῆς
μουσικῆς. Ὑμεῖς δὲ, ὦ Δελφοὶ, δίκαια ποιήσετε, θύ- 13
σαντες μὲν ὑπὲρ ἐμοῦ μετὰ τῶν πρέσβεων, ἀναβέντες δὲ
τὸν ταῦρον ἐν καλῷ τοῦ ἱεροῦ, ὥς πάντες εἰδεῖεν ὅσος ἐγὼ
πρὸς τοὺς πονηροὺς εἰμι, καὶ ὅπως ἀμύνομαι τὰς περι-
τὰς ἐς κακίαν ἐπιθυμίας αὐτῶν. ἱκανὸν γοῦν καὶ τοῦτο
μόνον δηλῶσαί μου τὸν τρόπον, Περίλαος κολασθεῖς, καὶ
ὁ ταῦρος ἀνατεθείς, καὶ μηκέτι φυλαχθεῖς πρὸς ἄλλων
κολαζομένων αὐλήματα, μηδὲ μελωδήσας ἄλλο ἔτι,
πλὴν μόνα τὰ τοῦ τεχνίτου μυκήματα· καὶ ὅτι ἐν μόνῳ
αὐτῷ καὶ πείραν ἔλαβον τῆς τέχνης, καὶ κατέπαυσα
τὴν ἄμουσον ἐκείνην καὶ ἀπάνθρωπον ὠδὴν. καὶ τὰ μὲν
παρόντα ταῦτα παρ' ἐμοῦ τῷ θεῷ. ἀναθήσω δὲ καὶ ἄλ-
λα πολλάκις, ἐπειδὴν μοι παράσχη μηκέτι δεῖσθαι
κολάσεων. Ταῦτα μὲν, ὦ Δελφοὶ, τὰ παρὰ τοῦ Φα- 14
λάριδος, ἀληθῆ πάντα, καὶ οἷα ἐπράχθη ἑκαστα, καὶ

commentum, meam iustitiam, poenam decentem, sapien-
tis fabri modulos, primum musices experimentum. Vos
vero, Delphi, quod iustum est, feceritis, si pro me cum
legatis rem sacram feceritis, dedicaveritisque taurum ho-
nesto sacri loco, ut sciant omnes, qualis ego in malos
sim, & quomodo ulciscar nimias illorum ad mala cupidi-
tates. Sufficit enim vel hoc solum ad declarandum ingenium
meum, Perilaus punitus, dedicatus taurus, neque servatus
amplius ad aliorum puniendorum cantus, nulla dum alia
melodia edita, praeter solos artificis mugitus: & quod in
illo solo & experimentum cepi artis, & finem imposui
cantui illi a Musis & humanitate abhorrenti. Et in praefens
ista quidem a me Deo oblata sunt. Dedicabo autem saepe
etiam alia, si hoc mihi praestiterit, ut poenis non amplius
indigeam. Haec, Delphi, quae a Phalaride dicere iussi sumus,

δίκαιοι ἂν εἶμεν πιστεύεσθαι ὑφ' ὑμῶν, μαρτυροῦντες, ὡς ἂν καὶ εἰδότες, καὶ μηδεμίαν τοῦ ψεύδεσθαι νῦν αἰτίαν ἔχοντες. εἰ δὲ δεῖ καὶ δεηθῆναι ὑπὲρ ἀνδρὸς μάτην ποιηροῦ δοκοῦντος, καὶ ἄκοντος κολάζειν ἡναγκασμένου, ἱκετεύομεν ὑμᾶς ἡμεῖς οἱ Ἀκραγαντίνοι, Ἕλληνες τε ὄντες, καὶ τὸ ἀρχαῖον Δωριεῖς, προσήσεσθαι τὸν ἄνδρα, Φίλον εἶναι ἐθέλοντα, καὶ πολλὰ καὶ δημοσία καὶ ἰδίᾳ ἕκαστον ὑμῶν εὖ ποιῆσαι ὠρμημένον. λάβετε οὖν αὐτοῦ τὸν ταῦρον, καὶ ἀνάβετε, καὶ εὐξασθε ὑπὲρ τῆς Ἀκραγαντος, καὶ ὑπὲρ αὐτοῦ Φαλάριδος, καὶ μήτε ἡμᾶς ἀπράκτους ἀποπέμψητε, μήτ' ἐκείνον ὑβρίσητε, μήτε τὸν θεὸν ἀποστερήσητε καλλίστου τε ἅμα, καὶ δικαιοτάτου ἀναθήματος.

vera omnia, & qualia gesta sunt singula. Ac digni videmur esse, quibus fides habeatur a vobis, cum perhibeamus testimonium, tanquam qui sciamus, & nullam iam mentiendi causam habeamus. Si vero etiam preces interponendae sunt pro viro, qui sine causa videtur malus, quique praeter voluntatem suam punire cogitur, supplicamus vobis nos Agrigentini, qui Graeci sumus, & antiqua origine Diores, ut admittatis virum, amicum vobis esse cupientem, & multa in vos publice, & privatim in singulos vestrum bona conferre paratum. Accipite ergo ipsi taurum, & dedicate, & pro Agrigento, ipsoque Phalaride vota facite: & nec insectare nos dimiseritis, nec illum affeceritis contumelia, nec Deum pulcherrimo iustissimoque donario privaveritis.

ΦΑΛΑΡΙΣ ΔΕΥΤΕΡΟΣ.

ΟΥΤΕ Ἀκραγαντίνων, ὧ ἄνδρες Δελφοί, πρόξενος ἦν, οὔτε ιδιόξενος αὐτοῦ Φαλαρίδος, οὔτ' ἄλλην ἔχων πρὸς αὐτὸν, ἢ εὐνοίας ἰδίαν αἰτίαν, ἢ μελλούσης Φιλίας ἐλπίδα· τῶν δὲ πρέσβων ἀκούσας τῶν ἠκόντων παρ' αὐτοῦ, ἐπεικῇ καὶ μέτριά διεξιόντων, καὶ τὸ εὐσεβὲς ἅμα, καὶ τὸ κοινῇ συμφέρον, καὶ μάλιστα τὸ Δελφοῖς πρέπον προοράμενος, ἀνέστην παραινέσων ὑμῖν, μήτε ὑβρί-

2 Πρόξενος ὦν) Πρόξενος ὁ ὅλος πόλεως ξένος· ιδιόξενος, ὁ ἰδία καθ' αὐτὸν ξένος ὦν. πρόξενος δὲ καὶ ιδιόξενος καὶ ἀστόξενος ταύτη διαφέρει. πρόξενος μὲν, ὁ φανερῶς πόλεως τινὸς τιτι πολίταις κατὰ τὸν τρόπον ξένος. ιδιόξενος δὲ ὁ ἰδίας ἐνὶ ξένος. ἀστόξενος δὲ ὁ κοινῇ πᾶσι τοῖς ἐκ τῆς πόλεως ξένος, ὁποῖοι ποτ' ἂν ᾖσι τὸ ἴδιον. οἱ μάλιστα νεώτεροι τῶν ῥητόρων προξένους καλοῦσι τοὺς παραιτίους τινὲς πράξεως τιτὲς γενομένους· καὶ ἴσως ἀπὸ τοῦ καὶ τοὺς προξένους συσπουδάζειν τοῖς, ὧν εἰσι πρόξενοι τὰ παραιτία τῶν καταθυμιῶν, καὶ ἐκπερίζειν ἐπὶ τὸ ῥᾶστον πράγοντας. ἢ καὶ ἐπὶ τῶν χειρόνων παρείληπται ποῦτο καταχρησάμενον οὕτω λοιπὸν τῶν μὴ κεκριμένως τῇ κρίσει προσεχόντων· ἑτέροι δὲ προξένους μὲν φα-

σι, τοὺς κατὰ δόγμα πολιτικὸν προστάτας ὅλων πόλεων γινόμενους· ιδιόξένους δὲ τοὺς ἐκ πλείονος χρόνου ἢ ἐκ πατέρων παραδόσεως τηρούντας ὁμόνοιαν, καὶ πολὺ ταῖς πατρίσιν ἀπέχουσι· οἱ φαίνονται, καὶ σφραγίδας ἀλλήλοις δεικνύντες, καὶ συμβολὰ τινα ποιούμενοι, ἵνα οὐδ' ἂν πίμπωσιν ἀγνώστας οἷον υἱοὺς ἢ οἰκίους προσδέχονται, ἑτέροι δὲ διὰ σύμβολας. φασὶ δὲ καὶ δορυξένους οὕτως τοὺς κατὰ πόλεμον ἀλλήλους φιλοποινισαμένους, ὡς Διομήδης Γλαῦκον. ξένους δὲ ἀπλῶς, τοὺς ἐξ ἑτέρας πόλεως παρεπιδημούντας, ἵαν τε ἀγνώστας ᾧσιν, ἵαν τε ἐγνωσμένοι. τοὺς δὲ ιδιόξένους οὐδ' ἐν οἰκίᾳ τις ὑποδέχεται, καὶ συμπράξει τί τῶν χρησίμων ἢ μνήσειε τῶν ἀπὸ... V.

PHALARIS ALTER.

NEQUE cura mihi Agrigentinarum hospitum publice data, Delphi, neque privatum cum Phalaride hospitium intercedit, neque aliam habeo aut peculiarem benevolentiae erga illum causam, aut futurae spem amicitiae. Ceterum auditis legatis ab eo venientibus, aequa & moderata differentibus, atque id⁹, quod pium, & publice utile est, & Delphos maxime decet, spectans, surrexi adhortaturus vos,

- ζειν ἄνδρα δυνάστην εὐσεβοῦντα, μήτ' ἀνάθημα ἤδη τῷ θεῷ καθωμολογημένον, ἀπαλλοτριοῦν· καὶ ταῦτα, τριῶν τῶν μεγίστων ἐς αἰὲ ὑπόμνημα γενησόμενον, τέχνης καλλίστης καὶ ἐπινοίας κακίστης, καὶ δικαίας κο-
 2 λάσεως. Ἐγὼ μὲν οὖν, καὶ τὸ ἐνδοιᾶσαι ὑμᾶς ὅλως περὶ τούτου, καὶ δημιουργοὺς ἡμῖν προθεῖναι τὴν διάσκεψιν, εἰ χρὴ δέχεσθαι τὸ ἀνάθημα, ἢ ὀπίσω αὐθις ἀποπέμπειν, ἀνόσιον ἤδη εἶναι νομίζω· μᾶλλον δὲ, οὐδ' ὑπερβολὴν ἀσεβείας ἀπολελοιπέναι· οὐδὲν γὰρ ἀλλ' ἢ ἱεροσυλία τὸ πρᾶγμα ἔστι, μακρῷ τῶν ἄλλων χαλεπωτέρα, καὶ ὅσω τοῦ τὰ ἤδη ἀνατεθέντα συλαῖν, τὸ μῆδ' ἐπὶ τὴν ἀρχὴν τοῖς ἀνατιθέναι βουλομένοις ἐπιτρέπειν ἀσεβέστερον.
 3 Δέομαι δὲ ὑμῶν Δελφὸς καὶ αὐτὸς ὢν, καὶ τὸ ἴσον μετέχων τῆς τε δημοσίου εὐκλείας, εἰ φυλάττοιτο, καὶ τῆς ἐναντίας δοξῆς, εἰ ἐκ τῶν παρόντων προσγένοιτο, μήτ' ἀποκλείειν τὸ ἱερὸν τοῖς εὐσεβοῦσι, μήτε τὴν πόλιν πρὸς

ut neque contumelia afficiatis virum potentem, religiosum, neque donarium, iam nuncupatum Deo, abalienetis, quod trium maximarum rerum omni aevo monumentum futurum est, artis praestantissimae, commentii pessimi, & iusti supplicii. Equidem ipsum hoc, dubitare vos omnino hac de re, ipsum hoc, quod eam proposuere nobis magistratus disputationem, *fitne recipiendum donarium, an retro rursus remittendum?* irreligiosum esse arbitror, vel potius, nullum impietati gradum, ultra quem ascendat, reliquisse. Nihil enim aliud quam sacrilegium hoc est; longe aliis gravius, quanto nimirum maior est impietas, quam spoliare dedicata, ne permittere quidem dedicare volentibus. Rogo autem vos, Delphus ipse quoque, & in partem veniens tum publicae bonae famae, si ea servetur, tum contrariae opinionis, si qua ex praesenti negotio contrahatur, ne claudatis sacrum religiosum, neque civitati nostrae infamiam

ἅπαντας ἀνθρώπους διαβάλλειν, ὡς τὰ πεμπόμενα τῷ
 θεῷ συκοφαντοῦσαν, καὶ ψῆφῳ καὶ δικαστηρίῳ δοκι-
 μάζουσιν τοὺς ἀνατιθέοντας. οὐδεὶς γὰρ ἐτι ἀναθεῖναι
 τολμήσειεν ἂν, εἰδὼς οὐ προσησόμενόν τὸν θεόν, ὃ, τι ἂν
 μὴ πρότερον Δελφοῖς δοκῇ. Ὁ μὲν οὖν Πύθιος, τὴν δι- 4
 καίαν ἥδη περὶ τοῦ ἀναθήματος ψῆφον ἤνεγκεν. εἰ γοῦν
 ἐμίσει τὸν Φάλαριν, ἢ τὸ δῶρον αὐτὸ ἐμυσάττετο, ῥάδιον
 ἦν ἐν τῷ Ἰονίῳ μέσῳ καταδύσαι αὐτὸ, μετὰ τῆς ἀγού-
 σης ὀλκάδος. ὁ δὲ πολὺ τούναντίον ἐν εὐδία τε διαπεραιω-
 θῆναι, ὡς Φασί, παρέσχεν αὐτοῖς, καὶ σῶς ἐς τὴν Κίρ-
 ραν καταῤραι. Ὡ καὶ δῆλον, ὅτι προσίεται τὴν τοῦ μον- 5
 ἀρχου εὐσέβειαν. χρή δὲ καὶ ὑμᾶς τὰ αὐτὰ ἐκείνῳ ψη-
 φισαμένους, προσθεῖναι καὶ τὸν ταῦρον τουτονὶ τῷ ἄλ-
 λῳ κόσμῳ τοῦ ἱεροῦ. ἐπεὶ πάντων ἂν εἴη τοῦτ' ἀτοπώ-
 τατον, πέμψαντά τινα μεγαλοπρεπὲς οὕτω δῶρον θεῷ,
 τὴν καταδικάζουσιν ἐκ τοῦ ἱεροῦ ψῆφον λαβεῖν, καὶ

apud omnes homines concilietis, quasi ea, quae mittuntur
 Deo, calumnietur, & calculo iudicioque exploret, qui ali-
 quid donant. Nemo enim amplius donare quidquam teme-
 re audebit, si sciat, non admissurum esse Deum, quod non
 prius Delphis *admittendum* videatur. Ac Pythius quidem iu-
 stum iam de donario suffragium tulit. Si enim odisset Pha-
 larin, aut munus illius abominaretur, facile illi erat me-
 dio in Ionio illud, cum ipsa navi, quae vehebat, demer-
 gere. Verum ille contra per serenitatem uti traicerent, ut
 aiunt, ipsis tribuit, & salvi ad Cirrham uti appellerent.
 Qua re etiam manifestum est, admitti ab eo monarchae
 pietatem. Oportet autem vos quoque eadem decernere, &
 adicere hunc taurum reliquis templi ornamentis. Omnium
 enim absurdissimum fuerit, magnifici adeo muneris Deo
 missi auctorem, damnans ex templo suffragium referre, &

μισθὸν κομίσασθαι τῆς εὐσεβείας, τὸ κεκρίσθαι μηδὲ
 6 τοῦ ἀνατιθέναι ἄξιος. Ὁ μὲν οὖν τὰναντία μοι ἐγνωκώς,
 καθάπερ ἐκ τοῦ Ἀκράγαντος ἄρτι καταπεπλευκώς,
 σφαγὰς τινας, καὶ βίας, καὶ ἀρπαγὰς, καὶ ἀπαγω-
 γὰς ἐτραγῶδει τοῦ τυράννου, μόνον οὐκ αὐτόπτης γεγε-
 νῆσθαι λέγων, ὃν ἴσμεν οὐδ' ἄχρι τοῦ πλοίου ἀποδεδή-
 μηκότα. χρὴ δὲ τὰ μὲν τοιαῦτα, μηδὲ τοῖς πεπονθέναι
 Φάσκουσι πάνυ πιστεύειν διηγουμένοις. ἄδηλον γὰρ εἰ
 ἀληθῆ λέγουσιν, οὐχ ὅπως αὐτοὺς, ἀ μὴ ἐπιστάμεθα,
 7 κατηγορεῖν. Εἰ δ' οὖν τι καὶ πέπρακται τοιοῦτον ἐν Σι-
 κελίᾳ, τοῦτ' οὐ Δελφοῖς ἀναγκαῖον πολυπραγμονεῖν,
 εἰ μὴ ἀντὶ ἱερέων ἥδη δικασταὶ εἶναι ἀξιούμεν· καὶ θεὸν
 θύειν, καὶ τ' ἄλλα θεραπεύειν τὸν θεόν, καὶ συνανατι-
 θέναι, εἰ πέμψεί τις, σκοποῦντες καθήμεθα, εἴ τινες τῶν
 8 ὑπὲρ τὸν Ἴόνιον δικαίως ἢ ἀδίκως τυραννοῦνται. Καὶ τὰ

mercedem hanc religionis suae habere, ut ne dignus qui-
 dem sit habitus, qui aliquid donet. Ille quidem, qui con-
 traria mihi decrevit, quasi qui Agrigento modo huc ap-
 pulerit, caedes quaedam, & vim factam, & rapinas, & ab-
 ductiones tyranni tragica oratione retulit, tantum non vi-
 sa a se narrari dicens; quem tamen neque ad navem us-
 que peregrinatum esse novimus. Oportet autem talia ne
 his quidem, qui se passos esse dicunt, omnino credere nar-
 rantibus; cum, utrum vera dicant, incertum sit: nedum
 ut ipsi, quae non certo scimus, accusemus. Utrum igitur
 tale quidquam in Sicilia factum sit, hoc Delphis necesse
 non est studiose quaerere; nisi pro sacerdotibus iam iudi-
 ces esse postulamus; & cum mactare nos oportebat, &
 reliquum Dei cultum peragere, & una ponere donaria, si
 quis mittat, sedemus disceptaturi, si qui trans Ionium ma-
 re iuste aut iniuste tyrannidem gerant. Aliorum quidem

μὲν τῶν ἄλλων ἐχέτω ὅπῃ καὶ βούλεται· ἡμῖν δὲ ἀναγκαῖον, οἶμαι, τὰ ἡμέτερα αὐτῶν εἰδέναι, ὅπως τε πάλαι διέκειτο, καὶ ὅπως νῦν ἔχει, καὶ τί ποιοῦσι λῶον ἔσται. ὅτι μὲν δὴ ἐν κρημνοῖς τε οἰκοῦμεν αὐτοὶ, καὶ πέτρας γοωργοῦμεν, οὐχ' Ὅμηρον χρὴ περιμένειν, δηλώσοντα ἡμῖν, ἀλλ' ὅρᾱν πάρεστι ταῦτα· καὶ ὅσον ἐπὶ τῇ γῇ, βαθεῖ λιμῶ ἀεὶ συνῆμεν ἄν. τὸ δ' ἱερὸν, καὶ ὁ Πύθιος, καὶ τὸ χρηστήριον, καὶ οἱ θύοντες, καὶ οἱ εὐσεβοῦντες, ταῦτα Δελφῶν τὰ πεδία, ταῦθ' ἡ πρόσσδος, ἐντεῦθεν ἡ εὐπορία, ἐντεῦθεν αἱ τροφαί. χρὴ γὰρ τάλῃθ' ἡμῶν γε ἡμᾶς αὐτοὺς λέγειν, καὶ τὸ λεγόμενον ὑπὸ τῶν ποιητῶν, ἄσπαρτα ἡμῖν καὶ ἀνήροτα φύεται τὰ πάντα ὑπὸ γεωργῷ τῷ θεῷ, ὃς οὐ μόνον τὰ παρὰ τοῖς ἄλλοις Ἑλλήσιν ἀγαθὰ γιννόμενα παρέχει, ἀλλ' εἴ τι ἐν Φρυγίᾳ, ἢ Λυδοῖς, ἢ Πέρσαις, ἢ Ἀσσυρίοις, ἢ Φοίνιξιν, ἢ Ἰταλιώταις, ἢ Ὑπερβορέοις αὐτοῖς, πάντα εἰς Δελφοὺς

res, quomodocunque lubuerit, se habeant. Nobis autem necessarium arbitror nostra ipsorum scire, cum ut olim constituta fuerint, tum uti nunc se habeant, & quid facientibus melius futurum sit. Ac nos in praecipitiis habitare, & saxa arare, non Homerus nobis exspectandus est, qui nos doceat; sed videre ista licet: & quantum ad terram, prolixa semper cum fame essemus. Sed templum, & Pythius, & oraculum, & maestantes, & religiosi, hi Delphorum agri, hi reditus, hinc bona copia, hinc alimenta, (oportet enim vera, inter nos quidem certe, dicere) & quod a poetis dicitur, sine semine nostro, sine aratro, proveniunt omnia: agrum nostrum colente Deo, qui non ea solum, quae apud reliquos Graecos nascuntur, bona nobis praebet; sed si quid apud Phrygas, Lydos, Persas, Assyrios, aut Phoenices, aut Italos, aut ipsos Hyperboreos, nasci-

- ἀφικνεῖται. καὶ τὰ δεύτερα μετὰ τὸν θεὸν ἡμεῖς τιμώ-
μεθα ὑφ' ἀπάντων, καὶ εὐποροῦμεν, καὶ εὐδαιμονοῦ-
μεν ταῦτα τὸ ἀρχαῖον ταῦτα τὸ μέχρι νῦν, καὶ μὴ
9 παυσαίμεθά γε οὕτω βιοῦντες. Μέμνηται δὲ οὐδεὶς πώ-
ποτε ψῆφον ὑπὲρ ἀναθήματος παρ' ἡμῖν ἀναδοθεῖσαν,
οὐδὲ καλυβέντα τιγὰ θύειν ἢ ἀνατιθέναι. καὶ διὰ τοῦτ',
εἶμαι, καὶ αὐτὸ ἐς ὑπερβολὴν ἡύξηται τὸ ἱερὸν, καὶ ὑπερ-
πλουτεῖ ἐν τοῖς ἀναθήμασι. δεῖ τοίνυν μὴδ' ἐν τῷ παρόντι
καινοτομεῖν μηδὲν, μηδὲ παρὰ τὰ πάτρια νόμον καθι-
στάναι, φιλοκρινεῖν τὰ ἀναθήματα, καὶ γενεαλογεῖν
τὰ πεμπόμενα, ὅθεν, καὶ ἀφ' οὔτου, καὶ ὅποια δέξα-
μένους δὲ ἀπραγμόνως ἀνατιθέναι, ὑπηρετοῦντας ἀμφοῖν,
10 καὶ τῷ θεῷ, καὶ τοῖς εὐσεβέσι. Δοκεῖτε δέ μοι, ὦ ἀν-
δρες Δελφοὶ, ἄριστα βουλευέσθαι περὶ τῶν παρόντων,
εἰ λογίσεσθε πρῶτον ὑπὲρ ὧν καὶ ἡλίκων ἐστὶν ἡ σκέ-
ψις πρῶτον μὲν ὑπὲρ τοῦ θεοῦ, καὶ τοῦ ἱεροῦ, καὶ θυ-

tur, Delphos omnia perveniunt. Et secundo post Deum loco nos colimur ab omnibus, & abundamus, & beati sumus. Haec antiqua ratio, haec adhuc obtinet, & utinam ita vivere non desinamus! Recordatur autem nemo unquam suffragium de donario apud nos latum, nec prohibitum quemquam, quo minus sacrificaret, vel dedicaret aliquid. Ac propter hoc ipsum, puto, supra modum auctum est sacrum, & abundat donariis. Quare nec in praesenti novandum quidquam, neque praeter patrium morem lex constituenda, ut scrupulose iudicentur donaria, & eorum, quae mittuntur, origo inquiratur, unde, a quo, & qualia sint? sed accepta sine operosa quaestione dedicare, tum Deo ministrantes, tum religiosi. Videmini autem mihi, Delphi, sic demum optime de praesentibus iudicaturi, si primum consideraveritis, de quot quantisque rebus sit quaestio. Primo quidem de Deo, & templo, & victimis, & donariis, &

σιῶν, καὶ ἀναθημάτων, καὶ ἐθνῶν ἀρχαίων, καὶ θεσμῶν
παλαιῶν, καὶ δόξης τοῦ μαντείου ἔπειτα, ὑπὲρ τῆς πό-
λεως ὅλης, καὶ τῶν συμφερόντων τῷ τε κοινῷ ἡμῶν, καὶ
ἰδίᾳ ἐκάστῳ Δελφῶν ἐπὶ πᾶσι δὲ, τῆς παρὰ πᾶσιν
ἀνθρώποις εὐκλείας ἢ κακοδοξίας. τούτων γὰρ οὐκ οἶδα
εἴ τι μεῖζον, εἰ σωφρονεῖτε, ἢ ἀναγκαιότερον ἡγήσασθε
αἶν. Περὶ μὲν οὖν ὧν βουλευόμεθα, ταῦτά ἐστιν. οὐ Φά- 11
λaris τύραννος εἷς, οὐδὲ ταῦρος οὗτος, οὐδὲ χαλκὸς μά-
νον, ἀλλὰ πάντες βασιλεῖς, καὶ πάντες δυνάσται, ὅσοι
νῦν χρῶνται τῷ ἱερῷ, καὶ χρυσὸς, καὶ ἄργυρος, καὶ ὅσα
ἄλλα τίμια, πολλὰ πολλάκις ἀνατεθισόμενα τῷ θεῷ.
πρῶτον μὲν γὰρ τὸ κατὰ τὸν θεὸν ἐξετασθῆναι ἄξιον.
Τίνος οὖν ἕνεκα, μὴδ' ὥς αἰεὶ, μὴδ' ὥς πάλαι τὰ περὶ 12
τῶν ἀναθημάτων ποιήσομεν; ἢ τί μεμφόμενοι τοῖς πα-
λαιῶσι ἔθεσι, καινοτομήσομεν; καὶ ὁ μὴδὲ πώποτε, ἂν
οὐ τὴν πόλιν οἰκοῦμεν, καὶ ὁ Πύθιος χρᾶ, καὶ ὁ τρίπους

moribus antiquis, & legibus vetustis, & gloria oraculi :
deinde de tota civitate, & his, quae cum reipublicae no-
strae, tum privatim unicuique Delphorum conducant : su-
per omnia vero de bona aut mala apud omnes homines
fama. Hisce enim si quid maius, magisque necessarium, mo-
do sanum adhibeatis iudicium, existimetis, non novi. Haec
ergo sunt, de quibus deliberamus : non Phalaris unus ty-
rannus, neque taurus iste, neque aes tantum ; sed reges
omnes, & omnes Dynastae, qui iam sacro utuntur, &
aurum, & argentum, & quaecunque alia pretiosa dedican-
da sunt in posterum Deo. Primo quidem, quod ad Deum
pertinet, exploratu dignum. Qua igitur de causa non ut
semper, neque ut olim, quae ad donaria referuntur, facie-
mus? aut quid reprehendentes in vetusto more novabimus;
& quod nunquam a nobis, ex quo urbem habemus, &
Pythius responderet, & tripus loquitur, & sacerdos inspira-

Θβέγγεται, καὶ ἡ ἱερεία ἐμπνέεται, γεγένηται ἡμῖν, νῦν καταστησόμεθα, κρίνεσθαι, καὶ ἐξετάζεσθαι, τοὺς ἀνατιθέντας; καὶ μὴν ἐξ ἐκείνου μὲν τοῦ παλαιοῦ ἔθους, τοῦ ἀνέδην καὶ πᾶσιν ἐξεῖναι, ὁρᾶτε ὅσων ἀγαθῶν ἐμπέπλησται τὸ ἱερόν, ἀπάντων ἀνατιθέντων, καὶ ὑπὲρ τὴν
 13 ὑπάρχουσαν δύναμιν ἐνίων δωρουμένων τὸν Θεόν. Εἰ δ' ὑμᾶς αὐτοὺς δοκιμαστὰς καὶ ἐξεταστὰς ἐπιστήσετε τοῖς ἀναβήμασιν, ὁκνῶ μὴ ἀπορήσωμεν τῶν δοκιμασθησομένων ἐτι, οὐδενὸς ὑπομένουτος, ὑπόδικον αὐτὸν καθίστάναι, καὶ ἀναλίσκοντα, καὶ καταδαπανῶντα, παρ' αὐτοῦ κρίνεσθαι, καὶ ὑπὲρ τῶν ὅλων κινδυνεύειν. ἢ τίνι βιωτὸν, εἰ κριθήσεται τοῦ ἀνατιθέναι ἀνάξιος;

tur, factum est, nunc constituemus, ut iudicentur, & explorentur, qui aliquid dedicant? Atqui ex antiquo illo more, quo promiscue, & omnibus hoc licet, videtis, quot quantisque bonis templum impletum sit, dedicantibus omnibus, & supra vires suas quibusdam Deo donantibus. Si vero vos cognitores quaesitoresque donariis constitueritis, metuo, ne non habeamus amplius, quae explorentur; cum futurum sit, ut nemo sustineat reum se constituere, & sumtibus atque impensis e sua re familiari factis insuper iudicari, & periclitari adeo de capite. Quis enim vivendum sibi putet, si indignus, qui donet aliquid, iudicetur?

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ Η ΨΕΥΔΟΜΑΝΤΙΣ.

ΣΤ μὲν ἴσως, ὧ φίλτατε Κέλσε, μικρόν τι τοῦτο καὶ ἱ
 φαῦλον οἶσι τὸ πρόσταγμα, προστάττειν τὸν Ἀλεξάν-
 δρου σοι τοῦ Ἀβωνοτειχίτου τοῦ γόητος βίον, καὶ ἐπι-
 νοίας αὐτοῦ, καὶ τολμήματα, καὶ μαγγανείας εἰς βι-
 βλίον ἐγγράψαντα πέμψαι. τὸ δέ, εἴ τις ἐθέλοι πρὸς τὸ
 ἀκριβὲς ἕκαστον ἐπεξιέναι, οὐ μείον ἐστίν, ἢ τὰς Ἀλεξ-
 ἀνδρου τοῦ Φιλίππου πράξεις ἀναγράψαι· τοσοῦτος εἰς
 κακίαν οὗτος, ὅσος εἰς ἀρετὴν ἐκεῖνος. ὅμως δὲ εἰ μετὰ
 συγγνώμης ἀναγνώσσεσθαι μέλλοις, καὶ τὰ ἐνδέοντα
 ταῖς ἱστορουμένοις προσλογιεῖσθαι, ὑποστήσομαι σοι τὸν
 ἄλλον, καὶ τὴν Αὐγείου βουστασίαν, εἰ καὶ μὴ πᾶσαν,

3 Ὡ φίλτατε Κέλσε) Οὗτος ἐστὶ
 Κέλσος, ὁ τὴν καθ' ἡμῶν μακρὰν
 φλυσίαν ἐν ὀκτὶ γράφας βιβλίοις.
 ὃ πρὸς ἰσάριθμον ἀντιξαγόμενος
 πρόβειν, ὁ σπουδαίωτατος ἀντι-

πει Ὀριγένης, μιστοὺς ἀπάσης σο-
 φίας καὶ εὐσεβείας ἐξυφηνάμενος
 λόγους, καὶ λίρον ἀποφάνας τὸ θαύ-
 μαστον αὐτοῦ σπεύδωσιν. V.

ALEXANDER SEU PSEUDOMANTIS.

PARVUM tu forte, Celsè carissime, & leve existimas;
 quod iussisti, Alexandri me tibi Abonoteichitae impostoris
 vitam, & commenta, & ausus, & praeftigias, in librum
 relatas mittere. At illud, si quis accurate velit singula per-
 sequi, non minus est, quam Alexandri, Philippi filii, actio-
 nes describere. Quantus enim ille ad virtutem, tantus hic
 ad malitiam. Verumtamen si cum venia lecturus es, &
 quae deerunt narrationi, imputare & adiicere de tuo, labo-
 rem tibi illum sustinebo, & Augiae stabulum, etsi non

ἀλλ' εἰς δυνάμιν γε τὴν ἐμαυτοῦ, ἀνακαθήρασθαι πει-
 ράσομαι, ὀλίγους ὅσους τῶν κοφίνων ἐκφορήσας, ὡς ἀπ'
 ἐκείνων τεκμαίροιο πόση πᾶσα, καὶ ὡς ἀμέτρητος ἦν ἡ
 κόπρος, ἣν τρισχίλιοι βόες ἐν πολλοῖς ἔτεσι ποιῆσαι ἐδύ-
 2 ναντο. Αἰδοῦμαι μὲν οὖν ὑπὲρ ἀμφοῖν, ὑπὲρ τε σοῦ, καὶ
 ὑπὲρ ἐμαυτοῦ· σοῦ μὲν, ἀξιοῦντος μνήμη καὶ γραφῇ
 παραδοθῆναι ἄνδρα τρισκατάρατον· ἐμοῦ δὲ, σπουδὴν
 ποιουμένου ἐπὶ τοιαύτῃ ἱστορίᾳ, καὶ πράξεσιν ἀνθρώ-
 που, ὃν οὐκ ἀναγιγνώσκεσθαι πρὸς τῶν πεπαιδευμέ-
 νων ἦν ἄξιον, ἀλλ' ἐν πανδήμῳ τινὶ μεγίστῳ θεάτρῳ
 ὁρᾶσθαι, ὑπὸ πίϋκων, ἢ ἀλωπέκων σπαραττόμενον.
 ἀλλ' ἦν τις ἡμῖν ταύτην ἐπιφέρει τὴν αἰτίαν, ἔξομεν καὶ
 αὐτοὶ εἰς παράδειγμά τι τοιοῦτον ἀνενεγκεῖν. καὶ Ἀρ-
 ριανὸς γὰρ ὁ τοῦ Ἐπικτήτου μαθητῆς, ἀνὴρ Ῥωμαίων
 ἐν τοῖς πρώτοις, καὶ παιδείᾳ παρ' ὅλον τὸν βίον συγγε-
 νόμενος, ὁμοίον τι παλῶν, ἀπολογήσαιτ' ἂν καὶ ὑπὲρ

13 Καὶ Ἀρριανὸς γὰρ) Ὅτι Ἀρ- καὶ ὁ Ἐπικτήτος ὁ Σταϊκὸς οὗ τὰ
 ριανὸς κατὰ τὸν Σεβαστὸν ἦν. ἐπὶ ἠδικᾷ φέρονται κατὰ τοῦτον ἦν. V.

universum, certe pro viribus repurgare studebo, paucos
 certe aliquot cophinos egerens, ut ex illis certe iudicare
 possis, quantum omne, quam immensum fuerit stercus,
 quod ter mille boves pluribus annis facere potuerunt. Ac
 verecundia quadam afficior amborum nomine, tuo pariter,
 ac meo: tuo, qui petas memoriae & scriptis commendari
 hominem omnibus modis execrabilem; meo, qui studium
 in tali historia ponam & actionibus hominis, quem non
 legi conveniebat ab eruditis hominibus, sed in maximo thea-
 tro, totisque populis confluentibus frequentissimo, spectari
 a fimiis lacerandum aut vulpibus. Verum si quis hoc nos
 crimine accuset, habebimus & ipsi exemplum, ad quod il-
 lum ablegemus. Etenim Arrianus, Epicteti discipulus, vir
 ex primis Romanorum, & tota vita in doctrinae studiis ver-
 fatus, cui simile quid usu venit, causam etiam pro nobis

ἡμῶν. Τιλλιβόρου γοῦν τοῦ ληστοῦ καὶ κείνος βίον ἀνα-
 γράψαι ἤξιωσεν· ἡμεῖς δὲ πολὺ ὠμότερου ληστοῦ μνή-
 μιν ποιησόμεθα, ὅσω μὴ ἐν ὕλῃ καὶ ὄρεσιν, ἀλλ' ἐν
 πόλεσιν οὗτος ἐλήστευεν, οὐ Μινύαν μόνην, οὐδὲ τὴν Ἰδην
 κατατρέχων, οὐδὲ ὀλίγα τῆς Ἀσίας μέρη τὰ ἐρημότερα
 λεηλατῶν, ἀλλὰ πᾶσαν, ὡς εἰπεῖν, τὴν Ῥωμαίων ἀρ-
 χὴν ἐμπλήσας τῆς ληστείας τῆς αὐτοῦ. Πρώτερον δέ σοι 3
 αὐτὸν ὑπογράψω τῷ λόγῳ, πρὸς τὸ ὁμοιότατον εἰκάσας
 τὴν μορφὴν, ὡς ἂν δύνωμαι, καίτοι μὴ πάνυ γραφικός
 τις ὢν. τὸ γὰρ δὴ σῶμα, ἵνα σοι καὶ τοῦτο δείξω, μέ-
 γας τε ἦν, καὶ καλὸς ἰδεῖν, καὶ θεοπρεπὴς ὡς ἀληθῶς·
 λευκὸς τὴν χροάν, τὸ γένειον οὐ πάνυ λάσιος, κόμην τὴν
 μὲν ἰδίαν, τὴν δὲ καὶ πρόσθετον ἐπικείμενος, εὖ μάλα
 εἰκασμένην, καὶ τοὺς πολλοὺς, ὅτι ἦν ἀλλοτρία, λελη-
 θυῖαν· ὀφθαλμοὶ πολὺ τὸ γοργὸν καὶ ἔνθεον διεμφαίνον-

4 Οὐ Μινύαν μόνην) Πρώτερον τὸν ρος μνημονεύει Ὁρχόμενον Φασκῶν
 Ὁρχομένιον Μινύαν, οὗ καὶ Ὁμη- Μινύημον, ἢ τὸν Βοιωτίου; V.

dixerit. Tillibori enim latronis vitam scribere ipse quoque
 dignatus est. Nos autem crudelioris longe latronis monu-
 mentum faciemus, quatenus non in silva & montibus, sed
 in urbibus hic latrocinatus est, qui non Minyam solam ne-
 que Idam percurrerit, neque solas Asiae partes desertio-
 res sit depraedatus; sed omne, fere dixerim, Romanorum
 imperium latrocinio suo oppleverit. Prius vero ipsum tibi
 oratione describam, formamque illius, quam simillime po-
 tero, non multum licet pingendi arte valeam, delineabo.
 Corpore enim, ut hoc etiam tibi ostendam, & magnus
 erat, & honesta specie, & quae Deo dignum aliquid re
 vera prae se ferret: colore candidus, mento non nimis
 hirsuto, comatus tum sua coma, tum adscita, praeclare illa
 affumulata, ut plerorumque oculos, alienam esse, fugeret:
 oculi vivaci lumine, & Deo plenum ostendentes: vox sua-

τες' Φώνημα ἥδιόν τε ἅμα καὶ λαμπρότατον· καὶ
 4 ὅλως, οὐδαμῶθεν μεμπτός ἦν ταῦτά γε. Τοῖόςδε μὲν
 τὴν μορφήν· ἡ ψυχὴ δὲ καὶ ἡ γνώμη, ἀλεξίκακε Ἡρά-
 κλεις, καὶ Ζεῦ ἀποτρόπαιε, καὶ Δίοςκουροι σωτῆρες,
 πολεμίοις καὶ ἐχθροῖς ἐντυχεῖν γένοιτο, ἢ συγγενέσθαι
 τοιοῦτω τινί. συνέσει μὲν γάρ, καὶ ἀγχινοῖα, καὶ δριμύ-
 τητι, πάμπολυ τῶν ἄλλων διέφερε· καὶ τότε περίεργον,
 καὶ εὐμαδὲς, καὶ τὸ μνημονικόν, καὶ πρὸς τὰ μαθήμα-
 τα εὐφύες, πάντα ταῦτα εἰς ὑπερβολὴν ἕκαστα ὑπῆρ-
 χεν αὐτῷ· ἐχρήτο δὲ αὐτοῖς εἰς τὸ χεῖριστον· καὶ ὄργανα
 ταῦτα γενναῖα ὑποβεβλημένα ἔχων, αὐτίκα μάλα τῶν
 ἐπὶ κακίᾳ διαβοήτων ἀκρότατος ἀπετελέσθη, ὑπὲρ τοὺς
 Κέρκωπας, ὑπὲρ τὸν Εὐρύβατον, ἢ Φρυνώνδαν, ἢ Ἀρι-
 στούδημον, ἢ Σώστρατον. αὐτὸς γὰρ τῷ γαμβρῷ Ρου-

12 Ὑπὲρ τοὺς Κέρκωπας) Οὗτοι
 ἐν Βοιωτίᾳ διέτριβον, Οἰχαλίδες ὄν-
 τες γένος. Σίλλος καὶ Τριβαλλὲς
 ὀνομαζόμενοι. ἐπίορκοι καὶ ἀργοί,
 ἀπ' αὐτῶν δὲ καὶ τὸ παροιμιαζό-
 μενον, Κερκόπων ἀγροῖ. ἀπολιθώ-
 θησαν δ' οὗτοι. Ξεναγόρας δὲ εἰς
 πιθήκους μεταβαλεῖν φησὶν διὰ κα-

κοήθειαν. Ὁ δὲ Εὐρύβατος ὡς πονη-
 ρὸς καὶ πανούργος, πρὸς δὲ καὶ προ-
 δίκης εἰσάγεται. Ὅσαύτως καὶ
 Φρυνώδης ἐπὶ πονηρίᾳ βιάται. ὁ
 Ἀριστόδημος δὲ μιᾶρος καὶ κατα-
 πύγων εἰς ὑπερβολὴν, ἀφ' οὗ καὶ ὁ
 πρωκτὸς Ἀριστόδημος καλεῖται.
 τούτοις ὁμοίος καὶ ὁ Σώστρατος. V.

vissima simul & splendidissima: & paucis ut absolvam, nul-
 la pars, quantum ad haec, reprehensionem habebat. Talis
 quidem erat forma. Animus autem & mens hominis, aver-
 runcator Hercules, & Iuppiter depulsor, & servatores Io-
 vis liberi! in hostes nostros & inimicos potius incidamus,
 quam versemur cum tali. Nam intelligentia, & sollertia,
 & acumine, multum alios excelluit: tum curiositas, & do-
 cilitas, ac memoria, & ingenium disciplinae capax, omnia
 haec, & ad excelsum usque singula ipsi aderant. Verum
 utebatur illis pessime: & cum instrumenta ista virtutis in
 potestate haberet, mox famosissimae malitiae hominum
 summus ipse factus est, supra Cercopas, supra Eurybatum,
 aut Phrynondam, aut Aristodemum, aut Sofstratum. Ipse

τιλλιανῷ ποτε γράφων, καὶ τὰ μετριώτατα ὑπὲρ αὐ-
τοῦ λέγων, Πυθαγόρᾳ ὅμοιος εἶναι ἡξίου. ἀλλὰ ἵλεως
μὲν ὁ Πυθαγόρας εἶη, σοφὸς ἀνὴρ, καὶ τὴν γνώμην θε-
σπέσιος· εἰ δὲ κατὰ τοῦτον ἐγεγένητο, παῖς ἂν, εὖ οἶ-
δα, ὅτι πρὸς αὐτὸν εἶναι ἔδοξε· καὶ πρὸς Χαρίτων, μὴ
με νομίσῃς ἐφ' ὕβρει ταῦτα τοῦ Πυθαγόρου λέγειν, ἢ
συνάπτειν πειρώμενον αὐτοὺς εἰς ὁμοιότητας τῶν πρά-
ξεων. ἀλλ' εἴ τις τὰ χεῖριστα καὶ βλασφημότατα τῶν
ἐπὶ διαβολῇ περὶ τοῦ Πυθαγόρου λεγομένων, οἷς ἔγωγε
οὐκ ἂν πεισθῇην, ὡς ἀληθῆσιν οὖσιν, ὅμως συναγάγοι
ἐς τὸ αὐτὸ, πολλοστὸν ἂν μέρος ἅπαντα ἐκείνα γένοιτο
τῆς Ἀλεξάνδρου δεινότητος. ὅλως γὰρ ἐπινόησόν μοι, καὶ
τῷ λογισμῷ διατύπωσον ποικιλωτάτην τινὰ ψυχῆς κερᾶ-
σιν, ἐκ ψεύδους, καὶ δόλων, καὶ ἐπιτοκίων, καὶ κακῶ-
τεχνιῶν συγκεκλιμένην, ῥαδίαν, τολμηράν, παράβολον,
φιλόπονον ἐξεργάσασθαι τὰ νοθήντα, καὶ πιθανὴν καὶ

enim suo genero Rutilianō aliquando scribens, & mode-
stissime de se loquens, Pythagorae similis esse praedicabā.
Sed propitius sit mihi Pythagoras, sapiens vir & divitia
mente praeditus. Si vero huius aetate vixisset, puer, bene
novi, ad illum visus esset. Et per Gratiarum numen noli
putare, me contumeliae in Pythagoram causa ista dicere,
aut quo componere illos audeam, quantum ad actionum
similitudines. Verum si quis pessima quaeque, & contu-
meliosissima, quae per calumniam dicuntur de Pythagora,
quibus ego fidem, ut veris, nunquam adhibuero, tamen in
unum conducat omnia; vix minima pars ea fuerit eius,
quae in Alexandro fuit, calliditatis. Omnino enim cogita
mihi, & in animo effinge, variam vehementer animae tem-
peraturam, ex mendacio, dolis, periuriis, malis artibus
compositam, agilem, audacem, periculis se obicientem,
laboriosam in perficiendis cogitatis, probabilem, quae fi-

ἀξιοπίστον, καὶ ὑποκριτικὴν τοῦ βελτίονος, καὶ τῷ ἐναντιωτάτῳ τῆς βουλήσεως εἰκυῖαν. οὐδεὶς γοῦν τοπρῶτεν ἐντυχὼν, οὐκ ἀπῆλθε δόξαν λαβὼν ὑπὲρ αὐτῶ, ὡς εἴη πάντων ἀνθρώπων χρηστότατος, καὶ ἐπιεικέστατος, καὶ προσέτι ἀπλοϊκώτατός τε, καὶ ἀφελέστατος. ἐπὶ πᾶσι δὲ τούτοις, τὸ μεγαλουργὲς προσῆν, καὶ τὸ μηδὲν αἰεὶ μικρὸν ἐπινοεῖν, ἀλλ' αἰεὶ τοῖς μεγίστοις ἐπέχειν τὸν νοῦν.

5 Μειράκιον μὲν οὖν ἔτι ὢν, πάνυ ὠραῖον, ὡς ἐνῆν ἀπὸ τῆς καλάμης τεκμαίρεσθαι, καὶ ἀκούειν τῶν διηγουμένων, ἀνέδην ἐπόρνευε, καὶ συνῆν ἐπὶ μισθῷ τοῖς βουλομένοις. ἐν δὲ τοῖς ἄλλοις, λαμβάνει τις αὐτὸν ἐραστής γόης, τῶν μαγείας καὶ ἐπωδᾶς θεσπεσίους ὑπισχυομένων, καὶ χάριτας ἐπὶ τοῖς ἐρωτικοῖς, καὶ ἐπαγωγὰς τοῖς ἐχθροῖς, καὶ θησαυρῶν ἀναπομπὰς, καὶ κλήρων διαδοχάς. οὗτος ἰδὼν εὐφυᾶ παῖδα, καὶ πρὸς ὑπηρεσίαν τῶν αὐτοῦ πράξεων ἐτοιμώτατον, οὐ μείον ἐρῶντα τῆς κακίας

dem facile inveniat, quae optima simulet, & maxime his, quae vult, adversari videatur. Nemo igitur, qui primo illum convenisset, non sic ab eo discessit, ut putaret omnium illum hominum optimum, & aequissimum, & ad haec simplicissimum, atque ab omni fucō alienum. Super ea vero omnia inerat quaedam in viro magnificentia, & quod nihil unquam cogitaret parvum, sed rebus semper maximis mentem applicaret. Cum igitur adolescens adhuc esset formosus admodum, quod licebat e stipula quasi & reliquiis formae colligere, & audire a narrantibus, effuse impudicus, pretio copiam sui faciebat rogantibus. Inter alios ducit illum amator aliquis, praestigiator, ex eorum genere, qui magicas artes & divinas incantationes pollicentur, & philtrea venerea, & inimicorum illicia, & thesauros eruendos, & hereditates. Hic videns ingeniosum puerum, & ad suarum actionum ministeria paratissimum, non minus suae cu-

τῆς αὐτοῦ, ἢ αὐτὸς τῆς ὥρας τῆς ἐκείνου, ἐξεπαίδευσέ τε αὐτὸν, καὶ διετέλει ὑπουργῶ, καὶ ὑπρέτη, καὶ διακόνω χρώμενος. ὁ δ' αὐτὸς ἐκεῖνος, δημοσία μὲν δῆθεν ἰατρὸς ἦν, ἠπίστατο δὲ κατὰ τὴν Θῶνος τοῦ Αἰγυπτίου γυναῖκα.

Φάρμακα πολλὰ μὲν ἐσθλὰ μεμιγμένα, πολλὰ δὲ λυγρά

ὧν ἀπάντων κληρονόμος, καὶ διάδοχος αὐτὸς ἐγένετο. ἦν δὲ ὁ διδάσκαλος ἐκεῖνος, καὶ ἐραστὴς, τὸ γένος Τυανεύς, τῶν Ἀπολλωνίῳ τῷ Τυανεῖ τῷ πάνυ συγγενομένων, καὶ τὴν πᾶσαν αὐτοῦ τραγωδίαν εἰδότες. ὁρᾷς ἐξ οἷας σοι διατριβῆς ἀνθρώπον λέγω; Ἡδὴ δὲ πάγωνος ἂ 6 Ἀλέξανδρος πιμπλάμενος, καὶ τοῦ Τυανέως ἐκείνου ἀποθανόντος, ἐν ἀπορίᾳ καθεστὼς, ἀπηνηθηκυίας ἅμα τῆς ὥρας, ἀφ' ἧς τρέφεσθαι ἐδύνατα, οὐκ ἔτι μικρὸν οὐδὲν ἐπενόει· ἀλλὰ κοινωήσας Βυζαντίῳ τινὶ χρονογράφῳ, τῶν καθιέντων ἐς τοὺς ἀγῶνας πολὺ καταρατοτέρῳ

pidum malitiae, quam ipse florem illius aetatis deperierat : instituit illum, & adiutore, ministro, atque famulo perpetuo usus est. Ceterum ipse ille publica quidem professione medicus, sciebat non minus, quam Thonis illius Aegyptii uxor,

Pharmaca multa remixta bona, ast idem mala multa;
quorum iste omnium heres & successor factus est. Fuerat autem magister illius & amator Tyaneus genere, ex familiaribus Tyaneſis Apollonii, summi viri, qui omnem illius traegediam noſſent. Vides, e qua tibi schola hominem narrem? Iam barbarus Alexander, mortuoque illo Tyanenſi, in paupertate constitutus, cum iam defloruiſſet aetacula, qua alii poterat, nihil parvum cogitabat : sed ſocietate inſita cum Byzantio quodam annalium ſcriptore ex eo genere, qui in certamina deſcendunt, multum etiam exſecrabilioris ingeniū ho-

τὴν Φύσιν (Κοκκωνᾶς δὲ ἐπεκαλεῖτο, οἶμαι) περιήεσαν
 χοητεύοντες, καὶ τοὺς παχεῖς τῶν ἀνθρώπων (οὕτω γὰρ
 αὐτοὶ τῇ πατρίᾳ τῶν μάγων Φωνῇ τοὺς πολλοὺς ἀνομά-
 ζουσιν) ἀποκείροντες. ἐν δὲ τούτοις, καὶ Μακέτιν γυ-
 ναῖκα πλουσίαν, ἔξωρον μὲν, ἐράσμιον δὲ ἔτι εἶναι βου-
 λομένην, ἔξευρόντες, ἐπεσιτίσαντό τε τὰ ἀρκοῦντα παρ'
 αὐτῆς, καὶ ἠκολούθησαν ἐκ τῆς Βιθυνίας εἰς τὴν Μακε-
 δονίαν. Πελλαία δὲ ἦν ἐκείνη, πάλαι μὲν εὐδαίμονος χω-
 ρίου κατὰ τοὺς Μακεδόνων βασιλέας, νῦν δὲ ταπεινούς
 7 καὶ ὀλίγους τοὺς οἰκήτορας ἔχοντας. Ἐνταῦθα ἰδόντες
 δράκοντας παρμεγέθει, ἡμέρους πάνν, καὶ τιθασσοὺς,
 ὡς καὶ ὑπὸ γυναικῶν τρέφουσθαι, καὶ παιδίοις συγκαθ-
 εῦδειν, καὶ πατουμένους ἀνέχεσθαι, καὶ θλιβομένους
 μὴ ἀγανακτεῖν, καὶ γάλα πίνειν ἀπὸ θηλῆς κατὰ ταῦ-
 τα τοῖς βρέφεσι, (πολλοὶ δὲ γίνονται τοιοῦτοι παρ' αὐ-
 τοῖς, ὅθεν καὶ τὸν περὶ τῆς Ὀλυμπιάδος μῦθον διαφοι-
 τῆσαι πάλαι εἰκὸς, ἀπ' αὐτῆς ἐκείνῃ τὸν Ἀλέξανδρον, δρᾶ-

mine, Cocconas, putō, vocabatur, circumibant praesti-
 giis utentes, & pingues hominum (sic ipsi patrio magorum
 nomine vulgus appellabant) detondentes. In hisce vero
 etiam e Macedonia mulierem divitem, effoetam illam qui-
 dem, sed quae amabilis esse vellet, cum invenissent, anno-
 nae quantum opus esset ab illa nasci, e Bithynia illam in
 Macedoniam secuti sunt. Ex Pella autem ea fuit, beato
 quondam oppido Macedonum regum temporibus, iam ve-
 ro paucos eosque humiles cives habente. Hic visis draconi-
 bus ingenti specie, mansuetis plane & cicuribus, qui etiam
 alerentur a mulieribus, & iacerent cum pueris, & calcari
 se paterentur, atque urgeri non aegre ferrent, & infantis
 instar lac e mamma sugerent, (multi autem tales apud illos
 nascuntur: unde etiam illam de Olympiade fabulam olim
 exiisse probabile est, cum Alexandrum utero ferret, tali,

κοντος τινός, οἶμαι, τοιούτου συγκαθεύδοντος αὐτῇ) ὠνοῦνται τῶν ἑρπετῶν ἐν τῷ κάλλιστον, ὀλίγων ὀβολῶν. Καὶ κατὰ τὸν Θουκυδίδην, ἀρχεται ὁ πόλεμος ἐνθένδε 8 ἤδη. ὥς γὰρ ἂν δύο κάκιστοι, καὶ μεγαλότολμοι, καὶ πρὸς τὸ κακουργεῖν προχειρότατοι, ἐς τὸ αὐτὸ συνελθόντες, ῥαδίως κατενόησαν τὸν τῶν ἀνθρώπων βίον ὑπὸ δυνεῖν τούτοις μεγίστοις τυραννούμενον, ἐλπίδος, καὶ φόβου, καὶ ὅτι ὁ τούτων ἑκατέρω ἐς δέον χρήσασθαι δυνάμενος, τάχιστα πλουτήσειεν ἂν. ἐν ἀμφοτέροις γὰρ, τῷ τε δεδιότι, καὶ τῷ ἐλπίζοντι, ἑώρων τὴν πρόγνωσιν ἀναγκαιοτάτην τε, καὶ ποθεινοτάτην οὔσαν, καὶ Δελφοὺς οὕτω πάσαις πλουτῆσαι, καὶ ἀοιδίμους γενέσθαι, καὶ Δῆλον, καὶ Κλάρον, καὶ Βραγχίδας, τῶν ἀνθρώπων αἰεὶ, δι' οὓς προεῖπον τυράννους, τὴν ἐλπίδα, καὶ τὸν φόβον, φοιτῶντων ἐς τὰ ἱερά, καὶ προμαθεῖν τὰ μέλλοντα θεομένων, καὶ δι' αὐτὸ ἑκατόμβας θυόντων, καὶ χρυσᾶς

11 Καὶ Δελφοὺς) Προσπαχου- καὶ Δελφοὺς οὕτω κατενόησαν πλου-
στίον κἀνταῦθα τὸ κατενόησαν. οἷον τῆσαι, καὶ ἀοιδίμους γενέσθαι. V.

puto, angue cum illa cubante) emunt horum serpentium unum pulcherrimum paucis obolis. *Et hinc*, ut ait Thucydides, *iam belli principia*. Tanquam enim pessimi duo mortales, & audacissimi, & ad maleficium promptissimi, societatem coeuntes, facile intelligebant, a duobus hisce maximis quasi tyrannis vitam regi, spe & metu, eumque, qui alterutro horum, prout opus sit, uti queat, ad divitias celeriter perventurum. In utroque enim horum, quoties vel metueretur aliquid, vel speraretur, videbant futuri scientiam & maxime necessariam & inprimis desiderabilem esse: eaque ipsa ratione Delphos olim divites factos esse atque celebres, & Delum, & Clarum, & Branchidas, hominibus semper, propter eos, quos tyrannos dixi, spem ac metum, ad templa euntribus, & praediscere futura cupientibus, ac propter ipsum hecatombas sacrificantibus, & au-

πλίνθους ἀνατιθέντων. ταῦτα πρὸς ἀλλήλους στρέφον-
 τες, καὶ κυκῶντες, μαντεῖον συστήσασθαι καὶ χρηστή-
 ριον ἐβουλεύοντο. εἰ γὰρ τοῦτο προχωρήσειεν αὐτοῖς, αὐ-
 τήκα πλούσιοί τε καὶ εὐδαίμονες ἔσσεσθαι ἤλπιζον· ὅπερ
 9 μείζονος ἢ κατὰ τὴν πρώτην προσδοκίαν ἀπῆντησεν αὐ-
 τοῖς, καὶ κρεῖττον διεφάνη τῆς ἐλπίδος. Τούντεῦθεν τὴν
 σκέψιν ἐποιοῦντο, πρῶτα μὲν περὶ τοῦ χωρίου, δεύτερον
 δὲ, ἥτις ἡ ἀρχή, καὶ ὁ τρόπος ἂν γένοιτο τῆς ἐπιχειρή-
 σεως. ὁ μὲν οὖν Κοκκωνᾶς, τὴν Χαλκηδόνα ἐδοκίμαζεν
 ἐπιτήδειον εἶναι, καὶ ἐμπορίων χωρίον, τῇ τε Θράκῃ καὶ
 τῇ Βιθυνίᾳ προσοικοῦν, οὐχ ἕκας οὐδὲ τῆς Ἀσίας, καὶ
 Γαλατείας, καὶ τῶν ὑπερκειμένων ἐθνῶν ἀπάντων. ὁ δὲ
 Ἀλέξανδρος, ἔμπαλιν τὰ οἴκοι προῦκρινε, λέγων, ὅπερ
 ἀληθὲς ἦν, πρὸς τὴν τῶν τοιούτων ἀρχὴν καὶ ἐπιχείρησιν,
 ἀνθρώπων δεῖν παχέων καὶ ἡλιθίων τῶν ὑποδεχομένων,
 οἴους τοὺς Παφλαγόνας εἶναι ἔφασκεν, ὑπεροικούντας
 τὸ τοῦ Ἀβώνου τείχος, δεισιδαίμονας τοὺς πολλοὺς, καὶ

9 Τὸν Χαλκηδόνα δοκίμαζεν. G.

reos lateres dedicantibus. Haec inter se versantes ac mi-
 scentes, de oraculo constituendo deliberarunt. Hoc enim si
 sibi processisset, statim se divites ac beatos sperabant fu-
 turos: quae quidem res magis illis, quam pro prima ex-
 spectatione, respondit, & spe melior apparuit. Hinc dispi-
 ciebant primum de loco, deinde quod principium, quae
 ratio esset incepti. Cocconas quidem Chalcedonem proba-
 bat aptam, quod commercia multa haberet, atque Thra-
 ciae pariter ac Bithyniae esset contermina, nec procul di-
 staret Asia, nec Gallograeci, gentesque quae superiacent
 omnes. Vicissim Alexander suam patriam praeferre, dicens,
 quod verum erat, ad talium rerum initia & conatum opus
 esse hominibus pinguibus & stupidis, qui recipiant, quales
 esse Paphlagonas dicebat, eos, qui ad Aboni castrum habi-
 tarent, superstitiosum vulgus, & stolidos, qui, si quis mo-

ἡλθίους, καὶ μόνον εἰ Φανείη τις αὐλητὴν, ἢ τυμπανιστὴν, ἢ κυμβάλοις κροτοῦντα ἐπαγόμενος, κοσκίνῳ, τὸ τοῦ λόγου, μαντευόμενος, αὐτίκα μάλα πάντας κεχηνότητας πρὸς αὐτὸν, καὶ ὥσπερ τινὰ τῶν ἐπουρανίων προσβλέποντας. Ὀλίγης δὲ περὶ τοῦτο στάσεως αὐτοῖς γε-
 10 νομένης, τέλος ἐνίκησεν ὁ Ἀλέξανδρος. καὶ ἀφικόμενοι εἰς τὴν Χαλκηδόνα (χρήσιμον γάρ τι ὅμως ἡ πόλις αὐτοῖς ἔχειν ἔδοξεν) ἐν τῷ Ἀπόλλωνος ἱερῷ, ὅπερ ἀρχαιοτατόν ἐστι Χαλκηδονίοις, κατορύττουσι δέλτους χαλκᾶς, λεγούσας, ὡς αὐτίκα μάλα ὁ Ἀσκληπιὸς σὺν τῷ πατρὶ Ἀπόλλωνι, μέτεισιν εἰς τὸν Πόντον, καὶ καθέξει τὸ τοῦ Ἀβώνου τεῖχος. αὗται αἱ δέλτοι ἐξεπίτηδες εὐρεθῆσαι, διαφωτισθαι ῥαδίως τοῦτον τὸν λόγον ἐς πᾶσαν τὴν Βιθυνίαν καὶ τὸν Πόντον ἐποίησαν, καὶ πολὺ πρὸ τῶν ἄλλων, ἐς τὸ τοῦ Ἀβώνου τεῖχος. ἀκκέϊνοι γὰρ καὶ νεῶν αὐτίκα ἐψηφίσαντο ἐγεῖραι, καὶ τοὺς Θεμελίους

2 Κοσκίνῳ τὸ τοῦ λόγου) Ἐπὶ τῶν εὐτελεστάτων μάντεων τοῦτο λέγεσθαι εἶωθεν. V.

do illis se ostendat, qui tibicinem, aut tympanistam, aut strepentem cymbalis adhibeat, qui cribro, ut in proverbio est, vaticinetur, statim omnes hianti ore, tanquam coelestium quendam, illum adspiciant. Hac de re cum aliquamdiu diffedissent, vincit tandem Alexander: ac delati Chalcedonem, (nam utile tamen aliquid urbs ea habere illis visa est) in templo Apollinis, quod antiquissimum est Chalcedonenfibus, tabulas defodiunt aeneas, in quibus scriptum effct, propediem Aesculapium cum patre suo Apolline, in Pontum venturum esse, & Aboni castrum inhabitaturum. Hae tabulae dedita opera inventae, facile hunc sermonem per universam Bithyniam atque Pontum distulere, & multum ante alias urbes, ad Aboni castrum. Illi enim & templum statim excitare decreverunt, & fundamentis fossam

ἤδη ἔσκαπτον. ἐνταῦθα ὁ μὲν Κοκκωνᾶς ἐν Χαλκηδόνι καταλείπεται, διττούς τινὰς καὶ ἀμφιβόλους καὶ λοξοὺς χρησμοὺς συγγράφων. καὶ μετ' ὀλίγον ἐτελεύτησε
 II τὸν βίον, ὑπὸ ἐχίδνης, οἶμαι, δηχθεὶς. Προεισπέμπεται δὲ ὁ Ἀλέξανδρος κομῶν ἤδη, καὶ πλακάμους καθεμιένος, καὶ μεσόλευκον χιτῶνα πορφυροῦν ἐνδεδυκώς, καὶ ἱμάτιον ὑπὲρ αὐτοῦ λευκὸν ἀναβεβλημένος, ἄρπην ἔχων κατὰ τὸν Περσέα, ἃ οὐ ἑαυτὸν ἐγενεαλόγει μητρόθεν, καὶ οἱ ὀλεθροὶ ἐκείνοι Παφλαγόνες, εἰδότες αὐτοῦ ἀμφοτέρους γονέας ἀφανεῖς καὶ ταπεινοὺς, ἐπίστευον τῷ χρησμῷ λέγοντι,

Περσίδης γενεὴν, Φοῖβω φίλος οὗτος ὁράται,

Δῖος Ἀλέξανδρος, Ποδαλειρίου αἷμα λελογχώς.
 οὕτως ἄρα ὁ Ποδαλειρίος μάχλος καὶ γυναικομανὴς τὴν φύσιν, ὡς ἀπὸ Τρίκκης ἄχρι Παφλαγονίας στυεσθαι ἐπὶ τὴν Ἀλεξάνδρου μητέρα. εὗρητο δὲ χρησμός ἤδη, ὡς Σιβύλλης προμαντευσαμένης,

iam fodiebant; cum Cocconas quidem Chalcedone relinquitur, ambigua quaedam & dūplicitia atque perplexa oracula scribens, nec ita multo post diem obiit, morsus, opinor, a vipera. Praemittitur autem Alexander iam comatus, demissisque cincinnis, tunicam indutus purpuream ex albo virgatam, & pallium superiniectum gerens candidum, falcem gestans, qualis Persei pingitur, a quo maternum genus deducebat. Et perdit illi Paphlagonēs, qui scirent utrosque illius parentes humiles atque ignobiles, oraculo credidere dicenti,

Perfides genus hic, Phoebō carusque, videtur,

Divus Alexander, Podaliri sanguine cretus.

Hic ergo Podalirius, libidinofus, & natura ad furorem usque mulierofus, qui a Tricca inde usque in Paphlagoniam in Alexandri matrem arrexerit. Inventum etiam oraculum, quasi Sibyllae praedicentis:

Εὐξείνου Πόντοιο παρ' ἡϊός' ἄγχι Σινώπης,
 Ἔσται τις κατὰ Τύρσιν ὑπ' Αὐσονίοισι προφήτης,
 Ἐκ πρώτης δεικνὺς μονάδος, τρισσῶν δεκάδων τε,
 Πένθ' ἑτέρας μονάδας, καὶ εἰκοσάδα τριτάριθμον,
 Ἄνδρὸς ἀλεξητῆρος ὁμωνυμίην τετράκυκλον.

Εἰσβαλὼν γοῦν ὁ Ἀλέξανδρος μετὰ τοιαύτης τραγω- 12
 δίας, διὰ πολλοῦ ἐς τὴν πατρίδα περίβλεπτός τε καὶ
 λαμπρὸς ἦν, μεμνημένοι προσποιούμενος ἐνίοτε, καὶ ἄφροῦ
 ὑποτιμπλάμενος τὸ στόμα· ῥαδίως δὲ τοῦτο ὑπῆρχεν
 αὐτῷ, στρουβίου τῆς βαφικῆς βοτάνης τὴν ῥίζαν διαμασ-
 σησαμένῳ. τοῖς δὲ θεῖόν τι καὶ φοβερὸν ἐδόκει ὁ ἄφρός.
 ἐπεποίητο δὲ αὐτοῖς πάλαι, καὶ κατεπνεύαστο κεφαλῇ
 δράκοντος ὀθονίην, ἀνθρωπόμορφόν τι ἐπιφαίνουσα, κα-
 τάγραφος, πάνυ εἰκασμένη, ὑπὸ θρίξιν ἱππεΐαις ἀνοί-

3 Ἐκ πρώτης δ. μ.) Τὸ Α, μονάς
 ἴστι. τὸ Α, τριάκοντα. τὸ Ξ, ἐξή-
 κοντα. τετράκυκλον δὲ ὁμωνυμίαν,
 αἶμαι, νοεῖ ὅτι τὸ ἄνδρος, εἰ τις
 ἀριθμὸς ἐξ ἑκάστου τῶν ἐν αὐτῷ
 γραμμάτων ἡπαριθμηκὼς εἰς ἓν συν-
 ὅ, τριακόσια καὶ εἰκοσιπέντε ἀπο-
 τελεῖ τὸ ὅλον. τετράκυκλον γοῦν ὅτι

τετράγωνος ἦσιν ἀριθμὸς μετ' εἰ-
 κοσιπέντε. ὅς ἴστι κυκλικὸς ἀριθ-
 μὸς, ἀρχόμενος γὰρ ἀπὸ πέντε εἰς
 πέντε τελευτᾷ. G. (Legendum τε-
 τρακόσια, & ἐκχτὸν pro μετὰ, ut
 quid voluerit intelligatur. Ego
 aliam rationem sequor, quam in
 nota videbis. Solan.)

Litora ad Euxini Ponti vicina Sinopae,

Ad Turres eris Ausonio sub rege propheta,

Post primam ostendans monadem, ternas decadasque,

Quinq̄que alias monadas, viginti & ter numerata:

Nomen Alexeteris habens ex orbe quaterno.

Adveniens igitur cum hac histronia Alexander post aliquod
 intervallum in patriam suam, conspicuus erat & splendi-
 dus, furere interdum se simulans, & spuma os oppletum
 habens, quod facile illi contingebat, struthii, tinctoriae
 herbae radicem mandenti: at illis divinum quiddam & ter-
 ribile spuma illa videbatur. Factum autem illis & praepa-
 ratum olim caput draconis linteum, humanae formae af-
 fine quiddam habens, pictum, accurate assimilatum, equi-

γούσα τε καὶ αὖθις ἐπικλείουσα τὸ στόμα· καὶ γλῶτ-
 τα, οἷα δρακόντων, διττὴ, μέλαινα προέκυπτεν, ὑπὸ
 τριχῶν καὶ αὐτὴ ἐλκομένη. καὶ ὁ Πελλαῖος δὲ δράκων
 προῦπῆρχε, καὶ οἶκοι ἐτρέφετο, κατὰ καιρὸν ἐπιφανη-
 σόμενος αὐτοῖς, καὶ συντραγωδήσων, μᾶλλον δὲ πρωτα-
 13 γωνιστὴς ἐσόμενος. Ἦδη δὲ ἄρχεσθαι δεόν, μηχανᾶται
 τι τοῖονδε· Νύκτωρ γὰρ ἐλθὼν ἐπὶ τοὺς θεμελίους τοῦ
 νεώ τοὺς ἄρτι ὀρυττομένους (συνείστηκει δὲ ἐν αὐτοῖς ὕ-
 δωρ, ἢ αὐτόθεν ποθεὶν συλλεμβόμενον, ἢ ἐξ οὐρανοῦ πε-
 σὸν) ἐνταῦθα κατατίθεται χήνειον ὦν προκεκένωμένον,
 ἔνδον φυλάττον ἑρπετόν τι ἄρτι γένηται καὶ βυβίσας τοῦ-
 τα ἐν μυχῷ τοῦ πηλοῦ, ὀπίσω αὖθις ἀπηλλάττετο. ἔω-
 θεν δὲ γυμνὸς ἐς τὴν ἀγορὰν προπηδήσας, διάζωμα δὲ
 περὶ τὸ αἰδοῖον ἔχων, κατάχρυσον καὶ τοῦτο, καὶ τὴν
 ἄρπην ἐκείνην φέρων, σείων ἅμα τὴν κόμην ἄνετον, ὥσ-
 περ οἱ τῇ μητρὶ ἀγείροντές τε, καὶ ἐνθεάζοντες, ἐδημη-
 γορεῖ ἐπὶ βωμόν τινα ὑψηλὸν ἀναβάς, καὶ τὴν πόλιν

16 Τῇ Μητρὶ ἀγείροντες) Ἀπὸ τοῦ ἀγυρταύοντες. G.

na feta aperiens os & iterum claudens; & lingua, qualis ser-
 pentum, bifurca, nigra, prominebat, fetis & ipsa mobilis.
 Pellaeus autem ille draco ipsis iam ante fuerat, qui domi
 alebatur, suo tempore appariturus, & adiuturus tragoe-
 diam, vel primarum potius partium ipse actor futurus. Cum
 iam faciendum esset initium, tale quid machinatur. Acce-
 dens noctu ad fundamenta templi recens effossa, in quibus
 aqua constiterat, vel ibidem undecunque collecta, vel coe-
 lestis, deponit ibidem anserinum ovum ante excavatum, in
 quo inclusus serpens recens natus. Hoc in recessu quodam
 luti defixo, domum redit. Postridie vero nudus in forum
 profiliens, segestri circa pudenda victus aureo illo quo-
 que, illamque falcem gestans, solutam simul comam qua-
 tiens, ut qui matri Deorum coetum colligunt fanatici, con-
 cionatur consensu altari quodam excelsu, beatam urbem

ἐμακάριζεν, αὐτίκα μάλα δειζομένην ἐναργῇ τὸν Θεόν. οἱ παρόντες δὲ (συνδεδραμήκει γὰρ σχεδὸν ἅπαντα ἡ πόλις, ἅμα γυναιξί, καὶ γέρουσι, καὶ παιδίοις) ἐτεθήπεσαν, καὶ ἤυχοντο, καὶ προσεκύνουν. ὁ δὲ Φωνᾶς τινὰς ἀσήμεους Φθεγγόμενος, οἷαι γένοιτ' ἂν Ἑβραίων, ἢ Φοινίκων, ἐξέπληττε τοὺς ἀνθρώπους, οὐκ εἰδότες ὅ, τι λέγοι· πλὴν τοῦτο μόνον, ὅτι πᾶσιν ἐγκατεμίγνυε τὸν Ἀπόλλωνα καὶ τὸν Ἀσκληπιόν. Εἴτ' ἔθει δρόμῳ ἐπὶ τὸν ἰσόμενον νεώ καὶ ἐπὶ τὸ ὄρυγμα ἐλθὼν, καὶ τὴν προωκονομουμένην τοῦ χρηστηρίου πηγὴν, ἐμβὰς εἰς τὸ ὕδωρ, ὕμνους τε ᾗδεν Ἀσκληπιοῦ καὶ Ἀπόλλωνος μεγάλη τῇ Φωνῇ, καὶ ἐκάλει τὸν Θεὸν ἥκειν τύχη τῇ ἀγαθῇ εἰς τὴν πόλιν· εἴτα Φιάλην αἰτήσας, ἀναδόντος τινὸς, ῥαδίως ὑποβαλὼν, ἀνιμάται μετὰ τοῦ ὕδατος καὶ τοῦ πηλοῦ τὸ ὦν ἐκεῖνο, ἐν ᾧ ὁ Θεὸς αὐτῷ κατεκέκλειστο, κηρῷ λευκῷ, καὶ ψιμμυβίῳ τὴν ἀρμογὴν τοῦ πάματος ξυγκεκολλημένον· καὶ λαβὼν αὐτὸ εἰς τὰς χεῖρας, ἔχειν

praedicat, quae praesentem iam statim Deum susceptura esset. Qui praesentes erant, (concurrerat enim tota fere civitas cum mulieribus, senibus, pueris) stupere, precari, adorare. At ille vocibus quibusdam prolatis obscuris, quales fuerint forte Ebraeorum aut Phoenicum, perculit homines, quid sibi vellet nescientes, praeter illud solum, quod omnibus immiscebat Apollinem & Aesculapium. Tum curriculo petit futurum templum, delatusque ad fossam, praeparatamque ante oraculi scaturiginem, in aquam ingressus, hymnosque magna voce canit Aesculapii & Apollinis, Deumque faustis auspiciis in urbem venire iubet. Tum phialam poscit: quam cum dedisset aliquis, facile subiicit, hauritque cum aqua & luto ovum illud, in quo Deum ipse incluserat, commissuris operculi cera alba & cerussa ferruminatis. Hoc in manus sumto, habere se iam procla-

ἔφασκεν ἤδη τὸν Ἀσκληπιόν· οἱ δὲ, ἀτενὲς ἀπέβλεπον
 ὅ, τι καὶ γίγνοιτο, πολὺ πρότερον θαυμάσαντες τὸ ὦν
 ἐν τῷ ὕδατι εὐρημένον. ἐπεὶ δὲ καὶ κατὰξας αὐτὸ ἐς κοί-
 λην τὴν χεῖρα, ὑπεδέξατο τὸ τοῦ ἑρπετοῦ ἐκείνου ἔμβρυον,
 καὶ οἱ παρόντες εἶδον κινούμενον, καὶ περὶ τοῖς δακτύλοις
 εἰλούμενον, ἀνέκραγον εὐθὺς, καὶ ἡσπάζοντο τὸν Θεόν,
 καὶ τὴν πόλιν ἑμακάριζον, καὶ χανδὸν ἕκαστος ἐνεπίμ-
 πλατο τῶν εὐχῶν, θησαυροὺς, καὶ πλούτους, καὶ ὑγι-
 είας, καὶ τὰ ἄλλα ἀγαθὰ αἰτῶν παρ' αὐτοῦ. ὁ δὲ ὄρο-
 μαῖος αὖθις ἐπὶ τὴν οἰκίαν ἔετο, Φέρων ἅμα καὶ τὸν ἀρ-
 τιγέννητον Ἀσκληπιὸν δις τεχθέντα, ὅτε ἄλλοι ἅπαξ
 τίκτονται ἄνθρωποι, οὐκ ἐκ Κορωνίδος, μὰ Δί', οὐδ' ἐκ
 κορώνης, ἀλλ' ἐκ χηνὸς γεγεννημένον. ὁ δὲ λέως ἅπας
 ἠκολούθει, πάντες ἔνθεοι, καὶ μεμνηότες ὑπὸ τῶν ἐλπί-
 15 δων. Ἡμέρας μὲν σὺν οἴκοι ἔμεινεν, ἐλπίζων ὅπερ ἦν, ὑπὸ
 τῆς Φήμης αὐτίκα μάλα παμπόλλους τῶν Παφλαγό-

mat Aesculapium. At illi defixis oculis videre, quid tandem fieret, qui multum ante iam admirati essent ovum in aqua inventum. Cum vero fracto illo in cavam manum fusciperet foetum serpentis, viderentque praesentes moveri illum & circa digitos volvi, exclamant statim, & Deum salutant, & beatam civitatem praedicant, & magno hiatu omnes plenisque faucibus precantur, thesauros, divitias, fanitates, bona reliqua, ab eo sibi quisque expetunt. At ille curriculo rursus domum reperit, ferens secum etiam recens natum Aesculapium, bis natum, cum alii semel tantum nascantur homines, non ex Coronide, medius fidius, neque ex cornice, sed ex anserē natum. Populus autem universus sequitur, fanatico omnes instinctu pleni, & prae spe furentes. Dies igitur aliquot domi manet, sperans futurum, quod res erat, ut a fama illa plurimi mox Paphla-

νων συνδραμεῖσθαι. ἐπεὶ δὲ ὑπερεπέπληστο ἀνθρώπων
 ἡ πόλις, ἀπάντων τοὺς ἐγκεφάλους καὶ τὰς καρδίας
 προεξυρμένων, οὐδὲν εἰκότων σιτοφάγοις ἀνδράσιν, ἀλ-
 λά μόνῃ τῇ μορφῇ μὴ οὐχὶ πρόβατα εἶναι διαφερόντων,
 ἐν οἰκίσκῳ τινὶ ἐπὶ κλίνης καθεζόμενος, μάλα θεοπρε-
 πῶς ἐσταλμένος, λαμβάνει εἰς τὸν κόλπον τὸν Πελ-
 λαῖον ἐκεῖνον Ἀσκληπίον, μέγιστόν τε, καὶ κάλλιστον,
 ὡς ἔφην, ὄντα. καὶ ὅλον τῷ αὐτοῦ τραχήλῳ περιειλήσας,
 καὶ τὴν οὐρὰν ἔξω ἀφείς (πολὺς δὲ ἦν, ὡς καὶ ἐν τῷ προ-
 κολπῷ προκεχύσθαι αὐτοῦ, καὶ χαμαὶ τὸ μέρος ἐπι-
 σύρεσθαι) μόνῃ τὴν κεφαλὴν ὑπὸ μάλης ἔχων, καὶ
 ἀποκρύπτων, ἀνεχομένου πάντα ἐκείνου, προῦφαινε τὴν
 ὀθονίνην κεφαλὴν κατὰ θάτερα τοῦ χιτῶνος, ὡς δῆθεν
 ἐκείνου τοῦ φαινομένου πάντως οὔσαν. Εἰτά μοι ἐπινόη- 16
 σον οἰκίσκον οὐ πάνυ Φαιδρὸν, οὐδὲ ἐς κόρον τοῦ Φατῶς

4 Μὰ οὐχὶ πρόβατα) Τὸ, μονο-
 ουχὶ διείλεν εἰπὼν, μόνῃ τῇ μορφῇ
 οὐχὶ πρόβατα εἶναι διαφερόντων,
 τὸ μὰ πρόβατα εἶναι. V.

15 Οὐδὲ ἐς κόρον τοῦ φ. δ.) Ἀτ-
 τικὰ ἢ σύνταξις· τὸ γὰρ ἐπὶ μέρους
 λέγειν Ἀθηναίων. οἷον ἔφαγεν τοῦ
 ἄρτου, κατὰ γὰρ τοῦ κρατῖν.

gones concurrerent. Cum autem supra modum plena ho-
 minibus urbs esset, qui iam ante cerebra pariter & corda
 detonsa haberent, nulla re similes hominibus frumento vesci
 solitis, sed sola forma ab ovibus distincti, in quadam ae-
 dicula in lecto affidens, vestitu, qui plane Deum deceret,
 longo indutus, sinu suscipit Pellaeum illum Aesculapium,
 maximum, ut dixi, pulcherrimumque: ac totum suae cer-
 vici circumponens, cauda extra vestem relicta, (adeo autem
 magnus erat draco, ut & in gremio ipsius provolutus ia-
 ceret, & humi pars ipsius traheretur) caput solum sub ala
 habens & abscondens, sustinente illo omnia, lintheum illud
 caput inter tunicam protendit, velut nimirum illius draco-
 nis, qui videndum se praebebat, omnino esset. Tum cogi-
 ta mihi aediculam non omnino illustrem, neque quantum

δεχόμενον, καὶ πλήθος ἀνθρώπων συγκλύδων, τεταραγμένων, καὶ προεκτεπληγμένων, καὶ ταῖς ἐλπίσιν ἐπαιωρουμένων· οἷς εἰσελθοῦσι, τεράστιον ὥς εἰκὸς τὸ πρᾶγμα ἐφαίνετο, ἐκ τοῦ τέως μικροῦ ἐρπετοῦ, ἐντὸς ὀλίγων ἡμερῶν τοσοῦτον δράκοντα πεφηνέναι· καὶ ταῦτα, ἀνθρωπόμορφον, καὶ τιθασσόν. ἠπείγοντο δὲ αὐτίκα πρὸς τὴν ἐξοδὸν· καὶ πρὶν ἀκριβῶς ἰδεῖν, ἐξηλαύνοντο ὑπὸ τῶν αἰεὶ ἐπεισιόντων. ἐτετρύπητο δὲ κατὰ τὸ ἀντίθυρον ἄλλη ἐξοδος, οἷόν τι τοὺς Μακεδόνας ἐν Βαβυλῶνι ποιῆσαι ἐπ' Ἀλεξάνδρῳ νοσοῦντι λόγος, ὅτε ὁ μὲν ἤδη πονήρως εἶχεν, οἱ δὲ, περιστάντες τὰ βασίλεια, ἐπόθουν ἰδεῖν αὐτὸν, καὶ προσειπεῖν τὸ ὕστατον. τὴν δὲ ἐπίδειξιν ταύτην εὐχάπαξ ὁ μιὰς, ἀλλὰ πολλάκις ποιῆσαι λέγεται, καὶ μάλιστα εἰ τινες τῶν πλουσίων ἀφίκοντο νεαρώτεροι.

17 Ἐνταῦθα, ὦ Φίλε Κέλσε, εἰ δεῖ τάλληθ' λέγειν, συγ-

8 Ἀντίθυρον) Τὸ ὅπισθεν τῆς θύρας μέρος. G.
10 Πονήρως εἶχεν) Ἀπτικοὶ καὶ

ἐπὶ σωματικῆς διαθέσεως δυνούσι τὸ πονήρως. V.

fatis est lucis capientem, & multitudinem hominum confluentium, perturbatorum, & iam ante admiratione perculforum, & ad spes sublatorum, quibus ad primum ingressum portentosa nec immerito res videbatur, ex parvo tum serpente, intra paucos dies draconem tantum prodiisse, eumque humana forma capitis, & mansuetum: urgebantur autem statim ad exitum, & ante quam accurate vidissent, exigebantur ab his, qui novi semper accederent. Perforatus autem fuerat e regione ianuae exitus alius, quale quid Macedonas Babylone fecisse, aegrotante Alexandro, sermo est, cum ille male iam haberet; illi vero regiam circumstantes videre illum desiderarent, & ultimum alloqui. Ceterum hanc ostensionem non semel impurus homo, sed saepe fecisse dicitur, praesertim si qui ditiores recens advenissent. Hic, mi Celse, si verum dicendum est, ignoscere

γνώμην χρη ἀπονέμειν τοῖς Παφλαγόσι, καὶ Ποντικοῖς ἐκείνοις, παχέσι καὶ ἀπαιδεύτοις ἀνθρώποις, εἰ ἐξηπατήθησαν ἀπτόμενοι τοῦ δράκοντος, (καὶ γὰρ τοῦτο παρεῖχε τοῖς βουλομένοις ὁ Ἀλέξανδρος) ὁρῶντές γε ἐν ἀμυδρῷ τῷ φωτὶ τὴν κεφαλὴν δῆθεν αὐτοῦ ἀνοίγουσαν τε καὶ συγκλείουσαν τὸ στόμα, ὥστε πᾶν τὸ μηχανήμα ἐδεῖτο Δημοκρίτου τινός, ἢ καὶ αὐτοῦ Ἐπικούρου, ἢ Μητροδώρου, ἢ τινος ἄλλου, ἀδαμαντίνην πρὸς ταῦτα καὶ τὰ τοιαῦτα τὴν γνώμην ἔχοντος, ὥς ἀπιστῆσαι, καὶ ὅπερ ἦν εἰκάσαι, καὶ εἰ μὴ εὐρεῖν τὸν τρόπον ἐδόνατο, ἐκεῖνο γοῦν προπεπεισμένου, ὅτι λέληθεν αὐτὸν ὁ τρόπος τῆς μαγγανείας, τόδ' οὖν πᾶν ψεῦδος ἐστί, καὶ γενέσθαι ἀδύνατον. Κατ' ὀλίγον οὖν καὶ ἡ Βιθυνία, καὶ ἡ 18 Γαλατία, καὶ ἡ Θράκη συνέρρει, ἐκάστου τῶν ἀπαγγελλόντων, ὡς τὸ εἶκος, λέγοντος, ὡς καὶ γεννώμενον ἴδοι τὸν θεόν, καὶ ὕστερον ἄψαιτο μετ' ὀλίγον παμμεγέθους αὐτοῦ γεγενημένου, καὶ τὸ πρόσωπον ἀνθρώπῳ

par est Paphlagonibus illis & Ponticis, pingui ingenio & ineruditis hominibus, si contacto ipso dracone, (nam hoc quoque volentibus dabat Alexander) decepti sunt, cum viderent certe in tenui luce caput ipsius, aperiens pariter os & claudens: adeo ut plane indigeret machinatio illa Democrito quodam, aut ipso Epicuro, aut Metrodoro, aut alio quodam, invictam ad haec & talia mentem habente, qui diffideret, & quid res esset, coniiceret, & si ipsum invenire modum non posset, at illud certe iam ante persuasum haberet, licet ipsum ratio praestigiarum fugiat, totum tamen hoc mendacium esse, ac fieri non posse. Paulatim igitur & Bithynia, & Gallograecia, & Thrace confluit, unoquoque renuntiantium, ut credere par est, dicente, & nascentem a se visum Deum, & postea contactum, cum ingens brevi tempore interiecto factus esset, & vultum ha-

εοικότος· γραφαί τε ἐπὶ τούτῳ, καὶ εἰκόνες, καὶ ξόανα, τὰ μὲν ἐκ χαλκοῦ, τὰ δὲ ἐξ ἀργύρου εἰκασμένα, καὶ ὄνομά γε τῷ θεῷ ἐπιτεθέν· Γλύκων γὰρ ἐκαλεῖτο, ἐκ τινὸς ἐμμέτρου καὶ θείου προστάγματος· ἀνεφώνησε γὰρ Ἀλέξανδρος·

- Εἰμὶ Γλύκων, τρίτον αἶμα Διὸς, Φάος ἀνθρώποισι.
 19 Καὶ ἐπεὶ δὴ καιρὸς ἦν, οὐπὲρ ἕνεκα τὰ πάντα ἐμεμηχά-
 νητο, καὶ χράν τοῖς θεομένοις, καὶ θεσπίζειν, παρ' Ἀμ-
 φιλόχου τοῦ ἐν Κιλικίᾳ τὸ ἐνδόσιμον λαβὼν (καὶ γὰρ
 καὶ ἐκεῖνος μετὰ τὴν τοῦ πατρὸς τελευτὴν τοῦ Ἀμφια-
 ρέω, καὶ τὸν ἐν Θήβαις ἀφανισμόν αὐτοῦ, ἐκπεσὼν τῆς
 αἰκίας, εἰς τὴν Κιλικίαν ἀφικόμενος, οὐ πονήρως ἀπήλ-
 λαξε, προθεσπίζων καὶ αὐτὸς τοῖς Κίλιξι τὰ μέλλοντα,
 καὶ δὴ ὀβολοὺς ἐφ' ἑκάστῳ χρησμῷ λαμβάνων) ἐκεῖ-
 θεν οὖν τὸ ἐνδόσιμον λαβὼν ὁ Ἀλέξανδρος, προλέγει πᾶσι
 τοῖς ἀφικόμενοις, ὡς μαντεύσεται ὁ θεός, ῥητὴν τινα
 ἡμέραν προειπῶν. ἐκέλευσε δὲ ἑκάστον, οὐ δέοιτο ἂν καὶ

beret humano similem. Super haec picturae, & imagines,
 & simulacra, ex aere partim, partim ex argento affimulata;
 & nomen Deo impositum, Glycon enim appellabatur, ex
 divino iussu carmine concluso. Exclamarat enim Alexander,

Tertius ecce, Glycon, sanguis Iovis, atque hominum lux.

Et cum tempus esset eius rei, propter quam instituta fue-
 rant omnia, *nimirum* oracula edendi rogantibus ac vatici-
 nandi, praecentorem quasi secutus Amphilocho, qui in
 Cilicia colitur. Etenim ille quoque post Amphiarai patris
 mortem, cum Thebis ille periisset, eiectus domo & in Ci-
 liciam delatus, non male rem gessit, praedicens & ipse fu-
 tura Cilicibus, & duo pro unoquoque oraculo obolos ac-
 cipiens. Ab hoc igitur quasi cantus initio accepto Alexan-
 der advenientibus denuntiat, oracula redditurum Deum,
 diemque certum praedicat. Iubet autem, unumquemque,

ὁ μάλιστα μαθεῖν ἐβέλοι, ἐς βιβλίον ἐγγράψαντα, κα-
ταρράψαι τε, καὶ κατασημῆνασθαι κηρῶ, ἢ πηλῶ, ἢ
ἄλλῳ τοιούτῳ· αὐτὸς δὲ λαβὼν τὰ βιβλία, καὶ ἐς τὸ
αὐτὸν κατελθὼν, (ἥδη γὰρ ὁ νεὺς ἐγγήγερτο, καὶ ἡ σκηπὴ
παρεσκευάστο) καλέσειν ἔμελλε κατὰ τάξιν τοὺς δε-
δωκότας, ὑπὸ κήρυκι, καὶ θεολόγῳ· καὶ ὡς παρὰ τοῦ
θεοῦ ἀκούων ἕκαστα, τὸ μὲν βιβλίον ἀποδώσειν σεση-
μασμένον ὡς εἶχε, τὴν δὲ πρὸς αὐτὸ ἀπόκρισιν ὑπογε-
γραμμένην πρὸς ἔπος, ἀμειβομένου τοῦ θεοῦ περὶ οὗτου τίς
ἔροιτο. Ἦν δὲ τὸ μηχανήμα τοῦτο, ἀνδρὶ μὲν οἶκῳ σοί, εἰ δὲ 20
μὴ φορτικὸν εἰπεῖν, καὶ οἶῳ ἐμοί, πρόδηλον, καὶ γινῶναι
ράδιον, τοῖς δὲ ιδιώταις, καὶ κορύξης μεστόις τὴν ρῖνα, τε-
ράστιον, καὶ πάνν ἀπίστῳ ὅμοιον. ἐπινοήσας γὰρ ποι-
κίλας τῶν σφραγίδων τὰς λύσεις, ἐνεγίνωσκε τε τὰς
ἐρωτήσεις ἕκαστας, καὶ τὰ δοκῶντά πρὸς αὐτάς ἀπε-
κρίνατο, εἴτα κατελίσσας αὐτίς, καὶ σημενόμενος, ὥπε-

quod sibi opus sit & maxime velit discere, in libellum in-
scribere, eumque traiecit filo obsignare cera, aut creta,
aut id genus re alia. Ipse autem in adytum ubi descendit-
set, (iam enim aedificatum erat templum, & parata scena)
ordine vocaturus eo erat per praeconem, & adhibero Theo-
logo, illos, qui dedissent, & auditis quasi a Deo omnibus,
libellum cuique suum, ut signatus fuit, redditurus, respon-
sumque illius subscriptum [inscriptum] carmine, reponen-
te Deo, de quocunque aliquis interrogasset. Erat vero ma-
chinatio ista viro quidem, qualis tu, & si non est inso-
lens dictu, etiam qualis ego sum, manifesta, & cogniti
facilis; imperitis autem, & obesa ac plenae pituita naris ho-
minibus, prodigiosa, & undique incredibili similis. Excogi-
tatis enim diversis solvendi sigilla generibus, legit interro-
gationes singulas, & quae videntur, ad eas respondit, tum
involutas iterum & obsignatas reddidit multa cum admi-

δίδου μετὰ πολλοῦ θαύματος τοῖς λαμβάνουσι. καὶ πολὺ ἦν παρ' αὐτοῖς τὸ, πόθεν γὰρ οὗτος ἠπίστατο, ἃ ἐγὼ πάνυ ἀσφαλῶς σημηνάμενος, αὐτῷ ἔδωκα ὑπὸ σφραγίδι δυσμμήτοις, εἰ μὴ θεός τις ἀληθῶς ὁ πάντα
 21 γιγνώσκων ἦν; Τίνες οὖν αἱ ἐπίνοιαι; ἴσως ἐρήσῃ με. ἄκουε τοῖνυν, ὡς ἔχοις ἐλέγχειν τὰ τοιαῦτα. ἡ πρώτη μὲν ἐκείνη, ᾧ Φίλτατε Κέλσε' βελόνην πυρώσας, τὸ ὑπὸ τὴν σφραγίδα μέρος τοῦ κηροῦ διατήκων, ἐξήρει, καὶ μετὰ τὴν ἀνάγνωσιν, τῇ βελόνῃ αὐθις ἐπιχλιάνας τὸν κηρὸν, τὸν τε κάτω ὑπὸ τῷ λίνῳ, καὶ τὸν αὐτὴν τὴν σφραγίδα ἔχοντα, ῥαδίως συνεκόλλα. ἕτερος δὲ τρόπος ὁ διὰ τοῦ λεγομένου κολλυρίου· σκευαστὸν δὲ τοῦτό ἐστιν ἐκ πίττης Βρυττίας, καὶ ἀσφάλτου, καὶ λίθου τοῦ διαφανεῦς τετρίμμενον, καὶ κηροῦ, καὶ μαστίχης· ἐκ γὰρ τούτων ἀπάντων ἀναπλάσας τὸ κολλύριον, καὶ θερμήνας πυρὶ, σιάλῳ τὴν σφραγίδα προχρίσας, ἐπετίθει, καὶ ἀπέματτε τὸν τύπον. εἴτα αὐτίκα ξηροῦ ἐκείνου γενομένου,

· 12 Σκευαστὸν δὲ τοῦτο) Σύνθεσις τοῦ λεγομένου Σεραπιδίου. V.

ratione accipientibus: & frequens inter illos haec erat oratio, unde enim isle sciret, quae firmiter admodum obsignata ipsi dedi sub sigillis imitatu difficillimis, nisi revera Deus esset cognoscens omnia? Quae sunt igitur, forte me interrogabis, illa commenta? Audi ergo, ut habeas, qui convincas talia. Primum, Celse carissime, illud est: Acu ignita partem cerae, quae infra signum est, ubi liquefecit; signum ipsum detraxit, lectoque libello, acus ope liquefactam iterum ceram, tum quae infra sub lino est, tum eam, quae sigillum ipsum continet, facile conglutinavit. Altera est ratio per illud, quod vocatur collyrium. Paratur hoc e pice Bruttia, & asphalto, & speculari lapide trito, ceraque & mastiche. Fictum ex his omnibus collyrium, & igni calefactum, in signum, saliva prius madefactum, imposuit, & typum expressit. Deinde collyrio celeriter siccato, solutas facile tabellas le-

λύσας ραδίως, καὶ ἀναγνοὺς, ἐπιθεῖς τὸν κηρὸν, ἀνετύ-
 που, ὥσπερ ἐκ λίθου τὴν αὐτὴν σφραγίδα εὖ μάλα τῷ
 ἀρχετύπῳ εἰκυῖαν. τρίτον ἄλλο πρὸς τούτοις ἄκουσον
 τιτάνου γὰρ ἐς κόλλαν ἐμβαλὼν, ἣ κολλῶσι τὰ βιβλία,
 καὶ κηρὸν ἐκ τούτου ποιήσας, ἔτι ὑγρὸν ὄντα ἐπετίθει τῇ
 σφραγίδι, καὶ ἀφελὼν (αὐτίκα δὲ ξηρὸν γίγνεται, καὶ
 κέρατος, μᾶλλον δὲ σιδήρου παγιώτερον) τούτῳ δὴ ἐχρή-
 το πρὸς τὸν τύπον. ἔστι δὲ καὶ ἄλλα πολλὰ πρὸς τούτο
 ἐπινενομημένα, ὧν οὐκ ἀναγκαῖον μεμνησθαι ἀπάντων,
 ὡς μὴ ἀπειρόκαλοι εἶναι δοκοῖμεν, καὶ μάλιστα σοῦ,
 ἐν οἷς κατὰ μάγων συνέγραψας, καλλίστοις τε ἅμα,
 καὶ ὠφελιμωτάτοις συγγραμμάσι, καὶ δυναμένοις σω-
 φρονίζειν τοὺς ἐντυγχάνοντας, ἱκανὰ παραθεμένου, καὶ
 πολλὰ τούτων πλείονα. Ἐχρα οὖν, καὶ ἐθέσπιζε, πολ- 22
 λῇ τῇ συνέσει ἐνταῦθα χρώμενος, καὶ τὸ εἰκαστικὸν τῇ
 ἐπινοίᾳ προσάπτων, τοῖς μὲν λοξὰ καὶ ἀμφίβολα πρὸς
 τὰς ἐρωτήσεις ἀποκρινόμενος, τοῖς δὲ καὶ πάνυ ἀσαφῆ.

git; tum cera imposita idem sigillum optime conveniens
 archetypo, tanquam gemma expressit. Tertiam aliam prae-
 ter has *rationem* audi. Calcem glutini, quo libros glutinant;
 iniectam, & in massam cerae similem redactam, mollem
 adhuc sigillo imponebat: ablata deinde (nam siccatum sta-
 tim, & cornu, quin ferro fit solidior) ad exprimendum ute-
 batur. Sunt vero alia etiam multa ad hoc ipsum excogita-
 ta, quorum mentionem facere omnium nihil opus est, ne
 inepti videamur; praesertim cum tu in libris, quos con-
 tra magos scripsisti, pulcherrimis pariter atque utilissimis,
 quique prudentes reddere lectores possunt, satis multa pro-
 posueris, & multo his nostris plura. Oracula ergo funde-
 bat, & responsa dabat divina, multa hic prudentia usus,
 & probabilitatem adiungens commentis suis, qui perplexa
 quibusdam & ambigua responderet ad interrogationes, aliis

χρησμάδικον γὰρ καὶ τοῦτο αὐτῷ ἐδόκει. ταῦς δὲ ἀπέ-
 τρεπεν, ἢ προὔτρεπεν, ὡς ἄμεινον ἔδοξεν αὐτῷ εἰκάζοντι·
 τοῖς δὲ θεραπείας προὔλεγε καὶ διαίτας, εἰδὼς (ὅπερ ἐν
 ἀρχῇ ἔφη) πολλὰ καὶ χρήσιμα φάρμακα. μάλιστα
 δὲ εὐδοκίμουν παρ' αὐτῷ αἱ κυτμίδες, ἀκόπου τι ὄνομα
 πεπλασμένον, ἐκ λίπους αἰγείου συντεθειμένον. τὰς μέν-
 τοι ἐλπίδας, καὶ προκοπὰς, καὶ κλήρων διαδοχὰς εἰς-
 αὐτῷς αἰεὶ ἀνεβάλλετο, προστιθεὶς ὅτι ἔσται πάντα, ὅπα-
 ταν ἐβελήσω ἐγὼ, καὶ Ἀλέξανδρος ὁ προφήτης μου δεη-
 23 θῆ, καὶ εὖξεται ὑπὲρ ὑμῶν. Ἐτέτακτο δὲ καὶ μισθὸς
 ἑῷ ἑκάστῳ χρησμῷ, δραχμὴ καὶ δύο ὀβολῷ. μὴ μι-
 κρὸν δὲ οἰηθῆς, ὧς ἔταίρε, μηδ' ὀλίγον γεγενῆσθαι τὸν
 πόρον τοῦτον, ἀλλ' εἰς ἑπτὰ ἢ ὀκτὼ μυριάδας ἑκάστου
 ἔτους ἤθροιζεν, ἀνὰ δέκα καὶ πεντεκαίδεκα χρησμοὺς τῶν
 ἀνθρώπων ὑπὸ ἀπληστίας ἀναδιδόντων. λαμβάνων δέ,
 οὐκ αὐτὸς ἐχρήτο μόνος, οὐδ' εἰς πλοῦτον ἀπέψαυε,

vero plane obscura; etenim hoc etiam ad oracula perti-
 nere ipsi videbatur: alios autem vel dehortatus est, vel
 impulit, prout melius esse coniceret. Aliis curationes prae-
 cepit & victus rationem, qui, quod primum dicebam, mul-
 ta etiam utilia medicamenta sciret. Maxime vero probaban-
 tur illi cytmides, fictum nomen unguenti ad lassitudinem
 & dolorem, ex caprino adipe confecti. Spes, vero, & bo-
 norum incrementa, & hereditatum successiones in futurum
 semper reiciebat, adiiciens, *sient omnia, si voluero ego, si-
 que Alexander propheta meus rogaverit, & vota pro vobis fece-
 rit.* Constituta autem erat etiam merces unicuique respon-
 so, drachma cum duobus obolis. Ne parvum putes, ami-
 ce, aut minutum fuisse hunc redditum: ad septuaginta vel
 octuaginta millia quotannis congeffit, dena vel quindena
 responsa hominibus prae inexplebili cupiditate sibi reddi pe-
 tentibus. Quae autem acceperat, iis non solus usus est,

ἀλλὰ πολλοὺς ἤδη περὶ αὐτὸν ἔχων συνεργοὺς, καὶ ὑπηρέτας, καὶ πειθῆνας, καὶ χρησιμοποιοὺς, καὶ χρησμοφύλακας, καὶ ὑπογραφέας, καὶ ἐπισφράγιστας, καὶ ἐξηγητάς, ἅπασιν ἐνέμεν ἐκάστω τὸ κατ' ἀξίαν. Ἦδη 24
 δέ τινες καὶ ἐπὶ τὴν ἀλλοδαπὴν ἐξέπεμπε, Φήμας ἐμποιήσοντας τοῖς ἔθνεσιν ὑπὲρ τοῦ μαντείου, καὶ διηγησόμενους, ὡς προεῖποι, καὶ ἀνεύροι δραπέτας, καὶ κλέπτας, καὶ ληστὰς ἐξελέγξει, καὶ θησαυροὺς ἀνορύξαι παράσχοι, καὶ νοσοῦντας ἰάσαιτο, ἐνίοις δὲ καὶ ἤδη ἀποθανόντας ἀναστήσειε. δρόμος οὖν καὶ ὠθισμὸς ἀπανταχόθεν ἐγίγνετο, καὶ θυσίαι, καὶ ἀναθήματα, καὶ διπλάσια τῷ προφῆτῃ καὶ μαθητῇ τοῦ Θεοῦ. καὶ γὰρ αὖ καὶ οὗτος ἐξέπεσεν ὁ χρησμός,

Τιέμεναι κέλομαι τὸν ἐμὸν θεράποντα προφῆτην.

Οὐ γάρ μοι κτεάνων μέλεται ἄγαν, ἀλλ' ὑποφῆτου.

Ἐπεὶ δὲ ἤδη πολλοὶ τῶν νοῦν ἔχόντων, ὥσπερ καὶ ἐκ μέ- 25

neque in thesauros reposuit; sed cum multos iam circa se haberet administratos, & operarios, & exploratores, & scriptores oraculorum pariter ac custodes, & exceptores, & obsignatores, & coniectores, illis omnibus suam cuique partem pro dignitate tribuit. Iam vero in peregrinas etiam regiones quosdam emiserat, qui famam apud gentes excitarent de oraculo, ac narrarent, ut praedicat, & inveniat fugitivos, ac fures & latrones convincat, & effodiendos thesauros praebeat, sanetque aegrotos, ut aliquot iam mortuos resuscitaverit. Concurfus igitur & urgentium se undique turba orta est. Hinc sacrificia, & donaria, & duplex prophetae discipuloque Dei merces. Nam haec etiam fors exierat:

Vatem ornare meum iubeo vos atque ministrum:

Divitias nec enim curo, sed curo prophetam.

Cum multi prudentes viri, quasi ex profunda se ebrietate

βης βαθείας ἀναφέροντες, συνίσταντο ἐπ' αὐτὸν, καὶ μάλισθ' ὅσοι Ἐπικούρου ἐταῖροι ἦσαν, καὶ ἐν ταῖς πόλεσιν ἐπεβόρατο ἡρέμα ἢ πᾶσα μαγγανεία, καὶ συσκευὴ τοῦ δράματος, ἐκφέρει φοβητρὸν τι ἐπ' αὐτοὺς, λέγων, ἀβέων ἐμπεπλῆσθαι καὶ Χριστιανῶν τὸν Πόντον, οἱ περὶ αὐτοῦ τολμῶσι τὰ κάκιστα βλασφημεῖν, οὓς ἐκέλευε λίθοις ἐλαύνειν, εἴγε ἐβέλουσιν ἰλεῶ ἔχειν τὸν θεόν. περὶ δὲ Ἐπικούρου, καὶ τοιοῦτόν τινα χρησμὸν ἀπεβέβηξατο. ἐρομένου γάρ τινος τί πράττει ἐν αἵδου ὁ Ἐπίκουρος; μολιβδαίνας, ἔφη, ἔχων πέδας, ἐν βορβόρῳ κάθηται. εἶτα θαυμάζει εἰ ἐπὶ μέγα ἦρθη τὸ χρηστήριον, ὁρῶν τὰς ἐρωτήσεις τῶν προσιόντων συνετὰς, καὶ πεπαιδευμένας; ὅλως δὲ, ἄσπονδος καὶ ἀκήρυκτος αὐτῷ ὁ πόλεμος πρὸς Ἐπίκουρον ἦν· μάλα εἰκότως. τίνι γὰρ ἄλλῳ δικαιότερον προσεπολέμει γόης ἄνθρωπος, καὶ τερατεία φίλος, ἀληθεία δὲ ἔχθιστος, ἢ Ἐπικούρῳ, ἀδρι τὴν φύ-

recipientes, contra ipsum confisterent, inprimis quotquot Epicuri sodales essent, & in urbibus deprehensae paulatim essent omnes illius praestigiae, ac totus fabulae apparatus, terriculamentum quoddam contra illos expedit, dicens Atheis plenum esse & Christianis Pontum, qui audeant pessima de se maledicta spargere: quos lapidibus iussit abigi, si propitium habere vellent Deum. De Epicuro tale reddidit oraculum. Interrogante quodam, *quid agat apud inferos Epicurus? Plumbeis*, inquit, *pedicis vinctus desidet in coeno*. Deinde miraris, si ad magnam gloriam elatum est oraculum, cum videas interrogationes accedentium prudentes adeo atque eruditae? Universum implacabile ipsi & infinitum bellum erat contra Epicurum. Nec profecto iniuria. Contra quem enim iustius pugnaret homo praestigiator, & portentosarum fraudum amans, veritatis autem inimicissimus, quam contra Epicurum, hominem, qui naturam rerum perspe-

σιν τῶν πραγμάτων καθεωρακότες, καὶ μόνῳ τὴν ἐν αὐ-
τοῖς ἀλήθειαν εἰδότες; οἱ μὲν γὰρ ἀμφὶ τὸν Πλάτωνα,
καὶ Χρύσιππον, καὶ Πυθαγόραν, Φίλοι, καὶ εἰρήνη βα-
θεῖα πρὸς ἐκείνους ἦν. ὁ δὲ ἄτεγκτος Ἐπίκουρος (οὕτω
γὰρ αὐτὸν ὠνόμαζεν) ἔχθιστος, δικαίως πάντα ταῦτα
ἐν γέλωτι καὶ παιδιᾷ τιθέμενος. διὸ καὶ τὴν Ἀμαστριν
ἐμίσει μάλιστα τῶν Ποντικῶν πόλεων, ὅτι ἡπίστατο,
τοὺς περὶ Λέπιδον καὶ ἄλλους ὁμοίους αὐτοῖς, πολλοὺς
εἰόντας ἐν τῇ πόλει· οὐδὲ ἐχρησμάδῃσε πώποτε Ἀμα-
στριανῶ ἀνδρί. ὁπότε δὲ καὶ ἐτόλμησεν ἀδελφῶ συγκλη-
τικῷ χρησμάδῃσαι, καταγελάστως ἀπήλλαξεν, οὐχ
εὐρὼν οὐτ' αὐτὸς πλάσασθαι χρησμὸν δεξιόν, οὔτε τὸν
ποιῆσαι πρὸς καιρὸν αὐτῷ δυνησόμενον. μεμφομένῳ γὰρ
αὐτῷ στομάχου ὀδύνην, προστάξαι βουλόμενος ὕειον πό-
δα μετὰ μαλάχης ἐσκευασμένον ἐσθίειν, οὕτως ἔφη·

Μάλβακα χοιρείων ἱερῇ κυμίνευε σιπύδῳ.

4 Ἄτεγκτος) Ὁ μήτε ὑάκρυσι 16 Μάλβακα) Ῥωμαῖσι τὴν μάλ-
μήτε ἰδρῶσιν ἄβροχος (ἰσως διὰ- βαν τὴν μαλάχην καλοῦσι. G.
βροχος.) G.

xisset, solusque verum in illis vidisset? Nam Platonici, Stoi-
ci, Pythagorei amici, profunda cum illis pax. Sed Epicu-
rus ille molliri nescius, (sic enim ipsum appellabat) inimicif-
simus, qui iuste omnia ista pro risu & ludibrio sibi habe-
ret. Propter ea etiam Amastrin oderat maxime urbium Pon-
ticarum, quod sciebat, Lepidum, & alios illi similes plu-
res, in ea urbe esse: nec unquam Amastriano cuiquam ora-
culum reddidit. Cum vero ausus etiam esset fratri senato-
rii viri respondere, ridicule discessit, cum nec ipse posset
responsum fingere callidum, nec inveniret, qui in tempore
illud facere sibi posset. Querenti enim illi ventriculi dolo-
res, cum comedendum imperare vellet suillum pedem, cum
malva paratum, sic dixit,

Malvaca porcinae sacrato vase cumina.

- 26 Πολλάκις μὲν, ὡς προεῖπον, ἔδειξε τὸν δράκοντα τοῖς θεομένοις, οὐχ ὅλον, ἀλλὰ τὴν οὐρὰν μάλιστα καὶ τὸ ἄλλο σῶμα προβεβληκῶς, τὴν κεφαλὴν δὲ ὑπὸ κόλπου ἀθέατον φυλάττων. ἐβελήσας δὲ καὶ μειζόνως ἐκπλῆξαι τὸ πλῆθος, ὑπέσχετο καὶ λαλοῦντα παρέξειν τὸν θεὸν αὐτὸν, ἄνευ ὑποφήτου χρησμοδοῦντα. εἶτα οὐ χαλεπῶς γεράνων ἀρτηρίας συνάψας, καὶ διὰ τῆς κεφαλῆς ἐκείνης τῆς μεμηχανημένης πρὸς ὁμοιότητα διείρας, ἄλλου τινὸς ἔξωθεν ἐμβοῶντος, ἀπεκρίνετο πρὸς τὰς ἐρωτήσεις, τῆς Φωνῆς διὰ τοῦ ὁθονίου ἐκείνου Ἀσκληπιοῦ προσπιπτούσης. ἐκαλοῦντο δὲ οἱ χρησμοὶ οὗτοι αὐτόφωνοι, καὶ οὐ πᾶσιν ἐδίδοντο, οὐδὲ ἀνέδην, ἀλλὰ τοῖς εὐ-
- 27 παρύφοις, καὶ πλουσίοις, καὶ μεγαλοδώροις. Ὁ γοῦν Σευηριανῶ δοθεὶς ὑπὲρ τῆς ἐς Ἀρμενίαν εἰσόδου, τῶν αὐτοφώνων καὶ αὐτὸς ἦν. προτρέπων γὰρ αὐτὸν ἐπὶ τὴν εἰσβολὴν, οὕτως ἔφη·

8 Δειράς) Δειράω, ἐπιβάλλω. G.

Saepe quidem, ut dixi antea, ostendit draconem rogantibus, non totum, sed caudam maxime & reliquum corpus protendens, caput autem in sinu, ubi videri non posset, occultans. Cum vero magis percellere multitudinem vellet, promisit, se loquentem etiam Deum illis praestiturum, oracula reddentem sine vatis excipientis ministerio. Commisiss deinde non difficulter gruum arteriis, & per caput illud, ad similitudinem humani fabricatum, transmissis, alio quodam extra inclamante, ad interrogata respondit, voce per linteum illum Aesculapium accidente. Vocabantur oracula ista vocalia, nec reddebantur omnibus, neque pro lubiru, sed vestitis magnifice, & locupletibus, & magna munera offerentibus. Itaque illud Severiano datum, de suo in Armeniam introitu, e vocalium numero ipsum quoque fuit. Adhortans illum ad impressionem faciendam, sic dixerat:

Πάρβους Ἀρμενίους τε θοῶ ὑπὸ δουρὶ δαμάσας,
 Νοστήσεις Ῥώμην, καὶ Θύμβριδος ἀγλαὸν ὕδωρ,
 Στέμμα φέρων κροτάφοισι μεμιγμένον ἀκτίνεσσιν.
 εἴτ' ἐπειδὴ πεισθεὶς ὁ ἡλίθιος ἐκεῖνος Κελτὸς, εἰσέβαλε,
 καὶ ἀπήλλαξεν, αὐτῇ στρατιᾷ ὑπὸ τοῦ Ὀθρυάδου κα-
 τακοπεῖς, τοῦτον μὲν τὸν χρησμὸν ἐξαίρει· ἐκ τῶν ὑπο-
 μνημάτων, ἐντίθησι δ' ἄλλον ἀντ' αὐτοῦ·

Μὴ σύγ' ἐπ' Ἀρμενίους ἐλάαν στρατὸν, οὐ γὰρ
 ἄμεινον,

Μή σοι θηλυχίτων τις ἀνὴρ τόξου ἄπο λυχρὸν

Πότμον ἐπιπροῖεις, παύσῃ βιότιο Φάους τε.

Καὶ γὰρ αὖ καὶ τοῦτο σοφώτατον ἐπενόησε, τοὺς μετα- 28
 χρονίους χρησμοὺς ἐπὶ θεραπείᾳ τῶν κακῶς προτεθε-
 σπισμένων, καὶ ἀποτετευχμένων. πολλάκις γὰρ τοῖς
 μὲν νοσοῦσι, πρὸ τῆς τελευτῆς, ὑγίειαν ἐπηγγέλλετο,
 ἀποθανόντων δὲ, χρησμὸς ἄλλος ἕτοιμος ἦν παλινωδῶν.

*Parthosque Armeniosque hasta domiture furenti,
 Urbem ad Romanam Tiberisque fluentia radibus,
 Permista radiis lauro tua tempora victus.*

Deinde cum persuadere sibi passus stolidus ille Gallus, ir-
 ruptionem fecisset, sed male ei (nam cum exercitu suo ab
 Othryade caesus est) expeditio cessisset, hoc oraculum exe-
 mit e commentariis, posuitque pro eo illud :

Ducere in Armenios noli: nec enim bene cedit:

Ne tibi femineo vir amictu triste per arcum

Immittens fatum perimat cum lumine vitam.

Nam illud quoque callidum fuit viri commentum, oracu-
 la post eventum facta, quibus emendarentur ea, quae ma-
 le praedicta aberraverant. Saepe enim aegrotantibus ante
 mortem sanitatem promiserat: mortuis autem illis oracu-
 lum praesto illud fuit, quo prius retractaretur,

Μηκέτι δίζησθαι νούσοιο λυγρῆς ἐπαρωγῇ·

Πότμος γὰρ προΦανῆς, οὐδ' ἐκφυγέειν δυνατόν σοι.

- 29 Εἰδὼς δὲ τοὺς ἐν Κλάρῳ, καὶ Διδύμοις, καὶ Μαλλῶ,
καὶ αὐτοὺς εὐδοκιμοῦντας ἐπὶ τῇ ὁμοίᾳ μαντικῇ ταύτῃ.
Φίλους αὐτοὺς ἐποιεῖτο, πολλοὺς τῶν προσιόντων πέμ-
πων ἐπ' αὐτοὺς, λέγων·

Ἐς Κλάρον ἴεσο νῦν, τοῦμοῦ πατρός ὡς ὅπ' ἀκούσῃ.
καὶ πάλιν·

Βραγχίδεων ἀδύτοισι πελάζεο, καὶ κλύε χρησμῶν.
καὶ αὖθις·

Ἐς Μαλλὸν χώρει, Θεαπίσματά τ' Ἀμφιλόχοιο.

- 30 Ταῦτα μὲν ἐντὸς τῶν ὅρων μέχρι τῆς Ἰωνίας, καὶ Κιλι-
κίας, καὶ Παφλαγονίας, καὶ Γαλατίας. ὡς δὲ καὶ εἰς
τὴν Ἰταλίαν διεφοίτησε τοῦ μαντείου τὸ κλέος, καὶ εἰς
τὴν Ῥωμαίων πόλιν ἐνέπεσεν, οὐδεὶς ὅστις οὐκ ἄλλος
πρὸ ἄλλου ἠπειγέτο· οἱ μὲν αὐτοὶ ἰόντες, οἱ δὲ πέμπον-
τες, καὶ μάλιστα οἱ δυνατώτατοι, καὶ μέγιστον ἀξίω-

Auxilium tristī modo desine quaerere morbo:

Nam fatum apparet, tibi nec vitare licebit.

Ceterum quod sciret, etiam Clarios, ac Didymaeos & Mal-
lenses celebrari simili vaticinandi arte, eos sibi conciliavit,
multis eorum, qui ad se venirent, eo ablegandis, dicens:

Iam Claron ito mei vocem patris auditurus.

& rursus:

Branchiadon adytis accede, oracula & audi.

& iterum:

Ad Mallum, Amphilocheque auditum oracula vade.

Haec quidem intra terminos, usque ad Ioniam, & Ciliciam,
& Paphlagoniam, & Gallograeciam. Cum vero in Italiam
usque percrebuisse oraculi fama, & in Romanorum ur-
bem incidisset; nemo fuit, quin alius prae alio festinaret:
alii quidem venientes ipsi; alii vero mittentes alios: & in-

μα ἐν τῇ πόλει ἔχοντες· ὧν πρῶτος καὶ κορυφαῖος ἐγένετο Ρουτιλλιανὸς, ἀνὴρ τὰ μὲν ἄλλα καλὸς καὶ ἀγαθός, καὶ ἐν πολλαῖς πράξεσι Ῥωμαϊκαῖς ἐξητασμένος, τὰ δὲ περὶ τοὺς θεοὺς πάνυ νοσῶν, καὶ ἀλλόκοτα περὶ αὐτῶν πεπιστευκώς, καὶ εἰ μόνον ἀηλιμμένον που λίθον, ἢ ἔστεφανώμενον θεάσαιτο, προσπίπτων αἰεὶ, καὶ προσκυνῶν, καὶ ἐπιτολὴν παρεστῶς, καὶ εὐχόμενος, καὶ τὰγαθὰ παρ' αὐτοῦ αἰτῶν. οὗτος τοίνυν ἀκούσας τὰ περὶ τοῦ χρηστηρίου, μικροῦ μὲν ἐδέησεν ἀφείς τὴν ἐγκεχειρισμένην τάξιν, εἰς τὸ τοῦ Ἀβώνου τεῖχος ἀναπτήναι. ἐπέμπε δ' οὖν ἄλλους ἐπ' ἄλλοις· οἱ δὲ πεμπόμενοι, ἰδιῶταί τινες οἰκέται ῥαδίως ἐξαπατηθέντες, ἐπανήσαν, τὰ μὲν ἰδόντες, τὰ δὲ ὡς ἰδόντες καὶ ὡς ἀκούσαντες διηγούμενοι, καὶ προσεπιμετροῦντες ἔτι πλείω τούτων, ὡς ἐπιτιμότεροι εἶεν παρὰ τῷ δεσπότη. ἐξέκαιον γοῦν τὸν ἄβλιον γέροντα, καὶ εἰς μανίαν ἐρρώμενην ἐνέβαλλον. Ὁ δὲ, ὡς ἂν τοῖς πλείστοις καὶ δυνατωτάτοις φίλος 31

primis potentissimi, maximaque dignitate in civitate praediti. Primus horum & caput quasi Rutilianus fuit, vir cetera bonus & honestus, & in multis magistratibus Romanis probatus; sed circa Deos religioso quodam morbo laborans, & absurdas de iis persuasiones habens, qui si qua unctum lapidem aut coronatum videret, accideret statim adorandi causa, multumque adstans vota faceret, bonaque ab illo peteret. Hic de oraculo cum audisset, parum aberrat, quin, mandato sibi munere relicto, ad Aboni castra advolaret: misit certe alios super alios. Missi vero qui essent, imperiti quidam servi, facile decepti, post reditum, alia a se visa, alia tanquam visa & audita narrant, & plura his corollariorum instar adiiciunt, ut gratiosiores nempe essent apud dominum. Accendunt ergo misellum senem, & in robustam illum insaniam coniiciunt. At ille, qui amicus

ὦν, περιήει, τὰ μὲν διηγούμενος ὡς ἀκούσειε παρὰ τῶν πεμψθέντων, τὰ δὲ καὶ παρ' αὐτοῦ προστιθείς. ἐνέπλησε δ' οὖν τὴν πόλιν, καὶ διεσάλευσεν οὗτος, καὶ τῶν ἐν τῇ αὐλῇ τοὺς πλείστους διεβορύβησεν, οἱ αὐτίκα καὶ αὐτοὶ ἠπείγοντο ἀκοῦσαί τι τῶν καθ' αὐτούς. ὁ δὲ τοὺς ἀφικνουμένους Φιλοφρόνως ὑποδεχόμενος, ξενίοις τε καὶ ταῖς ἄλλαις δωρεαῖς πολυτελέσιν ἐργαζόμενος αὐτῷ, ἀπέπεμπεν, οὐκ ἀπαγγελοῦντας μόνον τὰς ἐρωτήσεις, ἀλλὰ καὶ ὑμνήσοντας τὸν Θεὸν, καὶ τεράστια ὑπὲρ τοῦ
 32 μαντείου καὶ αὐτοῦ ψευσομένους. Ἀλλὰ καὶ μηχαναῖ-
 ταί τι ὁ τρισκατάρματος οὐκ ἄσσοφον, οὐδὲ τοῦ προστυχόν-
 τος ληστοῦ ἄξιον. λύων γὰρ τὰ πεμπόμενα βιβλία,
 καὶ ἀναγινώσκων, εἴ τι εὖροι ἐπισφαλές καὶ παρακε-
 κινδυνευμένον ἐν ταῖς ἐρωτήσεσι, κατεῖχεν αὐτὸς, καὶ οὐκ
 ἀπέπεμπεν, ὡς ὑποχειρίους, καὶ μονονουχὶ δούλους διὰ
 τὸ δέος ἔχει τοὺς πεπομφότας, μεμνημένους οἷα ἦν ἃ

esset plerisque & potentissimis, circumire & narrare par-
 tim quidem, ut audierat ex his, quos miserat, partim etiam
 de suo adiecta. Implet igitur urbem, & commovet hic vir,
 & de aula plerosque sollicitat, qui statim ipsi quoque fe-
 stinant de suis rebus aliquid audituri. At noster, blande qui
 exciperet venientes, hospitalibusque & aliis magni pretii
 muneribus suos faceret, dimisit illos, qui non renuntiarent
 modo interrogata, sed Deum etiam celebrarent, & prodi-
 giosa de oraculo, seque ipso mentirentur. Ac machinatur
 quiddam homo exsecrabilis, non insipiens & latrone mini-
 me vulgari dignum: solvens enim libellos sibi missos & le-
 gens, si quid inveniret audax & periculosum in interro-
 gationibus, retinuit ipse, nec remisit, ut obnoxios & tan-
 tum non servos sibi retineret isto metu eos, qui miserant,
 memores nimirum, qualia fuissent, de quibus interrogat-

ἤροντο. συνίης δὲ οἷας εἰκὸς τοὺς πλουσίους καὶ μέγα δυναμένους τὰς πύστεις πυνθάνεσθαι. ἐλάμβανεν οὖν πολλὰ παρ' ἐκείνων, εἰδότες ὅτι αὐτοὺς ἐντὸς ἔχει τῶν ἀρκύων. Βούλομαι δέ σοι καὶ τῶν Ρουτιλλιανῶ δοθέντων 33 χρησμῶν ἐνίους εἰπεῖν. πυνθανομένῳ γὰρ αὐτῷ περὶ τοῦ παιδὸς ἐκ προτέρας γυναικὸς, παιδείας ὥραν ἔχοντος, ὃν τινα προστήσαιο διδάσκαλον τῶν μαθημάτων αὐτοῦ; ἔφη·

Πυθαγόρην, πολέμων τε διάκτορον ἐσθλὸν αἰοιδόν. εἶτα μετ' ὀλίγας ἡμέρας τοῦ παιδὸς ἀποθανόντος, ὃ μὲν ἠπόρει, καὶ οὐδὲν εἶχε λέγειν πρὸς τοὺς αἰτιωμένους, παρὰ πόδας οὕτως ἐληλεγμένου τοῦ χρησμοῦ· ὃ δὲ Ρουτιλλιανὸς αὐτὸς Φθάσας ὁ βέλτιστος, ἀπελογεῖτο ὑπὲρ τοῦ μαντείου, λέγων, τοῦτο αὐτὸ προδηλωκέναι τὸν θεόν, καὶ δι' αὐτὸ, ζῶντα μὲν κελεῦσαι μηδένα διδάσκαλον ἐλέσθαι αὐτῷ, Πυθαγόραν δὲ καὶ Ὅμηρον πάλαι τεθνεώτας, οἷς εἰκὸς τὸ μεῖράκιον ἐν ἄδου νῦν συνεῖ-

sent. Probe autem intelligis, quas interrogationes proponi a divitibus & potentibus probabile sit. Ab his ergo multa accepit, qui scirent, se intra illius retia conclusos. Volo autem tibi oraculorum Rutiliano datorum quaedam dicere. Interroganti de filio suo e priori uxore suscepto, qui iam ad aetatem institutionis capacem pervenisset, quem discendi magistrum ei praeficeret? respondit:

Pythagoram, egregieque canentem proelia vatem.

Puero deinde paucis post diebus mortuo, ipse quidem aestuare, nec habere, quod accusantibus responderet, oraculo ita rebus praesentibus refutato. At ipse bonus vir Rutilianus ultro suscepta oraculi defensione dixit, hoc ipsum indicatum a Deo, ac propterea non vivum illi praeceptorem capi iussisse, sed Pythagoram atque Homerum vita olim functos, quibuscum versari nunc puerum apud infe-

34 ναι. τί τοίνυν μέμφοσθαι ἄξιον Ἀλεξάνδρῳ, εἰ τοιούτοις
 ἀνθρωπίσκοις ἐνδιατρίβειν ἤξιον; Αὐτίς δὲ πυνθανομένῳ
 αὐτῷ τὴν τίνος ψυχὴν αὐτὸς διεδέξατο; ἔφη·

Πρῶτον Πηλείδης ἐγένου· μετὰ ταῦτα Μένανδρος·

Εἰς ὃς νῦν Φαίη· μετὰ δ' ἔσσεαι ἡλιάς ἀκτίς,

Ζήσεις δ' ὀγδάκοντ' ἐπὶ τοῖς ἑκατὸν λυκάβαντας.

35 ὁ δ' ἐβδομηκοντούτης ἀπέθανε μελαγχολήσας, οὐδὲ
 περιμείνας τὴν τοῦ Θεοῦ ὑπόσχεσιν. Καὶ οὗτος ὁ χρη-
 σμὸς τῶν αὐτοφῶνων ἦν. ἐρομένῳ δὲ αὐτῷ ποτε καὶ περὶ
 γάμου, ῥητῶς ἔφη·

Γῆμον Ἀλεξάνδρου τε Σεληναίης τε θυγάτρα.

διεδεδάκει δὲ πάλαι λόγον ὡς τῆς θυγατρὸς, ἣν εἶχεν,
 ἐκ Σελήνης αὐτῷ γενομένης· τὴν γὰρ Σελήνην ἔρωτι ἀ-
 λῶσαι αὐτοῦ, καθεύδοντά ποτε ἰδοῦσαν, ὅπερ αὐτῇ ἔθος,
 κοιμωμένων ἔρᾳν τῶν καλῶν. ὁ δ' οὐδὲν μελλήσας ὁ
 συνετάτατος Ρουτιλλιανὸς, εὐθύς ἔπεμπεν ἐπὶ τὴν κό-

13 Τὴν γὰρ Σελήνην) Εἰς τὸν Ἑρ- καὶ βούκοιλος ἄν, ἐρασθῆναι ὑπὸ σε-
 θυμῶνα διαβάλλει τὸν λόγον, ὃς λήνης μυθεῖται. V.

ros probabile fit. Quid vero reprehendendus est Alexan-
 der, si tales inter homunciones versari voluit? Rursus in-
 terroganti, cuius ipse animam nactus esset? ait:

Pelides primum fueras, post ista Menander,

Tum, qui nunc vivis; radius post omnia Solis,

Cum supra centum octoginta exegeris annos.

At ille septuagenarius diem suum obiit, morbo atrabilia-
 rio, non exspectata promissione Dei. Etiam hoc erat voca-
 lium unum oraculorum. Interroganti quondam de nuptiis
 diserte dixit:

Ducito Alexandro natam Lunaque puellam.

Nempe olim rumore sparserat, filiam, quam habebat, ex
 Luna sibi natam esse. Lunam enim amore ipsius captam,
 cum dormientem vidisset. Mos scilicet illius, dormientes
 formosos amare. Prudentissimus autem ille Rutilianus nihil

πην, καὶ τοὺς γάμους συνετέλει ἑξηκοντούτης νυμφίος, καὶ συὴν, τὴν πενθερὰν Σελήνην ἑκατόμβαις ὅλαις ἱλασκόμενος, καὶ τῶν ἐπουρανίων εἰς καὶ αὐτὸς οἰόμενος γεγενῆσθαι. Ὁ δ' ὥς ἅπαξ τῶν ἐν Ἰταλίᾳ πραγμάτων 36 ἐλάβετο, μείζω αἰὲ προσεπενόει, καὶ πάντοσε τῆς Ῥωμαίων ἀρχῆς ἔπεμπε χρησμοφόρους, ταῖς πόλεσι προλέγων, λοιμοὺς καὶ πυρκαϊὰς φυλάσσεσθαι, καὶ σεισμούς, καὶ ἀσφαλῶς βοηθήσειν, ὥς μὴ γένοιτό τι τούτων, αὐτὸς ὑπισχεῖτο αὐτοῖς. ἓνα δὲ τινα χρησμὸν αὐτόφωνον καὶ αὐτὸν, εἰς ἅπαντα τὰ ἔθνη ἐν τῷ λοιμῷ διέπέμψατο. ἦν δὲ τὸ ἔπος ἐν

Φοῖβος ἀκερσεκόμης λοιμοῦ νεφέλην ἀπερύκει.
καὶ τοῦτο ἦν ἰδεῖν τὸ ἔπος πανταχοῦ ἐπὶ τῶν πυλῶν γε-
γραμμένον, ὥς τοῦ λοιμοῦ ἀλεξιφάρμακον. τὸ δ' ἔς τὸν-
αντίον τοῖς πλείστοις προὐχῶρει. κατὰ γὰρ τινα τύχην
αὗται μάλιστα αἱ οἰκίαι ἐκενώθησαν, ἐν αἷς τὸ ἔπος ἐπε-

cunctatus, statim misit ad arcessendam puellam, nuptias celebravit sexagenarius sponsus, & cum illa cubuit, placata prius focru Luna totis hecatombis, putansque se quoque iam coelestium unum esse factum. At ille cum semel res Italicas attigisset, maiora semper adinvenit, & per omnes Romani imperii partes misit oraculorum nuntios, praedicens civitatibus, pestilentias & incendia ut caveant, & terrae motus: promisitque illis, ne quid tale fiat, valide se adiuturum. Unum sane oraculum vocale ipsum quoque ad omnes gentes de pestilentia misit. Erat autem versiculus unus:

Intonsus nubem pestis depellit Apollo.

Eratque videre hunc versum ubique inscriptum portis, tanquam depellendae luis remedium. Hoc vero contra plerisque evenit. Forte enim fortuna quadam illae maxime domus exhaustae sunt, quibus inscriptus fuerat versiculus. Et

- γέγραπτο. καὶ μὴ με νομίσης τούτο λέγειν ὅτι διὰ τὰ ἔπος ἀπώλλυντο, ἀλλὰ τύχῃ τινὶ οὕτως ἐγένετο. τάχα δὲ οἱ πολλοὶ καὶ καταβαρρύντες τῷ στίχῳ, ἡμέλουν, καὶ ραθυμότερον διητῶντο, οὐδὲν τῷ χρησμῷ πρὸς τὴν νόσον συντελοῦντες, ὥς ἂν ἔχοντες προμαχομένας αὐτῶν τὰς συλλαβὰς, καὶ τὸν ἀκερσεκόμην Φοῖβον ἀποτοξεύοντα τὸν λοιμόν. Πευθῆνας μέντοι ἐν αὐτῇ Ῥώμῃ κατεστήσατο πάνυ πολλοὺς τῶν συνωμοτῶν, οἱ τὰς ἐκάστου γνώμας διήγγελλον αὐτῷ, καὶ τὰς ἐρωτήσεις προεμήνουν, καὶ ὧν μάλιστα ἐφίενται ὥς ἔτοιμον αὐτὸν πρὸς τὰς ἀποκρίσεις, καὶ πρὶν ἥκειν τοὺς πεμπομένους, κα-
 38 ταλαμβάνεσθαι. Καὶ πρὸς μὲν τὰς ἐν τῇ Ἰταλίᾳ, ταῦτα καὶ τὰ τοιαῦτα προεμηχανᾶτο. τελετὴν τε γάρ τινα συνίσταται, καὶ δαδουχίας, καὶ ἱεροφαντίας, τριῶν ἑξῆς αἰὲ τελουμένων ἡμερῶν. καὶ ἐν μὲν τῇ πρώτῃ, πρόρρησις ἦν, ὥσπερ Ἀθήνησι, τοιαύτη· εἴ τις ἄθεος, ἢ Χριστιανός,

ne putes, me hoc dicere, per ipsum illos versiculum periis-
 se. Quin forte quadam ita factum est. Forte etiam vulgo
 homines, fiducia versiculi, negligentius agebant, omissa vi-
 ctus cura, nihil adiuvantes oraculum contra vim morbi,
 qui haberent propugnaturas pro se illius syllabas, & inton-
 sum Phoebum telis abacturum pestilentiam. Verum etiam
 exploratores in ipsa Roma multos sane constituerat con-
 iuratorum, qui sententias uniuscuiusque sibi nuntiarent,
 & ante indicarent interrogationes, quaeque maxime cu-
 perent, ut paratum ad responsiones, iam ante adventum
 suum missi invenirent. Et ad res Italicas haec & similia prae-
 parabat. Mysteria etiam quaedam instituit, & facum gesta-
 tiones, & sacrorum disciplinam, tribus deinceps diebus fe-
 sto ritu peractis. Ac primo die edicebatur, ut Athenis, in
 hanc formulam, Si quis Atheus, aut Christianus, aut Epicu-

ἡ Ἐπικούρειος, ἥκει κατὰσκοπος τῶν ὀργίων, Φευγέτω· οἱ δὲ πιστεύοντες τῷ Θεῷ, τελείσθωσαν τύχη τῇ ἀγαθῇ. εἴτ' εὐθὺς ἐν ἀρχῇ ἐξέλασις ἐγίγνετο. καὶ ὁ μὲν ἡγείτο, λέγων, ἔξω Χριστιανούς. τὸ δὲ πλῆθος ἅπαν ἐπεφθέγγετο, ἔξω Ἐπικουρείους. εἶτα Λητοῦς ἐγίγνετο λοχεία, καὶ Ἀπόλλωνος γοναὶ, καὶ Κορωνίδος γάμος, καὶ Ἀσκληπιὸς ἐτίκτετο. ἐν δὲ τῇ δευτέρᾳ Γλύκωνος ἐπιφάνεια καὶ γένεσις τοῦ Θεοῦ. Τρίτῃ δὲ ἡμέρᾳ, Ποδα- 39 λειρίου τε ἦν καὶ τῆς μητρὸς Ἀλεξάνδρου γάμος. Δαδὶς δὲ ἐκαλεῖτο, καὶ δάδες δὲ ἐκαίοντο. καὶ τελευταῖον, Σελήνης καὶ Ἀλεξάνδρου ἔρωσ, καὶ τικτομένη τοῦ Ῥουτίλλιανου ἡ γυνή. ἐδαδούχει δὲ καὶ ἱεροφάνται ὁ Ἐνδυμίων Ἀλέξανδρος. καὶ ὁ μὲν καθεύδων δῆθεν, κατέκειτο ἐν τῷ μέσῳ. κατῆι δὲ ἐπ' αὐτὸν ἐκ τῆς ὀροφῆς ὡς ἐξ οὐρανοῦ ἀντὶ τῆς Σελήνης, Ῥουτίλλια τις ὠραιωτάτῃ, τῶν Καίσαρος οἰκονόμων τινὸς γυνή, ὡς ἀληθῶς ἐράσσα τοῦ Ἀλεξ-

reus venerit, orgiorum speculator, fugito: qui autem Deo credunt, iniantor bonis auspiciis! Deinde statim a principio fiebat exachtio. Atque ipse initio dicebat, Foras Christianos! Multitudo universa subiiciebat, Foras Epicureos! Tum Latonae agebatur puerperium, & Apollinis partus, & Coronidis nuptiae, & nascebatur Aesculapius: altero autem die Glyconis adventus & nativitas Dei. Tertio, Podalirii erant & matris Alexandri nuptiae. Dadis [facularia] autem illa dies vocabatur, & faces accendebantur. Tandem agebantur Lunae & Alexandri amores, nascensque uxor Rutiliani. Facem porro gestabat, & praeibat caerimonias alter Endymion, Alexander. Ac ipse quidem dormiens iacebat in medio, descendebat autem ad illum ex tecto tanquam e coelo, pro Luna, Rutilia quaedam formosissima, procuratorum Caesaris cuiusdam uxor, vere illa amans Alexandrum, &

ἀνδρου, καὶ ἀντερωμένη ὑπ' αὐτοῦ, καὶ ἐν ὀφθαλμοῖς τοῦ
 ὀλεθρίου ἐκείνης ἀνδρός, Φιλήματά τε ἐγίγνετο ἐν τῷ μέ-
 σω, καὶ περιπλοκαί, εἰ δὲ μὴ πολλαὶ ἦσαν αἱ δάδες,
 τάχ' ἂν τι καὶ τῶν ὑπὸ κόλπου ἐπράττετο. μετὰ μικρὸν
 δὲ εἰσῆει πάλιν ἱεροφαντικῶς ἐσκευασμένος ἐν πολλῇ τῇ
 σιωπῇ· καὶ αὐτὸς μὲν ἔλεγε μεγάλη τῇ Ὠωνῇ, ἣν Γλύ-
 κων. ἐπεφθέγγοντο δὲ αὐτῷ ἐπακολουθοῦντες, Εὐμολ-
 πίδαί, δῆθεν καὶ Κήρυκες τινες Παφλαγόνες, καρβα-
 τίνας ὑποδεδεμένοι, πολλὴν τὴν σκοροδάλμην ἐρυγγάον-
 40 τες, ἣν Ἀλέξανδρε. Πολλάκις δὲ ἐν τῇ δαδουχίᾳ καὶ τοῖς
 μυστικοῖς σκιρτήμασι γυμνωθεὶς ὁ μῆρος αὐτοῦ ἐξεπί-
 τηδες, χρυσοῦς διεφάνη, δέρματος, ὡς εἰκὸς, ἐπιχρύ-
 σου περιτεθέντος, καὶ πρὸς τὴν αὐγὴν τῶν λαμπάδων
 ἀποστίλβοντος. ὥστε καὶ γενομένης ποτὲ ζητήσεως δύο
 τισὶ τῶν μωροσόφων ὑπὲρ αὐτοῦ, εἴτε Πυθαγόρου τὴν
 ψυχὴν ἔχει διὰ τὸν χρυσοῦν μῆρον, εἴτε ἄλλην ὁμοίαν αὐ-

amata vicissim ab illo, atque in oculis miseri illius viri,
 osculaque intercedebant in medio, & complexus: si vero
 minus multae essent faces, forte etiam quiddam eorum, quae
 sub veste fieri solent, patratum esset. Parvo autem interie-
 cto temporis spatio rursus intrabat, ut antistitem caerimo-
 niarum decet, exornatus multo cum silentio: magnaque
 voce dicebat, *Io Glycon!* Succlamabant autem illum secuti,
 Eumolpidae nimirum & Ceryces quidam e Paphlagonia,
 carbatinis calceati, acrem allii odorem multum ructantes,
Io Alexander! Saepe autem in illa facum gestatione & my-
 stificis saltationibus nudatum ipsius de industria femur, au-
 reum apparuit, circumposita, ut probabile est, pelle inau-
 rata, & ad lucernarum splendorem refulgente. Itaque exor-
 ta aliquando disputatione de illo inter duos stultitiae illius
 consultos, *utrum Pythagorae animam haberet propter auream
 illud femur, an aliam illius similem?* eamque quaestionem ad

τῇ, καὶ τὴν ζήτησιν ταύτην αὐτῷ Ἀλεξάνδρῳ ἐπανενεγκόντων, ὁ βασιλεὺς Γλύκων χρησμῷ ἔλυσε τὴν ἀπορίαν.

Πυθαγόρου ψυχὴ, ποτὲ μὲν Φθίνει, ἄλλοτε δ' αὖξει.

Ἡ δὲ προφητεία, δίης Φρενός ἐστὶν ἀπορρώξ.

Καὶ μιν ἐπεμίψε πατὴρ ἀγαθῶν ἀνδρῶν ἐπαρωγόν.

Καὶ πάλιν ἐς Διὸς εἴσι, Διὸς βληθεῖσα κεραυνῷ.

Προλέγων δὲ πᾶσιν ἀπέχεσθαι παιδίου συνουσίας, ὥς 41

ἀσεβὲς ὄν, αὐτὸς τοιόνδε τι ὁ γεννάδας ἐτεχνήσατο. ταῖς

γὰρ πόλεσι ταῖς Ποντικάῃς καὶ ταῖς Παφλαγωνικάῃς,

ἐπήγγελλε θεοπρόπους πέμπειν ἐς τριετίαν, ὑμνήσον-

τας παρ' αὐτῷ τὸν θεόν. καὶ ἔδει δοκιμασθέντας, καὶ

προκριθέντας τοὺς εὐγενεστάτους, καὶ ὠραισιτάτους, καὶ

κάλλει διαφέροντας πεμφθῆναι. οὓς ἐγκλεισάμενος,

ὥσπερ ἀργυρωνήτοις ἐχρήτο συγκαθεύδων, καὶ πάντα

τρόπον ἐμπαραινῶν. καὶ νόμον δὲ ἐπεποίητο, ὑπὲρ τὰ

ὀκτωκαίδεκα ἔτη, μηδένα τῷ αὐτοῦ στόματι δεξιού-

4 Δίης) Ἡτοὶ Δίης. V.

ipsum Alexandrum referentibus, Glycon rex oraculo dubitationem illam diffolvit :

Pythagorae vicibus mens alma peritque reditque :

Vatis at est animus Ioviali e mente propago :

Missus adest iussu patris auxiliator honestis,

Et redit ad patrem Ioviali fulmine tactus.

Cum pueri concubitu omnibus interdiceret, tanquam re impia, ipse tale quid vir ingeniosus commentus est. Civitatibus Ponticis atque Paphlagonicis iniunxit, ut divini cultus ministros sibi in triennium mitterent, qui laudes Dei apud se canerent : oportebatque probatos ac praelatos ceteris generosissimos quosque, & formosissimos, & honestissimos mitti : quibus inclusis tanquam emtis pecunia sua utebatur, dormiens cum illis & omni genere intemperantis contumeliae in illos utens. Insuper legem tulerat, ne quis duodeviginti annis maior inter salutandum comple-

σθαι, μηδὲ Φιλήματι ἀσπάζεσθαι, ἀλλὰ τοῖς ἄλλοις
 προτείνων τὴν χεῖρα κῦσαι, μόνους τοὺς ὠραίους κατεφί-
 42 λει· καὶ ἐκαλοῦντο οὗτοι οἱ ἐντὸς τοῦ Φιλήματος. Τοι-
 αῦτα ἐντροφῶν τοῖς ἀνοήτοις διетέλει, γυναῖκάς τε ἀνέ-
 δην διαφθεύρων, καὶ πασι συνών. καὶ ἦν μέγα καὶ εὐ-
 κτὸν ἐκάστω, εἴ τις γυναικὶ προσβλέψειεν· εἰ δὲ καὶ
 Φιλήματος ἀξιώσειεν, ἀθρόαν τὴν ἀγαθὴν τύχην ὥστε
 ἕκαστος εἰς τὴν οἰκίαν αὐτῶ εἰσρυήσεσθαι· πολλὰ δὲ
 καὶ ἡύχουν τετοκέναι παρ' αὐτοῦ, καὶ οἱ ἄνδρες ἐπεμαρ-
 43 τύρουν ὅτι ἀληθῆ λέγουσιν. Ἐβέλω δέ σοι καὶ διάλογον
 διηγῆσασθαι τοῦ Γλύκωνος, καὶ τοῦ Σακέρδωτος, Τια-
 νοῦ τινος ἀνθρώπου, ὁποίου τινὸς τὴν σύνεσιν εἰσὴ ἀπὸ τῶν
 ἐρωτήσεων. ἀνέγνων δὲ αὐτὸν, χρυσοῖς γράμμασι γε-
 γραμμένον ἐν Τίῳ, ἐν τῇ τοῦ Σακέρδωτος οἰκίᾳ. εἶπε
 γάρ μοι, ἔφη, ὦ δέσποτα Γλύκων, τίς εἶ; ἐγὼ, ἦδ' ὅς,
 Ἀσκληπιὸς νέος. ἄλλος παρ' ἐκείνων τὸν πρότερον. πῶς

2 Κῦσαι) Φιλῶσαι. G.

Etendumque ipsum oscularetur: verum aliis manum ad
 osculum cum offerret, solos aetate florentes osculabatur; di-
 cebanturque hi *intra osculum esse*. Hunc ad modum stupidis
 hominibus ad delicias usque illudebat, corrumpebat, prout
 collibitum esset, mulieribus, & pueris constuprandis. Et
 magnum erat unicuique atque optabile, si cuius uxorem
 adspiceret: si vero osculo etiam dignaretur, confertim ut
 bona fortuna in domum suam influeret, futurum unus-
 quisque putabat. Multae vero etiam se peperisse ex eo glo-
 riabantur, & vera illas dicere, mariti illis testabantur. Vo-
 lo tibi etiam colloquium referre Glyconis & Sacerdotis,
 Tianensis cuiusdam hominis, qui quam prudens fuerit, ex
 interrogationibus discere poteris. Legi autem illud collo-
 quium, aureis literis scriptum in Tio urbe in domo Sacer-
 dotis. Nempe, *Dic mihi*, inquit, *Domine Glycon, quis es?*
Ego, inquit ille, *Aesculapius iunior, diversus ab illo priora*

λέγεις; οὐ θέμις ἀκοῦσαί σε τοῦτό γε. πόσα δὲ ἡμῶν
 ἔτη παραμενεῖς χρησµωδῶν; τρίτον πρὸς τοῖς χιλίοις. εἴ-
 τα, ποῖ μεταστήσῃ; εἰς Βάκτρα καὶ τὴν ἐκεῖ γῆν. δεῖ
 γὰρ ἀπολαῦσαι καὶ τοὺς βαρβάρους ἐπιδημίας τῆς
 ἡμῶν. τὰ δ' ἄλλα χρηστήρια, τὸ ἐν Διδύμοις, καὶ τὸ ἐν
 Κλάρῳ, καὶ τὸ ἐν Δελφοῖς, ἔχουσι τὸν προπάτορα τὸν
 Ἀπόλλω χρησµωδοῦντα, ἢ ψευδεῖς εἰσιν οἱ νῦν ἐκπί-
 πτοντες ἐκεῖ χρησµοί; µηδὲ τοῦτ' ἐθελήσῃς εἰδέναι, οὐ
 γὰρ θέμις. ἐγὼ δὲ τίς ἔσομαι μετὰ τὸν νῦν βίον; κάμη-
 λος, εἴτα ἵππος, εἴτ' ἀνὴρ σοφός, καὶ προφῆτης οὐ µείων
 Ἀλεξάνδρου. τοιαῦτα µὲν ὁ Γλύκων τῷ Σακέρδωτι διη-
 λέχθη. ἐπὶ τέλει δὲ χρησµὸν ἔµµετρον ἐφθέγγετο, εἰδὼς
 αὐτὸν Λεπιδῷ ἐταῖρον ὄντα.

Μὴ πείθου Λεπιδῷ· ἐπεὶ οἱ λυγρὸς οἶτος ὀπηδεῖ.
 πάντῳ γὰρ ἐδεδίει τὸν Ἐπίκουρον, ὡς προεῖπον, ὡς τινὰς
 ἀντίτεχνον, καὶ ἀντισοφιστὴν τῆς μαγγανείας αὐτοῦ.

13 Λεπιδῷ ἐταῖρον ὄντα) Ἐφ' ἡ στροφίᾳ κατοικεῖν Ἐπικουρεῖον ὄντα.
 γὰρ τὸν Λεπιδὸν τοῦτον εἰς Ἀρά- V.

Quomodo ais? Non fas est te hoc audire. Quot vero annos ma-
 nebis apud nos & dabis responsa? Tres supra mille annos. Dein-
 de quo te conferes? Bactra, & ad vicinam regionem: oportet enim
 barbaros etiam frui mea inter homines peregrinatione. Oracula ve-
 ro reliqua, Didymaeum, Clarium, Delphicum, habent progeni-
 torem meum Apollinem reddentem sibi oracula. Num mendacia
 sunt, quae ibi exeunt, oracula? Neque hoc scire postules, neque
 enim fas est. Ego vero quid ero post hanc vitam? Camelus, post
 equus, post vir sapiens, & propheta non minor Alexandro. Haec
 cum Sacerdote Glycon locutus est. In fine autem oracu-
 lum versu conclusum pronuntiavit, cum Lepido sodalem
 esse sciret:

Ne Lepido credas: tristis manet exitus illum.
 Vehementer enim, ut ante dixi, metuebat Epicurum, tan-
 quam hominem arte sua & sapientia praestigias ipsius op-

- 44 Ἐνα γοῦν τινὰ τῶν Ἐπικουρείων ταλμῆσαντά καὶ δια-
λέγχειν αὐτὸν ἐπὶ πολλῶν παρόντων, ἐς κίνδυνον οὐ μι-
κρὸν κατέστησεν. ὁ μὲν γὰρ προσελθὼν ἔλεγε μεγάλη
τῇ Φωνῇ, Σὺ μέντοι γε, ὦ Ἀλέξανδρε, τὸν δεῖνα Παι-
Φλαγόνᾳ προσαγαγεῖν οἰκέτας αὐτοῦ τῷ ἡγουμένῳ τῆς
Γαλατίας, τὴν ἐπὶ θανάτῳ ἀνέπεισας, ὥς ἀπεκτονό-
τας τὸν υἱὸν αὐτοῦ ἐν Ἀλεξανδρείᾳ παιδευόμενον, ὃ δὲ
νεανίσκος ζῇ, καὶ ἐπανελήλυθε ζῶν μετὰ τὴν τῶν οἰκετῶν
ἀπώλειαν, θηρίαις ὑπὸ σοῦ παραδοθέντων. ταῦτον δέ τι
ἐγεγένητο. ἀναπλεύσας ὁ νεανίσκος εἰς Αἴγυπτον ἄχρι
τοῦ Κλύσματος, πλείου ἀναγομένου, ἐπίσθη καὶ αὐ-
τὸς εἰς Ἰνδοῖαν πλεῦσαι, καὶ περὶ ἧς ἐβράδυνεν, αἱ δυσ-
τυχεῖς ἐκεῖνοι οἰκέται αὐτοῦ, αἰσθάντες ἢ ἐν τῷ Νείλῳ
πλέοντά διεθάρθαι τὸν νεανίσκον, ἢ καὶ ὑπὸ ληστῶν
(πολλοὶ δὲ ἦσαν τότε) ἀνηρῆσθαι, ἐπανῆλθον ἀπαγ-
γέλλοντες αὐτοῦ τὸν ἀφανισμόν. εἶτα ὁ χρησμὸς, καὶ ἡ
- 4 Ὡς Ἀλέξανδρε, τὸν δεῖνα) Ἰσως ἐνδόξου τοῦ ἀνδρὸς ὄντος ταῦτομα τὸ
κύριον εἰπεῖν παρητύσατο. V.

pugnantem. Unum igitur quendam Epicureorum, audentem etiam multis praesentibus ipsum confutare, in periculum non parvum adduxit. Ille enim accedens ait magna voce, *At tu, Alexander, Paphlagoni* (quem nominabat) *persuasisti, ut apud Praesidem Gallograeciae postularet servos suas ultimi supplicii, tanquam qui filium suum Alexandreae doctrinae causa verfantem interfecissent. Vivit autem adolescens, & salvus rediit post servorum interitum, bestiis a te obiectorum.* Factum vero eiusmodi quid fuerat. Adolescens, qui adverso flumine navigarat in Aegyptum ad Clyasma usque, solvente commodum navi persuaderi sibi passus est, ut & ipse navigaret in Indiam. Cumque cunctaretur, infelices illi servi ipsius, rati aut in Nili navigatione periisse adolescentulum, aut a latronibus, qui multi tum erant, sublatum, redierunt, amissum illum nuntiantes. Tum secutum est oraculum, & con-

καταδίκη· μεθ' ἣν ἐπέστη ὁ νεανίσκος, διηγούμενος τὴν
 ἀποδημίαν. ὁ μὲν ταῦτα ἔλεγεν. Ὁ δὲ Ἀλέξανδρος ἀγα- 45
 νακτῆσας ἐπὶ τῷ ἐλέγχῳ, καὶ μὴ φέρων τοῦ ἀνείδους τὴν
 ἀλήθειαν, ἐκέλευε τοὺς παρόντας λίθοις βάλλειν αὐτὸν,
 ἢ καὶ αὐτοὺς ἐναγείς ἔσεσθαι, καὶ Ἐπικούρους κληθή-
 σεσθαι. τῶν δὲ βάλλειν ἀρξαμένων, Δημόστρατός τις
 ἐπιδημῶν τῷ Πόντῳ, πρῶτος περιχυθεὶς, ἐρρύσατο τοῦ
 θανάτου τὸν ἄνθρωπον, μικροῦ δεῖν καταλευσθέντα,
 πάνυ δικαίως. τί γὰρ ἔδει μόνον φρονεῖν ἐν τούτοις με-
 μνηόσι, καὶ παραπολαῦσαι τῆς Παφλαγόνων μαωρίας;
 καὶ τὰ μὲν κατ' ἐκείνον, τοιαῦτα. Εἰ δέ τιτι προσκαλου- 46
 μένων κατὰ τάξιν τῶν χρησμῶν, (πρὸ μιᾶς δὲ τοῦτο τοῦ
 θεσπίζειν ἐγίγνετο,) καὶ ἐρομένου τοῦ κήρυκος εἰ θεσπί-
 ζοι; τῷ δὲ ἀνεῖπεν ἑνδοθεν, Ἐς κόρακας, οὐκ ἔτι τὸν τοι-
 οῦτον οὔτε στέγη τις ἐδέχετο, οὔτε πυρὸς, ἢ ὕδατος ἐκοι-

demnatio : post quam adfuit iuvenis, suam peregrinationem enarrans. Haec ille dixit. Alexander vero indigne ferens, se redargui, veraeque reprehensionis impatiens, iussit, qui praesentes erant lapidibus illum petere, alioquin ipsos quoque devoti capitis futuros, eiusque adiutores vocatum iri. Cum iam lapidare inciperent, Demonstratus aliquis peregrinatus in Ponto, circumfusus primum homini, morti illum eripuit, cum parum abesset, quin obrueretur lapidibus: merito ille quidem. Quid enim referebat, solum sapere inter tot insanientes, & luere alienam Paphlagonum stultitiam? Et haec de illo eiusmodi erant. Si vero eorum aliqui, qui advocarentur ordine oraculorum, (suebat autem hoc pridie quam responderet) atque interrogante praecone, an responderet? intus diceret, *Ad corvos!* hunc talem neque tectum amplius recipiebat, neque ignem ei neque aquam impertiebat quisquam; sed cogebatur e terra una

νώνει, ἀλλ' ἔδει γῆν πρὸ γῆς ἐλαύνεσθαι, ὡς ἄσεβῃ,
καὶ ἄθεον, καὶ Ἐπικούρειον ἥπερ ἦν ἡ μεγίστη λοιδορία.
47 Ἐν γοῦν καὶ γελοιότατον ἐποίησεν ὁ Ἀλέξανδρος· εὐρὼν
γὰρ τὰς Ἐπικούρου κυρίας δόξας, τὸ κάλλιστον, ὡς οἶ-
σθαι, τῶν βιβλίων, καὶ κεφαλαιωδῶς περιέχον τῆς
τάνδρος σοφίας τὰ δόγματα, κομίσας ἐς τὴν ἀγορὰν
μέσσην, ἔκαυσεν ἐπὶ ξύλων συκίνων, ὡς δῆθεν αὐτὸν κα-
ταφλέγων, καὶ τὴν σποδὸν ἐς θάλασσαν ἐξέβαλεν, ἔτι
καὶ χρησμὸν ἐπιφθεγζάμενος·

Πυρπολέειν κέλομαι δόξας ἀλαοῖο γέροντος.

οὐκ εἰδὼς ὁ κατάρατος ὅσων ἀγαθῶν τὸ βιβλίον ἐκείνῳ
τοῖς ἐντυχοῦσιν αἴτιον γίγνεται, καὶ ὅσῃν αὐτοῖς εἰρήνην,
καὶ ἀταραξίαν, καὶ ἐλευθερίαν ἐνεργάζεται, δειμάτων
μὲν καὶ Φασμάτων, καὶ τεράτων ἀπαλλάττον, καὶ ἐλ-
πίδων ματαίων, καὶ περιττῶν ἐπιθυμιῶν· νοῦν δὲ καὶ

1 Ἀλλ' ἔδει γῆν πρὸ γῆς) Γῆν
πρὸ γῆς. τοῦτο εἰσθε λέγεσθαι Ἀ-
θηναίοις, ἀντὶ τοῦ κατὰ πάσης τῆς
γῆς, ὃ φαμέν τόπον ἐκ τόπου. V.

6 Κομίσας ἐς τὴν ἀγορὰν) Σο-
μιοῦ ὡς διασώτης ἦν καὶ οὗτος ὁ
ἐπὶ κακῇ τῆς αὐτοῦ κεφαλῆς τοῖς
λόγοις ἐγγυμασάμενος Λουκιανὸς
τῆς Ἐπικούρου αἰρίτως. V.

vagari ad aliam, tanquam impius homo, & atheus, & Epi-
cureus, quod quidem maximum erat convicium. Unum
ergo maxime ridiculum fecit Alexander. Cum invenisset
sententias Epicuri principes, pulcherrimum, quod nosti,
illius librorum & capitalem, qui placita sapientiae huius
viri contineat, in medium forum prolatas ficulneis lignis
cremavit, quasi ipsum videlicet exureret; & in mare ab-
iecit cineres, oraculo adiecto:

Edico decreta senis comburere caeci.

Ignorabat nempe homo exsecrabilis, quantorum bonorum
liber ille legentibus causa fiat, quantam in illis pacem, tran-
quillitatem, libertatem efficiat, qui a timoribus, & spe-
ctris, & prodigiis non minus, quam a spe vana & non ne-
cessariis cupiditatibus eos liberet; sed intelligentiam & ve-

ἀλήθειαν ἐντίθεν, καὶ καθαῖρον, ὡς ἀληθῶς, τὰς γνώ-
μας, οὐ δαδί καὶ σκίλλη, καὶ ταῖς τοιαύταις Φλυα-
ρίαις, ἀλλὰ λόγῳ ὀρθῶ, καὶ ἀληθείᾳ, καὶ παρρησίᾳ.
Ἐν δὲ τοῖς ἄλλοις, ἐν τι καὶ μέγιστον τόλμημα τοῦ μια- 48
ροῦ ἀνδρὸς ἄκουσον· Ἐχων γὰρ οὐ μικρὰν ἐπίβασιν ἐπὶ
τὰ βασιλεία, καὶ τὴν αὐλήν, καὶ τὸν Ῥουτιλλιανὸν εὐ-
δοκιμοῦντα [πάροδον,] διαπέμπεται χρησμὸν τοῦ ἐν Γερ-
μανίᾳ πολέμου ἀκμάζοντος, ὅτε θεὸς Μάρκος ἤδη τοῖς
Μαρκομάνοις καὶ Κουάδοις συνεπλέκετο. ἡξίου δὲ ὁ
χρησμὸς δύο λέοντας ἐμβληθῆναι ζῶντας ἐς τὸν Ἴστρον
μετὰ πολλῶν ἀρωμάτων, καὶ θυσιῶν μεγαλοπρεπῶν.
ἄμεινον δὲ αὐτὸν εἰπεῖν τὸν χρησμὸν·

Ἐς δῖνας Ἴστροιο διῷπετέος ποταμοῖο,
Ἐμβαλέειν κέλομαι δοιοὺς Κυβέλης θεράποντας,
Θῆρας ὀρειτρεφέας· καὶ ὅσα τρέφει Ἰνδικὸς αἶψα
Ἀνθεα, καὶ βοτάνας εὐώδεις· αὐτίκα δ' ἔσται
Νίκη, καὶ μέγα κῦδος, ἅμ' εἰρήνῃ ἐρατεινῇ.

ritatem inferat, & vere mentes purget non face, aut squil-
la, & nugis similibus, sed recta ratione, & veritate, & li-
bertate. Inter reliqua vero unum quoddam & audacissimum
facinus impuri hominis audi. Cum aditus faciles haberet ad
regiam atque aulam, & Rutilianum gratia florentem, mit-
tit ad illum oraculum vingente bello Germanico, cum di-
vus Marcus iam Marcomannis & Quadis esset implicitus.
Postulabat autem illud oraculum leones duo coniici vi-
vos in Istrum multis cum aromatis, & sacrificiis magnifi-
cis. Sed melius est ipsum ponere oraculum:

*Istri vorticibus, lapsis divinitus undis,
Praecipitare duos Cybeles, edico, ministros
Montibus eductos: & quos alit Indicus aër
Flores, atque herbas fragrantēs: evenietque
Mox victoria, maxima gloria, paxque benigna.*

γενομένων δὲ τούτων, ὡς προσέταξε, τοὺς μὲν λέοντας, ἐκνηξάμενους ἐς τὴν πολεμίαν, οἱ βάρβαροι ξύλοις κατεργάσαντο, ὡς τινὰς κύνας, ἢ λύκους ξενικούς. αὐτίκα δὲ τὸ μέγιστον τραῦμα τοῖς ἡμετέροις ἐγένετο, διαμυρίων που σχεδὸν ἀβρόων ἀπολομένων. εἶτα ἠκολούθησε τὰ περὶ Ἀκυλῆϊαν γεγόμενα, καὶ ἡ παρὰ μικρὸν τῆς πόλεως ἐκείνης ἄλωσις. ὁ δὲ, πρὸς τὸ ἀποβεβηκὸς τὴν Δελφικὴν ἐκείνην ἀπολογίαν, καὶ τὸν τοῦ Κροίσου χρησμὸν ψυχρῶς παρῆγε, νίκην μὲν γὰρ προειπεῖν τὸν θεόν, μὴ μέντοι δηλῶσαι, Ῥωμαίων ἢ τῶν πολεμίων. Ἦδη δὲ πολλῶν ἐπιρρεόντων, καὶ τῆς πόλεως αὐτῶν θλιβομένης ὑπὸ τοῦ πλήθους τῶν ἐπὶ τὸ χρηστήριον ἀφικνουμένων, καὶ τὰ ἐπιτήδεια διαρκῆ μὴ ἐχούσης, ἐπινοεῖ τοὺς νυκτερινούς καλουμένους χρησμούς. λαμβάνων γὰρ τὰ βιβλία, ἐπεκοιμᾶτο, ὡς ἔφασκεν αὐτοῖς, καὶ ὡς ὄναρ παρὰ τοῦ θεοῦ ἀκούων ἀπεκρίνετο, οὐ μέντοι σαφεῖς τοὺς πολλοὺς, ἀλλὰ καὶ ἀμφιβόλους, καὶ τεταραγμένους, καὶ μά-

Factis autem hisce, uti iusserat, leones, cum in hosticum enataissent, lignis confecere barbari, uti canes quosdam, aut lupos peregrinos: statimque maximum vulnus nostri accepere, viciis mille fere uno loco amissis. Deinde confecta sunt ea, quae ad Aquileiam contigere, urbsque illa paene capta. At ille ad eventum *excusandum*, Delphicam illam defensionem, & Croesi oraculum frigide protulit, victoriam nempe praedixisse Deum, neque tamen declarasse, Romanorumne ea esset, an hostium? Iam vero confluentibus multis, ipsaque urbe pressa a multitudine venientium ad oraculum, nec satis rerum necessariorum habente, oracula excogitat, quae nocturna vocaret. Sumtis enim libris, incubabat, prout dicebat, & quasi per quietem audita a Deo respondebat *oracula*, non tamen aperta pleraque, sed ambigua & perturbata; inprimis si quando videret curio-

λιστα εἴ ποτε θεάσαιοτο περιεργότερον τὸ βιβλίον κατεσφραγισμένον. οὐ γὰρ παρακινδυνεύων τὸ ἐπελθὼν ἄλλως ὑπέγραφε, χρησμοῖς πρέπον καὶ τὸ τοιοῦτον οἰόμενος· καὶ ἥσαν τινες ἐξηγηταὶ ἐπὶ τούτῳ καθήμενοι, καὶ μισθοὺς οὐκ ὀλίγους ἐκλέγοντες παρὰ τῶν τοῖς τοιούτους χρησμοὺς ἀπολαμβάνοντων ἐπὶ τῇ ἐξηγήσει καὶ διαλύσει αὐτῶν· καὶ τοῦτο αὐτῶν τὸ ἔργον ὑπόμισθον ἦν. ἐτέλουν γὰρ οἱ ἐξηγηταὶ τῷ Ἀλεξάνδρῳ τάλαντον Ἀττικὸν ἑκάτερος. Ἐνίστε δὲ, μήτε ἐρομένου τινός, μήτε 50 πεμφθέντος, ἀλλ' οὐδὲ ὅλως ὄντος, ἐχρησμάδει πρὸς ἐκπληξιν τῶν ἀνοήτων, οἷον καὶ τοῦτο·

Δίξεται ὅστις σὴν ἄλοχον μάλα πάγχυ λεληθὼς
 Καλλιγένειαν ὑπὲρ λεχέων σαλάγει κατὰ δῶμα;
 Δοῦλος πρωτογενής, τῷ δὴ σύ γε πάντα πέποιδας.
 Ὡπίεις γὰρ ἐκείνον, ὅδ' αὖθις σὴν παράκοιτιν,

fius obfignatum libellum. Periculum enim *aperiendi* non fubiens, quidquid in mentem veniret, subſcribebat temere, oraculis illud quoque convenire ratus. Et erant conſtituti ad hoc ipſum interpretes, qui mercedes non tenues acciperent, interpretationis & explicationis cauſa, ab his, quibus talia oracula reddita fuerant. Hoc quoque illorum opus tributarium erat: pendebant enim interpretes Alexandro talentum unusquiſque Atticum. Interdum vero, licet neque interrogaret quiſquam, neque miſſus eſſet, quin neque omnino eſſet, [*ad quem pertineret oraculum*] oracula fundebat ad ſtuporem hominum inſipientium; quale eſt hoc quoque:

*Scire cupiſne tuam quis nuptiam, Calligeniam,
 In ſtratīs furtim ſubigat teſto ſub herili?
 Servus Protogenes, is, cui tute omnia credis.
 Is tibi quod dederat, dat ei rurfus tua coniux,*

Ἀντίδοσιν ταύτην ὕβρεως ἰδίας ἀποτίνων.

Ἄλλ' ἐπὶ σοὶ δὴ Φάρμακ' ἀπ' αὐτῶν λυγρὰ τέτυκται,

Ὡς μὴτ' εἰσαΐοις, μὴτ' εἰσοράας ἂ ποιῶσιν.

Εὐρήσεις δὲ κάτω ὑπὸ σῶ λέχει ἀγχόθι τοίχου,

Πρὸς κεφαλῆς καὶ σὴ θέρāπαινα σύνοιδε Καλυψώ.

τίς οὐκ ἂν Δημόκριτος διεταράχθη, ἀκούσας ὀνόματα,
καὶ τόπους ἀκριβῶς; εἴτα μετ' ὀλίγον κατέπτυσεν ἂν,

51 συνεῖς τὴν ἐπινόειαν αὐτῶν; Ἀλλὰ καὶ βαρβάρους πολ-
λάκις ἔχρησεν, εἴ τις τῇ πατρίῳ ἔροιτο Φωνῇ, Συριστὶ, ἢ
Κελτιστὶ, οὐ ραδίως ἐξευρίσκων τινὰς ἐπιδημοῦντας ὁμο-
εθνεῖς τοῖς δεδωκόσι. διὰ τοῦτο καὶ πολὺς ἐν μέσῳ χρόνος
ἦν τῆς τε δόσεως τῶν βιβλίων, καὶ τῆς χρησμοδίας, ὥς
ἐν τοσούτῳ κατὰ σχολὴν λύοντό τε οἱ χρησμοὶ ἀσφα-
λῶς, καὶ εὐρίσκοντο οἱ ἐρμηνεύσαι δυνάμενοι ἕκαστα,
οἷος καὶ ὁ τῷ Σκύθῃ δοθεὶς χρησμός ἦν

Μόρφι ἐβάργουλis εἰς σκίην χνέγχικραγκ λείψει Φάος.

Vindictam is repetit facilis pro turpibus istam.

Triflvia iamque tibi per utrosque venena parata,

Ut neque quae faciunt videas, nec ea audiat auris.

Ad murum inuenies haec, & supposita cubili

Ad caput: est horum tua conscia serua Calypso.

Quis non Democritus confundatur, auditis nominibus ac-
curate & locis, ac deinde paulo post non despuat intel-
lectum illorum contentum? Verum respondit saepe etiam bar-
baris, si quis patria lingua interrogaret, Syriace aut Cel-
tice, non facile inueniens commorantes in urbe eiusdem
gentis, cuius essent, qui darent *libellos*. Propterea & mul-
tum temporis intercedebat inter datos libellos, & ipsa ora-
cula, ut interea per otium solverentur libelli secure, in-
venirenturque qui interpretari possent singula. Quale etiam
fuit oraculum Scythae datum:

Morphi ebargulis Chnenchicranc morietur at alter.

Ἄλλως πάλιν, οὔτε παρόντι, οὔτε ὅλως τινὶ ὄντι, ἔφη 52
 ἄνευ μέτρου, ἀναστρέφειν ὀπίσω. ὁ γὰρ πέμψας σε,
 τέθηκεν ὑπὸ τοῦ γείτονος Διοκλέους τήμερον, ληστῶν
 προσελθόντων Μάνγου, καὶ Κέλερος, καὶ Βουβάλου, οἱ
 καὶ ἤδη δεδένται ληφθέντες. Ὀλίγους δὲ καὶ τῶν ἐμοὶ 53
 δοθέντων ἀκουσον. ἐρομένου γάρ μου εἰ Φαλακρός ἐστιν
 Ἀλέξανδρος; καὶ κατασημνηαμένου περιέργας, καὶ προ-
 φανῶς, υπογράφεται χρησμὸς νυκτερήσιος,

Σαβαρδαλάχου μάλαχ Ἄττις ἄλλος ἦν.
 καὶ πάλιν ἐμοῦ ἐρομένου ἐν δύο βιβλίοις διαφόροις τὴν
 αὐτὴν ἐρώτησιν, πόθεν ἦν Ὀμηρος ὁ ποιητής; ἐπ' ἄλλου
 καὶ ἄλλου ὀνόματος, τῷ ἐτέρῳ μὲν ὑπέγραψεν, ἔξαπα-
 τηθεὶς ὑπὸ τοῦ ἐμοῦ νεανίσκου, ἐρωτηθεὶς γὰρ ἐφ' ὃ, τι
 ἦκε, θεραπεῖαν, ἔφη, αἰτήσων πρὸς ὁδύνην πλευροῦ.

Κυτμίδι σε χρίσθαι κέλομαι, δροσίην τέ κε Λητοῦς.
 τῷ δὲ ἐτέρῳ, ἐπειδὴ καὶ τοῦτο ἠκηκόει, ὡς ἐρομένου τοῦ

9 Σαβαρδαλάρχουμαλα) Ἀπόλοιо γένε τῆς ἀπειράντου ἐντραπείας. V.

Rurfus neque praesenti, neque omnino viventi cuiquam
 dixit extra versum: *Retro abi: qui enim te misit, interfectus
 est a Diocle vicino hodie, accedentibus latronibus Mango, &
 Celere, & Bubalo, qui etiam capti iam sunt & vincti. Pau-
 ca etiam eorum, quae reddita mihi sunt, audi. Interrogan-
 te me, an calvus sit Alexander? & curiosè obsignante at-
 que manifeste, subscribitur nocturnum oraculum,*

Sabardalachu malach Attis alius erat.

Rurfus, cum duobus libris interrogassem diversis, & sub
 nominibus diversis, interrogationem eandem, *cuias Home-
 rus poeta fuisset?* alteri subscripsit, *deceptus a meo puero,*
qui quaerenti, cuius rei causa veniret? responderat, *petitum*
curationem ad dolorem lateris: ab hoc igitur inductus, scripsit:

Cytmidē te iubeo ac Latonae roribus ungi.

Alteri autem, cum & hoc audisset, interrogare eum, qui

πέμψαντος, εἴτε μοι πλεῦσαι ἐπ' Ἰταλίαν, εἴτε πεζοπορῆσαι λῶον; ἀπεκρίνατο οὐδὲν πρὸς τὸν Ὅμηρον.

Μὴ σύ γε πλωμέναι, πεζὴν δὲ καθ' οἶμον ὁδεύε.

54 Πολλὰ γὰρ τοιαῦτα καὶ αὐτὸς ἐπεμηχανησάμην αὐτῷ οἷον καὶ ἐκεῖνο. μίαν ἐρώτησιν ἐπερωτήσας, ἐπέγραψα τῷ βιβλίῳ κατὰ τὸ ἔθος τοῦ δεινὸς χρησμοὶ ὀκτώ, ψευδάμενός τι ὄνομα, καὶ τὰς ὀκτὼ δραχμὰς, καὶ τὸ γιγνόμενον ἔτι πρὸς ταύταις πέμψας· ὁ δὲ πιστεύσας τῇ ἀποπομπῇ τοῦ μισθοῦ, καὶ τῇ ἐπιγραφῇ τοῦ βιβλίου, πρὸς μίαν ἐρώτησιν (ἣν δὲ αὕτη πότε ἀλάσεται μαγχανεύων Ἀλέξανδρος;) ὀκτὼ μοι χρησμοὺς ἔπεμψεν, οὔτε γῆς, Φασιν, οὔτε οὐρανοῦ ἀπτομένους, ἀνοήτους δὲ καὶ δυσνοήτους ἅπαντας, ἅπερ ὕστερον αἰσθόμενος, καὶ ὅτι Ῥουτιλλιανὸν ἐγὼ ἀπέτρεπον τοῦ γάμου, καὶ τοῦ πάνυ προσκεῖσθαι ταῖς τοῦ χρηστηρίου ἐλπίσιν, ἐμίσει,

2 Οὐδὲν πρὸς τὸν Ὅμηρον) Ἀπὸ παροιμίας παράκειται τῆς, οὐδὲν πρὸς τὸν Διόνυσον. V.

mitteret, *navigare melius esset in Italiam, an pedestre iter facere?* respondit nihil ad Homerum:

Navibus ire cave, pedibus sed iter peragendum.

Multa enim in eo genere & ipse illi machinatus sum, ut illud quoque. Unam modo quaestionem cum rogarem, inscripsi libro ex consuetudine: *Illius* (ponebam fictum nomen) *oracula octo*: & drachmas octo, quodque insuper efficitur, misi. At ille mercedi missae credens, & inscriptioni libelli, ad unam quaestionem (erat autem haec: *Quando deprehendetur, ut praestigiator, Alexander?*) octo mihi responsa misit, quae neque terram, aiunt, neque coelum tangerent, sensu carentia autem & difficilia universa. Quae postea cum sensisset, & illud quoque, dehortatum me esse Rutilianum a nuptiis, & ne nimis intentus esset spei ab oraculo ostendit, oderat me, ut facile est ad existimandum, & inimi-

ὥς τὸ εἰκὸς, καὶ ἔχθιστον ἡγεῖτο. καὶ ποτε περὶ ἐμοῦ ἐρομένῳ τῷ Ρουτιλιανῷ, ἔφη·

Νυκτιπλάνοις ὁσίοις χαίρει, κοίταις τε δυσάγνοις.

Καὶ ὅλως ἔχθιστος εἰκότως ἦν ἐγώ. ἀπείδῃ ἐσελθόντα 55
 με ἐς τὴν πόλιν ἤσθετο, καὶ ἔμαθεν ὡς ἐκεῖνος εἶην ὁ
 Λουκιανὸς, (ἐπηγόμην δὲ καὶ στρατιώτας δύο, λογχο-
 φόρον καὶ κοντοφόρον, παρὰ τοῦ ἡγουμένου τῆς Καππα-
 δοκίας, Φίλου τότε ὄντος, λαβὼν, ὡς με παραπέμψειαν
 μέχρι πρὸς τὴν θάλατταν) αὐτίκα μεταστέλλεται δε-
 ξιῶς πάνυ, καὶ μετὰ πολλῆς φιλοφροσύνης. ἐλθὼν δὲ
 ἐγὼ καταλαμβάνω πολλοὺς περὶ αὐτόν· συνεπηγόμην
 δὲ καὶ τοὺς στρατιώτας τύχη τινὶ ἀγαθῇ. καὶ ὁ μὲν προῦ-
 τεινέ μοι κῦσαι τὴν δεξιάν, ὥσπερ εἰώθει τοῖς πολλοῖς,
 ἐγὼ δὲ προσφῶς ὡς Φιλήσων, δῆγματι χρηστῷ πάνυ
 μικροῦ δεῖν χολὴν αὐτῷ ἐποίησα τὴν χεῖρα. οἱ μὲν οὖν
 παρόντες, ἄγχειν με καὶ παῖειν ἐπειρᾶντο, ὡς ἱερόσυ-

cissimum sibi putabat: interrogantique aliquando de me
 Rutiliano respondebat:

Noctivago gaudet coitu incestoque cubili.

Et in summa infensissimum merito sibi me habuit. Cumque
 sensisset in urbem me ingressum, & didicisset me illum esse
 Lucianum, (adduxeram autem mecum milites duo, hastat-
 um & contarium, quos a praefide Cappadociae, qui ami-
 cus tum erat, acceperam, qui me ad mare usque deduce-
 rent) statim invitari me iubet dextre sane & cum multa
 humanitatis significatione. Adveniens ego multos cum illo
 deprehendo: adduxeram autem mecum, bona fortuna mea,
 milites. Et ille protendit mihi osculandam manum, ut so-
 lebat vulgo: at ego applicito ore tanquam ad osculum,
 praeclaro morsu tantum non claudam feci viro manum.
 Praesentes ergo angere me & pulsare tentabant, pro fa-

βεις, παρ' Εὐπάτορος τοῦ βασιλέως εἰς τὴν Βιθυνίαν ἀπλέοντας ἐπὶ κομιδῇ τῆς ἐπετείου συντάξεως, καὶ διηγούμενος αὐτοῖς τὸν περιστάντα ἡμᾶς κίνδυνον, καὶ δεξιῶς αὐτῶν τυχῶν, ἀναληφθεὶς εἰς τὸ πλοῖον, διασώζομαι εἰς τὴν Ἀμαστριν, παρὰ τοσοῦτον ἐλθὼν ἀποθανεῖν. τοῖντεῦθεν καὶ αὐτὸς ἐπεκορυσσόμενην αὐτῷ, καὶ πάντα κάλων ἐκίνουν, ἀμύνασθαι βουλόμενος, καὶ πρὸ τῆς ἐπιβουλῆς ἤδη μισῶν αὐτὸν, καὶ ἐχθιστον ἡγούμενος διὰ τὴν τοῦ τρόπου μισαρίαν, καὶ πρὸς τὴν κατηγορίαν ὠρμήμην, πολλοὺς συναγωνιστὰς ἔχων, καὶ μάλιστα τοὺς ἀπὸ Τιμοκράτους τοῦ Ἡρακλεώτου Φιλοσόφους· ἀλλ' ὁ τότε ἡγούμενος Βιθυνίας καὶ τοῦ Πόντου, αὐτὸς ἐπέσχε, μονορουχὶ ἱκετεύων καὶ ἀντιβολῶν παύσασθαι. διὰ γὰρ τὴν πρὸς Ρουτιλλιανὸν εὐνοίαν, μὴ ἂν δύνασθαι, καὶ εἰ Φανεράως λάβοι ἀδικοῦντα, κολάσαι αὐτόν. οὕτω μὲν ἀνεκόπην τῆς ὁρμῆς, καὶ ἀνεπαυόμην, σὺν ἐν δέοντι
 58 θρασυνόμενος ἐφ' οὕτω δικαστοῦ διακειμένου. Ἐκεῖνο δὲ

ge abeuntes in Bithyniam, ut annum tributum afferrent, atque enarrassem illis impendens nobis periculum, benevolosque illos nactus, & receptus in navim, Amastrin salvus pervenio, cum in propinquum adeo mortis discrimen adductus fuisset. Hinc & ipse in illum concitatus, omnem funem, *αἰνῇ*, movebam, ulcisci hominem cupiens, quem & ante infidias iam odissem, & infensissimum propter morum impuritatem haberem: iamque accusationem meditabar, subscriptores habens multos, praesertim philosophos e schola Timocratis Heracleotae. Sed qui tum Bithyniam & Pontum regebat, impediit ipse, tantum non supplicans obsecransque uti quiescerem. Se enim propter amicitiam Rutiliani non posse, manifestis in criminibus licet deprehensum, supplicio afficere. Itaque ab impetu repulsus acquievi, intempestive audax sub iudice sic affecto futurus.

πᾶς οὐ μέγα ἐν τοῖς ἄλλοις τὸ τόλμημα τοῦ Ἀλεξάν-
 δρου, τὸ αἰτῆσαι παρὰ τοῦ αὐτοκράτορος μετονομασθῆ-
 ναι τὸ Ἀβάνου τείχος, καὶ Ἰωνόπολιν κληθῆναι καὶ νό-
 μισμα καινὸν ἐγκεχαραγμένον, τῇ μὲν τοῦ Γλύκωνος,
 κατὰ θάτερα δὲ Ἀλεξάνδρου, στέμματα τε τοῦ πάπ-
 που Ἀσκληπιοῦ, καὶ τὴν ἄρπην ἐκείνην τοῦ πατρομήτο-
 ρος τοῦ Περσέως ἔχοντος; Προεπιπῶν δὲ διὰ χρησμοῦ περὶ 59
 ἑαυτοῦ, ὅτι ζῆσαι εἰμαρται αὐτῷ ἔτη πεντήκοντα καὶ
 ἑκατὸν, εἶτα κεραυνῷ βληθέντα ἀποθανεῖν, οἰκτίστω τέ-
 λει, οὐδὲ ἐβδομήκοντα ἔτη γεγονώς, ἀπέθανεν, ὡς Πο-
 δαλειρίου υἱός, διασαπείς τὸν πόδα μέχρι ταῦ βουβῶνος,
 καὶ σικωλῆκων ζέσας, ὅτεπερ καὶ ἐΦωράβη Φαλακρὸς
 ὢν, παρέχων τοῖς ἰατροῖς ἐπιβρέχειν αὐτοῦ τὴν κεφαλὴν
 διὰ τὴν ὀδύνην ὃ οὐκ ἂν ποιῆσαι ἐδύναντο, μὴ οὐχὶ τῆς
 Φενάκης ἀΦηρημένης. Τοιοῦτα τέλος τῆς Ἀλεξάνδρου 60

10 (Ὁ Ποδαλειρίου υἱός) Οὐχ ὅς ἀπὸ Ποδαλειρίου, ὃς ἰατρὸς ἦν,
 ὅτι καὶ Ποδαλείριος τοιοῦτόν τι πέ- ἔλκων τὸ γένος. ὃ δὲ συνεδόνε δια-
 πονθῇ, ταῦτα φθεῖν, ἀλλὰ παίζειν βίβρωται τὸν πόδα. V.

Illa vero nonne magna in reliquis audacia Alexandri, quod
 petiit ab Imperatore, nomen mutari Aboni castro, eam-
 que urbem Ionopolin vocari: & quod novus nummus per-
 cussus est, hinc Glyconis *imaginem habens*, ab altera vero
 parte Alexandri, coronam avi sui gerentis, Aesculapii, &
 falcem illam materni progenitoris sui Persei? Cum vero
 praedixisset, reddito de se oraculo, vitam sibi fato attribu-
 tam annorum quinquaginta & centum, deinde fulminis ictu
 se moriturum; miserrimo fine, annos nondum septuaginta
 natus, periit, ut filius Podalirii, putrefacto ad inguen us-
 que pede, & scatens vermibus: quo tempore etiam cal-
 vus esse deprehensus est, dum praebebat propter dolorem
 medicis caput perfundendum, quod nisi ablato ficticio ca-
 pillamento facere non poterant. Ille finis tragoediae Alex-

τραγωδίας, καὶ αὕτη τοῦ παντός δράματος ἡ καταστροφή ἔγένετο ὡς εἰκάζειν προνοίας τινός τὸ τοιοῦτον, εἰ καὶ κατὰ τύχην συνέβη. ἔδει δὲ καὶ τὸν ἐπιτάφιον αὐτοῦ ἄξιον γενέσθαι τοῦ βίου, καὶ ἀγῶνα τινὰ συστήσασθαι ὑπὲρ τοῦ χρηστηρίου τῶν συνωμοτῶν, καὶ γοήτων, ὅσοι κορυφαῖοι ἦσαν, ἀνελθόντων ἐπὶ διαιτητὴν τὸν Ρουτιλλιανόν, τίνα χρὴ προκριθῆναι αὐτῶν, καὶ διαδέξασθαι τὸ μαντεῖον, καὶ στεφανωθῆναι τῷ ἱεροφαντικῷ καὶ προφητικῷ στέμματι. ἦν δὲ ἐν αὐτοῖς καὶ Παῖτος ἱατρός τὴν τέχνην, πολιώδης ὢν, οὔτε ἱατρῷ πρέποντα, οὔτε πολιωῖ ἀνδρὶ ταῦτα περὶ. ἀλλ' ὁ ἀγωνοθέτης Ρουτιλλιανός, ἄστεφανώτους αὐτοὺς ἀπέπεμψε, αὐτῶ τὴν προφητείαν φυλάττων μετὰ τὴν ἐντεῦθεν ἀπαλλαγὴν.

- 61 Ταῦτα, ὦ Φιλότης, ὀλίγα ἐκ πολλῶν δείγματος ἕνεκα γράψαι ἤξιώσα, καὶ σοὶ μὲν χαριζόμενος ἀνδρὶ ἐταίρῳ, καὶ Φίλῳ, καὶ ὃν ἐγὼ πάντων μάλιστα θαυμάσας

andri, haec totius fabulae conversio fuit, ut coniiicere quis possit, a quadam hoc providentia fuisse, etsi forte tantum fortuna evenerit. Oportebat autem etiam parentari ei, prout ista vita dignum erat, & certamen institui pro oraculo obtinendo, cum coniuratorum praestigiatorumque principes ad Rutilianum arbitrum venirent, quis ipsorum praelatus reliquis suscipere deberet oraculum, coronarique sacerdotali illa & prophetica corona. Erat inter illos etiam Paetus, arte medicus, civis, (iam fere canus) qui quod neque medicum deceret, neque canum hominem, hac in re egit. Sed praefes huius certaminis Rutilianus, non coronatos remisit, prophetae munus illi, postquam hinc discesserat, adhuc fervans. Haec, amice, pauca de multis scribere speciminis causa volui, partim quidem tibi gratificatus, sodali, & amico, quemque ego maxime admiror, cum propter

ἔχω, ἐπὶ τε σοφία, καὶ τῷ πρὸς ἀλήθειαν ἔρωτι, καὶ τρόπου πραότητι, καὶ ἐπιεικείᾳ, καὶ γαλήνῃ βίου, καὶ δεξιότητι πρὸς τοὺς συνόντας· τὸ πλεόν δέ, ὅπερ καὶ σοὶ ἡδίων, Ἐπικούρῳ τιμωρῶν, ἀνδρὶ ὡς ἀληθῶς ἱεράῳ, καὶ θεσπεσίῳ τὴν Φύσιν, καὶ μόνῳ μετ' ἀληθείας τὰ καλὰ ἐγνωκότι, καὶ παραδεδωκότι, καὶ ἐλευθερωτῇ τῶν ὁμιλησάντων αὐτῷ γενομένῳ. οἶμαι δέ, ὅτι καὶ τοῖς ἐντυχούσι, χρήσιμόν τι ἔχειν δόξει ἢ γραφῇ, τὰ μὲν διεξέλεγχουσα, τὰ δὲ ἐν ταῖς τῶν εὖ φρονούντων γνώμαϊς βεβαιούσα.

sapientiam & veritatis amorem, & mores mansuetos, tum propter aequitatem, & vitae tranquillitatem, dexteritatemque in convictu; partim vero Epicuri ulciscendi causa, viri vere sancti, & divino ingenio, quique solus cum veritate, quae pulchra sunt, cognoverit, tradideritque, liberatorque auditorum suorum factus sit. Puto vero, aliis etiam, qui inciderint, utile quiddam continere visum iri hanc scriptionem, quae alia quidem refellat, alia vero in bene sententium animis confirmet.

Π Ε Ρ Ι · Ο Ρ Χ Η Σ Ε Ω Σ.

- 1 ΛΥΚ. **Ε**ΠΕΙ τοίνυν, ὦ Κράτων, δεινὴν τινα ταύτην κατηγορίαν ἐκ πολλοῦ, οἶμαι, παρεσκευασμένος κατηγορήκας, ὀρχήσεών τε, καὶ αὐτῆς ὀρχηστικῆς, καὶ προσέτι ἡμῶν γε τῶν χαιρόντων τῇ τοιαύτῃ θεᾷ, ὡς ἐπὶ Φαύλῳ καὶ γυναικείῳ πράγματι μεγάλην σπουδὴν ποιουμένων, ἄκουσον ὅσον τοῦ ὀρθοῦ διημάρτηκας, καὶ ὡς λέλθας σεαυτὸν, τοῦ μεγίστου τῶν ἐν τῷ βίῳ ἀγαθῶν κατηγορῶν. καὶ συγγνώμη σοι, εἰ ἐξ ἀρχῆς βίῳ αὐχμηρῶ συζῶν, καὶ μόνον τὸ σκληρὸν ἀγαθὸν ἡγούμενος, ὑπ' ἀπειρίας αὐτῶν, κατηγορίας ἄξια εἶναι νενόμικας.
- 2 ΚΡΑΤ. Ἀνὴρ δέ τις ὢν, ὦ Λῴστε, καὶ ταῦτα, παιδείᾳ σύντροφος, καὶ Φιλοσοφίᾳ τὰ μέτρια ὀμιληκῶς, ἀφόμενος, ὦ Λυκίνε, τοῦ περὶ τὰ βελτίῳ σπουδάζειν,

D E S A L T A T I O N E.

Lyc. **Q**UANDOQUIDEM ergo, Crato, gravem hanc accusationem, olim, puto, ad eam paratus, protulisti saltationum & ipsius saltandi artis, & nostrum insuper, qui tali spectaculo gaudemus, ut qui in vili & muliebri negotio magnum studium adhibeamus: audi iam, quantum a recta via aberres, & quam imprudens maximum in vita bonum accuses. Et ignoscendum tibi, si ab initio inde tristi vitae generi affuetus, &, quod durum est, solum bonum esse iudicans, prae ignorantia earum rerum, dignas accusatione putasti.

Crat. Tu vero quis vir es, o bone, isque eruditioni innutritus, & cum philosophia versatus mediocriter, qui, relicto optimarum rerum studio, & antiquorum consuetu-

καὶ τοῖς παλαιοῖς συνεῖναι, κάθησθαι καταυλούμενος,
 φηλυδρίαν ἄνθρωπον ὄρων, ἐσθῆσι μαλακαῖς, καὶ ἄσ-
 μασιν ἀκολάστοις ἐναβρυνόμενον, καὶ μιμούμενον ἔρω-
 τικά γύναια τῶν πάλαι, τὰς μαχλοτάτας Φαίδρας καὶ
 Παρθενόπας, καὶ Ῥοδόπας τινάς, καὶ ταῦτα πάντα
 ὑπὸ κρούμασι, καὶ τερετίσμασι, καὶ ποδῶν κτύπῳ κα-
 ταγέλαστα ὡς ἀληθῶς πράγματα, καὶ ἥκιστα ἐλευ-
 θέρῳ ἀνδρὶ, καὶ οἷῳ σοὶ πρέποντα ὥστε ἔγωγε πυθό-
 μενος ὡς ἐπὶ τοιαύτῃ θεᾷ σχολάζοις, οὐκ ἠδέσθην μόνον
 ὑπὲρ σοῦ, ἀλλὰ καὶ ἡνιάβην, εἰ Πλάτωνος καὶ Χρυ-
 σίππου καὶ Ἀριστοτέλους ἐκλαθόμενος, κάθησθαι, τὰ
 ὅμοια πεπονθὼς τοῖς τὰ ὦτα πτερῶ κνωμένοις· καὶ ταῦ-
 τα, μυρίων ἄλλων ὄντων ἀκουσμάτων καὶ θεαμάτων
 σπουδαίων, εἰ τούτων τις δέοιτο τῶν κυκλικῶν αὐλητῶν,
 καὶ τῶν κιθάρᾳ τὰ ἔννομα προσαδόντων, καὶ μάλιστα
 τῆς σεμνῆς τραγωδίας, καὶ τῆς Φαιδροτάτης κωμωδίας,
 ἅπερ καὶ ἐναγωνία εἶναι ἡξίωται. Πολλῆς οὖν, ᾧ γεν- 3

dine, sedens tibiis mulcendum te praebeas, effeminatum
 spectans hominem, molli vestitu, & lascivis canticis delica-
 tum, & amatorias imitantem ex antiquitate mulierculas,
 libidinofissimas, Phaedras, & Parthenopas, Rhodopas quas-
 dam: & haec omnia ad pulsationes, & frequentamenta,
 & pedum [*scamillorumque*] strepitus, quae res oppido ri-
 diculae, & minime virum liberalem & tui similem decen-
 tes. Itaque ipse ego cum audirem, tali te spectaculo vaca-
 re, non erubui modo vicem tuam, sed moleste tuli, si Pla-
 tonis, & Chrysippi, & Aristotelis oblitus sedeas, iis simi-
 lis, qui pinnula aures titillant: idque cum sexcentae sint
 honestae aurium & oculorum voluptates, si quis illos in
 circulis tibicines desideret, & qui ad citharam legitimos mo-
 dos accinunt; illa praefertim gravis tragoedia, & comoe-
 dia hilaris, quae etiam certaminum publicorum materia

ναῖε, τῆς ἀπολογίας σοι δέῃσει πρὸς τοὺς πεπαιδευμένους, εἰ βούλει μὴ παντάπασιν ἐκκεκρίσθαι, καὶ τῆς τῶν σπουδαίων ἀγέλης ἐξεληλάσθαι. καίτοι τόγέ ἄμεινον ἐκεῖνό ἐστιν, οἶμαι, ἀρνήσει τὸ πᾶν ἰάσασθαι, καὶ μὴδὲ τὴν ἀρχὴν ὁμολογεῖν τι τοιοῦτον παρανενομήσθαι σοι. πρὸς δὴ τοῦπιόν, ὅρα ὅπως μὴ λάβῃς ἡμῖν ἐξ ἀνδρὸς τοῦ πάλαι, Λυδῆ τις ἢ Βάκχῃ γενόμενος· ὅπερ οὐ σὸν ἀν᾽ ἔγκλημα εἶη μόνου, ἀλλὰ καὶ ἡμῶν, εἰ μὴ σε κατὰ τὸν Ὀδυσσεά τοῦ λωτοῦ ἀποσπάσαντες, ἐπὶ τὰς συνήθεις διατριβὰς ἐπανάξομεν, πρὶν λάβῃς τελέως ὑπὸ τῶν ἐν τῷ θεάτρῳ σειρήνων κατεσχημένος. καίτοι ἐκεῖναι μὲν, τοῖς ὥσθι μόνοις ἐπεβούλευον, καὶ διὰ τοῦτο κηροῦ ἐδέησε πρὸς τὸν παράπλουν αὐτῶν. σὺ δὲ καὶ δι' ὀφθαλμῶν ἔοικας ὅλος δεδουλωσθαι.

- 4 ΛΥΚ. Παπαὶ, ὦ Κράτων, ὡς κάρχαρόν τινα ἔλυσας ἐφ' ἡμᾶς τὸν σαυτοῦ κύνα. πλὴν τόγε παράδειγμα τὴν

esse meruerunt. Quare longa tibi, o generose, defensione opus erit apud eruditos, si eiici non omnino velis, & ab honestis viris segregari. Quamquam illud, puto, optimum erit, negatione totum hoc sanare, neque fateri omnino tale quidpiam abs te peccatum esse. In futurum quidem vide, ne inscientibus nobis ex viro, qui olim fueras, Lyda quaedam aut Baccha factus sis: quod quidem non tuum solius crimen fuerit, sed etiam nostrum, nisi te Ulyssis instar a loto abstractum ad consueta studia prius reduxerimus, quam non sentiens ab illis in theatro Sirenibus occuperis. Quamquam illae solis infidiabantur auribus, propter quod cetera opus erat, ut quis praeternavigaret: at tu etiam per oculos omnino in servitutem videris redactus.

Lyc. Vah, Crato, quam asperum in nos laxasti canem tuum. Verumtamen exemplum illud, illam Lotophagorum

τῶν Λωτοφάγων καὶ Σειρήνων εἰκόνα, πάνυ ἀνομοιοτά-
την μοι δοκεῖς εἰρηκέναι, ὧν πέπονθα παρ' ὅσον τοῖς μὲν
τοῦ λωτοῦ γευσάμενοις, καὶ τῶν Σειρήνων ἀκούσασιν,
ὀλεθρὸς ἦν τῆς τε ἐδωδῆς, καὶ τῆς ἀκροάσεως τοῦ πιτίμιον·
ἐμοὶ δὲ, πρὸς τῷ τὴν ἡδονὴν παραπολὺ ἡδῶν πεφηνέναι,
καὶ τέλος ἀγαθὸν ἀποβέβηκεν. οὐ γὰρ εἰς λήθην τῶν οἴ-
κοι, οὐδ' εἰς ἀγνώσϊαν τῶν κατ' ἐμαυτὸν περιίσταμαι,
ἀλλ' εἰ χρὴ μὴδὲν ὀκνήσαντα εἰπεῖν, μακρῷ πινυτώτε-
ρος, καὶ τῶν ἐν τῷ βίῳ διορατικώτερος, ἐκ τοῦ θεάτρου
σοι ἐπανελήλυθα. μᾶλλον δὲ τὸ τοῦ Ὀμήρου αὐτὸ εἰ-
πεῖν καλὸν, ὅτι ὁ τοῦτο ἰδὼν τὸ θεῆμα,

— τερψάμενος νεῖται, καὶ πλείονα εἰδώς.

ΚΡΑΤ. Ἡράκλεις, ὦ Λυκῖνε, οἷα πέπονθας, ὃς οὐδ'
αἰσχύνῃ ἐπ' αὐτοῖς, ἀλλὰ καὶ σεμνυνομένῳ ἔοικας. τὸ
γούν δεινότατον τοῦτό ἐστιν, ὅτι μὴδε ἰάσεως τινὰ ἡμῶν
ὑποφαίνεις ἐλπίδα, ἐπαινεῖν τολμῶν τὰ οὕτως αἰσχροῖα,
καὶ κατὰπτυστα.

& Sirenum imaginem, usque quaque diffimilem eorum pro-
tulisse mihi videris, quae mihi accidunt: in quantum his,
qui Lotum gustaverant, quique audierant Sirenas, interitus,
tanquam praemium efus illius auditionisve propositum erat;
mihi vero, praeterquam quod voluptas multo suavior visa
est, etiam finis evenit bonus. Neque enim in oblivionem re-
rum domesticarum, neque ignorantiam mei ipsius incidi; sed,
si absque cunctatione dicendum est, multum prudentior &
perspicacior ad negotia vitae ex theatro redii. Quin Ho-
meri illud dicere fas est, qui vidit illud spectaculum,

Doctior is patrias lapsus pervenit ad oras.

ΚΡΑΤ. Hercules, Lycine, quid tibi est, quem adeo non
pudeat harum rerum, ut tibi etiam placere iis videre. Gra-
vissimum enim hoc est, quod neque curationis ullam nobis
spem ostendis, qui laudare audeas turpia adeo ac despuenda.

5 ΛΥΚ. Εἰπέ μοι, ὦ Κράτων, ταυτὶ δὲ περὶ ὀρχήσεως, καὶ τῶν ἐν τῷ θεάτρῳ γενομένων ἰδὼν, πολλάκις αὐτὸς ἐπιτιμᾷς, ἢ ἀπείρατος ὢν τοῦ θεάματος, ὅμως αἰσχρὸν αὐτὸ καὶ κατὰπτυστον, ὡς Φῆς, νομίζεις; εἰ μὲν γὰρ εἶδες, ἐξ ἴσου ἡμῖν καὶ σὺ γεγένησαι· εἰ δὲ μὴ, ὅρα μὴ ἄλογος ἢ ἐπιτίμησις εἶναί σου δοῇ, καὶ θρασεία, κατηγοροῦντος, ὢν ἀγνοεῖς.

ΚΡΑΤ. Ἐτι γὰρ τοῦτό μοι τὸ λοιπὸν ἦν ἐν βαθεῖ τούτῳ πῶγωνι, καὶ πολιᾷ τῇ κόμῃ, καθῆσθαι μέσον ἐν τοῖς γυναίοις, καὶ τοῖς μεμνηόσιν ἐκείναις θεαταῖς, κροτοῦντά τε προσέτι, καὶ ἐπαίνους ἀπρεπείστατους ἐπιβοῶντα, ὀλέθρῳ τινὶ ἀνθρώπῳ εἰς οὐδὲν δέον κατακλωμένῳ;

ΛΥΚ. Σύγγνωστά σου ταῦτα, ὦ Κράτων· εἰ δέ μοι πεισθεῖς ποτὲ, καὶ ὅσον πείρας ἔνεκα παράσχοις ἑαυτὸν, ἀναπετάσας τοὺς ὀφθαλμοὺς, εὖ οἶδα, ὡς οὐκ ἀνάσχοιο ἂν, μὴ οὐχὶ πρὸ τῶν ἄλλων θεᾶν ἐν ἐπιτη-

Lyc. Dic mihi, Crato, istane de faltatione, atque his, quae in theatro fiunt, reprehendis, cum saepe ea videris; aut spectaculum nunquam a te usurpatum tamen turpe & despuendum, ut ais, arbitrare? Si enim vidisti, nobis exaequatus es: sin minus; vide, ne irrationabilis reprehensio tua esse videatur, & audax, qui, quae nescis, ea tamen accuses.

Crat. Nempe illud adhuc mihi supererat, cum proluxa istac barba, & cano capillo federe medium inter mulierculas, & spectatores furiosis similes, plaudentem insuper, & laudes indecentissimas inclamantem perditō alicui homini, praeter decorum se frangenti.

Lyc. Ignoscendum tibi, Crato. Si vero mihi obsecutus aliquando, vel experimenti causa te des ad spectandum, & oculos aperiās; bene novi, te nihil intermissurum, quo an-

δείω καταλαμβάνων ὅθεν καὶ ὄψει ἀκριβῶς, καὶ ἀκού-
σῃ ἅπαντα.

ΚΡΑΤ. Μὴ ὥραισιν ἄρα ἰκοίμην, εἴ τι τοιοῦτον ἀνα-
σχοίμην ποτὲ, ἔστ' ἂν δασύς τε εἴην τὰ σκέλη, καὶ τὸ
γένειον ἀπαράτλιτος, ὡς νῦν γε καὶ σὲ ἤδη ἐλεῶ, τε-
λέως ἡμῖν ἐκβεβακχευμένον.

ΛΥΚ. Βούλει οὖν ἀφ' ἑαυτοῦ, ὡς ἑταῖρε, τῶν βλασφη- 6
μιῶν τούτων, ἀκοῦσαί μου τι περὶ ὀρχήσεως λέγοντος,
καὶ τῶν ἐν αὐτῇ καλῶν, καὶ ὡς οὐ τερπνὴν μόνον, ἀλλὰ

3 Μὴ ὥραισιν ἄρα) Ἀπτικὸν τοῦ-
το καὶ σόλοικον δοκοῦν. ὠφελε γὰρ,
μὴ ἄρας εἶναι αἰτιατικὴν. σημαίνει
ὅτι τὸ μὴ εἰς τοῦτον φθάσαι. Νῦν δὲ
Ἀπτικῇ συνθεῖα δοτικῇ κέχρηται
παραλόγως, ὡς καὶ ἐπὶ τοῦ, ἀμφω
τὸ χεῖρε καὶ ταῖν χερσὶν δηλοῦσι
ἐνύμασιν ἀρσενικὰ ἄρθρα προσέμου-
σα. V.

Μὴ ὥραισιν ἄρα) Λουκιανὸς ἐν τῷ
ἤρας καὶ Δίδος καὶ ἐν Ἑταιρικοῖς.
τοῦτ' ἐστίν, μὴ εἰς οὐρανὸν, ἥτοι
Ὀλυμπον, ἥτοι εἰς τὴν τῶν μακά-
ρων ἰκοίτο. ἄρα γὰρ παρὰ τοῖς πα-
λαιῶσι τοῦ οὐρανοῦ πύλαι, ὡς περ
Ὀμηρος (II. E, 749.) ἀφικέσθαι δὲ
τούτων ἐλέγοντο οἱ πᾶσιν χαρίτων
εὐτυχηότες. καὶ διὰ τοῦτο Φιλό-
στρατος εἴκοσι β' περὶ ὡρῶν οὕτω
λέγει. Τὸ μὲν ἐπὶ ταῖς ὥραις εἶναι.
τὰς τοῦ οὐρανοῦ πύλας Ὀμήρου ἀφ' ὧν
μὴ εἰδέναι καὶ ἔχειν, εἰχὸς γὰρ πού

αὐτὸν ἐγγενέσθαι ταῖς ὥραις, ὅτε
τὸν αἰθέρα ἔλαχε. ὅρα τὸν λόγον Φι-
λοστράτου. (Deinde recentiore
manu) Ἀθηναῖος Δειπνοσοφιστ. ιε',
(p. m. 682 E.) παράγει τὸν τὰ
Κύπρια γραφάμενον οὕτω πως λέ-
γοντα. Ἰμάτια (ap. Athen. ἱμάτια)
μὴν χροίας τότε αἱ Χάριτες τε καὶ
ᾠραι (in edd. legitur Ἀῦραι)
ποίησαν καὶ ἔβαλαν ἐν ἀνθεσιν εἰα-
ρνεῖσιν. εἶα φέρουσ' ᾠραι ἐν τε
κρόκῳ ἐν θ' ὑακίνθῳ, ἐν τ' ἰῶ θα-
λέοντι ῥόδῳ γ' ἐνὶ ἀνθεὶ καλῷ. καὶ
τ' ἄλλα. Θεόφραστος τῆς ἄρας ἀπτι-
ται λέγει ἐν τῷ Δ. περὶ αἰτίων. Et
Athen. II, 27, in extrema pagina
περὶ θέρμων ex antiquo Comico,
ορίνορ, μὴ ὥραισιν [μετὰ τῶν κα-
κῶν] ἰκοίτο ὁ τοὺς θέρμους φαγόν.
(Ad quem locum vid. Casaub. L.
II, 14.) G.

te alios spectaculum idoneo loco occupes, unde & videas
accurate omnia, atque audias.

Crat. Male vero peream, si quid tale unquam sustineam,
quamdiu quidem hirsuta crura habuero, & mentum non
vulsum: itaque tui me iam miseret, plane bacchico fu-
rore correpti.

Lyc. Vis igitur, amice, omiffis maledictis hisce, audire
me de saltatione aliquid dicentem, & quae in illa bona in-
sunt, & quam non ad delectationem modo pertineat, sed

καὶ ὠφέλιμός ἐστι τοῖς θεωμένοις, καὶ ὅσα παιδεύει, καὶ ὅσα διδάσκει, καὶ ὡς ρυθμίζει τῶν ὁρῶντων τὰς ψυχὰς, καλλίστοις θεάμασιν ἐγγυμνάζουσα, καὶ ἀρίστοις ἀκούσμασιν ἐνδιατρίβουσα, καὶ κοινόν τι ψυχῆς καὶ σώματος κάλλος ἐπιδεικνυμένη; τὸ γὰρ καὶ μετὰ μουσικῆς καὶ ρυθμοῦ, ταῦτα πάντα ποιεῖν, οὐ φόγος ἀν αὐτῆς, ἀλλ' ἔπαινος ἀν εἴῃ.

ΚΡΑΤ. Ἐμοὶ μὲν οὐ πάνυ σχολὴ μεμνηνός ἀνθρώπου ἀκροᾶσθαι, τὴν νόσον τὴν αὐτοῦ ἐπαινοῦντος· σὺ δέ, εἰ βούλει, λῆρόν τινα κατασκεδάσαι μου, ἔτοιμος Φιλικὴν ταύτην λειτουργίαν ὑποστῆναι, καὶ παρασχεῖν τὰ ᾧτα, καὶ ἄνευ κηροῦ παρακούειν τῶν Φαύλων δυνάμενος. ὥστε ἤδη σιωπήσομαί σοι, καὶ λέγε ὅποσα ἐθέλεις, ὡς μηδὲ ἀκούοντός τινος.

7 ΛΥΚ. Εὖγε, ὦ Κράτων, καὶ τούτου ἐδεόμην μάलिστα. εἴη γὰρ κατ' ὀλίγον εἰ λῆρος εἶναι σοι δοξοί τὰ

utilis etiam sit spectantibus, & quot ad res instituat, & quae doceat, quamque in ordinem redigat spectantium animos, dum pulcherrimis illos in spectaculis exercet, & optimis in rebus audiendis continet, & communem quandam animi atque corporis pulchritudinem ostendit? Quod enim etiam cum musica & rhythmo facit haec omnia, ea non reprehensio illius, sed laus fuerit.

Crat. Mihi quidem non omnino otium est, ad furiosum hominem audiendum, qui morbum laudet suum. Interea tu si velis nugis me tuis perfundere, paratus sum hoc tibi amici ministerium subire, & praebere aures, qui sine cera etiam tanquam non auditas transmittere res nauci possim. Itaque iam silentium tibi praebebo, & dic, quidquid volueris, quasi nemo plane audiret.

Lyc. Bene sane, Crato: hoc maxime petebam. Scies enim paulo post, num nugae tibi, quae dicturus sum, videan-

λεχθησόμενα. καὶ πρῶτόν γε ἐκείνο πάνυ ἡγνοηκέναι μοι
 δοκεῖς, ὥς οὐ νεώτερον τὸ τῆς ὀρχήσεως ἐπιτηδεύμα τοῦτό
 ἐστιν, οὐδὲ χθές καὶ πρῶην ἀρξάμενον, οἷον κατὰ τοὺς
 προπάτορας ἡμῶν, ἢ τοὺς ἐκείνων, ἀλλ' οἱ γε τάλιθέ-
 στατα ὀρχήσεως πέρι γενεαλογοῦντες, ἅμα τῇ πρώτῃ
 γενέσει τῶν ὅλων φαῖεν ἂν σοι καὶ ὀρχησιν ἀναφῦναι,
 τῷ ἀρχαίῳ ἐκείνῳ Ἐρωτι συναναφανεῖσαν. ἡ γοῦν χα-
 ρεία τῶν ἀστέρων, καὶ ἡ πρὸς τοὺς ἀπλανεῖς τῶν πλα-
 νήτων συμπλοκή, καὶ εὐρυθμος αὐτῶν κοινωνία, καὶ εὐ-
 τακτος ἀρμονία, τῆς πρωτογόνου ὀρχήσεως δείγματά
 ἐστί. κατ' ὀλίγον δὲ αὐξανομένη, καὶ τῆς πρὸς τὸ βέλ-
 τιον αἰὲ προσθήκης τυγχάνουσα, νῦν ἔοικεν ἐς τὸ ἀκρό-
 τατον ἀποτετελέσθαι, καὶ γεγενῆσθαι ποικίλον τι,
 καὶ παναρμόνιον, καὶ πολύμουςον ἀγαθόν. Πρῶτον δὲ 8
 Φασὶ Ῥεάν ἡσθεῖσαν τῇ τέχνῃ, ἐν Φρυγίᾳ μὲν τοὺς Κο-
 ρύβαντας, ἐν Κρήτῃ δὲ τοὺς Κουρήτας ὀρχεῖσθαι κελεῦ-

tur. Ac primo quidem illud omnino videris mihi ignorare,
 quam non recens sit hoc saltandi studium, neque heri aut
 nudius tertius coeperit, verbi causa progenitorum nostro-
 rum aetate, eorumve, qui horum fuere maiores; sed qui
 verissimas tibi saltationis origines enarrant, illi cum pri-
 mo omnium ortu natam tibi dixerint, quippe quae cum
 antiquo illo Amore simul in conspectum prodierit. Etenim
 illa astrorum chorea, planetarum illa ad inerrantes con-
 iunctio, & concinna illorum communio, & ordinatus ille
 concentus, primigeniae illius saltationis documenta sunt.
 Cum autem paulatim creverit, & accessionem subinde in
 melius nata sit, iam ad summum videtur perfecta, & eva-
 disse varium quoddam, & consentiens undique, & Musa-
 rum plurium bonum. Primum autem dicunt Rheam, de-
 lectatam arte, in Phrygia Corybantes, Curetes autem in

σαι, καὶ οὐ τὰ μέτρια ὤνατο τῆς τέχνης αὐτῶν. οἱ γὰρ περιορχούμενοι διεσώσαντο αὐτῇ τὸν Δία, ὥστε καὶ σῶστρον εἰκότως ἂν ὁ Ζεὺς ὀφείλειν ὁμολογοῖν αὐτοῖς, ἐκφυγὼν διὰ τὴν αὐτῶν ὄρχησιν τοὺς πατρώους ὀδόντας· ἐν ὅπλοις δὲ αὐτῶν ἡ ὄρχησις ἦν, τὰ ξίφη μεταξὺ κροτούντων πρὸς τὰς ἀσπίδας, καὶ πηδῶντων ἐνθεόν τι, καὶ πολεμικόν. μετὰ δὲ, Κρητῶν οἱ κράτιστοι ἐνεργῶς ἐπιτηδεύσαντες αὐτὸ, ἄριστοι ὄρχησται ἐγένοντο, οὐχὶ οἱ ἰδιῶται μόνον, ἀλλὰ καὶ οἱ βασιλικώτεροι, καὶ πρωτεύειν ἀξιοῦντες. ὁ γοῦν Ὅμηρος τὸν Μηριόνην οὐκ αἰσχύναι βουλόμενος, ἀλλὰ κοσμήσαι, ὄρχηστήν προσεῖπε, καὶ οὕτως ἄρα ἐπίσημος ἦν, καὶ γνώριμος ἀπασιν ἐπὶ τῇ ὄρχηστικῇ, ὥστε οὐχ οἱ Ἕλληνες μόνον ταῦτα ἠπίσταντο περὶ αὐτοῦ, ἀλλὰ καὶ οἱ Τρῶες αὐτοί, καίτοι πολέμιοι ὄντες. ἐώρων γὰρ, οἶμαι, καὶ τὴν ἐν τῷ

Creta, saltare iussisse: nec mediocrem retulit artis illorum fructum. Illi enim circum saltando Iovem illi servarunt, ut credibile sit etiam Iovem fateri, se salutis suae illis praemia debere, qui saltationis illorum beneficio dentes patris sui effugerit. Armata autem fuit illorum saltatio, qui interim gladios incuterent clypeis, & tanquam divinitus immisso furore bellico insultarent. Postea vero Cretensum fortissimi quique, operoso studio hoc agentes, saltatores optimi facti sunt, neque de plebe modo homines & privati, sed regibus proximi, & qui ad primatum adspirarent. Homerus enim Merionen non contumeliosa nota afficere volens, sed ornare, saltatorem appellavit. Et ita sane insignis erat & notus omnibus hac arte, ut non Graeci solum haec de illo scirent, sed Troiani quoque, licet hostes. Videbant enim, puto, etiam ipsius agilitatem in pugna, &

πολεμεῖν αὐτοῦ κουφότητα, καὶ εὐρυθμίαν, ἣν ἐξ ὀρχή-
σεως ἐκέκτητο. Φησὶ δὲ τὰ ἔπη ὧδ' ὡς·

Μηριόνη, τάχα κέν σε καὶ ὀρχηστήν περ ἑόντα,

Ἐγχος ἐμὸν κατέπαυσε.

καὶ ὅμως οὐ κατέπαυσεν αὐτόν. ἅτε γὰρ ἡσκήμενος ἐν
τῇ ὀρχηστικῇ, ραδίως οἶμαι διεδίδρασκε τὰς ἐπ' αὐτόν
ἀφέςεις τῶν ἀκοντίων. Πολλοὺς δὲ καὶ ἄλλους τῶν 9
ἡρώων εἰπεῖν ἔχων τοῖς αὐτοῖς ἐγγεγυμνασμένους, καὶ
τέχνην τὸ πρᾶγμα πεποιημένους, ἱκανὸν ἡγοῦμαι τὸν
Νεοπτόλεμον, Ἀχιλλέως μὲν παῖδα ὄντα, πᾶν δὲ δια-
πρέψαντα ἐπὶ τῇ ὀρχηστικῇ, καὶ εἶδος τὸ κάλλιστον αὐ-
τῇ προστεθεικότα, Πυρρίχιον ἀπ' αὐτοῦ κεκλημένον. καὶ
ὁ Ἀχιλλεὺς ταῦτα ὑπὲρ τοῦ παιδὸς πυνθανόμενος,
μᾶλλον ἔχαιρεν, οἶμαι, ἢ ἐπὶ τῷ κάλλει, καὶ τῇ ἄλλῃ
ἀλκῇ αὐτοῦ. τοιγαροῦν τὴν Ἴλιον τέως ἀνάλωτον οὔσαν
ἢ ἐκείνου ὀρχηστικῇ καθεῖλε καὶ εἰς ἑδάφος κατέρριψε.
Λακεδαιμόνιοι μὲν, ἄριστοι Ἑλλήνων εἶναι δοκοῦντες, 10

concinnam mobilitatem, quam saltatione sibi paraverat. Ita
autem fere versus dicunt:

Merione, quamquam saltator maximus audis,

Ista tamen forsā mea te confecerit hasta.

Et tamen non confecit illum. Tanquam enim exercitatus
saltandi arte, facile, puto, effugit emissā in ipsum iacula.
Multos autem alios etiam heroum dicere cum possim iis-
dem in rebus exercitatos, qui illam tanquam artem habue-
re, satis puto, Neoptolemum, Achillis filium, saltandi ar-
te praestantissimum, qui genus pulcherrimum adiecit Pyr-
rīchiam ab ipsius nomine [*Pyrrho*] dictam: & Achilles, au-
diens ista de filio, magis, arbitror, eis gavisus est, quam
pulchritudine & virtute illius reliqua. Itaque Ilium, invi-
ctam ad eum diem urbem, illius saltatoria destruxit & so-
lo aequavit. Lacedaemonii quidem, qui fortissimi Graeco-

- παρὰ Πολυδεύκου· καὶ Κάστορος καρυατίζειν μαθόντες (ὀρχήσεως δὲ καὶ τοῦτο εἶδος, ἐν Καρύαις τῆς Λακωνικῆς διδασκόμενον) ἅπαντα μετὰ μουσῶν ποιῶσιν, ἄχρι τοῦ πολεμεῖν πρὸς αὐλὸν καὶ ῥυθμὸν, καὶ εὐτακτον ἔμβασιν τοῦ ποδός· καὶ τὸ πρῶτον σύνθημα Λακεδαιμονίοις πρὸς τὴν μάχην ὁ αὐλὸς ἐνδίδωσι. τοιγαροῦν καὶ ἐκράτουν ἅπαντων, μουσικῆς αὐτοῖς καὶ εὐρυθμίας ἡγουμένης· ἴδοις δ' ἂν καὶ τοὺς ἐΦήβους αὐτῶν οὐ μείον ὀρχεῖσθαι ἢ ὀπλομαχεῖν μαθηάνοντας. ὅταν γὰρ ἀκροχειρισάμενοι, καὶ παίσαντες, καὶ παισθέντες, ἐν τῷ μέρει παύσωνται, εἰς ὀρχησιν αὐτοῖς ἡ ἀγωνία τελευτᾷ. καὶ αὐλητῆς μὲν ἐν τῷ μέσῳ κάθηται ἐπαυλῶν καὶ κτυπῶν τῷ ποδί, οἱ δὲ, κατὰ στοῖχον ἀλλήλοις ἐπόμενοι, σχήματα παντοῖα ἐπιδείκνυνται, πρὸς ῥυθμὸν ἔμβαίνοντες, ἄρτι μὲν πολεμικά, καὶ μετ' ὀλίγον δὲ χορευτικά, ἃ
- 11 Διονύσω καὶ Ἀφροδίτῃ Φίλα. Τοιγαροῦν καὶ τὸ ἄσμα, ὃ μετὰξὺ ὀρχούμενοι ἄδουσιν, Ἀφροδίτης ἐπὶ κλησὶς

rum esse videntur, a Polluce & Castore Caryaticam edocui, (saltationis id genus est, quod Caryis, Laconicae pago, discitur) cum Musis omnia faciunt, adeo ut etiam ad tibiam & rhythmum pugnent, & ordinatum pedis ingressum; & primum signum pugnae Lacedaemoniis canat tibia. Igitur etiam vicerunt omnes, musica duce, & motuum concinnitate; videasque illorum adolescentes non minus saltare, quam pugnare armis discentes. Cum enim manibus iam confertis percussere, & percussi sunt, cum per vires quiescunt, in saltationem illis certamen exit. Ac sedet in medio tibicen, canens, pede solum percutiens: illi vero, ut in versus divisi sunt, se invicem secuti habitus ostendunt omnis generis, incedentes ad numeros, iam quidem bellicos, paulo post autem saltatorios, Baccho & Veneri gratos. Quare etiam canticum, quod inter saltandum ca-

ἐστὶ καὶ Ἑρώτων, ὡς συγκωμάζοιεν αὐτοῖς, καὶ συνορ-
χοῖντο. καὶ θάτερον δὲ τῶν ἀσμάτων (δύο γὰρ ἄδεται)
διδασκαλίαν ἔχει ὡς χρὴ ὀρχεῖσθαι. πόρρω γὰρ Φασιν,
ὦ παῖδες, πόδα μετάβατε, καὶ κωμάξατε βέλτιον,
τούτέστιν, ἄμεινον ὀρχήσασθε. ὅμοια δὲ καὶ οἱ τὸν ὄρμον
καλούμενον ὀρχούμενοι ποιῶσιν. Ὁ δὲ ὄρμος ὀρχησίς 12
ἐστὶ κοινὴ ἐΦήβων τε καὶ παρθένων, παρ' ἓνα χορευόν-
των, καὶ ὡς ἀληθῶς ὄρμω ἑοικότων. καὶ ἡγεῖται μὲν ὁ
ἐΦηβος τὰ νεανικὰ ὀρχούμενος, καὶ ὅσοις ὕστερον ἐν πο-
λέμῳ χρήσεται, ἡ παρθένος δὲ ἐπεται κοσμίως, τὸ θῆ-
λυ χορεύειν διδάσκουσα, ὡς εἶναι τὸν ὄρμον ἐκ σωφροσύ-
νης καὶ ἀνδρίας πλεκόμενον. καὶ αἱ γυμνοπαιδίαι δὲ αὐ-
τοῖς ὁμοίως ὀρχησίς ἐστιν. Ἄ δὲ Ὀμηρὸς ὑπὲρ Ἀριάδνης 13
ἐν τῇ ἀσπίδι πεποιήκε, καὶ τοῦ χοροῦ, ὃν αὐτῇ Δαίδα-
λος ἤσκησεν, ὡς ἀνεγνώκoti σοι παρήμι· καὶ τοὺς ὀρ-
χιστάς δὲ τοὺς δύο, οὓς ἐκεῖ ὁ ποιητὴς κυβιστητῆρας

nunt, Veneris invitatio est & Cupidinum, ut saltent se-
cum, & tripudiant: alterum vero canticorum (duo enim
canuntur) institutionem continet, quomodo saltandum sit.
Porro enim aiunt, o pueri, promovete pedem, & saltate melius.
Similia vero faciunt illi quoque, qui Hormum saltant. Est
autem Hormus saltatio communis adolescentium atque vir-
ginum, alterna serie choreas agentium, monilique, qui
Hormus est, re vera similitum. Ac ducit choream iuvenis,
iuveniles gressus saltans, & quibus deinde in bello usus
est: sequitur virgo, decenter saltare suum sexum docens;
ut adeo sit *monile* quasi ex modestia & fortitudine plexum.
Gymnopaediae similiter saltatio apud eos est. Quae autem
Homerus de Ariadne in clypeo Achillis describendo fecit *car-
mina*, & de choro, quem illi exercuit Daedalus, apud te,
qui legeris, praetermitto, & saltatores duo, quos ibi poë-

- καλεῖ, ἡγουμένους τοῦ χοροῦ· καὶ πάλιν, ἃ ἐν τῇ αὐτῇ ἀσπίδι λέγει· Κούροι δ' ὀρχηστῆρες ἐδίνεον· ὥς τι κάλλιστον τοῦτο τοῦ Ἡφαίστου ἐμποίησαντος τῇ ἀσπίδι. τοὺς μὲν γὰρ Φαίακας καὶ πάνυ εἰκὸς ἦν ὀρχήσει χαίρειν, ἄβρους τε ὄντας, καὶ ἐν πάσῃ εὐδαιμονίᾳ διατρίβοντας. ὁ γοῦν Ὅμηρος τοῦτο αὐτῶν μάλιστα θαυμάζοντα πεποίηκε τὸν Ὀδυσσεά, καὶ τὰς μαρμαρυγὰς τῶν
- 14 ποδῶν θεώμενον. Ἐν μὲν γε Θεσσαλίᾳ, τοσούτον ἐπέδωκε τῆς ὀρχηστικῆς ἢ ἀσκησις, ὥστε τοὺς προστάτας καὶ προαγωνιστὰς αὐτῶν, προορχηστῆρας ἐκάλουν. καὶ δηλοῦσι τοῦτο αἱ τῶν ἀνδριάντων ἐπιγραφαί, οὓς τοῖς ἀριστεύουσιν ἀνίστασαν. Προῦκρινε γάρ, Φησι, προορχηστῆρα ἃ πόλις. καὶ αὖθις, Εἰλατίωνι τὰν εἰκόνα ὁ δᾶ-
- 15 μος εὖ ὀρχησαμένῳ τὰν μάχαν. Ἐὼ λέγειν ὅτι τελετὴν ἀρχαίαν οὐδεμίαν ἔστιν εὐρεῖν, ἄνευ ὀρχήσεως, Ὀρφεῶς δηλαδὴ καὶ Μουσαίου καὶ τῶν τότε ἀρίστων ὀρχηστῶν

ta in caput saltantes appellat, chori duces: & quae rursus ait in clypeo, *Saltantes iuvenes convertebantur in orbem*, vel ut pulcherrimum hoc quiddam in clypeo Vulcanus elaboravisset. Phaeaces quidem maxime consentaneum erat saltatione gaudere, delicatos homines, & in felicitate omni vitam agentes. Itaque Homerus hoc maxime in illis miratum induxit Ulyssēm, *Spestantemque pedes motu trepidante micantes*. In Thessalia tantum aucta fuerat saltatoriae exercitatio, ut suos duces & propugnatores *Praefules* dicerent: indicantque illud statuarum inscriptiones, quas viris fortibus ob rem bene gestam posuere. *Elegit enim*, ait una, *Praefulem civitas*: & rursus, *Ilationi statuam dedit populus bene saltata pugna*. Omitto dicere, quod initia antiqua invenire nulla est sine saltatione, cum nempe Orpheus & Musaeus, & qui optimi erant illa aetate saltatores, ea constituerint,

καταστησαμένων αὐτὰς, ὥς τι κάλλιστον καὶ τοῦτο νο-
μοθετησάντων σὺν ῥυθμῷ καὶ ὀρχήσει μυεῖσθαι. ὅτι δ'
οὕτως ἔχει, (τὰ μὲν ὄργια σιωπᾶν ἄξιον, τῶν ἀμυήτων
ἐνεκα) ἐκεῖνο δὲ πάντες ἀκούουσιν, ὅτι τοὺς ἐξαγορεύον-
τας τὰ μυστήρια, ἐξορχεῖσθαι λέγουσιν οἱ πολλοί. Ἐν 16
Δήλῳ δὲ γε οὐδὲ αἱ θυσίαι ἀνευ ὀρχήσεως, ἀλλὰ σὺν
ταύτῃ, καὶ μετὰ μουσικῆς ἐγίνοντο. παίδων χοροὶ συν-
ελθόντες ὑπ' αὐλῷ καὶ κιθάρᾳ οἱ μὲν ἐχόρευον, ὑπὼρ-
χοῦντο δὲ οἱ ἄριστοι, προκρίθεντες ἐξ αὐτῶν. τὰ γοῦν τοῖς
χοροῖς γραφόμενα τούτοις ᾠσματα, ὑπορχήματα ἐκα-
λεῖτο, καὶ ἐμπέπληστο τῶν τοιούτων ἡ λύρα. Καὶ τί σοι 17
τοὺς Ἕλληνας λέγω, ὅπου καὶ Ἰνδοί, ἐπειδὴν ἑωθεν
ἀναστάντες προσεύχωνται τὸν Ἥλιον, οὐχ ὥσπερ ἡμεῖς
τὴν χεῖρα κύσαντες, ἡγούμεθα ἐντελῇ ἡμῶν εἶναι τὴν εὐ-
χήν, ἀλλ' ἐκεῖνοι πρὸς τὴν ἀνατολὴν στάντες, ὀρχήσει
τὸν Ἥλιον ἀσπάζονται, σχηματίζοντες ἑαυτοὺς σιωπῇ,

qui tanquam pulcherrimum quiddam illud quoque in legi-
bus posuerint, ut cum rhythmo & saltatione homines ini-
tiarentur. Rem ita se habere, ipsa quidem orgia tacere oportet,
propter non initiatos: at illud omnes audiunt, eos,
qui enuntiant mysteria, extra *sacrum chorum* saltare vulgo
dici. In Delo autem neque sacrificia sine saltatione *perage-*
bantur, sed cum hac & cum musica fiebant. Nempe pue-
rorum chori convenientes ad tibiam ac citharam partim
quidem agebant choreas, partim vero cantum & modos
praeibant praestantissimi ex eorum numero delecti. Car-
mina igitur scripta his choris, vocabantur Hyporchemata,
quorum pleni sunt poëtae Lyrici. Et quid Graecos tibi
commemoro, cum etiam Indi, postquam mane surrexe-
runt, adorent Solem, non ut nos, qui ubi manum fumus
osculati, perfectam putamus a nobis esse adorationem: sed
stantes in orientem conversi saltatione Solem salutant, si-

- καὶ μιμνύμενοι τὴν χορείαν τοῦ Θεοῦ· καὶ τοῦτ' ἐστὶν Ἰνδῶν καὶ εὐχὴ, καὶ χοροὶ, καὶ θυσία. διὸ καὶ τούτοις ἰλεοῦνται τὸν Θεὸν οἷς, καὶ ἀρχομένης καὶ διομένης τῆς
- 18 ἡμέρας. Αἰθίοπες δέ γε καὶ πολεμοῦντες, σὺν ὀρχήσει αὐτοὶ δρῶσι· καὶ οὐκ ἂν ᾤφειτο βέλος Αἰθίοψ ἀνὴρ, ἀφελὼν τῆς κεφαλῆς, (ταύτῃ γὰρ ἀντὶ Φαρέτρας χρῶνται, περιδέοντες αὐτῇ ἀκτινῆδον τὰ βέλη) εἰ μὴ πρότερον ὀρχήσαιτο καὶ τῷ σχήματι ἀπειλήσειε, καὶ προεκφοβήσειε
- 19 τῇ ὀρχήσει τὸν πολέμιον. Ἄξιον δέ, ἐπεὶ τὴν Ἰνδικὴν καὶ τὴν Αἰθιοπίαν διεξεληλύθαμεν, καὶ ἐς τὴν γείτονα αὐτῶν Αἴγυπτον καταβῆναι τῷ λόγῳ. δοκεῖ γάρ μοι ὁ παλαιὸς μῦθος καὶ Πρωτέα τὸν Αἰγύπτιον, οὐκ ἄλλο τι ἢ ὀρχηστὴν τινα γενέσθαι λέγειν, μιμητικὸν ἀνθρώπων, καὶ πρὸς πάντα σχηματίζεσθαι, καὶ μεταβάλλεσθαι δυνάμενον, ὥς καὶ ὕδατος ὑγρότητα μιμῆσθαι καὶ πυρὸς ὀξύτητα ἐν τῇ τῆς κινήσεως σφοδρότητι, καὶ λέοντος

lento conformantes se, & Dei huius saltationem imitantes. Et haec est Indorum adoratio, & chori, & sacrificium: quare etiam his rebus bis placant Deum, tum incipiente die, tum occidente. Aethiopes autem etiam dum proeliantur, cum saltatione hoc faciunt: nec emisit sagittam vir Aethiops capite ablatam, (hoc enim utuntur pro pharetra, cui radiorum instar sagittas circumponant) nisi saltaverit prius, & habitu minatus sit, & saltatione hostem ante teruerit. Operae pretium autem est, cum Indiam & Aethiopiam narraverimus, etiam in vicinam illis Aegyptum oratione descendere. Videtur enim mihi antiqua fabula, Aegyptium Protea nihil aliud quam saltatorem quendam fuisse, dicere, virum imitandi facultate magna praeditum, qui ad figuras se componere omnes, & mutare in omnia posset, adeo ut aquae mobilitatem imitaretur, & celeritatem ignis motus vehementia, & leonis feritatem, & pardalis iracundiam,

ἀγριότητα, καὶ παρδάλεως θυμὸν, καὶ δένδρου δόνημα,
καὶ ὅλως, ὅ, τι καὶ θελήσειεν. ὁ δὲ μῦθος παραλαβὼν
πρὸς τὰ παραδοξότερον, τὴν Φύσιν αὐτοῦ διηγῆσατο, ὡς
γιγνομένου ταῦτα, ἅπερ ἐμιμείτα ὅπερ δὴ καὶ τοῖς νῦν
ὀρχαυμένοις πρόσσεστιν. ἴσθις τ' αὖ οὖν αὐτοὺς πρὸς τὸν αὐ-
τὸν καιρὸν ὡκέως διαλλαττομένους, καὶ αὐτὸν μιμου-
μένους τὸν Πρωτέα. εἰκάζειν δὲ χρὴ καὶ τὴν Ἐμψυσαν
τὴν ἐς μυρίας μορφὰς μεταβαλλομένην, τοιαύτην τινὰ
ἄνθρωπον ὑπὸ τοῦ μύθου παραδεδοσθαι. Ἐπὶ τούτοις δι- 20
καιον, μηδὲ τῆς Ῥωμαίων ὀρχήσεως ἀμνημονεῖν, ἣν οἱ
εὐγενέστατοι αὐτῶν τῷ πολεμικωτάτῳ τῶν θεῶν Ἀρεῖ,
οἱ Σάλιοι καλούμενοι (ἱερωσύνης δὲ τοῦτο ὄνομα) ὀρ-
χοῦνται σεμνοτάτην τε ἅμα, καὶ ἱερωτάτην. Βιθυνὸς δὲ 21
μῦθος καὶ οὗτος, οὐ πάντῃ τῶν Ἰταλιωτικῶν ἀλλότριος,
οἱ τὸν Πρίαπον δαίμονα πολεμιστὴν, τῶν Τιτάνων οἶ-
μαι ἓνα ἢ τῶν Ἰδαίων Δακτύλων, τοῦτο ἔργον πεποιοη-
μένων, τὸ ἐνόπλιον παιδεύειν, παραλαβόντα παρὰ τῆς

& agitationem arboris, & quidquid denique vellet. Sed fa-
bula ea parte rem assumens, qua erat admirabilior, naturam
eius narrabat, quasi fieret illa omnia, quae imitaretur.
Quod his etiam, qui nunc saltant, inest. Videas enim illos
eodem tempore celeriter immutari, ipsumque aemulari Pro-
tea. Conicere licet, Empusam etiam illam, in sexcentas
species verti solitam, ex eo genere hominem a fabula esse
traditam. Praeter haec neque Romanorum saltatio oblivio-
ne praetermittenda est, quam generosissimi illorum, Sa-
lii vocantur, quae sacerdotii appellatio est, Deorum bel-
licosissimo, Marti, obeunt, gravissimam sanctissimamque.
Bithyna autem fabula & ista est, ab Italicis non multum
abhorrens, quae aiunt, Priapum, bellatorem genium, Tita-
num puto unum aut Dactylorum Idaeorum, disciplinam
vibrandi arma professum, acceptum a Iunone Martem,

- Ἦρας τὸν Ἄρη, παῖδα μὲν ἔτι, σκληρὸν δὲ καὶ πέρα τοῦ μετρίου ἀνδρικόν, μὴ πρότερον ὅπλομαχεῖν διδάξαι, πρὶν τέλειον ὄρχηστὴν ἐπειργάσατο· καὶ ἐπὶ τούτῳ καὶ μισθὸς αὐτῷ παρὰ τῆς Ἦρας ἐγένετο, δεκάτην αἰὲ τῶν ἐκ τοῦ πολέμου περιγιγνομένων τῷ Ἄρει, παρ' αὐτοῦ
- 22 λαμβάνειν. Τὰ μὲν γὰρ Διονυσιακὰ καὶ Βακχικὰ, οἶμαί σε μὴ περιμένειν ἐμοῦ ἀκοῦσαι, ὅτι ὄρχησις ἐκείνα πάντα ἦν. τριῶν γοῦν οὐσῶν τῶν γενικωτάτων ὄρχήσεων, Κόρδακος, καὶ Σικιννίδος, καὶ Ἐμμελείας, οἱ Διονύσου θεράποντες οἱ Σάτυροι ταύτας ἐφευρόντες ἀφ' αὐτῶν ἐκάστην ὠνόμασαν. καὶ ταύτῃ τῇ τέχνῃ χρώμενος ὁ Διόνυσος Τυρρηνούς καὶ Ἰνδοὺς καὶ Λυδοὺς ἐχειρώσατο, καὶ Φῦλον οὕτω μάχιμον τοῖς αὐτοῖς θιάσοις κατωρχήσατο.
- 23 Ὡστε, ὦ θαυμάσιε, ὅρα μὴ ἀνόσιον ἦ, κατηγορεῖν ἐπιτηδεύματος θείου τε ἅμα, καὶ μυστικοῦ, καὶ τοσοῦτοις θεοῖς ἐσπουδασμένου, καὶ ἐπὶ τιμῇ αὐτῶν ὀρωμένου, καὶ τοσαύτην τέρψιν ἅμα, καὶ παιδείαν ὠφέλιμον παρεχο-

puerum illum quidem adhuc, sed durum & supra modum virilem, non prius armis pugnare docuisse, quam saltatorem perfectum reddidisset. Hac de re merces illi a Iunone attributa, ut decimam semper eorum, quae bello ad Martem pervenirent, ab eo acciperet. Dionysiaca enim & Bacchica non puto te expectare ut ex me audias, saltationem fuisse illa omnia. Cum enim tria summa genera essent saltationis, Cordax, Sicinnis & Emmeleia; ministri Dionysi Satyri has inventas a se nominarunt singulas. Et hac arte usus Dionysus Tyrrhenos & Indos & Lydos domuit, & gentem adeo pugnacem iisdem thiasis inducendis subegit. Quae cum ita sint, vir admirabilis, vide, ne impium sit accusare studium divinum simul, & mysticum, & a tot Diis cultum, & illorum honori exercitum, & tantam delectationem simul, & utilem lulum praebens. Mi-

μένον. θαυμάζω δέ σου καί κεῖνο, εἰδὼς Ὅμηρου καὶ Ἡσιόδου μάλιστα ἐραστὴν ὄντα σε, (αὐτὸς γὰρ ἐπὶ τοὺς ποιητὰς ἐπάνειμι) πῶς ἀντιφθέγγεσθαι ἐκείνοις τολμᾷς, πρὸ τῶν πάντων ὀρχησιν ἐπαινοῦσιν. ὁ μὲν γὰρ Ὅμηρος τὰ ἥδιστα καὶ κάλλιστα καταλέγων, ὕπνον, καὶ φιλότητα, καὶ μολπὴν, καὶ ὀρχησιν, μόνην ταύτην ἀμύμονα ὠνόμασε, προσμαρτυρήσας, ἡ Δία, καὶ τὸ ἡδὺ τῇ μολπῇ, ἅπερ ἀμφοτέρω τῇ ὀρχηστικῇ πρόσεστι, καὶ ὡδὴ γλυκερὰ, καὶ ὀρχηθμὸς ἀμύμων, ὃν σὺ νῦν μωμᾷσθαι ἐπινοεῖς. καὶ πάλιν ἐν ἐτέρῳ μέρει τῆς ποιήσεως

Ἄλλα μὲν γὰρ ἔδωκε θεὸς πολεμῆϊα ἔργα,

Ἄλλα δ' ὀρχηστὴν τέ, καὶ ἡμερόεσσας αἰοιδὴν.

ἡμερόεσσα γὰρ ὡς ἀληθῶς, ἡ μετ' ὀρχήσεως ὡδὴ, καὶ δῶρον θεῶν τοῦτο κάλλιστον. καὶ ἔοικεν εἰς δύο διηρηκώς ὁ Ὅμηρος τὰ πάντα πράγματα, πόλεμον καὶ εἰρήνην, τοῖς τοῦ πολέμου μόνα ταῦτα ὡς κάλλιστα ἀντιτεθει-

ror vero illam etiam rationem tuam, cum amatorem te Homeri atque Hesiodi inprimis norim, (rursus enim ad poetas redeo) quomodo contradicere illis audeas, saltationem ante omnia laudantibus. Etenim Homerus suavissima & pulcherrima dum enarrat, *somnum*, & *amorem*, & *cantum*, & *saltationem*, solam hanc nominavit *reprehensionis expertem*, qui etiam suavitatem suo testimonio cantui tribuat; quorum utrumque sane saltatoriae adest, cum cantus dulcis, tum saltatio reprehensionis expers, quam tu tamen nunc reprehendere audes. Et rursus alia parte poëteos:

Istum namque Deus concinnat bellipotentem,

Hunc alium choreaeque, & cantus amabilis ornat.

Amabilis enim re vera cantus cum chorea, & donum Deorum hoc pulcherrimum. Et videtur in classes duas divisisse Homerus res omnes, bellum & pacem, ac bellicis rebus sola haec tanquam pulcherrima opposuisse. Hesiodus ve-

- 24 κέιναι. Ὁ δὲ Ἡσίοδος, οὐ παρ' ἄλλου ἀκούσας, ἀλλ' ἰδὼν αὐτὸς ἔωθεν εὐθύς ὀρχουμένας τὰς Μούσας, ἐν ἀρχῇ τῶν ἐπῶν τοῦτο περὶ αὐτῶν τὸ μέγιστον ἐγκώμιον διηγεῖται, ὅτι περὶ κρήνην ἰοιδέα πόσσ' ἀπαλοῖσιν ὀρχεῦνται, τοῦ πατρὸς τὸν βῶμον περιχορεύουσαι. ἀλλὰ σὺ μὲν, ὦ γενναῖε, μονονουχὶ θεομαχῶν, ὑβρίζεις εἰς τὴν ὀρχηστικὴν. Ὁ Σωκράτης δὲ, σοφώτατος ἀνὴρ, εἶγε πιστευτέον τοῦτο περὶ αὐτοῦ λέγοντι τῷ Πυθίῳ, οὐ μόνον ἐπῆναι τὴν ὀρχηστικὴν, ἀλλὰ καὶ ἐκμαθεῖν αὐτὴν ἡξίου, μέγιστον νέμων εὐρυθμία, καὶ εὐμουσία, καὶ κινήσει ἐμμελεῖ, καὶ εὐσχημοσύνη τοῦ κινουμένου, καὶ οὐκ ἠδεῖτο γέρων ἀνὴρ, ἐν τῶν σπουδαιωτάτων μαθημάτων καὶ τοῦτο ἡγούμενος εἶναι· καὶ ἔρολλέ γε ἐκεῖνος περὶ ὀρχηστικὴν οὐ μετρίως σπουδάσασθαι, ὅσγε καὶ τὰ μικρὰ οὐκ ὤκνει μαθάνειν, ἀλλὰ καὶ εἰς τὰ διδασκαλεῖα τῶν αὐλητρίδων ἐφοῖτα, καὶ παρ' ἐταίρας γυναικὸς οὐκ

ro, qui non audisset ab alio, sed ipse vidisset mane statim saltantes Musas, in principio carminis hanc maximam earum laudem enarrat, quod

Caeruleum circa fontem tenero pede saltans,

Et patris circum dustant altare choreas.

At tu, generose, tantum non Deos oppugnans contem-
nolose de saltatoria loqueris. At Socrates, vir sapientissimus, siquidem fides habenda dicenti hoc de ipso Pythio, non laudabat modo saltatoriam, sed discere etiam illam operae pretium putabat, qui plurimum tribueret concinnitati, & musicae venustati, & numerosis motibus, & decenti inter movendum habitui; nec pudebat virum senem, qui nempe disciplinam hanc quoque maxime seriam putaret. Nec mediocriter ille circa saltatoriam elaboraturus erat, qui parva etiam impigre disceret, quin tibicinarum scholas frequentaret, & a meretrice Aspasia grave quiddam audire

ἀπηξίου σπουδαῖόν τι ἀκούειν τῆς Ἀσπασίας. καίτοι
 ἐκεῖνος ἄρτι ἀρχομένην ἑώρα τότε τὴν τέχνην, καὶ οὐδέπω
 εἰς τοσοῦτον κάλλος διηρθρωμένην. εἰ δὲ τοὺς νῦν ἐπὶ μέ-
 γυστον προαγαγόντας αὐτὴν ἐθεᾶτο, εὖ οἶδα, πάντων ἂν
 ἐκεῖνός γε ἀφόμενος, μόνῳ τῷ θεάματι τούτῳ τὸν νοῦν
 ἂν προσεῖχε, καὶ τοὺς παῖδας οὐκ ἂν ἄλλο τι πρὸ αὐ-
 τοῦ ἐδιδάξατο. Δοκεῖς δέ μοι ὅταν κωμωδίαν καὶ τραγω- 26
 δίαν ἐπαινῆς, ἐπιλελῆσθαι ὅτι καὶ ἐν ἑκατέρᾳ ἐκείνων
 ὀρχήσεως ἰδίον τι εἶδός ἐστιν, οἷον τραγικῇ μὲν, ἡ Ἐμμέ-
 λεια, κωμωδικῇ δὲ ὁ Κόρδαξ, ἐνίοτε δὲ καὶ τρίτης, Σι-
 κινίδος προσλαμβάνομένης. ἐπεὶ δὲ ἐν ἀρχῇ καὶ προετί-
 μησας τῆς ὀρχήσεως, τὴν τραγωδίαν καὶ τὴν κωμωδίαν,
 καὶ αὐλητὰς κυκλίους, καὶ κιθαρῳδίαν, ἐναγώνια ταῦ-
 τα, καὶ διὰ τοῦτο σεμνὰ προσειπῶν· Φέρε νῦν ἀντεξέτα-
 σωμεν τῇ ὀρχήσει ἕκαστον αὐτῶν. καίτοι τὸν μὲν αὐλὸν,
 εἰ δοκεῖ, καὶ τὴν κιθάραν παρῶμεν· μέρη γὰρ τῆς ταῖ

non dedignaretur. Quamquam ille nascentem demum vi-
 debat artem, & nondum ad tantam pulchritudinem *quasi*
 articulis omnibus perfectam. Si vero eos vidisset, qui nunc
 ad summum eam *fastigium* evexerunt, omnibus ille, bene
 novi, relictis, soli huic spectaculo advertisset animum,
 nec prius quidquam pueros doceri iussisset. Videris autem
 mihi, cum Comoediam laudas & Tragoediam, oblitus esse,
 etiam in unaquaque illarum suum quoddam saltationis ge-
 nus inesse, nempe Tragicæ *poësi* eam, quæ Emmeleia vo-
 catur, Comicæ autem Cordacem: interdum vero tertium
 quoque, assumpta Sicinnide. Cum vero in principio etiam
 prætuleris saltationi Tragoediam & Comoediam, & illos
 in circulis tibicines, & citharoedorum artem, quæ certa-
 minis materiem, & ob id ipsum honesta, appellares: age
 iam componamus unumquodque eorum cum saltatione.
 Quamquam tibiam citharamque, si videtur, prætermitta-

27 ὀρχηστοῦ ὑπηρεσίας καὶ ταῦτα. Τὴν τραγωδίαν δὲ γε ἀπὸ τοῦ σχήματος πρώτου καταμάθωμεν, οἷα ἐστίν, ὡς εἰδεχθὲς ἅμα καὶ φοβερὸν θέαμα εἰς μῆκος ἄρρυθμον ἡσκημένος ἄνθρωπος, ἐμβάταις ὑψηλοῖς ἐποχούμενος, πρόσωπον ὑπὲρ κεφαλῆς ἀνατεινόμενον ἐπικείμενος, καὶ στόμα κεκηνὸς πάμμεγα, ὡς καταπίόμενος τοὺς θεατάς· ἐῷ λέγειν προστερνίδια καὶ προγαστρίδια, προσθετὴν καὶ ἐπιτεχνητὴν παχύτητα προσποιούμενος, ὡς μὴ τοῦ μήκους ἢ ἄρρυθμίας ἐν λεπτοῦ μάλλον ἐλέγχχοιτο· εἴτ' ἔνδοθεν αὐτὸς κεκραγὼς, ἐαυτὸν ἀνακλῶν καὶ κατακλῶν, ἐνίοτε καὶ περιάδων τὰ ἱαμβεῖα, καὶ, τὸ δὴ αἰσχιστον, μελωδῶν τὰς συμφοράς, καὶ μόνῃς τῆς Φωνῆς ὑπεύθυνον παρέχων ἑαυτόν· τὰ γὰρ ἄλλα τοῖς ποιηταῖς ἐμέλησε προπολλοῦ ποτε γενομένοις. καὶ μέχρι μὲν Ἀνδρομάχῃ τις, ἢ Ἑκάβῃ ἐστὶ, φορητὸς ἢ αἰδή. ὅταν δὲ Ἡρακλῆς αὐτὸς εἰσελθὼν μονωδῇ, ἐπιλαβόμενος αὐτοῦ,

mus : partes enim istae quoque ministerii saltatoris. Tragoediam vero a primo illius habitu, qualis sit, contemplemur. Quam odiosum simul & terribile spectaculum in longitudinem inconcinnam excultus homo, cothurnis investus altis, personam impositam gerens, quae ultra caput emineat, & os latissime hians, quasi devoraturus esset spectatores, omitto dicere, antepectoralia, & anteventralia, adfciticiam & artificialem crassitiem assumens, ne inconcinna longitudo in tenui corpore magis deprehendatur: deinde intra personam ipse clamans, nunc sublata nunc demissa voce & fracta, nunc circumducta, canens iambicos versus, &, quod turpissimum est, ad modos praescriptos cantans alienas calamitates, & solius se vocis auctorem praestans; reliqua enim poetae, qui olim fuere, curarunt. Et quamdiu Andromache quaedam aut Hecuba est, quae agitur, tolerabilis cantus. Cum vero ingressus in scenam ipse Hercules

καὶ μήτε τὴν λεοντὴν αἰδεσθεῖς, μήτε τὸ ρόπαλον ὃ
 περικείται, σολοικίαν εὖ Φρονῶν εἰκότως Φαίη ἂν τις τὸ
 πρᾶγμα. Καὶ γὰρ αὖ, ὅπερ ἐνεκάλεις τῇ ὀρχηστικῇ, 28
 τὸ ἄνδρας ὄντας μιμῆσθαι γυναῖκας, κοινὸν τοῦτο καὶ
 τῆς τραγωδίας καὶ τῆς κωμωδίας ἔγκλημα ἂν εἴη. πλεί-
 ους γοῦν ἐν αὐταῖς τῶν ἀνδρῶν αἱ γυναῖκες. Ἡ κωμωδία 29
 δὲ καὶ τῶν προσώπων αὐτῶν τὸ καταγέλαστον μέρος
 τοῦ τερπνοῦ αὐτῇ νενομίκεν, οἷα Δάων καὶ Τιβίων καὶ
 Μαγείρων πρόσωπα. τὸ δὲ τοῦ ὀρχηστῆς σχῆμα ὡς μὲν
 κόσμιον καὶ εὐπρεπές, οὐκ ἔμελλε χρὴ λέγειν· ὅτλα γὰρ
 τοῖς μὴ τυφλοῖς ταῦτα· τὸ δὲ πρόσωπον αὐτὸ, ὡς κάλ-
 λιστον, καὶ τῷ ὑποκειμένῳ δράματι εἰκός, οὐ κεχρησ-
 δὲ ὡς ἐκεῖνα, ἀλλὰ συμμεμυκός· ἔχει γὰρ πολλοὺς τοὺς
 ὑπὲρ αὐτοῦ βοῶντας. Πάλαι μὲν γὰρ αὐτοὶ καὶ ἥδον καὶ 30
 ὠρχοῦντο· εἴτ' ἐπειδὴ κινουμένων τὸ ἄσθμα τὴν ὥδην
 ἐπετάραττεν, ἄμεινον ἔδοξεν ἄλλους αὐτοῖς ὑπάδειν. Αἱ 31

solus canit, oblitus fui, nec leoninam reveritus, neque
 clavam, quibus indutus est, foloecismum eam rem prudens
 merito vocaverit. Rursus enim, quod reprehendebas saltatoriam,
 quod viri nati imitentur mulieres, illud commune
 Tragoediae pariter & Comoediae crimen fuerit: plures
 enim viris in utraque mulieres. Comoedia vero ridiculas
 sibi personas ipsas quoque, ut partem delectationis attribuit,
 quales sunt Davorum & Tibiorum & coquorum personae.
 Contra saltatoris habitus, quam ornatus & decorus sit,
 non opus est, uti dicam. Manifesta enim sunt ista his,
 qui caeci non sunt. Persona autem ipsa ut pulcherrima est,
 & subiectae actioni apta! non hians, ut ille, sed clauso
 ore: nam multos habet pro se clamantes. Etenim olim iidem
 canebant saltabantque: deinde cum moventium se spiritus
 difficiliter commeans turbaret cantum, commodius visum
 est, alios illis succinere. Ceterum argumenta utrisque

δὲ ὑποθέσεις κοινὰ ἀμφοτέροις, καὶ οὐδὲν τι διακεκριμέ-
 ναι τῶν τραγικῶν αἰ ὀρχηστικάι, πλὴν ὅτι ποικιλώτεραι
 αὐταί, καὶ πολυμαθέστεραι, καὶ μυρίας μεταβολὰς
 32 ἔχουσαι. Εἰ δὲ μὴ ἐναγώνιος ἡ ὀρχησις, ἐκείνην Φημί εἶ-
 ναι αἰτίαν, τὸ δοῖν τοῖς ἀγωνοθέταις μεῖζον καὶ σεμνό-
 τερον τὸ πρᾶγμα, ἢ ὥστε εἰς ἐξέτασιν καλεῖσθαι. ἔω
 λέγειν ὅτι πόλις ἐν Ἰταλίᾳ, τοῦ Χαλκιδικοῦ γένους ἡ
 ἀρίστη, καὶ τοῦτο ὥσπερ τι κόσμημα, τῷ παρ' αὐτοῖς
 33 ἀγῶνι προστέθεικεν. Ἐβέλω δέ σοι ἐνταῦθα ἤδη ἀπολο-
 γήσασθαι ὑπὲρ τῶν παραλελειμμένων τῷ λόγῳ, παμ-
 πόλων ὄντων, ὡς μὴ δοῖαν ἀγνοίας ἢ ἀμαθείας παρά-
 σχωμαι. οὐ γάρ με λέληθεν ὅτι πολλοὶ πρὸ ἡμῶν περὶ
 ὀρχήσεως συγγεγραφότες, τὴν πλείστην διατριβὴν τῆς
 γραφῆς ἐποίησαντο, πάντα τῆς ὀρχήσεως τὰ εἶδη ἐπεξ-
 ιόντες, καὶ ὀνόματα αὐτῶν καταλέγοντες, καὶ οἷα ἐκά-
 στη, καὶ ὑφ' ὅτου εὐρέθη, πολυμαθείας ταύτην ἐπίδειξιν

communia, neque differunt a Tragicis saltatoria, nisi quod
 haec maiorem varietatem habent, & plus doctrinae, & mil-
 le mutationes. Si vero certaminum publicorum materia non
 est saltatio, eius rei hanc aio esse causam, quod praefidi-
 bus certaminum maior res videtur atque honestior, quam
 quae ad tale examen vocetur. Omitto dicere illud, quod
 urbs Italiae, Chalcidici generis praestantissima, etiam hoc,
 quasi ornamentum quoddam certaminibus, quae apud se
 aguntur, adiecit. Volo autem hic tibi iam causam dicere
 pro his, quae in oratione mea, & multa quidem, praeter-
 misi, ne ignorantiae aut incitiae opinionem praebeam. Ne-
 que enim fugit me, multos ante nos, de saltatione qui scri-
 berent, maiorem scriptionum suarum partem in eo con-
 sumfisse, ut omnes saltationis species percurrerent, & no-
 mina illarum recenserent, & quae esset unaquaeque, & a
 quo inventa esset, rati, se hanc multiplicis doctrinae de-

ἡγούμενοι παρέξιν. ἐγὼ δὲ μάλιστα μὲν τὴν περὶ ταῦ-
 τα Φιλοτιμίαν, ἀπειρόκαλόν τε, καὶ ὀψιμαθῆ, καὶ
 ἑμαυτῷ ἀκαιρον οἶμαι εἶναι, καὶ διὰ τοῦτο παρήμι.
 Ἐπειτα δὲ καὶ ἐκείνῳ σε ἀξιῶ ἐννοεῖν καὶ μεμνηῖσθαι, ὅτι 34
 μοι νῦν οὐ πάσαν ὄρχησιν πρόκειται γενεαλογεῖν, οὐδὲ
 τοῦτον τὸν σκοπὸν ὑπεστησάμην τῷ λόγῳ, ὄρχήσεων ὀνό-
 ματα καταριθμήσασθαι, πλὴν ὅσων ἐν ἀρχῇ ὀλίγων
 ἐπεμνήσθην τὰς γενικωτέρας αὐτῶν προχειρισάμενος.
 ἀλλὰ τόγε ἐν τῷ παρόντι μοι κεφάλαιον τοῦ λόγου, τοῦ-
 τό ἐστι, τὴν νῦν ὄρχησιν καθεστῶσαν ἐπαινέσαι, καὶ δεῖ-
 ξαι ὅσα ἐν αὐτῇ τερπνὰ καὶ χρήσιμα περιλαβοῦσα ἔχει,
 οὐ πάλαι ἀρξάμενη ἐς τοσοῦτον κάλλος ἐπιδιδόναι, ἀλ-
 λὰ κατὰ τὸν Σεβαστὸν μάλιστα. αἱ μὲν γὰρ πρῶται
 ἐκεῖναι, ὥσπερ τινὲς ρίζαι καὶ θεμέλιοι τῆς ὄρχήσεως
 ἦσαν· τὸ δὲ ἄνθος αὐτῆς, καὶ τὸν τελεώτατον καρπὸν,
 ἔπερ νῦν μάλιστα ἐς τὸ ἀκρότατον ἀποτετέλεσται, τοῦ-

monstrationem exhibituros. Ego vero inprimis ambitiosum
 circa talia studium ineprum, & hominis feri studiorum, &
 mihi intempestivum esse arbitror, ac propterea omitto.
 Deinde vero illud etiam te cogitare & meminisse iubeo,
 mihi iam non propositum hoc esse, ut uniuscuiusque sal-
 tationis origines persequar, neque hunc libro huic scopum
 a me constitutum, enumerare saltationum nomina, prae-
 ter pauca illa, quorum ab initio mentionem feci, cum sum-
 ma earum genera proferrem. Sed summa mihi praesentis
 libri haec est, laudare saltationem, ut nunc constituta est,
 atque ostendere, quantum illa delectationis & utilitatis com-
 plexa habeat, cum non olim inceperit tanta pulchritudi-
 nis incrementa habere, sed Augusto maxime imperante.
 Nam primae illae quasi radices quaedam & fundamenta
 erant saltationis: sed florem illius, & perfectissimum fru-
 ctum, qui nunc maxime ad summum perfectionis fastigium

το νῦν ὁ ἡμέτερος λόγος διεξέρχεται, παρὲς τὸ Θερμαῦ-
στρίζειν, καὶ γέρανον ὀρχεῖσθαι, καὶ τὰ ἄλλα, ὡς μη-
δὲν τῇ νῦν ταύτῃ ἔτι προσήκοντα. οὐδὲ γὰρ ἐκεῖνο τὸ Φρύ-
γιον τῆς ὀρχήσεως εἶδος, τὸ παροίνιον καὶ συμποτικόν,
μετὰ μέθης γιγνόμενον, ἀγροίκων πολλάκις πρὸς αὐ-
λημα γυναικείον ὀρχαυμένων, σφοδρὰ καὶ καματηρὰ
πηδήματα, καὶ νῦν ἔτι ταῖς ἀγροικίαις ἐπιπολάζοντα,
ὑπ' ἀγνοίας παρέλιπον, ἀλλ' ὅτι μηδὲν ταῦτα τῇ νῦν
ὀρχήσῃ κοινωνεῖ. καὶ γὰρ ὁ Πλάτων ἐν τοῖς νόμοις, τὰ
μὲν τινα εἶδη ἐπαινεῖ ταύτης, τὰ δὲ πάνυ ἀπαξιοῖ, διαι-
ρῶν αὐτὰ ἕς τε τὸ τερπνόν καὶ τὸ χρήσιμον, καὶ ἀπελαύ-
νων αὐτῶν τὰ ἀσχημονέστερα, προτιμῶν δὲ καὶ θαυ-
35 μάζων θάτερα. Καὶ περὶ μὲν αὐτῆς ὀρχήσεως τοσαῦτα.
τὸ γὰρ πάντα ἐπεξιόντα μηκύνει τὸν λόγον, ἀπειρόκα-
λον. ἃ δὲ τὸν ὀρχηστὴν αὐτὸν ἔχειν χρὴ, καὶ ὅπως δεῖ
ἡσκῆσθαι, καὶ ἃ μεμαθηκέναι, καὶ οἷς κρατύνειν τὸ

pervenit, haec nunc oratio nostra persequitur, omisso,
quid sit Thermaystrida vel gruem saltare, & reliqua, quae
nihil iam ad hodiernam pertineant. Neque enim illud Phry-
gium saltationis genus, vinolentum illud & in ebriorum
conviviis exerceri solitum, rusticorum saepe ad tibicinae
cantum saltantium saltus vehementes & laboriosos, qui
nunc adhuc inter rusticos frequentantur, ignorantia qua-
dam praetermissi; verum quod haec talia nihil cum hodie-
rna saltatione commune habent. Etenim Plato in legibus,
quaedam huius genera laudat, quaedam vero plane reiicit,
dividens illa ipsa in delectationem & utilitatem, & re-
movens inde indecora, praeferens autem & admiratione
prosequens altera. Ac de saltatione ipsa tantum. Omnibus
enim persequendis producere orationem, ineptum fuerit.
Quae vero saltatorem ipsum habere oporteat, quomodo
exercitatus esse debeat, & quae didicisse, & quibus rebus

ἔργον, ἥδη σοι δίδειμι, ὡς μάθης, οὐ τῶν ῥαδίων καὶ τῶν
 εὐμεταχειρίστων οὖσαν τὴν τέχνην, ἀλλὰ πάσης παι-
 δεύσεως ἐς τὸ ἀκρότατον ἀφικνουμένην, οὐ μουσικῆς μόνον,
 ἀλλὰ καὶ ρυθμικῆς, καὶ γεωμετρικῆς, καὶ τῆς σῆς
 φιλοσοφίας μάλιστα, τῆς τε φυσικῆς καὶ τῆς ἠθικῆς,
 τὴν γὰρ διαλεκτικὴν αὐτῆς περιεργίαν ἀκαιρον αὐτῇ νε-
 νόμικεν. οὐ μὴν οὐδὲ ρητορικῆς ἀφίστηκεν, ἀλλὰ καὶ
 ταύτης μετέχει, καθ' ὅσον ἤθους τε καὶ πάθους ἐπιδει-
 κτική ἐστίν, ὣν καὶ οἱ ῥήτορες γλίσχονται. οὐκ ἀπῆλλα-
 κται δὲ καὶ γραφικῆς καὶ πλαστικῆς, ἀλλὰ καὶ τὴν
 ἐν ταύταις εὐρυθμίαν μάλιστα μιμουμένη φαίνεται, ὡς
 μηδὲν ἀμείνω μῆτε Φειδίαν αὐτῆς, μῆτε Ἀπελλῶν εἶναι
 δοκεῖν. Πρὸ πάντων δὲ Μνημοσύνην καὶ τὴν θυγατέρα 36
 αὐτῆς Πολύμνειαν ἰλεῶν ἔχειν αὐτῇ πρόκειται, καὶ με-
 μῆσθαι περὶ πάντων. κατὰ γὰρ τοὶ τὸν Ὀμηρι-
 κὸν Κάλχαντα τὸν ὀρχηστὴν εἶδεναι χρὴ τά τ' ὄντα,

confirmare opus suum, iam tibi enarro, uti discas, non
 inter faciles & leves tractatu esse hanc artem, sed ac sum-
 mum omnis doctrinae fastigium pertinere, non musicae
 modo, sed rhythmicae etiam, & geometricae, & philo-
 sophiae illius tuae maxime, tum naturalis, tum moralis,
 nam disputatricem illius subtilitatem intempestivam sibi pu-
 tavit. Verum ab oratoria non removit se, sed huius quo-
 que partem sibi vindicavit, in quantum mores atque af-
 fectus declaret, cuius rei etiam oratores cupidi sunt. Ne-
 que vero abhorret a pictura & plastice, sed harum artium
 concinnitatem inprimis imitari deprehenditur, ut nihilo me-
 lior neque Phidias, neque Apelles illa esse videatur. An-
 te omnia vero Mnemosynen eiusque Polymneian filiam
 propitiā habere illi propositum est, ac meminisse tentat
 omnium. More enim Homericus illius Calchantis scire oportet
 saltatorem omnia, quae sunt, & quae fiant, quaeque fuerint,

τάτ' ἐσσύμενα, πρότ' ἔοντα, ὡς μηδὲν αὐτὸν διαλασθῆναι, ἀλλ' εἶναι πρόχειρον τὴν μνήμην αὐτῶν. καὶ τὸ μὲν κεφάλαιον τῆς ὑποθέσεως, μιμητικὴ τίς ἐστὶν ἐπιστήμη, καὶ δεικτικὴ, καὶ τῶν ἐννοηθέντων ἐξαγορευτικὴ, καὶ τῶν ἀφανῶν σαφηνιστικὴ. καὶ ὅπερ ὁ Θουκυδίδης περὶ τοῦ Περικλέους ἔφη, ἐπαινῶν τὸν ἄνδρα, τοῦτο καὶ τὸ τοῦ ὀρχηστοῦ ἀκρότατον ἂν ἐγκώμιον εἴη, γινῶναι τε τὰ δέοντα, καὶ ἐρμηνεύσαι αὐτά. ἐρμηνεῖαν δὲ νῦν τὴν σαφηνεῖαν
 37 τῶν σχημάτων λέγω. Ἡ δὲ πᾶσα τῷ ἔργῳ χορηγία ἡ παλαιὰ ἱστορία ἐστὶν, ὡς προεῖπον, καὶ ἡ πρόχειρος αὐτῆς μνήμη τε καὶ μετ' εὐπρεπείας ἐπίδειξις. ἀπὸ γὰρ χάους εὐθύς, καὶ τῆς πρώτης τοῦ κόσμου γενέσεως ἀρξάμενοι, χρὴ αὐτὸν ἅπαντα εἰδέναι, ἄχρι τῶν κατὰ τὴν Κλεοπάτραν τὴν Αἰγυπτίαν. τούτῳ γὰρ τῷ διαστήματι περιωρίσθω ἡμῖν ἡ τοῦ ὀρχηστοῦ πολυμαθεῖα, καὶ τὰ διὰ μέσου μάλιστα ἴστω, Οὐρανοῦ τομὴν, Ἀφροδίτης γούνας, Τιτάνων μάχην, Διὸς γένεσιν, Ῥέας ἀπάτην,

ut nihil ipsum fugiat, sed prompta sit illorum memoria. Et quantum ad capitale argumentum & propositum artis, scientia est imitandi, ostendendique, & cogitata proferendi, & obscura declarandi: & quod Thucydides in laude Periclis dixit, illa summa etiam saltatoris laus fuerit, intelligere quid oporteat, & explicare. Explicationem autem nunc dico claram, uniuscuiusque habitus expressionem. Apparatus omnis huius operis antiqua historia est, ut praedixi, & prompta illius tum memoria, tum decora repraesentatio. Oportet enim illum, captis ab ipso statim Chao & prima mundi origine initiis, scire omnia, ad Cleopatram usque Aegyptiam. Hoc enim intervallo definiatur nobis saltatoris scientia, eaque praesertim sciat, quae interiecta sunt, Coeli castrationem, natales Veneris, Titanum pugnam, Iovis nativitatem, fraudem Rhae, subiectumque lapidem,

λίθου ὑποβολήν, Κρόνου δεσμὰ, τὰν τῶν τριῶν Ἀδελ-
 Φῶν κλῆρον. Εἶτα ἐξῆς Γιγάντων ἐπανάστασιν, πυρὸς 38
 κλοπὴν, ἀνθρώπων πλάσιν, Προμηθέως κόλασιν, Ἑρω-
 τος ἰσχὺν ἐκατέρου· καὶ μετὰ ταῦτα Δήλου πλάνην, καὶ
 Λητοῦς ὠδῖνας, καὶ Πύθωνος ἀναίρεσιν, καὶ Τιτυοῦ ἐπι-
 βουλὴν, καὶ τὸ μέσον τῆς γῆς εὐρισκόμενον πτήσει τῶν 39
 αἰετῶν. Δευκαλίωνα ἐπὶ τούτοις, καὶ τὴν μεγάλην ἐπὶ
 τούτου τοῦ βίου ναυαγίαν, καὶ λάρνακα μίαν λείψανον
 τοῦ ἀνθρωπείου γένους φυλάττουσαν, καὶ ἐκ λίθων ἀνθρώ-
 πους πάλιν· εἶτα Ἰάκχου σπαραγμὸν, καὶ Ἥρας δόλον,
 καὶ Σεμέλης κατάφλεξιν, καὶ Διονύσου ἀμφοτέρως
 τὰς γονάς, καὶ ὅσα περὶ Ἀθηνᾶς, καὶ ὅσα περὶ Ἡφαί-
 στου, καὶ Ἐριχθονίου, καὶ τὴν ἔριν τὴν περὶ τῆς Ἀττι-

4 Καὶ μετὰ ταῦτα Δήλου πλ.)
 Φασὶ γὰρ τὴν Δήλον τὴν νῆσον, πρὸ
 τοῦ τὸν Ἀπόλλωνα ὑπὸ Λητοῦς γεν-
 νηθῆναι, πλανᾶσθαι, κατὰ τὸ Αἰ-
 γαῖον πῆλαγος, Ἀσπυρίαν καλου-
 μένῃν, περὶ τὰς Κυκλάδας νήτους
 ἄλλοτε ἀλλαχῇ γίνουσαν. Αὐτὰ δὲ
 ὑπεδεξαμένη καὶ ἐπὶ τῷ τόκῳ ξενί-
 σασα (οὐδὲν γὰρ αὐτὴν μέρος γῆς
 ἐπίτιμα οὐσαν ὑπεδέχετο δι' ὄργην
 καὶ ἀπειλὰς Ἥρας) ἵσται τῆς ἄλλης
 καὶ μίση τῶν Κυκλάδων ἐρριζώθη.

Διὸ αὐτὴ μὲν Δῆλος ἐκλήθη, ἅτε
 δὴλη γεγονυῖα τῇ παγίᾳ στάσει. αἱ
 δὲ περὶ αὐτὴν κυκλοῦσαι αὐτὴν, Κυ-
 κλάδες. καὶ ἦν τὸ ἀπὸ τούτου ἱερὰ
 Ἀπόλλωνος. ἱστορεῖ Καλλιμάχος
 ἐν τῷ εἰς Δήλον ὕμνῳ. V.

6 Καὶ τὸ μέσον τῆς γῆς) Λέγου-
 σιν ἐν Δελφοῖς ὁμφαλὴν εἶναι ἐπὶ
 τοῦ ἐδάφους τοῦ γῆδος, καὶ περὶ αὐ-
 τὴν αἰετὸν γέγραπται ἀπὸ συνθέ-
 σεως λίθων. καὶ τοῦτο ἔφασκον τὸ
 μέσον ἀπάσης τῆς γῆς. V.

Saturni vincula, fratrum trium sortem. Tum deinceps Gi-
 gantum seditionem, ignem furto subductum, homines for-
 matos, Promethei poenam, vim utriusque Amoris. Et post
 ista Deli insulae sublato errore, & Latonae partum, &
 Pythonem sublatum, Tityi infidias, mediumque telluris lo-
 cum volatu aquilarum deprehensum. Deucalionem super
 haec, & magnum hoc vivente seculi naufragium, & ar-
 cam unam reliquias humani generis servantem, & enatos
 rursus ex lapidibus homines. Tum Iachum laceratum, &
 Iunonis dolum, & combustam Semelen, & utramque Dio-
 nysi nativitatem, & quaecunque traduntur de Minerva, &
 de Vulcano, & Erichthonio, & contentionem de Attica, &

κῆς, καὶ Ἀλιρρόθιον, καὶ τὴν πρώτην ἐν Ἀρείῳ πάγῳ
 40 κρίσιν, καὶ ὅλως τὴν Ἀττικὴν πᾶσαν μυθολογίαν. Ἐξ-
 αιρέτως δὲ τὴν Δήμητρος πλάνην, καὶ Κόρης εὕρεσιν, καὶ
 Κελεοῦ ξενίαν, καὶ Τριπτολέμου γεωργίαν, καὶ Ἰκαρίου
 ἀμπελουργίαν, καὶ τὴν Ἡριγόνης συμφορὰν, καὶ ὅσα
 περὶ Βορέου, καὶ ὅσα περὶ Ὠρειθυίας, καὶ Θησέως,
 καὶ Αἰγέως· ἔτι δὲ τὴν Μηδείας ὑποδοχὴν, καὶ αὐτὴς εἰς
 Πέρσας Φυγὴν, καὶ τὰς Ἐρεχθέως θυγατέρας, καὶ τὰς
 Πανδίωνος· ἅτε ἐν Θράκῃ ἔπαβον, καὶ ἔπραξαν. εἴτα ὁ
 Ἀκάμας, καὶ ἡ Φυλλίς, καὶ ἡ προτέρα δὲ τῆς Ἑλένης
 ἀρπαγὴ, καὶ ἡ στρατεία τῶν Διοσκούρων ἐπὶ τὴν πόλιν,
 καὶ τὸ Ἰππολύτου πάθος, καὶ Ἡρακλειδῶν κάθοδος.
 Ἀττικὰ γὰρ καὶ ταῦτα εἰκότως ἀν νομίζοιτο. ταῦτα μὲν
 τὰ Ἀθηναίων, ὀλίγα πάνυ δείγματος ἕνεκα ἐκ πολλῶν
 41 τῶν παραλελειμμένων διῆλθον. Ἐξῆς δὲ τὰ Μέγαρα,
 καὶ Νῖσος, καὶ Σκύλλα, καὶ πορφυροῦς πλόκαμος,

*interfectum a Marte Halirrhodium, & primum de ea re in Areo-
 pago iudicium, & Atticam in universum mythologiam. Praeter cetera vero errorem Cereris, inventamque Libe-
 ram, & Celei hospitium, & agriculturam Triptolemi, &
 vineam ab Icario cultam, & calamitatem Erigones, & quae-
 cunque de Borea, & de Oreithyia, & Theseo, & Aegeo
 narrantur. Ad haec receptionem Medae, & rursus fugam
 ad Perfas, & Erechthei filias, & Pandionis, quae in Thra-
 cia vel passae sunt, vel fecerunt. Postea tenendi sunt Acamas
 & Phyllis, & prior Helenae raptus, & Dioscurorum con-
 tra urbem expeditio, & quae acciderunt Hippolyto, & He-
 raclidarum reditus: Attica enim ista quoque videri possunt
 merito. Atque ista quidem Atheniensium, pauca sane spe-
 ciminis ergo de multis omisissis retuli. Deinde occurrunt Me-
 gara, & Nisus, & Scylla, & cincinnus purpureus, & pro-*

καὶ Μίνως πόρος, καὶ περὶ τὴν εὐεργέτιν ἀχαριστία, οἷς
 ἔξῃς ὁ Κιθαιρῶν, καὶ τὰ Θηβαίων, καὶ τὰ Λαβδακι-
 δῶν πάθη, καὶ Κάδμου ἐπιδημία, καὶ βοὸς ὄκλασις,
 καὶ ὄφεως ὀδόντες, καὶ Σπαρτῶν ἀνάδοσις, καὶ αὐθις
 τοῦ Κάδμου εἰς δράκοντα μεταβολή, καὶ πρὸς λύραν
 τείχισις, καὶ μανία τοῦ τειχοποιοῦ, καὶ τῆς γυναικὸς
 αὐτοῦ τῆς Νιόβης ἡ μεγαλαυχία, καὶ ἡ ἐπὶ τῷ πένθει
 σιγὴ, καὶ τὰ Πενθέως, καὶ Ἀκταίωνος, καὶ τὰ Οἰδί-
 ποδος, καὶ Ἡρακλῆς σὺν τοῖς ἄλλοις αὐτοῦ ἅπασι, καὶ
 ἡ τῶν παίδων σφαγὴ. Εἴθ' ἡ Κόρινθος πλέα καὶ αὕτη 42
 μύθων, τὴν Γλαύκην καὶ τὸν Κρέοντα ἔχουσα· καὶ πρὸ
 αὐτῶν τὸν Βελλεροφόντην καὶ τὴν Σθενέβοιαν, καὶ Ἡ-
 λίου μάχην, καὶ Ποσειδῶνος· καὶ μετὰ ταῦτα τὴν Ἀθά-
 μαντος μανίαν, καὶ τῶν Νεφέλης παίδων ἐπὶ τοῦ κριοῦ
 τὴν διαέριον Φυγὴν, Ἴνοῦς καὶ Μελικέρτου ὑποδοχὴν.
 Ἐπὶ τούτοις τὰ Πελοπιδῶν καὶ Μυκῆναι, καὶ τὰ ἐν 43
 αὐταῖς, καὶ πρὸ αὐτῶν, Ἰναχος, καὶ Ἰῶ, καὶ ὁ Φρου-

fectio Minois, ingratusque adversus bene de se meritam
 animus: post quae sequuntur Cithaeron, & Thebanorum
 Labdacidarumque res, & Cadmi peregrinatio, & bos pro-
 cumbens, & dentes serpentis, & Spartorum exortus, ac
 rursus Cadmi in serpentem mutatio, & aedificatio *Am-
 phionis* ad lyram, & furor struictoris, & uxoris illius Nio-
 bes magniloquentia, & in luctu silentium, & Penthei, &
 Actaeonis, & Oedipi res, & Hercules suis cum laboribus
 omnibus, & librorum *illius* caedes. Tum Corinthus plena
 & ipsa fabularum, quae Glaucen habeat & Creontem, &
 ante hos Bellerophontem & Sthenoboeam, & Solis atque
 Neptuni pugnam: ac post haec Athamantis furorem, &
 librorum Nephelae aëriam in ariete fugam, Ino & Meli-
 certam *mari* exceptos. Post haec Pelopidarum res & Myce-
 nae, tum quae ibi, ante hos quoque, gesta sunt: Inachus,

- ρὸς αὐτῆς Ἄργος, καὶ Ἀτρεὺς καὶ Θυέστης, καὶ Ἀερό-
 πη, καὶ τὸ χρυσοῦν δέρας, καὶ Πελοπείας γάμος, καὶ
 Ἀγαμέμνωνος σφαγὴ, καὶ Κλυταιμνήστρας τιμωρία.
 καὶ ἔτι πρὸ τούτων ἡ τῶν ἑπτὰ λοχαγῶν στρατεία, καὶ
 ἡ τῶν Φυγάδων γαμβρῶν τοῦ Ἀδράστου ὑποδοχὴ, καὶ
 ὁ ἐπ' αὐτοῖς χρησμὸς, καὶ ἡ τῶν πεσόντων ἀταφία, καὶ
 44 Ἀντιγόνης διὰ ταῦτα καὶ Μενοικέως ἀπώλεια. Καὶ τὰ
 ἐν Νεμέᾳ δέ, ἡ Ὑψιπύλη καὶ Ἀρχέμορος, ἀναγκασιό-
 τατα τῷ ὀχρηστῇ μνημονεύματα. καὶ πρὸ αὐτῶν εἴσεται
 τὴν Δανάης παρθένευσιν, καὶ Περσέως γέννησιν, καὶ τὸν
 ἐπὶ τὰς Γοργόνας ἄθλον αὐτῷ προσηρημένον, ὃ οἰκεία καὶ
 ἡ Αἰθιοπικὴ διήγησις, Κασσιέπεια καὶ Ἀνδρομέδα, καὶ
 Κηφεὺς, οὓς καὶ ἄστροις ἐγκατέλεξεν ἡ τῶν μετὰ ταῦ-
 τα πίστις. καίκεῖνα δὲ τὰ ἀρχαῖα τὰ Αἰγύπτου καὶ
 45 Δαναοῦ εἴσεται, καὶ τὴν ἐπιθαλάμιον ἐπιβουλήν. Οὐκ
 ὀλίγα δὲ καὶ ἡ Λακεδαιμόνων τοιαῦτα παρέχεται, τὸν

atque Io, ipsiusque Argus custos, & Atreus ac Thyestes,
 & Aërope, & aureum vellus, & Pelopeiae nuptiae, & cae-
 des Agamemnonis, & poena Clytaemnestrae: & ante haec
 etiam septem ducum *ad Thebas* expeditio, receptioque ge-
 nerorum Adraști exfulum, oraculumque de illis, & insep-
 ulti qui ibi ceciderant, & Antigones propter ista Menoe-
 ceique interitus. Et quae in Nemea acciderunt, Hypsipyle
 & Archemorus, res saltatori memoratu maxime neceffa-
 riae. Et ante ista sciet custoditam Danaës virginitatem, &
 natum *ex ea* Perseum, propositumque illi contra Gorgonas
 certamen; cui domestica etiam illa Aethiopica narratio,
 Cassiopeia & Andromeda, & Cepheus, quos astris etiam
 annumeravit fides posterior. Illa quoque antiqua sciet de
 Aegypto & Danao, & illas in nuptiali toro insidias. Non
 pauca vero etiam Lacedaemon talia praebet. Hyacinthum,

Υάκινθον, καὶ τὸν τοῦ Ἀπόλλωνος ἀντεραστήν Ζέφυρον, καὶ τὴν ὑπὸ τῶ δίσκῳ τοῦ μεираκίου σφαγὴν, καὶ τὸ ἐκ τοῦ αἵματος ἄνθος, καὶ τὴν ἐν αὐτῷ αἰάζουσαν ἐπιγραφὴν, καὶ τὴν Τυνδάρεω ἀνάστασιν, καὶ τὴν Διὸς ἐπὶ τούτῳ κατ' Ἀσκληπιοῦ ὀργήν. ἔτι δὲ καὶ τὰν Παρίδος ξενισμὸν, καὶ τὴν Ἑλένης ἀρπαγὴν, μετὰ τὴν ἐπὶ τῶ μῆλῳ κρίσιν. Νομιστέον γὰρ τῇ Σπαρτιατικῇ ἱστορίᾳ, 46 καὶ τὴν Ἰλιακὴν συνῆφθαι, πολλὴν οὔσαν καὶ πολυπρόσωπον. καθ' ἑκάστην γοῦν τῶν ἐκεῖ πεσόντων, δρᾶμα τῇ σκηνῇ πρόκειται. καὶ μεμνήσθαι δεῖ τούτων αἰεὶ, μάλιστ' ἀπὸ τῆς ἀρπαγῆς εὐθὺς ἄχρι τῶν ἐν τοῖς νόστοις γεγεννημένων, καὶ τῆς Αἰνείου πλάνης καὶ Διδούς ἔρωτος, ὧν οὐκ ἀλλότρια καὶ τὰ περὶ τὸν Ὀρέστην δράματα, καὶ τὰ ἐν Σκυθίᾳ τῷ ἥρωϊ τετολμημένα. οὐκ ἀπώδ' αὖ καὶ τὰ πρὸ τούτων, ἀλλὰ τοῖς Ἰλιακοῖς συγγενῇ, Ἀχιλλέως ἐν Σκύρῳ παρθένευσις, Ὀδυσσεὺς μανία, καὶ Φιλοκτήτου ἐρημία, καὶ ὅλως, ἢ πᾶσα Ὀδύσειος

& rivalem Apollinis Zephyrum, & caedem pueri a disco, & florem ex sanguine, inscriptionemque in illo lugubrem; & excitatum ab inferis Tyndarum, Iovemque propterea iratum Aesculapio. Porro hospitium Paridis, & Helenae raptum, post iudicium de pomo. Putandum enim, Spartanæ historiae Iliacam quoque connexam esse, quæ multa est & multarum personarum: de unoquoque enim eorum, qui ibi ceciderunt, actus aliquis scenæ propositus est: & meminisse horum oportet semper, maxime statim inde a rapina usque ad ea, quæ in reditu cuiusque facta sunt, & errorum Aeneae, & Didus amorum, a quibus non alieni actus circa Oresten, & quæ in Scythia heros ille ausus est. Nec abhorrent ab hisce, quæ ante gesta sunt, sed cognata rebus Iliacis, Achillis in Scyro pro virgine commoratio, furor *simulatus* Ulyssis, Philoctetes destitutus, & to-

πλάνη, καὶ Κίρκη, καὶ Τηλέγονος, καὶ ἡ Αἰόλου τῶν
 ἀνέμων δυναστεία, καὶ τὰ ἄλλα μέχρι τῆς τῶν μνηστή-
 ρων τιμωρίας· καὶ πρὸ τούτων ἡ κατὰ Παλαμήδους ἐπι-
 βουλὴ, καὶ ἡ Ναυπλίου ὀργή, καὶ ἡ Αἴαντος μακία,
 47 καὶ ἡ Θατέρου ἐν ταῖς πέτραις ἀπώλεια. Ἐχει πολλὰς
 ἀφορμὰς καὶ Ἡλὶς τοῖς ὀρχεῖσθαι πειραμένοις, τὸν
 Οἰνόμαον, τὸν Μυρτίλον, τὸν Κρόνον, τὸν Δία, τοὺς πρῶ-
 48 τοὺς τῶν Ὀλυμπίων ἀγωνιστάς. Πολλὴ δὲ καὶ ἡ κατ'
 Ἀρκαδίαν μυθολογία, Δάφνης φυγὴ, Καλλιστοῦς
 θηρίωσις, Κενταύρων παροιμία, καὶ Πανὸς γοναί, Ἀλ-
 49 Φειοῦ ἔρωσις, καὶ Ὑφάλος ἀποδημία. Ἀλλὰ καὶ εἰς τὴν
 Κρήτην ἀφίκη τῷ λόγῳ, πᾶμπολλα ἀκκεῖθεν ἡ ὀρχησις
 ἐρανίζεται, τὴν Εὐρώπην, τὴν Πασιφάην, τοὺς Ταύρους
 ἀμφοτέρους, τὸν Λαβύρινθον, τὴν Ἀριάδνην, τὴν Φαί-
 δραν, τὸν Ἀνδρόγεον, τὸν Δαίδαλον, τὸν Ἴκαρον, τὸν
 Γλαῦκον, τὴν Πολυίδου μαντικὴν, τὸν Τάλω, τὸν χαλ-
 50 κούν τῆς Κρήτης περίπολον. Καὶ εἰς Αἰτωλίαν μετέλ-

ta, in universum, Ulyssæ peregrinatio, & Circe, & Te-
 legonus, & Aeoli in ventos potestas, & reliqua ad poe-
 nam usque procorum. Et ante haec struetae Palamedi in-
 fidiae, & Nauplii irae, & furor Aiacis, & alterius *Aiacis*
 in scopulis interitus. Habet multas occasiones Elis quoque
 pro saltare conantibus, Oenomaum, Myrtilum, Saturnum,
 Iovem, primos Olympiorum certatores. Multa quoque
 circa Arcadiam fabularum materies, Daphnes fuga, Cal-
 listus in feram mutatio, Centaurorum ebrii furores, Panis
 nativitas, amor Alphei & iter sub mari. Verum etiam in
 Cretam si commemoratione pergat, multa inde quoque si-
 bi saltatio colligit, Europen, Pasiphaën, & utrobique Tau-
 ros, Labyrinthum, Ariadnen, Phaedram, Androgeon,
 Daedalum, Icarum, Glaucum, Polyidi vaticinandi artem,
 Talum illum aeneum per Cretam erronem. Et in Aetoliam

θης, καὶ κεῖ πολλά ἢ ὄρχησις καταλαμβάνει, τὴν Ἀλ-
 θαιάν, τὸν Μελέαγρον, τὴν Ἀταλάντην, τὸν δαλὸν, καὶ
 ποταμοῦ καὶ Ἡρακλέους πάλην, καὶ Σειρήνων γένεσιν,
 καὶ Ἐχινάδων ἀνάδοσιν, καὶ μετὰ τὴν μανίαν Ἀλκ-
 μαίωνος οἴκησιν. εἶτα Νέσσον καὶ Δηϊανείρας ζήλοτυ-
 πίαν, ἐφ' ἣ τὴν ἐν Οἴτῃ πυράν. Ἐχει καὶ Θράκη πολ- 51
 λὰ τῶ ὄρχησομένῳ ἀναγκαῖα, τὸν Ὀρφέα, τὸν ἐκείνου
 σπαραγμὸν, καὶ τὴν λάλον αὐτοῦ κεφαλὴν τὴν ἐπι-
 πλέουσιν τῇ λύρᾳ, καὶ τὸν Αἴμον, καὶ τὴν Ῥοδόπην, καὶ
 τὴν Λυκούργου κόλασιν. Καὶ Θεσσαλία δὲ ἐτι πλείω 52
 παρέχεται, τὸν Πελίαν, τὸν Ἰάσονα, τὴν Ἀλκηστιν, τὸν
 τῶν πεντήκοντα νέων στόλον, τὴν Ἀργῶν, τὴν λάλον αὐ-
 τῆς τρόπιν. Τὰ ἐν Λήμνῳ, τὸν Αἰήτην, τὸν Μηδείας ὄνει- 53
 ρον, τὸν Ἀψύρτου σπαραγμὸν, καὶ τὰ ἐν τῷ παράπλῳ
 γενόμενα· καὶ μετὰ ταῦτα τὸν Πρωτεσίλαον καὶ τὴν
 Λαοδάμειαν. Καὶ εἰς τὴν Ἀσίαν πάλιν διαβῆς, πολλὰ 54
 καὶ κεῖ δράματα. ἢ γὰρ Σάμος εὐθύς καὶ τὸ Πολυκρά-

si transferis, etiam ibi multa invenit saltatio: Althaeam,
 Meleagrum, Atalantam, fatalem illum torrem, Herculis cum
 fluvio luſtam, Sirenum natales, & ortas Echinadas, & fu-
 rore diſcuſſo Alcmaeonis conſtitutam familiam. Tum Neſ-
 ſum & Deianirae zelotypiam, ex eaque Herculis in Oeta
 rogam. Habet etiam Thrace multa ſaltaturo neceſſaria:
 Orpheum, eius laniationem, caput illius loquax lyrae in-
 natans; & Haemum, & Rhodopen, & Lycurgi ſupplicium.
 Ac Theſſalia multo etiam plura exhibet, Peliam, Iafonem,
 Alceſtin, quinquaginta iuvenum claſſem, Argo, loquacem
 illius carinam. Ea, quae in Lemno acta ſunt, Aeetem, Me-
 deae ſomnium, laceratum Abſyrtum, & geſta in praeter-
 navigando: & poſt iſta Proteſilaum & Laodamian. Et ſi in
 Aſiam rurfus tranſeas, multae ibi etiam actiones. Statim
 enim occurrit Samus & Polycratis calamitas, filiaeque ipſius

τους πάθος, καὶ τῆς θυγατρὸς αὐτοῦ μέχρι Περσῶν
 πλάνη· καὶ τὰ ἐτι ἀρχαιότερα, ἢ τοῦ Ταντάλου Φλυα-
 ρία, καὶ ἡ παρ' αὐτῶ θεῶν ἐστίασις, καὶ ἡ Πέλοπος
 55 κρεουργία, καὶ ὁ ἐλεφάντινος ὤμος αὐτοῦ. Καὶ ἐν Ἰτα-
 λία δὲ ὁ Ἑριδανὸς, καὶ Φαέθων, καὶ Αἰγυριοὶ ἀδελφαὶ
 56 θρηνοῦσαι, καὶ ἤλεκτρον δακρύουσαι. Εἴσεται δὲ ὁ τοι-
 οῦτος καὶ τὰς Ἑσπερίδας, καὶ τὸν Φρουρὸν τῆς χρυσοῦς
 ὀπώρας δράκοντα, καὶ τὸν Ἀτλαντος μόχθον, καὶ τὸν
 57 Γηρυόνην, καὶ τὴν ἐξ Ἑρυθείας ἔλασιν τῶν βοῶν. Οὐκ
 ἀγνοήσει δὲ καὶ τὰς μυθικὰς μεταμορφώσεις ἀπάσας,
 ὅσαι εἰς δένδρα, ἢ θηρία, ἢ ὄρνεα ἠλλάγησαν, καὶ ὅσαι
 ἐκ γυναικῶν ἄνδρες ἐγένοντο, τὸν Κωνέα λέγω, καὶ τὸν
 58 Τειρεσίαν, καὶ τοὺς τοιούτους. Καὶ ἐν Φοινίκῃ δὲ Μύρ-
 ραν, καὶ τὸ Ἀσσύριον ἐκεῖνο πένθος μεριζόμενον. καὶ ταῦ-
 τα εἴσεται· καὶ τὰ νεώτερα δὲ, ὅσα μετὰ τὴν Μακεδό-
 νων ἀρχὴν ἐτολμήθη ὑπὸ τῷ Ἀντιπάτρῳ, καὶ παρὰ Σε-
 59 λεύκου ἐπὶ τῷ Στρατονίκῃ ἔρωτι. Τὰ γὰρ Αἰγυπτίων

ad Persas usque error : & antiquiora adhuc, lingua Tan-
 tali incontinens, Deorum apud illum epulae, mactatus Pe-
 lops, *redditusque illi* humerus eburneus. In Italia vero Eri-
 danus, & Phaëthon, & sorores illius populi plorantes ele-
 ctri lacrimas. Norit talis etiam Hesperides, & custodem
 aurei autumnus draconem, & Atlantis laborem, & Geryo-
 nem, & boves ex Erytheia abactos. Neque ignorabit fa-
 bulosas formarum immutationes, quae in arbores, aut be-
 stias, aut aves mutatae sunt, & quae ex mulieribus viri
 factae, Caeneum dico, & Tiresiam, & similes. In Phoenice
 Myrrham, & Assyrium illum luctum alternum. Haec, in-
 quam, norit. Insuper vero etiam recentiora, quae post *ma-*
gnum illud Macedonum imperium suscepta sunt ab Antipa-
 tro, & a Seleuco amore Stratonices. Aegyptiorum illa oc-

μυστικώτερα ὄντα εἴσεται μὲν, συμβολικώτερον δὲ ἐπι-
 δείξεται, τὸν Ἐπαφον λέγω, καὶ τὸν Ὀσίριν, καὶ τὰς
 τῶν θεῶν εἰς τὰ ζῶα μεταβολάς. πρὸ πάντων δὲ τὰ περὶ
 τοὺς ἔρωτας αὐτῶν, καὶ αὐτοῦ τοῦ Διὸς, καὶ εἰς ὅσα
 ἑαυτὸν μετεσκέυασεν. Εἴσεται δὲ καὶ τὴν ἐν ἄδου ἅπα- 60
 σαν τραγωδίαν, καὶ τὰς κολάσεις, καὶ τὰς ἐφ' ἑκάστη
 αἰτίας, καὶ τὴν Πειρίθου καὶ Θησέως ἄχρι τοῦ ἄδου
 ἱταίρειαν. Συνελόντι δὲ εἰπεῖν, οὐδὲν τῶν ὑπὸ τοῦ Ὀμή- 61
 ρου καὶ Ἡσιόδου, καὶ τῶν ἀρίστων ποιητῶν, καὶ μάλι-
 στα τῆς τραγωδίας λεγομένων, ἀγνοήσει. ταῦτα πάν-
 ὀλίγα ἐκ πολλῶν, μᾶλλον δὲ ἀπείρων τὸ πλῆθος ἐξε-
 λών, τὰ κεΦαλαιωδέστερα κατέλεξα, τὰ ἄλλα τοῖς τε
 ποιηταῖς ἄδειν ἀφείς, καὶ τοῖς ὀρχησταῖς αὐτοῖς δείκνυ-
 ναι, καὶ σοὶ προσεξευρίσκειν καθ' ὁμοιότητα τῶν προει-
 ρημένων, ἅπερ ἅπαντα πρόχειρα καὶ πρὸς τὸν καιρὸν
 ἕαστον τῷ ὀρχηστῇ προπεπορισμένα, καὶ προτεταμιευ-
 μένα κεῖσθαι ἀναγκαῖον. Ἐπεὶ δὲ μιμητικός ἐστι, καὶ 62

cultiora sciet quidem, sed per signa tantum quaedam de-
 monstrabit: Epaphum dico, & Osirin, & mutatos in ani-
 malia Deos: ante omnia vero amores illorum, ipsiusque
 adeo Iovis, & in quos se habitus mutaverit. Sciet etiam
 totam illam apud inferos tragoediam, supplicia, & singu-
 lorum causas, & Pirithoi atque Thesei ad inferos usque
 amicitiam. Ut breviter comprehendam, nihil eorum, quae
 ab Homero & Hesiodo, & optimis poetis & maxime tra-
 gicis dicuntur, ignorabit. Haec pauca sane de multis, vel
 potius multitudinem de infinitis numero decerpens, enu-
 meravi praecipua, reliqua tum poetis canenda relinquens,
 tum ipsis ostendenda saltatoribus, tibi que ad similitudinem
 praedictorum invenienda, quae omnia in promptu, & uno-
 quoque tempore iam ante praeparata, & in penu quasi re-
 posita esse saltatori necesse est. Quandoquidem vero imitator

κινήμασι τὰ ἀδόμενα δείξειν ὑπισχνεῖται, ἀναγκαῖον αὐτῷ, ὅπερ καὶ τοῖς ῥήτορσι, σαφένειαν ἀσκεῖν, ὡς ἕκαστον τῶν δεικνυμένων ὑπ' αὐτοῦ δηλοῦσθαι, μηδένος ἐξηγητοῦ δεόμενον. ἀλλ' ὅπερ ἔφη ὁ Πυθικός χρησμός, δεῖ τὸν θεώμενον ὀρχησιν, καὶ κωφοῦ συνιέναι, καὶ μὴ
 63 λαλέοντος (τοῦ ὀρχηστοῦ) ἀκούειν. Ὁ δὲ καὶ Δημήτριον τὸν Κυνικὸν παθεῖν λέγουσιν. ἐπεὶ γὰρ καὶ αὐτὸς ὁμοίᾳ σοι κατηγορεῖ τῆς ὀρχηστικῆς, λέγων τοῦ αὐλοῦ, καὶ τῶν συρίγγων καὶ τῶν κτύπων, πάρεργόν τι τὸν ὀρχηστὴν εἶναι, μηδὲν αὐτὸν πρὸς τὸ δρᾶμα συντελοῦντα, κινούμενον δὲ ἄλογον ἄλλως κίνησιν καὶ μάταιον, οὐδένος αὐτῇ νοῦ προσόντος τῶν δ' ἀνθρώπων τοῖς περὶ τὸ πρᾶγμα γοητευομένων, ἐσθῆτι Σηρικῇ καὶ προσωπεῖω εὐπρεπεῖ, αὐλῷ τε καὶ τερετίσμασι, καὶ τῇ τῶν ἀδόντων εὐφωσίᾳ, οἷς κοσμεῖσθαι μηδὲν ὄν τὸ τοῦ ὀρχηστοῦ πρᾶγ-

6 Δημήτριον) Δημήτριος οὗτος ἐπὶ τοῦ Σεβαστοῦ ἡκμαζεν· οὗ Μάρκος ἐν τοῖς ἠθικοῖς αὐτοῦ μέμνηται. M.

est, & motibus ostendere ea, quae canuntur, promittit, opus est illi, quemadmodum & oratoribus, exercere diluciditatem, ut unumquodque eorum, quae ostenduntur ab illo, declaratur, neque interprete opus habeat: sed, quod dixit oraculum Pythicum, oportet a spectatore saltationis & mutum intelligi, & audiri nihil loquentem saltatorem. Quod etiam Cynico Demetrio accidisse aiunt. Cum enim & ipse similibus argumentis, quibus tu, usus accusaret saltatoriam, dicens, tibiae & fistularum & percussionum accessionem esse saltatorem, qui nihil ipse ad actionem conferat, sed moveatur temere, motu quodam irrationabili atque vano, quippe cui intellectus nullus insit, fascinat is interim hominibus per ea, quae adiuncta rei sunt, vestem Sericam, & personam decentem, & tibiam atque cantillationes, bonasque canentium voces, quibus exornari diceret opus saltatoris, quod per se nihil esset: saltator, qui tum floreret,

μα. ὁ τότε κατὰ τὸν Νέρωνα εὐδοκίμων ὀρχηστὴς, οὐκ ἀσύνετος, ὥς φασιν, ἀλλ' εἰ καὶ τις ἄλλος, ἐν τῇ ἱστορίας μνήμῃ, καὶ κινήσεως κάλλει διενεγκὼν, ἐδεήθη τοῦ Δημητρίου εὐγνωμονεστάτην, οἶμαι, τὴν δέξασθαι, ἰδεῖν ὀρχούμενον, ἔπειτα κατηγορεῖν αὐτοῦ, καὶ ὑπέσχετό γε ἄνευ αὐλοῦ, καὶ ἀσμάτων ἐπιδείξεσθαι αὐτῷ· καὶ οὕτως ἐποίησεν· ἡσυχίαν γὰρ τοῖς τε κτυποῦσι, καὶ τοῖς αὐλοῦσι, καὶ αὐτῷ παραγγείλας τῷ χορῷ, αὐτὸς ἐφ' ἑαυτοῦ ὠρχήσατο τὴν Ἀφροδίτης καὶ Ἀρεος μοιχείαν, Ἥλιον μνηύοντα, καὶ Ἡφαιστον ἐπιβουλεύοντα, καὶ τοῖς δεσμοῖς ἀμφοτέρους, τὴν τε Ἀφροδίτην, καὶ τὸν Ἄρη σαγηνεύοντα, καὶ τοὺς ἐφεστῶτας θεοὺς ἕκαστον αὐτῶν, καὶ αἰδουμένην μὲν τὴν Ἀφροδίτην, ὑποδεδοικότα δὲ καὶ ἱκετεύοντα τὸν Ἄρη, καὶ ὅσα τῇ ἱστορίᾳ ταύτῃ πρόσκειται, ὥστε τὸν Δημήτριον ὑπερῷοντα ταῖς γιγνομένοις, τοῦτον ἔπαινον ἀποδοῦναι τὸν μέγιστον τῷ ὀρχηστῇ. ἀνέκραγε γὰρ, καὶ μεγάλη τῇ Φωνῇ ἀνεφθέγγετο, Ἀκούω,

Neronis temporibus, non imprudens, ut aiunt, sed, si quis alius, & historiae memoria, & motus decentia, praestans, petit a Demetrio rem aequissimam, puto, ut saltantem se videret, deinde accusaret; promisitque, se absque tibia & canticis copiam sui facturum. Idque fecit. Imperato enim scamilla pulsantibus & insistantibus tibias, choroque ipsi, silentio, ipse per se saltavit Martis atque Veneris adulterium, Solem indicantem, insidiantem Vulcanum, & vincula utriusque, Veneri ac Marti, iniicientem, adstantiamque Deorum unumquemque: & Venerem quidem pudore suffusam, aliquantum metuentem vero & supplicantem Martem, & quaecunque insunt in hac historia; adeo ut supra modum his, quae fierent, delectatus Demetrius, hanc saltatori laudem maximam tribueret. Exclamavit enim, & maxima voce, αὐ-

64 ἄνθρωπε, ἀ ποιεῖς, οὐχ ὁρῶ μόνον, ἀλλά μοι δοκεῖς ταῖς
 χερσὶν αὐταῖς λαλεῖν. Ἐπεὶ δὲ κατὰ τὸν Νέρωνα ἑσμέν
 τῷ λόγῳ, βούλομαι καὶ βαρβάρου ἀνδρὸς τὸ ἐπὶ τοῦ
 αὐτοῦ ὀρχηστοῦ γενόμενον εἰπεῖν, ὅπερ μέγιστος ἔπαινος
 ὀρχηστικῆς γένοιτ' ἂν. τῶν γὰρ ἐκ τοῦ Πόντου βαρβά-
 ρων βασιλικὸς τις ἄνθρωπος κατὰ τι χρέος ἦκων ὡς τὸν
 Νέρωνα, ἔθεατο μετὰ τῶν ἄλλων τὸν ὀρχηστὴν ἐκείνον,
 οὕτω σαφῶς ὀρχούμενον, ὡς καίτοι μὴ ἐπακούοντα τῶν
 ἀδομένων (ἡμιέλλην γὰρ τις ὢν ἐτύγχανε) συνιέναι
 ἀπάντων. καὶ δὴ ἀπὼν ἤδη ἐς τὴν οἰκίαν, τοῦ Νέρωνος
 δεξιουμένου, καὶ ὃ, τι βούλοιο αἰτεῖν κελεύοντος, καὶ
 δῶσειν ὑπισχνουμένου, τὸν ὀρχηστὴν, ἔφη, δοῦς τὰ μέ-
 γιστα εὐφρανεῖς. τοῦ δὲ Νέρωνος ἐρομένου, Τί ἂν σοι
 χρήσιμος γένοιτο ἐκεῖ; Προσοίκους, ἔφη, βαρβάρους
 ἐχω, οὐχ ὁμογλώττους, καὶ ἑρμηνέων οὐ ράδιον εὐπο-
 ρεῖν πρὸς αὐτούς. ἦν οὖν τινος δέωμαι, διανεύων οὗτος ἑκα-

*dio, inquit, homo, quae facis, non solum video; sed ipsis mihi
 manibus loqui videris. Quando vero circa Neronem nostra
 versatur oratio, volo etiam, quid barbaro homini in eo-
 dem saltatore acciderit, commemorare, quae quidem ma-
 xima saltatoriae artis laus fuerit. Regii generis homo de
 barbaris ad Pontum, qui negotii cuiusdam sui causa ad
 Neronem venerat, spectabat cum aliis saltatorem illum sal-
 tantem ita dilucide, ut, licet ea, quae cantabantur, non as-
 sequeretur, semi-Graecus enim erat, omnia tamen intelli-
 geret. Itaque cum reditum iam pararet, Nerone illum com-
 plectente, &, quidquid veller, iubente petere, atque dare
 pollicente, Beaveris, inquit, si saltatorem illum mihi dederis.
 Interrogante autem Nerone, Quinam tibi utilis ibi esse pos-
 sit? Accolas, inquit, habeo barbaros linguae diversae, & diffi-
 cile est interpretes ad illos nancisci: si quid igitur opus habuero,
 hic nutibus suis omnia mihi explicabit. Adeo in animum illius*

στά μοι ἑρμηνεύσει. τοσούτον ἄρα καθίκετο αὐτοῦ ἡ μί-
μησις τῆς ὀρχήσεως, ἐπίσημός τε καὶ σαφὴς Φανεῖσα.
Ἡ δὲ πλείστη διατριβὴ καὶ ὁ σκοπὸς τῆς ὀρχηστικῆς ἡ 65
ὑπόκρισις ἐστίν, ὡς ἔφην, κατὰ τὰ αὐτὰ καὶ τοῖς ῥήτο-
σιν ἐπιτηδευομένη, καὶ μάλιστα τοῖς τὰς καλουμένας
ταύτας μελέτας διεξιούσιν. οἷδε γοῦν καὶ ἐν ἐκείνοις μάλ-
λον ἐπαινουμένη, τῷ εἰκέναι τοῖς ὑποκειμένοις προσώ-
ποις, καὶ μὴ ἀπῶδ᾽ εἶναι τὰ λεγόμενα τῶν εἰσαγομέ-
νων ἀριστέων, ἢ τυραννοκτόνων, ἢ πενήτων, ἢ γεωργῶν,
ἀλλ' ἐν ἐκάστῳ τούτων τὸ ἴδιον καὶ τὸ ἐξαίρετον δείκνυ-
σθαι. Ἐθέλω γοῦν σοὶ καὶ ἄλλου βαρβάρου ῥῆσιν ἐπὶ 66
τούτοις εἰπεῖν. ἰδὼν γὰρ πέντε πρόσωπα τῷ ὀρχηστῇ
παρεσκευασμένα (τσούτων γὰρ μερῶν τὸ δράμα ἦν)
ἐζήτει, ἓνα ὁρῶν τὸν ὀρχηστὴν, τίνες οἱ ὀρχησόμενοι καὶ
ὑποκρινόμενοι τὰ λοιπὰ προσωπεῖα εἶεν; ἐπεὶ δὲ ἔμα-
θεν ὅτι ὁ αὐτὸς ὑποκρινεῖται, καὶ ὑπορχήσεται τὰ πάν-

descenderat imitatio saltationis, quae insignis & dilucida illi
videretur. Ceterum maxima occupatio & scopus saltatoriae
artis est actionis assimilatio, uti dixi, cui eodem modo rhe-
tores dant operam, & illi maxime, qui eas, quas declama-
tiones vocamus, persequuntur. Solet enim in illis quoque
laudari vehementer, cum congruunt personis subiectis, ea-
que, quae dicuntur, non abhorrent ab his, qui introducun-
tur, viris fortibus, aut tyrannicidis, aut pauperibus, aut
agricolis; sed in unoquoque horum, quod proprium est,
quod eximium, demonstratur. Volo autem tibi etiam alte-
rius barbari de hisce rebus dictum referre. Videns enim
quinque personas saltatori paratas, tot nempe partium erat
actio, & unum modo videns saltatorem, interrogavit, *Qui-
nam saltaturi & acturi reliquas personas essent?* Cum vero au-
disset, eundem acturum, & modos praeiturum omnes, Ne-

τα, Ἐλελήβεις, ἔφη, ὦ βέλτιστε, σῶμα μὲν τοῦτο ἐν
 πολλὰς δὲ τὰς ψυχὰς ἔχων. ταῦτα μὲν ὁ βάρβαρος.
 67 Οὐκ ἀπεικότως δὲ καὶ οἱ Ἰταλιῶται τὸν ὀρχηστὴν παν-
 τόμιμον καλοῦσιν, ἀπὸ τοῦ δρωμένου σχεδόν. καλὴ γὰρ
 καὶ ἡ ποιητικὴ παραίνεσις ἐκείνη, τὸ, ὦ παῖ, Ποντίου
 θηρὸς πετραίου νόον ἴσχων, πάσαις πόλεσσιν ὁμίλει,
 καὶ τῷ ὀρχηστῇ ἀναγκαῖα· καὶ δεῖ προσφύντα τοῖς
 πράγμασι συνοικεῖσθαι ἑαυτὸν ἐκάστῳ τῶν δρωμένων. τὸ
 δὲ ὅλον, ἦβη καὶ πάβη δείξειν καὶ ὑποκρινεῖσθαι ἡ ὀρχη-
 σις ἐπαγγέλλεται, νῦν μὲν ἐρῶντα, νῦν δὲ ὀργιζόμενον
 τινα εἰσάγουσα, καὶ ἄλλον μεμνηότα, καὶ ἄλλον λε-
 λυπημένον, καὶ ἅπαντα ταῦτα μεμετρημένως. τὸ γοῦν
 παραδοξότατον, τῆς αὐτῆς ἡμέρας ἄρτι μὲν Ἀθάμας
 μεμνηνός, ἄρτι δὲ Ἰνῷ φοβουμένη δέικνυται· καὶ ἄλλοτε
 Ἀτρεὺς ὁ αὐτός· καὶ μετὰ μικρὸν Θυέστης, εἴτα Αἰγι-

ς Ποντίου θηρὸς) Θίογνις φησι, Ἰδέειν ἰφάνη. Quin & Phocylides
 πολέου ἐργὴν ἴσχε πολυπλόκου ὅς idem dicit, si recte memini. G.
 ποτὶ πέτρῃ, τῇ προσομιλήσει τοῖς

*sciebam, inquit, vir optime, te corpus quidem hoc unum, ani-
 mas autem multas habere. Haec barbarus. Non absurde au-
 tem Itali saltatorem appellant Pantomimum, [imitatorem
 omnium] ab eo, quod fit fere. Pulchra enim illa quoque poē-
 tica adhortatio, Fili, beluae in saxis marinae [Polybi] modo
 adhaerens urbes populosque frequenta, & saltatori necessaria;
 oportetque rebus adhaerescentem familiarem se & quasi do-
 mesticum unicuique eorum, quae aguntur, reddere. Atque
 in univēsum, mores atque affectus se demonstraturam, at-
 que actione expressuram, saltatio pollicetur, nunc aman-
 tem, nunc irascentem aliquem inducens, & furentem alium,
 affectum alium tristitia, & sua unumquodque mensura.
 Quod enim inprimis admirabile est, eodem die iam quidem
 Athamas furens, iam perterrita Ino ostenditur: & alias
 idem est Atreus, ac paulo post Thyestes, tum Aegisthus,*

σθος, ἡ Ἀερόπη· καὶ πάντα ταῦτα εἰς ἄνθρωπός ἐστι.
 Τὰ μὲν οὖν ἄλλα θεάματα καὶ ἀκούσματα ἐνὸς ἐκά- 68
 στου ἔργου τὴν ἐπίδειξιν ἔχει. ἡ γὰρ αὐλός ἐστιν, ἡ κι-
 θάρα, ἡ διὰ Φωνῆς μελωδία, ἡ τραγικὴ δραματουργία,
 ἡ κωμικὴ γελωτοποιία. ὁ δὲ ὀρχηστὴς τὰ πάντα ἔχει
 συλλαβῶν· καὶ ἔνεστι ποικίλην καὶ παμμυγῇ τὴν πα-
 ρασκευὴν αὐτοῦ ἰδεῖν, αὐλὸν, σύριγγα, ποδῶν κτύπον,
 κυμβάλου ψόφον, ὑποκριτοῦ εὐφωνίαν, ἀδόντων ὁμο-
 φωνίαν. Ἔτι δὲ τὰ μὲν ἄλλα πατέρου τῶν ἐν τῷ ἀν- 69
 θρώπῳ ἔργα ἐστί· τὰ μὲν ψυχῆς, τὰ δὲ σώματος. ἐν δὲ
 τῇ ὀρχήσει ἀμφοτέρα συμμέμικται. καὶ γὰρ διανοίας
 ἐπίδειξιν τὰ γιγνόμενα ἔχει, καὶ σωματικῆς ἀσκήσεως
 ἐνέργειαν. τὸ δὲ μέγιστον ἡ σοφία τῶν δρωμένων, καὶ
 μηδὲν ἔξω λόγου. Λεσβώναξ γοῦν ὁ Μιτυληναῖος, ἀνὴρ
 καλὸς καὶ ἀγαθὸς, χειριστόφους τοὺς ὀρχηστὰς ἀπεκά-

14 Λεσβώναξ --) Τοῦτον λέγει στρατοῦ τῶν ἐν τῇ ἐτὶ σοφισταῖς
 Λεσβονάκτα οὗ καὶ ἄλλαι μελέται διαπρεπέντων, μάλιστα δὲ αἱ ἐρα-
 ρητικαὶ φέρονται θαυμάσιαι καὶ τικαὶ ἐπιστολαὶ πολλὰν τὴν ἐκ τῶν
 ἐλάμυλλοι Νικοστράτου καὶ Φιλο- λόγων ἀποστάζουσαι ἡδονήν. Μ.

aut Aërope, & omnia haec unus homo est. Igitur specta-
 cula quidem reliqua & acroamata, unius cuiusdam operis
 specimen edunt: aut enim tibia est, aut cithara, aut vocis
 cantus, aut tragica actionis repraesentatio, aut comica ri-
 sus affectatio. At saltator omnia complexus habet, & licet
 varium illius & mixtum ex omnibus apparatus videre, ti-
 biam, fistulam, pedum percussione[m] [*scamillum*], cymbali
 strepitum, actoris vocalitatem, canentium concentum. Por-
 ro reliqua alterius utrius partis in homine opera sunt, par-
 tim animae, partim corporis: at in saltatione commixta
 sunt utraque. Nam & intellectus demonstrationem habent,
 quae ibi fiunt, & corporalis exercitationis efficaciam: ma-
 ximum autem est sapientia in his, quae aguntur, & nihil ex-
 tra rationem. Lesbonax igitur Mytilenaeus, vir honestus
 & bonus, manu sapientes vocabat saltatores, atque ad spe-

λει, καὶ ἦε ἐπὶ τὴν θεάν αὐτῶν, ὡς βελτίων ἀναστρέψων ἀπὸ τοῦ θεάτρου. Τιμοκράτης δὲ ὁ διδάσκαλος αὐτοῦ ἰδὼν ποτε ἅπαξ οὐκ ἐξεπίτηδες ἐπιστάς, ὀρχηστὴν τὰ αὐτοῦ ποιοῦντα, Οἴου με, ἔφη, θεάματος ἢ πρὸς
 70 φιλοσοφίαν αἰδῶς ἀπεστέρηκεν. Εἰ δ' ἔστιν ἀληθὴ ἃ περὶ ψυχῆς ὁ Πλάτων λέγει, τὰ τρία μέρη αὐτῆς καλῶς ὁ ὀρχηστὴς δείκνυσι, τὸ θυμικόν, ὅταν ὀργιζόμενον ἐπιδείκνυται, τὸ ἐπιθυμητικόν, ὅταν ἐρῶντας ὑποκρίνεται, τὸ λογιστικόν, ὅταν ἕκαστα τῶν παθῶν χαλινάγωγῃ τοῦτο μὲν γε ἐν ἅπαντι μέρει τῆς ὀρχήσεως, καθάπερ ἡ ἀφ' ἑν ταῖς αἰσθήσεσι, παρέσπαρται. κάλλους δὲ προνοῶν, καὶ τῆς ἐν τοῖς ὀρχήμασιν εὐμορφίας, τί ἄλλο, ἢ τὸ τοῦ Ἀριστοτέλους ἐπαληθεύει, τὸ κάλλος ἐπαινοῦντος, καὶ μέρος τρίτον ἡγουμένου τὰ γαθοῦ καὶ τοῦτο εἶναι; ἤκουσα δὲ τινος καὶ περιττότερόν τι νεανιευομένου ὑπὲρ τῆς τῶν ὀρχηστικῶν προσωπείων σιωπῆς, ὅτι καὶ αὐ-
 71 τὴ Πυθαγορικόν τι δόγμα αἰνίττεται. Ἔτι δὲ καὶ τῶν

stacula eorum ibat, tanquam melior e theatro reversurus. Timocrates autem illius magister, cum vidisset semel, non dedita opera adstant, edentem opus suum saltatorem, *Qua- li*, dixit, *spectaculo philosophiae me verecundia privavit?* Si vera sunt, quae de anima dicit Plato; tres partes illius pulchre saltator offendit: iram, cum irati personam gerit; cupiditatem, cum amantes agit; rationem, cum passionem unamquamque frenis quasi moderatur: quod quidem in unaquaque saltatione, quemadmodum in sensibus tactus, disseminatum est. Pulchritudini vero dum prospicit, & speciei in saltationibus, quid aliud, quam verum esse Aristotelis illud, demonstrat, laudantis pulchritudinem, & tertiam hanc quoque boni partem esse dicentis? Audiavi etiam, qui juveniliter lasciviret de personarum saltatoriarum silentio, etiam hoc Pythagoricum quoddam dogma innui. Praeterea cum

ἄλλων ἐπιτηδευμάτων, τῶν μὲν τὸ τερπνόν, τῶν δὲ τὸ
 χρήσιμον ὑπισχουμένων, μόνη ἡ ὄρχησις ἅμῃ ἔχει.
 καὶ πολὺ γε τὸ χρήσιμον ὠφελιμώτερον, ὅσῳ μετὰ
 τοῦ τερπνοῦ γίγνεται. πόσῳ γὰρ τοῦτο ὄραν ἥδιον, ἢ
 πυκτεύοντας νεανίσκους, καὶ αἵματι ῥεομένους, καὶ
 παλαιόντας ἄλλους ἐν κόνει, οὓς ἡ ὄρχησις πολλάκις
 ἀσφαλέστερον ἅμα καὶ εὐμορφότερον καὶ τερπνότε-
 ρον ἐπιδείκνυται. τὴν μὲν οὖν γε σύντονον κίνησιν τῆς ὀρ-
 χηστικῆς, καὶ στροφᾶς αὐτῆς, καὶ περιαγωγᾶς, καὶ
 πηδήματα, καὶ ὑπτιασμούς, τοῖς μὲν ἄλλοις τερ-
 πνὰ εἶναι συμβέβηκεν ὁρῶσι· τοῖς δὲ ἐνεργούσιν αὐτοῖς,
 ὑγιεινότερα. γυμνασίῳ γὰρ τὸ κάλλιστόν τε ἅμα καὶ
 εὐρυθμώτατον τοῦτο φαίην ἂν ἔγωγε εἶναι, μαλάττον
 μὲν τὸ σῶμα, καὶ κάμπτον, καὶ κουφίζον, καὶ εὐχερὲς
 εἶναι πρὸς μεταβολὴν διδάσκον, ἰσχύν τε οὐ μικρὰν περι-
 ποιῶν τοῖς σώμασι. Πῶς οὖν οὐ παναρμόνιον τι χρῆμα 72
 ἡ ὄρχησις, θήγουσα μὲν τὴν ψυχὴν, ἀσκούσα δὲ καὶ τὸ

studia alia partim quidem iucunditatem, partim vero utili-
 tatem promittant, sola utrumque habet saltatio. Ac tanto
 plus prodest utilitas, quatenus cum iucunditate contingit.
 Quanto enim hoc videre iucundius, quam pugnis conten-
 dentes iuvenes, & sanguine fluentes, luctantesque alios in
 pulvere, quos saltatio saepe tutius simul, & formosius re-
 praesentat & iucundius. Contentior ergo ille motus salta-
 toriae, & conversiones, & circumductiones, & saltus, &
 resupinati flexus corporis, aliis videntibus iucunda visu
 accidunt; ipsis vero efficientibus saluberrima. Exercitatio-
 num quippe omnium pulcherrimam simul hanc & maxime
 concinnam esse, equidem dixerim, quae subigat corpus, &
 flectat, & levius reddat, & ad omnem mutationem expe-
 ditum esse doceat, roburque non parvum conciliet. Quid-
 ni ergo res undique conveniens saltatio, animum acuens,

σῶμα, τέρπουσα δὲ τοὺς ὁρῶντας, διδάσκουσα δὲ πολλὰ τῶν πάλαι ὑπ' αὐλοῖς, καὶ κυμβάλοις, καὶ μελῶν εὐρυθμία, καὶ κηλήσει, διὰ τε ὀφθαλμῶν, καὶ ἀκοῆς; εἰ γοῦν Φωνῆς εὐμοιρίαν ζητεῖς, ποῦ ἂν ἀλλαχόθι εὐροις, ἢ ποῖον πολυφωνότερον ἄκουσμα, ἢ ἐμμελέστερον; εἴ τε αὐλοῦ καὶ σύριγγος τὸ λιγυρώτερον, ἄλλης καὶ τούτων ἐν ὀρχήσει ἀπολαῦσαι σοι πάρεστιν. ἔω λέγειν ὡς ἀμείνων τὸ ἥθος, ὁμιλῶν τῇ τοιαύτῃ θεᾷ, γενήσῃ, ὅταν ὁρᾷς μὲν τὸ θεάτρον μισοῦν μὲν τὰ κακῶς γιγνόμενα, ἐπιδακρύον δὲ τοῖς ἀδικουμένοις, καὶ ὅλως τὰ ἡθὴ τῶν ὁρῶν-
73 των παιδαγωγῶν. Ὁ δ' ἔστι μάλιστα ἐπὶ τῶν ὀρχηστῶν ἐπανέσσαι, τοῦτο ἤδη ἐρῶ, τὸ γὰρ ἰσχύν τε ἅμα καὶ ὑγρότητα τῶν μελῶν ἐπιτηδεύειν, ὁμοίως παράδοξον εἶναι μοι δοκεῖ, ὡς εἴ τις ἐν τῷ αὐτῷ καὶ Ἡρακλέους τὸ
74 καρτερόν, καὶ Ἀφροδίτης τὸ ἀβρὸν δεικνύοι. Ἐθέλω δὲ ἤδη καὶ ὑποδείξαι σοι τῷ λόγῳ, ὅποιον χρὴ εἶναι τὸν ἀρι-

exercens corpus, oblectans videntes, multaque antiqua docens, inter tibias, & cymbala, & canticorum concinnitatem oculos auresque demulcens? Si igitur vocis oblectationem quaeris, ubi alias invenias? aut quem audias vocum plurium modulationemque concentum? sive tibiae fistulaeque argutiores sonos; satis etiam his frui in saltatione tibi datur. Omitto dicere, te meliorem etiam quod ad mores futurum, tali in spectaculo si verferis, cum videas theatrum odisse, quae male fiunt, illacrimare autem his, qui opprimuntur iniuria, & in universum mores spectantium regere. Quod autem maxime in saltatoribus laudandum est, illud iam dicam. Quod robori simul & mobilitati membrorum studere hic licet, aequè admirabile mihi videtur, ac si quis eodem momento Herculis robur, & delicatós Veneris motus ostendat. Volo iam illud oratione tibi declarare, qualem esse optimum saltatorem anima pariter & cor-

στον ὄρχηστὴν ἔν τε ψυχῇ καὶ σώματι. καίτοι τῆς μὲν
 ψυχῆς προεῖπον τὰ πλεῖστα· μνημονικόν τε γὰρ, καὶ
 εὐφυᾶ, καὶ ξυνετόν, καὶ ὅξυν ἐπινοῆσαι, καὶ καιροῦ μά-
 λιστα ἐστοχάσθαι. Φημὶ δεῖν αὐτὸν· ἔτι δὲ κριτικόν τε
 ποιημάτων, καὶ αἰσμάτων, καὶ μελῶν τῶν ἀρίστων δια-
 γνωστικόν, καὶ τῶν κακῶς πεποιημένων ἐλεγκτικόν. Τὸ 75
 δὲ σῶμα, κατὰ τὸν Πολυκλείτου κανόνα ἤδη ἐπιδείξειν
 μοι δοκῶ· μήτε γὰρ ὑψηλὸς ἄγαν ἔστω, καὶ πέρα τοῦ
 μετρίου ἐπιμήκης, μήτε ταπεινός, καὶ νανώδης τὴν φύ-
 σιν, ἀλλ' ἔμμετρος ἀκριβῶς· οὔτε πολύσαρκος, ἀπίθα-
 νον γὰρ, οὔτε λεπτός· εἰς ὑπερβολὴν· σκελετωδὲς γὰρ
 τοῦτο καὶ νεκρικόν. Ἐβέλω γοῦν σοι καὶ δήμου τινὸς οὐ 76
 φαύλου τὰ τοιαῦτα ἐπισημαίνεσθαι βόας εἰπεῖν. οἱ γὰρ
 Ἀντιοχεῖς εὐφροστάτη πόλις, καὶ ὄρχησιν μάλιστα
 πρεσβεύουσα, οὕτως ἐπιτηρεῖ τῶν λεγομένων, καὶ τῶν
 γιγνομένων ἕκαστα, ὡς μηδὲνα μηδὲν αὐτῶν διαλανθά-

pore oporteat. Quamquam animae pleraque iam dixi. Nam
 & memoria praeſtare, & ingenioſum eſſe, & prudentem,
 & acutum in cogitando, & opportunitatibus recte uti opor-
 tere illum, aio: ad haec iudicare poſſe de poëmatibus, &
 cantica atque modulos optimos dignoſcere, & male facta
 redarguere. Quantum vero ad corpus, ad Polyclleti regu-
 lam illum iam demonſtraturus mihi videor. Neque enim pro-
 cerus ſit nimium, & ultra modum longus, neque humili
 ſtatura & nano ſimilis; ſed iuſtae exactaeque menſurae;
 neque carnoſus, neque enim probari ſic poteſt, neque ad
 exceſſum uſque tenuis, ut ſkeleton referat aut mortuum.
 Volo tibi etiam populi cuiuſdam, non mali ad talia notan-
 da, clamores narrare. Antiochenſes enim, ingenioſiſſima ci-
 vitas, & maxime ſaltationem commendans, ita quae di-
 cuntur & ſunt ſingula obſervat, ut neminem illorum quid-

νειν. μικροῦ μὲν γὰρ ὀρχηστοῦ εἰσελθόντος καὶ τὸν Ἑκτορα ὀρχουμένου, μιᾷ Φωνῇ πάντες ἀνεβόησαν, ὡς Ἀστυάναξ, Ἑκτωρ δὲ ποῦ; ἄλλοτε δέποτε μηκίστου τινὸς ὑπὲρ τὸ μέτριον ὀρχεῖσθαι τὸν Καπανέα ἐπιχειροῦντος, καὶ προσβάλλειν τοῖς Θηβαίων τείχεσιν, Ὑπέρβηθι, ἔφασαν, τὸ τεῖχος, οὐδέν σοι δεῖ κλίμακος. καὶ ἐπὶ τοῦ παχέος δὲ καὶ πιμελοῦς ὀρχηστοῦ, πηδᾶν μεγάλα πειρωμένου, Δεόμεβα, ἔφασαν, Φεῖσαι τῆς θυμέλης. τὸ δὲ ἐναντίον τῷ πάνυ λεπτῷ ἐπεβόησαν, Καλῶς ἔχε, ὡς νοσοῦντι. τούτων οὐ τοῦ γελοίου ἕνεκα ἐπεμνήσθην, ἀλλ' ὡς ἴδης, ὅτι καὶ δῆμοι ὅλοι μεγάλην σπουδὴν ἐποιήσαντο ἐπὶ τῇ ὀρχηστικῇ, ὡς καὶ ρυθμίζειν τὰ καλὰ, καὶ τὰ
 77 αἰσχρὰ αὐτῆς δύνασθαι. Εὐκίνητος δὲ τὸ μετὰ τοῦτο πάντως ἔστω, καὶ τὸ σῶμα λελυμένος τε ἄμα, καὶ συμπεπηγὼς, ὡς λυγίσεσθαι τε ὅπῃ καιρὸς, καὶ συν-
 78 εστᾶσθαι καρτερῶς, εἰ τούτου δέοι. Ὅτι δὲ οὐκ ἀπήλ-

5 Καὶ προσβαλεῖν) Προσελθεῖν
 ἢ προσέρχεσθαι. V.

8 Θυμέλης) Θυμίλη, ὁ βομὸς, ἀπὸ
 τοῦ θυεῖν. Συμελίη δὲ αὐλτικὴ. V.

quam effugiat. Parvo enim ingresso saltatore & saltante Hectorē, una voce exclamarunt omnes, *Hic Astyanax, Hector autem ubi?* Alio vero tempore cum ultra modum longissimus aliquis saltare Capaneum inciperet, & invadere Thebanorum moenia, *Transcede murum* dicebant, *scalis nihil opus habes*. Ac de crasso pinguique saltatore, magnos tentante saltus, *Debemus*, aiunt, *parcere thymelae*. Contra vehementer attenuato fucclamarunt velut aegrotanti, *Bene habeas!* Horum non ridiculi causa mentionem feci, sed ut videas, populos quoque integros magnum in saltatoria arte studium posuisse, ut etiam quae deceant illam, quae dedeant, quasi ad normam possent exigere. Mobilis deinde omnino sit *saltator*, & corpore soluto pariter & compacto, ut & inflecti opportune, & firmiter consistere, ubi opus est, possit. Non abhorrrere autem saltationem nec ab illa usi-

λακται ὄρχησις καὶ τῆς ἐναγωνίου χειρονομίας, ἀλλὰ μετέχει καὶ τῶν Ἑρμοῦ καὶ Πολυδεύκου καὶ Ἡρακλέους ἐν ἀβλήσει καλῶν, ἵδοις ἂν ἐκάστη τῶν μιμήσεων ἐπισχῶν. Ἡροδότῳ μὲν οὖν τὰ δι' ὀμμάτων Φαινόμενα, πιστότερα εἶναι τῶν ὧτων δοκεῖ ὄρχησιν δὲ καὶ τὰ ὧτων καὶ ὀφθαλμῶν πρόσσεστιν. Οὕτω δὲ θέλγει ὄρχησις, 79 ὥστε ἂν ἔρῳν τις, εἰς τὸ θεάτρον παρέλθοι, ἰσώφρονισθη ἰδὼν ὅσα ἔρωτος κακὰ τέλη, καὶ λύπη ἐχόμενος, ἐξέρχεται τοῦ θεάτρου Φαιδρότερος, ὥσπερ τι φάρμακον ληθεδανόν, καὶ κατὰ τὸν ποιητὴν, νηπενθές τε καὶ ἄχολον πιών. σημεῖον δὲ τῆς πρὸς τὰ γυγνόμενα οἰκειότητος, καὶ τοῦ γνωρίζειν ἕκαστον τῶν ὁρώντων τὰ δεικνύμενα, τὸ δακρύειν πολλάκις τοὺς θεατὰς, ὅποτεν τὶ οἰκτρὸν καὶ ἐλεεινὸν φαίνεται. ἡ μὲν γε Βακχικὴ ὄρχησις, ἐν Ἰωνίᾳ μάλιστα, καὶ ἐν Πόντῳ σπουδαζομένη, καί-τοι Σατυρικὴ οὔσα, οὕτω κεχεῖραιται τοὺς ἀνθρώπους

tata in facris certaminibus manuum gestificatione, sed partem habere eorum, quae in Mercurii pariter & Pollucis & Herculis certaminibus pulchra sunt, videas, si unicuique harum imitationum attendere animum volueris. Herodoto quidem ea, quae per oculos ad sensum perveniunt, fideliora esse auribus videntur: at saltationi aurium pariter & oculorum perceptiones adfunt. Ita vero saltatio mulcet, ut si quis amans in theatrum veniat, resipiscat visis multis adeo malis amoris finibus. Et tristitia aliquis affectus exit theatro hilarior, quasi epoto oblivionis quodam poculo, aut secundum poëtam, *luctus bilisque medela*. Quam vero familiaria sint naturae nostrae, quae fiunt in saltatione, & quam agnoscat unusquisque, quae demonstrantur, illud signum est, quod lacrimantur saepe spectatores, cum triste aliquid & miserabile apparet. Bacchica quidem saltatio, cui in Ionia praesertim & in Ponto seria datur opera, Satyrica li-

τοὺς ἐκεῖ, ὥστε κατὰ τὸν τεταγμένον ἕκαστοι καιρὸν ἀ-
 πάντων ἐπιλαβόμενοι τῶν ἄλλων, κάθηνται δι' ἡμέρας,
 Τιτᾶνας καὶ Κορύβαντας, καὶ Σατύρους καὶ Βουκό-
 λους ὀρῶντες. καὶ ὀρχοῦνται γε ταῦτα οἱ εὐγενέστατοι,
 καὶ πρωτεύοντες ἐν ἑκάστη τῶν πόλεων, οὐχ ὅπως αἰδού-
 μενοι, ἀλλὰ καὶ μέγα φρονοῦντες ἐπὶ τῷ πράγματι
 μᾶλλον περ, ἢ ἐπ' εὐγενείαις καὶ λειτουργίαις καὶ ἀξιώ-
 80 μασι προγονικοῖς. Ἐπεὶ δὲ τὰς ἀρετὰς ἔφην τὰς ὀρχη-
 στικὰς, ἄκουε καὶ τὰς κακίας αὐτῶν. τὰς μὲν οὖν ἐν
 σώματι ἤδη ἔδειξα· τὰς δὲ τῆς διανοίας, οὕτως ἐπιτηρεῖν,
 οἶμαι, δύναιο ἄν. πολλοὶ γὰρ αὐτῶν ὑπ' ἀμαθίας (ἀμή-
 χανον γὰρ ἅπαντας εἶναι σοφοὺς) καὶ σολοικίας δεινὰς
 ἐν τῇ ὀρχήσει ἐπιδείκνυνται· οἱ μὲν ἄλογα κινούμενοι,
 καὶ μηδέν, ὥς φασι, πρὸς τὴν χορδὴν. ἕτερα μὲν γὰρ ὁ
 πούς, ἕτερα δ' ὁ ρυθμὸς λέγει. οἱ δὲ εὐρυθμα μὲν, τὰς

7 Λειτουργίαις) Λειτουργία κυ-
 ρίως ἢ δημοσία ὑπερησία. V.

14 Μυθὸν, ὡς φασι, πρὸς τὴν

χορδὴν) Τοῦτο οὐ παροιμία, ἀλλ'
 ἐκ παροιμίας μετεἰληπται τῆς, οὐ-
 δὲν φασὶ πρὸς τὴν Διόνυσον. V.

cet fit, ita tamen qui ibi sunt homines subegit, ut stato tem-
 pore universi reliquorum omnium obliti, totos dies fedean-
 ac Titanas, & Corybantes, Satyrosque, & pastores spe-
 ctent: saltantque ista etiam generosissimi & principes unius-
 cuiusque civitatis, quos, tantum abest, ut pudeat eius rei,
 ut potius sibi valde in ea placeant, magis quidem, quam no-
 bilitate, aut muneribus, aut dignitatibus maiorum. Quan-
 doquidem vero virtutes dixi saltatorias, audi nunc etiam
 vitia. Ac corporis quidem *quae sint*, iam ostendi: mentis
 vero, sic puto observare possis. Multi enim illorum prae
 inscitia, (neque vero fieri potest, ut omnes sint sapientes)
 etiam graves soloecismos in saltatione committunt: alii
 quidem irrationabiliter moventes se, & nihil, aiunt, ad
 chordam: alia enim pes illorum, alia rhythmus indicat. Alii
 numerose quidem illi, sed res ipsae aut post tempus *iustum*,

πράγματα δὲ μετάχρονα ἢ πρόχρονα, οἷον ἐγὼ ποτε
 ἰδὼν μέμνημαι. τὰς γὰρ Διὸς γονὰς ὀρχούμενός τις, καὶ
 τὴν τοῦ Κρόνου τεκνοφαγίαν, παρῶρχεῖτο τὰς Θυέστου
 συμφορὰς, τῷ ὁμοίῳ παρηγμένος. καὶ ἄλλος τὴν Σεμέ-
 λην ὑποκρινόμενος βαλλομένην τῷ κεραυνῷ, τὴν Γλαύ-
 κην αὐτῇ εἴκαζε, μεταγενεστέραν οὔσαν. ἀλλ' οὐκ ἀπό-
 γε τῶν τοιούτων ὀρχηστῶν, ὀρχήσεως αὐτῆς, οἶμαι, κα-
 ταγνωστέον, οὐδὲ τὸ ἔργον αὐτὸ μισητέον, ἀλλὰ τοὺς
 μὲν, ὥσπερ εἰσὶν, ἀμαθεῖς νομιστέον, ἐπαινετέον δὲ τοὺς
 ἐννόμως καὶ κατὰ ῥυθμὸν τῆς τέχνης ἱκανῶς ἑκάστας
 ὀρῶντας. Ὅλως δὲ τὸν ὀρχηστὴν δεῖ πανταχόθεν ἀπη- 81
 κριβῶσθαι, ὥς εἶναι τὸ πᾶν εὐρυθμον, εὐμορφον, σύμ-
 μετρον, αὐτὸ αὐτῷ ἑοικὸς, ἀσυκοφάντητον, ἀνεπίλη-
 πτον, μηδαμῶς ἐλλιπὲς, ἐκ τῶν ἀρίστων κεκραμένον·
 τὰς ἐνθυμήσεις ὁξύν' τὴν παιδείαν βαβύν' τὰς ἐννοίας ἀν-
 θρώπινον μάλιστα. ὁ γοῦν ἔπαινος αὐτῷ τότε ἂν γίγνοι-

aut ante fiunt. Quale quid ego quondam videre me memi-
 ni. Iovis enim natales saltans aliquis, & Saturni in liberis
 suis vorandis crudelitatem, aberrabat saltatione in Thy-
 stis mala, similitudine abductus: & alius Semelen agens
 dum feritur fulmine, Glaucen illi assimilavit tempore po-
 steriorem. Sed non puto, tales propter saltatores ipsam
 damnandam esse saltationem, neque odio ipsum opus esse
 prosequendum, sed illos quidem pro imperitis, quales sunt,
 habendos, laudandos vero, qui legitime, & concinno ar-
 tis ordine omnia faciunt. In universum autem oportet un-
 dique perfectum exactumque esse saltatorem, ut omnia sint
 concinna, formosa, mensuris sibi respondentibus, omnia
 sibi similia, calumnia & reprehensione superiora, deficient
 nusquam, temperata sint ex optimis. Saltatorem ipsum opor-
 tet esse acutum in cogitando, profunda eruditione, huma-
 nissimo praesertim animo. Nam tum denique laus ipsi per-

το ἐντελής παρὰ τῶν θεατῶν, ὅταν ἕκαστος τῶν ὁρώντων
 γνωρίζῃ τὰ αὐτοῦ· μᾶλλον δὲ ὥσπερ ἐν κατόπτρῳ, τῷ
 ὀρχηστῇ ἑαυτὸν βλέπῃ, καὶ ἅ πάσχειν αὐτὸς, καὶ ἅ
 ποιεῖν εἴωθε. τότε γὰρ οὐδὲ κατέχειν ἑαυτοὺς οἱ ἄνθρωποι
 ὑφ' ἡδονῆς δύναται, ἀλλ' ἀθρόοι πρὸς τὸν ἔπαινον ἐκ-
 χέονται, τὰς τῆς ἑαυτοῦ ψυχῆς ἕκαστος εἰκόνας ὁρῶντες,
 καὶ αὐτοὺς γνωρίζοντες. ἀτεχνῶς γὰρ τὸ Δελφικὸν ἐκεῖ-
 νο τὸ ΓΝΩΘΙ ΣΕΑΥΤΟΝ ἐκ τῆς θέας ἐκείνης αὐτοῖς
 περιγίγνεται· καὶ ἀπέρχονται ἀπὸ τοῦ θεάτρου, ἅτε
 χρή αἰρεῖσθαι, καὶ ἅ Φεύγειν, μεμαθηκότες, καὶ ἅ
 82 πρότερον ἠγνόουν διδαχθέντες. Γίγνεται δὲ ὥσπερ ἐν λό-
 γοις, οὕτω καὶ ἐν ὀρχήσει ἢ πρὸς τῶν πολλῶν λεγομένη
 κακοζηλία, ὑπερβαινόντων τὸ μέτρον τῆς μιμήσεως, καὶ
 πέρα τοῦ δέοντος ἐπιτεινόντων, καὶ εἰ μέγα τι δεῖξαι θέοι,
 ὑπερμέγεθες ἐπιδεικνυμένων· καὶ εἰ ἀπαλὸν, καθ' ὑπερ-
 βολὴν θηλυνομένων· καὶ τὰ ἀνδρώδη, ἄχρι τοῦ ἀγρίου

12 Λεγόμενη κακοζηλία) Ὅτι βούλεται. ὅπερ ἄλλοι ψυχρολογίαν
 κακόζηλον τὸ ὑπερτεῖνον τὸ μέτρον ἔφασαν. V.

fecta a spectatoribus contigerit, cum spectantium unusquis-
 que sua *quaedam* agnosceret, vel potius tanquam in speculo,
 sic in saltatore, se ipsum videbit, quaeque sentire ipse, &
 quae solet facere. Tunc enim ne continere quidem se pos-
 sunt prae gaudio homines, sed confertim in laudes effun-
 duntur, suae quisque animae videntes agnoscentesque ima-
 ginem. Plane enim Delphicum illud NOSCE TE IPSUM
 ex hoc illis spectaculo paratur: abeuntque e theatro, quae
 eligenda sunt, quae fugienda, moniti, edoctique quae ante
 ignoraverant. Existit autem quemadmodum in oratione,
 sic in saltatione etiam ea, quae cacozelia vulgo dicitur, eo-
 rum, qui egrediuntur modum imitationis, & ultra, quam
 par est, contendunt, & si quid magnum ostendendum sit,
 immensum ostendunt; & si molle, ad excessum usque ef-
 feminatum; eaque, quae virilia sunt, ad agrestem usque

καὶ θηριώδους προαγόντων. Οἷον ἐγὼ ποτε μέμνημαι 83
 ἰδὼν ποιῶντα ὀρχηστὴν, εὐδοκιμοῦντα πρότερον, σινετὸν
 μὲν τᾶλλα, καὶ θαυμάζεσθαι ὡς ἀληθῶς ἄξιον, οὐκ
 οἶδα δὲ ἢ τινι τύχῃ εἰς ἀσχήμονα ὑπόκρισιν δι' ὑπερβο-
 λὴν μιμήσεως ἐξοκείλαντα. ὀρχούμενος γὰρ τὸν Αἴαντα,
 μετὰ τὴν ἦτταν εὐθὺς μαινόμενον, εἰς τοσοῦτον ὑπερέξε-
 πεσεν, ὥστε οὐχ ὑποκρίνασθαι μανίαν, ἀλλὰ μαίνε-
 σθαι αὐτὸς εἰκότως ἂν τινι ἔδοξεν. ἐνὸς γὰρ τῶν τῷ σι-
 δηρῷ ὑποδήματι κτυπούντων, τὴν ἐσθῆτα κατέρρηξεν.
 ἐνὸς δὲ τῶν ὑπαυλούντων τὸν αὐλὸν ἀρπάσας, τοῦ Ὀ-
 δυσσεῶς πλησίον ἐστῶτος καὶ ἐπὶ τῇ νίκῃ μέγα φρονούν-
 τος διεῖλε τὴν κεφαλὴν κατενεγκών· καὶ εἶγε μὴ ὁ πῆ-
 λος ἀντέσχε, καὶ τὸ πολὺ τῆς πληγῆς ἀπεδέξατο, ἀπο-
 λῶλει ἂν ὁ κακοδαίμων Ὀδυσσεύς, ὀρχηστῇ παραπαίον-
 τι περιπεσών· ἀλλὰ τόγε θεάτρον ἅπαν συνεμεμῆνει τῷ

δ' Ἐνδὲ γὰρ --) Τοιοῦτό τι καὶ τῷ πάθει, ὥστε τὸ λοιπὸν πῆς ζωῆς
 ἐπὶ τῶν καθ' ἡμᾶς γέγονε χρόνων· μὴ ἀνεπαγγεῖν τοῦ πάθους, ἀλλὰ
 δαιμονιόεντα γὰρ τινες τῶν ἀκρατῶν συναπελθεῖν τῇ ὀλεθρίᾳ ταυτῇ μι-
 νίων ἐκμιμούμενοι οὕτως ἰάλασαν μῆσαι. M.

feritatem producunt. Quale quid ego quondam memini fa-
 cientem videre saltatorem, qui ante haec florebat laudibus,
 prudentem illum quidem de cetero, & admiratione vere
 dignum, sed qui, nescio quo fato, in indecentem actionem
 per excessum imitationis incidisset. Saltans enim Aiace[m]
 furentem, cum primum victus esset, adeo modum omnem
 egressus est, non ut ageret iam furentem, sed furere ipse
 facile alicui videretur. Unius enim eorum, qui ferrea solea
 humum feriebant, vestimenta laceravit, modos autem ti-
 bia accinentium uni ereptam tibiam, Ulyssis prope adstan-
 tis & victoria sibi placentis capiti ita impegit, ut divide-
 ret, &, nisi obstitisset pileus, maioremque plagae partem
 excepisset, perierat nobis infelix Ulysses, qui in insanientem
 saltatorem incidisset. Verum totum adeo theatrum cum Aia-

Αἴαντι, καὶ ἐπήδων καὶ ἐβόων, καὶ τὰς ἐσθῆτας ἀπερ-
ρίπτουν· οἱ μὲν συρφετώδεις, καὶ αὐτὸ τοῦτο ἰδιῶται, τοῦ
μὲν εὐσχήμονος οὐκ ἐστοχασμένοι, οὐδὲ τὸ χειρόν ἢ τὸ
κρεῖττον ὁρῶντες, ἄκραν δὲ μίμησιν τοῦ πάθους τὰ τοιαῦ-
τα οἰόμενοι εἶναι· οἱ ἀστείότεροι δὲ, συνιέντες μὲν, καὶ
αἰδούμενοι ἐπὶ τοῖς γιγνομένοις, οὐκ ἐλέγχοντες δὲ σιω-
πῇ τὸ πρᾶγμα, τοῖς δὲ ἐπαίνοις καὶ αὐτοὶ τὴν ἄνοιαν τῆς
ὀρχήσεως ἐπικαλύπτοντες, καὶ ἀκριβῶς ὁρῶντες ὅτι οὐκ
Αἴαντος, ἀλλ' ὀρχηστοῦ μανίας τὰ γυγνόμενα ἦν. οὐ γὰρ
ἄρκεσθεις τούτοις ὁ γενναῖος, ἀλλὰ καὶ μακρῷ τούτου
γελοιότερον ἔπραξε. καταβὰς γὰρ εἰς τὸ μέσον, ἐν τῇ
βουλῇ, δύο ὑπατικῶν μέσος ἐκαβέζετο, πάνυ δεδιότων
μὴ καὶ αὐτῶν τινα ὥσπερ κρῖον μαστιγῶσιν λαβὼν· καὶ
τὸ πρᾶγμα οἱ μὲν ἐθαύμαζον, οἱ δὲ ἐγέλων, οἱ δὲ ὑπώ-
πτευσον, μὴ ἄρα ἐκ τῆς ἄγαν μιμήσεως εἰς τὴν τοῦ πά-
84 θους ἀληθείαν ὑπηνέχθη. Καὶ αὐτὸν μέντοι, Φασίν, ἀνα-

ce furebat; exsultabant, clamabant, abiiciebant vestes. Nempe de plebe homines, & plane idiotae, decorum ipsum non assecuti, peius aut melius quid esset, non videbant, sed talia perfectissimam perturbationis esse imitationem putabant: urbaniores autem, licet intelligerent, & puderet eos illorum, quae fierent, silentio tamen non arguebant factum, sed laudibus ipsi quoque tegebant saltatoris amentiam, cum distincte viderent, non Aiakis furores, sed saltatoris esse, quae fiebant. Nec enim satis habebat vir fortis ista fecisse, sed *aliquid* multo magis ridiculum hisce designabat. Descendens enim in medium, in Senatu, medius inter Consulares duos affidebat, valde metuentes, ne de ipsis etiam aliquem, ut arietem arreptum flagellaret. Eamque rem alii quidem admirari, videre alii, alii suspicari, numquid nimio imitandi studio, in verum furorem delatus esset. Ipsum qui-

ἡψάντα οὕτω μετανοῆσαι ἐφ' οἷς ἐποίησεν, ὥστε καὶ νοσῆσαι ὑπὸ λύπης, ὡς ἀληθῶς ἐπὶ μανίᾳ κατεγνωσμένοι· καὶ ἐδήλωσέ γε τοῦτο σαφῶς αὐτός. αἰτούντων γὰρ αὖθις τῶν συστασιωτῶν αὐτὸν τὸν Αἴαντα ὀρχήσασθαι αὐτοῖς, παραστησάμενος τὸν ὑποκριτὴν, ἔφη πρὸς τὸ θέατρον Ἰκανόν ἐστὶν ἅπαξ μανῆναι. μάλιστα δὲ αὐτὸν ἠνίασεν ὁ ἀνταγωνιστὴς, καὶ ἀντίτεχος τοῦ γὰρ ὁμοίου Αἴαντος αὐτῷ γραφέντος, οὕτω κοσμίως καὶ σωφρόνως τὴν μανίαν ὑπεκρίνατο, ὡς ἐπαυεῖν, μείνας ἐντὸς τῶν τῆς ὀρχήσεως ὁρῶν, καὶ μὴ παροινήσας εἰς τὴν ὑπόκρισιν. Ταῦτά σοι, ὦ Φιλότης, ὀλίγα ἐκ παμπόλ- 85
λων παρέδειξα ὀρχήσεως ἔργα καὶ ἐπιτηδεύματα, ὡς μὴ πάνυ ἄχθοιό μοι ἐρωτικῶς θεωμένῳ αὐτά. εἰ δὲ βουληβίης κοινωνῆσαι μοι τῆς θεάς, εὖ οἶδα ἐγὼ πάνυ ἀλωσόμενόν σε, καὶ ὀρχηστομανήσοντά γε προσέτι. ὥστε οὐδὲν δεῖσομαι τὸ τῆς Κίρκης ἐκεῖνο πρὸς σὲ εἰπεῖν, τὸ,

dem aiunt, cum respuisset, adeo poenituisset factorum suorum, ut etiam in morbum ex aegritudine incideret, seque veri ipse furoris damnaret. Et satis aperte hoc declaravit ipse. Cum enim, rursus Aiace ut sibi saltaret, factionis illius homines peterent, & actorem alium commendans dixit ad theatrum: *Satis est semel insaniisse*. Maxima vero illum molestia affecit adversarius in certamine & artis aemulus. Cum enim similis illi scriptus esset Ajax; adeo decenter, modeste adeo simulavit furorem, ut laudaretur, quod mansisset intra terminos saltationis, nec ebrioso qualem furore actionem violasset. Haec tibi, amice, pauca de plurimis proposui saltationis opera atque studia, ne omnino aegre feras, me cupide illa spectare. Si vero in partem venire spectaculi mecum volueris, bene novi, captum te iri, & insuper ad furorem usque amaturum saltationem. Itaque non opus habeo Circes illud apud te dicere:

Θαῦμά μ' ἔχει, ὡς οὔτι πιὼν τάδε Φάρμακ' ἐβέλχθης. Δελχθήσῃ γάρ, καὶ μὰ Δί' οὐκ ὄνου κεφαλὴν, ἢ σὺς καρδίαν ἔξεις· ἀλλ' ὁ μὲν νόος σοι ἐμπεδώτερος ἔσται, σὺ δὲ ὑΦ' ἡδονῆς οὐδὲ ὀλίγον τοῦ κυκεῶνος ἄλλω μεταδώσεις πιεῖν. ὅπερ γὰρ ὁ Ὅμηρος περὶ τῆς Ἑρμοῦ ράβδου τῆς χρυσῆς λέγει, ὅτι καὶ ἀνδρῶν ὄμματα θέλγει δι' αὐτῆς, ὧν ἐθέλει, τοὺς δ' αὖτε καὶ ὑπνώοντας ἐγείρει, τοῦτο ἀτεχνῶς ὄρχησις ποιεῖ, καὶ τὰ ὄμματα θέλγουσα καὶ ἐγρηγορέναι ποιοῦσα, καὶ ἐπεγείρουσα τὴν διάνοιαν πρὸς ἕκαστα τῶν ὁρωμένων.

ΚΡΑΤ. Καὶ μὴν ἤδη ἐγὼ, ὦ Λυκῖνε, πείβομαι τέ σοι, καὶ ἀναπεπταμένα ἔχω καὶ τὰ ὦτα καὶ τὰ ὄμματα. καὶ μέμνησό γε, ὦ Φιλότης, ἐπειδὴν εἰς τὸ θέατρον ἦς, καὶ ἐμοὶ παρὰ σεαυτῷ θέαν καταλαμβάνειν, ὡς μὴ μόνος ἐκείθεν σοφώτερος ἡμῖν ἐπανόις.

Mitor, nec puto demulctum te te esse veneno.

Demulceberis enim, & medius fidius non asini caput, aut suis cor habebis; sed stabilius tibi mens erit, tuque prae voluptate non parum de poculo illo alii quoque bibendum imperties. Quod enim de aurea Mercurii virga Homerus:

— *Virorum hac dulci lumina somno*

Mulcet, cum lubuit, somnos dispellit eadem:

hoc planissime facit saltatio, tum demulcens oculos, tum vigilare illos faciens, & mentem ad singula, quae fiunt, excitans.

Crat. Quin nunc iam, Lycine, in sententiam tuam traductus sum, apertosque & hiantes habeo cum auribus oculos. Ac memineris, amice, cum in theatrum ieris, etiam mihi iuxta te occupare spectaculum, ne solum inde nobis sapientior revertaris.

Λ Ε Ξ Ι Φ Α Ν Η Σ.

ΛΥΚ. ΛΕΞΙΦΑΝΗΣ ὁ καλὸς μετὰ βιβλίου. I

ΛΕΞ. Νῆ Δί', ὦ Λυκῖνε, γράμμα ἐστὶ τητινόν τι τῶν ἐμῶν κομιδῇ νεοχμόν.

ΛΥΚ. Ἦδῃ γάρ τι περὶ αὐχμῶν ἡμῖν γράφεις;

ΛΕΞ. Οὐ δῆτα, οὐδὲ αὐχμόν εἶπον, ἀλλ' ὥρα σοι τὸ ἀρτιγραφεὶς οὕτω καλεῖν. σὺ δὲ κυψελόβυστα ἔοικας ἔχειν ὧτα.

ΛΥΚ. Σύγγνωθι, ὦ ἐταῖρε. πολὺ γὰρ τοῦ αὐχμοῦ

Νῶς τις) Φασὶν ὡς εἰς Πολυδεύ-
κα τὸν διοματολόγον, ἀποτεϊνόμενον
Λευκιανόν, τοῦτον γράφαι τὸν λό-
γον. τέχνη μὲν οὐδ' ἦν τινα λόγων
παραυδόντα, σωρὸν δὲ λέξιων ἀδιά-
κριτον ὑφιστάντα, καὶ ἴσως οὐκ ἀπὸ
σκοποῦ ταῦτα τοῖς φήσασιν εἰρη-
ται. ἔπει καὶ συγχρόνως ἀμφὶ Λου-
κιανὸς καὶ Πολυδεύκης. ἐπὶ γὰρ
Μάρκου τοῦ Αὐτοκράτορος. V.

3 Τητινόν τι) Χρόνου δηλωτικὰ
τὰ τρία ταῦτα ἐπιρρήματα, πέρυ-
σι. τῆτες. νῶτα. ὡς οὖν ἀπὸ τοῦ

χθῆς γίνεται χθισινόν, οὕτως ἀπὸ
τοῦ τῆτες, τητινόν. Σημαίνει δὲ τὸ
ἐπέτειον, ἥτοι τοῦ αὐτοῦ ἔτους. τὸ
δὲ [νεοχμόν] τὸ καινὸν σημαίνει,
ἀφ' οὗ καὶ ῥῆμα τὸ νεοχμῶ. καὶ
ἔστιν ἀπὸ τοῦ νεὸν καὶ τοῦ ἔχω, νεο-
χόν, καὶ νεοχμόν πλεονασμοῦ τοῦ
μ. χρῆται τῇ λέξει Θουκυδίδης. V.

7 Κυψελόβυστα) Κυψέλη λέγε-
ται καὶ ὁ τῶν ὕψων ῥύπος. λέγεται
καὶ τὸ κεραμικοῦν στενόστομον ἀγ-
γεῖον τὸ ἀπίσσωτον. νῦν δὲ τὸν ῥύπον
ἀκουστίον. V.

L E X I P H A N E S.

Lyc. LEXIPHANES ille pulcher cum libro *quid sibi vult?*

Lex. Per Iovem, Lycine, scriptum est hornum quod-
dam de meis, musteum.

Lyc. Nempe de musto aliquid nobis scribis?

Lex. Minime equidem; neque mustum nominavi: sed
memineris musteum vocare, quod modo scriptum est. At tu
sordibus [Gr. Cypseli] obturatas habere aures mihi videris.

Lyc. Ignosce mihi, sodalis: multum enim de musto ha-

τὸ νεοχμὸν μετέχει. ἀλλ' εἰπέ μοι, τίς ὁ νοῦς τῷ συγγράμματι;

ΛΕΞ. Ἀντισυμποσιάζω τὸν Ἀρίστωνος ἐν αὐτῷ.

ΛΥΚ. Πολλοὶ μὲν οἱ Ἀρίστωνες· σὺ δὲ ὅσον ἀπὸ τοῦ συμποσίου, τὸν Πλάτωνα μοι δοκεῖς λέγειν.

ΛΕΞ. Ὁρθῶς ἀνέγνως· τὸ δὲ λεγόμενον, ὡς ἄλλα παντὶ ἀνόητον ἂν ᾖ.

ΛΥΚ. Οὐκοῦν ὀλίγα μοι αὐτοῦ ἀνάγνωθι τοῦ βιβλίου, ὅπως μὴ παντάπασιν ἀπολειποίμην τῆς ἐστιάσεως. νέκταρος γάρ τινος ἔοικας οἰνοχοῆσαι ἡμῖν ἀπ' αὐτοῦ.

ΛΕΞ. Τὸν μὲν εἰρῶνα πεδοῖ κατάβαλε· σὺ δὲ εὐπορα ποιήσας τὰ ὦτα, ἥδη ἄκουε· ἀπέστω δὲ ἡ ἐπιβύστρα ἡ Κυψελίς.

ΛΥΚ. Λέγε θάρρῶν· ὡς ἔμοιγε οὔτε Κύψελός τις, οὔτε Περίανδρος ἐν τοῖς ὥσιν κάθηται.

6 Ἀνέγνως) Ἀνελογίσω. V.

11 Πεδοῖ κατάβαλε) ἴσως ἀπὸ τοῦ χαμαὶ πρὸς πίδακα κατάβαλε. V.

13 Ἡ Κυψελίς) Οὗτος ὁ ῥύπος πᾶν ὡτὸν λέγεται κυψελίς, καὶ τὸ δοστρομαῖον ἀγγεῖον, ὃ τοὺς ἄρτους

ἀποτίθενται. ἐν ᾧ καὶ ὁ Κορίνθου τύραννος ἀρτιγέννητος ὑπὸ τῆς μητρὸς κατακρυβεῖς, Κύψελος ἀνομάσθη. ἄμφω δὲ ὅτε κυψελίς καὶ ὁ κυψέλη, παρὰ τὸ κρύβειν τὴν ἴλην ἐρρήθισαν. V.

bet musteum. Sed dic mihi, quod scripti consilium est?

Lex. Convivio instruendo aemulor *filium* Aristonis.

Lyc. Multi sunt Aristones: tu vero, quantum e convivii *mentionem suspicor*, dicere mihi Platonem videris.

Lex. Recte agnovisti: sed quam istud dictum ignorabile fuit cuivis alii!

Lyc. Ergo mihi pauca lege de libro, ne omnino convivio illo excludar. Videris enim nectar nobis de illo ministraturus.

Lex. Illum quidem cum irrisione simulatorem *animum & linguam* solo allide: tu vero commēabiles fac aures, & iam audi: absit vero obturatrix illa Cypselis.

Lyc. Quin tu audacter dicito: neque enim Cypselus, neque [*filius illius*] Periander in auribus mihi residet.

ΛΕΞ. Σκόπει δὴ μεταξύ ὅπως διαπεραίνομαι, ὦ Λυκίνε, τὸν λόγον, εἰ εὐαρχὸς γε ἐστὶ, καὶ πολλὴν τὴν εὐλογίαν ἐπιδεικνύμενος, καὶ εὐλεξίς, ἐτι δὲ εὐάνυμος.

ΛΥΚ. Ἐοικε τοιοῦτος εἶναι, σὸς γε ἂν. ἀλλ' ἄρξαι ποτέ.

ΛΕΞ. Εἴτα δειπνήσομεν, ἥ δ' ὅς ὁ Καλλικλῆς· εἴτα 2 τὸ δειλινὸν περιδινησόμεθα ἐν Λυκείῳ· νῦν δὲ ἤδη καιρὸς ἐστὶ χρίεσθαι τὸ ἡλιοκαῖς, καὶ πρὸς τὴν εἴλην θέρεσθαι, καὶ λουσαμένους, ἀρτοσιτεῖν· καὶ ἤδη γε ἀπιτητέα. σὺ δέ, ὦ παῖ, στλεγγίδα μοι, καὶ βύρσαν, καὶ Φωσῶνια, καὶ ῥύμματα, ναυστολεῖν ἐς τὸ βαλανεῖον, καὶ τοῦ πέλαιου κομίζειν. ἔχεις δὲ χαμάζε παρὰ τὴν ἐγγυοθήκην δὴ ὀβολῶ. σὺ δὲ τί καὶ πράξεις, ὦ Λεξιφάνες, ἥξεις, ἢ ἐλινύσεις ἐτι αὐτόθι; καὶ γὰρ, ἦν δ' ἐγώ,

2 Εὐαρχος) Τὸ μὲν εὐαρχος, τὸ καλὴν ἀρχὴν ἔχων, εὐλογος δὲ, τὴν συνθήκην εὐάριστος, εὐλεξίς δὲ καὶ εὐάνυμος, τὸ εὐπρεπίσιν ὀνόμασι καὶ λέξεσι χρώμενος. V.

5 Ἡ·Ὡ· ὅς) Εἰπὼν αὐτός. V.

7 Εἴλην θέρεσθαι) Ἀλία καὶ αὐγὴ ἡλίου θερμαίνεισθαι. V.

9 Ὡ παῖ στλεγγίδα) Στλεγγίς, ἡ ξύστρα. ἔοικε δὲ τὸ κτένιον οὕτω καλεῖν. Φωσῶνια δὲ ταινίας λε-

γαι ὀθονίας. ῥύμματα τὸν σάκκον ἢ καὶ τὸ νήτρον. ἐχράντο γὰρ καὶ νήτροι οἱ παλαιοὶ ἐν τοῖς λουτροῖς. ναυστολεῖν τὸ βαστάσαντα ἄγειν. τὸ ἐπὶ λουτρὸν δὲ τὸ ἐν τῇ συνθείᾳ βαλανιχόν. ἐγγυοθήκη δὲ τὸ κιβώτιον, ἐν ᾧ ἐστὶν ἀσφαλὲς καὶ ἐκκεγγυῶς καταθεῖται. V.

13 Ἐλινύσεις) Ἀπὸ τοῦ ἐπίσχεις, καταμείνεις. V. (Βραδυνεῖς. C. Abb. Et V. alter.)

Lex. Considera autem interea, quomodo peragam, Ly-
cine, sermonem, num beneprincipiatus sit, multamque be-
neloquentiam ostendens, & bonis verbis constans, bonif-
que insuper nominibus.

Lyc. Videtur talis esse, tuus cum sit. Sed incipe tandem.

Lex. Tum coenabimus, inquit Callicles: tum ad vesperam gi-
ros faciemus in Lyceo. Nunc autem tempus est ungi in sole, &
ad vaporem illius calefieri, & cum laverimus, panem gustare. Et
iam-eundem. Tu vero, puer, strigilem mihi, & pellem, & lintea,
& saponem, classe advehito in balneum, & balneatoris mercedem
fero: habes autem humi prope armarium obolos duo. Tu vero
quid ages, Lexiphanes, veniesne, an hic adhuc moraberis? Quin

Lucian. Vol. V.

M

τρίπαλαι λουτιῶ. οὐκ εὐπόρως τε γὰρ ἔχω, καὶ τὰ ἄμ-
φι τὴν τράμιν μαλακίζομαι, ἐπ' ἀστράβης ὀχθηεῖς. ὁ
γὰρ ἀστραβηλάτης ἐπέσπερχε, καίτοι ἀσκαλιάζων
αὐτός· ἀλλὰ καὶ ἐν αὐτῷ οὐκ ἀκμῆς ἦν τῷ ἀγρῷ· κατέ-
λαβον γὰρ τοὺς ἐργάτας λιγυρίζοντας τὴν θερμὴν ὥδην·
τοὺς δὲ τάφον τῷ ἐμῷ πατρὶ κατασκευάζοντας. συντυμ-
βαρυχήσας οὖν αὐτοῖς, καὶ τοῖς ἀναχούσι τὰ ἀνδρᾶ,
καὶ αὐτὸς ὀλίγα συγχειροπονήσας, ἐκείνους μὲν διαφῆ-
κα, τοῦ τε κρύους ἐνεκα, καὶ ὅτι καύματα ἦν. οἶσθα δὲ

1 Οὐκ εὐπόρως) Ἀπὸ τοῦ πε-
ρνεῖσθαι δυνάμιτος. V. (δύναμις
V. alter.)

2 Τὴν τράμιν) Οἱ μὲν τὸ τῆμα
τῆς ἕδρας· οἱ δὲ τὸ ἀπὸ τούτου μέχρι
τῆς ἀρχῆς τοῦ βαλάτου χωρίον, ὃ
καὶ ὑποταῦρον καλεῖσιν. ἐστὶ δὲ
καὶ γραμμὴν ἔχον ἱπποεστηκυῖαν,
ὁμοίαν ραφῇ. V.

ibid. Ἐπ' ἀστράβης) Ἀστράβη
τὸ σάγμα ἥτοι ἡ σίλλα. τοὺς οὖν τὰ
σεσαγμένα ζῶα ἐλαύνοντας εἰσικεῖν ὃ
καινολόγος ἀστραβηλάτης καλεῖν,
ὥσπερ καὶ ἀρματοπλάτας εἰσάθαι
καλεῖν τοὺς ἐλαύνοντας τοὺς ἵππους,
οἱ τινες τῷ ἄρματι ὑπερέχθησαν.
ἄλλοι δὲ ἀστράβην ὡς Ἀθηναίους, τὴν
ἄλυσιν φασὶν ἠμίονον, ἐφ' ἧς ὀχού-
μεθα. ἀπὸ τούτου καὶ ἀστραβηλά-
τας τοὺς ὁπαδοὺς τούτων φασί. V.

3 Ἀσκαλιάζων) Ἀσκαλιάζειν τὸ
ἐφ' ἐνὶ ποδὶ βεβηκέντα οὕτω κινεῖ-

σθαι. τὸ δὲ ἐστὶν ἄλλεσθαι. μονό-
ποδι γὰρ τί ἄλλο εἰς κίνησιν περι-
λείπειτο, ἢ ἄλλεσθαι; ἀσκαλιά-
ζοντι οὖν ἀπὸ τοῦ μονόποδι πηδῶν-
τι. V.

7 Ἀνδρᾶ) Τὰ χεῖλη τῶν ποτα-
μῶν λέγουσι διὰ τὸ εἶναι ἱνίχμα καὶ
διερᾶ. Ὑπερίδης δὲ τὰ ἀναχώματα
λέγει διὰ τὸ ὑπεράνω εἶναι τῶν διε-
ρῶν. Ἀνδρᾶ μέρος τοῦ κήπου. G.
(Scholion sequens omisi, quod ex
Luciani tantum textu sumtum,
nihil huc faciebat.)

8 Καὶ ὅτι καύματα ἦν) Ἐσικεῖ τὰ
ἀπὸ τοῦ κρύους γινόμενα ἐγκαύμα-
τα εἰς τὸ σῶμα ἡμῶν λέγειν. ἀρῶ-
ματα δὲ, τὰ ἀρτῶν ἐξεργασμένα
πεδία. σκάνδιχες καὶ βράκατα, εἰ-
δὲ λαχάναν. κάχρυς δὲ, σίτυρον
ὑσπριον. τὸ δὲ ἐδάριν τὸν ὄρον ἀπὸ
τοῦ ἀνισύρην, ἐτρέβην τὸν ὑποταῦ-
ρον, ἥτοι τὴν τράμιν. λεκιθόπωλις

ego etiam, inquam, ter olim est quod lavatorio: nec enim satis
bene habeo, & circa perinaeum infirmus sum, clitellaria mula ve-
elus. Agaso enim nimis urgebat, quamquam ipse claudicationem
per utres ludens. Sed neque in ipso rure fatigationis expers fui:
deprehendebam enim operas aestivam cantionem minurientes, par-
tim vero sepulcrum parantes meo patri. Cum ergo effodissem cum
illis sepulcrum, & his, qui ad ripas terram aggerant, & ipse ma-
nibus laborem adiuvissem, illos quidem derelinqui, cum frigoris
causa, tum quod essent usiones: nosli autem, in frigore vehementi

ὅς ἐν ῥοῦνι σφοδρῶ γίνεται τὰ καύματα. ἐγὼ δὲ περιελθὼν τὰ ἀρώματα, σκόροδά τε εὖρον ἐν αὐτοῖς πεφυκότα, καὶ γηπαττάλους τινὰς ἀγορύξας, καὶ τῶν σκανδίκων, καὶ βρακάνων λαχανευσάμενος, ἔτι δὲ κάχρυς πριάμενος (οὕτω δὲ οἱ λειμῶνες ἀνθοσμῖαι ἦσαν, ὡς αὐτοποδητὶ βαδίζειν) ἀνατεθεὶς ἐπὶ τὴν ἀστράβην, ἐδάρη τὸν ὄρρον. καὶ νῦν βαδίζω τε ὀδυνηρῶς, καὶ ἰδίῳ θανά, καὶ μαλακίῳ τὸ σῶμα, καὶ θέομαι διανέυσαι ἐν τῷ ὕδατι ἐπιπλεῖστον, χαίρω δὲ μετὰ κάματος ἀπολουό-

δι, ἢ τὰ ἀλλοσιμμένα ὕσπρια, ἥτοι τὰ βεβρεγμένα παλῶσα. οἱ δὲ ἱατροὶ λίκιδον φασί, καὶ τὸ τοῦ ὡοῦ εἶχρον. γρυμαιοπάλης δὲ ὁ τὰς εὐτιλεῖς ὁπάρας πιπράσκων. σίλγη δὲ πυριάτης δὲ καὶ ἐγκρυφίας ἄρτοι εἰσιν· ὁ μὲν ἐν κλιθάνῳ, ὁ δὲ ἐγκρυφίας ἐπὶ τῇ σποδῷ ἀπτημένος. γήτεια δὲ τὰ κρίμματα. οἶβος δὲ τὸ περιτραχύλεον, ἀπὸ τῶν ὀπισθεν, κρίας. λαγάνιον δὲ, τὸ ὑπὸ τὸν πράχην, καὶ μάλιστα τῶν βοῶν. σίλλος δὲ ἔστιν, ὁ διάστροφος τοῦς ὀφθαλμοῦς. ἡδύνει δὲ, τὸ σκενάζειν ἥτοι μαγειρεύειν. κάρδοπος δὲ ἡ μάκτρα, ἥτοι ἡ πλατεῖα σκάφη. ξηραλοιφεῖν δὲ ἔστι, τὸ ἀνευ λουτροῦ ἀλείφειν εἰλαιῳ. γνώμοτα δὲ, τὸ τοῦ σκιατηρίου τῆς σκάφης ἥτοι τοῦ ὥρολογίου μῖσον ἱπαιστηκὸς κατόνιον λέγει, ὁ τὰς ἕρας δείκνυσιν τῇ αὐτοῦ σκίᾳ. πόλον δὲ τὸ μῖσον καὶ κοῖλον τοῦ αὐτοῦ ὥρολογίου λέγει.

καυμάτας δὲ τοὺς σύγγκλυδας οἶμαι, καὶ συρφετάδας φησὶ. βύζην δὲ ἐπιρρηματικῶς ἀκουστίον τὸ εἶναι διὰ τὴν συνέχισαν τοῦ ὄχλου καὶ τὴν πύλκην παραβεβυσμένους εἶναι, καὶ ὠδεῖν τε καὶ ὠδίζεσθαι. τοῦτο γὰρ τὸ ὠδίσζεσθαι σημαίνει. τὰ κόρα δὲ δηλονότι δεικνύσας τὰς κόρας σημαίνει τῶν ὀφθαλμῶν. σκαρδαμύττειν δὲ, τὸ σκαίρειν πυκνὰς τὰ βλέφαρα. φαρμακὴν δὲ τὰ ὀμματα φησὶν, ἀπὸ τοῦ φαρμάκου ἥτοι ἱατρίας διδῶσαι. V.

3 Γηπαττάλους) Γραι. γῆ πατάλους. G.

ibid. Σκανδίκων καὶ βρακάνων) Εἶδη λαχάνων εἰς σκανδικὰς καὶ βράκκας. V.

4 Βρακάνων) Δύσπλετα λάχανα. V. Ἄγρια καὶ οὐσπλετα. Coll.

ibid. Κάχρυς) Ὀσπριον. V.

8 Διανέυσαι) Ἀπὸ τοῦ κολυμβῆσαι. V.

ustiones existere. Ego autem obiens vernacla, alliaque inveni ibi nata, & effossis quibusdam terrae clavis, & scandicibus, & braccanis pro olere lectis, eruiisque insuper cachrybus, (nondum autem odorifera erant prata, ut meis ipse pedibus ambulare malletm) in mulam iterum impositus excoriatus sum in perinaeo, & nunc incedo cum dolore, & sudo frequenter, & languo corpore, atque opus habeo pernatere in aqua plurimum. Gaudeo autem fessus abo

3 μενος. Ἀποθρέξομαι οὖν καὶ αὐτὸς τὸν παῖδα, ὃν εἰκὸς ἢ παρὰ τῇ λεκιθοπώλιδι, ἢ παρὰ τῷ γρυμαιοπώλῃ με περιμένειν. καίτοι προηγόρευτο αὐτῷ ἐπὶ τὰ σέλγη ἀπαντᾶν. ἀλλ' εἰς καιρὸν οὕτως αὐτὸς ἐμπολήσας γε ὡς ὁρῶ πυριάτην τέ τινα, καὶ ἐγκρυφίας, καὶ γήτεια, καὶ Φύκας, καὶ οἶβον τουτονι, καὶ λωγάνιον, καὶ τοῦ βοῶς τὸ πολύπτυχον ἔγκατον, καὶ Φώκτας. Εὐγε, ὦ Ἀττικίων, ὅτι μοι ἄβατον ἐποίησας τὸ πολὺ τῆς οδοῦ. Ἐγὼ δέ, ἢ δ' ὅς, σίλλος, ὦ δέσποτα, γεγένημαι, σὲ περι-
 ὀρῶν· σὺ δὲ πῶς χθές ἐδείπνεις; μῶν παρὰ Ὀνομακρίτῳ;

2 Λεκιθοπάλιδι) Λεκιθόπαιδες ἢ τὰ ἀλλοεισμένα ὄσπρια, ἧτοι τὰ βρεγμένα παλῶσα, οἱ δὲ ἱατροὶ λέκισον φασὶ τὸ τοῦ αὐτοῦ ἄχρον. V.

ibid. Γρυμαιοπώλῃ) Γρυμαιοπώλης δὲ ὁ τὰς εὐτελεῖς σπῆρας πιπράσκων. V. At in altero Ms. V. sic legitur: Γρυποπώλῃ) Ἔστι δὲ ὁ τὰ εὐτελῆ σκευάρια πωλῶν, παρὰ τὸ γρῦ. Οὕτως δὲ Ἀθηναῖοι τὸν ῥύπον φασὶ τῶν ὀνύχων.

3 Τὰ σέλγη) Κοινὰ δειπνητήρια. V.

5 Πυριάτην) Πυριάτης δὲ καὶ ἐγκρυφίας. ἐπὶ τῇ σποδῷ ἀπτημένος. V.

ibid. Γήτεια) Τὰ κρίμυα. V. Ita hic editum invenio. At supra recte κρίμμυα.

6 Οἶβον) Περιτράχλων ὀπισθεν. V.

ibid. Λωγάνιον) Λωγάνιον δὲ ὑπὲρ τὸν τράχηλον, καὶ μάλιστα τῶν βοῶν. V. At in altero eiusdem Vossii Cod. in forma, quam quartam vocant, idem Scholion sic legitur: Λωγάνιον) Ἀμβρακιάται καὶ Ἠπειρώται τὸ ἀπὸ τοῦ τραχήλου φασὶ τῶν βοῶν ἀγόμενοι χάλασμα, καὶ λῆγον εἰς τὸ μεταξὺ τῶν βραχιόνων, ὡς φησὶ ὁ Διονύσιος ὁ Ἴτυκαῖος. ἔστι δὲ ἡ Ἴτυκη πρὸς Σικελίας. ἴσκει δὲ εὐ βέδος λέγειν λωγάνιον, ἀλλὰ ζῶνι ἑτέρων τὸ στήθινον. τὸ τῶν βοῶν δὲ ἀχρηστον τοῦτο τὸ μέρος ὁ καὶ λαμύριδα φασί.

9 Σίλλος) Ὁ διάστρυφος τοῦς ὀφθαλμούς. V.

lui. Decurrat igitur ipse quoque ad puerum, quem credibile est aut apud pisorum venditricem, aut salsamentarium me expectare. Quamquam praedictum ipsi fuerat, ut occurreret ad panes. Sed opportune hic ipse adest, mercatus, ut video, clibanarium panem, & alios subcinericios, & cepas, & fucas, & illum oebum, & illud multorum foliorum bovis intestinum, & phoetias. Euge, Atticio, compendi mihi fecisti maiorem viae partem. Ego vero, inquit ille, strabus, here, factus sum, te dum circumspectio, Tu vero ubi coebabas heri? num apud Onomacritum? Non per Iovem, inquam,

οὐ μὰ Δί', ἣν δ' ἐγὼ, ἀλλ' ἀγρόνδε ὠχόμεν, ψύτταν
κατατείνας, οἷσθα δὲ ὡς Φίλαγρός εἰμι, ὑμεῖς δὲ ἴσως
ῥεσθ' ἐμε λαταγεῖν κοττάβους· ἀλλ' εἰσὼν, ταῦτά τε

ἢ Ψύτταν) Ταχίως. V. Sed in altero eiusd. Cod. sic legas: Ὁχι-
μην ψύττα) Ἀπὸ τοῦ ταχίως δρα-
μῶν. Sed M. Ψύττα κ.) Ταχίως
δραμῶν.

2 Κατατείνας) Δραμῶν. V.

3 Λαταγεῖν) Τὸ δὲ λαταγεῖν τὸ
στόμα πληροῦν ἢ ὕδατος ἢ οἴνου, καὶ
σὴ πλάστιγγι ἐναποκρίειν. ἡ βαρυ-
νομένη τοῖς ἀνδριανταρίοις προσέ-
χρυσεν ὑποκειμένοις καὶ κοτταβὼν
ἀπτεῖται. Plac. de Cottabo require
in fine Plauti impressi Mediolani.
G.

Λαταγεῖν κοττάβους) Εἶδος παι-
δῆς ὁ κοττάβος τοιοῦτο. μέσον ἴστα-
ται Χάραξ ἀναθὲν ζυγὸν κατὰ κο-
ρυφὴν ἱπαιρωτῶν. καθεκάτερον δὲ ἄ-
κρον ὁ ζυγὸς πλάστιγγας φέρει, ἀν-
δριανταρίαν ταῖς πλάστιγγιν ὑπο-
κειμένων. ὁ κοτταβίζειν τείνουν λα-
βὼν εἰς τὸ στόμα ὕγρον ὅτιον εἴη
ἢ ὕδατος, καὶ πλήσας τὰς γνάθους,
ἀφίππει διὰ τῶν χειλέων ὑπὸ μικρῶν
σταγόνα τοῦ ὕγρου κατὰ τῶν πλα-
στιγγῶν. αἱ δὲ δεξιόμεναι κοῖλαι
οὔσαι, καὶ καθελκόμεναι τῷ βάρει,
κατὰ τὸ ἐπικρατοῦν τοῦ ὕγρου φέ-
ρονται κατὰ τῶν υποκειμένων ἀν-
δριανταρίων, καὶ κρούσονται ἀλλή-
μους ἑκάτερα κατὰ τὴν ἑτεροζυγίαν
τοὺς ἀνδριάντας ποῖον ἔχον ἀποτε-
λοῦσιν, εὐφραίνει τὸν ἔρωτα, ὥς τῶν
παιδικῶν κατευστοχοῦντα. ἐρωτικὴ
γὰρ ἡ παιδιὰ. εἰ δὲ τῶν πλαστιγ-
γῶν ἡ λάταξ διαμάρτοι, ἠττάσθαι
δοκεῖ ὁ ἔρως, καὶ ὑπὸ τῶν παιδικῶν
ἠμελῆσθαι. καλοῦνται δὲ τὰ ἀν-
δριαντάρια μάνεις. Οἱ ἀκριβέστερον

δὲ περὶ κοττάβων διαλαβόντες, δύο
φασὶν εἶναι εἶδη κοττάβων, κατ-
ακτὴν, καὶ δι' ἔξυβάφαν. ὁ μὲν
κατακτὸς τοιοῦτος. ἢν τὶ οἰοῖτο λυχ-
νεῖον ὑψηλὸν ἔχον ἐν ἑαυτῷ προσα-
πον τι, ὃ ἑκαλεῖτο μάνης, ἐφ' οὗ εἶδε
πρὸς τὴν καταβαλλομένην πλά-
στιγγα, ὥς Ἀριστοφάνης φησὶ. Γε-
νίσταται τοι τῶν κατακτῶν κοττά-
βων. ὁ δὲ δι' ἔξυβάφαν τοιοῦτος.
ἀγγεῖον τι λουπηρίδιον εἰκόες πλήρες
ὕδατος ἐτίθητο, ἔξυβάφαν κινῶν ἐπι-
πλέοντων, ἅπερ ἢν καταδύειν ταῖς
ἀπὸ τῶν στομάτων προιούσαις λά-
ταξιν ὁ ἄγος. (Ἀριστοφάνης Ἀφρο-
δίτης γοναῖς. Ἐγὼ παιδεῖξω κατ' αὐ-
τὸν κοτταβὸν ἀφίς, ἐπὶ τὴν πλα-
στιγγα ποιήσεις πρὸς τὴν πλάστιγγα
ποιεῖν τοῦτο τὸ) πλάστιγγας δὲ τὸ
ὑποκειμένον ἂν τὸ μικρὸν, τὸ πινα-
κίσχιον λίγαι. ἰὰν δὲ μόνον τυχὴ αἰ-
τῆς, ἐπὶ τὸν μάνην πρὸς ταῖς. παρῆλθε
δὲ ὁ κοτταβὸς εἰς τὰ συμπόσια, ἀπὸ
τῶν περὶ Σικελίαν πρῶτον εἰσαγα-
γόντων. πρὸς δὲ τούτοις κυκλοτερεῖς
ἰποιοῦντο οἱ δειπνοί, ἵνα πάντες, εἰς
τὸ μέσον τιθέντες τοῦ κοττάβου,
ἔχουσιν ἐξ ἴσων τῇ ἀποστάσει ταῖς
λάταξι βάλλειν, καὶ περὶ νίκης ἀγ-
νίζεσθαι. οὐ τῷ βάλλειν δὲ μόνον
ἐφιλοτιμοῦντο, ἀλλὰ καὶ τῷ κα-
λῶς. ἐπὶ γὰρ τοῦ ἀριστεροῦ ἀγκῶνος
τις ἑαυτὸν ἐκρείσας, ὕγρως ἀφίει
τὴν λάταγα, ὥς ἐνέουσιν μέγα φρονεῖν
ἐπὶ τῷ κοτταβίζειν ἢ ἐπὶ τῷ ἀκον-
τίζειν. δοκεῖ δὲ μοι καὶ τὸ ἐν τῇ
συνθείᾳ κοττίζειν ἀπὸ τούτου βαρ-
βαρῶς καὶ παρακεκλιμένως εἰρη-
σθαι. V.

verum rus abieram, cito percurrans: nosse autem, quam sim amans
ruris. Vos autem forte putabatis, me sonare cottabos. Sed intro
abi, haecque & alia condito, & expurga mactram, ut lactucinas

καὶ τὰ ἄλλα ἡδύνειν, καὶ τὴν κάρδοπον σμῆν, ὡς Θρι-
 4 δακίνας μάττατε ἡμῖν. Ἐγὼ δὲ ξηραλοιφῆσω ἀπελθών.
 καὶ ἡμεῖς, ἧ δ' ἔς ὁ Φιλῖνος, ἐγὼ τε καὶ Ὀνόμαρχος,
 καὶ Ἑλλάνικος οὐτοσὶ ἐψόμεθα. καὶ γὰρ ἡ γνώμων
 σκιάζει μέσσην τὴν πόλιν. καὶ δέος μὴ ἐν λουτρῷ ἀπο-
 λουσώμεθα, κατόπιν τῶν Καριμάντων, μετὰ τοῦ σύρ-
 Φακος βύζην ὥστιζόμενοι. καὶ ὁ Ἑλλάνικος ἔφη, Ἐγὼ
 δὲ καὶ δυσωπῶ, καὶ γὰρ τὰ κόρα μοι ἐπιτεθόλωσθον,
 καὶ σκαρδαμυκτῷ θαμᾶ, καὶ ἀρτίδακρὺς εἰμι, καὶ τὰ
 ὄμματά μοι Φαρμακᾶ, καὶ δέομαι Ἀσκληπιάδου τινὸς
 ὀφθαλμοσόφου, ὃς ταραῖξας, καὶ ἐγχέας μοι Φάρμα-
 κων, ἀπερυθρίασαι ποιήσει τοὺς ὀφθαλμοὺς, καὶ μηκέτι

1 Ἠδύνειν) Σκυιάζειν, ἥτοι μα-
 γειρεύειν. V.

ibid. Κάρδοπον) Μάκτραν. V.

ibid. Σμῆν) Καθαίρειν. V.

ibid. Θριδακίνας) Ἄρτους. V.

At in altero eiusd. Cod. legas:

Ὡς Θριδακίνας) Εἶδος ἄρτων αἱ
 Θριδακιναι.

2 Ξηραλοιφῆσω) Ἄνευ λουτροῦ
 ἀλείφειν. V.

4 Ὁ γνώμων σκιάζει μέσσην τὴν
 πόλιν) Τοῦ ἀρολογίου μέσον, οὗ
 σκιά δείκνυσιν τὰς ἡμέρας. V.

7 Βύζην) Ἐπιρροματικῆς γὰρ τὸ
 στίξεσθαι σημαίνει. καριμάντας δὲ
 τοὺς συγκλύδας καὶ συμφετούς κα-
 λῶν. V.

8 Δυσωπῶ) Ἀμβλυώτω. V.
 Κακῶς διακίμαι τοὺς ὕπας. M.

ibid. Ἐπιτεθόλωσθον) Ἐτάρατ-
 τον. V. Ἐπιτετάραχθον. C. Ταράτα
 teton. σκατίζετον. B.

12 Ἀπερυθρίασαι) Τὰ ἐρύθημα.
 ἀποκαθάραι. V. In altero eiusd.
 hoc sic legitur: Ἀπερυθρίασαι).
 Ἐπίτηδες ὁ παιγνίμων τὸ ἀπερυ-
 θρίασαι τίθει διὰ τὸ χελοῖον.

nohis subigatis. Ego vero ad siccam unclionem discedam. Nos
 vero, inquit Philinus, ego nempe, & Onomarchus & Hellani-
 cus sequemur. Etenim gnomon mediam iam aream inumbrat, &
 metus est, ne in turbido aliorum sordibus balneo abluamur, post
 Carimantes, cum faece plebis confertim erudendi. Et Hellanicus,
 Ego vero, inquit, etiam aegre video: etenim utraque mihi pu-
 pillula turbida est, ac frequenter conniveo, & facilis lacrimarum
 sum, & medicamenta desiderant oculi, atque Asclepiade quodam
 oculorum sapiente indigeo, qui confuso & infuso medicamento fa-
 ciat, ut erubescere desinant, ut non amplius lipposi sint, neque

λημαλέους εἶναι, μηδὲ διερὸν βλέπειν. Τοιαῦτα ἅττα 5
 διεξιόντες ἅπαντες οἱ παρόντες, ἀπήειμεν· καὶ πεδιώπερ
 ἤκομεν εἰς τὸ γυμνάσιον ἀπησθημένοι ἤδη, ὁ μὲν τις ἀ-
 κροχειριασμῶ, ὁ δὲ τραχηλισμῶ, καὶ ὀρθοπάλῃ ἐχρήτο,
 ὁ δὲ λίπα χρισάμενος, ἐλυγίζετο, ὁ δὲ ἀντέβαλε τῷ κω-
 ρίκῳ, ὁ δὲ μολυβδοαῖνας χερμαδίου ἀράγδην ἔχων, ἐχει-
 ροβόλει. εἴτα συντριβέντες, καὶ ἀλλήλους κατανωτισά-
 μενοι, καὶ ἐμπαίζαντες τῷ γυμνασίῳ, ἐγὼ μὲν καὶ Φι-
 λῖνος ἐν τῇ Θερμῇ πυέλῳ καταιονηθέντες, ἐξήειμεν· οἱ λοι-
 ποὶ δὲ τὸ ψυχροβαφὲς κάραι δελφινίσαντες, παρένεον
 υποβρύχιοι θαυμασιῶς. ἀναστρέψαντες δὲ αὐδὺς ἄλλος
 ἄλλα ἐδράμμεν. ἐγὼ μὲν υποδησάμενος, ἐξυόμην τὴν κε-

1 Λημαλέους) Σὺν λήμας. V.

ibid. Διερὸν) Ὑγρὸν. V.

3 Ἀπησθημένοι) Ἀντὶ τοῦ ἀπο-
 δυσάμενοι. ἐσθλήματα γὰρ τὰ ἱμά-
 τια. ἴσικε δέ μοι αὐτὸς ταῦτα, τοῦ
 γελοίου καλῶς γε ποιῶν, διαπλάτ-
 τειν, ὅς καὶ προφάτως μὴ ὑπόουσις
 γέλωτος, αὐτὸς ἀνεύρισχων προφά-
 σις οὐ διαλείπει. V.

7 Συντριβέντες) Ἀντὶ τοῦ ἀλλή-
 λους διατρίψαντες καὶ ἀναβάντες ἀλ-
 λήλους, ὁ ποιεῖν εἰώθασιν ἐπὶ τινῶν

παιδιῶν οἱ νικῶντες ἀναβαίνοντες ἐπὶ
 νῶτον τοῦ ἡττημένου, ἵθκει καὶ κα-
 τανωτίζονται εἰπείν. τὸ δὲ ἐμπαί-
 ζαντες, οἰονεὶ παίζαντες ἐν τῷ γυ-
 μνασίῳ. ψυχροβαφὲς δὲ, τὴν ψυχρὰν
 φασὶ πύετον, ἐν ᾗ φασὶ ὑποδύντες
 ἀσπὶ δελφίνες τὰς κάρας κυβιστῶν-
 τες ὑπὸ τῷ ὕδατι ἐκρυμνόμενοι. τὸ
 δὲ ἐξυόμην, ἀντὶ τοῦ ἐκτενίζομαι.
 ὀδυνωτὴν γὰρ ἐξύστειν τὸ κτείνειν
 φασί. κηπίον δὲ καὶ σκαπίον εἶδος
 κούρας. V.

*humidum videant. Talia quaedam disputantes praesentes omnes;
 absumus. Et cum venissemus in Gymnasium exvestiti iam, unus
 quidem exercitatione extremarum manuum, alius supinandi, & lu-
 elae erectae utebatur. Alius vero pingui unctus insflectebat se: alius
 obduciebat se coryco: alius autem plumbeas manum implentes
 cum fragore manibus iactabat. Deinde contriti [frictione usi],
 cum tergis nos invicem portassemus, atque illuisssemus [luissemus
 in] Gymnasio, ego quidem & Philinus in lubro calido per-
 fusi exiimus. At reliqui caput frigidae Delphinorum instar immer-
 gentes, admirabiliter sub aqua adnatabant. Reverse autem rursus
 alio, alia alii faciebamur. Ego quidem subligatus, radebam ca-*

Φαλὴν τῇ ὀδοντωτῇ ξύστρα. καὶ γὰρ οὐ κηπίον, ἀλλὰ σκαφίον ἐκεκάρμην, ὡς ἂν οὐ πρὸ πολλοῦ τὸν κόννον, καὶ τὴν κορυφαίαν ἀπακεκομηκώς. ἄλλος ἐθερμοτράγει, ὁ δὲ ἡμεῖς τὸν νῆστιν, ὁ δὲ ἀραιὰς ποιῶν τὰς ραφανίδας, ἐμυστίλατο τοῦ ἰχθυοῦ ζωμοῦ, ἄλλος ἥσθιε Φαυλίας, 6 ὁ δὲ ἐρρόφει τῶν κριθῶν. Καίπεισθαι καιρὸς ἦν, ἐπ' ἀγκῶνος ἐδειπνοῦμεν, ἔκειντο δὲ καὶ ὀκλαδίαί, καὶ ἀσκάνται. τὸ μὲν οὖν δεῖπνον ἦν ἀπὸ συμφορῶν. παρεσκευάστο δὲ πολλὰ καὶ ποικίλα, δίχγηλα ὕεια, καὶ σχελίδες, καὶ ἡτριάια, καὶ τοκάδος ὕος τὸ ἐμβρυοδόχον ἐντερον, καὶ λοβὸς ἐκ

1 Κηπίον) Εἶδος κουράς. V.

2 Σκαφίον) Εἶδος κουράς. V.

7 Ὀκλαδίαί) Ὀκλαδίας μὲν δίφρος, ἦν ἀναπαύτταν φασίν. ἀσκάντης δὲ, ὃ εὐτελὲς κράββατος. συμφορῶν δὲ διαπαίζων εἶπεν τὸν ἔραγον. V.

ibid. Ἀσκάνται) Ἀσκάντης εὐτελὲς κράββατος. V.

9 Δίχγηλα ὕεια) Τὰ τῶν πιδῶν ἄκρα τῶν ὕων, ἡδία ὄντα καὶ ἐσθιμα. ὡσαύτως καὶ αἱ σχελίδες τὰ ἀπὸ τῶν κελῶν τῶν ζώων εἰς μῆκος ἀφαιρούμενα, ἅπερ φασίν ἀκρονάρια. V.

ibid. Σχελίδες) Τὰ ἀπὸ τῶν σκελῶν τῶν ζώων εἰς μῆκος ἀφαιρούμενα, ἅπερ φασίν ἀκρονάρια. V. alter in fol.

10 Καὶ τοκάδος ὕος) Ἐπὶ τῇ μήτρᾳ τῶν ζώων ἐσκευάζον οἱ τῶν παλαιῶν βιογράφοι βράμα τι, συγχόπτοις πολλὰ κρία καὶ τυρόν. καὶ ἔδυνον αὐτοῖς βράματα. V.

ibid. Ἐμβρυοδόχον) Τρίμμα ἐπὶ τῇ μήτρᾳ τῶν ζώων ἐσκευασμένον. V.

ibid. Καὶ λοβὸς ἐκ ταγίνου) Λοβὸς ἐκ ταγίνου, τὸ ἥπαρ φασὶ τὸ ἀπὸ τηγάνου. μυττωτὸς δὲ ἐστὶ τρίμμα διὰ σκορῶσαι καὶ τινῶν ἄλλων. μελιττωταὶ δὲ οἱ ἐκ μέλιτος πλακοῦντες. ἀπαδοὶ δὲ ἀλαχτρύνα, τὸν παραβηκίτα. λειπεργνώμονα δὲ βοῦν, τὸν τὸ γνῶμα ἀπεβαλόντα, ὃ ἐστὶν οὐδὲς ἀπὸ γενεῆς. V.

put raduli ex dente facta [pectebam], quippe non in simiam, sed in scaphium tonsus eram, qui non ita pridem barbam & verticem decompaverim [totonderim]: alius lupinos edebat: alius vomebat ieiunum: alius excavatis raphani frustis hauriebat ius pisculentum: edebat alius phaulias [olivas]: sorbebat alius de hordeis. Ac deinceps cum tempus esset, cubito nixi coenabamus: positae autem erant sellae & grabatuli. Ac coena quidem ipsa erat de collationibus. Parata autem erant multa & varia, & bifida [pedum extrema] suilla, laterum pulpae, sumina, & porcae foetae intestinum embryonem recipiens [vulva], & lobus ex sartis.

ταγήνου, καὶ μυττωτὸς, καὶ ἀβυρτάκη, καὶ τοιαῦται
τινες καρυκεῖαι, καὶ θρυμματίδες, καὶ θρία, καὶ με-
λιττοῦται. τῶν δὲ ὑποβρυχίων τὰ σελάχια πολλὰ, καὶ
ὅσα ὀστράκινα τὸ δέρμα, καὶ τεμάχη ποντικὰ τῶν ἐκ
σαργάνης, καὶ κωπαίδες, καὶ ὄρνις σύντροφος, καὶ ἀλε-
κτρυνὼν ἥδη ἀπώδως, καὶ ἰχθύς ἦν παράσιτος. καὶ οἶν δὲ
ὅλον ἵπποκαῆ εἶχομεν, καὶ βοὸς λειπογνώμονος κωλήν.
ἄρτοι μέντοι ἦσαν σιφαῖοι, οὐ φαῦλοι, καὶ ἄλλοι νου-
μήνιοι, ὑπερήμεροι τῆς ἐορτῆς καὶ λάχανα τὰ τε ὑπό-
γεια, καὶ τὰ ὑπερφυῆ οἶνος δὲ ἦν οὐ γέρων, ἀλλὰ τῶν
ἀπὸ βύρσης, ἥδη μὲν ἀγλευκῆς, ἀπεπτος δὲ ἔτι. Ποτήρια 7

1 Ἀβυρτάκη) Σχεύασμα βαρβα-
ρικὸν διὰ καρδῶμεν καὶ πρᾶτον. V.
In altero eiusd. Cod. haec sic le-
gebantur: Ἀβυρτάκη) Σχεύασμα
βαρβαρικὸν διὰ καρδῶμεν καὶ πρᾶ-
τον. Νυμφοδώρος δὲ ἐν τρίτῳ βαρβα-
ρικῶν νόμων φησὶν, ὡς λυτικῶ τῆς
κοιλίας χρῆσθαι τούτῳ φησὶν τοὺς
βαρβάρους.

2 Θρία) Τὰ φύλλα τῆς συκῆς.
λέγεται δὲ οὕτως καὶ τὸ εἰς αὐτὰ
ἐνδισμύμενον βρώμα. ὡς καὶ νῦν τὰς
ἀσταφίδας τινὲς ποιοῦσιν εἰς αὐτὰ
συσκευάζοντες αὐτὰς, ἀμίλει καὶ
τούτῳ φησὶ σημαίνειν αὐτὸ νῦν, ἐπεὶ

καὶ μελιττοῦται παράκεινται, αἱ
εἰσὶν οἱ νῦν λεγόμενοι πάστιλλαι. V.
ibid. Μελιττοῦται) Ἐκ μέλιτος
πλακούντες. V.

3 Κωπαίδες) Ἐγχέλις λέγει
Βοιωτικῆς, τὰς ἐκ τῆς Κωπαίδος λί-
μνης πολλὴ διαφερούσας τῶν ἄλλων.
οἶν δὲ ἵπποκαῆ τὸν κλιβαρίτην ἄρνα.
V.

ibid. Καὶ ἀλεκτρυνὼν ἥδη) Τὸν
παρηβηκότα. V. in fol.

7 Ἴπποκαῆ) Κλιβαρίτην ἄρνα. V.
in fol.

ibid. Λειπογνώμονος) Τοῦ τὸ
γνώμα ἀποβαλόντος. V. in fol.

gine, & alliatum, & abyrtace, similesque quaedam conditurae,
& thrymmatides, & involuta foliis, & mellita. Et e marinis car-
tilaginosa multa, & quae corium habent testaceum, & frusta Pon-
tica de sporta, & Copaicæ [anguillæ], & gallina domestica, &
gallus, qui iam canere desit, & piscis convictor. Ovem autem
etiam habuimus totam in furno assatam, atque edentuli bovis pe-
dem anteriorem. Verum panes erant filiginei non mali, & alii de
novilunio, qui sero ad festum venerant, & olera, tum quae sub
terra, tum quae supra illam crescunt. Vinum autem erat non se-
nex, sed de utre, non illud quidem adhuc mustum, sed nondum

δὲ ἔκειτο παντοῖα ἐπὶ τῆς δελφινίδος τραπέζης, ὁ κρυψιμέτωπος, καὶ τρυῆλης Μεντορουργῆς, εὐλαβῇ ἔχων τὴν κέρκον, καὶ βομβυλῖος, καὶ δειροκύπελον, καὶ γηγενῇ πολλὰ, οἷα Θηρικλῆς ᾠπτα, εὐρυχανδῇ τε, καὶ ἄλλα εὖστομα. τὰ μὲν Φωκαῖῃθεν, τὰ δὲ Κνιδόθεν· πάντα μέντοι ἀνεμοφόρητα, καὶ ὑμενόστρακα. κυμβία δὲ ἦν, καὶ

1 Δελφινίδος τραπέζης) Οὕτω λέγεται παρὰ τὸ δελφινῶν τύπῳ τοὺς πίδαας ἔχειν. V.

ibid. Κρυψιμέτωπος) Ὁ διὰ μίγεθος ἐν τῷ ἀνακλῆσθαι τὸ μέταπον ἀποκρύπτει. μεντορουργῆς δὲ ἀπὸ Μέντορος τινος ὕαλοφου τούτου καταχρησμένου τῇ εἰδει τῶν ποτηρίων. ἄνισαν πρὸς τῷ πυθμῆνι μεγάλην ἔχοντα τὴν λαβὴν. ἀφ' οὗ καὶ εὐλαβῇ αὐτὰ κέκληκε. βομβυλῖος δὲ τὸ στρογγύλον, οἷα τὰ ἐν πιθακίαι. δειροκύπελλα δὲ τὰ μακρὰ μὲν, εἰς χάνης δὲ τύπον ἐξειργασμένα. γηγενῇ δὲ τὰ δοτράκεια λέγει. εὐρυχανδῇ τὰ βαθία καὶ πλατέα. εὖστομα δὲ τὰ λεπτιχειλῆ. ἀνεμοφόρητα δὲ, τὰ ελαφρότατα διὰ λεπτότητα. διδ καὶ ἐπὶ ἡγαγεν ὑμενόστρακα. κύμβια δὲ, τὰ στρογγύλα μὲν, βαθία δὲ. καὶ φιαλίδες τὰ στρογγύλα καὶ ἀβαθῆ. γραμματικά δὲ, τὰ γραμμειδῆς ἰσως ἔχοντα. κυλικίον δὲ τὸ δοχεῖον, ὃ ποτιπροκλύτην νῦν καλοῦσιν. ἀκροθώραξ δὲ, ὃ μίσως πᾶς μεθύων. δικωδίφης δὲ, ὃ συνήγορος ἀπὸ τοῦ τὰς δίκας διφᾶν. χρυσότεκτονα δὲ, τὴν χρυσοχόον φασί. λείρον, τὸν γυναικῆιον κόσμον λέγει, παρὰ

τὸ ἰὸν εἶναι, παρόσον καὶ τὰ ἀνθ' ἡμερῶν φασιν. ἰλλίβια τὰ ἐνότια, παρὰ τὸ τοῖς λοβοῖς τῶν ὠτῶν ἐνηρμόσθαι. πύσος τὰ φέλλια. ἀδικον ἡμέραν καὶ ἄλογον, τὴν δίκας μὴ ἔχουσαν ἢ δικανικοὺς λόγους. ἐχιγλωττίας δὲ, τὴν ἀργὴν ποιοῦσαν τὴν γλῶτταν. ὁπτῶν τὸν εὐπρόσιτον, παρὰ τὸ εὐκόλως ἀνευ τῶν ἀπασχολούτων ὁράσθαι. ἀχρηστα τὰ καινὰ, οἷς οὐδεὶς ἔχρησται. εὐήτριον δὲ, τὸ λεπτὸν καὶ λευκὸν ἰμάτιον. ἀρρητοποιούς ἐκουσίας διασύρων εἶπε τοὺς τελεστάς, διὰ τὴν μυστηριωδίαν αὐτῶν. V.

2 Μεντορουργῆς) Ἀπὸ τοῦ Μέντορος ἐκνευσασμένος. V.

3 Βομβυλῖος) Στρογγύλος. V.

ibid. Δειροκύπελα) Τὰ μακρὰ μὲν, εἰς χάνας δὲ τύπον ἐξειργασμένα. V.

ibid. Γηγενῇ) Ὀστράκεια. V.

4 Εὐρυχανδῇ) Βαθία καὶ πλατεία. V.

5 Εὖστομα) Λεπτοχειλῆ. V.

6 Ἀνεμοφόρητα) Ἐλαφρότερα διὰ λεπτότητα. V.

ibid. Κυμβία) Κυμβία στρογγύλα καὶ βαθία. V.

tamen percotum. Pocula posita erant omnis generis in Delphica mensa, fronticetum illud, & triclavium illud, Mentoris opus, caudam habens capiendo commodam, & bilbiens [angusti colli], & cervicatum illud, & terrigena multa, qualia assabat Thericles, late hiantia, & alia ore commoda, e Phocaea quaedam, alia e Cnido, omnia quidem, quae ventus auferret [prae levitate], & aestam membranae [instar tenuem] habentia. Cymbia autem

Φιαλίδες, καὶ ποτήρια γραμματικά' ὥστε μεστὸν ἦν τὸ
 κυλικεῖον. Ὁ μὲντοι ἱππολέβης, ὑπερπαφλάζων, ἐς κε- 8
 φαλὴν ἡμῖν ἐπέτρεπε τοὺς ἀνθρακας. ἐπίνομεν δὲ ἀμυ-
 στί, καὶ ἤδη ἀκροθώρακες ἦμεν· εἴτ' ἐχρῖόμεθα βακχα-
 ρίδι. καὶ εἰσεκύλισέ τις ἡμῖν τὴν ποδοκτύπην, καὶ τρι-
 γωνίστριαν. μετὰ δὲ ὁ μὲν τις ἐπὶ τὴν κατήλιφα ἀναρ-
 ρηχσάμενος, ἐπιφόρημα ἐζήτει, ὁ δὲ ληκίονδα ἔπαιζεν,
 ἄλλος ἐρρίκνωτο σὺν γέλῳ τὴν ὀσφύν. Καὶ ἐν ταυτῷ 9
 λελουμένοι, εἰσεκώμασαν ἡμῖν αὐτεπαγγέλτοι, Με-
 γαλῶνυμός τε ὁ δικοδίφης, καὶ Χαιρέας ὁ χρυσοτέ-
 κτων, ὁ κατὰ νώτου ποικίλος, καὶ ὁ Ὠσκάταξις Εὐδή-
 μος. καὶ γὰρ ἠρόμην αὐτοὺς, τί παθόντες ὧς ἤκοιεν. ὁ μὲν

1 Φιαλίδες) Στρογγύλα καὶ ἀβα-
 θή. V.

ibid. Γραμματικά) Τὰς γραμμα-
 ῖς. V.

2 Κυλικεῖον) Τὸ δοχεῖον, ὃ πο-
 τερὶ πλῆτην γυν. καλοῦσι. V.

ibid. Ἱππολέβης) Τὸ ἐν τῇ συν-
 θίᾳ μιλιάρειον. V.

3 Ἐπέτρεπεν) Ἀπὸ τοῦ ἐπίπιμ-
 πει. V.

ibid. Ἀμυστί) Ἄνευ τοῦ κλεῖσαι

τὸ στόμα. V.

4 Βακχαρίδι) Εἶδος ἐντρίμματος
 μυρῶδους. ποδοκτύπη δὲ, τὸ τύμ-
 πανον. τριγωνίστρια δὲ, ὄργανον μου-
 σικόν, οὕτως ἀπὸ τοῦ σχήματος κα-
 λούμενον. V.

5 Κύκλῳ τίς τις) Εἰσέφερε. V.

10 Δικοδίφης) Ὁ συνήγορος,
 ἀπὸ τοῦ τὰς δίκας διφᾶν τὸ ζῆταϊν.
 V.

ibid. Χρυσοτέκτων) Χρυσόχορος. V.

erat, & phialae minutae, & literata pocula: itaque plenum erat
 pocularium [poculorum armarium.] Sed lebes canini supra mo-
 dum ebulliens in caput nobis evertit carbones. Bibimus autem amy-
 sida: & iam bene poti eramus, cum ungeremur baccharide: atque
 intro volvit nobis aliquis pedisonam [saltatricem], & trigonistriam
 [psaltriam.] Postea alius quidem in cantherium enisus, insultum
 parabat: alius ludebat crepitu, alius crispabat cum risu lum-
 bum. Eodem tempore loti comissatum non vocati ad nos venero
 Megalonymus ille causarum subactor, & Chaereas aurifaber ille
 tergo varius, & ille confractor ovorum Eudemus. Et ego inter-
 rogavi illos, Qua causa fero adeo venirent? Ac Chaereas qui-

οὖν Χαιρέας, Ἐγὼ ἦδ' ὅς, λείρόν τινα ἐκρότουν, καὶ ἐλ-
 λάβια, καὶ πέδας τῇ θυγατρὶ τῇ ἐμῇ, καὶ διὰ τοῦτο
 ὑμῖν ἐπιδείνιος ἀφίγμαι. Ἐγὼ δέ, ἦδ' ὅς ὁ Μεγαλό-
 νυμος, περὶ ἄλλα εἶχον· ἦν μὲν γὰρ ἀδίκος ἡ ἡμέρα, ὡς
 ἴστε, καὶ ἄλογος· ὡς ἂν οὖν ἐχεγλωττίας οὐσης, οὔτε
 ῥησιμετρεῖν εἶχον, οὔτε ἡμερόλεγον, ὡς ὑδρονομεῖσθαι.
 πυθόμενος δὲ ὅτι ὁ στρατηγὸς ὁπτός ἐστι, λαβὼν ἄχρη-
 στα ἱμάτια, εὐήτρια, καὶ ἀφόρητα ὑποδήματα, ἐξέ-
 10 ὤρῃσιν ἐμαυτόν. Ἐπ' εὐθὺς ἐντυγχάνω δαδούχῳ τε, καὶ
 ἱεροφάντῃ, καὶ τοῖς ἄλλοις ἀρρητεποιοῖς, Δεινίαν σύρου-
 σιν ἄγδην ἐπὶ τὴν ἀρχὴν, ἐγκλημα ἐπάγοντας, ὅτι ὠνό-
 μαζεν αὐτοὺς· καὶ ταῦτα εὖ εἰδὼς, ὅτι, ἐξ οὐπερ ὠσιώ-
 θησαν, ἀνώνυμοι τέ εἰσι, καὶ οὐκέτι ὀνομαστοὶ, ὡς ἂν

1 Λεῖρόν τινα ἐκρότουν) *Ἦτοι
 γυναικείον κόσμον, ἐξ ἐσθμημάτων
 πύκτιν καὶ ἀνθινόν, καθότι λείρια
 τὰ ἄνθη φασίν, ἢ καὶ χρύσειον κόσ-
 μον, ἡδύοντα τῇ ὁράσει τὴν ὄψιν.
 Διδ καὶ λειριόισσαν ὅσα *Ὀμπερε
 φασίν. ἢ ὥσπερ λῆρον φασὶν τὴν ἀδ-
 λισχίαν διὰ πέρα τοῦ δόοντος περι-
 τόν. εἴρηκε καὶ νῦν οὕτως λῆρον τὸν
 τοῦ θελήος κόσμον, ὡς περιττόν τῆς
 χρείας καὶ παρέλκοντα. V.

ibid. Ἑλλάβια) Ἐνώτια. V.

2 Πέδας) Ὑάλλια. V.

4. Ἀδίκος ἡ ἡμέρα) Τὰς ὥκας μὲ
 ἔχουσα. V.

5 Καὶ ἄλογος ὡς ἂν οὖν ἐχε-
 γλωττίας οὐσης) Δικαιοκούς λόγους
 μὴ ἐχούσης, ἀργὴν ποιούσης τὴν
 γλῶτταν. V.

7 Ἀχρηστα) Κατὰ. V.

8 Εὐπίστρια) Λευκὰ καὶ λεπτὰ.
 V.

dem, Ego, inquit, segmentum quoddam concinnabam, & inau-
 res, & compedes filiae, ac propterea post coenam vobis adsum.
 Ego vero, inquit Megalonymus, aliud agebam. Erat enim, ut
 scitis, sine iudicio, sine oratione dies, cum igitur linguistitium
 esset, neque admitti verba habebam, nec aquae demensum ubi ac-
 ciperem. Cognito autem, visibilem esse [adiri posse] Praetorem,
 sumtis vestibus inusitatis [novis] boni staminis, calceis autem
 ingestis [novis], extuli me ipsum. Deinde statim incido in faci-
 gerum & hierophantam, & reliquos infanda [sacra occulta, my-
 steria] facientes, qui Diniam rapit in ius traherent, crimen
 obiicentes hoc, quod illos nominasset, idque cum bene sciret, a
 quo tempore consecrati essent, anonymos esse, nec iam nominabi-

ἑρῶνυμοι ἤδη γεγενημένοι. Οὐκ οἶδα, ἦν δ' ἐγὼ, ὃν λέγεις, τὸν Δεινίαν ἐκάλει δ' οὖν με τοῦνομα. Ἔστιν, ἦδ' ὅς, ἐν τοῖς σκευραφείοις ἐγκαΐικίδαλος ἄνθρωπος, τῶν αὐτοληκῶν, καὶ τῶν αὐτοκαβδάλων, αἰεὶ κουριῶν, ἐνδρομίδας ὑποδύμενος, ἢ βαυκίδας, ἀμφιμάσχαλον ἔχων. Τί οὖν, ἦν δ' ἐγὼ, ἔδωκεν ἀμηγέπη δίκην, ἢ λάξ πατήσας ὤχετο; Καὶ μὴν ἐκεῖνός γε, ἦδ' ὅς, ὁ τῶς αὐλούμενος, ἦδη ἔμπεδός ἐστιν. ὁ γὰρ στρατηγός, καίτοι ἀτιμαγελοῦντι καρπῶδεσμά τε αὐτῷ περιβείς, καὶ περιδέραιον ἐν ποδοκάκαις, καὶ ποδοστράβαις, ἐποίησεν εἰ-

6 Ἀμηγέπη) Ἀπὸ τοῦ, κατὰ τινα τρόπον ἔσον δὲ τι. ἀτιμαγελοῦντι, ἀπὸ τοῦ ἐξυβρίζοντι, ἐκφεύγοντι τὴν στρατείαν, περιφρονούντι, καὶ γὰρ ἀτιμαγίλας ταύρους φασὶ τοὺς ἐξοιστρῶντας, καὶ τὴν ἀγίλην διὰ γυναικίτητα ἀδιστεύοντας. καρπῶδεσμά δὲ, καὶ περιδέραιον, καὶ ποδοκάκαι, ἀλώσεις εἰσὶν, αἱ μὲν χειρῶν, αἱ δὲ τραχήλου, αἱ δὲ ποδῶν. τὰ δὲ ἰχόμενα, τοῦ γελοίου ἔνεκα πῖπ्लाστοι. οἷον τὸ ὑπὲρδάλων καὶ πορδαλεόν, ἃ δῆλα πᾶσιν ἀκροκνηφίς δὲ τὸ ὀρθρινὴν φῶς, ἔτι σκοτίας οὖσης. Σερχήρία δὲ, ἢ ὥς ἂν τις εἰποι Θεοχελωνήν. παίζοντες δὲ κατὰ ἑαυτοῖν τὸ ἀπηνγκόνεσα. ὀκλάξ δὲ, ἀπὸ τοῦ ἐπὶ γόνυ καμφοῖς. τὸ δὲ βαυκαλῶν, οἰοῖναι διαβρίχων, ἢ βοῇ

καλῶν καὶ συστρέφων, ὃ διὰ τοῦ διακαδωνίζεσθαι παραυλοῖ. συτῆχς δὲ τὴν φάρυγγα, ἀπὸ πεπιεσμένος, συνεθλιμμένος. ἀναφλῶντα δὲ, ἀπὸ τοῦ αἰσχροῦς τὸ αἰδοῦν τῆς πρόσθε γυμνούντα. θαυμάζειν δὲ λέγεται, καὶ τὸ φιλοφρόνως προσάγειν τι. σκεπάδειον δὲ, ἀπὸ τοῦ Σκόπα ἔργον, τῶν περιανύμων γὰρ καὶ οὕτως ἀγαλματοποιός. V.

ibid. Ἀλξ πατήσας) Ἐπὶ τῶν ἐνισχημάτων μεγάλας συμφοράς θαυμάζειν δὲ ταύτας ἔχόντων λέγεται τοῦτο, ὡς καὶ ἐν τραγωδίᾳ Σηφοκλῆς, οὐ γὰρ ποτ' ἂν γένοιτ' ἂν ἀσφαλὲς πόλις, ἐν ἣ τὰ μὲν δίκαια καὶ τὰ σόφρονα λάγυθι πατεῖται, κατὶλος δ' ἀνὴρ λαβὼν πανοῦργα χερσὶν ἔργα κινεῖσι πόλιν. V.

les [nomine suo appellandos], qui sacro iam nomine gaudeant. Non novi, inquam, quem dicas Diniam. Vocabat igitur me nomine. Est, inquit, in foris aleatorius cepivorus homo, ex illo genere, qui lecythum ipsi sibi portant, qui farinam ipsi sibi subigunt, semper horrido capillitio sunt, endromides aut baucides solas semper gerens, habensque tunicam utrinque manicatam. Quid ergo, inquam, deditne poenas aliquo modo, an iactatis calcibus abiit? Quin ille, inquit, qui tum saltaverat, iam immotus est. Praetor enim, licet segregare [et subducere] se vellet, & manicis circumdatis & collari, in cippis & nervo illum esse fecit. Quare

- ναι· ὥστε ἐν δεσμοῖς ὦν, ὑπέβδυνέ τε ὁ κακοδαίμων
 ὑπὸ τοῦ δέους, καὶ πορδαλῆος ἦν, καὶ χρήματα ἀντίψυ-
 11 χα δίδοναι ἤθελεν. Ἐμὲ δὲ, ἥ δ' ὅς ὁ Εὐδήμος, ὑπὸ τὸ
 ἀκροκνεΦες μετεστείλατο Δαμιάσιος, ὁ πάλαι μὲν ἀ-
 θλητὴς, καὶ πολυνίκης, νῦν δὲ ἤδη ὑπὸ γήρωος ἑξαβλος
 ὦν. οἶσθα τὸν χαλκοῦν τὸν ἐστῶτα ἐν τῇ ἀγορᾷ. καὶ τὰ
 μὲν πιττῶν, τὰ δὲ εὐων, διετέλεσα. ἐξοικιῶν γὰρ ἔμελ-
 λε τήμερον εἰς ἀνδρὸς τὴν θυγατέρα, καὶ ἤδη ἐκάλλυνεν
 αὐτήν. εἴτα μερμεριόν τι κακὸν ἐμπέσον, δέικοιφε τὴν ἐορ-
 τήν. ὁ γὰρ υἱὸς αὐτοῦ ὁ Δίων, οὐκ οἶδ' ἐφ' ὅτῳ λυπηθεὶς,
 μᾶλλον δὲ θεοεχθρία σχεθεὶς, ἀπῆγγεν ἑαυτόν. καὶ, εὖ
 ἴστε, ἀπολάλει ἂν, εἰ μὴ ἐγὼ ἐπιστάς, ἀπηγχώνισά τε
 αὐτόν, καὶ παρέλυσα τῆς ἐμβροχῆς, ἐπιπολύ τε ὀκλαῶ
 παρακαθήμενος, ἐπινύσσω τὸν ἄνθρωπον, βαυκαλῶν,
 καὶ διακωδωνίζων, μὴ πῇ ἔτι συνεχῆς εἴη τὴν Φάρυγγα.
 τὸ δὲ μάλιστα ὠνῆσαν, ἐκεῖνο ἦν, ὅτι ἀμφοτέραις κατα-
 12 σχῶν αὐτοῦ τὰ ἄκρα διεπίεσα. Μῶν ἐκεῖνον, ἦν δ' ἐγὼ,

vinctus infelix suppedebat prae metu, & crepitabundus erat, & opes pretium animae dare volebat. Me autem, Eudemus inquit, summo crepusculo arcessivit Damasias, athleta olim & multorum victor, iam vero prae senectute expers certaminum. Nosli aeneum illum in foro stantem [cuius statua est in foro]: & partim quidem coquendo, partim assando occupatus fui. Elocare enim destinabat hodie viro filiam, & iam illam comebat. Deinde sollicitum malum quoddam incidens festum diem turbavit. Filius enim illius Dio, nescio qua re dolens, vel potius, Deorum odio implicitus, ipse se suspendit. Et, scitote, perierat, nisi superveniens ego, ablaqueassem illum, & solvissem a nexu, multumque geniculum assidens, fodiens hominem, titillans, explorans undique, ne qua adhuc continens [compressus, elisus] esset gula. Quod autem maxime profuit, illud erat, quod ambabus illius extrema tenens compressi. Numquid illum, inquam ego, Dionem ais, cinaedum,

Φῆς Δίωνα, τὸν καταπύγωνα, καὶ λακκοσχέαν, τὸν
μύρωνα καὶ σχινοτρώκταν νεανίσκον, ἀναφλῶντα, καὶ
βλιμάζοντα, ἦν τινα πεῶδη καὶ πόσθωνα αἰσθηταὶ μὴ
εἶναι. ἐκεῖνός γε καὶ λεκαλέος. ἀλλὰ τοι γε τὴν Θεὸν, ἣ
δ' ὅς ὁ Εὐδήμος, θαυμάσας. Ἀρτεμις γὰρ ἐστὶν αὐτοῖς
ἐν μέσῃ τῇ αὐλῇ, σκοπάδειον ἔργον. ταύτῃ προσπεσόν-
τες, ὃ, τε Δαμασίας, καὶ ἡ γυνὴ αὐτοῦ, πρεσβύτες
ἦδη, καὶ τὴν κεφαλὴν πολιὰς ἀκριβῶς, ἰκέτευον ἐλεῆ-
σαι σφᾶς· ἡ δὲ αὐτίκα ἐπένευσεν καὶ σῶς ἦν, καὶ νῦν
Θεόδωρον, μᾶλλον δὲ περιφανῶς Ἀρτεμίδωρον ἔχουσι
τὸν νεανίσκον. ἀνέβησαν οὖν αὐτῇ τάτε ἄλλα, καὶ βέλη,
καὶ τόξα, ὅτι χαίρει τούτοις· τοξόταις γὰρ, καὶ ἐκηβόλοις,
καὶ τηλέμαχος ἡ Ἀρτεμις. Πίνωμεν οὖν, ἥδ' ὅς ὁ Με- 13
γαλῶνυμος, καὶ γὰρ καὶ λάγνυον τούτουι παρηβηκότος,
ἦκω ὑμῖν κομίζων, καὶ τυροῦ τρυφαλίδας, καὶ ἐλαίας

1 Τὸν μύρωνα καὶ σχινοτρώ-
κταν) Τούτοις μαλακοῦς καὶ αἰσχροῦς
οὕτως ἐκαμφόμην. οὗτοι γὰρ σχῖνον
καὶ μύρτα ἐλάμβανον τοῦ μὴ προ-
χίρως ἐνασχλημένῳ. V.

8 Πολιάς) Πέπαικται τὸ πολιὰς·
οὕτως γὰρ ἐστὶν. οἶον ἡ πολιὰς, τῆς

πολιάδος. M.

14 Παρηβηκότος) Προσπακού-
στίον εἶναι. V.

15 Τρυφαλίδας) Τὰ ἀπὸ τυροῦ
ἐπιμήκη πεπλασμένα. V.

ibid. Ἐλαίας χαμαιπετεῖς) Χα-
μαιπετεῖς ἐλαίας, ἃς καλοῦμεν δρυ-

laeo & pendente scroto, illum effeminatum, & lentiscum roden-
tem adolescentem, illum masturbantem & lascive contrectantem, si
quem bene vasatum, & improbe mutoniatum senserit, illum ad-
mittens. Ille quidem & patellarius: sed Deam, inquit Eudemus,
adorans, Diana enim illis est in media aula, scopadeum opus,
huic igitur supplicantes, Damastius & uxor illius, senex iam, &
cana caput accurate, obsecrabant, ut sui misereretur: at illa sta-
tim innuit, & salvus erat; & nunc Theodorum [Deodatum],
aut magis aperte Artemidorum [Dianidatum] habent adolescen-
tulum. Dedicarunt igitur illi tum alia, tum tela & sagittas, quod
his gaudet: sagittaria enim, & procul-iaculans, minus-pugnans
est Diana. Bibimusne igitur, inquit Megalonymus. Etenim la-
genam hancce effocti vini vobis attuli, & casei recentis massas,

χαμαιπετεῖς· φυλάττω δ' αὐτὰς ὑπὸ σφραγίδι θρι-
σηδεστάτοις, καὶ ἄλλας ἐλαίας νευστάς, καὶ πῆλινά
ταυτὶ ποτήρια, ὀξύστρακα, εὐπυνδάκωτα, ὡς ἐξ αὐ-
τῶν πίνοιμεν, καὶ πλακοῦντα ἐξ ἐντέρων κρωβυλώδη τὴν
πλοκὴν. σὺ δ', ὦ παῖ, πλεόν μοι τοῦ ὕδατος ἔγχει, ὡς
μὴ καρῖβαρεῖν ἀρξαιμένην, κατὰ σοι τὸν παιδοβοσκὸν κα-
λῶ ἐπὶ σέ. ἴστε γὰρ ὡς ὀδυνῶμαι, καὶ διέμπιλον ἔχω
14 τὴν κεφαλὴν. Μετὰ δὲ τὸν ποτὸν συνυβλήσομεν, οἷα καὶ
ἄττ' εἰώθαμεν· οὐ γὰρ ἄκαιρον δῆπυσθεν ἐνοικοφύειν.
ἐπαινῶ τοῦτο, ἦν δ' ἐγὼ, καὶ γὰρ ὅτιπερ ὀφελος ἐσμέν
τῆς Ἀττικίσσεως ἄκρον. εὖ λέγεις, ἦδ' ὅς ὁ Καλλικλῆς.
τὸ γὰρ ἐρεσχελεῖν ἀλλήλους συχνάκεις, λαλησθιγάτη
γίγνεται. ἐγὼ δέ, ἦδ' ὅς ὁ Εὐδήμος, κρύος γὰρ ἐστίν,
ἥδιον ἂν εὐζωροτέρῳ ὑποπυκνάζοιμι· καὶ μὲν χειμοβότης

πίσεις. αὐταὶ γὰρ εἰ μὴ ἀφ' ἐαυτῶν
ἀπορρυῖσι τοῦ δένδρου, οὐ σκευάζον-
ται οὕτως. νευστάς δὲ τοὺς κολυμ-
βητὰς λέγει. ὀξύστρακα δὲ τὰ ἐξ-
εσμένα στίλφεις ἔνεκον. πλακοῦν-
τα δὲ ἐξ ἐντέρων ἐγχεκορυλλημένας,
ὅτι διὰ τοῦτο καὶ κρωβυλώδη εἶπεν,

οἶονε ὡς κρωβύλον ἀναδεδεμένον. ὃ
ἢ νῦν συνήθεια χορδὸν λέγει. παιδο-
βοσκὸν δὲ τὸν διδάσκαλον. διέμπιλον
δὲ τὴν πολλοῖς πίλοις περιτεθειμένην.
V.

8 Συνυβλήσομεν) Συνυβήσομεν,
ἀπὲρ τοῦ φληαρήσομεν. V.

& olivas caducas, (servo autem illas sub sigillis vermium opera
praeclare erosas) & alias olivas colymbades [natatiles], & lutea
istia pocula, acuitestacea, bono fundo, ut ex illis bibamus: &
placentam ex intestinis cinnato plexu formatam. At tu, puer,
plus mihi aquae infunde, ne gravari caput incipiam, deinde tibi
puerulcum [paedagogum] contra te advocem. Scitis enim, quam
crucier, & quam compactum atque minime pervium vaporibus ca-
put habeam. Post potum autem connugabimur, qualia & quae so-
lemus: neque enim intempestivum sane in vino garrere. Laudo hoc,
inquam: etenim flos ipse & medulla sumus Atticissationis. Bene
dicis, inquit Callicles: saepe enim invicem nugari coticula sit
loquelae. Ego vero, inquit Eudemus, frigus enim est, luben-
tius meraciore pocula suffrequentarem, etenim frigore eneetus sum:

εἰμι, καὶ χλιανθεῖς, ἥδιον ἀκούοιμι τῶν χειροσόφων τού-
των, τοῦ τε αὐλητοῦ, καὶ τῆς βαρβιτωδοῦ. Τί ταῦτα 15
ἔφησθα, ὦ Εὐδήμη; ἦν δ' ἐγὼ ἀλογίαν ἡμῶν ἐπιτάτ-
τεις ὡς ἀστόμοις οὔσι, καὶ ἀπεγλωττισμένοις· ἐμοὶ δὲ ἡ
γλωττία τε ἦδη λογαῖ, καὶ δὴ ἀνηγόμην γε ὡς ἀρχαιο-
λογήσων ὑμῖν, καὶ κατανήψων ἀπὸ γλώττης ἅπαντας·
ἀλλὰ σὺ τὸ ὅμοιον εἰργάσω με, ὥσπερ εἰ τις ὀλκάδα
τριάρμενον ἐν οὐρίῳ πλέουσαν, ἐμπεπνευματωμένου τοῦ
ἑκατίου, εὐφοροῦσάν τε, καὶ ἀκροκυματοῦσαν, ἔκτο-
ράς τινας ἀμφοιστόμους, καὶ ἰσχάδας σιδηρεῖς ἀφείς,
καὶ ναυσιπέδας, ἀναχαιτίζοι τοῦ δρόμου τὸ ῥόθιον, φθόνῳ
τῆς εὐνημερίας. οὐκοῦν, ἦδ' ὅς, σὺ μὲν, εἰ βούλει, πλεῖ
καὶ νεῖ καὶ θεῖ κατὰ τοῦ κλύδωνος· ἐγὼ δὲ ἀπόγειος,
πίνων ἅμα, ὥσπερ ὁ τοῦ Ὀμήρου Ζεὺς, ἡ ἀπὸ Φαλά-

5 Λογῆ) Ἀπὸ τοῦ λέγειν ἐπιθυ-
μεῖ. V.

9 Εὐφοροῦσαν) Ἀπὸ τοῦ εὐφροῦ
τῷ πνεύματι φερομένην· ἀκροκυμα-
τοῦσαν δὲ, τὴν μετρίως τοῖς κύμασιν
ἔτι διεκλισθάνουσαν· ἑκτορας δὲ καὶ
ἰσχάδας καὶ ναυσιπέδας, τὰ σιδη-
ροβόλια φασί. V.

12 Πλεῖ καὶ νεῖ καὶ θεῖ) Πί-
παικται τῷ κακοδαίμονι τὰ προσ-
τακτικὰ ταῦτα· καὶ πλεῖν ἔτι τὸ
ἀπὸ τῆς ληφθείσης ἑ. κίνος τῆς τριαρ-
μείου νεός. τὸ ἀπόγειος πίνειν. δι-
κνύει γὰρ ἀπὸ τούτου, ὅτι ὡς λαροῦι-
τας αὐτοὺς παραλογίζεται. V.

& calefactus libentius audirem manus sapientes illos, & tibicinem,
& barbiticinem. Quid haec, inquam, Eudeme? indictionem [si-
lentium] nobis iniungis, quasi ore carentibus, & elinguatis. Mihi
vero & lingua iam fermocinaturit, & iam provehebar, ut qui an-
tiquo apud vos sermone usurus essem, & nive vos de lingua mea
conspuiturus omnes. At tu simile quid fecisti, ac si quis trium ve-
lorum onerariam navem, secundo navigantem, finuatis velis sca-
phae, felici cursu per summos fluctus latam, dimissis quibusdam
tenacibus ancipitiibus, aut habenis ferreis, & compedibus navium,
comis retrahat impetuosum illud cursus, invidia venti ferentis.
Igitur, inquit ille, tu quidem, si volueris, naviga, & nata, & cur-
re per fluctum: ego vero e terra, bibens interim, ut Homericus
Lucian. Vol. V. N

κρων, ἢ ἀπὸ τῆς ἀκρουρανίας, ὅψομαι διαφερόμενον
σέ τε, καὶ τὴν ναῦν πρύμνηθεν ἀπὸ τοῦ ἀνέμου κατ-
ουρουμένην.

- 16 ΛΥΚ. Ἄλῃς, ὦ Λεξίφανες, καὶ ποτοῦ καὶ ἀναγνώ-
σεως. ἐγὼ γοῦν ἤδη μεθύω σοι καὶ ναυτιῶ, καὶ ἦν μὴ
τάχιστα ἐξεμέσω ταῦτα πάντα ὅποσα διεξέληλυθας,
εὐῖσθι, κορυβαντιάσειν μοι δοκῶ, περιβομβούμενος ὑφ'
ῶν κατεσκέδασάς μου ὀνομάτων. καίτοι τὸ μὲν πρῶτον,
γελῶν ἐπ' αὐτοῖς· ἐπειδὴ δὲ πολλὰ, καὶ πάν-
τα ὅμοια ἦν, ἠλέουν σε τῆς κακοδαιμονίας, ὁρῶν εἰς Λα-
βύρινθον ἄφυκτον ἐμπεπτωκότα, καὶ νοσοῦντα νόσον τὴν
- 17 μεγίστην, μᾶλλον δὲ μελαγχολῶντα. Ζητῶ οὖν πρὸς
ἐμαυτὸν, ὅπόθεν τὰ τοσαῦτα κακὰ συνελέξω, καὶ ὅ
ὅπόσω χρόνῳ, καὶ ὅπου κατακλείσας εἶχες τοσοῦτον
ἔσμον ἀτόπων καὶ διαστρόφων ὀνομάτων, ὧν τὰ μὲν αὖ-

2 Κατουρουμένην) Καὶ τοῦτο πί-
παικται ἀποσπαστικῶς εἰς τοὺς ὀνο-
ματοποιεῖντας· κοινὸν γὰρ τοῦτο
καὶ κατὰ τοῦ φορτικῶς τὸ κατου-

ρουμένην. V.

9 Καὶ πάντα ὅμοια ἦν) Ἰσως
ἀπὸ τῆς, πᾶν ὅμοια, παροιμίας.
V.

*ille Iuppiter, aut de glabri montis specula, aut de coeli arce, vi-
debo te differri, ac navim de puppi a vento secundo flatu impelli.*

*Lyc. Satis, Lexiphanes, convivii & lectionis: ego enim
iam ebrius tibi sum & nauseo, ac nisi celeriter evomuerō
haec omnia, quae recitasti, Corybanticum, scito, morbum
nactus mihi videor, circumsonantibus, quibus perfudisti
me, verbis. Quamquam primum ridere illa subibat. Cum
vero multa essent, & similia inter se omnia, miseratus sum
infelicitatem tuam, qui viderem, in labyrinthum te inci-
disse, e quo fuga nulla sit, & morbo laborare maximo, vel
atra potius bili esse percitum. Quaero igitur apud me ipse,
unde tot mala collegeris, & quanto tempore atque ubi tan-
tum examen absurdorum distortorumque nominum con-
cluseris, quorum partem quidem ipse fecisti, partim vero*

τὸς ἐποίησας, τὰ δὲ κατορωρυγμένα ποθεν ἀνασπῶν,
κατὰ τὸ ἱαμβεῖον,

Ὅλοιο θνητῶν ἐκλέγων τὰς συμφοράς
τοσοῦτον βόρβορον συνερανίσας, κατήντησάς μου, μη-
θέν σε δεινὸν εἰργασμένου. δοκεῖς δέ μοι μήτε Φίλον τινα,
ἢ οἰκεῖον, ἢ εὖνουν ἔχειν, μήτε ἀνδρὶ ἐλευθέρῳ πώποτε,
καὶ παρρησίαν ἄγοντι ἐντετυχηκέναι, ὅς τάληθες εἰπὼν,
ἔπαυσεν ἂν σε ὑδέρῳ μὲν ἐχόμενον, καὶ ὑπὸ τοῦ πάθους
διαρραγῆναι κινδυνεύοντα, σαυτῷ δὲ εὐσαρκον εἶναι δε-
κοῦντα, καὶ εὐρωστίαν οἰόμενον τὴν συμφορὰν, καὶ ὑπὸ
μὲν τῶν ἀνοήτων ἐπαινούμενον, ἀγνοούντων ἅ πάσχεις,
ὑπὸ δὲ τῶν πεπαιδευμένων, εἰκότως ἐλεούμενον. Ἄλλ' 18
εἰς καλὸν γὰρ τουτοῖ Σώπολιν ὀρῶ τὸν ἱατρὸν προσιόν-

13 Σάπολιν) Εἶθι καὶ νῦν τουτοῖ
Σάπολιν εἶχομεν. οὐ γὰρ ἂν ἡμῶν
εἶς καὶ κορυζῶντας, (μικρὸν γὰρ
τοῦτό γε) ἄλλ' ἀποπληκτοὺς καὶ
λεμφώδεις ὄλους, τοῦτο μὲν περὶ
μεταχειρίσιν λόγων, τοῦτο δὲ περὶ
τῶν πολιτικῶν πραγμάτων διάθεσιν
ἰδῶταιτο ἂν. εἰ καὶ χαλεπῶ καὶ δυσ-
μεταχειρίστῳ ὅσα γε τὰ τῆς παρού-
σης καινότητος ἐπιβέβητο ἂν. ποῦ
γὰρ ἂν τοσοῦτου εὐπέρησιν ἐλλεβό-

ρου; τίμων Οἰταίων ὄρεαν, τίμων
Ἀντικύρας ὄρεπεδίαν ἐπιδάφιλου
μῖναν τὴν χορηγίαν; καὶ τὸ δὴ χα-
λεπώτερον, Τίνας καὶ πίπεικεν ἂν
παράσχειν ἑαυτοὺς περιδοεθνομή-
νους; οὕτως ἀπάντων καταχόρας κα-
κοδαίμονόντων, ὥς μὴ ἂν τίνα τοῦ-
τῶν ἑαυτῶν τῶν ἀπ' αἰῶνος εἰς συν-
σιν ὑμνουμένων. οὐχ ὅπως ἐνάμιλλον
οἰεσθαι φανῆναι, ἀλλ' οὐδ' ἐγγύς
τούτῳ γενέσθαι. τὸ τοῦ Ὀμήρου

sepulta alicunde eruiſti, ut ex iambico illo tibi dici poſſit, Per-
eas male mortalium mala eligens! tantum coeni collectum
in me effudiſti, qui nulla te iniuria laeſerim. Videris autem
mihi neque amicum quemquam, aut familiarem, aut be-
hevolum habere, neque in virum liberum unquam, & fi-
ducia utentem incidisse, qui vera dicendo liberaret te aquo-
ſo tumore correptum, &, ne a morbo illo rumparis, peri-
clitantem, dum te corpus feciſſe putas, & firmam valeru-
dinem eſſe, quae calamitas eſt: & ab infanis quidem lau-
datis, morbum tuum ignorantibus, eruditis autem miſe-
ricordiam moves merito. Verum enimvero, accedenteſt
enim video praeclarum hunc Sopolin medicum, huic te

τα, Φέρε τούτῳ ἐγχειρίσαντές σε, καὶ διαλεχθέντες ὑπὲρ τῆς νόσου, ἱασίν τινά σοι εὐρώμεθα· συνετὸς γὰρ ἀνὴρ, καὶ πολλοὺς ἤδη παραλαβὼν ὥσπερ σὲ ἡμιμανεῖς καὶ κορυζῶντας, ἀπήλλαξεν, ἐγχείας Φάρμακον· χαῖρε, Σώπολι, καὶ τούτονι Λεξιφάνην παραλαβὼν ἐταῖρον, ὡς οἶσθα, ἡμῖν ὄντα, λήρω δὲ νῦν, καὶ ξένῃ περὶ τὴν Φωνὴν νόσῳ ξυνόντα, καὶ κινδυνεύοντα, ἤδη τελέως ἀπολωλέναι, σῶσον ἐνίγε τῷ τρόπῳ.

- 19 ΛΕΞ. Μὴ ἐμέ, Σώπολι, ἀλλὰ τούτῳ Λυκῖνον, ὃς περιφανῶς μακκοῦ, καὶ ἄνδρας πεφρενωμένους ὀλισθογνώμεῖν οἶεται, καὶ κατὰ τὸν Μνησάρχου τὸν Σάμιον,

ἴσως ἐξ ἀμαθίας ἄγαν μεθύουσιν ἀπὸ στόμα περιφεριμένου, ἡμεῖς τοι πάτερων μίγ' ἀμεινονες εὐχόμεθ' εἶναι, εἰ καὶ ἄλλοθις μὲν, κατὰ τὸ χεῖρστον δὲ Μ.

10 Μακκοῦ) Μακκοῦν τὸ μαραινέιν. Ἀλλὰ γὰρ γέγονε γυνὴ ἐπὶ μωρία διαβαλλομένη. ἢν φασὶν ἐν-σπριζομένην τῇ εἰκόνι ὡς ἑτέρα δια-λέγεσθαι, ἐνθὲν τὸ ἀκκίζεσθαι παρ' αὐτὴν λελέχθαι ἀκκοῦ καὶ μακκοῦ. Γ.

11 Μνησάρχου) Τὸν Πυθαγόραν λέγει, διὰ τὴν πενταετή σιωπὴν. ἐπί-τηδεις δὲ τὴν Ἀθηναίων ἀπὸ τοῦ αὐτο-

σιματάτην ἀνέσχυτον εἶπε, δια-βάλλων τὴν τῶν λήσεων πλάσιν, καὶ θηριομάχον τὸν Ἡρακλῆα πάλιν, ὃ ἐπὶ τῶν κατακρίτων ἡ συνήθεια οἶδεν. ὅττινός μαι δὲ, ἀπὸ τοῦ ἐπείγομαι καὶ τοῦτο δὲ διαβάλλων τίθειαι τὸν χρυσάμενον. τὸ γὰρ ὀπτεῦσθαι ἐπὶ τοῦ ἀπὸ θεοῦ κινουμένου, ἥτοι προ-φητεύοντος, καίται. ρηναυστήσιν δὲ ἀπὸ τοῦ ταῖς ρίσαι καταυλῆσαι, ἐποί-ουν γὰρ τοῦτο ρηναυλῶντες, ἥτοι διὰ τῶν ρισῶν φοφούντες ἐπὶ διασυρμῶ-τινῶν καὶ χλεύῃ. ἀκάθαρτον δὲ, ἀπὸ τοῦ ἐπίσχισιν τῶν καταμνήσιν πά-σχουσαι. V.

commendemus, age, & sermone de morbo instituto cura-
tionem tibi aliquam inveniamus. Prudens enim vir est, qui
iam multos tui similes furori proximos, & pituita laboran-
tes, medicamento infuso liberavit. Salve, Sopoli, & assum-
tum hunc Lexiphanem, sodalem, ut nosti, meum, verum
in delirio iam & peregrino circa linguam morbo versan-
tem, & ne iam plane perierit periclitantem, serva, quacun-
que demum ratione licuerit.

Lex. Non me, Sopoli, sed huncce Lycinum, qui mani-
feste maccus est, & homines cordatos labi sententia arbi-
tratur, &, ut Samius ille Mnesarchi filius, silentium nobis

σιωπὴν καὶ γλωτταργίαν ἡμῖν ἐπιβάλλει. ἀλλὰ μὰ
τὴν ἀναίσχυτον Ἀθηνᾶν, καὶ τὸν μέγαν Θηριομάχον
Ἡρακλέα, οὐδ' ὅσον τοῦ γρῦ καὶ τοῦ Φνεί Φροντιοῦμεν
αὐτοῦ. ὀττεύομαι οὖν μηδὲ ὅλως ἐντυγχάνειν αὐτῷ· εἰ-
κα δὲ καὶ ῥιναυστήσκει, τοιαῦτα ἐπιτιμῶντος ἀκούων.
καὶ ἤδη γε ἄπειμι παρὰ τὸν ἐταῖριον Κλεινίαν, ὅτι πυν-
θάνομαι χρόνου ἤδη ἀκάθαρτον εἶναι αὐτῷ τὴν γυναῖκα,
καὶ ταύτην νοσεῖν, ὅτι μὴ ῥεῖ, ὥστε οὐκέτι οὐδ' ἀναβαί-
νει αὐτὴν, ἀλλ' ἄβατος καὶ ἀνήροτός ἐστι.

ΣΩΠ. Τί δὲ νοσεῖ, ὦ Λυκίνε, Λεξιφάνης;

20

ΛΥΚ. Αὐτὰ ταῦτα, ὦ Σώπολι, οὐκ ἀκούεις, οἷα
φθέγγεται; καὶ ἡμᾶς τοὺς νῦν προσομιλοῦντας κατα-
λιπὼν, πρὸ χιλίων ἐτῶν ἡμῶν διαλέγεται, διαστρέφων τὴν
γλῶτταν, καὶ ταυτὶ τὰ ἀλλόκοτα συντιθεῖς, καὶ σπου-
δὴν ποιούμενος ἐπ' αὐτοῖς, ὡς δὴ τι μέγα ὄν, εἴτι ξενίζοι
καὶ τὸ καθεστηκὸς νόμισμα τῆς Φωνῆς παρακόπτοι.

& linguotium imponit. Sed per impudentem [*quam nemo pu-
dore afficiet*] Minervam, & magnum monstripugnacem Her-
culem, neque gry neque phnei illum curabimus: quare
abominor etiam omnino in illum incidere. Videor mihi
etiam nasum corrugaturus, cum tot ipsius reprehensiones
audiam: & iam quidem abeo ad sodalicium meum Cliniam,
quod audio tempore iam *satis longo* impuram [*non purgatam*]
illi esse mulierem, eamque aegrotare, quod non fluit. Ita-
que non amplius incendit illam, sed invia & inarata est.

Sop. Quid vero aegrotat, Lycine, Lexiphanes?

Lyc. Ipsum hoc, Sopolι, non audis, quae loquatur? &
nobis, qui iam cum ipso versamur, relictis, ante mille an-
nos *recepto sermone* nobiscum loquitur, linguam ipsam per-
vertens, & absurda illa componens, studiumque in illis col-
locans, quasi magnum quiddam esset, si ut peregrinum se
instituat, & constantem linguae monetam adulteret.

ΣΩΠ. Μὰ Δί', οὐ μικράν τινα λέγεις τὴν νόσον, ὦ Λυκῖνε. βοηθητέα γοῦν τῷ ἀνδρὶ πάση μηχανῇ, καὶ κατὰ θεὸν γὰρ, τῶν χολωτῶν τινι φάρμακον τοῦτ' κερασάμενος ἀπῆεν, ὥς πίων ἐμέσειε. Φέρε πρῶτος αὐτὸς πίβι, ὦ Λεξιφάνες, ὥς ὑγιὲς ἡμῖν καὶ καθαρὸς γένοιο, τῆς τοιαύτης τῶν λόγων ἀτοπίας κενωθεῖς· ἀλλὰ πείσθητί μοι, καὶ πίβι, καὶ ῥάων ἔση.

ΛΕΞ. Οὐκ οἶδ' ὃ καὶ δράσετέ με, ὦ Σώπαλι, σὺ τε, καὶ Λυκῖνος, πικίσκοντες ταυτοῦ τοῦ φαρμάκου. δέδοικα γοῦν μὴ πτώμα γένοιτό μοι τοῦτο τῶν λόγων τὸ πάμα.

ΛΥΚ. Πίβι, καὶ μὴ μέλλε, ὥς ἀνθρώπινα ἤδη φρονοῖς, καὶ λέγεις.

ΛΕΞ. Ἰδοὺ πείβομαι, καὶ πίομαι. Φεῦ, τί τοῦτο; πολλὸς βορβορυγμός. ἐγγαστρίβυθόν τινα εἶκα πεπωκέναι.

21 ΣΩΠ. Ἀρξαι δὴ ἐμεῖν. βαβαί. πρῶτον τοῦτ' ἐμῶν, εἴτα μετ' αὐτὸ, ἐξελέλυθε τὸ, κατὰ· εἴτα ἐπ' αὐτοῖς.

Sop. Non parvum profecto morbum, Lycine, narras. Succurrendum igitur omni ope viro, & divina quadam forte attribulario cuidam hoc poculum temperavi, iamque ibam ad illum, ut eo potio vomeret. Age, prius ipse bibe, Lexiphanes, uti sanus nobis & purus fias, exhausta illa sermonum absurditate. Quin obsequere mihi, & bibe, habebisque mollius.

Lex. Nescio, quid acturi mecum sitis, Sopolis, tuque Lycine, potantes me hoc medicamenti poculo. Metuo enim, ne loculum mihi verborum paret hoc poculum.

Lyc. Bibe, ne cunctare, ut humanum iam sapias & loquere.

Lex. En obsequor, & bibo. Phy, quid hoc est? multus intestinorum tumultus. Videor mihi profunda ventris movens daemonium glunisse.

Sop. Incipe ergo vomere. Vah, primum hoc μῶν, deinde post illud ἐξτα. Tum post illa, ἦ δ' ἔς, & ἀμυγῆ

τὸ, ἥδ' ὅς, καὶ ἀμηνέπη, καὶ λῶστε, καὶ δῆπουθεν, καὶ συνεχές τὸ ἅττα. βιάσαι δ' ἑμῶς, καὶ κάθετες εἰς τὴν Φάρυγγα τοὺς δακτύλους. οὐδέπω τὸ ἱκταρ ἐμήμεκας, οὐδὲ τὸ σκορδιᾶσθαι, οὐδὲ τὸ τευτάζεσθαι, οὐδὲ τὸ σκύλλεσθαι. πολλὰ ἔτι ὑποδέδυκε, καὶ μεστή σοι αὐτῶν ἡ γαστήρ. ἄμεινον δὲ εἰ καὶ κάτω διαχωρήσειεν ἄν ἔνια. ἡ γοῦν σιληπορδία, μέγαν τὸν ψόφον ἐργάζεται συνεκπεσοῦσα μετὰ τοῦ πνεύματος. ἀλλ' ἤδη μὲν καθαρὸς οὐτοσί, πλὴν εἴ τι μεμείνηκεν ὑπόλοιπον ἐν τοῖς κάτω ἐντέροις· σὺ δὲ τὸ μετὰ τοῦτο, παραλαβὼν αὐτὸν, ὦ Λυκῖνε, μεταπαίδευε, καὶ δίδασκε ἅ χρὴ λέγειν.

ΛΥΚ. Οὕτω ποιήσομεν, ὦ Σώπολι, ἐπειδὴ περ ἡμῖν 22
προωδοποιήται τὰ παρὰ σοῦ· καὶ πρὸς σέ τὸ λοιπὸν, ὦ Λεξιφάνες, ἡ συμβουλή. εἴπερ ἄρ' ἐθέλεις ὡς ἀληθῶς ἐπαυεῖσθαι ἐπὶ λόγοις, καὶ τοῖς πλήθεσιν εὐδοκιμεῖν,

3 ἱκταρ ἐμήμεκας) Πλατωνικὸν τοῦτο, καὶ σημαίνει τὸ ἰγγύς. καὶ τὸ σκορδιᾶσθαι, σημαίνει τὸ μετὰ χάσμης διαταυρῆσθαι. V.

7 Σιληπορδία) Σιληπορδεῖν παρὰ Σώφρονι τὸ στρηνιάειν καὶ ἀβρύνεσθαι. ἴσκει δὲ οὗτος ἀπὸ τῆς λέξεως ἐπὶ τὸ κακέμφατον αὐτὸ μεταλαβεῖν. ὡς ἂν

διὰ τὴν εὐπορίαν τῶν λέξεων, καὶ τὴν μέγα ἐπὶ ταύταις φρονεῖν, ἐξαγκῶσθαι αὐτῶ τὴν γαστήρα, καὶ ἐπὶ τῇ ἀποπνεῦσαι ἥδη τὸν ὄγκον ἐπείγεσθαι. πολλὰ δὲ τῷ ὄγκῳ ἀποθλιβομένη εἰχὸς καὶ τὴν ψόφον οὐ μέτριον ἔσσεσθαι. V.

πῃ, & λῶστε, & δῆπουθεν, & frequens illud ἅττα. Attamen vim tibi adhibe, demitte in gulam digitos. Nondum enim ἱκταρ evomuiſti, neque σκορδιᾶσθαι, neque τευτάζεσθαι, neque σκύλλεσθαι. Multa adhuc ſubiſſere, pleniusque tibi illis venter. Melius fuerit, ſi deorſum etiam quaedam decedant. Σιληπορδία enim magnum crepitum edet, cum ſpiritu una elabens. Sed iam purus hic eſt, niſi ſi quid manſit reliquum in inferioribus inteſtiniſ. Verum tu poſtea aſſumptum, Lycine, aliter inſtitue, & doce, quae dicenda ſunt.

Lyc. Sic faciemus, Sopoli, quandoquidem via nobis a te munita eſt. Ac tuum de cetero eſt conſilium, Lexiphanes. Si volueris vere laudari ab oratione, & in multitudine

τὰ μὲν τοιαῦτα πάντα Φεῦγε, καὶ ἀποτρέπου, ἀρξά-
 μένος δὲ ἀπὸ τῶν ἀρίστων ποιητῶν, καὶ ὑπὸ διδασκά-
 λους αὐτοὺς ἀναγνοὺς, μέτιθι ἐπὶ τοὺς ῥήτορας, καὶ τῇ
 ἐκείνων Φωνῇ συντραφεῖς, ἐπὶ τὰ Θουκυδίδου καὶ Πλά-
 τωνος ἐν καιρῷ μέτιθι, πολλὰ καὶ τῇ καλῇ κωμῳδίᾳ,
 καὶ τῇ σεμνῇ τραγωδίᾳ ἐγγυμνασάμενος. παρὰ γὰρ
 τούτων ἅπαντα τὰ κάλλιστα ἀπανθισάμενος, ἔσῃ τις
 ἐν λόγοις· ὡς νῦν γε ἐλελήθεις σαυτὸν τοῖς ὑπὸ τῶν κορο-
 πλάθων εἰς τὴν ἀγορὰν πλαττομένοις ἑοικῶς, κεχρωσ-
 μένος μὲν τῇ μίλτῳ καὶ τῷ κυανῷ, τὸ δ' ἐνδοθεν, πῆλι-
 23 γός τε καὶ εὐθρυπτός ὢν. Ἐὰν ταῦτα ποιῇς, πρὸς ἀλίγον
 τὸν ἐπὶ τῇ ἀπαιδευσίᾳ ἔλεγχον ὑπομείνας, καὶ μὴ αἰ-
 δεσθεὶς μεταμανθάνων, θάρρῳ ὁμιλήσεις τοῖς πλήθεσι
 καὶ οὐ καταγελασθήσῃ, ὥσπερ νῦν, οὐδὲ διὰ στόματος
 ἐπὶ τῷ χεীরῳ τοῖς ἀρίστοις ἔσῃ, Ἑλλήνα καὶ Ἀττικὸν
 ἀποκαλούντων σε, τὸν μὲν βαρβάρων ἐν τοῖς σαφε-

ne celebrari, talia quidem omnia fuge, & averfare. Facto autem initio a poetarum optimis, cum magistrorum opera eos cognoveris, ad oratores transi, eorumque linguae in-
 nutritus, ad Thucydidis & Platonis libros tempestive transi,
 multum in pulchra etiam Comoedia & Tragoedia gravi
 exercitandus. Ab his enim si pulcherrima quaeque florum
 instar decerpseris, eris aliquid in eloquentiae studio, qui
 nunc imprudens similis fuisti his, quae a figulis in forum
 finguntur, rubrica quidem ac caeruleo pictus, cum intra
 luteus sis & fragilis. Haec si feceris, & paucillo tempore
 incitiae reprehensionem sustinueris, neque discere de novo
 te pudeat; cum fiducia multitudinem alloqueris, neque de-
 ridebere, ut nunc, neque in deteriore partem in ore eris
 praestantissimorum, Graecum te Atticumque per contem-
 tum vocantium, qui neque in barbarorum disertissimis au-

στάτοις ἀριθμῆσθαι ἄξιον. πρὸ πάντων δὲ ἐκεῖνο μέ-
μνησό μοι, μὴ μιμῆσθαι τῶν ὀλίγων πρὸ ἡμῶν γενο-
μένων σοφιστῶν τὰ Φαυλότατα, μηδὲ περισθῆναι ἐκεῖ-
να, ὥσπερ νῦν, ἀλλὰ τὰ μὲν τοιαῦτα καταπατεῖν, ζη-
λοῦν δὲ τὰ ἀρχαῖα τῶν παραδειγμάτων. μηδὲ σε φελ-
γέτωσαν αἱ ἀνεμῶναι τῶν λόγων, ἀλλὰ κατὰ τὸν τῶν
ἀθλητῶν νόμον, ἢ στέρρά σοι τροφὴ συνήθης ἔστω, μά-
λιστα δὲ χάρισι καὶ σαφηνείᾳ θύε, ὣν πάμπολυ λίαν
νῦν ἀπετέλεψο. Καὶ ὁ τύφος δὲ, καὶ ἡ μεγαλαυχία, 24
καὶ ἡ κακοήθεια, καὶ τὸ βρενθῆσθαι, καὶ λαρυγγί-
ζειν ἀπέστω, καὶ τὸ διασιλλαίνειν τὰ τῶν ἄλλων, καὶ
οἶεσθαι ὅτι πρῶτος ἔσῃ αὐτὸς, ἢ τὰ πάντων συκοφαν-
τῆς. καὶ μὴν καὶ κεῖνο οὐ μικρὸν, μᾶλλον δὲ τὸ μέγιστον
ἀμαρτάνεις, ὅτι οὐ πρότερον τὰς διανοίας τῶν λέξεων προ-
παρεσκευασμένος, ἔπειτα κατακοσμεῖς τοῖς ῥήμασι,

8 Χάρισι --- θύε) Ἐκ τῆς τοῦ ὅτι Πλάτων τῷ Ξενοκράτει, βαρυ-
Πλάτωνος παραινέσεως δοκεῖ παρει-
λῆφθαι. φησὶ γὰρ ὁ Πλούταρχος ἐν κ' γράβῳ, περιχλευέτω θύειν ταῖς
τῷ περὶ Γαμηλίαν παραγγελμάτων, Χάρισι. (p. m. 246. pr.) G.

merari dignus sis. Ante omnia vero hoc mihi memento,
ne imiteris Sophistarum, qui paulo ante nos fuere, pessima,
neque studiose illa confecteris, uti nunc; verum talia
conculces, exempla autem antiqua aemuleris. Neque demulceant te
verborum inodori & caduci flores; sed ex lege
athletarum, solidus tibi cibus consuetus sit. Maxime vero
Gratiis & Perspicuitati litato, a quibus longissime iam
relictus es. Tumor vero & iactantia, & mala consuetudo,
& gravitatis illa ac sonorae dictionis affectatio absit, & in-
sectatio aliorum, & ne putes primum te fore ipsum, si
omnium scripta calumnieris. Etenim illud quoque non par-
vum, sed potius maximum peccas, quod non prius, quam
verba, sententias comparatas, verbis deinde exornas no-

καὶ τοῖς ὀνόμασιν, ἀλλ' ἦν που ῥῆμα ἔκφυλον εὐρης, ἢ αὐτὸς πλασάμενος οἰηθῆς εἶναι καλὸν, ταῦτά ζητεῖς διάνοιαν ἐφαρμόσαι, καὶ ζημίαν ἡγῇ, ἂν μὴ παραβύσης αὐτό που, καὶ τῷ λεγομένῳ μὴδ' ἀναγκαῖον ἢ οἷον πρῶην, τὸν οὐ μάλωπα, οὐδὲ εἰδῶς ὅ, τι σημαίνει, ἀπέρριψας, οὐδὲκ εἰκότα τῷ ὑποκειμένῳ. καὶ οἱ μὲν ἰδιῶται πάντες ἐτεθήπεισαν, ὑπὸ τοῦ ξένου πληγέστες τὰ ὦτα· οἱ δὲ πεπαιδευμένοι, ἐπ' ἀμφοτέροις, καὶ σοὶ καὶ τοῖς
 25 ἐπαινοῦσιν, ἐγέλων. Τὸ δὲ πάντων καταγελαστότατον ἐκεῖνό ἐστιν, ὅτι ὑπεράττικος εἶναι ἀξίων, καὶ τὴν Φωνὴν εἰς τὸ ἀρχαιότατον ἀπηκριβωμένος, τοιαῦτα ἔνια, μᾶλλον δὲ τὰ πλεῖστα ἐγκαταμιγνύεις τοῖς λόγοις, ἂ μὴδὲ παῖς ἄρτι μανθάνων ἀγνοήσειεν. οἷον ἐκεῖνα πῶς οἶε κατὰ γῆς δύναι ἡυχόμεν, ἀκούων σου ἐπιδεικνυμένου· ὅτε χιτώνιον μὲν, καὶ τὸν ἀνδρείον ὦον λέγεσθαι· δαυλάρια δὲ, καὶ τοὺς ἄρρενας τῶν ἀκολουθῶν ἀπεκάλεις· ἂ τίς οὐκ

minibusque; sed si qua verbum extra suam tribum quasi oberrans inveneris, aut ipse confictum a te pulehrum putaveris, huic studes aptare sententiam, & damnum iudicas, si illud non aliquorsum infercias, etiam si ei, quod dicitur, plane necessarium non sit. Ut nuper οὐ μάλωπα illud, cum neque quid significaret scires, proiecisti, nihil argumento conveniens. Atque imperiti quidem omnes obstupescabant, cum aures illorum feriret peregrinitas: sed eruditi utroque, & te, & laudatores illos risere. Maxime autem ridiculum illud est, quod, cum super omnes esse Atticos postules, & ad antiquissimam rationem linguam expoliisse, tamen talia quaedam, potius vero plurima immisces orationi, quae neque puer modo discens ignorare possit: ut illa, quid putas? terram mihi hiscere optabam, cum audirem te, specimen eloquentiae edentem, χιτάτιον etiam virorum dici putare, δαυλάρια autem etiam mares pedisse-

οἶδεν ὅτι χιτῶνιον μὲν, γυναικὸς ἐσθῆς, δουλάρια δὲ τὰ
 θήλεα καλοῦσι; καὶ ἄλλα πολὺ τούτων προφανέστε-
 ρα, ὄον τὸ, ἵπτατο, καὶ τὸ, ἀπαντῶμενος, καὶ τὸ, καθε-
 σθεῖς, οὐδὲ μετακικὰ τῆς Ἀθηναίων Φωνῆς. ἡμεῖς δὲ
 οὐδὲ ποιήτας ἐπαινοῦμεν τοὺς κατὰ γλῶτταν γράφον-
 τας ποιήματα· τὰ δὲ σὰ, ὡς πεζὰ μέτροις παραβάλ-
 λειν, καθάπερ ὁ Δωσιάδου βωμὸς ἂν εἴη, καὶ ἡ τοῦ Λυ-
 κόφρονος Ἀλεξάνδρα, καὶ εἴ τις ἔτι τούτων τὴν Φωνὴν
 κακοδαιμονέστερος. ἂν ταῦτα ζηλώσης, καὶ μεταμά-
 θης, ἄριστα βεβουλευμένος ὑπὲρ σεαυτοῦ ἔσῃ. ἦν δὲ
 λάβης αὐθις εἰς τὴν λιχχεῖαν κατολισθῶν, ἐμοὶ μὲν ἀπο-
 πεπλήρωται ἡ παραίνεσις, σὺ δὲ σεαυτὸν αἰτιάσῃ, ἄν-
 γε καὶ ξυνῆς χεীরων γενόμενος.

quos appellares : quae quis nescit, χιτῶνιον mulierum esse
 vestitum, δουλάρια autem feminas modo illos vocare; &
 alia multo his apertiora, quale est ἵπτατο, & ἀπαντῶμε-
 νος, & καθεσθεῖς, quae neque aliunde delata domicilium in
 Attico sermone acceperunt. Nos vero neque poëtas lau-
 damus poëmata scribentes, ad quae glossario opus est. Tua
 vero, ut pedestria metris comparem, sicut Dosiadae ara
 fuerint, aut Alexandra Lycophronis, & si quis adhuc est lin-
 guae, quam isti, infelicioris. Haec si studiose dediscas, opti-
 me tibi consulueris. Sin imprudens iterum in deliciis illas
 fallente velut vestigio labaris, admonitione ego defunctus
 sum, tu vero te accusabis, si quidem aliquando deterio-
 rem te factum intelliges.

ΕΥΝΟΥΧΟΣ.

1 ΠΑΜΦ. ΠΟΘΕΝ, ὦ Λυκῖνε, ἢ τί γελῶν ἡμῖν ἀφῖ-
ξαι; ἀεὶ μὲν γὰρ Φαιδρὸς ὢν τυγχάνεις. τοῦτι δὲ πλεον
τοῦ συνήθους εἶναι μοι δοκεῖ, ἐφ' ὅτῳ μὴδὲ κατέχειν δυ-
νατὸς εἶ τὸν γέλωτα.

ΛΥΚ. Ἐξ ἀγορᾶς μὲν ἦκω σοι, ὦ Πάμφιλε· τοῦ γέ-
λωτος δὲ αὐτίκα κοινωνὸν ποιήσομαί σε, ἣν ἀκούσης οἴα
δίκη δικαζομένη παρεγενόμην, φιλοσόφων πρὸς ἀλλή-
λους ἐκζόντων.

ΠΑΜΦ. Καὶ τοῦτο μὲν ὡς ἀληθῶς γελοῖον λέγεις,
τὸ, φιλοσοφοῦντας δικάζεσθαι πρὸς ἀλλήλους· δέον, εἰ
καί τι μέγα εἴη, κατ' εἰρήνην ἐν σφίσι διαλύεσθαι τὰ
ἐγκλήματα.

2 ΛΥΚ. Πόθεν, ὦ μακάριε, κατ' εἰρήνην ἐκεῖνοι, οἳ γε

ΕΥΝΟΥΧΟΣ.

Pamph. UNDE nobis, Lycine, aut quid ridens advenis?
Nam semper quidem hilaris esse soles: hoc autem solito
plus mihi videtur, in quo neque risum continere potes.

Lyc. E foro tibi adsum, Pamphile: risus autem statim
faciam te participem, si audieris, cui causae disceptandae
interfuerim, contendentibus inter se philosophis.

Pamph. Illud ipsum quidem vere ridiculum narras, phi-
losophos iure inter se experiri: qui debeant, si quid etiam
sit magnum, pacate inter se crimina dissolvere.

Lyc. Unde illi, sodalis, pacate? qui commissi inter se

ἔμπεσόντες, ὅλας ἀμάξας βλασφημιῶν κατεσκέδα-
σαν ἀλλήλων, κεκραγότες καὶ ὑπερδιατεινόμενοι;

ΠΑΜΦ. Ἦπου, ὦ Λυκῖνε, περὶ τῶν λόγων διεφέρον-
το, τὰ συνήθη ταῦτα, ἑτερόδοξοι τυγχάνοντες;

ΛΥΚ. Οὐδαμῶς· ἀλλ' ἑτεροῖόν τι τοῦτο ἦν. ὁμόδοξοι
γὰρ ἄμφω, καὶ ἀπὸ τῶν αὐτῶν λόγων δίκη δὲ ὅμως
συνειστῆκει, καὶ δικασταὶ ψηφοφοροῦντες ἦσαν οἱ ἄρι-
στοι, καὶ πρεσβύτατοι, καὶ σοφώτατοι τῶν ἐν τῇ πόλει,
καὶ ἐφ' ὧν ἂν τις ἠδέσθῃ, παρὰ μέλος τι φθεγξάμενος,
οὐχ ὅπως ἐς τοσαύτην ἀναισχυντίαν τραπόμενος.

ΠΑΜΦ. Οὐκοῦν λόγοις ἂν ἤδη τὸ κεφάλαιον τῆς δι-
κης, ὡς καὶ αὐτὸς εἰδείην ὅ, τι σοι τὸ κεκινηκὸς εἴη τὸν
τοσούτον γέλωτα.

ΛΥΚ. Συντέτακται μὲν, ὦ Πάμφιλε, ὡς οἶσθα, ἐκ 3

1 Ὅλας ἀμάξας) Ἐπὶ τῶν ἀγαν
ἔβριστικῶς ἀλλήλοις χρωμένον εἴ-
ρηται τοῦτο. καὶ γὰρ ἐν τοῖς Διονυ-
εῖοις ἐφ' ἀμαξῶν ἀναβαίνοντες, τοῦ
ἑμα τε περίοπτοι, καὶ ἐπὶ μακρὰν
ἀκούομενοι εἶναι, ἴσκαπτον ἀλλή-
λους, ἀφ' οὗ παροιμία, τὴ ἐξ ἀμά-

ξης. οὗτος οὖν ἴν' ἠνδείξεται πλέον
τι ἐπὶ τῷ σκάμματι παρακολουθεῖ-
σαν τοῦ εἰσθύτος, ὅλας εἶπαι ἀμά-
ξας. V.

2 Ὑπερδιατεινόμενοι) Ὑπερφι-
λονεικῶντες. V.

3 Διεφέροντο) Διεμάχοντο. V.

plaustra conviciorum tota in se congefserunt invicem, cla-
mantes, & ultra, quam possent, contententes?

Pamph. Numquid de literis disceptabant solemnia illa,
cum diversae essent sententiae atque sectae?

Lyc. Minime. Sed aliud quiddam hoc erat. Eiusdem enim
ambo sententiae, & disciplinae eiusdem. Et tamen iudicium
constitutum est, & suffragia ferebant iudices optimates, &
aetate maxime provecti & sapientissimi civitatis: apud quos
merito pudet aliquem, extra numerum quidquam dicere,
nedom ut eo impudentiae progrediatur.

Pamph. Quin tu igitur dicis iam caput causae, ut & ipse
sciam, quid tantum tibi risum moverit.

Lyc. Constituta sunt, quod nosti, Pamphile, ab impera-

Βασιλέως μισθοφορά τις οὐ Φαύλη κατὰ γένη τοῖς Φιλοσόφοις, Στωϊκοῖς λέγω, καὶ Πλατωνικοῖς, καὶ Ἐπικουρείοις, ἔτι καὶ τοῖς ἐκ τοῦ Περιπάτου, τὰ ἴσα τοῖς ἄλλοις. ἔδει δὲ ἀποθανόντος αὐτῶν τινος, ἄλλον ἀντικαθίστασθαι, δοκιμασθέντα ψήφῳ τῶν ἀρίστων. καὶ τὰ ἄλλα, οὐ βοεῖη τις ἦν, κατὰ τὸν ποιητὴν, οὐδ' ἱερήσιον ἀλλὰ μύραι κατὰ τὸν ἐνιαυτὸν, ἐφ' ὅτῳ συνεῖναι τοῖς νέοις.

ΠΑΜΦ. Οἶδα ταῦτα· καὶ τίνα Φασὶν αὐτῶν ἐναγχῆς ἀποθανεῖν, τῶν Περιπατητικῶν οἶμαι τὸν ἕτερον.

ΛΥΚ. Αὕτη, ὦ Πάμφιλε, ἡ Ἑλένη, ὑπὲρ ἧς ἐμονομάχουν πρὸς ἀλλήλους· καὶ ἄχοι γε τούτου, γελοῖον οὐδὲν ἦν ἐκείνοις, ὥς τὸ Φιλοσόφους εἶναι Φάσκοντας, καὶ χρημάτων καταφρονεῖν· ἔπειτα ὑπὲρ τούτων, ὥς ὑπὲρ πατρίδος κινδυνεύουσας, καὶ ἱερῶν πατρίων, καὶ τάφων προγονικῶν, ἀγωνίζεσθαι.

ΠΑΜΦ. Καὶ μὴν καὶ τὸ δόγμα τοῦτό γε ἐστὶ τοῖς
6 Κατὰ τὸν ποιητὴν) Ἐκ τῆς Χ τῆς Ἰλιάδος τοῦτο. G.

tore salaria non contemnenda generatim philosophis, Stoicis dico, & Platonicis, & Epicureis, insuper etiam Peripateticis, aequalia omnibus. Oportebat autem in mortui alienius locum surrogari, probatum suffragiis optimatum. Praemium certaminis non *bubula pellis erat*, secundum poetam, *neque victima*, sed decies millenae quotannis drachmae, ut iuvenes doceret.

Pamph. Novi ista: & aiunt quendam illorum nuper mortuum, Peripateticorum puto alterum.

Lyc. Haec, Pamphile, Helena erat, pro qua depugnabant inter se invicem: & haecenus ridiculum illis erat nihil aliud, quam quod qui philosophos se dicerent esse, & pecunias contemnere, deinde pro his, tanquam pro patria periclitante, & sacris patriis, & sepulcris maiorum suorum decertarent.

Pamph. Quin etiam hoc dogma est Peripateticis, non

Περὶ παθητικοῖς, τὸ μὴ σφόδρα καταφρονεῖν χρημάτων, ἀλλὰ τρίτον τι ἀγαθὸν καὶ τοῦτο οἶσθαι.

ΛΤΚ. Ὅρθῳς λέγεις. Φασὶ γὰρ οὖν ταῦτα. καὶ κατὰ τὰ πατρια ἐγίγνετο αὐτοῖς ὁ πόλεμος. Τὰ μετὰ ταῦτα 4 δὲ, ἥδη ἄκουε. πολλοὶ μὲν γὰρ καὶ ἄλλοι, τὸν ἐπιτάφιον τοῦ ἀποθανόντος ἐκείνου ἠγωνίζοντο. δύο δὲ μάλιστα ἦσαν οἱ ἀμφήριστοι αὐτῶν, Διοκλῆς τε ὁ πρεσβύτερος, οἷσθα ὃν λέγω, τὸν ἐριστικόν, καὶ Βαγῳάς ὁ εὐνούχος εἶναι δοκῶν. τὰ μὲν οὖν τῶν λόγων προηγώνιστο αὐτοῖς, καὶ τὴν ἐμπειρίαν ἑκάτερος τῶν δογμάτων ἐπεδέδεικτο, καὶ ὅτι τῶν Ἀριστοτέλους, καὶ τῶν ἐκείνῳ δοκούντων, εἶχετο καὶ μὰ τὸν Δί', οὐδέτερος αὐτῶν ἀρεῖων ἦν. Τὸ δ' οὖν τέλος 5 τῆς δίκης ἐς τοῦτο περιέστη ἀφόμενος γὰρ ὁ Διοκλῆς τοῦ δεικνύειν τὰ αὐτοῦ, μετέβαιεν ἐπὶ τὸν Βαγῳάν, καὶ διελέγχειν ἐπειράτο μάλιστα τὸν βίον αὐτοῦ κατὰ ταῦτα δὲ καὶ ὁ Βαγῳάς, ἀντεξήταζε τὸν ἐκείνου βίον.

3 Καὶ -- ἐγίγνετο) Εἰς Ἀριστοτέλην ἀποσκόπτει, ὃς καὶ τὸν ἐκτὸς εὐετηρίαν μέρος τῆς εὐδαιμονίας τίθεται. V. 7 Ἀμφήριστοι) Ἐπιφιλόνηκοι. V.

valde contemnere divitias, sed tertium quoddam bonum illud quoque putare.

Lyc. Recte dicis. Aiunt scilicet ista, & ex patria disciplina bellum ab iis gestum est. Quae autem post consecuta sunt, iam audi. Multi enim alii quoque in funebribus defuncti ludis pugnabant. Duo autem maxime erant, quorum anceps certamen, Diocles senex, nosti quem dico, contentiosum illum: & Bagoas, qui putatur eunuchus. Ac doctrinae certamen iam ante certatum illis fuerat, peritiamque dogmatum uterque demonstraverat, seque Aristoteli eiusque sententiis addictum esse. Et sane neuter illorum erat melior. Finis ergo causae huc evasit. Diocles, omisso ostendere sua merita, ad Bagoam transiit, & vitam maxime illius reprehendere tentavit: eadem ratione vero etiam Bagoas contra in illius vitam inquisivit.

ΠΑΜΦ. Εἰκότως, ὦ Λυκῖνε· καὶ τὰ πλείω γε τοῦ λόγου περὶ τούτου μάλλον ἐχρῆν εἶναι αὐτοῖς· ὥς ἔγωγε, εἰ δικάζων ἐτύγχανον, ἐπὶ τῷ τοιούτῳ τὸ πλεῖον διατρίψαι ἂν μοι δοκῶ, τὸν ἁμεινον βιοῦντα μάλλον, ἢ τὸν ἐν τοῖς λόγοις αὐτοῖς προχειρότερον ζητῶν, καὶ οἰκειότερον τῇ νίκῃ νομίζων.

- 6 ΛΥΚ. Εὖ λέγεις, καί με ὁμόψηφον ἐν τούτῳ ἔχεις. ἐπεὶ δὲ ἄλις μὲν εἶχον βλασφημιῶν, ἄλις δὲ ἐλέγχων, τὸ τελευταῖον, ἥδη ὁ Διοκλῆς ἔφη, μηδὲ τὴν ἀρχὴν δεμνιὸν εἶναι τῷ Βαγῳά μεταποιεῖσθαι φιλοσοφίας, καὶ τῶν ἐπ' αὐτῇ ἀριστείων, εὐνούχῳ γε ὄντι, ἀλλὰ τοὺς τοιοῦτους οὐχ ὅπως τούτων ἀποκεκλειῖσθαι ἤξίου, ἀλλὰ καὶ ἱερῶν αὐτῶν, καὶ περιόραντηρίων, καὶ τῶν κοινῶν ἀπάντων συλλόγων, δυσσιώνιστόν τι ἀποφαίνων, καὶ δυσάντητον θέαμα, εἴ τις ἔωθεν ἐξῶν ἐκ τῆς οἰκίας, ἴδοι τοιοῦτόν τινα. καὶ πολὺς ἦν ὁ περὶ τούτου λόγος, οὔτε ἄνδρα οὔτε γυναῖκα εἶναι τὸν εὐνούχον λέγοντος, ἀλλὰ τι

10 Μεταποιεῖσθαι) Ἀντιποιεῖσθαι. V.

Pamph. Merito illud quidem, Lycine: ac maior pars orationis versari illis circa hoc potius debebat. Equidem si iudex essem, in hoc praecipue immoraturus mihi videor, quaeramque potius, uter melius vixerit, quam qui promtior sit oratione, eumque magis affinem victoriae iudicem.

Lyc. Bene dicis: meque ea in re suffragantem tibi habes. Cum vero satis haberent conviciorum & criminum, denique iam negavit Diocles, omnino fas esse Bagoae tractare philosophiam, & praemia illius affectare, qui eunuchus sit: tales vero non modo his rebus excludendos affirmavit, sed sacris ipsis, & lustralibus vasis, & communibus universis coetibus; ostendens inauspicatum & abominabile spectaculum, si quis mane domo egressus, talem quendam viderit. Et fuit illi multus hac de re sermo, cum neque virum neque feminam esse eunuchum diceret, sed compositum quid-

σύνθετον, καὶ μικτὸν, καὶ τερατῶδες, ἔξω τῆς ἀνθρω-
πείας φύσεως.

ΠΑΜΦ. Καινὸν γε τὸ ἔγκλημα Φῆς, ὦ Λυκῖνε, καὶ
ἤδη γελαῖν καὶ αὐτὸς, ὦ ἐταῖρε, προάγομαι, τῆς παρα-
δόξου ταύτης κατηγορίας ἀκούων. τί δ' οὖν ἄτερος; ἄρα
τὴν ἡσυχίαν ἤγαγεν; ἢ τί πρὸς ταῦτα καὶ αὐτὸς ἀντει-
πεῖν ἐτόλμησε;

ΛΥΚ. Τὰ μὲν πρῶτα ὑπ' αἰδοῦς, καὶ δειλίας (οἱ 7
κεῖον γὰρ αὐτοῖς τὸ τοιοῦτον) ἐπιπολὺ ἐσιώπα, καὶ ἡρυ-
θρία, καὶ ἰδίων Φανερός ἦν· τέλος δὲ λεπτόν τι καὶ γυ-
ναικεῖον ἐμφθεγξάμενος, οὐ δίκαια ποιεῖν ἔφη τὸν Διο-
κλέα, Φιλοσοφίας ἀποκλείοντα, εὐνοῦχον ὄντα, ἧς καὶ
γυναιξὶ μετεῖναι· καὶ παρήγοντο Ἀσπασία, καὶ Διοτί-
μα, καὶ Θαργηλία, συνηγορήσους αὐτῶ· καὶ τις Ἀ-
καδημαῖκός εὐνοῦχος ἐκ Κελτῶν, ὀλίγον πρὸ ἡμῶν εὐ-
δοκίμησας ἐν τοῖς Ἑλλησιν. ὁ Διοκλῆς δὲ καί κεῖνον αὐ-

dam, & mixtum, & prodigiosum, & a natura humana ab-
horrens.

Pamph. Novum crimen narras, Lycine, iamque ipse ad-
risum, sodalis, adducor, inexpectatam accusationem au-
diens. Quid igitur alter? Numquid quievit? an ipse quo-
que contra haec dicere quidquam ausus est?

Lyc. Primo quidem prae pudore, ac metu, quod fami-
liare his est, multum tacebat, aestuabat, & manifeste fu-
dabat: tandem vero tenue quiddam sonans ac muliebre,
inique facere dixit Dioclem, qui philosophia arceat eum,
qui sit eunuchus, quam mulieres etiam vindicare sibi pos-
sint; adducebanturque Aspasia, ac Diotima, & Thargelia,
quae causam ipsius iuarent; atque aliquis Academicus e
Gallia enuchus, qui paulo ante nostram aetatem inter Grae-
cos floruerit. At Diocles illum ipsum quoque, siquidem

Lucian. Vol. V.

O

τον, εἰ περιῆν, καὶ τῶν ὁμοίων μετεποιεῖτο, εἶρξεν ἂν, οὐ
καταπλαγεῖς αὐτοῦ τὴν παρὰ τοῖς πολλοῖς ὁδὸν καὶ
τινας καὶ αὐτὸς ἀπεμνημόνευε λόγους, καὶ πρὸς ἐκεῖνον
8 τὸ γελοιότερον, ἐπὶ τῷ ἀτελεῖ τοῦ σώματος. Ἐν τούτοις
ἦν τοῖς δικασταῖς ἡ διατριβή· καὶ τὸ κεφάλαιον ἤδη τοῦ
σκέμματος τοῦτο ἐτύγχανεν ὄν, εἰ δοκιμαστέος εὐνοῦχος
ἐπὶ Φιλοσοφίαν παρελθεῖν, καὶ νέων προστασίαν ἐγχει-
ρισθῆναι ἀξίων· τοῦ μὲν καὶ σχῆμα καὶ σώματος εὐ-
μοιρίαν προσεῖναι Φιλοσόφῳ δεῖν λέγοντος, καὶ τὸ μέ-
γιστον, πῶγωνα βαδὺν ἔχειν αὐτὸν, καὶ τοῖς προσιοῦσι
καὶ μανθάνειν βουλομένοις ἀξιόπιστον, καὶ πρέποντα
ταῖς μυρίαῖς, ἃς χρὴ παρὰ βασιλέως ἀποφέρεισθαι· τὸ
δὲ τοῦ εὐνοῦχου, καὶ τῶν βακῆλων χεῖρον εἶναι. τοὺς μὲν
γὰρ καὶ πεπειρασθαι ποτε ἀνδρείας, τοῦτον δὲ ἐξ ἀρ-
χῆς εὐθὺς ἀποκεκόφθαι, καὶ ἀμφίβολόν τι ζῶον εἶναι

12 Πρέποντα ταῖς μισθοφορίαις.
G.

14 Βάκκλος) Βάκκλος μέγας,
ἀνάντης, γυναικάδης. V.

fuisse, & eadem tractasset, arcebat, nihil commotus ipse
apud vulgus gloria: & quaedam ipse memorabat dicta, in
illum quoque a Stoicis, & Cynicis maxime, ridicule in cor-
poris illud vitium iacta. In his agebant iudices, & caput
causae iam in eo vertebatur, probandumne esset eunuchus,
philosophiam profiteri, & adolescentium praefecturam sibi
demandari postulans? altero dicente, Habitum & integri-
tatem partium omnium corporis inesse philosopho debere,
praesertim, prolixam eum barbam habere, quae fidem ei
apud accedentes & discere volentes auctoritatemque prae-
stet, dignam denique decem millibus, quae ab imperatore
acciperet. Eunuchi vero conditionem, exsectorum etiam
statu deteriore. Hos enim tamen aliquando expertos esse
virilitatem: hunc autem ab initio statim abscissum, & am-
biguum quoddam animal esse, cornicum instar, quae ne-

κατὰ ταυτὰ ταῖς κορώναις, αἱ μὴτε περιστεραῖς, μὴτε
 κόραξιν ἐναριθμοῦντο ἄν. Τοῦ δὲ οὐ σαματικὴν λέγοντος 9
 εἶναι τὴν κρίσιν, ἀλλ' ἀλκὴν ψυχῆς, καὶ τῆς γνώμης
 ἐξέτασιν δεῖν γίγνεσθαι, καὶ τῆς τῶν δογμάτων ἐπι-
 στήμης· εἴθ' ὁ Ἀριστοτέλης ἐκαλεῖτο μάρτυς τοῦ λόγου,
 εἰς ὑπερβολὴν θαυμάσας Ἑρμείαν τὸν εὐνούχον, τὸν ἐκ
 τοῦ Ἀταρνέως τύραννον, ἄχρι τοῦ καὶ θύειν αὐτῷ κατὰ
 ταυτὰ τοῖς θεοῖς. καίτοι καὶ ἐτόλμα προστιθέναι ὁ Βα-
 γώας τοιοῦτον, ὥς πολὺ ἐπιτηδείότερος εὐνούχος τοῖς νέοις
 διδάσκαλος, οὐδὲ διαβολὴν τινα πρὸς αὐτοὺς ἐνδέξασθαι
 δυνάμενος, οὐδὲ τοῦ Σωκράτους ἐκεῖνο ἔγκλημα παθεῖν
 ἄν, ὥς διαφθείρων τὰ μεράκια. ἐπεὶ δὲ καὶ εἰς τὸ ἀγέ-
 νειον μάλιστα ἐσκάφθη, χαριέντως τοῦτο ὥς γοῦν ᾤετο,
 προσέριψεν. εἰ γὰρ ἀπὸ πώγωνος, ἔφη, βαθέος κρίνε-
 σθαι δεοὶ τοὺς φιλοσοφούντας, τὸν τράγον ἂν δικαιοτέ-
 ρον προκριθῆναι πάντων. Ἐν τούτῳ τρίτος ἄλλος παρε- 10

5 Εἴθ' ὁ Ἀριστοτέλης) Γράφεται ὁ Θμιστοκλῆς. V.

que in columbis, neque in corvis numerentur. Altero au-
 tem contendente, Non corporis hoc esse iudicium, sed ro-
 bur animi *speiari*, & examen mentis oportere fieri, atque
 scientiae dogmatum: tum Aristoteles citabatur testis eius
 orationis, qui supra modum admiratus sit Hermiam eunu-
 chum, Atarnensem tyrannum, usque eo, ut etiam illi eo-
 dem modo, quo Diis, rem sacram faceret. Quin etiam illud
 adiicere ausus est Bagoas, Multo aptiorem esse adolescen-
 tibus eunuchum magistrum, in quo neque haerere aliqua
 illorum respectu calumnia possit, neque Socratis illud cri-
 men locum habere, quasi corrumperet adolescentulos. Cum-
 que in mentum imberbe inprimis iacta quaedam essent, le-
 pide hoc, ut sibi quidem videbatur, adiecit. Si enim, in-
 quit, a barba prolixa iudicari philosophos oporteat, caprum
 iustius praeferrī omnibus. Inter haec tertius alius superve-

στῶς, (τὸ δὲ ὄνομα ἐν ἀφανεί κείσθω) Καὶ μὴν, ἔφη, ὦ ἄνδρες δικασταί, οὕτοσὶ ὁ τὰς γνάβους λείος, καὶ τὸ Φώνημα γυναικεῖος, καὶ τὰ ἄλλα εὐνούχῳ εἰκῶς, εἰ ἀποδύσαιο, πάνυ ἀνδρεῖος ὑμῶν φανεῖται· εἰ δὲ μὴ ψεύδονται εἰ περὶ αὐτοῦ λέγοντες, καὶ μοιχὸς ἐάλω ποτέ, ὥς ὁ Ἀξὼν Φησὶν, ἄρθρα ἐν ἄρθροισι ἔχων· ἀλλὰ τότε μὲν ἐς τὸν εὐνούχον ἀναφυγὼν, καὶ τοῦτο κρησφύγετον εὐρόμενος, ἀφείβη, ἀπιστησάντων τῇ κατηγορίᾳ τῶν τότε δικαστῶν, ἀπὸ γε τῆς φανεράς ὀψεως. νῦν δὲ καὶ πάλιν ὡς
 II δῆσαι μοι δοκεῖ, τοῦ προκειμένου μισθοῦ ἕνεκα. Τούτων δὴ λεγομένων, παρὰ πάντων μὲν γέλως ἐγίγνετο, ὥς τὸ εἰκός. Βαγῶας δὲ μᾶλλον ἐταράττετο, καὶ παντοῖος ἦν ἐς μυρία τραπόμενος χρώματα, καὶ ψυχρῶ τῷ ἰδρῶτι ρεόμενος, καὶ οὔτε συγκατατίθεσθαι τῷ τῆς μοιχείας ἐγκλήματι καλῶς ἔχειν ᾤετο, οὔτε ἀχρεῖον αὐτῷ τὴν κατηγορίαν ταύτην ἐς τὸν παρόντα ἀγῶνα ἡγεῖτο εἶναι.

6 Ἄρθρα ἐν ἄρθροισι ἔχων) Κακίμφατον τοῦτο, καὶ ὃ φασὶ οἱ ἰδίῳται φύσει πρὸς φύσιν. V.

niens, cuius nomen in obscuro relinquatur, Verumtamen, inquit, iudices, iste laevibus genis, muliebri voce, & reliqua eunucho similis, si exuatur, virilis valde vobis videatur. Si vero non mentiuntur, qui de isto narrant, etiam moechus aliquando deprehensus est, membra, quod ait tabula Solonis, in membris habens. Sed tum quidem ad eunuchum se recipiens, invento illo perfugio, absolutus est, fidem crimini, qui tum iudicabant, negantibus, ex specie manifesta: iam vero etiam retractaturus mihi videatur propositae mercedis causa. His vero dictis, omnium quidem risus, ut facile est ad existimandum, ortus est. Bagoas vero magis etiam est perturbatus, in mille formas atque colores versus, frigidoque sudore diffuens: qui neque honestum putaret adulterii crimen non refutando fateri, neque vero inutile sibi crimen ad praefens certamen iudicaret.

ΠΑΜΦ. Γελοῖα, ὦ Λυκῖνε, ὡς ἀληθῶς ταῦτα, καὶ
 ἔοικεν οὐ τὴν τυχοῦσαν ὑμῖν διατριβὴν παρεσχῆσθαι. τὸ
 δ' οὖν τέλος τί ἐγένετο, καὶ πῶς ἔγνωσαν ὑπὲρ αὐτῶν
 οἱ δικασταί;

ΛΥΚ. Οὐχ ὁμόψηφοι πάντες ἦσαν, ἀλλ' οἱ μὲν ἡξίουσαν 12
 ἀποδύσαντας αὐτὸν, ὥσπερ τοὺς ἀργυρωνήτους ἐπισκο-
 πεῖν, εἰ δύναιτο φιλοσοφεῖν τάγε πρὸς τῶν ὄρχεων· οἱ
 δὲ ἔτι γελοϊότερον μεταστελαιμένους τινὰς τῶν ἐξ οἰκῆ-
 ματος γυναικῶν, κελεύειν αὐτὸν συνέναι, καὶ ὀπιεῖν,
 καὶ τινὰ τῶν δικαστῶν τὸν πρεσβυτάτον τε καὶ πιστό-
 τaton ἐφεστῶτα ὁρᾶν εἰ φιλοσοφεῖ. μετὰ δὲ ἐπεὶ πάν-
 τας ὁ γέλως κατέιχε, καὶ οὐδεὶς ὅστις οὐ τὴν γαστέρα
 ἤλγει βρασσόμενος ὑπ' αὐτοῦ, ἔγνωσαν ἀναπόμπιμον
 εἰς τὴν Ἰταλίαν ἐκπέμψαι τὴν δίκην. Καὶ νῦν ἄτερος μὲν 13
 πρὸς τὴν τῶν λόγων ἐπίδειξιν, ὡς Φασι, γυμνάζεται,
 καὶ παρασκευάζεται, καὶ κατηγορίαν συγκροτεῖ, καὶ

7 Τάγε πρὸς τῶν ὄρχεων) Βάλλ' εἰς κόρακας, μισρὲ, εἰ τοῦτο φιλοσο-
 φεῖν ἔγνωκας. V.

Pamph. Ridicula profecto ista, quaeque non vulgarem
 vobis oblectationem videantur praeuisse. Sed quid tandem
 factum est, & quomodo iudices de illis decreverunt?

Lyc. Non in eadem omnes erant sententia, sed alii po-
 stulabant illum exutum istar mancipiorum inspicere, pos-
 setne, quantum quidem ad testiculos, philosophari? alii,
 magis ridicule, arcessitis quibusdam de lupanari mulierculis,
 iubere illum congregari, & inire, & iudicium aliquem, aera-
 te maximum & fide dignissimum assistere, ac, num philo-
 sophetur, videre. Postea vero, cum risus occupasset omnes,
 & nemo esset, cui non concussa dolerent ista, decreverunt
 reiicere & remittere causam in Italiam. Et nunc alter qui-
 dem ad eruditionis ostentationem, ut aiunt, exercet se &
 comparat, & accusationem componit, & adulterii crimen

τὸ τῆς μοιχείας ἔγκλημα ὑποκινεῖ, ἐναντιότατον αὐτῷ καὶ οὗτος κατὰ τοὺς Φαύλους τῶν ρητόρων τοῦτο ποιεῖν, καὶ εἰς τοὺς ἄνδρας τὸν ἀντίδικον ἐκ τοῦ ἐγκλήματος καταλέγων. τῷ Βαγῳά δὲ ἕτερα, ὡς Φασι, μέλει, καὶ ἀνδρίζεται τὰ πολλὰ, καὶ διὰ χειρὸς ἔχει τὸ πρᾶγμα, καὶ τέλος, κρατήσκειν ἐλπίζει, ἣν ἐπιδείξῃ ὡς οὐδὲν χείρων ἐστὶ τῶν τὰς ἵππους ἀναβαινόντων ὄνων. αὕτη γὰρ, ὦ ἐταῖρε, Φιλοσοφίας ἀρίστη κρίσις ἔοικεν εἶναι, καὶ ἀπόδειξις ἀναντίλεκτος. ὥστε καὶ τὸν υἱὸν (ἐτι δὲ μοι κομιδῇ νέος ἐστίν) εὐξαίμην ἂν, οὐ τὴν γνώμην, οὐδὲ τὴν γλῶτταν, ἀλλὰ τὸ αἰδοῖον ἑτοιμον εἰς Φιλοσοφίαν ἔχειν.

5 Ἀνδρίζεται) Ἀνδρίζω, τὸ ἀνδρός τι ποιεῖν. V.

movet, maxime sibi contrarium: isque more malorum caufidicorum hoc agit, & inter viros adversarium suum hoc ipso crimine recenset. Bagoam autem alia, aiunt, cura tenet, & pro viro se gerit frequenter, & prae manu rem habet, & denique superaturum se sperat, si ostendat, nihil se asinis, qui equas ineunt, deteriorem. Illud enim, sodalis, optimum videtur philosophiae criterium esse, haec demonstratio, cui contradici nihil possit. Itaque filium (est autem mihi admodum iuvenis) optaverim, non mentem neque linguam, sed verecundam partem philosophiae aptam habere.

ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΑΣΤΡΟΛΟΓΙΑΣ.

Ἀμφί τε οὐρανοῦ, ἀμφί τε ἀστέρων ἡ γραφή οὐκ ἰ
 αὐτέων ἀστέρων, οὐδ' αὐτέου περί οὐρανοῦ, ἀλλὰ μαν-
 τείης, καὶ ἀληθείης, ἥ δὲ ἐκ τουτέων ἐς ἀνθρώπων βίον
 ἔρχεται. ὁ δέ μοι λόγος οὐχ ὑποθημοσύνην ἔχει, οὐδὲ δι-
 δασκαλίην ἐπαγγέλλεται ὅπως ταύτην τὴν μαντοσύνην
 διενεκτέον, ἀλλὰ μέμφομαι ὁκόσοι σοφοὶ ἑόντες, τὰ μὲν
 ἄλλα ἐπασκέουσι, καὶ πᾶσι τοῖς ἐωυτέων ἀπηγέονται
 μούνην δ' ἀστρολογίην οὔτε τιμέουσιν, οὔτ' ἐπασκέουσι.
 Καὶ ἡ μὲν σοφία παλαιή, οὐδὲ νέον ἐς ἡμέας ἀπίκητο, 2
 ἀλλ' ἔστιν ἔργον ἀρχαίων βασιλέων, Θεοφιλέων. οἱ δὲ
 νῦν, ἀμαθίη καὶ ῥαθυμίη, καὶ προσέτι μισοπονίη, κεί-
 νοισί τε ἀντίζωα φρονέουσι, καὶ εὗτ' ἀν' ἀνδράσιν ἐπικυ-

1 ΑΣΤΡΟΛΟΓ.) Γραι. Ἀστρο-
 λογίης. G.

5 (ὑποθημοσύνη) Δόγμα. V.
 13 (ἐπικυρώσει) ἐπιτύχουσιν. V.

DE ASTROLOGIA.

DE coelo deque stellis haec scriptio est: non ipsis de
 astris, ipso de coelo, sed de divinatione ac veritate, quae
 ab hisce ad hominum vitam pervenit. Neque vero prae-
 cepta hic libellus habet, neque disciplinam promittit, quo-
 modo excellere hac divinatione quis possit, sed reprehen-
 do, quotquot docti cum sint, alia quidem exercent, & suis
 omnibus enarrant, solam autem astrologiam neque hono-
 rant, neque exercent. Ac sapientia quidem huius rei anti-
 qua, neque recens demum ad nos venit, sed opus est an-
 tiquorum regum Dis carorum. Verum qui nunc sunt, in-
 scitia & focordia, atque insuper laboris odio, cum con-
 traria illis sentiunt, tum, si quando in homines incidunt fal-

ρέωσι ψεύδεα μαντευομένοισιν, ἄστρον τε κατηγορέουσι, καὶ αὐτὴν ἀστρολογίην μισέουσιν, οὐδὲ μιν οὔτε ὑγιέα αὐτὲ ἀληθέα νομίζουσιν, ἀλλὰ λόγον ψεύδεα, καὶ ἀνεμώλιον, οὐ δικαίως, ἐμοὶ δοκέει, Φρονέοντες. οὔτε γὰρ τέκτονος αἰδρεῖν, τεκτοσύνης αὐτῆς ἀφύϊν, οὐδὲ αὐλητέω ἀμουσίην, μουσικῆς ἀσοφίην. ἀλλ' οἱ μὲν ἀμαθέες
 3 τῶν τεχνέων, ἐκάστη δ' ἐν ἑωυτῇ σοφῇ. Πρῶτον μὲν ὧν Αἰθίοπες τόνδε τὸν λόγον ἀνθρώποισι κατεστήσαντο. αἰτὶν δὲ αὐτέοισι, τὰ μὲν ἢ σοφίῃ τοῦ ἔθνους, (καὶ γὰρ τὰλλα τῶν ἄλλων σοφώτεροι Αἰθίοπες) τὰ δὲ καὶ τῆς οἰκήσεως ἢ εὐμοιρίῃ· αἰεὶ γὰρ σφέας εὐδίῃ καὶ γαληναίῃ περικέεται· οὐδὲ τῶν τοῦ ἔτους τροπέων ἀνέχονται, ἀλλ' ἐν μιῇ ὥρῃ οἰκέουσιν. ἰδόντες ὧν πρῶτα τὴν σεληναίην οὐκ ἐς πᾶμπαν ὁμοίην φαινομένην, ἀλλὰ πολυειδέα τε γιγνομένην, καὶ ἐν ἄλλοτε ἄλλῃ μορφῇ τρεπομένην, ἐδό-

3 Ἀνεμώλιον) Μάταιον. V.

5 Ἀφύϊν) Ἀυκίην. V.

7 Πρῶτον) Περὶ τὰ πᾶσιν ἀνθρώποις σχεδὸν ὁμοῦντα ταῦτα. Χαλ-

δαίης γὰρ φασὶ πρώτους ἀστρονομίας ἀρξάι. M.

11 Εὐμοιρίην) Εὐκληρίαν. V.

sa divinant, & sidera accusant, & ipsam oderunt astrologiam, eamque neque sanam, neque veram arbitrantur, sed disciplinam mendacem & ventosam, inique, ut mihi videtur, sentientes. Neque enim fabri inscitia, fabrilis ipsius artis mala indoles; neque imperitia tibicinis, musicae ipsius est inertia. Sed isti quidem artium imperiti, unaquaeque autem ars per se sapiens est. Primi ergo Aethiopes hanc rationem hominibus constituerunt. Causa illis partim sapientia gentis, nam reliquis etiam in rebus sapientiores ceteris Aethiopes; partim etiam habitandi fors commoda. Semper enim illos serenitas & tranquillitas circumiacet, neque anni vices patiuntur, sed in una eademque tempestate habitant. Cum igitur cernerent, lunam non eandem semper apparere, sed plures accipere species, & in aliam alias formam

κεεν αὐτέοισι τὸ χρῆμα θωύματος καὶ ἀπορίας ἄξιον. ἐν-
 θεν δὲ ζητέοντες, εὗρον τούτων τὴν αἰτίην, ὅτι οὐκ ἴδιον τῇ
 σεληναίῃ τὸ Φέγγος, ἀλλὰ οἱ παρ' ἡελίου ἔρχεται. Εὐ- 4
 ρον δὲ καὶ τῶν ἄλλων ἀστέρων τὴν Φορὴν, τοὺς δὴ πλά-
 νητας ἡμεῖς καλέομεν, (μοῦνοι γὰρ τῶν ἄλλων ἀστέρων
 κινέονται) φύσιν τε αὐτέων, καὶ δυναστείην, καὶ ἔργα,
 τὰ ἕκαστος ἐπιτελέουσιν. ἐν δὲ καὶ οὐνόματα αὐτέοισιν
 ἐπέθεσαν, οὐκ οὐνόματα, ὅπως ἐδόκεον, ἀλλὰ σημεῖα.
 Ταῦτα μὲν ὧν Αἰθίοπες ἐν τῷ οὐρανῷ ἐπέβλεψαν μετὰ 5
 δὲ, γείτοσιν οὖσιν Αἰγυπτίοισιν, ἀτελέα τὸν λόγον παρ-
 ἔδοσαν, Αἰγύπτιοι δὲ παρὰ σφέων ἐκδεξάμενοι ἡμιο-
 γέα τὴν μαντικὴν, ἐπὶ μέζον ἡγεῖραν, μέτρα τε τῆς ἐκά-
 στου κινήσεως ἐσημῆναντο, καὶ ἐτέων ἀριθμὸν, καὶ μη-
 νέων καὶ ὠρέων διετάξαντο. καὶ μηνέων μὲν σφίσι μέτρον
 ἡ σεληναίῃ, καὶ ἡ ταύτης ἀναστροφὴ ἐγένετο· ἔτεος δὲ
 ἡ ἥλιος, καὶ ἡ τοῦ ἡελίου περίφορος. Οἱ δὲ καὶ ἄλλα 6

13 Ἐσημῆναντο) Ἐσημιοῦντο. V.

verti: visa est illis res admiratione & dubitatione digna.
 Inde igitur quaerendo invenerunt causam harum rerum,
 quod non sua lunae lux, verum a sole illi venit. Invene-
 runt vero aliorum quoque fiderum motum, quos quidem
 planetas nos vocamus, soli enim reliquorum fiderum mo-
 ventur: naturamque illorum & potestatem, & opera, quae
 singuli efficiunt. Imposuerunt autem illis quoque nomina:
 non *nuda* nomina, ut videbantur, sed *signa ipsarum natura-
 rum*. Haec igitur Aethiopes in coelo conspexerunt. Post vi-
 cinis suis Aegyptiis imperfectam artem tradiderunt: Aegy-
 ptii vero, quam accepere ab illis ex parte modo altera ab-
 solutam divinandi rationem, in maius extulerunt, mensu-
 ram motus uniuscuiusque signarunt, & annorum nume-
 rum, & mensium atque horarum ordinarunt. Et mensium
 quidem illis modus luna eiusque conversio fuit, anni au-
 tem sol, atque solis circuitus. At ipsi alia quoque his mul-

ἐμήσαντο πολλῶν μέζω τούτων. ἐκ γὰρ δὴ τοῦ παντός
 ἥερος, καὶ ἀστέρων τῶν ἄλλων, ἀπλανέων τε, καὶ εὐ-
 σταθέων, καὶ οὐδαμᾶ κινεομένων, δωδέκα μοίρας ἐτά-
 μοντο ἐν τοῖσι κινεομένοισι, καὶ οἰκεῖα ζῶα ἐόντα, ἕκα-
 στον αὐτέων ἐς ἄλλην μορφὴν μεμιμέαται, τὰ μὲν ἐνά-
 λια, τὰ δὲ ἀνθρώπων, τὰ δὲ θηρῶν, τὰ δὲ πτηνῶν, τὰ
 7 δὲ κτηνέων. Ἀπὸ τέων δὴ καὶ ἰρὰ τὰ Αἰγύπτια πολυει-
 δέα ποιεῖται. οὐ γὰρ πάντες Αἰγύπτιοι ἐκ τῶν δωδέκα
 μοιρέων πασέων ἐμαντεύοντο, ἄλλοι δὲ ἀλλοίησι μοίρη-
 σιν ἐχρέοντο· καὶ κρίον μὲν σέβουσιν, ὁκόσοι ἐς κρίον ἀπέ-
 βλεπον· ἰχθύας δὲ οὐ σιτέονται, ὁκόσοι ἰχθύας ἐπεσημή-
 ναντο· οὐδὲ τράγον κτείνουσιν, ὅσοι αἰγόκερων ἤδεσαν·
 καὶ οἱ ἄλλοι τᾶλλα ὡς ἕκαστοι, ἱλάσκονται. ναὶ μὴν
 καὶ ταῦρον ἐς τιμὴν τοῦ ἡερίου ταύρου σεβίζονται. καὶ ὁ
 Ἄπις αὐτέοις χρῆμα ἰρώτατον, τὴν χώραν ἐπινέμεται,

1 Ἐμήσαντο) Ἐμνησαντο.

7 Ἀπὸ τέων) Τούτου. G.

14 Σεβίζονται) Σεβάζονται. G.

15 Ἄπις) Τὸ μοσχάριον. G.

to maiora machinati sunt. Ex omni enim aëre, & stellis
 reliquis inerrantibus atque fixis, & haudquaquam moven-
 tibus se, duodecim partes refecerunt, in quibus illae al-
 terae moverentur. His cum assignassent suum cuique ani-
 malia, in aliam singula formam expressere, marina alia, alia
 vero hominum, alia bestiarum, volucrum alia, alia iumen-
 torum. Unde etiam facta apud Aegyptios multorum ge-
 nerum fiunt. Nec enim Aegyptii omnes ex duodecim par-
 tibus *iisdem* omnibus divinabant; sed aliis alii partibus di-
 versisque utebantur. Atque arietem quidem colunt, quot-
 quot respiciebant Arietem: pisces non edunt, qui pisces *no-*
mine illo signaverant: neque caprum mactant, quicumque
 noverant Capricornum: atque alii alia, ut cuique *visum est*,
 placant. Sane etiam taurum in honorem coelestis tauri co-
 lunt, atque est illis Apis res sanctissima, qui regionem il-

καὶ οἱ ἐκεῖ μαντήϊόν τε ἀνατιθέασι, σημήϊον τῆς ἐκείνου
 τοῦ ταύρου μαντικῆς. Οὐ μετὰ πολλὸν δὲ καὶ Λίβυες 8
 ἐπέβησαν τοῦ λόγου· καὶ γὰρ τὸ Λιβύων μαντήϊον τοῦ
 Ἀμμωνος, καὶ τοῦτο ἐς τὸν ἥερα καὶ ἐς τὴν ταυτέου σο-
 Φίην εἶρητο, παρὰ τὸν Ἀμμωνα, καὶ οὗτοι κρισπρόσω-
 πον ποιεῖνται. Ἐγνώσαν δὲ τουτέων ἕκαστα καὶ Βαβυ- 9
 λῶνιοι, οὗτοι μὲν λέγουσι καὶ πρὸ τῶν ἄλλων· ἐμοὶ δὲ
 δοκέει, πολλὸν ὕστερον ἐς τουτέους ὁ λόγος ἀπίκετο. Ἐλ- 10
 ληνες δὲ οὔτε παρ' Αἰθιοπῶν, οὔτε παρ' Αἰγυπτίων ἀ-
 στρολογίης περὶ οὐδὲν ἤκουσαν, ἀλλὰ σφίσιν Ὀρφεὺς
 ὁ Οἰάγρου καὶ Καλλιόπης, πρῶτος τάδε ἀπηγήσατο,
 οὐ μάλα ἐμφανέως, οὐδὲ ἐς Φάος τὸν λόγον προήνεγκεν,
 ἀλλ' ἐς γοητεῖην, καὶ ἱρολογίην, οἷα διανοίῃ ἐκείνου. πη-
 ξάμενος γὰρ λύρην, ὄργιά τε ἐποιέετο, καὶ τὰ ἱρὰ ἤειδεν·
 ἡ δὲ λύρη, ἐπτάμιτος εἶϋσα, τὴν τῶν κινεομένων ἀστέ-
 ρων ἀρμονίην συνεβάλλετο. ταῦτα Ὀρφεὺς διζήμενος,

lorum depascatur, cui oraculum ibi constituerint, signum
 divinationis illius *coelestis* tauri. Non ita multo post Libyes
 etiam hanc rationem amplexi sunt. Nam Libyū etiam
 oraculum Ammonis, ipsum quoque ad coelum eiusque sa-
 pientiam, relatum est: quatenus Ammonem hi etiam arie-
 tis vultu sibi faciunt. Agnoverunt autem horum singula
 etiam Babylonii. Hi enim dicunt, etiam ante alios; mihi
 vero videtur, multo post ad ipsos hanc rationem perve-
 nisse. Graeci autem neque ab Aethiopibus neque ab Aegy-
 ptiis de astrologia quidquam audire: sed ipsis Orpheus
 Oeagri & Calliopes filius primus haec enarravit: non ille
 manifeste valde; neque in lucem totam rationem protulit,
 sed ad incantationem, & sacramenta quaedam, sola mens
 illi *spectabat*. Lyra enim constructa faciebat orgia, & sacra
 canebat. Lyra autem, septem chordarum quae effret, erran-
 tium stellarum harmoniam symbolo quodam signabat. Haec

καὶ ταῦτα ἀνακινέων, πάντα ἔβελγε, καὶ πάντων ἐκράτειεν. οὐ γὰρ ἐκείνην τὴν λύρην ἔβλεπεν, οὐδὲ οἱ ἄλλης ἔμελε μουσουργίης, ἀλλ' αὕτη Ὀρφέως ἡ μεγάλη λύρη. Ἕλληνες τε τὰδε τιμέοντες, μοῖρην ἐν αὐτῷ οὐρανῷ ἀπέκριναν, καὶ ἀστέρες πολλοὶ καλέονται λύρῃ Ὀρφέως. ἦν δέ ποτε Ὀρφέα ἰδῆς, ἡ λίβοισιν, ἡ χροῖῃ μεμνημένον, ἐν μέσῳ ἐξέται ἱκελος αἰείδοντι, μετὰ χερσὶν ἔχων τὴν λύρην· ἀμφὶ δέ μιν ζῶα μυρία ἕστηκεν, ἐν οἷς καὶ ἄνθρωπος, καὶ ταῦρος καὶ λέων, καὶ τῶν ἑκάστων· εὗτ' ἂν ἐκεῖνα ἰδῆς, μέμνησό μοι τούτων, κοίῃ ἐκείνου αἰοῖσθ, κοίῃ δὲ καὶ ἡ λύρη, κοῖος δὲ καὶ ταῦρος, ἡ ὀκοῖος λέων, Ὀρφέως ἐπαίουσιν. ἦν δὲ τὰ λέγω αἴτια γνοίης.

II σὺ δὲ καὶ ἐν τῷ αὐρανῷ δέρκεο ἑκάστων τούτων. Λέγουσι δὲ Τειρεσίην, ἄνδρα Βοιωτίου, τοῦ δὴ κλέος μαντοσύνης περὶ πολλὸν αἰρεται, τοῦτον τὸν Τειρεσίην ἐν Ἑλλασιν εἰπεῖν, ὅτι τῶν πλανεομένων ἀστέρων, οἱ μὲν θῆ-

inquirens Orpheus, & haec movens, mulcebat omnia, & omnia vincebat. Neque enim illam, quam fecerat sibi, lyram spectabat, neque alia illi cordi erat musica; sed haec magna lyra Orphei. Honorantes vero ista Graeci, partem ipso in coelo ei decreverunt, & stellae plures lyra vocantur Orphei. Si vero videris aliquando Orphea, vel lapidibus, vel colore assimilatum, in medio sedet canenti similis, in manibus habens lyram: circa ipsum autem animalia stant sexcenta, in quibus homo etiam, & taurus, & leo, eorumque singuli. Ea vero cum videris, horum mihi memento, qualis ille sit cantus, qualis lyra, qualis etiam taurus, & qualis leo, Orpheum audiant. Si vero, quas dico, causas nosset, tum tu etiam in coelo unumquodque videres. Aiunt vero, Τειρεσίην, virum Boeotium, cuius divinandi gloria multum elata est, hunc igitur Τειρεσίην inter Graecos dixisse ferunt, errantium siderum alia, quae sint femi-

λεες, δι δὲ ἄρρενες ἔοντες, οὐκ ἴσα ἐκτελέουσι τῷ καί
 μιν διφύεα γενέσθαι, καὶ ἀμφίβιον Τειρεσίην μυθολο-
 γέουσιν, ἄλλοτε μὲν θῆλυν, ἄλλοτε δὲ ἄρρενα. Ἀτρείως 12
 δὲ καὶ Θυέστew περὶ τῇ πατρώῃ βασιλῆῃ Φιλονεικέον-
 των, ἥδη τοῖσιν Ἑλλήσιν ἀναφανδὸν ἀστρολογίης τε καὶ
 σοφίης τῆς οὐρανίης μάλιστ' ἔμελε· καὶ τὸ ξυνὸν τῶν
 Ἀργείων, ἄρχειν ἐγνώσαν ἑωυτῶν, ὅστις τοῦ ἐτέρου σο-
 φίην προφερέστερος. ἔνθα δὴ Θυέστης μὲν κριδὸν σφίσι
 τὸν ἐν τῷ οὐρανῷ σημηνάμενος, ὑπέδειξεν· ἀπὸ τέω δὴ
 ἄρνα χρύσειον Θυέστη γενέσθαι μυθολογέουσιν. Ἀτρεὺς
 δὲ τοῦ ἡλίου πέρι καὶ τῶν ἀνατολέων αὐτοῦ λόγον ἐποιή-
 σατο, ὅτι οὐκ ἐς ὁμοίην φορὴν ἡελίός τε, καὶ ὁ κόσμος
 κινέονται, ἀλλ' ἐς ἀντίξουν ἀλλήλοις ἀντιδρομέουσι· καὶ
 αἱ νῦν δύσιες δοκέουσai τοῦ κόσμου δύσιες εἶναι, τοῦ
 ἡλίου ἀνατολαί εἰσι. τάδε εἰπόντα, βασιλῆά μιν Ἀρ-
 γεῖοι ἐποίησαντο, καὶ μέγα κλέος ἐπὶ σοφίῃ αὐτοῦ ἐγέ-
 'ς Ἀναφανδὸν) Πατριῶς. V.

nina, alia vero masculina, non eadem efficere: unde etiam
 illum duplicis naturae fuisse atque vitae Tiresiam fabulan-
 tur, alias feminam, alias vero marem. Atreo autem &
 Thyeste de regno paterno contendentibus, iam Graeci aper-
 te astrologiam & coelestem sapientiam vehementer secta-
 bantur: & commune Argivorum regnare eum apud se de-
 creverunt, qui altero, quantum ad hanc sapientiam, esset
 praestantior. Hic Thyestes quidem arietem illis, qui in coe-
 lo est, designatum monstravit: a quo auream ovem Thye-
 sti fuisse fabulantur. Atreus vero de sole, & ortibus illius
 sermonem habuit, non versus eandem plagam solem atque
 mundum moveri, sed contrarium sibi invicem cursum te-
 nere: & qui nunc occidens sit, & mundi occidens videat-
 ur, solis ortum esse. Haec illum dicentem regem suum
 Argivi fecerunt, magnaue fuit sapientiae illius gloria.

- 13 νεο. Ἐγὼ δὲ καὶ περὶ Βέλλεροφόντew τοιάδε φρονέω.
 πτηνὸν μὲν οἱ γενέσθαι ἵππον οὐ μάλα πείβομαι, δο-
 κέω δὲ μιν ταύτην τὴν σοφίην μετέποντα, ὑψηλά τε φρο-
 νέοντα, καὶ ἄστροισι ὀμιλέοντα, ἐς οὐρανὸν οὐχὶ τῷ ἵππῳ
 14 ἀναβῆναι, ἀλλὰ τῇ διανοίῃ. Ἴσα δέ μοι καὶ ἐς Φρίξον
 τὸν Ἀθάμαντος εἰρήσθω, τὸν δὴ κριῶ χρυσέῳ δι' αἰθέρος
 ἐλᾶσαι μυθέονται. ναὶ μέντοι καὶ Δαίδαλον τὸν Ἀθη-
 ναῖον, (ξείνῃ μὲν ἡ ἱστορίῃ, δοκέω γέ μιν οὐκ ἔξω ἀστρο-
 λογίης) ἀλλὰ οἱ αὐτὸς μάλιστα ἐχρήσατο, καὶ παιδί
 15 τῷ ἑωυτοῦ κατηγήσατο. Ἰκαρος δὲ νεότητι καὶ ἀτασθα-
 λίῃ χρεόμενος, καὶ οὐκ ἐπιεικτὰ διζήμενος, ἀλλ' ἐς πό-
 λον ἀερθεὶς τῷ νῶ, ἐξέπεσε τῆς ἀληθείης, καὶ παντὸς
 ἀπεσφάλῃ τοῦ λόγου, καὶ ἐς πέλαγος κατηνέχθη ἀβύσ-
 σων πρηγμάτων τὸν Ἕλληνας ἄλλως μυθολογέουσι, καὶ
 κόλπον ἐπ' αὐτέῳ ἐν τῇδε τῇ θαλάσῃ Ἰκάρειον εἰκὴ κα-

3 Μετίποντα) Διάκοντα. G. 10 Ἀτασθαλίῃ) Φροναλαβείῃ. V.
 11 Ἐπειίχῃ) Μέτριά. V.

Ego vero etiam de Bellerophonte eadem sentio. Alarum quidem equum illi fuisse, persuaderi mihi non patior. Puto autem, illum, sapientiae huius studiosum, sublimia cogitasse, & versatum cum astris, in coelum non equi opera ascendisse, sed animo. Eadem mihi etiam in Athamantis Phryxum filium dicta sunt, quem ariete aureo per aethera vectum fabulantur. Quin etiam Daedalum Atheniensem: peregrina quidem & mira historia: sed puto, illum non fuisse ab astrologia alienum. Verum ea cum ipse maxime usus, tum filium eam suum docuit. Icarus autem iuvenute & temeritate usus, & inconcessa quaerens, sed animo in polum ipsum sublatu, vero excidit, & ab tota ratione aberravit, & in mare decidit negotiorum fundo ac sine carentium. De quo aliam fabulam narrant Graeci, & ab illo finum in hoc mari temere vocant Icarium. For-

λέουσι. Τάχα δὲ καὶ ΠασιΦάη παρὰ Δαιδάλου ἀκού- 16
 σασα ταύρου τε πέρι, τοῦ ἐν τοῖς ἀστροῖσι Φαινομένου,
 καὶ αὐτῆς ἀστρολογίης, εἰς ἔρωτα τοῦ λόγου ἀπῆκετο,
 ὅθεν νομίζουσιν ὅτι Δαίδαλός μιν τῷ ταύρῳ ἐνύμφευσεν.
 Εἰσὶ δὲ οἱ καὶ κατὰ μέρεα τὴν ἐπιστήμην διελόντες, ἕκα- 17
 στοι αὐτέων ἄλλα ἐπενοήσαντο, οἱ μὲν τὰ ἐς τὴν σελη-
 ναίην, οἱ δὲ τὰ ἐς Δία, οἱ δὲ τὰ ἐς ἥλιον συναγεύραντες,
 δρόμου τε αὐτέων πέρι κινήσεως, καὶ δυνάμεως. Καὶ Ἐν- 18
 θυμίων μὲν, τὰ ἐς τὴν σεληναίην διατάξατο. Φαέθων δὲ, 19
 τοῦ ἡελίου δρόμον ἐτεκμήρατο, οὐ μὲν γε ἀτρεκέως, ἀλλ'
 ἀτελέα τὸν λόγον ἀπολιπὼν, ἀπέθανεν. οἱ δὲ τάγε ἀ-
 γνοέοντες, ἡελίου παῖδα Φαέθοντα δοκέουσι, καὶ μῦθον
 ἐπ' αὐτέῳ οὐδαμᾶ πιστὸν διηγέονται. ἐλθόντα γάρ μιν
 παρὰ τὸν ἥλιον τὸν πατέρα αἰτέειν τὸ τοῦ Φωτὸς ἄρμα
 ἠιοχεύειν, τὸν δὲ δοῦναι τε οἱ, καὶ ὑποθέσθαι τῆς ἰπ-
 πασίης τὸν νόμον. ὁ δὲ Φαέθων, ἐπειδὴ ἀνέβη τὸ ἄρμα,

10 Ἀτρίκίης) Ἀκριβῶς. V. 15 Ὑποθέσθαι) Διδάξαι. V.

taffe etiam Pasiphaë, quae audisset ex Daedalo de tauro fi-
 dere in astris lucente, & ipsa astrologia, in amorem do-
 ctринаe devenit: unde putant, eam a Daedalo conciliatam
 tauro esse. Sunt vero etiam, qui divisa in partes disci-
 plina, alia singuli excogitarunt, alii, quae ad lunam perti-
 nent, alii, quae ad Iovem, alii, quae ad solem, colligen-
 tes, deque cursu illorum, motu, & potestate. Atque En-
 dymion quidem, quae ad lunam pertinent, ordinavit. Phaë-
 thon autem solis cursum designavit, non fane exploratis
 omnibus, sed imperfectam artem relinquens mortuus est.
 Qui autem ista ignorant, solis filium Phaëthontem putant,
 & fabulam de eo nulla parte credibilem narrant: venisse
 nempe ad Solem patrem, ab eoque petiisse, ut lucis cur-
 rum regere sibi liceret; illum vero dedisse, & legem au-
 rigationis subiecisse. At Phaëthon conscenso curru, prae iu-

ἡλικίῃ καὶ ἀπειρίῃ, ἄλλοτε μὲν πρόσγειος ἠνιόχευεν, ἄλλοτε πολλὸν τῆς γῆς ἀπαιωρούμενος· τοὺς δὲ ἀνθρώπους κρύος τε καὶ θάλλπος οὐκ ἀνασχετὸν διέφθειρεν. ἐπὶ τοῖσι δὴ τὸν Δία ἀγανακτέοντα βαλεῖν πρῆσθηρι Φαέθοντα μεγάλῳ. πεσόντα δὲ μιν αἱ ἀδελφαὶ περιστᾶσαι, πένθος μέγα ἐποίηον, ἔς τε μετέβαλλον τὰ εἶδα, καὶ νῦν εἰσιν αἴγειροι, καὶ τὸ ἤλεκτρον ἐπ' αὐτέῳ δάκρυον σταλάουσιν. οὐχ οὕτω ταῦτα ἐγένετο, οὐδὲ ὅσιον αὐτέοισι πείβεσθαι, οὐδὲ ἥλιος παῖδα ἐποίησατο, οὐδὲ ὁ παῖς

20 αὐτέῳ ἀπέθανε. Λέγουσι δὲ καὶ ἄλλα Ἕλληνες πολλὰ μυθώδεα, τοῖσιν ἐγὼ οὐ μάλα τι πείβομαι. κῶς γὰρ δὴ ὅσιον πιστεῦσαι παῖδα Αἰνείην τῆς Ἀφροδίτης γενέσθαι, καὶ Διὸς Μίνω, καὶ Ἄρεος Ἀσκάλαφον, καὶ Αὐτόλυκον Ἑρμέω; ἀλλ' οὗτοι ἕκαστος αὐτέων θεοφιλέες ἐγένοντο, καὶ σφίσι γενομένοισι, τῷ μὲν ἡ Ἀφροδίτῃ, τῷ δὲ ὁ Ζεὺς, τῷ δὲ ὁ Ἄρης ἐπέβλεψεν. ὁκόσοι γὰρ δὴ ἀνθρώποισι ἐν τῇ γενεῇ ταύτῃ οἰκοδοσποτέουσιν,

4 Πρῆσθηρι) Κεραντῶ. V.

ventute & imperitia alias quidem terrae nimis vicinus aurigatur, alias nimium a terra sublatum, unde homines frigus calorque intolerabilis perdidit. Inter haec Iovem indignatum fulmine magno Phaëthontem feriisse. Cadentem circumstantes sorores luctus habuere magnos, donec formas mutarent: & nunc sunt populi, lacrimamque super eo electrum stillant. Non ita gesta haec sunt, nec fas est fidem iis adiungere. Neque filium Sol genuit, neque filius ipsi mortuus est. Dicunt autem alia multa fabulosa Graeci, quibus ego non multum fidei tribuo. Quomodo enim fas sit credere, filium Aeneam fuisse Veneris, & Iovis Minoem, & Martis Ascalaphum, & Autolycum Mercurii? At singuli horum cari Deo fuere, nascentesque hunc Venus, hunc Iuppiter, hunc Mars respexerunt. Quicumque enim hominibus in hac genitura domum, ut domini vel decani,

οὗτοι ὅκως τοκέες ἐωυτοῖσι πάντα ἵκελα ἐκτελέουσι, καὶ
 χροίην, καὶ μορφὴν, καὶ ἔργα, καὶ διανοίην. καὶ βασι-
 λεὺς μὲν ὁ Μίνως, Διὸς ἡγεομένου, καλὸς δὲ Αἰνεΐης
 Ἀφροδίτης βουλῇσιν ἐγένετο· κλέπτης δὲ Αὐτόλυκος, ἡ
 δὲ οἱ κλεπτικὴ ἐξ Ἑρμῆω ἀπίκετο. Οὕμενον οὐδὲ τὸν 21
 Κρόνον ὁ Ζεὺς ἔδῃσεν, οὐδὲ ἐς τάρταρον ἐρρίψεν, οὐδὲ τὰ
 ἄλλα ἐμήσατο, ὅκῃσα ἄνθρωποι νομίζουσιν· ἄλλὰ φέ-
 ρεται γὰρ ὁ Κρόνος τὴν ἔξω Φορὴν, πολλὸν ἀπ' ἡμέων,
 καὶ οἱ νωθρῆτε ἡ κίνησις, καὶ οὐ ρῆϊδῃ τοῖσι ἀνθρώποισι
 ὀρέσθαι. διὸ δὴ μιν ἐστάναι λέγουσιν, ὅκως πεπεδη-
 μένον. τὸ δὲ βάθος τὸ πολλὸν τοῦ ἥeros, τάρταρος καλεέ-
 ται. Μάλιστα ἔκ τε Ὀμήρου τοῦ ποιητέω, καὶ τῶν 22
 Ἑσιόδου ἐπέων μάθοι ἂν τις τὰ πάλαι τοῖς ἀστρολο-
 γέουσιν ὁμοφώνοντα. εὐτ' ἂν δὲ τὴν σειρὴν τοῦ Διὸς ἀπη-
 γέηται, καὶ τοῦ ἡελίου τὰς βολὰς, τὰ δὲ ἐγὼ ἡματα
 εἶναι συμβάλλομαι, καὶ τὰς πόλιας, τὰς ἐν τῇ ἀσπίδι
 Ἡφαίστος ἐποίησατο, καὶ τὸν χορὸν, καὶ τὴν ἀλωήν.

9 Νωθρῆτε) Ὀκνηρά. V.

regunt, illi tanquam parentes similia sibi omnia efficiunt,
 & colorem, & formam, & opera, & animum: ac rex qui-
 dem Minos Iove duce, pulcher autem Aeneas Veneris vo-
 luntate fuit: fur autem Autolycus, furandique illi ars a
 Mercurio venit. Iam vero neque Saturnum Iuppiter vinxit,
 neque in tartarum detrussit, neque reliqua machinatus est,
 quae putant homines. Sed enim fertur Saturnus per orbem
 extimum procul a nobis, estque illi languidus motus, ne-
 que observatu facilis hominibus. Propterea nempe stare il-
 lum aiunt, tanquam vincum compedibus. Ingens autem
 coeli profunditas tartarus vocatur. Maxime ex Homeri poë-
 tae & Hesiodi versibus discat aliquis, de quibus olim cum
 Astrologis convenerit. Quando vero catenam Iovis refert,
 & solis iacula, hos utique dies esse coniugio; & urbes, quas
 in clypeo Achillis fecit Vulcanus, & chorum, & vineam,

Lucian. Vol. V.

P

τὰ μὲν γὰρ ὅκῳσα ἐς τὴν Ἀφροδίτην αὐτέῳ καὶ τοῦ Ἀρεὸς
τὴν μοιχείην λέλεκται, καὶ τὰ ἐμφανέα, οὐκ ἄλλαθεν
ἢ ἐκ τῆσδε τῆς σοφίης πεποιημένα· ἡ γὰρ δὴ ἂν Ἀφρο-
δίτης καὶ τοῦ Ἀρεὸς ὁμοδρομίη τὴν Ὀμήρου αἰοιδὴν ἀπερ-
γάζεται· ἐν ἄλλοισι δὲ ἔπεσι τὰ ἔργα ἐκάστου αὐτέῳ
διωρίσατο, τῇ Ἀφροδίτῃ μὲν εἰπῶν·

Ἀλλὰ σύγ' ἱμερόεντα μετέρχεο ἔργα γάμοιο.

τὰ δὲ τοῦ πολέμου·

Ταῦτα δ' Ἀρηί Φοῶ, καὶ Ἀθῆνῃ πάντα μελήσει.

- 23 Ἀπερ οἱ παλαιοὶ ἰδόντες, μάλιστα μαντήσιν ἐχρέοντο,
καὶ οὐ πάρεργον αὐτέην ἐποιέοντο· ἀλλ' οὔτε πόλιας ὤκι-
ζον, οὔδ' εἰς τείχεα περιεβάλλοντο, οὔτε Φόνους ἐργάζοντο,
οὔτε γυναῖκας ἐγάμεον, πρὶν ἂν δὴ παρὰ μάντεων ἀκού-
σαι ἕκαστα. καὶ γὰρ δὴ τὰ μαντήϊα αὐτέοις οὐκ ἔξω
ἀστρολογίης ἦν· ἀλλὰ παρὰ μὲν Δελφοῖς παρβένος ἔχει

3 Ἀφροδίτης καὶ τοῦ Ἀρεὸς) Ἐξ
ἀφροδισίου γὰρ ἀφορμῆς ὁ πόλεμος,
ὃν Ὀμηρὸς μέτρον ἱστόρησεν. V.

4 Τὴν Ὀμήρου αἰοιδὴν) Ἐξ ἀφρο-
δισίου γὰρ ἀφορμῆς ὁ πόλεμος, ὃν
Ὀμηρὸς μέτρον ἐτίθειεν. V.

*ad astrologiam pertinere arbitror. Nam illa quidem, quae in
Venerem ab illo & in Martis adulterium dicta sunt, ipsa
quoque manifesto non aliunde, quam ex hac sapientia ficta
sunt. Coniunctio nempe Veneris & Martis Homeri cantum
efficit, ac veri aliquid habere ostendit. Aliis vero versibus ope-
ra uniuscuiusque illorum definivit, cum Veneri dicit:*

Dulcia nempe tibi sunt connubia curae:

de bellicis autem:

Mars celer ista quidem Pallasque armata patrabunt.

Quae cum viderent veteres, maxime utebantur divinationi-
bus, nec obiter illam tractabant: sed nec urbes conde-
bant, neque ducebant moenia, nec proelium committe-
bant, neque uxores ducebant ante, quam a vatibus audi-
rent singula. Etenim neque oracula illis expertia astrolo-
giae erant. Verum Delphis quidem virgo vaticinandi mu-

τὴν προφητείην, σύμβολον τῆς παρθένου τῆς οὐρανίης.
καὶ δράκων ὑπὸ τῷ τρίποδι φθέγγεται, ὅτι καὶ ἐν τοῖσι
ἄστροις δράκων φαίνεται. καὶ ἐν Διδύμοις δὲ μαντήϊον
τοῦ Ἀπόλλωνος, ἐμοὶ δοκέει, καὶ τοῦτο ἐκ τῶν ἡρώων
Διδύμων ὀνομάζεται. Οὕτω δὲ αὐτέοιςι χρῆμα ἰρώτατον 24
ἡ μαντοσύνη ἐδόκεεν, ὥστε δὴ Ὀδυσσεὺς, ἐπειδὴ ἔκαμε
πλανέομενος, ἐβελήσας ἀτρεκές ἀκοῦσαι περὶ τῶν ἐω-
τοῦ πρηγμάτων, ἐς τὸν αἰδὴν ἀπίκητο, οὐκ ὄφρα ἰδῇ νέ-
κυας, καὶ ἀτερπέα χῶρον, ἀλλ' ἐς λόγους ἐλθεῖν Τει-
ρεσίῃ ἐπιθυμέων. καὶ ἐπειδὴ ἐς τὸν χῶρον ἦλθεν, ἔνθα ἡ
Κίρκη ἐσήμνη, καὶ ἔσκαψε τὸν βόθρον, καὶ τὰ μῆλα
ἔσφαξε; πολλῶν νεκύων παρεόντων, ἐν τοῖσι καὶ τῆς μη-
τρὸς τῆς ἐωτοῦ, τοῦ αἵματος πιεῖν ἐθελόντων, οὐ πρότε-
ρον ἀφῆκεν οὐδενί, οὐδὲ αὐτῇ τῇ μητρὶ, πρὶν Τειρεσίην
γεύσασθαι, καὶ ἐξαναγκάσαι εἰπεῖν οἱ τὸ μαντήϊον
καὶ ἀνέσχετο διψῶσαν ὀρέων τῆς μητρὸς τὴν σκίην. Λα- 25

nus habet, coelestis virginis symbolum: & Draco sub tri-
pode vocem emittit, quoniam inter sidera quoque lucet
Draco. Quod autem Didymis est Apollinis oraculum, ut
mihi videtur, ipsum quoque a coelestibus Geminis [*Didy-
mis*] dictum. Adeo res sanctissima illis visa divinatio est. Ita-
que Ulysses, cum in errore illo suo laboraret, verum au-
dire cupiens de rebus suis, ad inferos descendit, non *Cer-
neret ut functos vita, illaetabile regnum*; sed in colloquium Ti-
resiae venire qui desideraret. Et cum venisset in locum,
quem designaverat Circe, & fossam fodisset, mactassetque
oves; mortuis multis praesentibus, interque illos matre
ipsius, ac bibere de sanguine volentibus, non prius per-
misit cuiquam, nec ipsi matri adeo, quam Tiresias gustaf-
set, eumque ipse coëgisset edere sibi oraculum; sustinuit-
que sitientem matris umbram videre. Lacedaemoniis autem

- κεδαιμονίοισι δὲ Λύκουργος τὴν πολιτείην πᾶσαν ἐκ τοῦ οὐρανοῦ διετάξατο, καὶ νόμον σφίσιν ἐποίησατο μηδαμᾶ μηδὲ ἐς πόλεμον προχωρεῖν, πρὶν τὴν σεληναίην πλήρᾳ γενέσθαι· οὐ γὰρ ἴσῃ ἐνόμιζεν εἶναι τὴν δυναστείην, αὐξανομένης τῆς σεληναίης, καὶ ἀφανιζομένης· πάντα δὲ
- 26 ὑπ' αὐτῇ διοικέσθαι. Ἀλλὰ μῦθοι Ἀρκάδες ταῦτα οὐκ ἐδέξαντο, οὐδὲ ἐτίμησαν ἀστρολογίην· ἀνοίῃ δὲ καὶ ἀσοφίῃ λέγουσι καὶ τῆς σεληναίης ἔμμεναι προγενέστε-
- 27 ροι. Οἱ μὲν ὦν πρὸ ἡμέων οὕτω κάρτα ἦσαν φιλομάντιες· οἱ δὲ νῦν, οἱ μὲν αὐτέων ἀδύνατα εἶναι λέγουσιν ἀνθρώποισι τέλος εὑρασθαι μαντικῆς. οὐ γὰρ εἶναι μιν οὔτε πιστὴν, οὔτε ἀληθεᾶ· οὐδὲ τὸν Ἄρεα ἢ τὸν Δία ἐν τῷ οὐρανῷ ἡμέων ἔνεκα κινέεσθαι, ἀλλὰ τῶν μὲν ἀνθρώπων πηγμάτων οὐδεμίαν ὥρην ἐκεῖνοι ποιοῦνται, οὐδ' ἔστιν αὐτέοισι πρὸς τάδε κοινωνίη· κατὰ σφέας δὲ χρεῖη
- 28 τῆς περιφορῆς ἀναστρέφονται. Ἄλλοι δὲ ἀστρολογίην
- 14 (Ωρη) Φροντίδα. V. 15 Χρεῖη) Ὑποβίσει, προνοία. V.

Lycurgus rem omnem publicam ex coeli rationibus constituit, & legem illis posuit, ne usquam in bellum ante progredierentur, quam plena luna esset. Neque enim aequalem putabat esse potentiam augescantis lunae & decre-scentis, omniaque ab illa administrari. Sed soli ista Arca-des non recepere, neque in honore habuerunt Astrologiam; sed amentia quadam & insipientia dicunt, ipsa se Lu-na esse antiquiores. Maiores igitur nostri valde adeo divi-nationis erant studiosi: sed qui nunc sunt, partim illi qui-dem fieri posse negant, ut inveniant homines finem *certum-que fundamentum* divinationis. Neque enim fidam illam esse, neque veram; neque Martem aut Iovem in coelo nostra causa moveri; sed humanarum rerum curam illos plane nullam habere, neque communionem adeo ipsis cum hisce rebus nostris ullam intercedere; sed suae rei causa, atque quod necessarius sit ille ipsis circuitus, converti. Alii vero

ἀφ' ἐνδῆα μὲν, ἀνωφελέα δ' εἶναι λέγουσιν. οὐ γὰρ ὑπὸ
μαντοσύνῃ ἀλλάσσεσθαι, ὅκῳσ' αὖ τῇσι μοίρῃσι δοκέοντα
ἐπέρχεται. Ἐγὼ δὲ πρὸς τὰδε ἅμῃ ἐκεῖνα ἔχω εἰπεῖν, 29
ὅτι οἱ μὲν ἀστέρες ἐν τῷ οὐρανῷ τὴν σφετέρην εἰλέονται,
πάρεργον δὲ σφίσι τῆς κινήσεως τῶν κατ' ἡμέας ἐκαστον
ἐπιγίγνεται. ἢ ἐθέλεις ἵππου μὲν θρόνου, καὶ ὀρνίθων,
καὶ ἀνδρῶν κλονεομένων λίθους ἀνασαλεύεσθαι, καὶ
κάρφεια δονέεσθαι ὑπὸ τῶν ἀνέμων τοῦ δρόμου, ὑπὸ δὲ
τῇ δυνάμει τῶν ἀστέρων μηδὲν ἄλλο γίγνεσθαι; καὶ ἐκ μὲν
ὀλίγου πυρὸς ἀπορροίη ἐς ἡμέας ἔρχεται, καὶ τὸ πῦρ οὐ
δὲ ἡμέας καίει τι, οὐδὲ οἱ μέλει τοῦ ἡμετέρου θάλπειος
ἀστέρων δὲ οὐδεμίαν ἀπορροίην δεχόμεθα; καὶ μέντοι τῇ
ἀστρολογίῃ τὰ μὲν φαῦλα ἐσθλὰ ποιῆσαι ἀδύνατά
ἐστίν, οὐδὲ ἀλλάξαι τι τῶν ἀπορρέοντων πρηγμάτων
ἀλλὰ τοὺς χρεομένους τὰδε ὠφελεί, τὰ μὲν ἐσθλὰ
εἰδότες ἀπιζόμενα, πολλὸν ἀπόπροσθεν εὐφρανέει, τὰ

4 Σφετέρην) Ὀδῶν. V. 8 Κάρφεια) Κάρφη, ξηρὸς καὶ κοῦφος χόρ-
τος. V.

Astrologiam mendacii quidem, sed eandem utilitatis quoque
expertem aiunt. Neque enim ob divinationem immutari,
quae fatorum decreto eveniant. Ego autem ad haec ambo
illa habeo dicere, Stellae quidem in coelo suam sibi viam
volvi, sed obiter, praeter suum illum motum, nostra quo-
que peragunt. Aut vis tu, equo quidem currente, aut avi-
bus, hominibusve commotis, emoveri lapides, & festucas
agitari a vento, quem effecit cursus; a stellarum autem
vertigine aliud nihil fieri? Et ex parvulo quidem igni ali-
quid ad nos defluit, & tamen ignis non propter nos urit
quidquam, neque ille nos, ut calefiamus, curat: stellarum
autem influxum non recipimus? Et sane Astrologiae, quae
mala sunt, in melius mutare non licet, neque mutare quid-
quam rerum, quae inde fluunt; sed qui ea utuntur, illis
prodest eatenus: bona eventura praemonitos multo ante

δὲ φαῦλα εὐμαρέως δέχονται· οὐ γὰρ σφισι ἀγνοέουσι
ἐπέρχεται, ἀλλ' ἐν μελέτῃ καὶ προσδοκίῃ ρηϊδία καὶ
πρηέα ἡγεῖται. τάδε ἀστρολογίης πέρι ἐγὼν ὑπο-
λαμβάνω.

1 Εὐμαρέως) Ῥεδίως. V.

exhilarant, mala autem facilius accipiunt : neque enim im-
prudentes opprimunt, sed exercitatione & expectatione fa-
cilia leniaque ducuntur. Haec de astrologia mihi videntur.

ΔΗΜΩΝΑΚΤΟΣ ΒΙΟΣ.

ΕΜΕΛΛΕΝ ἄρα μηδὲ ὁ καθ' ἡμᾶς βίος τὸ παντάπα-
 σιν ἄμοιρος ἔσεσθαι ἀνδρῶν λόγου καὶ μνήμης ἀξίων,
 ἀλλὰ καὶ σώματος ἀρετὴν ὑπερφυᾶ, καὶ γνώμην ἄκρως
 φιλόσοφον ἐκφαίνειν. λέγω δὲ εἰς τε τὸν Βοιωτίον Σώ-
 στρατον ἀναφέρων, ὃν Ἡρακλέα οἱ Ἕλληνες ἐκάλουν,
 καὶ ὦντο εἶναι, καὶ μάλιστα εἰς Δημόνακτα τὸν φιλό-
 σοφον, οὗς καὶ εἶδον αὐτὸς, καὶ ἰδὼν ἐθαύμασα· πατέρω
 δὲ, τῷ Δημόνακτι, καὶ ἐπὶ μήκιστον συνεγεγόμεν. περὶ
 μὲν οὖν Σωστράτου ἐν ἄλλῳ βιβλίῳ γέγραπται μοι,
 καὶ δεδῆλωται μέγεθός τε αὐτοῦ, καὶ ἰσχύος ὑπερβο-
 λή, καὶ ἡ ὑπαιθρος ἐν τῷ Παρνασσῷ δίαίτα, καὶ ἡ ἐπί-
 πονος εὐνὴ, καὶ τροφαὶ ὄρειοι, καὶ ἔργα οὐκ ἀπωδὰ τοῦ
 ὀνόματος, καὶ ὅσα ἡ ληστὰς αἰρῶν ἐπραξεν, ἡ ὁδοποιῶν

DEMONACTIS VITA.

DEBEBAT ergo neque nostrum seculum expers omnino
 esse hominum sermone & commemoratione dignorum; sed
 tum corporis ingens robur, tum animum summo opere
 philosophum proferre. Dico autem hoc ad Boeotium So-
 stratum respiciens, quem Herculem vocabant Graeci, &
 putabant esse; & maxime ad Demonactem philosophum:
 quos & vidi ipse, & visos admiratus sum; altero vero,
 Demonacte, diutissime etiam sum usus. Ac de Sostrato qui-
 dem alio in libro a me scriptum est, & tum magnitudo il-
 lius ostensa, tum excedens prope fidem robur hominis, &
 subdivalis in Parnasso mora, & cubile in gramine, & sil-
 vestris victus, & opera a nomine *Herculis* non abhorrentia,
 quaeque aut tollendis latronibus perfecerit, aut viis per

- 2 τὰ ἄβατα, ἢ γεφυρῶν τὰ δύσπορα. Περὶ δὲ Δημῶνα-
κτος ἤδη δίκαιον λέγειν ἀμφοῖν ἕνεκα, ὥς ἐκεῖνός τε διὰ
μνήμης εἴη τοῖς ἀρίστοις τόγε κατ' ἐμὲ, καὶ οἱ γενναϊό-
τατοι τῶν νέων, καὶ πρὸς Φιλοσοφίαν ὁρῶντες, ἔχοιεν μὴ
πρὸς τὰ ἀρχαῖα μόνα τῶν παραδειγμάτων σφᾶς αὐ-
τοὺς ρυθμίζειν, ἀλλὰ καὶ τοῦ ἡμετέρου βίου κανόνα προ-
τίθεσθαι, καὶ ζηλοῦν ἐκεῖνον, ἄριστον, ὧν οἶδα ἐγώ,
3 Φιλοσόφων γενόμενον. Ἦν δὲ τὸ μὲν γένος Κύπριος, οὐ
τῶν ἀφαιῶν, ὅσα εἰς ἀξίωμα πολιτικόν, καὶ κτῆσιν. οὐ
μὴν ἀλλὰ καὶ πάντων τούτων ὑπεράνω γενόμενος, καὶ
ἀξιώσας ἑαυτὸν τῶν καλλίστων, πρὸς Φιλοσοφίαν ὥρ-
μησεν, οὐκ Ἀγαθοβούλου, μὰ Δί', οὐδὲ Δημητρίου πρὸ
αὐτοῦ, οὐδὲ Ἐπικτήτου ἐπεγειράντων, ἀλλὰ πᾶσι μὲν
συνεγένετο τούτοις, καὶ ἔτι Τιμοκράτει τῷ Ἡρακλεώτῃ,
σοφῷ ἀνδρὶ, Φωνήν τε καὶ γνώμην μάλιστα κεκοσμη-

in via muniendis, aut cum pontibus iunxit loca traiectu
difficillima. De Demonacte autem iam dicere fas fuerit
duarum rerum causa, ut & ille in memoria versetur,
quantum fieri opera mea potest, praestantissimorum ho-
minum, & iuvenum generosissimi, qui ad philosophiam
appulere animum, non antiqua tantum exempla habeant,
ad quae se ipsos componant, sed etiam e nostro seculo il-
lum sibi tanquam canonem proponant atque aemulentur,
optimum, quos ego novi, philosophorum. Fuit autem ge-
nere Cyprius, non obscurorum unus, neque quantum ad
dignitatem in republica, neque divitiarum nomine. Verum
enimvero superior hisce omnibus, atque ad ea, quae pul-
cherrima sunt, adspirans, animum ad philosophiam appu-
lit, non Agathobulo profecto, neque ante ipsum Demetrio,
neque Epicteto excitantibus; quibus omnibus quidem usus
est, & insuper Heraclienſi Timocrate, sapienti viro, & li-

μένω. ἀλλ' ὁ γὰρ Δημόναξ, οὐχ ὑπὸ τούτων τινός, ὡς ἔφην, παρακληθεὶς, ἀλλ' οἰκείας πρὸς τὰ καλὰ ὁρμῆς καὶ ἐμψύτου πρὸς Φιλοσοφίαν ἔρωτος ἐκ παίδων εὐθύς κεκίνημένος, ὑπερεῖδε μὲν τῶν ἀνθρωπείων ἀγαθῶν ἀπάντων, ὅλον δὲ παραδοὺς ἑαυτὸν ἐλευθερίᾳ καὶ παρρησίᾳ διετέλεσεν, αὐτός τε ὀρθῶ καὶ ὑγιεῖ καὶ ἀνεπιλήπτῳ βίῳ χρώμενος, καὶ τοῖς ὀρώσι καὶ ἀκούουσι παράδειγμα παρέχων τὴν ἑαυτοῦ γνώμην, καὶ τὴν ἐν τῷ Φιλοσοφεῖν ἀλήθειαν. Οὐ μὲν ἀνίπτοις γε ποσὶ, τὸ τοῦ λόγου, πρὸς 4 ταῦτα ἤξεν, ἀλλὰ καὶ ποιηταῖς σύντροφος ἐγένετο, καὶ τῶν πλείστων ἐμέμνητο, καὶ λέγειν ἤσκητο, καὶ τὰς ἐν Φιλοσοφίᾳ προαιρέσεις οὐκ ἐπ' ὀλίγον, οὐδὲ κατὰ τὴν παροιμίαν, ἄκρῳ τῷ δακτύλῳ ἀψάμενος, ἥπιστάτο, καὶ τὸ σῶμα δὲ ἐγεγύμναστο, καὶ πρὸς καρτερίαν διεπτόνητο, καὶ τὸ ὅλον, ἐμεμελήκει αὐτῷ μηδενὸς ἄλλου προσδεᾶ εἶναι· ὥστε ἐπεὶ καὶ ἔμαθεν οὐκ ἐτι ἑαυτῷ διαρ-

9 Οὐ μὲν ἀνίπτοις) Ἀντὶ τοῦ αὐτοσχιδιάσεαι. V.

guae pariter atque animi ornatissimi: fed non ab ullo horum incitatus, uti dixi, Demonax, verum a domestico ad honesta impetu, & infito philosophiae amore a puero inde statim commotus, humana bona omnia despexit, totumque se libertati & fiducia cum tradidisset, ita vixit; recta cum ipse, sobria, atque experte reprehensionis vita usus, tum praebens videntibus audientibusque exemplum, suam prudentiam, suamque in philosophando veritatem. Nec tamen illotis, quod aiunt, pedibus haec aggressus est. Sed poëtis innutritus erat, ac plerosque tenebat memoria, exercebaturque dicendo: tum sectas philosophorum non pauxillum, neque extremo, secundum proverbium, digito attigerat, verum sciebat: corpus vero exercuerat, & ad patientiam laborum subegerat. In universum cura illi, ne cuiuscunque alterius rei indigeret: adeo ut cum intellige-

κῶν, ἐκὼν ἀπῆλθε τοῦ βίου, πολὺν ὑπὲρ αὐτοῦ λόγον
 5 τοῖς ἀρίστοις τῶν Ἑλλήνων καταλιπών. Φιλοσοφίας δὲ
 εἶδος οὐχ ἐν ἀποτεμνόμενος, ἀλλὰ πολλὰ ἐς ταῦτό κα-
 ταμιξας, οὐ πᾶν τι ἐξέφαινε, τίνι αὐτῶν ἔχαιρεν. ἐώκει
 δὲ τῷ Σωκράτει μᾶλλον ὠκειῶσθαι, εἰ καὶ τῷ σχήμα-
 τι, καὶ τῇ τοῦ βίου ραστώνῃ τὸν Σινωπέα ζηλοῦν ἔδοξεν,
 οὐ παραχαράττων τὰ ἐς τὴν διαίταν, ὥς θαυμάζοιτο,
 καὶ ἀποβλέποιτο ὑπὸ τῶν ἐντυγχανόντων, ἀλλ' ὁμο-
 δαίτιος ἅπασι, καὶ πεζὸς ὢν, καὶ οὐδ' ἐπ' ὀλίγον τύφῳ
 6 κάτοχος, συνῆν καὶ ξυνεπολιτεύετο. Καὶ τὴν μὲν τοῦ Σω-
 κράτους εἰρωνείαν οὐ προσιέμενος, χάριτος δὲ Ἀττικῆς
 μεστὰς ἀποφαίνων τὰς συνουσίας ὥς τοὺς προσομιλή-
 σαντας ἀπιέναι, μήτε καταφρονήσαντας ὥς ἀγεννοῦς,
 μήτε τὸ σκυθρωπὸν τῶν ἐπιτιμήσεων ἀποφεύγοντας,
 παντοίους δὲ ὑπ' εὐφροσύνης γενομένους, καὶ κοσμιωτέ-

6 Τὸν Σινωπία) Τὸν Διογένη. V.

ret, se non amplius sibi sufficere, de vita sponte abierit,
 relicto Graecorum optimis quibusque multo de se sermone.
 Philosophiae autem non unam aliquam speciem sibi refe-
 cuit, sed multis in unum commixtis, non satis declaravit,
 qua illarum *praeter ceteras* gauderet. Videbatur tamen So-
 cratis maxime ad familiam se applicuisse, licet habitu & illa
 victus facilitate aemulari Sinopensem videretur. Neque ta-
 men ea, quae ad victum pertinent, in deterius mutabat, ut
 admirarentur ipsum, & oculos in ipso defigerent vulgo ho-
 mines, sed eodem, quo ceteri, victus cultusque genere utens,
 communis, ne pauxillum quidem tumidus, versabatur pri-
 vatim & publice cum omnibus. Socratis quidem illam dis-
 simulationem non admittens, sed plenam Attica quadam
 gratia consuetudinem prae se ferens. Itaque sic ab eo disce-
 debant, qui cum illo fuerant, ut neque contemnerent tan-
 quam ignavum, neque asperitatem reprehensionum eius
 refugerent; sed prae voluptate quasi immutati, decentio-

ρους παραπολὺ, καὶ Φαιδρότερους, καὶ πρὸς τὸ μέλλον
 εὐέλπιδας. Οὐδεπώποτε γοῦν ᾠφθη κεκραγώς, ἢ ὑπερ- 7
 διατεινόμενος, ἢ ἀγανακτῶν, οὐδ' εἰ ἐπιτιμᾶν τῷ δέοι,
 ἀλλὰ τῶν μὲν ἀμαρτημάτων καθήπτετο, τοῖς δὲ ἀμαρ-
 τάνουσι συνεγίνωσκε, καὶ τὸ παράδειγμα παρὰ τῶν ἱα-
 τρῶν ἡξίου λαμβάνειν, τὰ μὲν νοσήματα ἰωμένων, ὀργῇ
 δὲ πρὸς τοὺς νοσοῦντας οὐ χρωμένων. ἡγείτο γὰρ ἀνθρώ-
 που μὲν εἶναι τὸ ἀμαρτάνειν, Θεοῦ δὲ, ἢ ἀνδρὸς ἰσοθέου,
 τὰ πταισθέντα ἐπανορθοῦν. Τοιοῦτω δὴ βίῳ χρώμενος, 8
 εἰς ἑαυτὸν μὲν οὐδενὸς ἐδεῖτο, Φίλοις δὲ συνέπραττε τὰ εἰ-
 κότα, καὶ τοὺς μὲν εὐτυχεῖν δοκοῦντας αὐτῶν ὑπεμί-
 μνησκεν, ὡς ἐπ' ὀλιγοχρονίοις τοῖς δοκοῦσιν ἀγαθοῖς ἐπ-
 αιρομένους· τοὺς δὲ ἢ πενίαν ὀδυρομένους, ἢ Φυγὴν δυσχε-
 راίνοντας, ἢ γῆρας, ἢ νόσον αἰτιωμένους, σὺν γέλῳ τι
 παρεμυθεῖτο, οὐχ ὀρῶντας ὅτι μετὰ μικρὸν αὐτοῖς παύ-
 σται μὲν τὰ ἀνιῶντα, λήθῃ δὲ τις ἀγαθῶν καὶ κακῶν,

res multum, & hilariores, & spei in futurum melioris ef-
 sent. Nunquam enim visus est clamare, aut supra modum
 contendere, aut indignari, neque si quis reprehendendus
 esset; sed peccata cum perfringeret, ignoscebat peccanti-
 bus, volebatque exemplum nos capere a medicis, sanan-
 tibus quidem morbos, ira autem in aegrotos non utenti-
 bus. Putabat enim, hominis quidem esse peccare, Dei au-
 tem, aut aequalis Deo hominis, peccata corrigere. Hanc
 vitam cum viveret, pro se ille quidem nullius rei indige-
 bat, sed amicos in iis, quae e re esse iudicaret, adiuva-
 bat: & si qui illorum felices sibi viderentur, submonuit,
 quam brevibus, quae nunc viderentur, bonis efferrentur.
 Qui vero aut paupertatem deplorarent, aut exilium aegre
 ferrent, aut senectutem, vel morbum accusarent, conso-
 latus cum risu est, qui non viderent, post pusillum tem-
 poris cessatura, quae ipsos contristarent, oblivionem vero

- καὶ ἐλευθερία μακρὰ πάντας ἐν ὀλίγῳ καταλήψεται.
- 9 Ἐμελε δὲ αὐτῷ καὶ ἀδελφοὺς στασιάζοντας διαλάττειν, καὶ γυναῖξιν πρὸς τοὺς γεγαμηκότας εἰρήνην πρυτανεύειν. καί ποῦ καὶ δήμοις ταραττομένοις ἐμμελῶς διελέχθη, καὶ τοὺς πλείστους αὐτῶν ἔπεισεν ὑπουργεῖν τῇ πατρίδι τὰ μέτρια. τοιοῦτός τις ἦν ὁ τρόπος τῆς Φιλοσο-
- 10 φίας αὐτοῦ, πρᾶος, καὶ ἡμέρος, καὶ Φαιδρός. Μόνον αὐτὸν ἡνία Φίλου νόσος ἢ θάνατος, ὡς ἂν καὶ τὸ μέγιστον τῶν ἐν ἀνθρώποις ἀγαθῶν τὴν Φιλίαν ἡγούμενον καὶ διὰ τοῦτο Φίλος μὲν ἦν ἅπασιν, καὶ οὐκ ἔστιν ὃν τινα οὐκ οἰκεῖον ἐνόμιζεν, ἀνθρωπὸν γε ὄντα. πλὴν δὲ ἢ ἔλαττον ἔχαιρε συνῶν ἐνίοις αὐτῶν, μόνοις ἐξιστάμενος, ὅποσοι ἂν ἐδόκουν αὐτῷ ὑπὲρ τὴν τῆς Θεραπείας ἐλπίδα διαμαρτάνειν. καὶ ταῦτα πάντα μετὰ Χαρίτων καὶ Ἀφροδίτης αὐτῆς ἔπραττε τε καὶ ἔλεγεν, ὡς αἰεὶ τὸ κωμικὸν ἐκεῖνο, Τὴν Πειθῶ τοῖς χεῖλεσιν αὐτοῦ ἐπικαθῆσθαι.

quandam bonorum pariter ac malorum, ac libertatem longam brevi omnes occupaturam. Curae hoc quoque sibi habebat, ut dissidentes inter se fratres in concordiam redigeret, mulieribusque pacem cum maritis conciliaret. Est etiam, ubi in populo turbis agitato concinne verba fecit, persuasitque maiori parti, ut ministrarent patriae tributa modiciora. Talis erat ratio illius philosophiae, mitis, mansueta, hilaris. Solum molestia ipsum afficiebat morbus, aut mors amici, qui maximum inter homines bonum amicitiam iudicaret. Ac propter haec amicus erat omnibus; nec est, quem non domesticum & familiarem putaret, in quantum homo esset. Ceterum magis minusve quorundam inter illos consuetudine delectabatur, a folis illis se removens, qui ultra spem emendationis peccare ipsi viderentur. Atque haec cum Gratiis & ipsa Venere faciebatque & dicebat, ut semper, quod est in Comoedia, *Suada in labiis illius infide-*

Τοιγαροῦν καὶ Ἀθηναίων ὁ, τε σύμπας δῆμος, καὶ οἱ ἐν ἱ ἱ
 τέλει ὑπερφύως ἐθαύμαζον αὐτὸν, καὶ διετέλουν, ὥς τινα
 τῶν κρειττόνων προσβλέποντες. καίτοι ἐν ἀρχῇ προσέ-
 κρουε τοῖς πολλοῖς αὐτῶν, καὶ μῖσος οὐ μείον τοῦ παρὰ
 τοῖς πλήθεσιν ἐκτίσατο ἐπὶ τε τῇ παρρησίᾳ καὶ ἐλευθε-
 ρίᾳ. καὶ τινες ἐπ' αὐτὸν συνέστησαν Ἄνυτοι καὶ Μέλι-
 τοι, τὰ αὐτὰ κατηγοροῦντες, ἅπερ καὶ κεῖνοι τότε, ὅτι
 οὔτε θύων ᾤφθη πώποτε, οὔτε ἐμνήθη μόνος ἀπάντων
 ταῖς Ἐλευσινίαις. πρὸς ἅπερ ἀνδρείως μάλα στεφανω-
 σάμενος, καὶ καθαρὸν ἱμάτιον ἀναλαβὼν, καὶ παρελ-
 θὼν εἰς τὴν ἐκκλησίαν, τὰ μὲν ἐμμελῶς, τὰ δὲ καὶ τρα-
 χύτερον ἢ κατὰ τὴν ἑαυτοῦ προαίρεσιν ἀπελογήσατο.
 πρὸς μὲν γὰρ τὸ μὴ τεθυκέναι πώποτε τῇ Ἀθηνᾷ, Μὴ
 θαυμάσητε, ἔφη, ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, εἰ μὴ πρότερον
 αὐτῇ ἔθυσα. οὐδὲ γὰρ δεῖσθαι αὐτὴν τῶν παρ' ἐμοῦ θυ-
 σιῶν ὑπελάμβανον. πρὸς δὲ θάτερον τὸ τῶν μυστηρίων,

rei. Itaque Atheniensium cum universus populus, tum prin-
 cipes, supra modum illum admirabantur, & ut ad Deum
 aliquem semper ad ipsum respiciebant. Quamquam initio
 plerisque illorum offensus est, odiumque non minus popu-
 lari illo contraxit loquendi illa fiducia atque libertate. Iam-
 que consurrexerant contra illum Anyti quidam & Meliti,
 accusantes eadem, quae illi quondam, quod neque sacrifi-
 care unquam visus esset, neque initiatus esset solus omnium
 Eleusiniis. Ad quae quidem ille viriliter sane, coronatus
 & pura veste indutus cum in concionem prodiiisset, par-
 tim concinne, partim vero asperius, quam pro suo institu-
 to, causam dixit. Ad illud enim crimen, quod nunquam rem
 sacram Minervae fecisset, *Nolite*, inquit, *mirari, Athenienses,*
si non prius ei sacrum feci: neque enim indigere meis illam victi-
miis putabam. Ad alterum vero illud de Mysteriis, *Hanc sibi*

- ταύτην ἔφη ἔχειν τὴν αἰτίαν, τοῦ μὴ κοινωνῆσαι σοῖσι τῆς τελετῆς, ὅτι ἂν τε Φαῦλα ἢ τὰ μυστήρια, οὐ σιωπῆσεται πρὸς τοὺς μηδέπω μεμυημένους, ἀλλ' ἀποτρέψει αὐτοὺς τῶν ὀργίων· ἂν τε καλὰ, πᾶσι αὐτὰ ἐξαγορεύσειν ὑπὸ Φιλανθρωπίας. ὥστε τοὺς Ἀθηναίους ἦδη λίθους ἐπ' αὐτὸν ἐν ταῖν χεροῖν ἔχοντας, πρᾶους αὐτῷ καὶ ἱλεως γενέσθαι αὐτίκα, καὶ τὸ ἀπ' ἐκείνου ἀρξάμενους τιμᾶν, καὶ αἰδεῖσθαι, καὶ τὰ τελευταῖα, θαυμάζειν. καίτοι εὐθύς ἐν ἀρχῇ τῶν πρὸς αὐτοὺς λόγων, τραχυτέρῳ ἐχρήσατο τῷ προοιμίῳ. Ἄνδρες γὰρ, ἔφη, Ἀθηναῖοι, ἐμὲ μὲν ὁρῶντες ἐστεφανωμένον, ὑμεῖς ἦδη καὶ με καταθύσατε· τὸ γὰρ πρότερον οὐκ ἐκαλλιερέσατε.
- 12 Βούλομαι δὲ ἔνια παραθέσθαι τῶν εὐστόχως τε ἅμα καὶ ἀστεϊώς ὑπ' αὐτοῦ λελεγμένων· ἀρξασθαι δὲ ἀπὸ Φαβωρίνου καλὸν, καὶ ὧν πρὸς ἐκείνον εἶπεν. ἐπεὶ γὰρ ὁ Φαβωρίνος ἀκούσας τινος, ὡς ἐν γέλωτι ποιοῖτο τὰς ὁμιλίας αὐτοῦ, καὶ μάλιστα τῶν ἐν αὐταῖς μελῶν τὸ

causam esse dicebat, cur non veniret in communionem initiorum, quod, si mala sint mysteria, taciturus non esset apud non initiatos, sed dehortaturus illos ab orgiis; sin bona, indicaturum prae humanitate omnibus. Igitur Athenienses, qui iam lapides contra ipsum haberent in manibus, mites illi & propitii statim sunt facti, & illo initio facto honorarunt virum, reveriti sunt, ac denique admirati; quamquam in principio statim suae ad illos orationis asperiori paulum usus afflet prooemio. Nam, Athenienses, inquit, cum coronatum me [victimae instar] videatis, vos iam me quoque mactate; priore enim hostia non litastis. Volo iam subiicere quaedam acute pariter & urbane ab illo dictorum. Iuvat autem a Phavorino & his, quae ad illum dixit, incipere. Cum enim audisset e quodam Phavorinus, deridiculo ab illo haberi ipsius cum familiaribus sermones, maxime versiculos illis immixtos, quod

ἐπικεκλασμένον σφόδρα, ὡς ἀγεννές, καὶ γυναικεῖον, καὶ Φιλοσοφία ἥκιστα πρέπον, προσελθὼν, ἡρώτα τὸν Δημῶνακτα, τίς ὢν χλευάζοι τὰ αὐτοῦ; Ἄνθρωπος, ἔφη, οὐκ εὐαπάτητα ἔχων τὰ ὦτα. ἐγκειμένου δὲ τοῦ σοφιστοῦ, καὶ ἐρωτῶντος, τίνα δὲ καὶ ἐφόδια ἔχων, ὦ Δημῶναξ, ἐκ παιδὸς ἐς Φιλοσοφίαν ἤκει; ὄρχεις, ἔφη. Ἄλλοτε δὲ ποτε ὁ αὐτὸς προσελθὼν ἡρώτα τὸν Δημῶ- 13
νακτα, τίνα αἵρεσιν ἀσπάζεταιται μᾶλλον ἐν Φιλοσοφίᾳ; ὁ δὲ, τίς γάρ σοι εἶπεν, ὅτι Φιλοσοφῶ; καὶ ἀπὼν ἤδη παρ' αὐτοῦ ἡδὺ μάλα ἐγέλασε. τοῦ δὲ ἐρωτήσαντος ἐφ' ὧ γελᾷ, ἐκεῖνος ἔφη, Γελοῖόν μοι εἶναι ἔδοξεν, εἰ σὺ ἀπὸ τοῦ πώγωνος ἀξιοῖς κρίνεσθαι τοὺς Φιλοσοφοῦν-
τας, αὐτὸς πώγωνα οὐκ ἔχων. Τοῦ δὲ Σιδωνίου ποτὲ 14
σοφιστοῦ Ἀθήνησιν εὐδοκιμοῦντος, καὶ λέγοντος ὑπὲρ αὐτοῦ ἔπαινόν τινα τοιοῦτον, ὅτι πάσης Φιλοσοφίας πε-
πεύραται, οὐ χεῖρον δὲ αὐτὰ εἰπεῖν ἂν ἔλεγεν· ἐὰν Ἀριστο-

fracti nimis, ignavi, muliebres, philosophiam minime de-
centes essent: accessit ad Demonactem, rogavitque, *Quis
esset*, [quid sibi arrogaret] *qui sua derideret?* Is, *Homo*, in-
quit, *aures habens deceptu non nimium faciles*. Instante vero
Sophista, atque interrogante, *Quo vero viatico instructus, De-
monax, a puero ad philosophiam accessisti?* *Testiculis*, inquit.
Alio quodam tempore idem accedens interrogat Demonac-
tem, *Quam maxime sectam in philosophia amplecteretur?* At
ille, *Quis vero tibi*, inquit, *dixit, me philosophari?* & iam dis-
cedens apud se suaviter sane risit. Illo vero interrogante,
Quid rideret? *Ridiculum mihi*, inquit, *esse videbatur, te a bar-
ba iudicari velle philosophos, barbam cum ipse non habeas*. Si-
donio aliquando Athenis florente, ac de se laudem com-
memorante eiusmodi, se philosophiam universam explo-
rasse, sed nihil impedit verba ipsa referre: *Si Aristoteles me*

τέλης με καλῇ ἐπὶ τὸ Λύκειον, εἴδομαι· ἂν Πλάτων ἐπὶ
 τὴν Ἀκαδημίαν, ἀφίξομαι· ἂν Ζήνων ἐπὶ τῇ Ποικίλῃ,
 διατρίψω· ἂν Πυθαγόρας καλῇ, σιωπήσομαι· ἀναστὰς
 οὖν ἐκ μέσων τῶν ἀκροωμένων οὗτος, ἔφη, προσεπὶ τὸ
 15 ὄνομα, καλεῖ σε Πυθαγόρας. Πύθωνος δέ τις τῶν ἐν
 Μακεδονίᾳ εὐπαρύφων, νεανίσκου ὠραίου, ἐρεσχελοῦν-
 τος αὐτὸν, καὶ προτείνοντος ἐρώτημά τι σοφιστικόν, καὶ
 κελεύοντος εἰπεῖν τοῦ συλλογισμοῦ τὴν λύσιν, Ἐν, ἔφη,
 οἶδα τέκνον, ὅτι περαίνει. ἀγανακτήσαντος δὲ ἐκείνου ἐπὶ
 τῷ τῆς ἀμφιβολίας σκώμματι, καὶ συναπειλήσαντος,
 Αὐτίκα σοι μάλα τὸν ἄνδρα ἐπιδείξω, ὁ δὲ σὺν γέλῳ
 16 ἠρώτησε, καὶ γὰρ ἄνδρα ἔχεις; Ἐπεὶ δέ τις ἀθλητῆς
 καταγελασθεὶς ὑπ' αὐτοῦ, ὅτι ἐσθῆτα ὥφθη ἀνθεινὴν
 ἀμπεχόμενος, Ὀλυμπιονίκης ὢν, ἐπάταξεν αὐτὸν εἰς
 τὴν κεφαλὴν λίθῳ, καὶ αἷμα ἔρρύη· οἱ μὲν παρόντες
 ἠγανάκτουν, ὡς αὐτὸς ἕκαστος τετυπτημένος, καὶ ἐβόων

10 Τῇ τῆς ἀμφιβ. σκ.) Σημαίνει πέρασμα, καὶ τὸ αἰσχροῦς τινα κατὰ
 γὰρ τὸ περαίνειν καὶ τὸ τὸν συλλο- τὰ ἀφροδίσια ἐνιργεῖσθαι, ἢ σπέρ-
 γισμὸν τέλειον εἶναι, ἔχοντα συμ- μα ἐκβάλλειν. V.

*vocet in Lyceum, sequar: si Plato in Academiam, veniam: si
 Zeno ad Poecilen, ibi commorabor: si Pythagoras vocet, silebo:*
furgens igitur ex mediis auditoribus, Heus tu, inquit, nomi-
ne illum appellans, vocat te Pythagoras. Pythonis cuiusdam
 Purpuratorum Macedoniae filio pulchro, irritante illum nu-
 gis, & sophisticam interrogationem proponente, eiusque
 syllogismi solutionem dicere illum iubente, *Unum, inquit,*
puer, novī, te περαίνεσθαι. Aegre autem ferente illo lusum
 ex ambiguo, & una minitante, *Statim tibi virum monstrabo!*
 cum risu interrogavit, *Virum nempe habes?* Cum vero athle-
 ta quidam derisus ab illo, quod in florida veste, Olym-
 pionices licet, visus esset, caput illius lapide percussisset,
 & sanguis efflueret: praesentes quidem indignari, quasi unus-
 quisque ipsorum pulsatus esset, clamareque, ad Proconfu-

ἐπὶ τὸν ἀνθύπατον ἵεναι· ὁ δὲ Δημόναξ, Μηδαμῶς,
 ἔφη, ἄνδρες, πρὸς τὸν ἀνθύπατον, ἀλλ' ἐπὶ τὸν ἱατρόν.
 Ἐπεὶ δὲ ποτε καὶ χρυσῶν δακτύλιον ὁδῶ βαδίζων εὔρε, 17
 γραμματίον ἐν ἀγορᾷ προτιθεῖς, ἡξίου τὸν ἀπολέσαντα,
 ὅστις εἴη τοῦ δακτυλίου δεσπότης, ἤκειν, καὶ εἰπόντα
 ὀλκὴν αὐτοῦ, καὶ λίθον, καὶ τύπον, ἀπολαμβάνειν· ἤ-
 κεν οὖν τις μεираκίσκος ὠραῖος, αὐτὸς ἀπολωλεκέναι λέ-
 γων· ἐπεὶ δὲ οὐδὲν ὑγιὲς ἔλεγεν, Ἄπιθι, ἔφη, ὦ παῖ,
 καὶ τὸν ἑαυτοῦ δακτύλιον φύλαττε, τοῦτον γὰρ οὐκ
 ἀπολώλεκας. Τῶν δὲ ἀπὸ τῆς Ῥωμαίων βουλῆς τις Ἄ- 18
 θήνησιν υἱὸν αὐτῶν δείξας πάνυ ὠραῖον, θηλυδρίαν δὲ καὶ
 διακεκλασμένον, Προσαγορεύει σε, ἔφη, ὁ ἐμὸς υἱὸς οὐ-
 τοσί· καὶ ὁ Δημόναξ, Καλὸς, ἔφη, καὶ σεῦ ἄξιος, καὶ
 τῇ μητρὶ ὅμοιος. Τὸν δὲ Κυνικόν, ἐν ἄρκτου δέρματι Φι- 19
 λосоφῶντα, οὐκ Ὀνώρατον, ὥσπερ ὠνομάζετο, ἀλλ'
 Ἀρκεσίλαον καλεῖν ἡξίου· Ἐρωτήσαντος δὲ τινος τίς αὐ- 20

9 Δακτύλιον φύλαττε) Εἰς τὸν ἀφιδρώνα ἀπίσκωφι· καὶ γὰρ δακτύ-
 λιος λέγεται καὶ αὐτός. V.

lem eundum esse: at Demonax, *Nequaquam*, inquit, *viri,*
ad Proconsulem; sed ad Medicum. Invenerat aureum anulum
 incedens per viam, tabellaque in foro proposita postula-
 bat, ut qui perdidisset, dominus anuli, veniret, dictoque
 pondere illius, & gemma, & imagine, eum reciperet. Ve-
 nit adolescentulus formosus, se perdidisse dicens. Cum ve-
 ro sani nihil diceret, *Abi, puer*, inquit, & *tuum ipsius annu-*
tum serva: hunc quidem non perdidisti! De Romano Senatu
 aliquis Athenis filium ipsi suum ostendens formosum val-
 de, sed effeminatum fractumque, *Salutat te*, inquit, *filius*
hic meus. Et Demonax, *Pulcher*, inquit, & *te dignus*, & *pa-*
tris similis. Cynicum illum in urfi pelle philosophantem,
 non Onoratum, quod illi nomen erat, sed Arcesilaum vo-
 cari volebat. Interrogante quodam, *Quis ipsi finis felicitatis*

Lucian. Vol. V.

Q

- τῷ ὅρος εὐδαιμονίας εἶναι δοκεῖ, Μόνον εὐδαίμονα, ἔφη, τὸν ἐλεύθερον· ἐκείνου δὲ Φήσαντος, πολλοὺς ἐλευθέρους εἶναι, Ἄλλ' ἐκεῖνον νομίζω, τὸν μῆτε ἐλπίζοντά τι, μῆτε δεδιότα. ὁ δὲ, Καὶ πῶς ἂν, ἔφη, τοῦτό τις δύναιτο; ἅπαντες γὰρ ὡς τὸ πολὺ τούτοις δεδουλώμεθα. Καὶ μὴν, ἔφη, εἰ κατανοήσεις τὰ τῶν ἀνθρώπων πράγματα, εὐροῖς ἂν αὐτὰ οὔτε ἐλπίδος, οὔτε φόβου ἄξια, παυσα-
- 21 μένων πάντως καὶ τῶν ἀνιαρῶν, καὶ τῶν ἡδέων. Περειγρίνου δὲ τοῦ Πρωτέως ἐπιτιμῶντος αὐτῷ, ὅτι ἐγέλα τὰ πολλὰ, καὶ τοῖς ἀνθρώποις προσέπαιζε, καὶ λέγοντος, Δημώναξ οὐ κυνᾶς, ἀπεκρίνατο· Περειγρίνε, οὐκ ἀνθρώ-
- 22 πίζεις. Καὶ μὴν καὶ Φυσικόν τινα περὶ τῶν ἀντιπόδων διαλεγόμενον, ἀναστήσας, καὶ ἐπὶ Φρέαρ ἀγαγὼν, καὶ δείξας αὐτῷ τὴν ἐν τῷ ὕδατι σχιάν, ἤρετο, Τοιούτους ἄρα
- 23 τοὺς ἀντίποδας εἶναι λέγεις; Ἀλλὰ καὶ μάγου τινὸς εἶναι λέγοντος, καὶ ἐπωδὰς ἔχειν ἰσχυρὰς, ὡς ὑπ' αὐτῶν ἅπαντας ἀναπείθειν, καὶ παρέχειν αὐτῷ ὅποσα βούλε-

videretur? Solum felicem, ait, liberum: illo vero dicente, multos liberos esse; At ego, inquit, illum puto, qui neque speret quidquam, neque metuat. Ille, Et quomodo quis illud possit? Omnes enim ut plurimum hisce rebus servimus. Quin si perspicies, inquit, res hominum, deprehendes, illas neque spe neque metu dignas, cum desinant omnino molesta pariter & iucunda. Peregrino illo Proteo increpante, quod multum rideret, atque alluderet hominibus, ac dicente, Demonax non agis canem [Cynicum], respondit, Peregrine, non agis hominem! Verum Physicum quendam, de antipodibus disputantem, excitavit, & ad puteum deducto ostendit in aqua umbram, interrogans: Tales igitur ais esse Antipodas? Cum aliquis magum se esse diceret, & carmina habere potentissima, quibus persuadere posset omnibus, ut praeberent sibi, quas-

ται, Μὴ θαύμαζε, ἔφη, καὶ γὰρ αὐτὸς ὁμότεχνός εἰ-
 μί σοι, καὶ εἰ βούλει, ἔπου πρὸς τὴν ἀρτόπωλιν, καὶ
 ὄψει με διὰ μιᾶς ἐπωδῆς, καὶ μικροῦ τοῦ Φαρμάκου
 πείθοντα αὐτὴν δοῦναί μοι τὸν ἄρτον· αἰνιττόμενος τὸ νό-
 μισμα, ὡς τὰ ἴσα τῇ ἐπωδῇ δυνάμενον. Ἐπεὶ δὲ Ἡρώ- 24
 δης ὁ πᾶν, ἐπένθει τὸν Πολυδεύκη πρὸ ὥρας ἀποθανόν-
 τα, καὶ ἡξίου ὄχημα ζεύγνυσθαι αὐτῷ, καὶ ἵππους
 παρίστασθαι ὡς ἀναβησομένῳ, καὶ δεῖπνον παρα-
 σκευάζεσθαι, προσελθὼν, παρὰ Πολυδεύκου, ἔφη,
 κομίζω σοὶ τινα ἐπιστολήν. ἡσθέντος δὲ ἐκείνου, καὶ
 οἰσθέντος ἅτι κατὰ τὸ κοινὸν καὶ αὐτὸς τοῖς ἄλλοις συν-
 τρέχει τῷ πάθει αὐτοῦ, καὶ εἰπόντος· Τί οὖν, ὦ Δη-
 μάναξ, Πολυδεύκης ἀξιοῖ; Αἰτιᾶται σε, ἔφη, ὅτι μὴ
 ἤδη πρὸς αὐτὸν ἄπει. Ὁ δ' αὐτὸς υἱὸν πενθοῦντι, καὶ ἐν 25
 σκότῳ αὐτὸν καθεύδοντι, προσελθὼν ἔλεγε, μάγος
 τε εἶναι καὶ δύνασθαι αὐτῷ ἀναγαγεῖν τοῦ παιδὸς τὸ
 εἶδωλον, εἰ μόνον αὐτῷ τρεῖς τινας ἀνθρώπους ὀναμάσειε,

cunque vellet: Noli admirari, inquit; nam & ego artis tuæ
 sum: & se vis, sequere ad panem venditricem, & videbis, uno
 me carmine, & paucillo veneno, inducere illam, ut panem mihi
 det, nummum indicans, cuius eadem, quæ carminis, vis
 esset. Cum Herodes ille celeberrimus Pollucem suum luge-
 ret ante pubertatem defunctum, iuberetque currum illi iun-
 gi, & equos adstare tanquam conscensuro, & coenam pa-
 rari, accedens, A Polluce, inquit, afferro tibi epistolam. De-
 lectato autem illo, atque putante, pro communi reliquo-
 rum ratione, & ipsum suo subservire morbo, dicenteque,
 Quid ergo, Demonax, Pollux postulat? Accusat te, inquit,
 quod non iam ad ipsum abeas. Idem lugenti filium, & in te-
 nebris se concludenti, accedens dixit, Magum se esse, &
 posse ipsi evocare filii umbram, modo sibi tres quosdam homines

- μηδένα πάποτε πεπενθηκότας. ἐπιπολὺ δὲ ἐκείνου ἐν-
δοιάσαντος, καὶ ἀπαρῶντος, οὐ γὰρ εἶχε τινα, οἶμαι,
εἰπεῖν τοιούτον, εἴτ' ἔφη, ὦ γελοῖε, μόνος ἀφόρητα πά-
26 σχειν νομίζεις, μηδένα ὁρῶν πένθους ἅμοιρον; Καὶ μὴν
καί κείνων καταγελαῖν ἡξίου, τῶν ἐν ταῖς ὁμιλίαις πάνυ
ἀρχαίοις καὶ ξένοις ὀνόμασι χρωμένων, ἐνὶ γούν ἐρωτη-
θέντι ὑπ' αὐτοῦ λόγον τινα, καὶ ὑπεραττικῶς ἀποκριθέν-
τι, Ἐγὼ μὲν σε, ἔφη, ὦ ἐταῖρε, νῦν ἡρώτησα, σὺ δέ μοι
27 ὥς ἐπ' Ἀγαμέμνονος ἀποκρίνη. Εἰπόντος δὲ τινος τῶν
ἐταίρων, Ἀπίωμεν, Δημόναξ, εἰς τὸ Ἀσκληπιδεῖον, καὶ
προσευξώμεθα ὑπὲρ τοῦ υἱοῦ, Πάνυ, ἔφη, κωφὸν ἡγῇ
τὸν Ἀσκληπιδίον, εἰ μὴ δύναται κἀντεῦθεν ἡμῶν εὐχομέ-
28 νων ἀκούειν. Ἰδὼν δὲ ποτε δύο τινὰς Φιλοσόφους κομιδῇ
ἀπαιδεύτους ἐν ζητήσῃ ἐρίζοντας, καὶ τὸν μὲν ἄτοπα
ἐρωτῶντα, τὸν δὲ οὐδὲν πρὸς λόγον ἀποκρινόμενον, Οὐ δο-
κεῖ ὑμῖν, ὦ φίλοι, ἔφη, ὁ μὲν ἕτερος τούτων τράγον ἀμέλ-

nominaret, qui neminem unquam luxerint. Multum autem illo dubitante & hærente; neque enim habebat, opinor, quem talem nominaret; Tum tu, inquit, ridicule, solum te intolerabilia pati arbitraris, cum tamen expertem lustris videas neminem? Etiam illos risu solebat excipere, qui in congressibus uterentur antiquatis omnino peregrinisque nominibus. Univergo interrogato a se aliquid, & supra modum Attice respondentem, Equidem te iam nunc, inquit, interrogavi: at tu mihi tanquam sub Agamemnone respondes. Dicente sodalium quodam, Abeamus, Demonax, in Aesculapii, & oremus pro filio; Utiq̃ue, inquit, surdum iudicas Aesculapium, si non potest hinc etiam orantes audire. Videns aliquando duos quosdam philosophos omnino indoctos in disputatione contendere, & alterum quidem absurda obiiicere, alterum nihil quod ad rem faceret respondere, Nonne videtur vobis, inquit, amici,

γειν, ὁ δὲ αὐτῷ κόσκινον ὑποτιθέναι; Ἀγαθοκλέους δὲ 29
 τοῦ Περιπατητικοῦ μέγα Φρονῶντος, ὅτι μόνος αὐτός
 ἐστὶ καὶ πρῶτος τῶν διαλεκτικῶν, ἔφη, Καὶ μὴν, ὦ
 Ἀγαθόκλεις, εἰ μὲν πρῶτος, οὐ μόνος, εἰ δὲ μόνος, οὐ
 πρῶτος. Κεθήγου δὲ τοῦ ὑπατικοῦ, ὁπότε διὰ τῆς Ἑλ- 30
 λάδος εἰς τὴν Ἀσίαν ἀπῆει πρεσβεύσων τῷ πατρὶ, παλ-
 λὰ καταγέλαστα καὶ λέγοντος καὶ ποιῶντος, ἐπειδὴ
 τῶν ἐταίρων τις ὁρῶν ταῦτα ἔλεγεν, αὐτὸν μέγα κάθαρ-
 μα εἶναι, Μὰ τὸν Δί', ἔφη ὁ Δημῶναξ, οὐδὲ μέγα.
 Καὶ Ἀπολλώνιον δὲ ποτε τὸν Φιλόσοφον ἰδὼν μετὰ πελ- 31
 λῶν τῶν μαθητῶν ἐξελαύνοντα, ἤδη δὲ ἀπῆει μετὰ πέμ-
 πτος, ὡς ἐπὶ παιδείᾳ τῷ βασιλεῖ συνεσόμενος, Προσέρ-
 χεται, ἔφη, ὁ Ἀπολλώνιος, καὶ οἱ Ἀργοναῦται αὐτοῦ.
 Ἄλλου δὲ ποτε ἐρομένου, εἰ ἀθάνατος αὐτῷ ἡ ψυχὴ δο- 32
 κεῖ εἶναι; Ἀθάνατος, ἔφη, ἀλλ' ὡς πάντα. Περὶ μέντοι 33
 Ἡρώδου ἔλεγεν ἀληθεύειν τὸν Πλάτωνα φάμενον οὐ μίαν
 ἡμᾶς ψυχὴν ἔχειν, οὐ γὰρ εἶναι τῆς αὐτῆς ψυχῆς, Ῥη-

alter horum mulgere hircum; alter cribrum ei supponere? Agathocle Peripatetico gloriante, solum se & primum dialecticum, Quin tu, inquit, Agathocles, si quidem primus, non solus: si vero solus, non primus. Cethego Consulari, cum per Graeciam in Asiam pergeret legatus patri futurus, ridicula multa & dicente & faciente; atque sodalium ipsius uno, qui ista videret, dicente, magnum eum purgamentum esse; Medius fidius, inquit Demonax, ne magnus quidem. Apollonium aliquando philosophum cum videret multis cum discipulis exeuntem, ibat autem arcessitus, ut institutionis causa cum Imperatore esset: Accedit, inquit, Apollonius, cum suis Argonautis. Interrogante alio, Utrum immortalis illi videatur anima? Immortalis, inquit, sed ut omnia. De Herode dicebat, verum dicere Platonem, non unam nos animam habere. Neque enim eiusdem esse animae, Regillam & Pollucem [mor-

γίλλαν καὶ Πολυδεύκη ὡς ζῶντας ἐστὶν, καὶ τὰ τοι-
 34 αὐτὰ μελετᾷν. Ἐτόλμησε δέ ποτε καὶ Ἀθηναίους ἐρωτῆ-
 σαι δημοσίᾳ, τῆς προρρήσεως ἀκούσας, διὰ τίνα αἰτίαν
 ἀποκλείουσι τοὺς βαρβάρους, καὶ ταῦτα, τοῦ τὴν τε-
 λετὴν αὐτοῖς καταστησαμένου Εὐμόλπου, βαρβάρου
 35 καὶ Θρακὸς ὄντος. Ἐπεὶ δέ ποτε πλεῖν μέλλοντι αὐτῷ
 διὰ χειμῶνος, ἔφη τις τῶν φίλων, Οὐ δεδοικας μὴ ἀνα-
 τραπέντος τοῦ σκάφους, ὑπὸ ἰχθύων καταβρωθῆς;
 κατὰ ἀγνώμων ἂν εἴην, ἔφη, ὁκνῶν ὑπὸ ἰχθύων κατα-
 36 δασθῆναι, τοσούτους αὐτὸς ἰχθὺς καταφαγών. Ῥήτορι
 δέ τινι κάκιστα μελετήσαντι, συνεβούλευσεν ἀσκεῖν,
 καὶ γυμνάζεσθαι τοῦ δὲ εἰπόντος, Ἀεὶ ἐπ' ἐμαυτοῦ λέ-
 γω· Εἰκότως τοίνυν, ἔφη, τοιαῦτα λέγεις, μωρῷ ἀκροα-
 37 τῇ χρώμενος. Καὶ μάντιν δέ ποτε ἰδὼν δημοσίᾳ ἐπὶ μι-
 σθῷ μαντευόμενον, Οὐχ ὁρῶ, ἔφη, ἐφ' ὅτῳ τὸν μισθὸν
 ἀπαιτεῖς· εἰ μὲν γὰρ ὡς ἀλλάξαι τι δυνάμενος τῶν ἐπι-
 κεκλωσμένων, ὀλίγον αἰτεῖς, ὅποσον ἂν αἰτῆς· εἰ δὲ ὡς

tuos], ut viventes convivio excipere, & talia declamare. Aufus est aliquando publice interrogare Athenienses, audita illa denuntiatione, Propter quam causam excludant sacris Barbaros, idque, cum constituerit illis initia Eumolpus, Barbarus ē Thracia? Cum navigaturo per hiemem diceret amicorum aliquis, Non metuis, ne everso navigio devoreris a piscibus? Tum ingratus fuerim, inquit, si gravarer consumi a piscibus, qui ipse multos adeo pisces epulatus sim. Rhetori cuidam pessime declamanti, consuluit exercere se, & meditari. Hoc autem dicente, Semper apud me dico; Non igitur mirum est, inquit, talia te dicere, qui stultum adeo auditorem adhibeas. Divinatorem videns publice accepta mercede divinantem, Non video, inquit, pro qua re mercedem repetas. Si enim, ut qui mutare aliquid possis de fatiis, parum nimis exigis, quantumcumque

δέδοκται τῷ Θεῷ, πάντα ἔσται, τί σου δύναται ἡ μαν-
 τική; Πρεσβύτου δέ τινος Ῥωμαίου εὐσωματούντος, καὶ 38
 τὴν ἐνόπλιον αὐτῷ μάχην πρὸς πάτταλον ἐπιδειξαμένου,
 καὶ ἐρομένου, Πῶς σοι, Δημόναξ, μεμαχῆσθαι ἔδοξα;
 Καλῶς, ἔφη, ἂν ξύλινον τὸν ἀνταγωνιστὴν ἔχης. Καὶ 39
 μὴν καὶ πρὸς τὰς ἀπόρους τῶν ἐρωτήσεων, πάνυ εὐστό-
 χως παρσκευάστο. ἐρομένου γάρ τινος ἐπὶ χλευασμῷ,
 εἰ χιλίας μνᾶς ξύλων καύσαιμι, ὦ Δημόναξ, πόσαι
 μναὶ ἂν καπνοῦ γένοιτο; Στῆσον, ἔφη, τὴν σποδὸν, καὶ
 τὸ λοιπὸν πᾶν καπνός ἐστι. Πολυβίου δέ τινος, κοριδῆ 40
 ἐπαιδευτοῦ ἀνθρώπου, καὶ σολοίκου, εἰπόντος, Ὁ βα-
 σιλεὺς με τῇ Ῥωμαίων πολιτείᾳ τετίμηκεν· Εἶθε σε,
 ἔφη, Ἑλλῆνα μᾶλλον ἢ Ῥωμαῖον πεποίηκεν. Ἰδὼν δέ 41

12 Τῇ Ῥωμαίων πολιτείᾳ τετί-
 μηκεν) Οὐ γὰρ ἴδιαι οὕτως εἰπεῖν,
 ὅτι τῇ Ῥωμαίων ἐτίμησέ με πολι-
 τεία, ἀδιανοήτων γὰρ τοῦτο καλῶς ἄν-
 ῳ, ποῖα τινὲς εἰσεγράφετο αὐτὸν
 φρατρία, ἐκ πολλῶν φρατριῶν τῆς
 Ῥωμαίων πολιτείας συγκεκροτημέ-
 νης· οἷον Οὐρεττίων, Φλαβίων, Αὐρη-
 λίων, καὶ ἄλλων πλείστον. οὐ γὰρ
 καὶ πάσαις ἐπολιτογραφῆθαι εἰς αὐτ.

ἀλλ' εἴπερ ἄρα οὕτως ἔχοντες εἰπεῖν
 τῇ Ῥωμαίων εἰσεγράφετο πολιτεία·
 ἵνα τὸ πλατὺ τοῦ ἀορίστου περι-
 λαμβάνετο καὶ αὐτὸς, ἢ ὅτι Ῥα-
 μαῖον βασιλεὺς ἐποίησέ με. τὸ γὰρ
 αὐτὸ καὶ ἐκ τούτου παρεδηλοῦτο, ὅ
 καὶ αὐτὸς ὁ Δημόναξ ὑπέθετο διερ-
 θύμενος, ἅμα δὲ καὶ σώπταν, ὥς
 μὴ καθαρῶς ἑλληνίζοντα, Ἑλλῆνα
 βουλίμενον εἶναι. V.

*exigas. Sin vero, ut decretum Deo est, sic erunt omnia; tua quid
 prodest divinatio? Sene quodam Romano, corporis bene cu-
 ratu, armatam ipsi pugnam ad palum ostendente, atque in-
 terrogante, Quomodo tibi, Demonax, pugnasse videor? Prae-
 clare, inquit, ligneum si hostem habueris. Etiam ad difficiles
 quaestiones acute admodum paratus erat. Per ludibrium
 enim interrogante quodam, Si mille minas lignorum crema-
 vero, Demonax, quot ibi minae fumi fuerint? Appende, in-
 quit, cineres; reliquum omne fumus est. Polybio cuidam, indo-
 cto plane homini, & vitiose loquenti, cum diceret, Imp-
 rator Romana me civitate honoravit; Utinam, inquit, Graecum
 te potius, quam Romanum, fecisset! Cum praetextatum aliquem*

τινα τῶν εὐπαρύφων, ἐπὶ τῷ πλάτει τῆς πορφύρας μέ-
 γα φρονούντα, κύψας αὐτοῦ πρὸς τὸ οὖς, καὶ τῆς ἐσθῆ-
 τος λαβόμενος, καὶ δείξας, ἔφη, Τοῦτο μέντοι πρὸ σοῦ
 42 πρόβατον ἐφόρει, καὶ ἦν πρόβατον. Ἐπεὶ μέντοι λου-
 μένος ὤκησεν εἰς τὸ ὕδωρ ζέον ἐμβῆναι, καὶ ἡτιάσατό
 τις ὡς ἀποδειλιάσαντα, Εἰπέ μοι, ἔφη, ὑπὲρ πατρίδος
 43 αὐτὸ πείσεσθαι ἐμελλον; Ἐρομένου δέ τινος, Ὅποια νο-
 μίζεις εἶναι τὰ ἐν αἵδου; Περίμεινον, ἔφη, καὶ κείθεν σοι
 44 ἐπιστελῶ. Ἀδμήτῳ δέ τινι, ποιητῇ Φαύλῳ, λέγοντι γε-
 γραφέναι μονόστιχον ἐπίγραμμα, ὅπερ ἐν ταῖς διαθή-
 καῖς κεκέλευκεν ἐπιγραφεῖναι αὐτοῦ τῇ στήλῃ, οὐ χεῖρον
 δὲ καὶ αὐτὸ εἰπεῖν,

Γαῖα λάβ' Ἀδμήτου ἔλυτρον, βῆ δ' εἰς θεὸν αὐτός·
 γελάσας εἶπεν· Οὕτω καλὸν ἐστίν, ὦ Ἀδμετε, τὸ ἐπι-
 γραμμα, ὥστε ἐβουλόμην αὐτὸ ἤδη ἐπιγεγραφεῖναι.
 45 Ἰδὼν δέ τις ἐπὶ τῶν σκελῶν αὐτοῦ οἶα τοῖς γέρουσιν ἐπι-
 εικῶς γίγνεται, ἤρετο, τί τοῦτο, ὦ Δημόναξ; ὁ δὲ μει-

videret, latitudine clavi superbientem, ad aurem illius in-
 clinatus, & prehensa veste, ostensaque, *Hanc quidem*, in-
 quit, ante te ovis gestabat, & erat ovis. In balneo cum in-
 gredi ferventem aquam cunctaretur, & ut timidum aliquis
 accusaret, *Dic mihi*, inquit, an pro patria subiturus eram? In-
 terrogante quodam, *Quid putas agi apud inferos?* *Exspecta*,
 inquit, inde tibi rescribam. Admeto cuidam, malo poetæ,
 cum diceret scriptum a se epigramma unius versus, quod
 testamento iussisset suae columellae sepulcri inscribi: sed quid
 prohibet ipsum ponere?

Terra, cape Admeti utriculum, Deus exiis ipse!

ridens dixit: *Adeo pulchrum est, o Admete, epigramma, ut ve-*
lim illud iam inscriptum esse. Videns aliquis in cruribus illius,
 qualia fere solent accidere senibus, rogarat: *Ecquid hoc, De-*

διάσας, Χάρων μὲ ἔδακεν, ἔφη. Καὶ μέντοι καὶ Λα- 46
 κεδαιμόνιον τινα ἰδὼν τὸν αὐτοῦ οἰκῆτην μαστιγοῦντα,
 Παῦσαι, ἔφη, ὁμότιμον σαυτοῦ τὸν δούλον ἀποφαίνων.
 Δανάης δὲ τινος πρὸς τὸν ἀδελφὸν δίκην ἐχούσης, Κρί- 47
 θητι, ἔφη, οὐ γὰρ εἶ Δανάη, ἡ Ἀκρισίου θυγάτηρ. Μά- 48
 λιστα δὲ ἐπολέμει τοῖς οὐ πρὸς ἀλήθειαν, ἀλλὰ πρὸς
 ἐπίδειξιν φιλοσοφοῦσιν. ἓνα γοῦν ἰδὼν Κυνικὸν, τρίβωνα
 μὲν καὶ πῆραν ἔχοντα, ἀντὶ δὲ τῆς βακτηρίας, ὑπέρογ-
 κον κεκραγόντα, καὶ λέγοντα, ὅτι Ἀντισθένης, καὶ
 Κράτητος, καὶ Διογένης ἐστὶ ζηλωτῆς, Μὴ ψεύδου,
 ἔφη, σὺ γὰρ Ὑπερίδου μαθητῆς ὢν τυγχάνεις. Ἐπεὶ 49
 μέντοι πολλοὺς τῶν ἀθλητῶν ἑώρα κακομαχοῦντας, καὶ
 παρὰ τὸν νόμον τὸν ἐναγώνιον, ἀντὶ τοῦ παγκρατιάζειν
 δάκνοντας, Οὐκ ἀπεικότως, ἔφη, τοὺς νῦν ἀθλητὰς οἱ
 παρομαρτοῦντες λέοντας καλοῦσιν. Ἀστειὸν δὴ καὶ κεῖνα 50

1 Καὶ Λακεδαιμόνιον τ.) Ἐμά-
 στιζον γὰρ ἑαυτοὺς Λάκωνες τελέ-
 μιναι, καὶ εἰς τοῦτο αὐτὸν ἀποσκά-
 πτει. V.

11 Ὑπερίδου μαθ.) Εἰς τὸ ἀρα-

βδον διασύρει ὡς ὑπερείστως δει-
 μενον. V.

15 Λέοντας κ.) Καὶ γὰρ εἰσθαμει-
 τοὺς ἀνδρείους, εἰς λέοντας ἀπεικά-
 ζοντες οὕτως λέγειν, λίαν ἐστὶν. V.

*monax? Ille subridens, Cerberus, inquit, me memordit. Lace-
 daemonium quendam cum vidisset flagellis caedere servum
 suum, Desine, inquit, parem tibi honore reddere servum tuum.
 Danaë quaedam litem contra fratrem cum haberet, In ius
 ambula, inquit, neque enim illa es Danaë Acrisii [iniudicati]
 filia. Maxime autem impugnabat, qui non vere, sed osten-
 tationis causa, philosopharentur. Unum enim videns Cyni-
 cum pallium quidem habentem ac peram, pro clava au-
 tem pistillum, clamantem ultra modum, dicentemque se
 Antisthenis, & Crateris, & Diogenis aemulum, Noli menti-
 ri, inquit, tu enim Hyperidis (q. d. pistoris, aut pistillarii)
 discipulus es. Cum multos athletarum videret male pugnan-
 tes, & contra legem certaminis loco pancratiæ mordentes,
 Haud iniuria, inquit, hodiernos athletas sui sectatores leones*

- αὐτοῦ, καὶ δηκτικὸν ἅμα, τὸ πρὸς τὸν ἀνθύπατον εἰρη-
 μένον. ἦν μὲν γὰρ τῶν πιττουμένων τὰ σκέλη, καὶ τὸ
 σῶμα ὅλον Κυνικοῦ δέ τινος ἐπὶ λίθον ἀναβάντος, καὶ
 αὐτὸ τοῦτο κατηγοροῦντος αὐτοῦ, καὶ εἰς κιναιδίαν δια-
 βάλλοντος, ἀγανακτήσας, καὶ κατασπασθῆναι τὸν
 Κυνικὸν κελεύσας, ἔμελλεν ἡ ξύλῃς συντρίψειν, ἡ καὶ
 Φυγῇ ζημιώσκειν· ἀλλ' ὅγε Δημόναξ παρατυχὼν παρη-
 τεῖτο συγγνώμην ἔχειν αὐτῷ, κατὰ τινὰ πάτριον τοῖς
 Κυνικοῖς παρρησίαν θρασυνομένῳ. εἰπόντος δὲ τοῦ ἀνθυ-
 πάτου, Νῦν μὲν σοι ἀφίημι αὐτὸν, ἀν δὲ ὕστερον τοιοῦ-
 τόν τι τολμήσῃ, τί παθεῖν ἄξιός ἐστι; καὶ ὁ Δημόναξ,
 51 Δρωπακισθῆναι τότε αὐτὸν κέλευσον. Ἄλλω δέ τινα
 στρατοπέδων ἅμα καὶ ἔθλους τοῦ μεγίστου τὴν ἀρχὴν
 ἐμπιστευθέντι ἐκ βασιλείας, ἐρομένῳ, πῶς ἂν τις ἀρι-
 στα ἄρξῃ; Ἀόργητος, ἔφη, καὶ ὀλίγα μὲν λαλῶν, πολ-

12 Δρωπακισθῆναι) Ἀπὸ τοῦ,
 τῆς αὐτῆς αὐτὸν ἀξίωσον ἀτιμίας, ἧς
 καὶ αὐτός σοι νῦν ἐπιμέμφεται, τ'
 αὐτὸν γὰρ τὸ πιττουῖσθαι τῷ ὄρω-

πακίζεσθαι· ἴσθι δὲ ἅμω, τὸ τὰς
 τρίχας τοῦ πατρὸς σώματος μαδᾶν
 χρίσματι. V.

*appellant. Lepidum sane illud quoque ipsius & mordax si-
 mul ad Proconsulem dictum. Erat is nempe ex eo nume-
 ro, qui crura ac totum corpus vellerent. Cynico autem
 quodam ascendente in lapidem, atque id ipsum accusante,
 mollitiemque illius traducendo, indignatus, detrahique iu-
 bens Cynicum, aut fustibus contundere aut multare exsi-
 lio parabat. Forte autem superveniens Demonax depreca-
 tus est, veniam illi dari, qui patria quadam Cynicis liber-
 tate hoc ausus esset. Dicente vero Proconsule, *Iam quidem
 illum tibi dimitto, sed si in posterum tale quid ausus fuerit, quid
 pati dignus est?* Demonax, *Tum dropace illum velli iube,* in-
 quit. Alii cuidam, cui legionum & provinciae maximae
 imperium commissum fuerat ab Imperatore, interroganti,
Quomodo optime imperaret aliquis? respondit: *Si non irascatur,**

λὰ δὲ ἀκούων. Ἐρομένῳ δὲ τινι εἰ καὶ αὐτὸς πλακοῦν- 52
 τας ἐσθίει; Οἶει οὖν, ἔφη, τοῖς μωροῖς τὰς μελίσσας τι-
 θέναι τὰ κηρία; Πρὸς δὲ τῇ Ποικίλῃ ἀνδριάντα ἰδὼν τὴν 53
 χεῖρα ἀποκεκομμένον, Ὁψέ ποτε, ἔφη, Ἀθηναίους εἰ-
 κόνι χαλκῇ τετιμηκέναι τὸν Κυναίγειρον. Καὶ μὴν καὶ 54
 Ρουφῖνον τὸν Κύπριον, λέγω δὲ τὸν χωλὸν, τὸν ἐκ τοῦ
 Περιπάτου, ἰδὼν ἐπιπολὺ τοῖς Περιπάτοις ἐνδιατρίβον-
 τα, Οὐδέν ἐστιν, ἔφη, ἀναισχυντότερον χωλοῦ Περι-
 πατητικοῦ. Ἐπεὶ δὲ ποτε ὁ Ἐπίκτητος ἐπιτιμῶν ἅμα 55
 συναβούλευεν αὐτῷ ἀγαγέσθαι γυναῖκα, καὶ παιδο-
 ποιήσασθαι, πρέπειν γὰρ καὶ τοῦτο φιλοσόφῳ ἀνδρὶ,
 ἕτερον ἀνθ' αὐτοῦ καταλπεῖν τῇ φύσει, ἐλεγκτικώτατα
 πρὸς αὐτὸν ἀπεκρίνατο, Οὐκοῦν, ὦ Ἐπίκτητε, δὸς μοι
 μίαν τῶν σαυτοῦ θυγατέρων. Καὶ μὴν καὶ τὸ πρὸς Ἐρ- 56
 μῖνον τὸν Ἀριστοτελικὸν ἄξιον ἀπομνημονεύσαι. εἰδὼς
 γὰρ αὐτὸν παγκράκιστον μὲν ὄντα, καὶ μορία κακὰ ἐρ-

5 Κυναίγειρον) Τοῦτο γὰρ Κυ- πρὸς Πέρσας ναυμαχία, πελέκει πρὸς
 ναίγειρος πίπτοντες Ἀθηναῖος ἐν τῇ Πέρτου τὴν χεῖρα ἀποκοπείς. V.

& loquatur pauca, multa vero audiat. Interrogante quodam,
 Num & ipse placentas ederet? Putasne igitur, inquit, stultis fa-
 vos strui ab apibus? Ad Poecilum cum vidisset statuam manu
 truncatam, Sero tandem, ait, statua aenea honoratum ab Athe-
 nienfibus Cynaegirum. Rufinum Cyprium, dico autem illum
 claudum, illum de Peripato, videns multum in illis ambu-
 lationibus versantem, Nihil est, inquit, claudio Peripatetico
 impudentius. Cum quondam Epictetus non sine reprehensionem
 confuleret illi uxorem ducere, & procreare liberos,
 decere enim hoc quoque virum philosophum, ut alium pro se re-
 rum naturae relinquat, sic respondit, ut planissime illum re-
 futaret, Da mihi igitur, Epictete, unam filiarum tuarum. Etiam
 illud, quod ad Aristotelicum Herminum dixit, commemo-
 rabile est. Cum observaret pessimum hominem & infinita

γαζόμενον, τὸν Ἀριστοτέλη δὲ διὰ στόματος καὶ αὐτοῦ
 τὰς δέκα κατηγορίας ἔχοντα, Ἑρμῖνε, ἔφη, ἀληθῶς
 57 ἄξιός ἐστι δέκα κατηγοριῶν. Ἀθηναίων δὲ σκεπτομένων
 κατὰ ζῆλον τὸν πρὸς Κορινθίους καταστήσασθαι θέαν
 μονομάχων, προσελθὼν εἰς αὐτοὺς, Μὴ πρότερον, ἔφη,
 ταῦτα, ὦ Ἀθηναῖοι, ψηφίσεσθε, ἀν μὴ τοῦ ἐλέου τὸν
 58 βωμὸν καβέλητε. Ἐπεὶ δὲ εἰς Ὀλυμπίαν ποτὲ ἐλθόντι
 αὐτῷ, Ἡλεῖοι εἰκόνα χαλκῇν ἐψηφίσαντο, Μηδαμῶς
 τοῦτο, ἔφη, ὦ ἄνδρες Ἡλεῖοι, μὴ δόξῃτε ὀνειδίζειν τοῖς
 προγόνοις ὑμῶν, ὅτι μήτε Σωκράτους, μήτε Διογέους
 59 εἰκόνα ἀνατεθείκασιν. Ἠκουσα δὲ αὐτοῦ ποτε καὶ πρὸς
 τὸν τῶν νόμων ἔμπειρον ταῦτα λέγοντος, ὅτι κινδυνεύουσι
 ἄχρηστοι εἶναι οἱ νόμοι, ἂν τε πονηροῖς, ἂν τε ἀγαθοῖς
 γράφονται· οἱ μὲν γὰρ οὐ δεόνται νόμων, οἱ δὲ ὑπὸ νόμων
 60 εὐδὲν βελτίους γίγνονται. Τῶν δὲ Ὀμήρου στίχων ἕνα
 ἦδε μάλιστα,

6 Ἐλέου τὸν βωμὸν) Εἰ γὰρ ὁ
 ἑλέου βωμὸς οἰκτιρμονας κηρύττει
 Ἀθηναίους, πῶς ἂν ἀνάσχοισθε, φη-

σι, τοιοῦτον ἄμυν πρᾶγμα θεῖσθαι;
 V.

patrantem mala, Aristotelem autem & decem illius categorias [praedicamenta] in ore habentem; Vere, ait, Hermine, dignus es decem categoriis [accusationibus.] Atheniensibus emulatione quadam Corinthiorum de gladiatorum constituendo spectaculo deliberantibus, progressus inter illos, Ne prius, inquit, o Athenienses, de his in suffragium ite, quam Misericordiae aram sustuleritis. Cum Olympiam venienti Elienses aeneam statuam decernerent, Nequaquam, inquit, o viri Elienses, hoc facite, ne exprobrare videamini maioribus vestris, qui neque Socrati statuam, neque Diogeni posuerint. Audivi illum quondam ad iurisperitum ista dicere: Inutiles fere leges esse, sive bonis scribantur, sive malis: alteros enim nec indigere legibus, alteros nihilo a legibus fieri meliores. Homeri versuum unum maxime cantillabat;

Κάτθαν' ὁμῶς ὁ, τ' ἀεργὸς ἀνὴρ, ὅ, τε πολλὰ ἐργῶς.
 Ἐπῆναι δὲ καὶ τὸν Θεοσίτην, ὡς Κυνικόν τινα δημηγόρον. 61
 Ἐρωτηθεὶς δὲ ποτὲ, τίς αὐτῷ ἀρέσκοι τῶν Φιλοσόφων, 62
 ἔφη, Πάντες μὲν θαυμαστοί· ἐγὼ δὲ Σωκράτη μὲν σέ-
 βω, θαυμάζω δὲ Διογένην, καὶ Φιλῶ Ἀριστιππον.
 Ἐβίου δὲ ἔτη ὀλίγου δέοντα τῶν ἑκατὸν, ἄνοσος, ἄλυ- 63
 πος, οὐδένα ἐνοχλήσας τί, ἢ αἰτήσας, Φίλοις χρήσιμος,
 ἐχθρὸν οὐδένα οὐδὲ πώποτε ἐσχηκώς. καὶ τοσοῦτον ἔρωτα
 ἔσχον πρὸς αὐτὸν Ἀθηναῖοί τε αὐτοὶ, καὶ ἅπαντα ἡ Ἑλ-
 λας, ὥστε παρίοντι ὑπεξανίστασθαι μὲν τοὺς ἄρχον-
 τας, σιωπῇ δὲ γίνεσθαι παρὰ πάντων. τὸ τελευταῖον
 δὲ, ἥδη ὑπὲρ γῆρας ὢν, ἄκλητος εἰς ἣν τύχην παριῶν οἰ-
 κίαν, ἐδείπνει, καὶ ἐκάβευδε, τῶν ἐνοικούντων Θεοῦ τινα
 ἐπιφάνειαν ἡγουμένων τὸ πρᾶγμα, καὶ τινα ἀγαθὸν
 δαίμονα εἰσεληλυθέναι αὐτοῖς εἰς τὴν οἰκίαν. παρίοντα δὲ
 αἱ ἄρτοπώλιδες ἀνθελκον πρὸς αὐτὰς, ἐκάστη ἀξιόυσα

Mors simul ignavum rapit, & qui multa patravit.
 Therfitem laudabat, ut Cynicum quendam concionatorem.
 Interrogatus, Quis philosophorum maxime sibi probaretur?
 Omnes quidem, ait, admirabiles: ego vero Socratem veneror, mi-
 ror Diogenem, amo Aristippum. Vixit annos non multos in-
 fra centum, sine morbo, sine dolore, nemini molestus cum
 fuisset, a nemine quidquam cum petiisset: utilis amicis,
 qui inimicum nunquam quemquam habuisset. Tanto illum
 amore profecuti sunt cum ipsi Athenienses, tum universa
 Graecia, ut prodeunti in publicum assurgerent principes,
 silentium autem ab omnibus illi praestaretur. Denique cum
 ultimam senectutem iam egressus esset, invocatus quam-
 cunque haberet domum ingressus, coenabat ibi pernocta-
 batque: quam rem Dei alicuius adventum interpretaban-
 tur incolae, bonumque aliquem genium domum ad se in-
 troisse. Praetereuntem panum venditrices certatim ad se

παρ' αὐτῆς λαμβάνειν τὸν ἄρτον, καὶ τοῦτο εὐτυχίαν
 ἐαυτῆς ἢ δωδεκάτην ᾤετο. καὶ μὴν καὶ οἱ παῖδες ὁπώρας
 64 προσέφερον αὐτῷ, πατέρα ὀνομάζοντες. Στάσεως δὲ πό-
 τε Ἀθήνησι γενομένης, εἰσῆλθεν εἰς τὴν ἐκκλησίαν, καὶ
 Φανείς μόνον, σιωπᾶν ἐποίησεν αὐτούς. ὁ δὲ, ἰδὼν ἤδη
 65 μετεγνωκότας, οὐδὲν εἰπὼν καὶ αὐτὸς ἀπηλλάγη. Ὅτε
 δὲ συνῆκεν, οὐκ ἔβ' οἷός τε ὦν αὐτῷ ἐπικουρῶν, εἰπὼν πρὸς
 τοὺς παρόντας τὸν ἐκαγώνιον τῶν κηρύκων πόδα,

Λήγει μὲν ἄγων τῶν καλλίστων ἄλλων ταμίας·

Καιρὸς δὲ καλεῖ μηκέτι μέλλειν.

καὶ πάντων ἀποσχόμενος ἀπῆλθε τοῦ βίου Φαιδρὸς, καὶ
 66 οἷος αἰεὶ τοῖς ἐντυγχάνουσιν ἐφαίνεται. Ὀλίγον δὲ πρὸ τῆς
 τελευτῆς ἐρομένου τινὸς, περὶ ταΦῆς τί κελεύεις; Μὴ πα-
 λυπραγμανεῖτε, ἔφη· ἡ γὰρ ὁδμή με θάψει. Φαμέναι
 δὲ ἐκείνου, τί οὖν οὐκ αἰσχρὸν ἄνέοις καὶ κυτὶ βορᾶν προ-
 τεβεῖναι τηλικούτου ἀνδρὸς σῶμα; Καὶ μὴν αὐδὲν ἀπο-

trahere, postularis unaquaque a se panem uti caperet, eo-
 que se feliciorē, quae dederat, iudicare. Quin pueri fru-
 ctus illi offerre, & appellare patrem. Seditiōne aliquando
 Athenis exorta, in concionem prodiit, ipsaque praesentia
 sua silentium procuravit. At ille cum videret, iam illos re-
 sipuisse, verbo nullo prolato iterum discessit. Cum intelli-
 geret, se non amplius praestare sibi opem posse, dixit ad
 praesentes, praeconum illud in certaminum ludis carmen:

Ludus finit, Pulchram tribuens

Meritis laurum, Tempusque vocat,

Prohibetque moras:

atque abstinens omnibus, vita discessit: hilaris, & qualis sem-
 per his, qui illum vidissent, apparuit. Paulo ante mortem
 interrogante aliquo, *De sepultura quid iubes?* Nolite labora-
 re, inquit, odor me sepeliat. Dicente autem illo: *Quid? nonne*
surpe avibus canibusque cibum iacere talis viri corpus? Quin,

πον, ἔφη, τοῦτο, εἰ μέλλω καὶ ἀποθανὼν ζῶντις τισὶ
 χρήσιμος ἔσσεσθαι. Οἱ μὲντοι Ἀθηναῖοι καὶ ἔθαψαν αὐ- 67
 τὸν δημοσίᾳ μεγαλοπρεπῶς, καὶ ἐπιπολὺ ἐπένθησαν,
 καὶ τὸν θῶκον τὸν λίθινον, ἐφ' οὗ εἰώθει, ὅποτε κάμνοι,
 ἀναπαύεσθαι, προσεκύνουν, καὶ ἑστεφάνουν ἐς τιμὴν
 τοῦ ἀνδρὸς, ἡγούμενοι ἱερὸν εἶναι καὶ τὸν λίθον, ἐφ' οὗ
 ἐκαθέζετο. ἐπὶ μὲν γὰρ τὴν ἐκφοράν οὐκ ἔστιν ὅστις οὐκ
 ἀπήντησε, καὶ μάλιστα τῶν φιλοσόφων. οὗτοι μὲντοι
 ὑποδύντες ἐκόμιζον αὐτὸν ἄχρι πρὸς τὸν τάφον. Ταῦτα
 ὀλίγα πάνυ ἐκ πολλῶν ἀπεμνημόνευσαι· καὶ ἔστιν ἀπὸ
 τούτων τοῖς ἀναγινώσκουσι λογίζεσθαι, ὅποιος ἐκεῖνος
 ἀνὴρ ἐγένετο.

ait, nihil absurdi hoc, si mortuus etiam animalibus quibusdam
 utilis sit. Verum Athenienses & publico illum funere ma-
 gnifico extulere, & luxerunt diu, & lapideam sedem, in
 qua acquiescere fessus solebat, adorabant, coronabantque
 honoris viro habendi causa, rati sacrum etiam esse, in quo
 federat, lapidem. Ad funus quidem nemo fuit quin proce-
 deret, philosophorum praesertim. Hi quidem subeuntes fe-
 retrō ad sepulcrum illum portarunt. Haec pauca sane de
 multis commemoravi. Et est de his quoque existimandi co-
 pia lectoribus, qualis ille vir fuerit.

Ε Ρ Ω Τ Ε Σ.

ΛΥΚΙΝΟΣ ΚΑΙ ΘΕΟΜΝΗΣΤΟΣ.

Ι ΛΥΚ. ΕΡΩΤΙΚΗΣ παιδιᾶς, ἐταῖρέ μοι Θεόμνηστε, ἐξ
 ἐωθινῷ πεπλήρωκας ἡμῶν τὰ κεκμηκότα πρὸς τὰς συν-
 εχεῖς σπουδᾶς ὧτα· καί μοι σφόδρα διψῶντι τοιαύτης
 ἀνέσεως, εὐκαιρὸς ἡ τῶν ἱλαρῶν σου λόγων ἐρρῷ χάρις.
 Ἀσθενὴς γὰρ ἡ ψυχὴ διηνεκοῦς σπουδῆς ἀνέχεσθαι.
 ποθοῦσι δ' οἱ Φιλότιμοι πόνοι, μικρὰ τῶν ἐπαχθῶν Θρο-
 τίδων χαλασθέντες, εἰς ἡδονὰς ἀνίσθαι. πάνυ δὲ με
 ὑπὸ τὸν ὄρθρον ἡ τῶν ἀκολάστων σου διηγημάτων αἰμύ-
 λη καὶ γλυκεῖα πειθὼ κατεύφρανε· ὥστ' ὀλίγου δεῖν

7 Ἀσθενὴς γὰρ) Ἄγαν, καὶ θυ-
 σικῆς θρασύας ἔχοντες τὸ χαρίον,
 ὅτι τὰ ἐν γενέσει πάντα διὰ τὴν τῆς
 ὕλης ἀσθενείαν, οὐχ οἶατέ ἐστιν ὑπο-
 στεγνῶν τὰ εἶδη ἐνδελεχῶς, οὐδὲ τῆς
 τοῦ ἱαντίου ἐπισόδου ἀνέπαφα,
 ἀλλ' ἡ πατρὸς παρουσία ὥσπερ

τινὰ ἀντιστοιχίαν προμνησθεῖται τῆς ἀπὸ τοῦ
 ἱτέρου ἐγκόπου ἤδη ἐνεργείας, ταύτη
 γε δὴ, καὶ τῇ ἀνὰ μέρος ἐκατέρων
 ὑπαλλαγῇ σώζεσθαι καὶ τὸ ὑποκί-
 μνον ἀφορμᾶς λαμβάνει τὸ ἥδη κακ-
 μῆκος ἐπαγόμενος τοῦ ἐπισιαιόντος,
 τῇ τῶν ἱαντίων καταδόχῃ. V.

Α Μ Ο Ρ Ε Σ.

LYCINUS AC THEOMNESTUS.

Lyc. **A**MATORIO lusu, Theomneste sodalis, a mane in-
 de implevisti mihi fatigatas ad perpetua seria aures; mihi-
 que vehementer eiusmodi remissionem sitienti, opportuna
 admodum fluxit hilarium sermonum tuorum venustas. In-
 firmior enim est animus, quam qui perpetuam contentio-
 nem ferre possit: desiderantque ambitiosi labores, gravibus
 parumper curis laxati, in voluptates remitti. Me sane hoc
 matutino petulantium sermonum tuorum loquacitas, dul-
 cisque suada oblectavit, ut parum abesset, quin Aristides

Ἀριστείδης ἐνόμιζον εἶναι, τοῖς Μιλησιακοῖς λόγοις ὑπερ-
κηλούμενος. ἀχθομαί τε, νῆ τοὺς σοὺς ἔρωτας, οἷς πλα-
τὺς εὐρέθῃ σκοπὸς, ὅτι πέπαυσαι διηγούμενος. καὶ σε
πρὸς αὐτῆς ἀντιβολοῦμεν Ἀφροδίτης, εἰ περιττὰ με λέ-
γειν ἔοικας, εἴ τις ἄρρην, ἢ καὶ, νῆ Δία, θῆλυς ἐφεί-
ται σοι πόθος, ἡρέμα τῇ μνήμῃ ἐκκαλέσασθαι. καὶ γὰρ
ἄλλως ἑορταστικὴν ἄγομεν ἡμέραν, Ἡράκλεια θύον-
τες. οὐκ ἀγνοεῖς δὲ δήπου τὸν θεὸν ὡς ὄξυς ἦν πρὸς Ἀ-
φροδίτην· ἥδιστα οὖν δοκεῖ μοι τῶν λόγων τὰς θυσίας
προσῆσθαι.

ΘΕΟΜΝ. Θᾶπτον ἂν μοι, ὦ Λυκῖνε, θαλάττης κύ- 2
ματα, καὶ πυκνὰς ἀπ' οὐρανοῦ νιφάδας ἀριθμήσειας, ἢ
τοὺς ἐμοὺς ἔρωτας. ἔγωγ' οὖν ἅπασαν αὐτῶν κενὴν ἀπο-
λελεῖσθαι φαρέτραν νομίζω, καὶ ἐπ' ἄλλον τινὰ πτῆ-
ναι θελήσωσιν, ἀνοπλος αὐτῶν ἢ δεξιὰ γελασθήσεται.
σχεδὸν γὰρ ἐκ τῆς ἀντίπαιδος ἡλικίας εἰς τοὺς ἐφήβους

mihi viderer, Milefiis sermonibus supra modum oblecta-
tus: atque fero moleste, per tibi tuos amores *iuro*, quibus
latus adeo scopus inventus es, quod narrare defuisti: ac
per ipsam te Venerem obsecro, (si forte vana me dicere
putas) sive masculus aliquis, sive femineus tibi amor im-
missus est, ut placide illum memoriae ope huc evoces. Nam
alioquin festum agimus diem, sacrificantes Herculi: non
ignoras autem Deum hunc, quam acer fuerit in Venerem:
lubentissime igitur videtur mihi sermonum talium victimas
admissurus.

Theomn. Citius mihi, Lycine, fluctus maris, densosque
nivis floccos numeraveris, quam meos Amores. Equidem
omnem illorum inanem relictam pharetram arbitror, & si
involare in alium quemquam voluerint, inermis illorum
dextra ridebitur. Nam ab eo fere inde tempore, quo e pue-
rili aetate ad pubertati proximos transii, ab aliis cupidita-

κριβείς, ἄλλαις ἐπ' ἄλλων ἐπιθυμίαις βουκολοῦμαι·
 διάδοχοι ἔρωτες ἀλλήλων, καὶ πρὶν ἢ λῆξαι τοὺς προτέ-
 ρους, ἄρχονται δεύτεροι, κάρηνα Λερναῖα τῆς παλιμ-
 φυοῦς Ἰδρας πολυπλοκάτερα, μὴδ' Ἴολεων βοηθὸν
 ἔχειν δυνάμενα. πυρὶ γὰρ οὐ σβέννυται πῦρ, οὕτω τις
 ὑγρὸς τοῖς ὅμμασιν ἐνοικεῖ μύωψ, ὃς ἅπαν κάλλος εἰς
 αὐτὸν ἀρπάζων ἐπ' οὐδενὶ κόρῳ παύεται. καὶ συνεχὲς
 ἀπορεῖν ἐπέρχεται μοι, τίς οὗτος Ἀφροδίτης ὁ χόλος· οὐ
 γὰρ Ἡλιάδης ἐγώ τις, οὐδὲ Λημνιάδων ἕρις, οὐδὲ Ἱπ-
 πολύτειον ἀγροικίαν ὀφρυώμενος, ὡς ἐρεθίσαι τῆς θεοῦ
 τὴν ἀπαυστον ταύτην ὀργήν.

- 3 ΛΥΚ. Πέπαυσο τῆς ἐπιπλάστου καὶ δυσχεροῦς ταύ-
 της ὑποκρίσεως, Θεόμνηστε. ἄχθη γὰρ ὅτι ταύτῃ τῷ
 βίῳ ἡ τύχη προσεκλήρωσέ σε, καὶ χαλεπὸν εἶναι νομί-
 ζεις, εἰ γυναιξὶν ὠραίαις, καὶ μετὰ παίδων τὸ καλὸν

1 Βουκολοῦμαι) Κατατρέχομαι.

V.

4 Ἴολεων) Τὸν Ἴολαον. G.

8 Οὐ γὰρ Ἡλιάδης) Διὰ τὴν Πασ-
 σιφάν, ἐπεὶ Ἡλίου οὐσα ἐκ μηνίδος
 Ἀφροδίτης ταύρου ἠράσθη. V.

9 Οὐδὲ Λημνιάδων ἕρις) Ἐπὶ καὶ
 ταῖς Λημνίαις γυναιξὶν ἰγχοτος Ἀ-
 φροδίτη γινομένη, εἴτα δυσάδεις αὐ-
 τὰς ποιήσασα, ἀπαικίτους αὐτὰς
 ποῖσαι τοὺς ἀνδρας αὐτῶν ἀνάγκασ-
 σιν. V.

tibus post alias ludor. Succedunt sibi invicem amores, &
 ante adeo, quam priores definant, incipiunt alteri, Lernaea
 capita, renascentis illius Hydrae capitibus magis multipli-
 cia, nec Iolaum adiutorem admittentia. Neque enim igni
 ignis exstinguitur. Vegetum adeo oculis meis oestrum in-
 fidet, quod pulchritudinem omnem ad se rapiens satietate
 nulla quiescit. Ac saepe in mentem mihi venit dubitare,
 quae sit tanta Veneris ira. Neque enim de Solis progenie
 sum, neque Lemniarum offensioris reus, neque Hippo-
 lytea rufficitate superciliosus, ut irritaverim implacabilem
 hanc Deae iram.

Lyc. Define fictam hanc & molestam simulationem, Theo-
 mneste. Gravaris enim, hanc te vitam a Fortuna fortitum,
 ac durum esse putas inter mulieres formosas, & pueros

ἀνθούτων ὀμιλεῖς· ἀλλὰ σοι καὶ καθαρσίαν τάχα δέ-
σει πρὸς τὸ δυσχερές οὕτω νόσημα· δεινὸν γὰρ τὸ πάθος·
ἀλλ' οὐχὶ τοῦτον τὸν πολὺν ἐκχέας λῆρον, εὐδαίμονα
σαυτὸν εἶναι νομεῖς, ὅτι σοι ὁ θεὸς οὐκ αὐχμηρὰν γεωρ-
γίαν ἐπέκλωσεν, οὐδ' ἐμπορικὰς ἄλας, καὶ στρατιώτην
ἐν ὅπλοις βίον, ἀλλὰ λιπαρὰ παλαῖστροι μέλουσί σοι,
καὶ Φαιδρὰ μὲν ἐσθῆς μέχρι πόδων τὴν τρυφὴν καθει-
μένη, διακριδὸν δ' ἡσκημένης κόμης ἐπιμέλεια. τῶν γε
μὴν ἐρωτικῶν ἡμέρων καὶ αὐτὸ τὸ βασανίζον εὐφραίνει,
καὶ γλυκὺς ὁδὸς ὁ τοῦ πόθου δάκνει· πειράσας μὲν γὰρ
ἐλπίζεις· τυχάν δ' ἀπολέλαυκας· ἴση δὲ ἡδονὴ τὸ παρ-
εἶναι καὶ τὸ μέλλον. ἔναγχος γοῦν διηγούμενου σου τὸν
πολὺν, ὡς καὶ παρ' Ἡσιόδῳ, κατάλογον, ὃν ἀρχῇθεν
ἠράσθης, ἱλαρὰ μὲν τῶν ὀμμάτων αἱ βοαὶ τακερῶς
ἀνυγραίνοντο· τὴν Φωνὴν δ' ἴσην τῇ Λυκάμβου θυγα-
τρὶ λεπτὸν ἀφιδύων, ἀπ' αὐτοῦ τοῦ σχήματος εὐδὺς

5 Ἄλλης Πλάτας. V.

pulchre florentes versati? Forte etiam piaculis tibi quibus-
dam opus erit ad difficilem adeo morbum: gravis enim
aegrimonia. Quin tu effusis multis id genus nugis beatum
te esse putas, quod non squalidam tibi agriculturam fāto
Deus attribuit, neque mercatorum errores, militaremve
in armis vitam: sed pingues tibi palaestrae curae sunt, ac
laeta vestis ad pedes usque luxum demittens; comaeque cu-
ra in discrimen pexae. Ceterum amatoriorum desideriorum
ipsa etiam tormenta exhilarant, dulcisque dens cupiditatis
mordet. Post experimenta enim speras: frueris iam potitus.
Aeque voluptati est praesens, ac futurum. Nuper enim cum
recitares longum, qualis est apud Hesiodum, catalogum
amorum ab initio inde tuorum, hilares oculorum conie-
ctus molliter fluctuabant: vocem vero, qualis Lycambae
filiae fuit, blande suaviterque extenuans, ipso illo habitu

δῆλος ἦς, οὐκ ἐκείνων μόνων, ἀλλὰ καὶ τῆς ἐπ' αὐτοῖς
μνήμης ἐρῶν. ἀλλ' εἴ τι σοι τοῦ κατὰ τὴν Ἀφροδίτην
περίπλου λείψανον ἀφεῖται, μηδὲν ἀποκρύψῃ, τῷ δὲ
Ἡρακλεῖ τὴν θυσίαν ἐντελῇ παράσχου.

- 4 ΘΕΟΜΝ. Βουφάγος μὲν ὁ δαίμων, ὦ Λυκῖνε, καὶ
ταῖς ἀκάπνοις, ὥς Φασι, τῶν θυσιῶν ἥκιστα τερπόμε-
νος. ἐπεὶ δ' αὐτοῦ τὴν ἐτήσιον ἐορτὴν λόγῳ γεραίρομεν,
αἱ μὲν ἐμαὶ διηγῆσεις ἐξ ἑωθινοῦ παραταβεῖσθαι κόρον
ἔχουσιν. ἡ δὲ σὴ Μοῦσα τῆς συνήθους μεθαρμοσαμένη
σπουδῆς, ἰλαρῶς τῷ θεῷ συνδιημερευσάτω. καὶ μοι γε-
νοῦ δικαστῆς ἴσος, ἐπεὶ μὴδ' εἰς ἑτερόν σε τοῦ πάβους ρέ-
ποντα ὀρῶ, ποτέρους ἀμείνονας ἡγῇ τοὺς Φιλόπαιδας, ἢ
τοὺς γυναῖοις ἀσμενίζοντας; ἐγὼ μὲν γὰρ ὁ πληγεὶς
ἐκατέρῳ, καθάπερ ἀκριβοῦς τρυτάνη ταῖς ἐπ' ἀμφοτέρας
πλάστιγξιν, ἰσορρόπως ταλαντεύομαι· σὺ δὲ ἐκτὸς ὦν,
ἀδεκάστῳ κριτῇ τῷ λογισμῷ τὸ βέλτιον αἰρήσῃ. πάντα

statim declarabas, te non ipso modo, sed eorum quoque
amare memoriam. Sed si quae tibi de illa Venerea circum-
navigatione sunt reliquiae repositae, ne quid occulta, ve-
rum perfectam Herculi victimam praesta.

Theomn. Ille quidem Deus, Lycine, solidos boves vo-
rat, & victimis sine fumo, ut aiunt, minime delectatur.
Quandoquidem autem annum illius diem festum sermone
honoramus, meae narrationes a matutino inde extantae fa-
tietatem habent. Tua vero Musa a consueto studio ad aliud
quasi cantus genus concinnata, hilariter cum Deo hunc
diem transigat: fiasque mihi aequus arbiter, cum in neu-
trum te morbum proclivem videam, quos meliores putes,
puerorumne amatores, an eos, qui feruntur in muliercu-
las? Ego enim utroque amore percussus, ut exacta trutina
utrisque lancibus, momentis libror aequalibus. Tu vero,
qui extra causam sis, incorrupto iudice, ratiocinatione;

δὴ περιέλῶν ἀκκισμὸν, ὦ Φιλότης, ἣν πεπίστευκέ σοι
ψῆφον ἢ περὶ τῶν ἐμῶν ἐρώτων κρίσις, ἥδη Φέρε.

ΛΥΚ. Παιδιάς, ὦ Θεόμνηστε, καὶ γέλατος ἡγῇ τὴν
διήγησιν· ἢ δ' ἐπαγγέλλεται τι καὶ σπουδαῖον. ἔγωγ'
αὖν ἐξ ὑπογυίου τῆς ἐπιχειρήσεως ἡψάμην, εἰδὼς ὅτι
λίαν, ἀλλ' οὐ παλαιᾶς· ἐξ ὅτου δυοῖν ἀνδρῶν ἀαηκοῦς,
περὶ τούτοις συντόνως ὡς ἀμιλλωμένοι, ἔτι τὴν μνήμην
ἐναυλον ἔχω. διήρητο δ' αὐτῶν ἅμα τοῖς λόγοις τὰ πά-
θη, καὶ οὐχ ὥσπερ σὺ κατ' εὐκολίαν ψυχῆς αὐπνός ὢν,
διττοὺς ἄρυσσαι μισθοὺς.

Τὸν μὲν βουκολέων, τόνδ' ἄργυφα μῆλα νομεύων.
ἀλλ' ὁ μὲν ὑπερφυῶς παιδικοῖς ἦδετο, τὴν θῆλειαν Ἀ-
φροδίτην βάραθρον ἡγούμενος, ὁ δ' αἰγνεύων ἐρωτος ἄρρε-
νος, εἰς γυναῖκας ἐπτόητο. δυοῖν οὖν μαχομένοι παθεῖν

1 Ἀκκισμὸν) Προσποιήσιν. V.
5 Ὑπογυίου) Ἐκ τοῦ ἐγγὺς ὑπό-
γυιου, ἐγγύτερον, πρόσφατον, τισι
στὶ γινόμενον, τὸ πρὸ ὀλίγου καὶ

μετ' ὀλίγον. V.
8 Ἐναυλον ἔχω) Οὐ πρὸ πολλοῦ
μνημονεύομένην ἢ ἐναχουμένην. V.
10 Ἄρυσσαι) Λαμβάνεις, δέχῃ. V.

quod melius est, eliges. Omni igitur resecta dissimulatione,
sodalis, quem tibi calculum iudicium de meis amoribus per-
misit, eum iam ferto.

Lyc. Ludine tu, Theomneste, & risus putas eam tracta-
tionem? at ea serius etiam quiddam pollicetur. Ego enim
nuper manum operi admovi, ac scio, valde id quidem se-
rius, ac minime ludi, ex quo duo viros audiui de hisce
rebus, quanta potest contentione, certantes, cuius memoria
aures adhuc personare videntur. Divisi erant illorum cum
sententiis etiam affectus: nec uti tu, prout commodum est,
pervigil mercedem capis duplicem,

Hanc armenta regens, pecora illam candida pascens:

sed alter supra modum puerorum oblectabatur amoribus;
barathrum iudicans Venerem muliebrem; alter purus ab
amore masculino, furebat in feminas. Cum igitur arbiter es-

ἀγανοθετήσας ἄμιλλαν, οὐδ' ἂν εἰπεῖν δύναίμην, ὥς
ὑπερευφράνθη. καὶ μοι τὰ τῶν λόγων ἵχνη ταῖς ἀκοαῖς
ἐνεοφράγισται σχεδόν, ὥς ἀρτίως εἰρημένα. πᾶσαν οὖν
ἐπιτιμήσεως ἀφορμὴν ἐκ ποδῶν ἀποθέμενος, ἀπαρ' ἁμ-
φοῶν ἤκουσα λεγόντων, κατὰ τὸ ἀκριβὲς ἐπέξειμί σοι.

ΘΕΟΜΝ. Καὶ μὴν ἔγωγε ἀπαναστὰς ἔνθεν, ἀπαν-
τικρὺ καθεδούμαι σοι,

Δέγμενος Αἰακίδην ὁπότε λήξειεν αἰείδων.

σύ δ' ἡμῖν τὰ πάλαι κλέα τῆς ἐρωτικῆς διαφορᾶς,
μελωδία περαίνειν.

- 6 ΛΥΚ. Ἐπ' Ἰταλίαν μοι πλεῖν διανοομένην ταχυ-
ναυτοῦν σκάφος εὐτρέπιστο, τούτων τῶν δικρότων, οἷς
μάλιστα χρῆσθαι Λιβυροὶ δοκοῦσιν, ἔθνος Ἰωνίῳ κόλ-
πῳ παρωκισμένον. ὥς δ' ἔνῃν, πάντας ἐπιχωρίους θεοὺς

12 Διχρότων) Δίχροτα, δῖον,
πλοῖα μοῖρῃ ἐστίν, ἃ καὶ δίχροτα
κατεσκευάσαντο. Τινὰ δὲ καὶ ἐκ
πρόμνης καὶ ἐκ τῆς πρόρας ἑκατέρω-
θεν πηδαλίοις ἴσχυντο· ὅπως αὐτοῖς
πρὸς μὴ μεταστροφόμενοι καὶ ἐπιπλέω-

σι καὶ ἀναχωρῶσι. καὶ τοὺς ἐναν-
τίους ἐκ τῶν πρόσπλων καὶ ἀπὸ πλοῦ
αὐτῶν σφάλλασι. V. In altero
Vossiano haec tantam legas: Δι-
χρότων) Δίχροτος ἢ δύο εἰσεστίας
ἔχουσα.

fem certaminis inter pugnantes duos affectus, dicere non
possum, quam incredibiliter delectatus fim. Atque sermo-
num mihi illorum vestigia, velut sigillo quodam, impressa
sunt auribus, quasi modo dicta essent. Quare deposita sta-
tiam omni reprehensionis tuae occasione, quae utrifque di-
centibus audiui, accurate tibi enarcto.

Theomn. At ego paulum hinc discedens e regione tibi
confidebo,

Aeacidi intentus, dum cesset fundere carmen.

Tu vero iam nobis antiquam gloriā amatoriae illius con-
certationis, cantu perage.

Lyc. Versus Italiam navigare mihi cogitanti navigium ve-
lox paratum erat, de biremium illo genere, quibus maxi-
me uti videntur Liburni, ad Ionium sinum gens habitans.

προσκυνήσας, καὶ Δία ξένιον ἵλεω συνεΦάσασθαι τῆς
 ἀποδήμου στρατείας ἐπικαλεσάμενος, ἀπ' ἄστεος ὀρικῶ
 ζεύγει κατήκειν ἐπὶ θάλασσαν. εἶτα τοὺς παραπέμπαν-
 τὰς με δεξιωσάμενος, (ἡκολούθει δὲ παιδείας λειπαρῆς
 ὄχλος, οἱ συνεχῆς ἡμῖν ἐντυγχάνοντες ἀνιαρῶς διεζεύγνυν-
 το) τῆς πρύμνης γούν ἐπιβας ἐγγύς ἐμαυτὸν ἰδρύσαι τοῦ
 κυβερνήτου. καὶ ῥαδίῳ τῷ τῶν ἐλατήρων μετὰ μικρὸν
 ἀπὸ τῆς γῆς ἀναχθέντες, ἐπειδὴ μάλα καὶ κατόπιν ἡ-
 μᾶς ἐκύμαινον αὖραι, τὸν ἰσθμὸν ἐκ τῶν μεσοκοίλων ἀπά-
 ραντες καρχησίῳ τὸ κέρασ προσεστείλαμεν. εἶτ' ἀθρόας
 κατὰ τῶν κάλων τὰς ὀνόνας ἐκχέαντες, ἥρμα πημπλα-
 μένου τοῦ λίνου, κατ' οὐδέν, οἶμαι, βέλους ἐλάττονι ροί-
 ζῳ διππτάμεθα, βαρὺ τοῦ κύματος ὑπαβρυχομένου περὶ
 τὴν σχίζουσαν αὐτὸ πῶραν. Ἀλλ' ἃ γε μὴν ἐν τῷ με- 7
 ταξῷ παράπλω σπουδῆς ἢ παιδείας ἐχόμενα συνηέχθη,
 καιρὸς οὐ πάνυ μηχανέεν. ὥς δὲ τῆς Κιλικίας τὴν ἑφ' αὐλὸν
 16 ἑφ' αὐλὸν) Παραβαλλαττίαν. V.

Quantum vero licebat, patrios Deos omnes cum adora-
 fem, & Iove hospitali invocato, ut volens propitius pere-
 grinam militiam una capefferet, mulis iunctis ab urbe ad
 mare descendit. Tum complexus eos, qui me deduxerant,
 (sequebatur autem assidua eruditionis [eruditorum] turba,
 qui perpetuo mecum versati cum molestia iam disjunge-
 bantur) & puppim conscendens prope gubernatorem affe-
 di. Atque remorum impetu brevi tempore de terra in ah-
 tum evecti, cum etiam post nos auræ fluctus vehementer
 moverent, malum ex media navi, e carchesio autem an-
 tennam statim protendimus: deinde collecta per rudentes
 vela cum effudissemus, impleto sensim linteo, impetu, qui
 nihil, puto, telo concederet, volavimus fluctu graviter cir-
 ca findentem illum proram remugiente. Verum quæ inter
 illum cursum vel seria vel ludicra acciderunt, ea non ni-
 mis producenda sunt. Cum vero maritimam Ciliciæ par-

ἀμείψαντες, εἰχόμεθα τοῦ Παμφυλίου κόλπου, Χελιδονέας ὑπερβέοντες, οὐκ ἀμοχθεῖ τοὺς εὐτυχεῖς τῆς παλαιᾶς Ἑλλάδος ὅρους, ἐκάστη τῶν Λυκιακῶν πόλεων ἐπεξενούμεθα, μύθοις τὰ πολλὰ χαίροντες· οὐδὲν γὰρ ἐν αὐταῖς σαφεῖς εὐδαιμονίας ὁράται λείψανον· ἄχρι τῆς Ἡλιάδος αἰψάμενοι Ῥόδου, τὸ συνεχὲς τοῦ μεταξὺ πλοῦ

8 διαναπαῦσαι πρὸς ὀλίγον ἐκρίναμεν. Οἱ μὲν οὖν ἐρέται, τὸ σκάφος ἔξαλον ἐς γῆν ἀνασπάσαντες, ἐγγὺς ἐσκήνωσαν· ἐγὼ δ' εὐτρεπισμένου μοι ξενῶνος ἀπαντικρὺ τοῦ Διονυσίου, κατὰ σχολὴν ἐβαδίζον, ὑπερφυοῦς ἀπολαύσεως ἐμπιπλάμενος. ἔστι γὰρ ὄντως ἡ πόλις Ἡλίου, πρέπον ἔχουσα τῷ θεῷ τὸ κάλλος. ἐκπεριῶν δὲ τὰς ἐν τῷ Διονυσίῳ στοᾶς, ἐκάστην γραφὴν κατῴπτευον, ἅμα τῷ τέρποντι τῆς ὀψείας. Ἡρωϊκοὺς μύθους ἀνανεούμενος. εὐδὺ γὰρ μοι δύο, ἢ καὶ τρεῖς προσεῖρήνησαν, ὀλίγου δια-

6 Ἡλιάδος). Τῷ γὰρ Ἡλίῳ ἡ Ῥόδος ἀνέκειτο. καὶ ὅπως πολὺς ὁ λόγος. M.

14 Ἀναγεύμενος) Ἀνατάτας, ἀνακαινίσας, ἀναμνησθεῖς, ἀναγείρας, εἰς ἔννοιαν ἔλθόν. V.

tem praetervecti Pamphylium sinum attigissemus, superatis non sine labore Chelidoneis, felicibus illis antiquae Graeciae terminis, ad singulas Lyciae urbes devertimus, sermonibus plerumque nos oblectantes; nullae enim evidentes in illis Fortunarum spectantur reliquiae: donec sacram Soli Rhodum attigimus, ubi perpetuam, quae adhuc fuerat, navigationem intermittere aliquantum decrevimus. Remiges igitur, subducto e mari in terram navigio, tentoria in proximo habuerunt. Ego vero, cum hospitium mihi e regione aedis Bacchi paratum esset, otiose incedebam, incredibilis voluptatis fructu implendus. Est enim vere Solis urbs, dignam Deo pulchritudinem habens. Circumiens autem porticus templi picturam unamquamque confidero, cum visus oblectatione Heroicas simul instaurans fabulas. Statim enim duo aut tres etiam ad me confluebant, qui par-

Φόρου πᾶσαν ἱστορίαν ἀφηγούμενοι· τὰ δὲ πολλὰ καὶ αὐτὸς εἰκασία προὔλαμβάνον. Ἦδη δὲ τῆς θέας ἄλῃς 9 ἔχοντι, καὶ διανοουμένῳ μοι βαδίζειν οἰκαδὲ, τὸ ἥδιστον ἐπὶ ξένης ἀπήντησέ μοι κέρδος, ἄνδρες ἐκ παλαιοῦ χρόνου συνήθεις, οὓς οὐδ' αὐτὸς ἀγνοεῖν μοι δοκεῖς, πολλὰ-κίς ἡμῖν ἰδὼν ἐπιφοιτῶντας ἐνταῦθα, τὸν ἐκ Κορίνθου Χαρικλέα νεανίαν, οὐκ ἄμορφον ἔχοντά τι καὶ κομμωτικῆς ἀσκήσεως, ἅτε οἶμαι γυναίοις ἐνωραϊζόμενον· ἄμα δ' αὐτῷ καὶ Καλλικρατίδαν τὸν Ἀθηναῖον, τὸν τρόπον ἀπλοῖκόν. προηγούμενως γὰρ πολιτικῶν λόγων προΐστατο· καὶ ταυτησὶ τῆς ἀγοραίου ῥητορικῆς. ἦν δὲ καὶ τῷ σώματι γυμναστικός, εὐ δὲ ἄλλο τι μοὶ δοκεῖν τὰς παλαιστρας ἀγαπῶν, ἢ διὰ τοὺς παιδικοὺς ἔρωτας· ὅλως γὰρ εἰς τοῦτο ἐπτόχτο· τῷ δὲ πρὸς τὸ θῆλυ μίσει πολλὰ καὶ Προμηθεῖ κατηράτο. πόρρωθεν οὖν ἰδὼν ἐκάτερός

7 Κομμωτικῆς) Κομμωτικῆς, ἢ ὡς κόσμος. κομμωτικὸς δὲ ὁ ἐκ ἀπὸ τοῦ κόμπου, οἱ δὲ ἀπὸ τοῦ περιεργίας κόσμος, καὶ κομμωτικὸν κόπτω, κόσμος ὁ κοκομμένος τρι- οὐδετέρως. V.

va intercedente mercedula omnem mihi historiam enarrarent: pleraque autem & ipse coniectura praecipiebam. Iam satius eram spectaculo, iam domum ire cogitabam, cum, quod iucundissimum est in peregrina regione, lucrum mihi obtingit, viri a longo inde tempore familiares, quos nec tibi incognitos esse arbitror, qui saepe hic ad me ventitantes videris, Corinthium Chariclem iuvenem non deformem, habentem aliquid illius exercitationis, quae formae studet, qui mulierculis, puto, pulcher videri gestiat, & una cum illo Callicrandem Atheniensem, moribus simplicem: nam ducem veluti se atque antistitem civilium orationum & forensis illius dicendi facultatis praebebat. Sequebatur vero etiam corporis exercitationes, non aliam ob causam amans, ut mihi videbatur, palaestrae, quam ob puerorum amores, quorum studio plane esset attonitus: odio autem feminei sexus Prometheo maledicebat. Uterque igitur e longinquo

μέ, γήθους καὶ χαρᾶς πλέοι προσέδραμον. εἶθ' ὅποια Φι-
 λεί, δεξιωσάμενοι, πρὸς αὐτὸν ἐλθεῖν ἑκάτερος ἤξιον με.
 καὶ γὰρ Φιλονεικοῦντας ὁρῶν περαιτέρω, τὸ μὲν τήμερον,
 εἶπον, ὦ Καλλικρατίδα, καὶ Χαρίκλεις, ὅμῳ καλῶς
 ἔχον ἐστὶν ὑμᾶς παρ' ἐμὲ Φοιτᾶν, ἵνα μὴ πλείω τὴν ἔριν
 ἐγείρητε. ταῖς δὲ ἐφεξῆς ἡμέραις, τρεῖς γὰρ ἐνταῦθα ἢ
 τέτταρας διέγωνκα μένειν, ἀμοιβαίως ἀνθιστιάσετέ με
 10 κλήρῳ διακριθεῖς ὁ πρότερος. δοκεῖ ταῦτα. Καί κεινὴν μὲν
 τὴν ἡμέραν εἰστιάρχουν ἐγὼ, τῇ δ' ἐπιούσῃ Καλλικρα-
 τίδας, εἴτα μετ' αὐτὸν ὁ Χαρίκλεις. ἰώρων δὲ καὶ παρὰ
 τὴν ἐστίασιν ἐναργῇ τῆς ἑκατέρου διαθέσεως τεκμήρια. ὁ
 μὲν γὰρ Ἀθηναῖος εὐμόρφοις παισὶν ἐξήσκητο, καὶ πᾶς
 οἰκέτης αὐτῷ σχεδὸν ἀγένειος ἦν, μέχρι τοῦ πρώτου ὑπο-
 γραφέντος αὐτοῖς χροῦ παραμένοντες. ἐπειδὴν δὲ ἰούλοις
 αἱ παρειαὶ πυκασθῶσιν, οἰκονόμοι, καὶ τῶν Ἀθήνησι
 χωρίων κηδεμόνες ἀπεστέλλοντο. Χαρίκλεις γέ μὴν πο-

11 Ἑστίασιν) Συμπάσιον. V.

me cum conspexissent, gaudio & laetitia pleni accurrunt:
 tum, ut assolet, complexi, ad se quisque venire me postu-
 lant. Et ego ultra modum ambitiose petentes cum viderem,
Hodie, inquam, vos ambo ad me venire optimum fuerit, ne ma-
giorem tollatis rixam: proximis vero diebus, tres enim hic aut
quatuor decrevi manere, vicissim mihi coenam praebebitis: uter
autem prior, sorte decernetur. Placent ista. Itaque illo die con-
 vivator ego, postridie Callicratidas, & post ipsum Charic-
 les. Animadverti autem etiam in convivio manifesta ani-
 mi utriusque indicia. Nam Atheniensis formosis pueris erat
 instructus, & unusquisque prope servus illi imberbis, qui
 nempe, dum prima illos lanugo obumbraret, apud ipsum
 manerent; cum primum vero prima barba densarentur ge-
 nae, dispensatores, & villici agrorum in Attica dimitterentur.
 Verum Chariclem multus saltatriculorum & musica-

λὺς ὀρχηστρίδων καὶ μουσουργῶν χορὸς εἶπετο, καὶ πᾶν
τὸ δωμάτιον, ὡς ἐν Θεσμοφορίοις, γυναικῶν μεστὸν ἦν,
ἀνδρὸς οὐδ' ἀκαρῇ παρόντος, εἰ μὴ τι πονήτιον, ἢ γέ-
ρων ὑπερήλιξ ὀψοποιὸς ὀφθαίη, τοῦ χρόνου ζηλοτυπίας
ὑποψίαν οὐκ ἔχοντος. ἦν μὲν οὖν, ὡς ἔφην, καὶ ταῦθ'
ικανὰ τῆς ἀμφοτέρων γνώμης δείγματα. πολλάκις γε
μὴν ἐπ' ὀλίγον ἀψιμαχίαι τινὲς ἐπ' αὐτοῖς ἐκινήθησαν,
οὐχ ὡς πέρας ἔχειν τι τὴν ζήτησιν. ἀλλ' ἐπεὶ καιρὸς ἦν
ἀνάγεσθαι, σύμπλους ἐβελήσαντας αὐτοὺς ἐπηγόμην.
διενοοῦντο γὰρ εἰς Ἰταλίαν ἀπαίρειν ὁμοίως ἐμοί. Καὶ
δόξαν ἡμῖν Κνίδω προσορμίσαι κατὰ Θέαν, καὶ τὸ Ἀ-
Φροδίτης ἰδεῖν ποθήσαντες ἱερόν· ὑμνεῖται δὲ ταύτου τὸ τῆς
Πραξιτέλους εὐχερείας ὄντως ἐπαφροδίτον· ἥρεμα τῇ γῇ
προσηνέχθημεν, αὐτῆς, οἶμαι, τῆς Θεοῦ λιπαρὰ γαλήνη

3 Ἀκαρῇ) Ἀκαρὲς, βραχὺ, ἔξυ.
δ οὐχ οἷον τε κτεῖται. ἀκαρὲς,
ἐπίπρημα, ἐν βραχείᾳ ἄρα, ἐν ἀτό-
μῳ. V.

μάχης. V.

9 Ἀνάγεσθαι) Ἀνάγεσθαι λί-
γομεν τὴν ναῦν, ὅτε ἀπὸ γῆς εἰς πύ-
λαγος ἔρχεται. V.

7 Ἀψιμαχίαι τινὲς) Συναφαι

10 Ἀπαίρειν) Παραγνίσθαι. V.

rum chorus sequebatur, totaque domus, velut in Bonae
Deae sacris, plena erat mulierum, viro plane nullo prae-
sente; nisi forte alicubi infans, aut vetulus coquus videre-
tur; illius nempe aetatis, in quam zelotypa suspicio non
caderet. Erant igitur ista quoque, uti dixi, satis aperta sen-
tentiae utriusque specimina. Saepe autem ad parvum tem-
pus velitationes quaedam inter illos commotae sunt, non
tamen ut exitum haberet disputatio. Verum cum disceden-
di tempus esset, navigationis illos socios, quod sic vellent,
assumsi: cogitabant enim non minus, quam ego, in Italiam.
Et cum placuisset ad Cnidum appellere spectaculi causa, &
templum Veneris videre cuperemus; celebratur autem in
illo Praxiteles artis opus revera venustum: paulatim ad
terram delati sumus, ipsa, puto, Dea splendida serenitate

- πομποστολούς τὸ σκάφος. τοῖς μὲν οὖν ἄλλοις ἐμελῶν αἱ συνήβεις παρασκευαί. ἐγὼ δὲ τὸ ἐρωτικὸν ζεύγος ἐκατέρωθεν ἐξαΐαμενος, κύκλῳ περιήειν τὴν Κνίδον, οὐκ ἀγελαστὶ τῆς κεραμευτικῆς ἀκολασίας μετέχων, ὡς ἐν Ἀφροδίτῃ πόλει. στοὰς δὲ Σωστράτου, καὶ τᾶλλα, ὅσα τέρπειν ἡμᾶς ἐδύνατο, πρῶτον ἐμπεριελθόντες, ἐπὶ τὸν νεῶν τῆς Ἀφροδίτῃς βαδίζομεν, νῶ μὲν ἐγὼ τε καὶ Χαρικλῆς πᾶνυ προθύμως· Καλλικρατίδας δ' ὡς ἐπὶ Θέαν Θήλειαν, ἄκων ἥδιον ἂν, οἶμαι, τῆς Κνιδίας Ἀφροδίτῃς τὸν ἐν Θεσπιαῖς ἀντικαταλλαζόμενος ἔρατα.
- 12 Καὶ πῶς εὐθύς ἡμῖν ἀπ' αὐτοῦ τοῦ τεμένους Ἀφροδίσειοι προσέπνευσαν αὖραι. τὸ γὰρ αἶθριον οὐκ εἰς ἔδαφος ἄγονον μάλιστα, λίθων πλαξὶ λείαις ἐστρωμένον, ἀλλ' ὡς ἐν Ἀφροδίτῃς, ἅπαν ἦν γόνιμον ἡμέρων καρπῶν, ἀ ταῖς κόμαις εὐβαλέσιν ἄχρι πόρῳ βρύνοντα τὸν πέριξ αἶρα συνωρόφουν. περιττόν γε μὴν ἢ πυκνόκαρπος ἐτεθῆλει

navigium nostrum deducente. Reliquis in apparatu confue-
to occupatis, ego amatorium illud par utrinque suspensum
ducens brachiis, in orbem Cnidum circumibam, non sine ri-
su figulinae lasciviae, tanquam in Veneris urbe, particeps.
Cum autem Sostriati porticus, & quae oblectare nos po-
terant reliqua, primum obivissemus, ad Veneris templum pro-
gredimur, nos quidem, id est, ego & Charicles, lubenti ani-
mo: Callicratides autem tanquam ad muliebre spectaculum,
invitus; qui iucundius, puto, pro Cnidia Venere eum, qui
Thespis est, Cupidinem permutaturus fuerat. Et ab ipso sta-
tim conspecto Venereae velut aurae nobis adspirabant. Sub-
divalis enim area maiorem partem non in sterile solum po-
litis lapidum tabulis strata; sed tanquam in Veneris sacro
totum erat mansuetorum fructuum, fertile; cum arbores vi-
ridantibus comis in longinquum usque exuberantes, cir-
cumiectum aërem quasi tecto concluderent. Praeter cere-

μυρρίνη, παρὰ τὴν δέσποιναν αὐτῆς, δαψιλῆς πεφυκυῖα, τῶν τε λοιπῶν δένδρων ἕκαστον, ὅσα κάλλους μετείληχεν. οὐδ' αὐτὰ γέροντος ἤδη χρόνου πολὺα καθαύαιεν, ἀλλ' ὑπ' ἀκμῆς σφριγῶντα νέοις κλωσὶν ἦν ὥρια. τούτοις δ' ἀνεμέμικτο καὶ τὰ καρπῶν μὲν ἄλλως ἄγωνα, τὴν δ' εὐμορφίαν ἔχοντα καρπὸν, κυπαρίττων γε καὶ πλατανίστων αἰθέρια μήκη, καὶ σὺν αὐταῖς αὐτόμολος Ἀφροδίτης, ἡ τῆς Θεοῦ πάλαι Φυγὰς Δάφνη. παντὶ γε μὴν δένδρῳ περιπλέγδην ὁ Φίλεως προσεῖρπυε κιττός· ἀμφιλαφεῖς τε ἄμπελοι πυκνοῖς κατήρτηντο βότρυσι. τερπνότερα γὰρ Ἀφροδίτῃ μετὰ Διονύσου, καὶ τὸ παρ' ἀμφοῖν ἡδῦ, σύγκρατον· εἰ δ' ἀποζευχθεῖεν ἀλλήλων, ἦττον εὐφραίνουσιν. ἦν δ' ὑπὸ ταῖς ἄγαν παλινσκίοις ὕλαις ἱλαραὶ κλισίαι τοῖς ἐνεστιᾶσθαι θέλουσιν,

4 Σφριγῶν) Νεάζων. αὐξων. σφύζων. βράζων. εὐσποματῶν. ἀκμάζων. αἰθῶν. V.

ibid. Κλωσὶν) Κλάδοις. V.

ibid. Ὠρία) Κατὰ καιρόν. V.

5 Ἀγωνα) Ἀκαρπα. V.

10 Ἀμφιλαφεῖς) Ἀμφιλαφές, κατάσκιον, ἱκατέρωθεν βοηθούμενον. ἀμφιλαφῇ διπλοῦν, τεχνικόν τι καὶ σοφιστικόν. ἀμφιλαφές, μεγάλη, ὅτι ἀμφοτέραις χερσὶ λαμβάνεσθαι αὐτῆς ἐστι. V.

ras illa denso fructu myrtus suam apud heram vigebat, feliciter enata, reliquarumque arborum unaquaeque, quot pulchritudinem sortitae sunt. Neque illas longae aetatis canities reddiderat marcidas, sed sub ipso maturitatis fastigio novis luxuriantes ramis tempestivae erant. His immixtae erant steriles alioquin, sed pulchritudinem pro fructu habentes, cupressorum platanorumque proceritates aëriæ, & cum illis transfuga iam Veneris olim fugitiva eius Deae, laurus. Verum ad unamquamque arborem ambitiose amatoria illa hedera adrepserat. Densis vitibus crebrae pendebant uvae: iucundior quippe cum Baccho Venus, miscerique se, quod utrinque suave est, patitur; seiuncti a se invicem minus oblectant. Erant, qua densior umbrosiorque silva, hilares coenationes pro his, qui convivia ibi

εἰς ἃ τῶν μὲν ἀστικῶν σπανίως ἐπεφοίτων τινές· ἀβρότης δ' ὁ πολιτικὸς ὄχλος ἐπανηγύριζεν, ὄντως Ἀφροδισία-
 13 ζοντες. Ἐπεὶ δ' ἱκανῶς τοῖς Φυτοῖς ἐτέρωθήμεν, εἴπω τοῦ
 νεῶ παρήειμεν. ἡ μὲν οὖν θεὸς ἐν μέσῳ καθίδρυται, Πα-
 ρίας δὲ λίθου δαίδαλμα κάλλιστον ὑπερήφανον· καὶ σε-
 σηρότι γέλωτι μικρὸν ὑπομειδιῶσα. πᾶν δὲ τὸ κάλλος
 αὐτῆς ἀκάλυπτον, οὐδεμιᾶς ἐσθῆτος ἀμπεχούσης, γε-
 γύμνωται, πλὴν ὅσα τῇ ἐτέρᾳ χειρὶ τὴν αἰδῶ λεληθότως
 ἐπικρύπτειν. τοσοῦτό γε μὴν ἡ δημιουργὸς ἰσχυσε τέχνη,
 ὥστε τὴν ἀντίτυπον οὕτω καὶ καρτεράν τοῦ λίθου φύσιν
 ἐκάστοις μέλεσιν ἐπιπρέπειν. ὁ γοῦν Χαρικλῆς, ἔμμα-
 νές τι καὶ παράφορον ἐμβοήσας, Εὐτυχέστατος, εἶπε,
 θεῶν ὁ διὰ ταύτην δεθεὶς Ἄρης, καὶ ἅμα προσθαμῶν,
 λυπαροῖς τοῖς χείλεσιν ἐφ' ὅσον ἦν δυνατόν ἐκτείνων τὸν
 αὐχένα, κατεφίλει· σιγῇ δ' ἐφεστὼς ὁ Καλλικρατίδας
 κατὰ νοῦν ἀπεθαύμαζεν. ἔστι δ' ἀμφιθυρὸς αὐτῆς ὁ

8 Παρὰ λεληθότος) Λάβρα. V. 10 Ἀντίτυπον) Ἐναντίον. V.

agitare vellent, in quos urbanorum hominum raro quidam
 ventitabant; frequens autem popularium turba festos ibi
 dies, re quidem vera Veneri operantes, obibant. His plan-
 tis satis oblectati, intus in ipsum templum ingressi sumus.
 Dea igitur in medio collocata est, e Pario marmore, pul-
 cherrimum ac superbum opus, rictu aliquantulum hiascen-
 te subridens. Omnis autem illius pulchritudo nihil recta,
 vestitu nullo circumposito, nudata est, nisi quod altera
 manu pubem furtim occultat. Tantum quidem ars statua-
 ria hic valuit, ut dura adeo & valida lapidis natura mem-
 bris omnibus decora videatur. Charicles igitur, quasi furi-
 bundum quiddam alienata mente exclamans, *Beatissimus*,
 inquit, *Deorum vinctus propter hanc Mars!* & accurrens si-
 mul adpressis labiis, protensa quantum poterat cervice,
 illam deosculatur. At silentio adstans Callicratides intra ani-
 mum admiratur. Est autem utrinque aperta illius aedicula,

νέως, καὶ τοῖς θέλουσι τὴν θεὸν ἰδεῖν ἀκριβῶς, καὶ κατὰ
 κώτου, καὶ ἵνα μηδὲν αὐτῆς ἀθαύμαστον ᾖ. δι' εὐμαρείας
 οὐκ ἔστι τῇ ἑτέρᾳ πύλῃ παρελθοῦσι, τὴν ὀπισθεν εὐμορ-
 φίαν διαβρῆσαι. Δόξαν οὖν ὅλην τὴν θεὸν ἰδεῖν, εἰς τὸ 14
 πατόπιν τοῦ σηκοῦ περιήλθομεν. εἴτ' ἀνοιγείσης τῆς θύ-
 ρας ὑπὸ τοῦ κλειδοφύλακος εἶναι πεπιστευμένου γυ-
 ναιίου, θάμβος αἰφνίδιον ἡμᾶς εἶχε τοῦ κάλλους. ὁ γοῦν
 Ἀθηναῖος, ἡσυχῇ πρὸ μικροῦ βλέπων, ἐπεὶ τὰ παιδικὰ
 μέρη τῆς θεοῦ κατώπτευσεν, ἀβρόως πολὺ τοῦ Χари-
 κλέους ἐμμανέστερον ἀνεβόησεν, Ἡράκλεις, ὅση μὲν τῶν
 μεταφρένων εὐρυθμία, πῶς δ' ἀμφιλαφεῖς αἱ λαγόνες,
 ἀγκάλισμα χειρόπληθες· ὡς δ' εὐπερίγραφοι τῶν γλου-
 τῶν αἱ σάρκες ἐπικυρτοῦνται, μήτ' ἄγαν ἐλλιπεῖς αὐ-
 τοῖς ὀστέοις προσεσταλμέναι, μήτε εἰς ὑπέραγκον ἐκκε-
 χυμέμφει πτότητα· τῶν δὲ τοῖς ἰσχύοις ἐνσφραγισμένων
 ἐξ ἐκατέρων τύπων, οὐκ ἂν εἴποι τις ὡς ἡδὺς ὁ γέλως,

volentibusque accurate contemplari Deam, licet, a tergo
 etiam & sic, ut nulla eius pars admirationi non exponatur.
 Facile ergo est per alteram ianuam accedentibus eam
 etiam, quae a tergo est, pulchritudinem perspicere. Cum
 ergo placuisset totam videre Deam, ad posticum aediculae
 transivimus. Tum aperta ianua per mulierculam, cui
 clavium credita custodia erat, subitus nos stupor ad tantam
 pulchritudinem corripuit. Atheniensis igitur, qui otiose
 paulo ante spectasset, pueriles Deae partes contemplatus,
 repente furiosius etiam, quam Charicles, exclamavit,
*Hercules! quanta dorsi concinnitas, quam aptum ad amplexandum,
 manusque implendas latus. Quam venuste circumscriptae
 clunium carnes sinuantur, neque deficientes nimium, & ipsis ad-
 stictae ossibus, neque in nimiae molis pinguedinem effusae. Lacu-
 natum autem, coxis ipsis utrinque impressarum, nemo dixerit*

μηροῦ τε καὶ κνήμης ἐπ' εὐθὺ τεταμένης ἄχρι ποδός, ἡ-
 κριβωμένοι ῥυθμοί. τοιοῦτος ἄρα Γανυμήδης ἐν οὐρανῷ
 Διὶ τὸ νέκταρ ἥδιον ἐγχεῖ παρὰ μὲν γὰρ Ἥβης οὐκ ἂν
 ἐγὼ διακονουμένης ποτὸν ἐδεξάμην. ἐν θεαστικῶς ταῦτα
 τοῦ Καλλικρατίδου βοῶντος, ὁ Χαρικλῆς ὑπὸ τοῦ σφό-
 δρα θάμβους ὀλίγου δὲ ἐπεπήγει, τακερόν τι καὶ ῥέον
 15 ἐν τοῖς ὄμμασι πάθος ἀνυγραίνων. Ἐπεὶ δὲ τοῦ θανμά-
 ζειν ὁ κόρος ἡμᾶς ἀπήλλαξεν, ἐπὶ θατέρου μηροῦ σπί-
 λον εἶδομεν, ὥσπερ ἐν ἐσθῆτι κηλὶδα. ἤλεγχε δ' αὐτοῦ
 τὴν ἀμορφίαν ἢ περὶ τᾶλλα τῆς λίθου λαμπρότης. ἐγὼ
 μὲν οὖν πιθανῇ τάληθες εἰκασία τοπάζων, φύσιν ὥμην
 τοῦ λίθου τὸ βλεπόμενον εἶναι. πάθος γὰρ οὐδὲ τούτων
 ἐστὶν ἔξω. πολλὰ δὲ τοῖς κατ' ἄκρον εἶναι δυναμένοις κα-
 λοῖς, ἢ τύχη παρεμποδίζει. μέλαιναν οὖν ἐσπιλῶσθαι
 Φυσικὴν τινα κηλὶδα νομίζων, καὶ κατὰ τοῦτο τοῦ Πρα-
 ξιτέλους ἐθαύμαζον, ὅτι τοῦ λίθου τὸ δύσμορφον ἐν τοῖς

quam suavis sit risus; femorisque & tibiae recta linea ad pedem
 usque protensae quam exacta proportio. Talis igitur Ganymedes
 in coelo Iovi nectar ob id ipsum suavius infundit: ab Hebe equi-
 dem ministrante potum non acceperim. Fanatico more ista cla-
 mante Callicratide, prae nimio stupore Charicles tantum
 non dirigit, molli quadam tabe se diffluere natantibus ocu-
 lis confessus. Cum vero ipsa satietas videndi admirationem
 abstersisset, labem in altero femore vidimus, ut in veste
 maculam, cuius deformitatem reliquus saxi candor argue-
 rer. Atque ego quidem probabili coniectura verum colli-
 gens, lapidis ingenium esse, quod videbamus, putabam.
 Neque enim haec talia quoque morbi & vitii omnis exper-
 tia sunt, multumque his, quae summo gradu pulchra esse
 poterant, fortuna obstat. Nigrum ergo naturalem quen-
 dam naevum adpersum ratus, in hoc ipso admirabar Pra-
 xitelem, qui deforme illud in lapide in iis partibus, quae

ἦττον ἐλέγχεσθαι δυναμένοις μέρεσιν ὑπέκρυψεν. ἡ δὲ
 παρεστῶσα πλησίον ἡμῶν ζάκορος ἀπίστου λόγου και-
 νην παρέδωκεν ἱστορίαν. ἔφη γὰρ οὐκ ἀσήμευ γένους
 θεανίαν (ἡ δὲ πρᾶξις ἀνώνυμον αὐτὸν εἰσήγησε) πολλὰ-
 κίς ἐπιφοιτῶντα τῷ τεμένει σὺν δειλαίῳ δαίμονι ἐρα-
 σθῆναι τῆς θεοῦ, καὶ πανήμερον αὐτὸν ἐνδιατρίβοντα
 τῷ ναῷ, κατ' ἀρχὰς ἔχειν δεισιδαίμονος ἀγιστείας δοκη-
 σιν. ἐκ τε γὰρ τῆς ἐωθινῆς κοίτης, πολὺ προλαμβάνων
 τὸν ὄρθρον, ἐπεφοίτα, καὶ μετὰ δύσιν ἄκων ἐβάδιζεν οἰ-
 καδε, τήνθ' ὅλην ἡμέραν ἀπαντικρὺ τῆς θεοῦ καθεζόμε-
 νος, ὁρᾷς ἐπ' αὐτὴν διηνεκῶς τὰς τῶν ὀμμάτων βολὰς
 ἀπῆρειδεν. ἄσημοι δ' αὐτῷ ψιθυρισμοὶ, καὶ κλεπτομέ-
 νης λαλιᾶς ἐρωτικαὶ διεπεραίοντο μέμψεις. Ἐπειδὴν δὲ 16
 καὶ μικρὰ τοῦ πάθους ἑαυτὸν ἀποβουκολῆσαι θελήσειε,
 προσειπὼν, τῇ δὲ τραπέζῃ τέτταρας ἀστραγάλους Λι-

2 Ζάκορος) Ζάκορος, νεώκορος.
 καὶ ὁ ὑπέρτης ἢ ὁ ἱερεὺς ἢ τὸν ναὸν
 φαρῶν, κορεῖν γὰρ τὸ σπείρειν παρ'

Ἀττικαῖς. V.

7 Ἀγιστείας δοκῆσι) Ἀγιστοῦνη.
 καθαρότης. λατρεία. V:

minus deprehendi possent, abscondisset. Verum adstans pro-
 pe nos aeditima incredibilem dictu novamque nobis histo-
 riam tradidit. Narrabat enim, genere non ignobili iuve-
 nem, (nomen ut reticeatur, ipsam fecisse actionem) qui
 saepe in templum hoc ventitaret, in amorem Deae malis
 auspiciis incidisse: qui cum totos dies in templo tranfige-
 ret, initio superstitiosae venerationis opinionem sustinuisse.
 Ex ipso enim cubili mane, occupata multum aurora, ven-
 titabat, & post occasum denique invitatus domum redibat,
 totumque diem ex adverso Deae residens, rectos in eam
 perpetuo oculorum coniectus defigebat. Obscuri autem ser-
 mones illi, & furtivi sermonis amatoriae querelae perage-
 bantur. Si quando vero fallere parump̄er amorem suum
 vellet, allocutus ante Deam, atque quatuor talis de dama

Βυκῆς δορκὸς ἀπαριθμήσας, διεπέττευε τὴν ἐλπίδα· καὶ βαλὼν μὲν ἐπὶ σκοποῦ, μάλιστα δ' εἴ ποτε τὴν Θεὸν αὐτὴν εὐβολήσσειε, μηδενὸς ἀστραγάλου πεσόντος ἴσῳ σχήματι, προσεκύνει, τῆς ἐπιθυμίας τεύξεσθαι νομίζων· εἰ δ' ὅποια Φιλεῖ, Φαύλως κατὰ τῆς τραπέζης ῥίψειεν, οἷδ' ἐπὶ τὸ δυσφημότερον ἀνασταῖεν, ὅλη Κνίδω καταρώμενος, ὡς ἐπ' ἀνηκέστῳ συμφορᾷ, καὶ κατηφείη, καὶ δι' ὀλίγου συναρπάσας, ἐτέρῳ βόλῳ τὴν πρὶν ἀστοχίαν ἐβεράπευεν. ἥδη δὲ πλεόν αὐτῷ τοῦ πάθους ἐρεβίζομένου, τοῖχος ἅπας ἐχαράσσετο, καὶ πᾶς μαλακοῦ δένδρου Φλοιοῦ Ἀφροδίτην καλὴν ἐκήρυσσεν. ἐτιμᾶτο δ' ἐξίστου Διὶ Πραξιτέλης, καὶ πᾶν ὅ, τι κειμήλιον εὐπρεπὲς οἶκοι φυλάττειτο, τοῦτ' ἦν ἀνάθημα τῆς Θεοῦ. πέρας αἱ σφοδραὶ τῶν ἐν αὐτῷ πόθων ἐπιτάσεις ἐπενουήθησαν· εὐρέθη δὲ τόλμα τῆς ἐπιθυμίας μαστροπός. ἥδη γὰρ ἐπὶ δύσιν ἡλίου κλίνοντος, ἡρέμα λαβὼν τοὺς παρόντας

1 Δορκὸς) Dorcadis. G.

Africana in mensam numeratis, iactu spem suam experiebatur. Et si ex sententia iactasset, maxime, si quando ipsam Deam [*Venerem*] iecisset, nullo talo eadem facie cadente, adorabat, suae se cupiditatis compotem futurum putans. Sin, ut fieri solet, male iactasset in mensam, iique sinistro omine starent, toti maledicens Cnido, tanquam in tristi & incurabili calamitate, interiecto tamen parvo tempore corripiens denuo, priorem infelicitatem emendabat. Iam vero magis irritato morbo, paries inculpi omnis, unusquisque arbusculae mollis cortex pulchram Venerem praedicare, aequo ac Iuppiter in honore esse Praxiteles; si-quid domi pretiosum & decens repositum custodiret, donarium offerri Deae. Tandem vehemens desideriorum illius contentio expetit in amentiam; ac praesto est, quae cupiditati lenocinetur, audacia. Iam enim ad occalum inclinato sole, sen,

ἔπισθε τῆς θύρας παρειαίρῃ, καὶ στὰς ἀφανὲς ἐνδο-
 τάτῳ, σχεδὸν εὐδ' ἀκαπνέων ἡτρέμει, συνήθως δὲ τῶν
 ζακόρων ἔξωθεν τὴν θύραν ἐφελκυσσάμενων, ἐνδον ὁ και-
 νὸς Ἀγχίσης καθεῖρκετο. καὶ τί γὰρ ἀρρήτου νυκτὸς ἐγὼ
 τόλμαν, ἢ ἄλλος, ἐπ' ἀκριβὲς ὑμῖν διηγοῦμαι; τῶν ἐρω-
 τικῶν περιπλοκῶν ἵχνη ταῦτα μεθ' ἡμέραν ὤφθη, καὶ
 τὸν σπῆλον εἶχεν ἡ θεός, ὣν ἔπαθεν ἔλεγχον αὐτόν γε-
 μῆν τὸν νεανίαν, ὡς ὁ δημῳδὸς ἱστορεῖ λόγος, ἢ κατὰ
 πετρῶν, Φασιν, ἢ κατὰ πελαγίου κύματος ἐνεχθέντα,
 παντελῶς ἀφανῆ γενέσθαι. Ταῦτα τῆς ζακόρου διηγου- 17
 μένης, μετὰ τοῦ λόγου διαβοήσας εἶπεν ὁ Χαρικλῆς,
 Οὐκοῦν τὸ θῆλυ, καὶ λίθινον ἦ, φιλεῖται. τί δ' εἴ τις
 ἐμφυχὸν εἶδε τοιοῦτον κάλλος; ἄρ' οὐκ ἂν ἡ μία νύξ τῶν
 τοῦ Διὸς σκῆπτρων ἐτιμᾶτο; μειδιάσας δὲ ὁ Καλλι-
 κρατίδας, Οὐδέπω, Φησὶν, ἴσμεν, ὦ Χαρικλεῖς, εἰ
 πολλῶν ἀκουσόμεθα τοιούτων διγνημάτων, ὅταν ἐν

sim, clam praesentibus, post ianuam correpsit, & stans
 occultus in penitissimo angulo, vix respirans se continuit.
 Aeditimis autem pro more extrorsum ad se ianuam trahen-
 tibus, intus Anchises novus includitur. Et, quid enim in-
 fandae noctis facinus aut ego aut alius accurate enarret?
 amplexationum amatoriarum vestigia isthaec interdium con-
 specta sunt, & maculam habet Dea, eorum, quae passa est,
 indicium. Ipsum quidem adolescentem, ut popularis fert
 sermo, aut per petras, aiunt, aut in pelagios fluctus prae-
 cipitem, omnino e conspectu hominum abiisse. Haec nar-
 rante aeditima, clamore sermonem illius interpellans Cha-
 ricles, Ergo, ait, femina, si vel e lapide sit, amatur! Quid ve-
 ro si quis animatam eiusmodi pulchritudinem videat? Nonne una
 illius nox Iovis sceptris aestimetur? Subridens autem Callicra-
 tides, Nondum, inquit, Charicles, novimus, an multas id ge-
 nus narrationes audituri simus, cum erimus Thespiis. Et nunc

Θεσπιαῖς γενώμεθα. καὶ νῦν δὲ τῆς ὑπὸ σοῦ ζηλουμένης Ἀφροδίτης ἐναργές ἐστι τοῦτο δειγμα. πῶς; ἐρομένου τοῦ Χαρικλέους, ἄγαν πιθανῶς μοι ἐδόξε λέγειν ὁ Καλλικρατίδας· ἔφη γάρ, ὡς ὁ ἐρασθεὶς νεανίας, παννύχου σχολῆς λαβόμενος, ὥσθ' ὅλην τοῦ πάβους ἔχειν ἐξουσίαν κορεσθῆναι, παιδικῶς τῷ λίθῳ προσωμίλησε, βουληθεὶς, οἶδ' ὅτι, μηδὲ πρόσθεν εἶναι τὸ θῆλυ. πολλῶν οὖν ἀκρίτων ἀφουλακτουμένων λόγων, τὸν συμμιγῇ καταπαύσας ἐγὼ θόρυβον, Ἄνδρες, εἶπον, ἐταῖροι, τῆς κατὰ κόσμον ἔχουσθαι ζητήσεως, ὡς εὐπρεπὴς ἐστι νόμος παιδείας. ἀπαλλαγέντες οὖν τῆς ἀτάκτου, καὶ πέρας οὐδέν ἐχούσης Φιλονεικίας, ἐν μέρει ὑπὲρ τῆς αὐτὸς ἐαυτοῦ δόξης ἐκάτερος ἀποτείνασθε. καὶ γὰρ οὐδέπω καιρὸς ἐπὶ ταῦν ἀπιέναι· τῇ δὲ σχολῇ καταχρηστέον εἰς ἱλαρίαν, καὶ μετὰ τέρψεως ὠφελῆσαι δυναμένην σπουδῇ.

1 Θεσπιαῖς) Πόλις. V. Proditur Praxitelis Ἐρας ἐν Θεσπιαῖς εἶναι· quem sculpsit quidem ille, dicavit autem Glycera meretrix illic existens, λαβοῦσα δῶρον παρὰ τοῦ τεχνίτου. Multi autem eo pro-

fecti sunt ad videndum Cupidinem. G.

8 Ἀκρίτων) Ἀδιακρίτων. G.

13 Ἀποτείνασθε) Ἐκτείνασθε. Φιλονεικίῃτε. V.

iam ipsius, quam tanto opere admiraris, Veneris manifestum est hoc documentum. Qui istuc? interrogante Charicle, probabili admodum sermone uti mihi visus est Callicratides, cum diceret, Amatorem illum iuvenem, totius noctis otiosam usuram natum, adeo ut integram exsatiandae cupiditatis facultatem haberet, puerilem in modum saxo se applicuisse, qui vellet, scilicet neque anteriori eam parte esse feminam. Multis igitur indiscretis incaute prolatis sermonibus, promiscuum ego tumultum sedans, Viri, inquam, sodales, modestum servate disputandi ordinem, ut venusta lex est eruditionis. Relicta ergo perturbata illa & exitum habente nullum rixa, per vices pro sua quisque sententia contendite. Etenim tempus nondum adest eundi ad navim; otio autem abutamur ad hilaritatem, & ad eiusmodi, quod cum

ὑπεκστάντες οὖν τοῦ νεῶ (πολὺς γὰρ ὁ κατ' εὐσέβειαν ἐπιφοιτῶν ὄχλος) εἰς ἓν τι τῶν συμποσίων ἀποκλίνωμεν, ὅπως δὲ ἡρεμίας ἀκούειν τε καὶ λέγειν ἅττ' ἂν ἦν βουλομένοις, ἐξῆ' μεμνησθαι δ' ὡς ὁ τήμερον ἡττηθεὶς οὐκ ἔτ' αὖθις ἡμῖν περὶ τῶν ἴσων διοχλήσει. Καλῶς ἔδοξα 18 ταῦτα λέγειν, καὶ συγκαταίνεσάντων, ἐξῆειμεν, ἐγὼ μὲν ἡδόμενος, οὐδεμιᾶς με πιεζούσης Φροντίδος· οἱ δ' ἐπὶ συννοίας, μεγάλην ἐν ἑαυτοῖς σκέψιν ἄνω καὶ κάτω κυκλοῦντες, ὡς περὶ τῆς προπομπίας ἀγωνιούμενοι Πλαταιᾶσιν. ἐπεὶ δ' ἤκομεν εἰς τὸ συνηρεθῆς καὶ παλίνσκιον, ὥρα θέρους, ἀναπαυστήριον, Ἡδῶς, εἰπὼν, ὁ τόπος, ἐγὼ, καὶ γὰρ οἱ κατὰ κορυφὴν λιγυρὸν ὑπερηχοῦσι τέττιγες, ἐν μέσῳ πάνυ δικαστικῶς καθεζόμεν, αὐτὴν ἐπ' αὐταῖς ὀφρῦσι τὴν Ἡλιαίαν ἔχων. προβεῖς δ' ἀμφοτέροις κλῆρον ὑπὲρ τοῦ, τίνα χρὴ πρῶτον εἰπεῖν, ἐπειδὴ Χαρίκλῆς ἐλελόγχει πρότερον, εὐθύς ἐνάρχεσθαι τοῦ λόγου

10 Συνηρεθῆς) Ἐστειγασμένον. V.

delectatione prodesse etiam queat, studium. Egressi itaque templo, (quando quidem multa turba religionis causa affluit) in coenationum unam devertamus, ut otiose audire & dicere, quaecunque libuerit, liceat. Mementote autem, qui hodie victus fuerit, eum non amplius de iisdem rebus molestum nobis futurum. Recte ista dicere visus sum, & comprobantibus illis egressi sumus, laetus ego, quem cura nulla angeret: at isti cogitabundi, qui magnam intra se commentationem sursum deorsum volverent, quasi de pompae ducatu Plataeis decertaturi. Cum autem delati essemus ad tecta undique & umbrosa ipso aestatis tempore sedilia, suavis locus, dicens ego, etenim in caeumine iucundum quiddam cicadae strepunt, in medio, plane iudicis in morem, confedi, ipsam in ipsis superciliis Heliaeae praeferens. Cum vero sortem utrisque, de eo, uter prior diceret, proposuissem, & Charicles priorem locum sortitus esset, eum statim ingredi orationem iussi. At

- 19) διεκελευσάμην. Ὁ δὲ τῇ δεξιᾷ τὸ πρόσωπον ἀνατρίψας, ἡσυχῇ, καὶ μικρὸν ἐπισχών, ἄρχεται τῇ δέ πη, Σὲ, δέσποινα τῶν ὑπὲρ σοῦ λόγων, Ἀφροδίτη, σὲ βοηθὸν αἱ ἐμαὶ δειήσεις καλοῦσιν ἅπαντι μὲν γὰρ ἔργῳ, καὶ βραχὺ τῆς ἰδίας πειθαῦς ἐπιστάξης, τελειότατόν ἐστιν, οἱ δ' ἐρωτικοὶ λόγοι περιττῶς σου δέονται· σὺ γὰρ αὐτῶν γνησιωτάτη μήτηρ· ἔθι δὲ γυναιξὶ συνήγορος, ἡ Θήλεια· χάρισσαι δὲ καὶ τοῖς ἀνδράσι μένειν ἄρρεσιν, ὥς ἐγεννήθησαν. ἔγωγ' οὖν εὐθύς ἐν ἀρχῇ τοῦ λόγου, τὴν προμήτορα, καὶ πάσης γενέσεως πρωτόρριζον, ὣν ἀξιώ, μάρτυρα επικαλοῦμαι· λέγω δὲ τὴν ἱερὰν τῶν ὅλων Φύσιν, ἣ τὰ πρῶτα πηξάμενη στοιχεῖα τοῦ κόσμου, γῆν, αἶρα, πῦρ, ὕδωρ, τῇ πρὸς ἀλλήλα τούτων ἐπικράσει πᾶν ἐξωοιόνησεν ἐμψυχον. ἐπισταμένη δ' ὅτι θνητῆς ἐσμὲν ὕλης δημιουργημα, καὶ βραχὺς χρόνος ὁ τοῦ ζῆν ἐκάστω καθεύμαρται, τὴν ἐτέρου φθορὰν ἄλλου γένεσιν ἐμψυχώσατο.

ille, dextra mulcens faciem, aliquantum cunctatus, sic fere exoritur: Te, Domina, causae pro te, Venus, dicendae, adiutricem preces meae advocant. Cuicumque enim operi, vel parvum quiddam tuae suadelaе adsperseris, illico perfectissimum est. Amatorij autem sermones praeter cetera te indigent: tu enim germanissima illorum mater. Veni sane advocata mulieribus, quae es ipsa femina. Largire viris, ut mares manere velint, prout nati sunt. Equidem in principio statim orationis primam matrem, primam generationis omnis radicem, eorum, quae vera esse censeo, testem advoco, sanctam illam dico universorum naturam, quae, prima cogens & concilians mundi elementa, terram, aëra, ignem, aquam, horum ad se invicem commixtionē animata omnia ad vitam generavit. Quod vero sciret, mortalis nos materiae opificium esse, & breve vivendi tempus fato unicuique assignatum, ut unius interitus generatio alterius

καὶ τῷ θνήσκοντι τὸ τικτόμενον ἀντεμέτρησεν, ἵνα ταῖς παρ' ἀλλήλων διαδοχαῖς εἰς τὸν αὖτις χρόνον ζῶμεν. ἐπεὶ δ' ἦν ἄπορον ἐξ ενός τι γεννᾶσθαι, διπλὴν ἐν ἐκάστῃ φύσιν ἐρηχανήσατο. τοῖς μὲν γὰρ ἄρρεσιν ἰδίας καταβολὰς σπερμάτων χαρισαμένη, τὸ θῆλυ δ' ὥσπερ γονῆς τι δοχεῖον ἀποφῆμασα. κοινὸν οὖν ἀμφοτέρῳ γένει πόθον ἐγκερασταμένη, συνέζευξεν ἀλλήλοις θεσμὸν ἀνάγκης ὅσιον, καταγράψασα μένειν ἐπὶ τῆς οἰκείας φύσεως ἐκάτερον, καὶ μήτε τὸ θῆλυ παρὰ φύσιν ἀρρενοῦσθαι, μήτε τ' ἄρρεν ἀπρεπῶς μαλακίεσθαι. διὰ τοῦθ' αἱ σὺν γυναιξὶν ἀνδρῶν ὀμιλῖαι, μέχρι δεῦρο τὸν ἀνθρώπινον βίον ἀθανάτοις διαδοχαῖς φυλάττουσιν· οὐδεὶς ἀνὴρ ἀπ' ἀνδρὸς αὐχεῖ γενέσθαι. δυοῖν δ' ὀνομάτων σεβασμίον πᾶσαι τιμαὶ μένουσιν, ἐξέσου πατρὶ μητέρα προσκυνοῦντων. Κατ' ἀρχὰς μὲν οὖν ἔβ' ἡρωϊκὰ φρονῶν ὁ βίος, καὶ 20

effet, machinata est, & pro his, quae moriuntur, ea, quae nascuntur, admensa est, ut mutuis successionebus perpetuo tempore vivamus. Cum autem fieri non posset, ex uno uti quidquam nasceretur, duplicem in unoquoque genere naturam machinata est, maribus suas seminum coniectiones largita, feminam autem velut receptaculum geniturae constituens. Cum igitur commune utrique generi desiderium admiscuisset, ea sibi invicem copulavit, sacra necessitatis lege praescripta, ut in sua unumquodque natura maneat, & neque muliebre genus praeter naturam affectet virilia, neque indecenter virile mollescat. Itaque virorum cum mulieribus consuetudo, ad hunc diem immortalibus humanam vitam successionebus custodit. Neque enim quisquam vir ex viro se natum gloriatur: duobusque nominibus venerabilibus honores omnes tribuuntur, hominibus ex aequo patri matrem etiam adorantibus. Initio igitur, cum Heroi-

τὴν γείτονα θεῶν σέβων ἀρετὴν, οἷς ἐνομοθέτησεν ἡ Φύσις ἐπειθαίρχει, καὶ καθ' ἡλικίας μέτρα γυναιξὶ ζευγνύμενοι, γενναίων πατέρες ἐγίγοντο τέκνων. κατὰ μικρὸν δ' ὁ χρόνος ἀπ' ἐκείνου τοῦ μεγέθους ἐς τὰ τῆς ἡδονῆς καταβαίνων βάραθρα, ξένας ὁδοὺς καὶ παρήλλαγμένας ἀπολαύσεων ἔτεμεν. εἴθ' ἡ πάντα τολμῶσα τρυφὴ τὴν Φύσιν αὐτὴν παρηνόμησε· καὶ τις ἄρα πρῶτος ὀφθαλμοῖς τὸ ἄρρεν εἶδεν ὡς θῆλυ, δυοῖν θάτερον, ἢ τυραννικῶς βιασάμενος, ἢ πείσας πανούργως· συνῆλθε δ' εἰς μίαν κοίτην μία Φύσις· αὐτοὺς δ' ἐν ἀλλήλοις ἐρῶντες, οὐθ' ἂ δρῶσιν, οὐθ' ἂ πάσχουσιν, ἡδοῦντο· κατὰ πετρῶν δέ, Φασιν, ἀγόνων σπείραντες, ὀλίγης ἡδονῆς ἀντι-

21 κατηλλάξαντο μεγάλην ἀδοξίαν. Τούτοις γε μὴν ἐς τοσούτον τυραννικῆς βίας ἡ τόλμα προέκοιψεν, ὡς μέχρι σιδήρω τὴν Φύσιν ἱεροσυλῆσαι· τῶν δ' ἀρρένων τὸ ἄρρεν ἐκ-

cis adhuc sententiis viverent homines, & vicinam Deorum virtutem colerent, legibus a natura constitutis obtemperarunt, & pro aetatis modo coniuncti mulieribus, generosorum patres liberorum facti sunt. Paulatim vero vita ab illa magnitudine ad voluptatis barathra se demittens, novas quasdam vias & immutatas fruendi secuerunt. Deinde luxuria nihil non audens naturae ipsam legem violavit. Atque aliquis igitur primus ita marem oculis ut feminam intuitus, alterutrum horum, aut tyrannico eum more violavit, aut callidis persuasionibus induxit: intravitque cubile unum unus sexus: cumque se alterum in altero quisque videret, neque quae facerent, neque quae paterentur, erubescabant, atque per sterilia, quod aiunt, faxa seminantes, pro parva voluptate magnam permutabant infamiam. Nonnullis quidem eo usque violentiae tyrannicae processit audacia, ut ferro etiam sacrilego naturam violarent; marium-

κένωσαντες, εὖρον ἡδονῆς παρέλκοντα μέτρα. οἱ δ' ἄβλαιοι καὶ δυστυχεῖς, ἢ ἐπιπλέον ὥσι παῖδες, οὐδὲ ἔτι μένουσιν ἄνδρες, ἀμφίβολον αἰνιγμα διπλῆς φύσεως, οὐτ' εἰς ὃ γεγέννηται φυλαχθέντες, οὐτ' ἔχοντες ἐφ' ὃ μετέβησαν. τὸ δ' ἐν νεότητι παραμεῖναι ἄνθος εἰς γῆρας αὐτοὺς μαραίνει πρόωρον. ἅμα γὰρ ἐν παισὶν ἀριθμοῦνται, καὶ γεγηράκασιν, οὐδὲν ἀνδρῶν μεταίχμιον ἔχοντες· οὕτως ἢ μιὰ, καὶ παντὸς κακοῦ διδάσκαλος τρυφή, ἄλλην ἀπ' ἄλλης ἡδονὰς ἀναισχύντους ἐπινοοῦσα, μέχρι τῆς οὐδὲ ρηθῆναι δυναμένης εὐπρεπῶς νόσου κατώλισθεν, ἵνα μηδὲν ἀγνοῇ μέρος ἀσελγείας. Εἰ δ' ἐφ' ὧν ἡ πρό- 22 νοια θεσμῶν ἔταξεν ἡμᾶς, ἕκαστος ἰδρυτο, ταῖς μετὰ γυναικῶν ἀν' ὁμιλίαις ἠρκούμεθα, καὶ παντὸς ονειδούς ὁ βίος ἐκαθάρευεν. ἀμέλει παρὰ τοῖς οὐδὲν ἐκ πονηρᾶς διαβίσεως παραχαράξαι δυναμένοις ζώοις, ἄχραντος ἢ τῆς φύσεως νομοθεσία φυλάττεται. λέοντες οὐκ ἐπιμαίνον-
 13 Ἐρκούμεθα) Ἐγαπώμεθα. V. 14 Ἀμίλει) Διὰ τοῦτο. V.

que exhausta virilitate, cumulum quandam voluptatis invenirent. At miseri illi atque infelices, ut diutius sint pueri, non iam manent viri, ambiguum aenigma sexus duplicis, qui neque in quem nati sunt servaverint, neque habeant ad quem transire: flos autem ille, qui in iuventute aliquantum manserat, in senectutem uti praematuram flaccescant, efficit. Simul enim in pueris censentur, & consequere, nullum virorum intervallum habentes; adeo impura illa & mali omnis magistra luxuria, voluptates impudentes aliam ex alia excogitans, ad eum usque morbum, qui neque nominari honeste potest, lubrico vestigio prolapsa est, ut nullam libidinis partem ignoraret. Si vero, in qua nos lege constituit providentia, unusquisque permaneret, mulierum consuetudine contenti essemus, criminis omnis vita esset pura. Nempe apud animalia, quae vitiare nihil prava affectione animi possunt, nihil polluta naturae lex

ται λέουσιν, ἀλλ' ἡ κατὰ καιρὸν Ἀφροδίτη πρὸς τὸ θῆ-
λυ τὴν ὄρεξιν αὐτῶν ἐκκαλεῖται. ταῦρος ἀγελάρχης βου-
σὶν ἐπιθόρνυται, καὶ κριὸς ὅλην τὴν ποιμνὴν ἄρρενος πλη-
ροῖ σπέρματος. τί δέ, οὐ συῶν μὲν εὐνὰς μεταδιώκουσι
κάπροι; λυκαῖναις δ' ἐπιμίγνυνται λύκοι; καθόλου δ'
εἰπεῖν, οὐθ' οἱ αἰρία ριζοῦντες ὄρνεις, οὐθ' ὅσα τὴν ὑγρὰν
καθ' ὕδατος εἴληχε λῆξιν, ἀλλ' οὐδ' ἐπὶ γῆς τι ζῶον,
ἄρρενος ὁμιλίας ἐπωρέχθη, μένει δὲ ἀκίνητα τῆς προνοίας
τὰ δόγματα. ὑμεῖς δ', ὦ μάτην ἐπὶ τῷ φρονεῖν εὐλογού-
μενοι, θηρίον ὡς ἀληθῶς Φαῦλον ἀνθρώποι, τίνι καινῇ
νόσῳ παρανομήσαντες, ἐπὶ τὴν κατ' ἀλλήλων ὕβριν ἡρέ-
θισθε; τίνα τῆς ψυχῆς τυφλὴν ἀναισθησίαν καταχέαν-
τες, ἀμφοῖν ἡστοχήκατε, Φεύγοντες ἂν διώκειν ἔδει, καὶ
διώκοντες ἀφ' ὧν ἔδει Φεύγειν; καὶ καθ' ἓνα τοιαῦτα ζη-
23 λούν πάντων ἐλομένων, οὐδὲ εἷς ἔσται. Ἀλλὰ γὰρ ἐν-

8 Ἐπαρίχθη Ἐπιθύμῃσιν. V.

servatur. Non furunt leones in *fui* *sexus* leones, sed tem-
pestiva Venus ad feminam libidinem illorum excitat. Dux
gregis taurus in vaccas falit', & aries universum gregem
masculo implet semine. Quid vero? non suum cubilia per-
sequuntur apri? & lupas lupi incendunt? Universum dica-
mus, neque qui aërias regiones perstrepunt volucres, nec
quaecunque humidam per aquas sortem sortita sunt, sed
neque in terra ullum animal masculam illam consuetudi-
nem appetit, sed immota manent decreta providentiae.
Vos vero, o frustra sapientiae nomine bene audientes,
mala profecto bestia, homines, quo novo morbo contra
leges in mutuum contumeliam irritati estis? Quo caeco
mentibus stupore offuso utrinque aberrastis, fugientes quae
consecrari oportebat, &, a quibus fugiendum erat, ea con-
secrantes? Ac si singulatim omnes eandem sibi rationem
sequendam eligant, neque unus paulo post *superstes* fuerit,

ταῦθα τοῖς Σωκρατικοῖς καὶ ὁ Θαυμαστός ἀναφέεται λόγος, ὃς οὐ παιδικαὶ μὲν ἀκοαὶ τελείων ἐνδεεῖς λογισμῶν φενακίζονται· τὸ δ' ἤδη κατὰ φρόνησιν ἐς ἄκρον ἔχον οὐκ ἂν ὑπαχθῆναι δύναίτο. ψυχῆς γὰρ ἔρωτα πλάττονται, καὶ τὸ τοῦ σώματος εὐμορφον αἰδούμενοι φιλεῖν, ἀρετῆς καλοῦσιν αὐτοὺς ἐραστάς· ἐφ' οἷς μοι πολλάκις καυχάζειν ἐπέρχεται. τί γὰρ παθόντες, ὧς σεμνοὶ φιλόσοφοι, τὸ μὲν ἤδη μακρῷ χρόνῳ δεδωκὸς ἑαυτοῦ πείραν ὁποῖόν ἐστιν, ὧς πολὺ προσήκουσα καὶ γῆρας ἀρετὴν μαρτυρεῖ, δι' ὀλιγωρίας παραπέμπετε; πᾶς δ' ἐὶ σοφὸς ἔρως ἐπὶ τὸ νέον ἐπτόχεται, μηδέπω τῶν λογισμῶν ἐν αὐτῷ, πρὸς ἃ τραπήσονται, κρίσιν ἔχόντων; ἢ νόμος ἐστὶ, πᾶσαν μὲν ἀμορφίαν πονηρίας εἶναι κατάκριτον, εὐθὺ δ' ὡς ἀγαθὸν ἐπαινέσθαι τὸν καλόν; ἀλλὰ τοι κατὰ τὸν μέγαν ἀληθείας προφήτην Ὅμηρον,

Verum enimvero hic etiam Socraticis praeclara illa, si *Dis placet*, nascitur oratio, qua pueriles aures, & plena ratiocinandi facultate destitutae, decipiuntur: quisquis ad maturitatem quandam mentis pervenerit, supplantari non iam possit. Animi enim quendam amorem fingunt, &, cum pudeat illos corporis amare formam, virtutis se amatores vocant. Qua in re cachinnari saepe me subit. Quid enim vobis in mentem venit, venerabiles philosophi, quod *eam aetatem*, quae longo iam tempore sui experimentum dedit, cui adventans canities & senectus virtutis testimonium perhibet, contemptam transmittitis? sed sapiens omnis amor in teneram aetatem attonito impetu fertur, in qua iudicatum nondum est, quorsum se conversura sit sententia? Utrum lex est, deformitatem omnem pravitatis esse damnatam, continuo tanquam bonum laudari, quidquid pulchrum est? Verum enimvero, secundum magnum veritatis interpretem Homerum,

— εἶδος τις ἀκιδνότερος πέλει ἀνὴρ·

Ἄλλὰ θεὸς μορφὴν ἔπεσι στέφει· οἱ δέ τ' ἐς αὐτὸν

Τερπόμενοι λεύσσουσιν, ἰδ' ἀσφαλέως ἀγορεύει

Αἰδοῖ μελιχίη, μετὰ δὲ πρέπει ἀγρομένοισιν·

Ἐρχόμενον δ' ἀνὰ ἄστρῳ, θεὸν ὥς εἰσορώωσι.

καὶ πάλιν εἶπέ που λέγων,

— οὐκ ἄρα σοὶ γ' ἐπὶ εἶδει καὶ Φρένες ἦσαν.

ἀμέλει τοῦ καλοῦ Νιρέως ὁ σοφὸς Ὀδυσσεὺς πλέον
24 ἐπαινεῖται. Πῶς οὖν Φρονήσεως μὲν, ἢ δικαιοσύνης, τῶν τε
λοιπῶν ἀρετῶν, αἱ τελείαις ἀνδράσι σύγκληρον εἰλήχασι
τάξιν, οὐδεὶς ἔρως ἐντρέχει, τὸ δ' ἐν πασι κάλλος ὀξυτά-
τας ὁρμὰς παθῶν ἐγείρει; πάντῳ γοῦν ἔρῳ ἔδει Φαίδρου
διὰ Λυσίαν, ὦ Πλάτων, ὃν προῦδωκεν; ἢ τὴν ἀρετὴν
Φιλεῖν Ἀλκιβιάδου εἰκὸς ἦν, διότι ἡρωτηρίαζε τὰ θεῶν
ἀγάλματα, καὶ τὴν ἐν Ἐλευσίνι τελετὴν αἱ παρὰ πότον

alius pulchro minus enitet ore,

At formam eloquio Deus ornat, eumque tuentur

Laei omnes, suavi intrepidus commixta pudore

Dum fatur, medioque in coetu praeferat honore;

Perque urbem adspiciunt gradientem numinis instar.

Et rursus alio loco,

At tibi formoso sub corpore non habitat mens.

Videlicet pulchro. Nireo sapiens Ulysses magis laudatur. Quomodo igitur prudentiae quidem, aut iustitiae, reliquarumque virtutum, quae forte quadam maturae aetatis viris adiunctae sunt, amor non convenit; sed ea, quae in pueris est, pulchritudo acutissimos perturbationum impetus excitat? Omnino enim amare oportebat Phaedrum propter Lysiam, o Plato, quem prodidit; aut virtutem amare Alcibiadis conveniebat, propterea quod Deorum statuas truncavit, & quod Eleusinia mysteria voces inter commissatio-

ἐξορχοῦνται Φωναί; τίς ἐραστής ὁμολογεῖ γενέσθαι, προ-
 δομένων Ἀθηνῶν, καὶ Δεκελείας ἐπιτειχιζομένης, καὶ
 βίου τυραννίδα βλέποντος; ἀλλ' ἄχρι μὲν οὐδέπω κατὰ
 τὸν ἱερὸν Πλάτωνα πώγωνος ἐμπίπλατο, πᾶσιν ἐπέρα-
 στος ἦν. μεταβὰς δ' ἀπὸ τοῦ παιδὸς εἰς τὸν ἄνδρα, καθ'
 ἣν ἡλικίαν ἢ τέως ἀτελὴς φρόνησις ὁλόκληρον εἶχε τὸν λο-
 γισμὸν, ὑπὸ πάντων ἐμισεῖτο. τί δὴ; πάθεσιν αἰσχροῖς
 ὀνομάτων ἐπιγράφοντες αἰδῶ, ψυχῆς ἀρετὴν λέγουσι
 τὴν τοῦ σώματος εὐπρέπειαν οἱ Φιλόνοι μᾶλλον ἢ Φιλό-
 σοφοί. καὶ ταῦτα μὲν ἡμῖν ὑπὲρ τοῦ μὴ δοκεῖν ἐπισήμων
 ἀνδρῶν Φιλαπεχθημόνως μνημονεύειν, ἐπὶ τοσοῦτον εἰρή-
 σθω. Μικρὰ δ' ἀπὸ τῆς ἄγαν σπουδῆς ἐπὶ τὴν ὑμετέ- 25
 ραν, ὦ Καλλικρατίδα, καταβὰς ἡδονὴν, ἐπιδείξω παι-
 δικῆς χρήσεως πολὺ τὴν γυναικείαν ἀμείνω. καὶ τό γε
 πρῶτον ἐγὼ πᾶσαν ἀπόλαυσιν ἡγοῦμαι τερπνοτέραν εἶ-

2 Δεκελείας) Τόπος. V. *ibid.* Ἐπιτειχιζομένης) Ἐποικοδομῶ. V.

nem fusae propalarunt. Quis amatorem se profitetur, cum
 produntur Athenae, cum munitur Decelia, cum vita spe-
 ctat ad tyrannidem? Sed quamdiu nondum, ut divinus Pla-
 to ait, barba erat oppletus, amabilis erat omnibus: cum
 vero e puero transfisset in virum, qua aetate imperfecta
 adhuc prudentia plenam affecuta rationem est, odio erat
 omnibus. Quid ergo? Turpibus animi affectionibus nomi-
 na verecunda tribuentes, virtutem appellant corporis de-
 corem, adolescentiae magis amatores, quam sapientiae. Et
 haec quidem, ne insignium virorum infesto animo videamur
 meminisse, huc usque dicta sunt. Paulum vero a ni-
 mio illo studio [quo feruntur in adolescentulos sic dicti philo-
 sophi] ad vestram illam, Callicratides, voluptatem delatus,
 ostendam, consuetudine puerorum praestantiorē longe es-
 se muliebrem. Ac primum quidem voluptatis quemcunque
 fructum delectabiliorem arbitror, quo sit longior. Praeter-

ναι τὴν χρονιώτεραν· ὀξεία γὰρ ἡδονὴ παραπτᾶσα φθάνει, πρὶν ἢ γνωσθῆναι πεπαυμένη· τὸ δ' εὐφραῖνον, ἐν τῷ παρέλκοντι κρεῖττον, ὥς εἶπε καὶ βίου μακρὰς προθεσμίας ἢ μικρολόγος ἡμῖν ἐπέκλωσε μοῖρα, καὶ τὸ πᾶν ἦν διηνεκὴς ὑγίεια; μηδεμίᾳς λύπης τὴν διάνοιαν ἐκνευμένης. ἑορτὴν γὰρ ἂν καὶ πανήγυριν τὸν ὅλον χρόνον ἤγομεν. ἀλλ' ἐπεὶ τῶν μειζόνων ἀγαθῶν ὁ βάσκανος δαίμων ἐνεμέσῃσεν, ἐν γε τοῖς παροῦσιν ἥδιστα τὰ παρέλκοντα. γυνὴ μὲν οὖν ἀπὸ παρθένου μέχρις ἡλικίας μέσης, πρὶν ἢ τελέως τὴν ἐσχάτην ρυτίδα τοῦ γήραος ἐπιδραμεῖν, εὐάγκαλον ἀνδράσιν ὁμίλημα, καὶ παρέλθῃ τὰ τῆς ὥρας, 26 ὅμως ἡ ἐμπειρία ἔχει τι λέξαι τῶν νέων σοφώτερον. Εἰ δ' εἴκοσιν ἐτῶν ἀποπειρώῃ παῖδά τις, αὐτὸς ἔμοιγε δοκεῖ πασχητιᾶν, ἀμφίβολον Ἀφροδίτην μεταδιδῶκων.

1 Ὀξεία) Τραχεῖα. V. 2 Ἐν τῷ παρέλκοντι) Παρέλκων, τὸ περιτὸν, καὶ παρατείνον. G.

volans enim celeris voluptas prius, quam cognoscatur, definit. Quidquid autem oblectat, eo ipso, quod protrahitur, melius est. Itaque optabile erat, ut etiam vitae longiorem diem sordida nobis Parca destinavisset, atque universum illud spatium nobis esset perpetua sanitas, dolore nullo mentem depascente. Festum enim diem & celebritatem totum illud tempus transigeremus. Sed quandoquidem maiora nobis bona invida fortuna negavit; in praesentibus certe suavissima, quae longissime durant. Mulier quidem igitur a virginitate inde ad mediam usque aetatem, ante quam omnino extrema senectutis ruga incurset, res est amplexu & consuetudine viri dignissima. Et licet illa formae maturitas praeterierit; tamen experientia illius habet, quod dicat sapientius adolescentulis. At si quis viginti annorum adolescentulum aggrediatur, ipse pathicus esse mihi videatur, qui ambiguum adeo festetur Venerem. Dura etenim

σκληροὶ γὰρ οἱ τῶν μελῶν ἀπανδρωθέντες ὄγκοι, καὶ τρα-
 χὺ μὲν ἀντὶ τοῦ πάλαι μαλακοῦ πυκασθὲν ἰούλοις τὸ
 γένειον· οἱ δ' εὐφυεῖς μηροὶ θριξίν ὥσπερ εἰ ρυπῶντες. ἂδ'
 ἐπὶ τούτων ἀφανέστερα, τοῖς πεπειρακόσιν ὑμῖν εἰδέναι
 παρίημι. γυναικὶ δὲ αἰεὶ πάσῃ ἢ τοῦ χρώματος ἐπιστίλ-
 βει χάρις, καὶ δαψιλεῖς μὲν ἀπὸ τῶν βοστρύχων τῆς
 κεφαλῆς ἑλικες, ὑακίνθοις τὸ καλὸν ἐνθούσιν ὁμοῖα πορ-
 φύροντες· οἱ μὲν, ἐπινώτιοι κέχυνται, μεταφρένων κόσ-
 μος, οἱ δὲ παρ' ὦτα καὶ κροτάφους, πολὺ τῶν ἐν λει-
 μῶνι οὐλότεροι σελίνων· τὸ δ' ἄλλο σῶμα, μηδ' ἀκαρῇ
 τριχὲς αὐταῖς ὑποφυομένης, ἡλέκτρον, φασίν, ἢ Σιδω-
 νίας ὑέλου διαφεγγέστερον ἀπαστράπτει. Τί δ' οὐχὶ 27
 τῶν ἡδονῶν καὶ τὰς ἀντιπαθεῖς μεταδιωκτέον, ἐπειδὴ
 ἐξίστου τοῖς διατιθεῖσιν οἱ πάσχοντες εὐφραίνονται; σχε-
 δὸν γὰρ οὐ κατὰ ταυτὰ τοῖς ἀλόγοις ζώοις τὰς μονήρεις
 διατριβὰς ἀσμενίζομεν, ἀλλὰ πῶς φιλεταίρῳ κοινωνία

membrorum in his, qui viri facti sunt, robora, & asperum
 pro molli quondam mentum, quod prima barba densavit,
 & femora illa bene nata pilis velut fordescent. Quae hisce
 magis latent, vos, qui experti estis, scire patior. In mulie-
 re autem semper omni coloris relucet gratia, & densae de
 cincinnis capitis spirae, hyacinthorum & purpurae instar
 pulchrum florent, partim per tergum fusae, scapularum de-
 cus, partim circa aures ac tempora, pratensibus apiis mul-
 to laetiores. Reliquum vero corpus, ne minimo quidem
 illis succrescente pilo, electro, quod aiunt, vel Sidonio
 vitro refulget lucidius. Quidni vero in voluptatum genere
 eas praefertim persequamur, quae sunt mutuae? ubi aequa-
 liter, qui inferunt amorem, & qui excipiunt, oblectantur.
 Fere enim non eo modo, quo animalia rationis expertia,
 solitariam vitam amamus; sed sociali quadam communio-

συζυγέτες, ἡδῶν τὰ τε ἀγαθὰ σὺν ἀλλήλοις ἡγούμεθα, καὶ τὰ δυσχερῆ κουφότερα μετ' ἀλλήλων. ὅθεν εὐρέθῃ τράπεζα κοινή καὶ Φιλίας μεσότην τράπεζαν παραβέμενοι, γαστρὶ τὴν ὀφειλομένην ἀπομετροῦμεν ἀπολαύσιν, οὐ μόνοι τὸν Θάσιον, εἰ τύχοι, πίνοντες οἶνον, οὐδὲ καθ' αὐτοὺς τῶν πολυτελῶν πιμπλάμενοι σιτίων, ἀλλὰ δοκεῖ τερπνὸν ἐκάστῳ τὸ μετ' ἄλλου, καὶ τὰς ἡδονὰς κοινωσάμενοι, μᾶλλον εὐφραϊνόμεθα. αἱ μὲν οὖν γυναικεῖοι σύνοδοι, τῆς ἀπολαύσεως ἀντίδοσιν ὁμοίαν ἔχουσιν· ἀλλήλους γὰρ ἐξίσου διαβέντες, ἡδέως ἀπηλλάγησαν· εἰ γε μὴ δικαστῇ Τειρεσία προσεκτέον, ὅτι ἡ Θήλεια τέρψις ὅλη μοῖρα πλεονεκτεῖ τὴν ἄρρενα. καλὸν δ' οἶμαι, μὴ Φιλαύτως ἀπολαῦσαι θελήσαντας, ὅπως ἰδίᾳ τι χρηστὸν ἀποίσονται, σκοπεῖν ὅλην παρά του λαμβάνοντας ἡδονήν, ἀλλ' ἐκεῖνο μερισσάμενους, οὗ τυγχάνουσιν, ἀντιπαρασχεῖν ὅμοια· τοῦτο δ' οὐκ ἂν ἐπὶ παῖδων

ne coniuncti, cum suaviora putamus bona, quae communiter habemus, tum mala leviora. Unde mensa communis inventa est, & parariam amicitiae mensam apponentes, debitam ventri voluptatem admetimur, non foli Thasium, ut hoc utar, vinum bibentes, neque privatim singuli pretiosis nos cibis implentes; sed iucundum unicuique videtur, quo fruitur cum alio, & communicatis voluptatibus magis delectamur. Congressus autem cum mulieribus, mutuum quendam voluptatis fructum habent: cum enim aequaliter se invicem afficiant, delectati ambo abeunt, nisi forte Tiresias iudex audiendus est, feminae voluptatem altero tanto maiorem esse virili *pronuntians*. Honestum autem puto, homines non prae amore sui nimio, frui cum volunt, hoc spectare, ut ipsi pro se bonum quiddam auferant, totam ex aliquo voluptatem capientes; sed ut partientes quod consequuntur, vicissim praebeant similia. Hoc autem in

εἴποι τις, οὐχ οὕτω μέμνηεν. ἀλλ' ὁ μὲν διαβείς, ἢ νομίζει ποτὲ ταῦτα, τὴν ἡδονὴν ἐξαίρετον λαβὼν, ἀπέρχεται τῷ δὲ ὑβρισμένῳ, κατ' ἀρχὰς μὲν ὀδύναι, καὶ δάκρυα, μικρὸν δὲ ὑπὸ χρόνου τῆς ἀλγυδόνος χαλασάσης, πλεόν, ὥς Φασιν, οὐδὲν αὖ ὀχλήσεας, ἡδονὴ δ' οὐδ' ἥτισσούν. εἰ δὲ δεῖ τι καὶ περιεργότερον εἰπεῖν, (δεῖ δὲ ἐν Ἀφροδίτης τεμένει) γυναικὶ μὲν, ὦ Καλλικρατίδα, καὶ παιδικώτερον χρώμενον ἔξεστιν εὐφρανθῆναι, διπλασίας ἀπολαύσεως ὁδοὺς ἀνοίξαντα, τὸ δ' ἄρρεν οὐδὲν τρόπῳ χαρίζεται θήλειαν ἀπόλαυσιν. Ὡστ' εἰ μὲν καὶ ὑμῖν ἀρέσκειν δύναται, πρὸς ἀλλήλους δὲ ἡμεῖς ἀποτευχισώμεθα. εἰ δὲ τοῖς ἄρρεσιν εὐπρεπεῖς αἱ μετὰ ἄρρέων ὁμιλίαι, πρὸς τὸ λοιπὸν ἐράτωσαν ἀλλήλων καὶ γυναῖκες. ἄγε νῦν, ὦ νεώτερε χρόνε, καὶ τῶν ξένων ἡδονῶν νομοθέτα, καινὰς ὁδοὺς ἄρρενος τρυφῆς ἐπινοήσας, χάρισαι τὴν ἴσῃν ἐξουσίαν καὶ γυναιξὶν ἀλλήλαις ὁμιλησάτωσαν, ὥς ἀν-

pueris ita se habere, non dixerit quisquam; non ita infanie-
rit. Verum amator quidem, prout de his existimat, exi-
mia voluptate percepta abit: at passo contumeliam ab ini-
tio quidem dolores & lacrimae; remittentibus autem pau-
lum ipso tempore doloribus, nihil amplius, aiunt, molestus
fueris, voluptas autem nec tantilla. Si quid vero curiosius
dicendum, dicendum autem in luco Veneris, muliere qui-
dem, Callicratides, etiam puerilem in morem utenti oble-
ctari licet, duplici fructus via aperta: sed femineum fru-
ctum nullo modo mas praebere potest. Itaque si vobis etiam,
puerorum amatoribus, placere potest mulier; a nobis invicem,
quasi interiecto pariete, abstineamus. Si vero decet viros
cum viris consuetudo, in posterum etiam ament se invi-
cem mulieres. Age iam, novum seculum, & peregrinarum
voluptatum legislator, cum novas virilis libidinis vias ex-
cogitaveris, aequam potestatem feminis etiam indulge: se-

ἄσπελγῶν δὲ ὀργάνων ὑποζυγισάμεναι τέχνησμά, ἀσπόρων τερώστιον αἰνίγμα, κοιμάσθωσαν γυνὴ μετὰ γυναικὸς, ὡς ἀνὴρ· τὸ δὲ εἰς ἀκοὴν σπανίως ἦκον ὄνομα (αἰσχύνομαι καὶ λέγειν) τῆς τριβακῆς ἀσελγείας, ἀναίδην πομπευέτω. πᾶσα δ' ἡμῶν ἡ γυναικωνίτις ἔστω Φιλαίνις, ἀνδρογύνους ἔρωτας ἀσχημονοῦσα. καὶ πόσω κρεῖττον εἰς ἄρρενα τρυφὴν βιάζεσθαι γυναῖκα, ἢ τὸ γεν-
29 καῖον ἀνδρῶν εἰς γυναῖκα θηλύνεσθαι; Τοιαῦτα συντό-
νως μεταξὺ παθαίνόμενος ὁ Χαρικλῆς ἐπαύσατο, δεινόν
τι καὶ θηριῶδες ἐν τοῖς ὄμμασιν ὑποβλέπων. εἰσὶν δέ
μοι καὶ καθαροῖσι χρῆσθαι πρὸς τοὺς παιδικοὺς ἔρωτας.
ἐγὼ δὲ ἡσυχῇ μειδιάσας, καὶ πρὸς τὸν Ἀθηναῖον ἡρέμα
τῷ ὀφθαλμῷ παραβαλὼν, Παιδιάς, ἔφην, καὶ γέλω-
τος, ὦ Καλλικρατίδα, δικαστὴς καθεδεῖσθαι προσδο-

4 Τριβὴν) Τριβάδες αἱ ταῖς γυ-
ναιξιν ὡς ἄνδρες συνῶσαι, οἷη ἦν
Φιλαίνις. V. Et Sappho, addit C.
6 Φιλαίνις) Ταύτην τὴν Φιλαίνι-
δα, ἣν Φιλοκράτης ὁ Ἀθηναῖος κα-
κοδιοποιοὺς ἐξέπόμευσεν, ὡς ἐταίρι-

στρίαν καὶ τριβάδα. V.

9 Παθαίνόμενος) Ἀγανακτήσας.
V. Παθαίνεσθαι ἀντὶ τοῦ ἀγανα-
κτεῖν, καὶ ἀντὶ τοῦ πάθους ἀναλαμ-
βάνειν. G.

cum invicem, ut viri, coeant: lascivorumque instrumen-
torum commenta substringentes, portentofum sterilium ae-
nigma, cum muliere mulier, ut vir cum viro, cubent: il-
ludque ad aures raro perveniens nomen, pudet etiam di-
cere, tribadicae obsoenitatis, sublato pudore triumphet:
gynaeceum omne nostrum esto Philaenis, semimares amo-
res contra decus usurpans. Et quanto melius, feminam in
luxuriam irrumpere masculam, quam, quod in viris ge-
nerosum est, in mulierem effeminari? Talia contentius, &
tanquam qui movere vellet animos, cum dixisset Charic-
les, conticuit, vehemens quiddam & ferinum oculis cer-
nens. Videbatur autem mihi piamementis quibusdam contra
masculos amores uti. Ego vero placide subridens, coniectis
in Atheniensem oculis, *Ludi*, inquam, & *risus*, *Callicraide*,

κῆσας, οὐκ οἶδ' ὅπως ὑπὸ τῆς Χαρικλέους δεινότητος ἐπὶ σπουδαιότερον ἤγμαι. σχεδὸν γὰρ ὡς ἐν Ἀρείῳ πάγω περὶ Φόνου καὶ πυρκαϊᾶς, ἢ, νῆ Δία, Φαρμάκων, ἀγωνιζόμενος, ὑπερφυῶς ἐπαθῆναι. καιρὸς οὖν ὁ νῦν, εἴ ποτε καὶ πρότερον, ἀπαιτεῖν σε τὰς Ἀθήνας· Περικλέους δὲ πειθῶ, καὶ τῶν δέκα ῥητόρων τὰς Μακεδόσιν ἀνθωπλισμένας γλώσσας, ἐνὶ τῷ σῶ λόγῳ διατρέψαι, μιᾶς τῶν ἐν Πνυκί δημηγοριῶν ἀναμνησθέντι. Μικρὸν οὖν ἐπισχὼν 30. ὁ Καλλικρατίδας (ἐώκει δὲ ἀπὸ τοῦ προσώπου μοι τεκμαιρομένῳ, καὶ λίαν ἀγωνίας μεσὸς εἶναι) λόγων ἀμοιβαίων ἐνάρχεται. Εἰ γυναιξὶν ἐκκλησίᾳ, καὶ δικαστήρια, καὶ πολιτικῶν πραγμάτων ἦν μετουσίᾳ, στρατηγὸς ἂν, ἢ προστάτης ἐπεχειροτόνησο, καὶ σε χαλκῶν ἀνδριάντων ἐν ταῖς ἀγοραῖς, ὦ Χαρίκλεις, ἐτίμων. σχεδὸν γὰρ οὐδὲ αὐταὶ περὶ αὐτῶν, ὅπως αὐτοῖς προὔχειν κατὰ σοφίαν ἐδόκουν, εἴ τις αὐταῖς τὴν τοῦ λέγειν ἐξουσίαν ἐφῆκεν, οὕτω μετὰ σπουδῆς ἂν εἶπον· οὐχ ἡ Σπαρ-

me sedere ratus arbitrum, nescio quomodo a Chariclis vehementia ad seriam curam traductus sum. Fere enim ut in Martio Colle de caede, aut incendiario crimine, aut veneficio, Medius fidius, decertans, ultra modum commotus est. Nunc igitur, si usquam alias, tempus est reposcere te Athenas tuas; Pericleamque suadam, & oratorum decem armatas adversus Macedoniam linguas, in una hac tua versari oratione, itaque concionis in Pryee unius iam esse memorem. Parum igitur cum sustinuisset se Callicratides, (videbatur autem, quantum ex vultu licebat colligere, plenus & ipse certaminis esse) orationem contrariam exorsus est: Si concio mulieribus, & tribunalia, & civilium rerum esset communio, imperator tu quidem aut praetor deligereris, & aeneis te per fora statuis, Charicles, honorarent. Vix enim ipsae de se, quotquot illarum praestare sapientia viae sunt, si quis illis dicendi potestatem permitteret, tanto

τιάταις ἀνθωπισμένη Τελέσιλλα, δι' ἣν ἐν Ἀργεὶ θεὸς ἀριθμεῖται γυναικῶν Ἀρης· οὐχὶ τὸ μελιχρὸν αὐχίμα Λεσβίων Σαπφῶ, καὶ ἡ τῆς Πυθαγορείου σοφίας θυγάτηρ Θεανώ· τάχα δ' οὐδὲ Περικλῆς οὕτως ἀν' Ἀσπασία συνηγόρησεν. ἀλλ' ἐπειδὴ περ εὐπρεπὲς ἄρρενας ὑπὲρ θηλειῶν λέγειν, εἰπώμεν καὶ ἄνδρες ὑπὲρ ἀνδρῶν. σὺ δὲ ἰλεως, Ἀφροδίτῃ, γενοῦ, καὶ γὰρ ἡμεῖς τὸν
 31 σὸν ἔρωτα τιμῶμεν. Ἐγὼ μὲν οὖν ἐνόμιζον ἄχρι παιδιᾶς ἰλαρὰν τὴν ἔριν ἡμῶν προκόψαι· ἐπεὶ δὲ οἱ παρὰ τούτου λόγοι καὶ φιλοσοφεῖν ὑπὲρ γυναικῶν ἐπενοήθησαν, ἀσμένως τὴν ἀφορμὴν ἤρτακα. μόνος γὰρ ὁ ἄρρην ἔρως κοινὸν ἀρετῆς καὶ ἡδονῆς ἐστὶν ἔργον. εὐξαίμην γὰρ ἀν, εἴπερ ἦν ἐν δυνατῷ, τὴν ἐπήκοον ποτε τῶν Σωκρατικῶν λόγων πλατάνιστον, Ἀκαδημίας καὶ Λυκείου δένδρον εὐταχέστερον, ἐγγυὲς ἡμῶν ἐστάναι, πεφυκυῖαν ἐνθ' ἡ Φαί-

2 Οὐχὶ τὸ μελιχρὸν } Γράφεται, οὐχὶ τὸ μελοποιόν. V. 14 Λυκείου } Τόπου. V.

studio dicerent: non illa armata contra Spartanos Telephilla, propter quam Argis in seminarum numinibus Mars memoratur: non flava illa Lesbiorum gloria Sappho, & filia sapientiae Pythagoreae Theano. Sed forte nec Pericles ita Aspasiae causam egit. Verum enimvero quandoquidem virum dicere pro feminis decet, pro viris etiam dicamus viri. At tu propitia, Venus, esto. Nam tuum nos quoque Amorem colimus. Equidem putabam intra ludum hilarem contentionem nostram processisse: quando vero istius oratio philosophari etiam pro mulieribus instituit, lubens eam occasionem arripui. Solus enim amor masculus commune virtutis atque voluptatis opus est. Optaverim enim, si quidem fieri posset, arbitram aliquando Socraticorum sermonum platanum, Academia pariter & Lyceo arborem feliciorum, prope nos stare enatam, ubi acclinabat se Phaedrus, ut

θρου προσανάκλισις ἦν, ὥσπερ ὁ ἱεὺς εἶπεν ἀνὴρ, πλεί-
στων ἀψάμενος Χαρίτων. αὐτὴ τάχα ἂν ὥσπερ ἡ ἐν
Δωδώνῃ Φηγὸς ἐκ τῶν ὀροδάμνων ἱερὰν ἀπορρήξασα Φω-
νὴν, τοὺς παιδικοὺς εὐφήμεσεν ἑρώτας, ἐτι τοῦ καλοῦ
μεμνημένη Φαίδρου. πλὴν ἐπεὶ τοῦτ' ἀμήχανον·

— ἥ γὰρ πολλὰ μεταξὺ

Οὐρεὰ τε σκιάοντα, θάλασσά τε ἠχίεσσα,

ἔξνοι τε ἐπ' ἀλλοτρίας γῆς ἀπειλείμμεθα, καὶ πλεονέ-
κτημα Χαρικλέους ἐστὶν ἡ Κνίδος· ὅμως τάληθες οὐ προ-
δώσομεν, εἰζάντες ὄκνω. Μόνον ἡμῖν σὺ, δαῖμον οὐράνιε, 32
καιρίως παράστηθι, Φιλίας εὐγνώμων ἱεροφάντα μυ-
στηρίων ἑρῶς, οὐ κακὸν νήπιον, ὅποια ζωγράφων παί-
ζουσι χεῖρες, ἀλλ' ὃν ἡ πρωτόσπορος ἐγέννησεν ἀρχή, τέ-
λειον εὐθύ τεχθέντα. σὺ γὰρ ἐξ ἀφανοῦς καὶ κεχυμένης
ἀμορφίας τὸ πᾶν ἐμόρφωσας. ὥσπερ οὖν ὅλου κόσμου
τάφον τινὰ κοινὸν ἀφελὼν τὸ περικείμενον χάος, ἐκείνο

sanctus vir dixit, qui multas eo loco dicendi veneres affecu-
tus est. Ipsa forte, velut illa Dodonae fagus, sacram erum-
pens de ramis vocem, pueriles amores formosi Phaedri ad-
huc recordata probaverit. Verum cum fieri hoc nullo mo-
do possit,

multa enim nimis intercedunt,

Montes umbrosi, resonanti murmure pontus;

cum peregrini in aliena terra relictī simus, & praerogativa
Chariclis sit Cnidus: tamen verum non prodemus, conce-
dentes ignaviae. Modo tu nobis, coelestis geni, opportu-
ne ades, amicitiae cognitor, arcanorum revelator Amor,
non infans vilis, qualem pictorum ludunt manus, sed quem
seminandi princeps origo genuit ab ipsa statim nativitate
perfectum. Tu enim ex obscura & profusa informitate uni-
versum hoc formasti. Igitur velut commune quoddam uni-
versi mundi sepulcrum auferens, circumfusum illi chaos,

μὲν ἐς ἐσχάτου ταρτάρου μυχοὺς ἐΦυγάδευσας, ἔνθα ὡς ἀληθῶς

— σιδήρειαί τε πύλαι, καὶ χάλκεος οὐδὸς, ὅπως ὑπ' ὀρήκτου δεδέν Σρουῶς, τῆς ἔμπαλιν οδοῦ εἰρηγῆται· λαμπρῶ δὲ Φωτὶ τὴν ἀμαυρὰν νύκτα πετάσας, παντὸς ἀψύχου τε, καὶ ψυχὴν ἔχοντος ἐγένου δημιουργός· ἐξαίρετον δὲ ἐγχεράσας ἀμένοισιν ἀνθρώποις τὰ σεμνὰ Φιλίας πάθη σιωῆσας, ὧ' ἐξ ἀκάκου καὶ ἀπαλῆς ἐτι ψυχῆς ἡ εὐνοια συνεκτρεφόμενη, πρὸς τὸ τέλειον ἀνδρῶται. Γάμοι μὲν γὰρ διαδοχῆς ἀναγκαίαις εὐρηγῆται Φάρμακα. μῆνος δὲ ὁ ἄρρητον ἔρωος, Φιλασόφου καλὸν ἐστὶ ψυχῆς ἐπίταγμα. πᾶσι δὲ τοῖς ἐκ τοῦ περιόντος εἰς εὐπρέπειαν ἡσκημένοις, ἔπεται τιμὴ πλείων, ἢ ὅσα τῆς παραυτίκα χρείας ἐπιθεῖται· καὶ πάντα τοῦ ἀναγκαίου τὸ καλὸν κρείττον. ἄχρι μὲν οὖν ὁ βίος ἀμαθῆς ἦν, οὐδέπω τῆς καθ' ἡμέραν πείρας πρὸς τὸ βέλτιον εὐσχυλῶν,

hoc quidem in ultimi recessus tartari fugasti, ubi vere

Sunt portae ex ferro, sunt duri liminis aera,

uti perrumpenda nunquam custodia vincitum a reditu arceatur: ac splendida luce obscuram noctem explicans, inanimatorum omnium animatorumque factus es opifex: eximia autem hominibus concordia affundenda honestas amicitiae affectiones coniunxisti, ut ex innocenti & molli adhuc anima simul enutrita benevolentia ad virilem maturitatem perveniat. Nuptiae enim, ut necessariae successio- nis remedia, inventae sunt: solus amor masculus honestum philosophae mentis imperium est. Quaecunque autem praeter necessitatem decoris causa exercentur, ea maior consequitur honor, quam quibus usus quaedam indigentia adiecta est: & omnino pulchra necessariis sunt praestantiora. Donec ergo imperiti erant homines, necdum satis otii ad quotidiana meliorum experimenta haberent, contenti

ἀγαπητῶς ἐπ' αὐτὰ τὰ ἀναγκαῖα συνεστέλλετο· τῆς δὲ ἀγαθῆς διαίτης ἐπείγων ὁ χρόνος, οὐ παρέσχεεν εὐρεσιν. ἐπειδὴ δὲ αἱ μὲν ἐσπευσμέναι χρεῖαι πέρας εἶχον, οἱ δὲ τῶν ἐπιγιγνομένων αἰεὶ λογισμοὶ τῆς ἀνάγκης ἀφεθέντες ἠκαίρουν, ἐπινοεῖν τι τῶν κρείττωνων ἐκ τούτου κατ' ὀλίγον ἐπιστῆμαι συνηύζοντο. τοῦτο δ' ἡμῖν ἀπὸ τῶν ἐντελεστέρων τέχων ἔνεστιν εἰκάζειν. αὐτίκα πρῶτοί τινες ἄνθρωποι γενόμενοι, τοῦ κατ' ἡμέραν λιμοῦ Φάρμακον ἐζήτουν, εἰδ' ἀλυσκόμενοι τῇ πρὸς τὸ παρὸν ἐνδεῖα, τῆς ἀπορίας οὐκ ἐώσης ἐλῆσθαι τὸ βέλτιον, τὴν εἰκαίαν πόαν ἐσιτοῦντο, καὶ μαλθακὰς ρίζας ὀρύττοντες, καὶ τὰ πλεῖστα δρυὸς καρπὸν ἐσθίωντες. ἀλλ' ἡ μὲν ἀλόγοις ζώοις μετὰ χρόνον ἐρίφη, σπόρον δὲ πυροῦ καὶ κριθῆς εἶδον αἱ γεωργῶν ἐπιμέλειαί, εὐροῦσαι κατ' ἔτος ἐκνεάζοντα· καὶ οὐδὲ μανεῖς ἂν εἴποι τις, ὅτι δρῦς στάχυος ἀμείνων. Τί δ' 34 οὐκ ἐν ἀρχῇ μὲν εὐθὺ τοῦ βίου, σκέπης δεηθέντες ἄνθρω-

praesentibus intra ipsa se necessaria continebant; urgentque tempus bonae vivendi rationis inveniendae opportunitatem non praebebat. Postquam vero urgentes illae indigentiae finem habuere, posterorumque ingenia, necessitate soluta, otii satis nata sunt melioribus inveniendis; ex ea re paulatim artes enatae sunt. Hoc nobis de vilioribus illis licet conicere. Vix nati erant primi quidam homines, cum quotidianae famis remedium quaesivere: tum deprehenfi a praesente inopia, cum indigenria, quod melius esset, eligendi facultatem non concederet, fortuita herba vescebantur; cum & molles radices effoderent, & quercus plerumque fructum ederent: sed haec quidem post tempus aliquod mutis animantibus abiecta sunt: sed tritici sementem atque hordei videbant agricolarum curae, quam invenerant, quottannis instaurari. Nec adeo infaniam quisquam, qui spica meliorem dicat quercum. Quid vero? nonne principio statim

ποι, νάκη, θηρία δείραντες ἠμΦιέσαντο; καὶ σπήλυγ-
 γας ὀρώων, κρύους καταδύσεις ἐπενόησαν, ἢ παλαιῶν ρι-
 ζῶν, ἢ Φυτῶν αὔα κοιλώματα; τὴν δὲ ἀπὸ τούτων μί-
 μῃσιν, ἐπὶ τὸ κρεῖττον αἰεὶ μετάγοντες, ὕΦηναν μὲν ἑαυ-
 τοῖς χλανίδας, οἴκους δὲ ὠκίσαντο, καὶ λεληθότως αἰ
 περὶ ταῦτα τέχναι τὸν χρόνον λαβοῦσαι διδάσκαλον,
 αὐτὶ μὲν λιτῆς ὕΦης, τὸ κάλλιστον ἐποίκιλαν, ἀντὶ δὲ
 εὐτελῶν δωματίων, ὑψηλὰ τέρεμνα, καὶ λίθων πολυτέ-
 λειαν ἐμηχανήσαντο, καὶ γυμνὴν τοίχων ἀμορφίαν εὐ-
 ανθέσι βαΦαῖς χρωμάτων κατέγραψαν. πλὴν ἐκάστη
 γε τούτων τῶν τεχνῶν, καὶ ἐπιστημῶν, ἄΦωνος οὔσα,
 καὶ βαθεῖαν ἐπιτεθειμένη λήθην, ὥς ἀπὸ μακρᾶς δύσεως
 κατὰ μικρὸν εἰς τὰς ἰδίας ἀνέτειλεν ἀκτῖνας. ἕναστος
 γὰρ εὐρώων τι, παρεοίδου τῷ μετ' αὐτόν· εἶθ' ἡ διαδοχὴ
 τῶν λαμβανόντων, οἷς ἔμαθεν ἤδη προστιθεῖσα, τὸ ἐν-
 35 δέον ἐπλήρωσε. Μὴ δὴ τις ἔρωτας ἀρρένων ἀπαιτεῖται

vitae, indigentes tegumento homines, excoriorum pelli-
 bus animalium induebantur? & montium speluncas perfugia
 frigoris excogitabant, aut rursus radicum plantarumque *af-
 servandarum* siccas cavernas? Verum *coeptam* ab his imita-
 tionem, transferentes semper in melius, texuere sibi laenas,
 domus aedificarunt, & sensim artes istarum rerum, tempus
 magistrum naetae, pro simplici textura pulchrius quiddam
 variegarunt; pro vilibus casis, sublimia tecta, & saxa sum-
 tuosa machinati sunt, & nudam parietum informitatem flo-
 ridis colorum tincturis pinxere. Verum unaquaeque ha-
 rum artium ac scientiarum, muta olim & profunda obli-
 vione merfa, velut post longum occasum paulatim in suos
 radios exorta est. Unusquisque enim, si quid invenisset,
 suo successori tradidit: tum ipsa accipientium series, ad-
 dendo iis, quae didicisset, quod deficiebat explevit. Ne igitur
 a vetusto tempore masculos amores quifquam repetat.

παρὰ τοῦ παλαιοῦ χρόνου. γυναιξὶ γὰρ ὁμιλεῖν ἀναγκαιὸν ἦν, ἵνα μὴ τελέως ἄσπερμον ἡμῶν φθαρῇ τὸ γένος. αἱ δὲ ποικίλαι σοφαί, καὶ τῆς Φιλοκάλου ταύτης ἀρετῆς ἐπιθυμίαι, μόλις ὑπὸ τοῦ μηδὲν ἑῶντος ἀνίχνευτον αἰῶνος εἰς τοῦμφανὲς ἐμελλον ἤξειν, ἵνα τῇ θείᾳ Φιλοσοφίᾳ καὶ τὸ παιδεραστεῖν συνακμάσῃ. μὴ δῆτα, Χαρίκλεις, ὃ μὴ πρότερον εὔρητο, τοῦτο ἐπινοήσας αὐτῷς ὡς Φαῦλον εὐθύνει· μὴδ' ὅτι τῶν παιδικῶν ἐρώτων αἱ γυναῖκες αἱ σύνοδοι πρεσβυτέρους ἐπιγράφονται χρόνους, ἐλάττω τοῦ θάτερον. ἀλλὰ τὰ μὲν παλαιὰ τῶν ἐπιτηδευμάτων ἀναγκαῖα νομίζομεν. ἃ δὲ αὐτῷς ἐνευσχολήσας τοῖς λογισμοῖς ὁ βίος ἐπέξευρεν, ὡς ἐκείνων ἀμείνω τιμητέον. Ἐμοὶ μὲν γὰρ ὀλίγου καὶ γελαῶν ἑναγχος ἐπ' ἡί, Χα- 36 ρικλέους ἄλογα ζῶα καὶ τὴν Σκυθῶν ἐρημίαν ἐπαινοῦντος· ὀλίγου δὲ ὑπὸ τῆς ἄγαν Φιλονεικίας καὶ μετενόει,

2 Ἀσπερμον) Ὡς μαρολόγει, εἰ δὴλυ, λῦσις ἵσταται τοῦ κόσμου· τί χωρὶς γυναικῶν ἄσπερμος ὁ βίος, γὰρ ἐστὶ κόσμος τῆς ἀνθρωπίνης κη- τό γε λοιπὸν ἐφ' ὧμιν ἀθετοῦσι τὸ ρεύσαν φορᾶς; M.

Cum mulieribus enim congredi necesse erat, ne plane feminis expers genus nostrum interiret. Varia autem eruditio, & virtutis huius, pulchri amore accensae, cupiditates vix ab ipso, quod nihil impervestigatum relinquit, aevo in lucem venturae erant, ut cum divina philosophia puerorum etiam amor adolesceret. Quare noli, Charicles, quod prius inventum non erat, postquam excogitatum est, rursus tanquam pravum sub censuram vocare; nec ideo, quod puerorum amoribus muliebres congressus antiquiora tempora inscripta habent, alteri generi detrahe. Sed vetera quidem studia necessaria putemus; quae autem rursus vita, excogitandi otium nata, adinvenit, ea tanquam meliora illis honorare oportet. Equidem paulo ante vix a risu mihi temperabam, Charicle muta animalia & Scytharum laudante solitudinem: parum aberat, quin prae nimia contentione,

γενόμενος Ἕλλην. οὐδὲ γὰρ ὡς ἐναντία φθεγγόμενος, οἷς ἐπεχειρεῖ λέγειν, ὑπεσταλμένῳ τῷ τῆς Φωνῆς τόνῳ τὸ ῥηθὲν ἐκλεπτεν, ἀλλ' ἐπηρμένη Φωνῇ λαρυγγίζων, Οὐκ ἐρώσι, Φησὶν, ἀλλήλων λέοντες, οὐδ' ἄρκτοι, καὶ σύες, ἀλλ' αὐτῶν ἢ πρὸς τὸ θῆλυ μόνον ὄρμη κρατεῖ καὶ τί θαυμαστόν; ἃ γὰρ ἐκ λογισμοῦ δικαίως ἂν τις ἐλοιτο, ταῦτα τοῖς μὴ δυναμένοις λογίζεσθαι δι' ἀφροσύνην οὐκ ἔνεστιν ἔχειν. ἐπεὶ τοι Προμηθεὺς, ἡ θεῶν τις ἄλλος, εἰ νοῦν ἐκάστω συνέζευξεν ἀνθρώπινον, οὐκ ἂν ἐρημία, καὶ βίος ὄρειος αὐτοὺς ἐποίμαινεν, οὐδὲ ἀλλήλους τροφὴν εἶχον. ἐξίσου δὲ ἡμῖν ἱερὰ δειμάμενοι, καὶ μέσσην ἐστίαν τῶν ἰδίων ἕκαστος οἰκῶν, ὑπὸ τοῖς κοινοῖς ἐπολιτεύοντο κόμοις. τί δὴ παράδοξον, εἰ ζῶα τῆς φύσεως κατακρίτω, μὴδὲν, ὧν λογισμοὶ παρέχονται, παρὰ τῆς προνοίας λαβεῖν ἡτυχηκότα, προσαφῆρηται μετὰ τῶν ἄλλων καὶ τὰς ἄρρενας ἐπιθυμίας; οὐκ ἐρώσι λέοντες, οὐδὲ γὰρ Φι-

quod Graecus esset, ipsum poeniteret. Neque enim, ut qui contraria proposito diceret, submissa voce ipsa dicta sua quasi suffurabatur; sed sublata voce, dilatato guttore boans, *Non amant*, inquit, *se invicem leones mares, neque urfi, neque apri, sed ipsos solus in feminas impetus superat*. Et quid mirum? quae enim ratione ductus merito elegerit aliquis, ea his, quae rationes non possunt subducere, propter suum stuporem habere non licet. Nam si Prometheus, aut Deorum quis alius, mentem unicuique humanam adiunxisset; non solitudo fane & silvestris victus ea pasceret, neque in cibo se invicem haberent: sed aequae, ac nos, templis aedificatis, & mediis suarum quisque aedium Penatibus, communibus legibus in civitate viverent. Quid mirum autem, si animalia, ab ipsa natura damnata, quibus nihil eorum, quae ratio suppeditat, accipere a providentia contigit, inter alias res masculis etiam cupiditatibus privata sunt? Non

λοσοφούσιν· οὐκ ἐρῶσιν ἄρκετοι, τὸ γὰρ ἐκ Φιλίας κα-
λὸν, οὐκ ἴσασιν. ἀνθρώποις δ' ἡ μετ' ἐπιστήμης Φρόνη-
σις, ἐκ τοῦ πολλάκις πειρᾶσαι τὸ κάλλιστον ἐλομένη,
βεβαιωτάτους ἐράτων ἐνόμισε τοὺς ἄρρενας. Μὴ τοίνυν, 37
ὦ Χαρίκλεις, ἀκολάστου βίου συμφορήσας ἐταιρικά
διηγήματα, γυμνῶ τῷ λόγῳ τῆς σεμνότητος ἡμῶν κα-
ταπόμπευε, μηδὲ τὸν οὐράνιον ἔρωτα τῷ νηπίῳ συναριθ-
μει· λογίζου δὲ ὅψε μὲν ἡλικίας τὰ τοιαῦτα μεταμανθά-
ναι· ὅμως δ' αὖν λογίζου νῦν γε, ἐπειδὴ περ οὐ πρότερον,
ὅτι διπλοῦς Θεὸς ὁ ἔρως, οὐ κατὰ μίαν ὁδὸν Φοιτῶν, οὐ-
δὲ ἐν πνεύματι τὰς ἡμετέρας ψυχὰς ἐρεθίζων. ἀλλ' ὁ
μὲν, ὡς ἂν οἶμαι, κομιδῇ νήπια Φρονῶν, οὐδενὸς αὐτοῦ
τὴν διάνοιαν ἡνιοχεῖν δυναμένου λογισμοῦ, πολὺς ἐν ταῖς
τῶν ἀΦρονῶν ψυχαῖς ἀθροίζεται· μάλιστα δὲ αὐτῷ γυ-

4 Βεβαιωτάτους ἐράτων) Εἰ πάν-
τα πρὸς τὸ τέλος ἡ φύσις ἀφώριστο,
ἔδον δὲ τὴν ἡδονὴν ἐπενόουσε πρὸς τὸ
τέλος, εἰπέ μοι, κατάρτατε, τί πλέον
ἡδονῆς ἢ ἀρρενοφθορία ἐπαγγέλλε-
ται, ὥς ἡ τῶν γυναικῶν μίξις παιδο-
ποιᾶν, ἢ τῶν βρομάτων ποικιλία

τὴν σωματικὴν σύστασιν, ἢ τῶν ἱμα-
τίων τὴν ἀπὸ τῆς θάλασσης τοῦ ζέου
συντήρησιν, καὶ ἐπὶ πάντων ὡσαύ-
τας. ἀλλ' ἐπὶ κεφαλὴν σοι τὸ δύσ-
φημον ἄλογον εἰσάγειν τὸν τάχα-
τα τὴν φύσιν Θεόν. V.

amant leones? sed nec philosophantur: non amant urfi?
quantum enim oriatur ex amicitia bonum, nesciunt. Sed
inter homines prudentia scientiae coniuncta, frequentibus
collecta experimentis, optimum quod est eligens, firmissimos
amores decrevit masculos. Noli igitur, Charicles, meretri-
ciis vitae libidinosae collatis narrationibus, nudo sermone
pudori nostro & gravitati insultare, nec coelestem Amo-
rem cum illo infante annumerare: & cogita, sero tu qui-
dem aetatis ista demum aliter discens, verumtamen cogi-
ta nunc certe, quando non prius, duplicem Deum esse
Amorem, non eadem *utrumque* via venientem, nec spiri-
tu eodem animos nostros incitantem. Sed alter, pueriliter
omnino, ut arbitror, animatus, cuius nulla gubernare men-
tem prudentia possit, multus in imprudentium animis col-

ναικεῖοι πόθοι μέλουσιν. οὗτός ἐστιν ὁ τῆς ἐφημέρου ταύτης ὕβρεως ἑταῖρος, ἀκρίτω Φορᾶ πρὸς τὸ βουλόμενον ἄγων ἕτερος δὲ ἔρως Ὀγυγίων πατρὸς χρόνων, σεμνὸν ὀφθῆναι, καὶ πάντοθεν ἱεροπρεπὲς θεάμα, σωφρονούντων ταμίας παθῶν, ἥπια ταῖς ἐκάστου διανοαῖς ἐμπνέει, καὶ λαχόντες ἰλέω τοῦδε τοῦ δαίμονος, ἡδονὴν ἀρετῇ μεμιγμένην ἀσπαζόμεθα. δισσὰ γὰρ ὄντως κατὰ τὸν τραγικὸν πνεύματα πνεῖ ὁ ἔρως· ἐνὸς δὲ ὀνόματος οὐχ ὅμοια τὰ πάθη κεκοινώνηκε· καὶ γὰρ αἰδῶς, ὠφελείας ὁμοῦ καὶ βλάβης ἀμφίβολός ἐστι δαίμων.

Αἰδῶς, ἥτ' ἄνδρας μέγα σίνεται, ἥδ' ὀνίνησιν.

Οὐ μὴν οὐδ' ἐρίδων γένος ἐστὶν ἐν, ἀλλ' ἐπὶ γαῖαν

Εἰσὶ δύω, τὴν μὲν κεν ἐπαινήσειε νοήσας,

Ἡ δ' ἐπιμωμητή. διὰ δ' ἀνδρῶν θυμὸν ἔχουσιν.

οὐδὲν οὖν παράδοξον, εἰ πάθος ἀρετῇ κοινὴν προσηγορίας

ligitur: maxime autem illi muliebria desideria cordi sunt. Hic est illius diem modo durantis contumeliae sodalis, indiscreto imperu agens in id, quod appetitur. At alter Amor Ogygiorum pater temporum, honestum visu & sacrum undique spectaculum, sanarum promus affectionum, mite quiddam uniuscuiusque mentibus inspirat. Hunc Deum propitium nacti, mixtam virtute voluptatem amplectimur. *Duplices enim revera spiritus Amor spirat*, ut est apud Tragicum, idemque nomen habent affectiones minime similes. Nam Pudor quoque utilitatis simul & noxae ambiguus Deus est, Pudor, inquam,

Et multum prodesse & laedere idoneus idem.

Nec contendendi genus unum est, sed duo terras

Sollicitant: unum, qui novit, laudibus ornet;

Alteri inest labes: in partes pectora scindunt.

Neque igitur mirum est, si affectio communem virtuti ap-

ἔχειν ἔτυχεν, ὥστε ἔρωτα καλεῖσθαι, καὶ τὴν ἀκόλα-
στον ἡδονήν, καὶ τὴν σωφρονοῦσαν εὐνοίαν. Γάμους οὖν, 38
Φησί, τὸ μηδὲν οἶει; καὶ τὸ θῆλυ τοῦ βίου Φυγαδεύεις,
ἵνα πῶς μείνωμεν ἄνθρωποι; ζηλωτὸν μὲν ἦν κατὰ τὸν
σοφώτατον Εὐριπίδην, εἰ δίχα τῆς πρὸς γυναῖκας συνό-
δου, Φοιτῶντες ἐπὶ ἱερὰ, καὶ ναοὺς, ἀργύρου, καὶ χρυ-
σοῦ τέκνα ὑπὲρ τῆς διαδοχῆς ἐωνοῦμεθα. ἀνάγκη γὰρ,
βαρὺν κατ' αὐχένα ζυγὸν ἡμῖν ἐπιβεῖσα, τοῖς κελευομέ-
νοις πειθαρχεῖν βιάζεται. τὸ μὲν οὖν καλὸν αἰρώμεθα
τοῖς λογισμοῖς, εἰκέτω δὲ τῇ ἀνάγκῃ τὸ χρεῖῳδες. ἄχρι
τέκνων, γυναῖκες ἀριθμὸς ἕστωσαν· ἐν δὲ τοῖς ἄλλοις,
ἅπαγε, μή μοι γένοιτο. τίς γὰρ ἂν εὖ Φρονῶν ἀνέχε-
σθαι δύναίτο, ἐξ ἐωθινοῦ γυναικὸς ἀραιζομένης ἐπικτή-
τοις σοφίσμασιν; ἥς ὁ μὲν ἀληθῶς χαρακτὴρ ἄμωρος,
ἀλλότριοι δὲ κόσμοι τὰ τῆς φύσεως ἀπρεπῆς βουκολοῦ-
σιν. Εἰ γοῦν ἀπὸ τῆς νυκτέρου κοίτης πρὸς ὄρθρον ἂν ἴδοι 39

pellationem forte accepit, ut amor vocaretur & voluptas
libidinosa, & sapiens benevolentia. Nuptias igitur, ait, ni-
hili putas? & muliebre genus exfulare e vita iubes? dein-
de quomodo duremus homines? Optabile quidem erat, de
Euripidis doctissimi viri sententia, ut absque congressu cum
mulieribus, in templa & aedes sacras venientes argento &
auro liberos successionis causa emeremus. Necessitas enim
grave cervicibus nostris iugum imponens imperiis parere nos
cogit. Quod igitur pulchrum est, ratione eligamus: cedat
autem necessitati utilitas. Liberorum tenuis numerus sunt
mulieres. In reliquis vero, apage, ne mihi sit mulier. Quis
enim bene sanus perferre possit mulierem, a mane inde
adscitis artificii formam interpolantem? cuius vere turpis
est facies, alieni vero ornatus, quod natura indecens est,
lenociniis quibusdam demulcent. Si enim a nocturno cubili

τις ἀνισταμένας γυναῖκας, αἰσχίῳ νομῖσιν ἑρρίαν τῶν
 πρώϊας ὥρας ὀνομασθῆναι δυσκληροδυσίων. ὅθεν ἀκρι-
 βῶς οἶκοι καθεύγουσιν αὐτάς, οὐδενὶ τῶν ἀρρένων βλε-
 πομένας· γράες δὲ καὶ θεραπαινίδων ὁ σύμμορφος ὄχλος,
 ἐν κύκλῳ παρεστᾶσι, ποικίλοις Φαρμάκοις καταΦαρ-
 μακεύουσιν τὰ δυστυχῇ πρόσωπα· οὐ γὰρ ὕδατος ἀκρά-
 τῳ νάματι τὸν ὑψηλὸν ἀπονιδάμεναι κάρον, εὐθύς ἀπτον-
 ται σπουδῆς ἐχομένου τινὸς πράγματος, ἀλλ' αἱ πολ-
 λαὶ τῶν διαπασμάτων συνθέσεις, τὸν αἰδῆ τῷ προσώ-
 που χρᾶτα Φαιδρύνουσιν. ὥς δὲ ἐπὶ δημοτελοῦς πομπῆς,
 ἄλλο τις ἄλλη τῶν ὑπηρετουσῶν ἐγκεχεῖρισταί, λεκα-
 νίδας ἀργυρᾶς, καὶ προχόους, ἔσποπτρά τε, καὶ, καθάπερ
 ἐν Φαρμακοπώλῳ, πυξίδων ὄχλον, ἀγγεῖα μεστὰ πολ-
 λῆς κακοδαιμονίας, ἐν οἷς ὀδόντων σμηκτικαὶ δυνάμεις, ἡ
 40 βλέφαρα μελαίνουσα τέχνη θησαυρίζεται. Τὸ δὲ πλεῖ-
 στον ἀναλίσκει μέρος ἡ πλοκὴ τῶν τριχῶν· αἱ μὲν γὰρ
 Φαρμάκοις ἐρυσθάνειν δυναμένοις πρὸς ἡλίου μεσημβρίαν

mane surgentes aliquis videat mulieres, turpiores censebit
 illis animalibus, quae matutina hora nominare male auspi-
 catum est. Unde diligenter domi se concludunt, virorum
 nulli videndas. Aniculae autem & similis ancillarum grex
 circulo adstant, variis medicamentis infelices vultus infi-
 cientes. Non enim puro aquae liquore altum somnum ab-
 luentes, statim ad honestum aliquod opus accedunt; sed
 multae fucorum compositiones insuavem faciei colorem
 laetiores reddunt: ac tanquam in publica pompa, aliud
 alii ministrarum commendatum est, pelves argenteae, &
 gutturnia, speculaque, & turba pyxidum, vasa multa in-
 felicitate repleta, in quibus aut dentium deterforiae faculta-
 tes, aut nigrorem inducens superciliis ars reposita est. Ma-
 iorem autem partem temporis & operarum consumit cura ca-
 pillorum. Aliae enim medicamentis rutilare valentibus ad

τοὺς πλόκαμους, ἴσα ταῖς τῶν ἐρίων χροιαῖς, ξανθῶ μεταβάπτουσιν ἄνθει, τὴν ἰδίαν κατακρίνουσαι φύσιν. ὁπόσαις δὲ ἀρκεῖν ἡ μέλαινα χαίτη νομίζεται, τὸν γεγαμηκότων πλοῦτον εἰς ταύτην ἀναλίσκουσιν, ὅλην Ἀραβίαν σχεδὸν ἐκ τῶν τριχῶν ἀποπνέουσai σιδηρὰ τε ὄργανα, πυρὸς ἀμβλεία φλογὶ χλιανθέντα, βία τὴν ἐλίκων οὐλότητα διαπλέκει· καὶ περιέργοι μὲν αἱ μέχρι τῶν ὀφρύων ἐφειλκυσμένοι κόμαι, βραχὺ τῷ μετώπῳ μεταίχμιον ἀφιάσι· σοβαρῶς δὲ ἄχρι τῶν μεταφρένων οἱ ὅπισθεν ἐπισαλεύονται πλόκαμοι. Καὶ μετὰ τοῦτο, 41 ἀνθοβαφῇ πέδιλα τῆς σαρκὸς ἐνδοτέρω τοὺς πόδας ἐπισφίγγοντα, καὶ λεπτοῦφης ἐς πρόφασιν ἐσθῆς, ὑπὲρ τοῦ δοκεῖν γεγυμνῶσθαι. πάντα δὲ τὰ ἐντὸς αὐτῆς γνωριμώτερα τοῦ προσώπου, χωρὶς τῶν ἀμόρφως προπεπτωκότων μαζῶν, οὓς αἰεὶ περιφέρουσι δεσμώτας. τί δεῖ τὰ τούτων πλουσιώτερα κακὰ διεξίεναι; λίθους Ἐρυθραίους κατὰ τῶν λοβῶν, πολυτάλαντον ἡρτημένας βρί-

solem meridianum cincinnos, instar lanarum infectionis, flavo tingunt flore, propriam naturam [nativum colorem] damnantes. Quibus autem sufficere nigra coma solet, illae maritorum divitias in hanc impendunt, totam fere de capillis Arabiam spirantes. Et instrumenta ferrea, obtuso ignis ardore calefacta, vi quadam crispas cincinnos implicant, & minuta industria ad supercilia usque deductae comae, breve fronti interstitium relinquunt: superbe autem ad scapulas usque posterioris comae annuli fluctuant. Et post haec florei coloris sandalia intra ipsam carnem pedes adstringentia, & tenuissimo textu dicis causa vestitus, ut nudae esse videantur. Omnia autem intra hanc vestem facilius agnoscuntur, quam facies, exceptis, quae deformiter alioquin prociderent, uberibus, quae in vinculis semper circumferunt. Quid opus est ditiora harum mala enarrare? Erythraeos

θος, ἢ τοὺς περὶ καρποῖς καὶ βραχίοσι δράκοντας, ὥς
 ὦφελον ὄντως ἀντὶ χρυσοῦ δράκοντες εἶναι· καὶ στεφάνη
 μὲν ἐν κύκλῳ τὴν κεφαλὴν περιβεῖ, λίθοις Ἰνδικαῖς διά-
 στερος· πολυτελεῖς δὲ τῶν αὐχένων ὄρμοι καθεῖνται· καὶ
 ἄχρι τῶν ποδῶν ἐσχάτων καταβέβηκεν ὁ ἄβλιος χρυσὸς,
 ἅπαν, εἴ τι τοῦ σφυροῦ γυμνοῦται, περισφίγγων. ἄξιον
 δ' ἦν σιδήρῳ τὰ περίσφυρα σκέλη πεπεδησθαι. καὶ πει-
 δαν αὐτῶν ὅλον τὸ σῶμα νόβης εὐμορφίας ἐξαπατῶντι
 κάλλει διαμαγευθῇ, τὰς ἀναισχύντους παρειὰς ἐρυθαί-
 νουσιν ἐπιχρίστοις φύκεσιν, ἵνα τὴν ὑπέρλευκον αὐτῶν
 42 καὶ πύονα χροῖαν, τὸ πορφυροῦν ἄνθος ἐπιφοινίσῃ. Τίς
 οὖν ὁ μετὰ τὴν τοσαύτην παρασκευὴν βίος; εὐθὺς ἀπὸ τῆς
 οἰκίας ἐξοδοί, καὶ πᾶς θεατῆς ἐπιτρίβων τοὺς γεγαμη-
 κότας, ὧν ἐνίων οἱ κακοδαίμονες ἄνδρες οὐδὲ αὐτὰ ἴσα-
 σι τὰ ὀνόματα, Κωλιάδας, εἰ τύχοι, καὶ Γενετυλλί-

15 Κωλιάδας εἰ τύχοι) Ἐπίθεται διατὰς διασύρειν τὰς χλιδῆσας αὐτῶν
 ταῦτα Ἀφροδίτης, οἷς εἰκὸς τοὺς γυναικῶν. Φρυγίαν δὲ δαίμονα, τὴν

in auriculis lapillos, pondus multorum talentorum suspen-
 sum habentes, an illos circa manus & brachia dracones,
 qui utinam veri pro auro dracones essent: & corona in
 orbem caput ambit, Indicis stellata gemmis, sumtuosaque
 cervice monilia demittuntur; & ad ultimos pedes miserum
 descendit aurum, quidquid circa talum nudatur consttrin-
 gens. Dignum autem erat ferro potius crura in talorum
 regione compediri. Cumque totum illarum corpus spuriae
 formositatis pulchritudine deceptrices velut incantatum fue-
 rit, impudentes genas inunctis fucis rubefaciunt, ut can-
 didissimum illarum & pinguem colorem florens purpura
 rubore quodam adspersat. Quae igitur post tantum appa-
 ratum vita est? Statim exitur domo, & spectator unus-
 quisque maritos zelotypia enecat. Tum Numina salutatum eunt,
 quorum nonnullorum miseri viri nec ipsa norunt nomina,
 Coliadas forte, & Genetyllidas, aut Phrygiam Deam, aut

δας, ἢ τὴν Φρυγίαν δαίμονα, καὶ τὸν δυσέρωτα κῶμον ἐπὶ τῷ ποιμένι τελεταὶ δὲ ἀπόρρητοι, καὶ χωρὶς ἀνδρῶν ὑπόπτα μυστήρια. καὶ γὰρ τί δεῖ περιπλέκειν διαφθορὰν ψυχῆς; ἐπειδὴν δὲ τούτων ἀπαλλαγῶσιν οἴκοι, εὐθὺ τὰ μακρὰ λουτρά· καὶ πολυτελὲς μὲν νῆ Δία τράπεζα, πολὺς δὲ ὁ μετὰ τῶν ἀνδρῶν ἀκκισμός. ἐπειδὴν γὰρ ὑπὲρ πλεον γένωνται ταῖς παρ' αὐταῖς γαστριμαργίαις, οὐκ ἔτ' οὐδὲ τοῦ Φάρυγγος αὐταῖς παραδέχασθαι δυναμένου τι σιτίον, ἄκροις δακτύλοις ἐπιγράφουσαι, τῶν παρακειμένων ἕκαστον ἀπογεύονται, νύκτας ἐπὶ τούτοις διηγούμεναι, καὶ τοὺς ἐτερόχρωτας ὕπνους, καὶ θηλύτητος εὐνὴν γέμουσαν· ἀφ' ἧς ἀναστὰς ἕκαστος εὐθὺ λουτροῦ χρεῖός ἐστι. Ταυτὶ μὲν οὖν εὐσταθοῦς βίου τεκμήρια. τῶν δὲ πικροτέρων εἴ τις ἐβελήσσει τὸ ἀληθὲς κατὰ μέρος ἐξετάζειν, ὅντως καταράσσεται Προμηθεῖ, τὴν Μεγάνδρειον ἐκείνην ἀπορρήξας Φωνήν·

ῥίαν λέγει. ὅτι καὶ τούτῳ διασφρουσιν ἵστικέ μοι τὰς ἀπορρήτους τῶν γυναικῶν. ἐπὶ κλέειν τῷ Ἀττίδι τοιαύτη ἐνυμφεύετο. ποιμένα δὲ τὸν

Πάριν, ὃς ἀπὸ Φρυγίας κωμάσας εἰς Λακεδαιμόνα εἰλεῖ Ἑλένη τὴν Μεγαλέα. V.

infeliciter amantis ad pastorem commissationem. *Accedunt sacra arcana, & suspecta sine viris mysteria.* Quid enim opus est involvere animi corruptelam? Cum vero ab his rediere, domi statim longa lavacra, ac sumptuosa voluptariaque mensa, multaque inter viros dissimulatio. Cum enim ultra modum oppletae sunt domesticis liguritionibus, nec iam capere gula cibum potest, summis digitis per apposita quasi scribendi causa ductis singula degustant, noctes inter haec enarrantes, & diversi coloris somnos, & cubile muliebri plenum mollietie: e quo quicumque surgit, balneo statim indiget. Atque ista vitae bene sibi constantis indicia. Eorum vero, quae acerbiora sunt, si quis singulatim velit verum exquirere, ille profecto Promethea exsecrabitur, Menandri illam vocem erumpens,

Lucian, Vol. V.

V

Εἴτ' οὐ δικαίως προσπεπατταλευμένον
 Γράφουσι τὸν Προμηθέα πρὸς ταῖς πέτραις;
 Καὶ γίνετ' αὐτῷ λαμπράς· ἄλλο δ' οὐδὲ ἐν
 Ἀγαθόν, ὃ μισεῖν οἶμ' ἅπαντας τοὺς Θεοὺς,
 Γυναῖκ' ἐπλασσε, ὧ πολυτίμητοι Θεοί,
 Ἔθνος μεταρόν· γαμεῖ τίς ἀνθρώπων; γαμεῖ
 Λάβριος, τὸ λοιπὸν γὰρ ἐπιθυμίαι . . .
 Γαμηλίῳ λέχει δὲ μοιχὸς ἐντρυφῶν,
 Καὶ Φαρμακεῖαι, καὶ νόσων χαλεπωτάτων
 Φθόνος, μεθ' οὗ ζῇ πάντα τὸν βίον γυνή.

- τίς ταῦτα τὰ ἀγαθὰ διώκει; τίς βίος ὁ δυστυχῆς οὗτος
 44 θυμῆρης; Ἄξιον τοίνυν ἀντιθεῖναι τοῖς Θήλεσι κακοῖς τὴν
 ἄρρενα τῶν παίδων ἀγωγὴν. ὄρθριος ἀναστὰς ἐκ τῆς
 ἀζύγου κοίτης, τὸν ἐπὶ τῶν ὀμμάτων ἐτι λοιπὸν ὕπνον
 ἀπενιψάμενος ὕδατι λιτῷ, καὶ χιτωνίσκον καὶ χλανί-
 दा ταῖς ἐπωμίαις περόναις συρράψας, ἀπὸ τῆς πατρῴας

*Ergo immerentem diditant Promethea
 Pendere fixum Caucaſi de rupibus?
 Repertus ignis huic? Aliud nihil boni.
 Sed, quod Deos odiſſe cunctos autumo;
 Formavit idem feminam, o Dei boni!
 Genus ſceleſtum! Ducit aliquis coniugem:
 Ducit? libido nempe clancularia,
 Et nuptiali moechus illudit toro:
 Venena dehinc, infidiae, morbi, invidia
 Graviffima, aevo femina omni quam fovet.*

Quis haec bona perſequitur? cui haec infelix vita cordi
 eſt? Aequum igitur opponere muliebribus iſtis malis viri-
 lem puerorum vivendi rationem. Mane furgens de caelibet
 lecto, reliquum adhuc in oculis ſomnum ſimplici aqua poſt-
 quam abluit, ſacra chlamyde humeralibus connexa fibulis,

ἰστίαις ἐξέρχεται κάτω κεκυφώς, καὶ μηδένα τῶν ἀπαν-
 τάντων ἐξ ἐναντίου προσβλέπων. ἀκόλουθοι δὲ καὶ παιδ-
 αγωγοί, χορὸς αὐτῷ κόσμιος, ἔπονται, τὰ σεμνὰ τῆς
 ἀρετῆς ἐν χερσὶν ὄργανα κρατοῦντες, οὐ πριστοῦ κτενὸς
 ἐντομᾶς κόμην καταψήχειν δυναμένας, οὐδὲ ἔσοπτρα
 τῶν ἀντιμόρφων χαρακτήρων ἀγράφους εἰκόνας, ἀλλ'
 ἢ πολύπτυχοι δέλτοι κατόπιν ἀκολουθοῦσιν, ἢ παλαιῶν
 ἔργων ἀρετὰς φυλάττουσαι βίβλοι· καὶ εἰς Μουσικοῦ
 δέοι φοιτᾶν, εὐμελὲς λύρα. Πᾶσι δὲ τοῖς φιλοσόφοις ψυ- 45
 χῆς μαθήμασι λιπαρῶς ἐναβλήσας, ἐπειδὴν ἡ διάνοια
 τῶν ἐγκυκλίων ἀγαθῶν κορεσθῇ, τὸ σῶμα ταῖς ἐλευθε-
 ρίαις ἀσκήσεσιν ἐκπονεῖ. Θεσσαλοὶ γὰρ ἵπποι μέλουσιν
 αὐτῷ. καὶ βραχὺ τὴν νεότητα πωλοδαμνήσας, ἐν εἰρήνῃ
 μελετᾷ τὰ πολεμικὰ, ἄκοντας ἀφίεις, καὶ βέλη δι' εὐ-
 στόχου δεξιᾶς ἀποπάλλων. εἴθ' αἱ λιπαραὶ παλαι-
 στραι, καὶ πρὸς ἡλίου μεσημβρινὸν θάλλπος ἐγκονίζεται

paterna domo egreditur deiecto vultu, ac neminem eorum,
 qui ex adverso veniunt, contuitus. Pedissequi autem illum
 & paedagogi, decens caterva, sequitur, honesta illa vir-
 tutis instrumenta manibus tenentes, non secti serra pecti-
 nis incisuras mulcere comam aptas, neque specula, obie-
 ctarum formarum nec-pictas imagines; sed vel multipli-
 ces tabellae a tergo sequuntur, aut antiquorum operum
 virtutes servantia volumina; & si ad musicam eundem
 sit, canora lyra. Peractis diligenter omnibus philosophae
 mentis in doctrina certaminibus, cum eruditi illius circuli
 bonis saturatus est animus, liberalibus exercitamentis cor-
 pus perficit. Thessali enim equi curae illi sunt, & cum
 paulum iuventutem ipse suam equulei instar agitavit & sube-
 git, bellicam rem in pace mediratur, emittens iacula, &
 tela certa manu vibrans. Tum palaestrae unctae, & ad me-
 ridanum solis calorem densandum corpus in pulvere volu-

τὸ σῶμα πυκνούμενον· οἳ τε τῶν ἐναγωνίων πόνων ἀποσταλάζοντες ἰδρῶτες, μεθ' οὓς λουτρὰ σύντομα, καὶ τράπεζα τῇ μετὰ μικρὸν ἐπινήφουσα πράξει. πάλιν γὰρ αὐτῷ διδάσκαλοι, καὶ παλαιῶν ἔργων αἰνιττόμεναι καὶ ἐπιμελούμεναι μνήμαι, τίς ἀνδρείος ἥρως, ἢ τίς ἐπὶ Φρονήσει μαρτυρούμενος, ἢ οἷοι δικαιοσύνην καὶ σωφροσύνην ἡσπάσαντο; τοιαύταις ἀρεταῖς ἀπαλὴν ἔτι τὴν ψυχὴν ἐπάρδων, ὅταν ἑσπέρα τὴν πράξιν ὀρίσῃ, τῆς γαστροῦ ἀνάγκῃ τὸν ὀφειλόμενον δασμὸν ἐπιμετρήσας, ἡδIOUS ὕπνους καθεύδει, τοῖς μεθ' ἡμέραν καμάτοις ἐπηρεμῶν
 46 ἐπὶ χρόνον. Τίς οὐκ ἂν ἐραστὴς ἐΦήβου γένοιτο τοιούτου; τίνι δ' οὕτω τυφλαὶ μὲν αἱ τῶν ὀμμάτων βολαὶ, πηροὶ δὲ οἱ τῆς διανοίας λογισμοί; πῶς δ' οὐκ ἂν ἀγαπήσῃ τὸν ἐν παλαιστραῖς μὲν Ἑρμῆν, Ἀπόλλωνα δὲ ἐν λύραις, ἵππαστὴν δὲ ὡς Κάστορα, θείας δὲ ἀρετὰς διὰ θνητοῦ διώκοντα σώματος. ἀλλ' ἐμοὶ μὲν, δαίμονες οὐ-

ratur, stillantesque de certaminum labore sudores: post quos breves balneae, & sobrietatem instanti paulo post operi servans mensa. Rursus enim adsunt illi magistri, veterumque operum curiosi, obscuram partim significationem habentes, commentarii: quis fortis Heros? aut quis prudentiae testimonio ornatus? aut qui iustitiam, quique temperantiam amplexi sint? Talibus virtutibus cum tenerum adhuc animum velut irrigavit, vespera finem operibus imponente, ubi debitum ventris necessitati tributum admensus est, suaviores dormit somnos, qui diurnos post labores aliquantum quietis subiungat. Talis adolescentis quis non amator fiat? cuius adeo caeci oculorum coniectus, ita stupidae mentis cogitationes? Quomodo non amet aliquis Mercurium in palaestra, in lyra Apollinem, equitem instar Castoris, divinaeque in mortali corpore virtutes persequentem. Verum mihi quidem, o coelestes Dii, vita haec sit

ράνιοι, βίος εἴη διηνεκὴς αὐτός, ἀπαντικρὺ τοῦ Φίλου
καθέζεσθαι, καὶ πλησίον ἡδὺ λαλοῦντος ἀκούειν, ἐξιών-
τι δὲ αὐτῷ συνεξίεναι, καὶ παντὸς ἔργου κοινωνίαν ἔχειν.
εὖξαιτο μὲν οὖν ἔρῳν τις δι' ἀπταιστού καὶ ἀκλινούς βίου,
τὸν στεργόμενον ἀλύπως εἰς γῆρας ἀδεῦσαι, μηδεμίᾳς
τύχης πειράσαντα βάσκανον ἐπῆρειαν. εἰ δὲ καὶ, οἷος
ἀνθρωπίνης φύσεως νόμος, νόσος ἐπιψεύσειεν αὐτοῦ, κά-
μνοντι συνοσῆσω, καὶ διὰ χειμερίου θαλάττης ἀναγο-
μένῳ συμπλεύσομαι· καὶ τυραννικὴ βία δεσμὰ περιά-
ψῃ, τὸν ἴσον ἐμαυτῷ περιθήσω σίδηρον· ἐχθρὸς ἅπας ὁ
μισῶν ἐκείνον, ἐμὸς ἔσται, καὶ Φιλήσω τοὺς πρὸς αὐτὸν
εὐνοϊκῶς ἔχοντας· εἰ δὲ ληστὰς ἢ πολεμίους θρασυίμην
ἐπ' αὐτὸν ὀρμῶντας, ὀπλισαίμην καὶ παρὰ δύναμιν καὶ
ἀποθάνῃ, ζῆν οὐκ ἀνέξομαι· τελευταίας δὲ ἐντολᾶς τοῖς
μετ' ἐκείνον ὑπ' ἐμοῦ στεργομένοις ἐπιθήσομαι, κοινὸν
ἀμφοτέροις ἐπιχρᾶσαι τάφον, ὅστέαίς δὲ ἀναμίσξαντας

6 Ἐπῆρειαν) ἀλγῆμα. V.

perpetua, ex adverso amici federe, & ex proximo suave
loquentem audire, exeuntem deducere, & omnium rerum
cum illo communionem habere! Atque amator quidem ali-
quis optaverit, per inoffensam & nihil vacillantem vitam,
sine ullo dolore ad feneclutem pervenire amicum suum,
invidiam fortunae nullius noxam expertum. Si vero, quae
humanae naturae lex est, morbus illum attigerit, aegro-
tabo cum laborante, & per tempestuosum mare navigan-
tem comitabor: & si tyrannica vis vincula ei iniiciat, ae-
quale mihi ferrum circumponam. Inimicus, quicumque il-
lum oderit, meus erit, & amabo, qui benevolentia illum
complectentur. Si vero latrones aut hostes videam in illum
irruentes, ultra vires etiam arma sumam: & si moriatur,
vivere non sustinero: ultimaque mandata iis, qui post il-
lum cari mihi erunt, dederò, commune utrisque monu-
mentum uti aggerent, ossibusque ossa permiscerent neque

- ὁστέα, μηδὲ τὴν κωφὴν κόνιν ἀπ' ἀλλήλων διακρίναι.
- 47 Ταῦτα δ' οὐ πρῶτοι χαράξουσιν οἱ ἐμοὶ πρὸς τοὺς ἀξίους ἔρωτες, ἀλλ' ἡ θεοῖς γείτων ἡρωϊκὴ φρόνησις ἐνομοθέτησεν, ἐν οἷς ὁ Φιλίας ἔρως, ἄχρι θανάτου συνεξέπνευσε. Φωκίς ἐκ νηπίων ἔτι χρόνων, Ὀρέστην Πυλάδῃ συνῆψε· θεὸν δὲ τῶν πρὸς ἀλλήλους παθῶν μεσίτην λαβόντες, ὡς ἐφ' ἑνὸς σκάφους τοῦ βίου συνέπλευσαν· ἀμφοτέροι Κλυταιμνήστραν ἀνήρουν, ὡς Ἀγαμέμνωνος παῖδες, ὑπ' ἀμφοῖν Αἰγισθοῦς ἐφονεύετο· τὰς Ὀρέστην ἐλαυνούσας ποινὰς Πυλάδης ἐνόσει μᾶλλον, κρινομένῳ συνηγωνίζετο, τὴν δὲ ἐρωτικὴν Φιλίαν οὐδὲ τοῖς τῆς Ἑλλάδος ὅροις ἐμέτρησαν, ἀλλ' ἐπὶ τοὺς ἐσχάτους Σκυθῶν τέρμονας ἐπλευσαν, ὁ μὲν νοσῶν, ὁ δὲ θεραπεύων. τῆς γαῖνς Ταυρικῆς γῆς ἐπιβαίνοντας, εὐδὺς ἡ μητροκτόνος αὐτοὺς ἐριννὺς ἐξενόδωχσε. καὶ τῶν βαρβάρων ἐν κύκλῳ περιεστῶτων, ὁ μὲν ὑπὸ τῆς συνήθους μανίας πεσὼν ἔκειτο. Πυλάδης δὲ

mutum pulverem discernant. Haec vero non primi sancient amores adversus dignos mei, sed vicinus Dis Heroum sensus hanc legem tulit, in quibus ille amicitiae amor ad mortem usque *progressus* una exspiravit. A puerilibus inde annis, Orestis Pyladen Phocis copulavit, qui, Deo mutui affectus arbitro, tanquam in uno vitae navigio vestri sunt. Ambo Clytaemnestram, tanquam *ambo essent* Agamemnonis filii, interfecere; ab ambobus Aegisthus occisus est. Furiis Oresten agitantibus magis laboravit Pylades. Iudicio cum illo periclitatus est. Amatoriam illam amicitiam nec Graeciae finibus mensi sunt, sed ad extremos Scytharum terminos navigarunt, aegrotans alter, alter eum curans. In Tauricam enim tellurem egressos occisae matris ultrix furia hospitio statim excepit, circumstantibusque barbaris, alter a consueto furore prolapsus iacebat: Pylades vero

Ἄφρον' τ' ἀπέψα, σώματός τ' ἐτημέλει,

Πέπλου τε προῦκάλυπτεν εὐπήκτοις ὕφαϊς,
οὐκ ἔραστοῦ μόνον, ἀλλὰ καὶ πατρός ἐνδεικνύμενος ἥθος.
ἥνικα γοῦν ἐκρίβη πατέρου μένοντος ἐπὶ τῷ Φονευθῆναι,
τὸν ἕτερον ἐς Μυκῆνας ἀπιέναι, κομιδῶντα γράμματα,
μένειν ὑπὲρ ἀλλήλων ἀμφοτέροι δέλουσιν, ἐκάτερος ἐν
πατέρω ζῶντι ζῆν ἑαυτὸν ἡγούμενος. ἀπαθεῖται δὲ τὰς
ἐπιστολάς Ὀρέστης, ὡς Πυλάδου λαβεῖν ἀξιώτερου,
μόνον οὐκ ἔραστὴς ἀντ' ἐρωμένου γενόμενος.

Τὸ γὰρ σφαγῆναι τόνδ', ἐμοὶ βάρος μέγα.

Ὁ ναυστολῶν γὰρ εἰμ' ἐγὼ τὰς συμφοράς.
καὶ μετ' ἀλίγον Φησὶν,

τῷδε μὲν δέλτον δίδου,

Πέμψω γὰρ Ἄργος, ὥστε σοι καλῶς ἔχειν.

Ἡμᾶς δ' ὁ χαλῶν κτείνεται.

3. Ἐνδείκνυμαι Ἐνδείκνυμαι
καὶ ἐπιδείκνυμαι ταῦτόν. ὅταν ἐπὶ
τῇ ἑαυτοῦ ἀρετῇ τις ἢ λόγῳ φιλοτι-
μούμενος ἄλλος ἢ γηθόμενος. V.

14 Πίμψω γὰρ Ἄργος) Haec
dicit Orestes apud Euripidem, ἐν
τῷ Ἰφιγενείας δράματι. G.

Spiram auferebat, corporis curam gerens,

Textu peplo firmo iacentem protegens,

non amatoris modo, sed patris etiam animum ostendens.
Cum enim iudicatum esset, manente altero ut occideretur,
Mycenas abire alterum, qui literas eo ferret, manere quis-
que pro altero volunt, rati unusquisque, se vivere in vi-
vente altero. Repellit autem epistolas Orestes, tanquam di-
gniore, qui eas acciperet, Pylade, factus tantum non ama-
tor pro amasio.

Istum perire, mi nimis grave est onus:

Nam quidquid est mali, mea navi vcho.

& paulo post ait:

Isti quidem da literas,

Hic ibi Argos, hic tuum negotium-

Curabit; at nos, qui potest, necet:

48 Καὶ γὰρ οὕτως ἔχει τὸ πᾶν. ὅταν γὰρ ἐκ παίδων ὁ σπουδαῖος ἔρως ἐντραφεῖς, ἐπὶ τὴν ἤδη λογίσεσθαι δυναμένην ἡλικίαν ἀνδρωθῇ, τὸ πάλαι Φιληθὲν, ἀμοιβαίους ἔρωτας ἀνταποδίδωσι. καὶ δυσχερὲς αἰσθέσθαι ποτέρου πότερος ἐραστής ἐστιν, ὥσπερ ἀπ' ἐσάπτρου τῆς τοῦ Φιλήσαντος εὐνοίας ἐπὶ τὸν ἐρώμενον ὁμοίου πεσόντος εἰδώλου. τί δὴ οὖν τοῦ καθ' ἡμᾶς βίου ξένην αὐτὸ τρυφὴν ἀνειδίξεις θείοις νόμοις ὀρισθέν, ἐκ διαδοχῆς ἐφ' ἡμᾶς καταβεβηκός; ἀσμένως δὲ αὐτὸ δεξάμενοι, μεθ' ἀγνῆς διανοίας νεωκοροῦμεν. ὀλβιος γὰρ ὡς ἀληθῶς κατὰ τὴν τῶν σοφῶν ἀπόφασιν,

ὦ παῖδες τε νέοι, καὶ μώνυχες ἵπποι,

Γηράσκει δ' ἂ γέρων κείνος ἐλαφρέτατα, κούροι

Τὸν Φιλέουσιν.

αἶγε μὴν Σωκρατικαὶ διδασκαλῖαι, καὶ τὸ λαμπρὸν ἐκεῖνο τῆς ἀρετῆς δικαστήριον, τοῖς Δελφικοῖς τρίποσιν

Sic enim universum se habet. Nempe cum innutritus a pueris inde honestus amor ad aetatem ratiocinandi iam capacem corroboratus est, ille, qui amatus adhuc fuit, mutuos amores rependit, difficile ut sit ad animadvertendum, utrius uter amator sit? tanquam a speculo, sic a benevolentia amantis, simili ad amatum simulacro reflexo. Quid igitur velut peregrinam vitae nostrae luxuriam exprobras, quod divinis legibus definitum, successione quadam ad nos delatum est? Quin lubenter illud acceptum, pura mente, tanquam rem sacram servamus? *Felix* enim vere de sapientium virorum sententia,

— cui iuvenescit equus, puerique ministrant,

Nam fert aetatem molliter ille senex,

Qui pueris carus.

Ac Socraticam quidem disciplinam, & splendidum illud virtutis tribunal, Delphici tripodes honorarunt; veritatis enim

ἐτιμήθη. χρησμὸν γὰρ ἀληθείας ὁ Πύθιος ἐθέσπισεν, ἀνδρῶν ἀπάντων Σωκράτης σοφώτατος, ὃς ἅμα τοῖς ἄλλοις μαθήμασιν, ἐξ ὧν τὸν βίον ὥνησε, καὶ τὸ παιδευαστεῖν ὡς μάλιστα ὠφελοῦν προσήκατο. Δεῖ δὲ τῶν νέων ἐρᾶν 49 ὡς Ἀλκιβιάδου Σωκράτης, ὃς, ὑπὲρ μιᾶς χλαμύδι, πατρὸς ὕπνου ἐκοιμήθη. καὶ ἔγωγε τὸ Καλλιμάχειον ἐπὶ τέλει τῶν λόγων ἡδίστα προσθείην ἂν ἅπασιν κήρυγμα.

Αἶθε γὰρ ὦ κούροις ἐπ' ὄμματα λίχνα φέροντες,

Ἐρχιος ὡς ὑμῖν ὥρισε παιδοφιλεῖν,

Ὡδὲ νέων ἐράσιτε, πόλιν κεῦανδρον ἔχετε.

ταῦτ' εἰδότες, ὦ καίριαι, σωφρόνως παισὶν ἀγαθοῖς πρόσсите, μηδὲ ὀλίγης τέρψεως ἐνεκα, τὴν μακρὰν ἐκχέοντες εὐνοίαν, ἄχρι τῆς ἀκμῆς πλαστὰ τὰ τοῦ φιλεῖν πάθῃ προβάλλεσθε· τὸν δ' οὐράνιον ἔρωτα προσκυνούντες, εἰς γῆρας ἀπὸ παιδῶν βέβαια τηρεῖτε τὰ πάθῃ. τοῖς γὰρ οὕτω φιλοῦσιν, ἡδίστος μὲν ὁ τοῦ ζῆν χρόνος,

oraculum fudit Pythius, excellit omnes mente Socrates viros, qui cum reliqua disciplina, qua vitam iuvit, etiam puorum amorem, tanquam rem maxime utilem, adsciverat. Oportet autem amare iuvenes, ut Alcibiadem Socrates, qui, sub eadem chlamyde, patris somnum dormivit. Atque ego Callimachium illud ad omnes praeconium in fine orationis lubens posuerim,

Vos, o qui pueros oculo patrante voratis,

Erchius ut teneros iussit amare mares,

Sic pueros petitote; virisque implebitis urbem.

Haec cum sciatis, iuvenes, modeste ad bonos pueros accedite, neque parvae voluptatis causa longam benevolentiam effundentes, usque ad maturam aetatem, fictos amoris affectus obtentui libidinis habete. Sed, coelesti illo invocato Amore, in senectutem a pueris inde stabiles servate affectus. Qui enim ita amant, illis suavissimum vivendi

οὐδεμίας ἀπρεποῦς συνειδήσεως παροικουσης. αἰοίδιμοι δὲ
 μετὰ θάνατον εἰς πάντας ἐκφοιτῶσι κληρόνες. εἰ δὲ δεῖ
 φιλοσόφων παισὶ πιστεύειν, αἰθήρ μετὰ γῆν ἐκδέχεται
 τοὺς ταῦτα ζηλοῦντας. εἰς δὲ ἀμείνονα βίον ἀποθάνοντες,
 50 ἔχουσι τῆς ἀρετῆς γέρας, τὸ ἄΘαρτον. Τοιαῦτα τοῦ
 Καλλικρατίδου σφόδρα νεανικῶς σεμνολογησαμένου,
 Χαρικλέα μὲν ἐκ δευτέρου λέγειν πειρώμενον ἐπέσχον·
 ὥρα γὰρ ἦν ἐπὶ ναῦν κατιέναι. δεομένων δ' ὅ, τι Φρονοίη
 ἀπεφῆναισθαι, δι' ὀλίγου τοὺς ἑκατέρου λόγους ἀριθμη-
 σάμενος, Οὐκ ἐξ ὑπογυίου, Φημί, καὶ παρημελημένως,
 ὑμῖν, ὧ ἑταῖροι, τὰ τῶν λόγων ἔοικεν ἀπεσχεδιάσθαι·
 διηνεκοῦς δὲ, καὶ, νῆ Δί', ἐρρωμένης Φροντίδος ἐναργῆ
 ταῦτ' ἐστὶν ἰχνη. σχεδὸν γὰρ οὐδὲν ἐστίν, ὅ, τι τῶν λεκτέων
 εἰπεῖν ἐτέρῳ δύνασθαι παρήκατε. καὶ πολλή μὲν ἡ τῶν
 πραγμάτων ἐμπειρία, πλείων δ' ἡ τῶν λόγων δεινότης,
 ὥστ' ἔγωγε ἀνευξαίμην, ἔκπερ ἦν ἐκδυνατῶν, γενέσθαι Θη-

16 Θηραμένης) Ἀθηναῖος ῥήτωρ, ἐπικαλεῖτο Κόδορος. V.

μαθητὴς Προδίκου τοῦ Κεῖου. δε Θηραμένης) Ille vir fuit παροῦρ

tempus, turpi nulla conscientia in animo habitante; nobilis
 autem post mortem ad omnes fama exit. Si vero fides ha-
 benda philosophorum filiis, aether post terram excipit hos;
 qui his rebus studuerunt; atque, ad vitam meliorem mor-
 tui, praemium virtutis habent immortalitatem. Ista Calli-
 cratides iuvenili quodam ardore & gravi oratione cum pro-
 tulisset, Chariclem, dicere volentem denuo, repressi, quod
 tempus erat descendendi ad navim. Rogantibus autem, ut,
 quid sentirem, pronuntiare vellem, perpensa paulum utrius-
 que oratione, *Non ex tempore, inquam, & negligenter, so-*
dales, orationem quisque suam videmini depropersasse; sed perpe-
tuae profecto & robustae cogitationis aperta haec sunt vestigia.
Vix enim quidquam est eorum, quae dici hic debent, quod dicen-
dum alteri reliqueritis, ac cum multa rerum peritia eminuist, iam
maior etiam vis verborum. Itaque optaverim, Theramenes, si fieri

ραμένης ἐκεῖνος ὁ Κόθορνος, ἵν' ἄμφω νενικηκότες, ἐξίσου βαδίζετε. πλὴν ἐπειδὴ περ ἀνήσειν οὐκ εἰσίκατε, καὶ αὐτὸς ἐν τῷ μεταξὺ πλῶ, περὶ τῶν αὐτῶν οὐ κέκρικα διαχλεῖσθαι, τὸ μάλιστα παραστὰν εἶναι μοι δίκαιον, ἀποφανοῦμαι. Γάμοι μὲν ἀνθρώποις βιωφελὲς πρᾶγμα, 51 καὶ μακάριον, ὅποτεν εὐτυχῶνται· παιδικούς δ' ἔρωτας, ὅσοι Φιλίας ἀγνὰ δίκαια προμνῶνται, μόνης Φιλοσοφίας ἔργον ἡγοῦμαι. διὸ δὴ γαμητέον μὲν ἅπασι, παιδεραστεῖν δὲ ἐφείσθω μόνοις Φιλοσόφοις. ἥκιστα γὰρ ἐν γυναιξὶν ὁλόκληρος ἀρετὴ φύεται. καὶ σὺ δ', ὦ Χαρίκλεις, μηδὲν ἀχθεσθῆς, εἰ ταῖς Ἀθήναις ἢ Κόρινθος εἴξει. Καί γ' ὁ μὲν ὑπ' αἰδοῦς συντόμῳ λόγῳ τὴν κρίσιν ἐπι- 52 σπεύσας, ἐξανέστην· ἑώρων γὰρ ὑπερκατηφῆ τὸν Χαρί-

γος καὶ πρὸς τοὺς καιροὺς μεταβαλλόμενος. Χίοι γὰρ καὶ Χίοι inter se belligerabant: quando igitur apud Chios erat Theramenes, Chium se dicebat; cum apud Cios, Cium. Erat autem revera Χίος. Hic etiam διὰ τὸ εὐμετάβολον αὐτοῦ ἰκαλεῖτο κόθορνος: est enim cothurnus alterutro pedum aptus, tragicum calceamentum. G.

10 Καὶ σὺ δ' ὦ Χαρίκλεις) Ἡ ὅτι Χαρίκλεις μὲν Κόρινθος, Ἀθηναῖος δὲ Καλλιμαχίδας, ὃ τὴν νικῶσαν ὁ δικαιοῦς οὗτος ἐνεῖμεν. ἢ ὡς τῆς Κόρινθου μὲν ἀνακειμένης Ἀφροδίτης. διὸ καὶ πολλὰ ἐν Κόρινθῳ ἢ γυναικείᾳ μίξις. Ἀθηνῶν δὲ παιδεραστία κριμάτων. ἢ τοι τῇ κατὰ φιλοσοφίαν καὶ σώφρονι, ἢ τῇ τῷ ὄντι μιᾷ καὶ διαβεβλημένη. V.

posset, ille cothurnus esse; ut victores ambo aequo pede incederetis. Verum enimvero quandoquidem remissuri non videmini, & ipse inter navigandum de iisdem rebus flagitari non decrevi; id, quod maxime in praesens mihi iustum esse videtur, pronuntiabo. Nuptiae quidem res vitae hominum utilissima, & beata, quoties felices sunt. Masculos autem amores, quoties casta amicitiae iura illos concilians, solius opus philosophiae arbitror. Propterea nuptiae contrahendae omnibus, pueros autem amare solis concedatur philosophis: minime enim perfecta in mulieribus virtus existit. Tu vero, Charicles, non gravabere, si Athenis Corinthus cesserit. Atque ego prae pudore concisa oratione festinanter iudicium cum expediissem, surrexi. Videbam enim demisso supra modum

κλέα, παραμικρὸν ὡς θανάτου κατάκριτον· ὃ δ' Ἀθη-
ναῖος, ἰλαρῶ τῷ πρῶτῳ Φαιδρὸς ἀναπηδήσας, προήει
σφόδρα σοβαρῶς. εἶκασεν ἂν τις αὐτὸν ἐν Σαλαμῖνι
Πέρσας κατανεναυμαχηκέναι, καὶ τοῦτό γε τῆς κρίσεως
ἀπωνάμην, λαμπρότερον ἡμᾶς ἐστιάσαντος αὐτοῦ τὰ-
πινίκια· καὶ γὰρ ἦν ἄλλως τῷ βίῳ μεγαλοφρονέστερος.
ἡσυχῇ δὲ καὶ τὸν Χαρικλέα παρηγορησάμην ἐπὶ τῇ δει-
νότητι τῶν λόγων, συνεχῆς ὑπερθαυμάζων, ὅτι δυσχερε-
53 στέρῳ μέρει δυνατῶς συνηγόρησεν. Ἄλλ' ἡ μὲν ἐν Κνίδῳ
διατριβή, καὶ τὰ παρὰ τῇ Θεῷ λαληθέντα, σπουδῇ
ἰλαρὰν ἅμα, καὶ παιδιὰν εὐμουσον ἐσχηκότα, τῇ δὲ πῃ
διεκρίβη. σὺ δὲ, ὦ Θεόμνηστε, ὃ τὴν ἑωλὸν ἡμῶν ἐκκα-
λεσάμενος μνήμην, εἰ δικαστὴς τότ' ἦσθα, πῶς ἂν
ἀπεφῇνω;

ΘΕΟΜΝ. Μελιτίδην ἢ Κόροιβον οἶμι με, πρὸς Θεῶν,
ἵνα τοῖς ὑπὸ σοῦ δικαίως κριθεῖσιν ἐναντίαν Φέρω ψήφον·

II Τῇ δὲ πῃ) Τοῦτον τὸν τρόπον. V.

vultu Chariclem, quasi tantum non capitis damnatus esset.
Atheniensis vero hilari gestu laetus exultans, iactabundo
valde incessu progrediebatur: putares navali ad Salamina
proelio Persas ab illo superatos. Atque hunc certe iudicii
mei fructum habui, quod splendidius nos, tanquam trium-
phali coena excepit. Erat enim alioquin etiam in victu ma-
gnificentior. Submissa autem voce Chariclem etiam subinde
consolabar, -vi dicendi illius commemorata, perpetuo vehe-
menter admirari me dicens, quam potenter difficiliore par-
tes tuitus fuisset. Sed illa in Cnido commoratio, & habitū
in Deae sacro sermones, qui laetum simul studium, & eru-
ditum lusum habuerant, hoc fere modo expetivere. At tu,
Theomneste, qui antiquam illam nobis memoriam evoca-
sti, si tum iudex fuisses, quid pronuntiatus eras?

Theomn. Adeone Melitiden aut Coroebum, medius fidius,
me arbitraris, ut iuste a te iudicatis contrariam feram sen-

ὅς ὑπ' ἄκρας ἡδονῆς τῶν λεγομένων διατρίβειν ἐν τῇ Κνίδῳ ὤοιμην, ὀλίγου τὸ βραχὺ τοῦτο δωμάτιον αὐτὸν ἡγούμενος εἶναι τὸν νεὼν ἐκείνον, ὅμως δ' οὖν (οὐδὲν γὰρ ἀπρεπές ἐν ἐορτῇ λέγεσθαι, πᾶς δὲ γέλως καὶ περιέργος ἦ, πανηγυρίζειν δοκεῖ) τοὺς ἄγαν ὑπὸ τοῦ παιδευαστοῦ καταφρυγμένους λόγους ἐθαύμαζον μὲν ἐπὶ τῇ σεμνότητι, πλὴν οὐ πάνυ θυμῆρες ὤοιμην, ἐφ' ἣν παιδί συνδιημερεύοντα, Τανταλείους δίκας ὑποφέρειν, καὶ τοῖς ὁμομασι τοῦ κάλλους μονονουχὶ προσκλύζοντας, ἔξον ἀρύσασθαι, διψῆν ὑπομένειν. οὐ γὰρ ἀπόχρη τὸ θεωρεῖν ἐρώμενον, οὐδ' ἀπαντικρὺ καθημένου καὶ λαλοῦντος ἀκούειν, ἀλλ' ὥσπερ ἡδονῆς κλίμακα συμπηξάμενος ἔρως, πρῶτον ἔχει βαθμὸν ὥφews, ἵνα ἴδῃ, καὶ θεάσῃται, ποθεῖ προσάγων ἐφάψασθαι. δι' ἄκρων γοῦν δακτύλων καὶ μόνον θίγει, τὰ τῆς ἀπολαύσεως εἰς ἅπαν

6 Καταφρυγμένους) Ὁφρῦσι μετέωρος. V.

tentiam? qui prae summa iucunditate eorum, quae dicebantur, in Cnido versari mihi viderer, ut parum abesset, quin parvulam hanc domunculam ipsum illud esse templum putarem. Verumtamen (nihil enim non decens est hoc die festo dicere, cum risus omnis, etiam si forte nimius, ad celebrationem pertinere videatur) orationem illam puerorum amatoris, nimio quasi supercilio elatam, gravitatis causa admirabar equidem: verum illud parum videbatur ad animi voluptatem pertinere, aliquem totos dies versantem cum puero pubertati propinquo, Tantaleas poenas sustinere, cumque pulchritudo tantum non alluat oculos, cum hauriendi sit copia, tolerare tamen sitim. Neque enim satis est videre, quem ames, neque ex adverso sedentem & loquentem audire, sed velut scalas quasdam voluptatis fabricans amor primum habet gradum visus, uti spectet: & ubi contemplatus est, cupit admoto corpore attingere: si enim vel summis tantum digitis attigerit, totum corpus fru-

διαβεῖ τὸ σῶμα. τυχὼν δ' εὐμαρῶς τούτου, τρίτην πέ-
 ραν ἐπάγει Φιλήματος, οὐκ εὐθὺ περιέρχον, ἀλλ' ἡρέ-
 μα χεῖλη προσεγγίσας χεῖλεσιν, ἃ πρὶν ἢ ψαῦσαι τε-
 λείως ἀπέστη, μηδὲν ὑπονοίας ἵχνος καταλιπών. εἴτα
 πρὸς τὸ παρῆκον ἀρμολόμενος, αἰεὶ λιπαρεστέροις μὲν
 ἀσπάζμασιν ἐντέτηκεν, ἔσθ' ὅτε καὶ διαστέλλων ἡσυχῇ
 τὸ στόμα. τῶν δὲ χειρῶν οὐδεμίαν παρήσιν ἀργήν· αἱ γὰρ
 Φανεραὶ τῶν αἰσθητῶν συμπεριπλοκαὶ τὴν ἡδονὴν συν-
 ἄπτουσιν. ἢ λαβρίως ὑγρῶς ἢ δεξιά κατὰ κόλπου δῦσα,
 μαστοὺς βραχὺ τὴν φύσιν ὑπεροιδῶντας πῆζει. καὶ
 σφριγώσης γαστρὸς ἀμφιλαφεὶς τοῖς δακτύλοις ἐπι-
 δράττεται ὁμαλῶς. μετὰ τοῦτο καὶ πρωτόχουν ἄνθος
 ἤβης. καὶ τί τάρρητ' ἀναμετρήσασθαι με δεῖ; τοσαύτης
 τυχὼν ἐξουσίας ὁ ἔρως, θερμότερου τινὸς ἄπτεται πρᾶγ-
 ματος· εἴτ' ἀπὸ μηρῶν προοιμιασάμενος, κατὰ τὸν κω-
 54 μικόν, αὐτὸ ἐπάταξεν. Ἐμοὶ μὲν οὕτω παιδερασθεῖν γέ-

16 Ἐμοὶ μὲν) Μόγισ ποτὶ, μιὰρὶ καὶ ἐπάρατε, τὸ αὐτοῦ ἐξεῖπαι.
 ἐξάλης καὶ προώλης ἀπόλοιτο. M.

Quis ille percurrit. Hoc ubi facile confectus est, tertio ten-
 rat osculum, non statim curiosum illud, sed placide labia
 admovens labiis, quae prius etiam quam plane se con-
 tingerint, desistit, nullo suspitionis relicto vestigio. Deinde
 concedenti se accommodans, longioribus semper amplexi-
 bus quasi illiquefcit, interdum etiam placide os diducens,
 nullamque manum otiosam esse patitur; cum manifestae
 illae sensibilibus partium complexiones voluptatem conglu-
 tint. Aut igitur latenter lubrico lapsu dextra sinum sub-
 iens, mammillas premit paulum ultra naturam tumentes,
 & duriusculi ventris rotunditatem digitis molliter percurrit,
 post haec etiam primae lanuginis in pube florem. Et quid
 arcana illa oportet remetiri? Tantam nactus opportunita-
 tem amor, calidius quoddam opus occipit: deinde a femi-
 nibus exorsus, illa, ut ait Comicus, percutit. Mihi quidem

νοῖτο. μετεωρολέσχει δέ, καὶ ὅσοι τὴν Φιλοσοφίας ὀφρῦν
ὑπὲρ αὐτοὺς τοὺς κροτάφους ὑπερήκασι, σεμνῶν ὀνομά-
των κομψεύμασι τοὺς ἀμαθεῖς ποιμαίνεταιωσαν ἔρωτικὸς
γὰρ ἦν, εἴ τις πέρ, καὶ ὁ Σωκράτης, καὶ ὑπὸ μίαν Ἀλ-
κιβιάδης αὐτῶ χλανίδα κλιθεῖς, οὐκ ἀπλήξ ἀνέστη.
καὶ μὴ θαυμάσης, οὐδὲ γὰρ ὁ Πάτροκλος ὑπ' Ἀχιλ-
λέως ἠγαπάτο, μέχρι τοῦ κατ' ἀντικρὺ καθέζεσθαι,

Δέγμενος Αἰακίδην ὅποτε λήξειεν αἰείδων.

ἀλλ' ἦν καὶ τῆς ἐκεῖνων Φιλίας μέσσις ἡδονή. στένων
γούν Ἀχιλλεὺς τὸν Πατρόκλου θάνατον, ἀταμιεύτω
πάθει πρὸς τὴν ἀλήθειαν ἀπερράγη,

Μηρῶν τε τῶν σῶν εὐσεβὴς ὁμιλία Καλλίων.

τούς γε μὴν ὀνομαζομένους παρ' Ἑλλήσι κωμαστάς,
οὐδὲν ἄλλ' ἢ δήλους ἔραστάς νομίζω. τάχα φήσει τις
αἰσχρὰ ταῦτ' εἶναι λέγεσθαι, πλὴν ἀληθὴ γε, νῆ τὴν
Κνιδίαν Ἀφροδίτην.

hoc modo amare pueros contingat. Sublimes illi nugato-
res autem, & quotquot philosophiae supercilium ultra ipsa
tempora sustulere, honestorum verborum phaleris imperi-
tos pascant. Amator erat, si quisquam, Socrates: sub ea-
dem cum illo laena iacens Alcibiades, non sine plaga sur-
rexit. Nec mireris. Neque enim Patroclus ab Achille eate-
nus tantum amatus est, ut e regione federet,

Aeacidi intentus, dum cesset fundere carmen:

sed erat ipsorum etiam amicitiae pararia voluptas. Gemens
ergo Patrocli mortem Achilles, affectu parum custodito in
verum erupit,

Femorum tuorum sancta consuetudo pulchrior!

Hos equidem, qui apud Graecos Commissatores vocantur,
nihil aliud quam professos amatores arbitror. Dixit forte
aliquis, turpia haec esse dictu: at vera quidem sunt, per
Cnidiam Venerem.

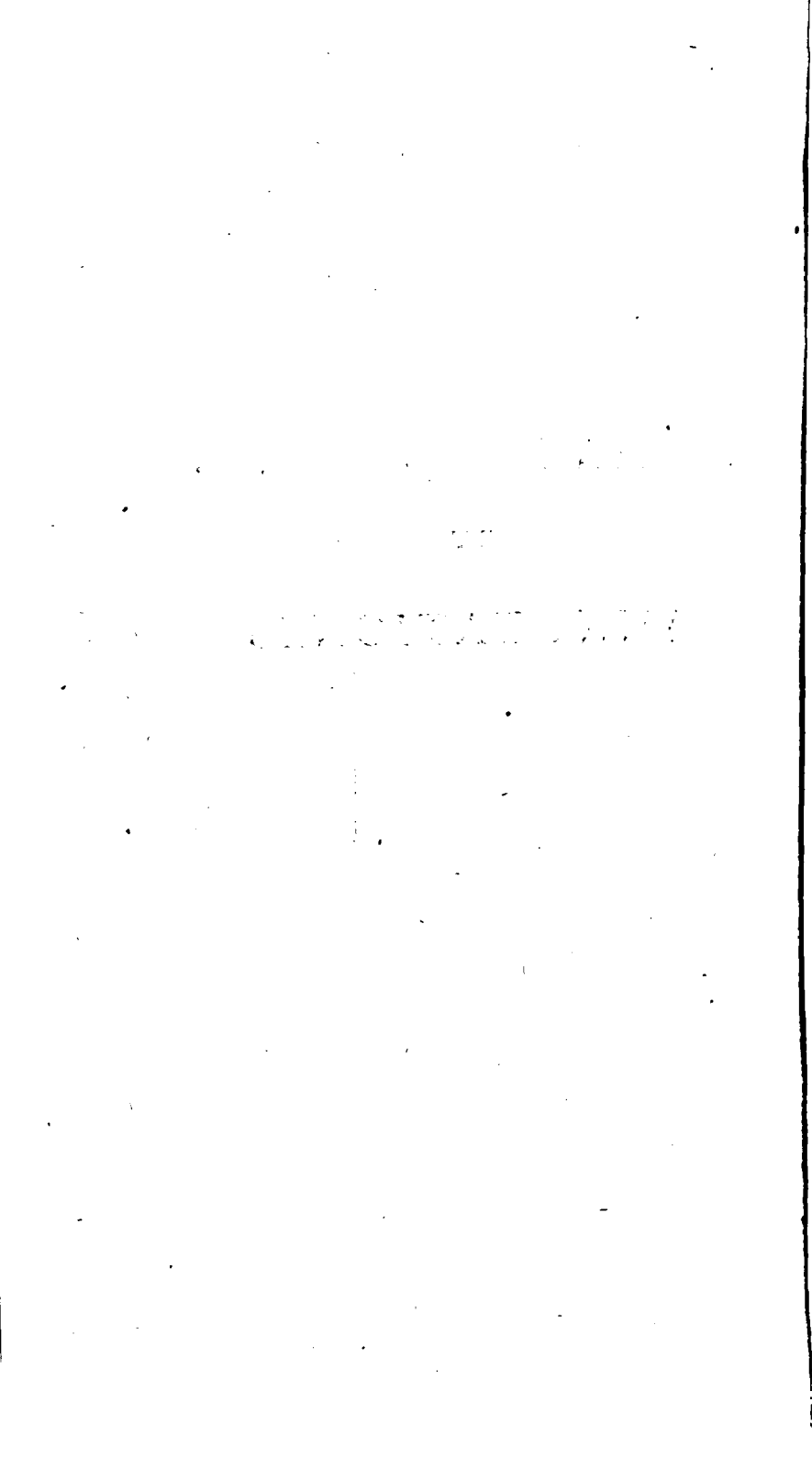
ΛΥΚ. Οὐτ' ἀνέξομαί σου, φίλε Θεόμνηστε, ἄλλη
 ἀρχὴν καταβαλλομένου τρίτων λόγων, ἧς ἀκούειν ἐν
 ἑορτῇ μόνον εἰκός ἐστι· τᾶλλα δὲ, τῶν ἐμῶν ὥτων πόρρω
 ἀποικιεῖν. ἀφένενοι δὲ τοῦ παρέλκειν πλείω χρόνον, εἰς
 ἀγορὰν ἐξίωμεν. ἤδη γὰρ εἰκός ἐστιν, ὑφάπτεσθαι τῷ
 Δεῶ τὴν πυράν. ἔστι δ' οὐκ ἀτερπὴς ἡ θεά, τῶν ἐν Οἴῃ
 παύων ὑπομιμνήσκουσα τοὺς παρόντας.

Lyc. Non feram te, care Theomneſte, aliud tertiæ ora-
 tionis quaſi fundamentum iacientem, cuius initium tantum
 feſto die audire fas eſt, reliqua vero procul ab auribus meis
 ablegare. Omiſſa autem longiore in iis, quæ nihil ad rem
 faciunt, mora, in forum prodeamus. Iam enim convenit
 rogum Deo accendere: nec iniucundum ſpectaculum, eo-
 rum, quæ in Oeta Deo uſu venere, præſentes admonens.

VARIAE LECTIONES

ET

ANNOTATIONES

VARIAE LECTIONES

IN ABDICATUM.

*Pag. 1. l. 3. Ἐξέμαθε) ἔμαθε C. l. 10. Ἀποκηρύττεται) ἀπει-
δῶν ἀποκηρ. vult lenius. Nihil vero a vulgata abeunt edd/ &
C. Pag. 2. l. 5. Τοῦτο τὸ τοῦ π.) Sic Fl. Το τοῦ π. reliquae edd.
omisso τοῦτο. ead. ἱασαίμην) Sic I. P. H. &c. quibus adstipu-
latur P. ἱασάμεν Ex. Fl. l. 13. Τῆς) Ita bene P. B. 2. Fr. S. A.
Τοῖς male I. Ald. Fl. H. l. 15. Βοήθειαν) τὴν βοήθ. H. 2. Pag. 3.
l. 6. Ὑπουργεῖν) Sic I. H. &c. Ὑποργ. P. ead. Καὶ) Compa-
rer in I. H. P. aliisque; abest a Fl. l. 13. Ἀπολογήσομαι) ἀπο-
λύσομαι marg. A. i W. Pag. 4. l. 7. Ἡδὴ) Sic I. Pell. Μὴ δὲ
edd. priores. Μὴ Δι' Marcil. ead. Καθεστῆκός) Sic edd. I. Fl.
H. P. &c. Καθεκτός P. l. 17. Προθυμία) προμηνεία Fl. & L.
Sed cum vulgata nostra faciunt I. H. & Cod. P. Pag. 5. l. 4.
Φιλοκρινούντων) φυλοκρ. male Fl. l. 18. Φιλοκρινόντων, pro φι-
λοκρινούντων editum erat, errore orto a simili sono sequentis
verbi διακρινόντων; quare id mutavi. Réit. Pag. 6. l. 5. Ἐν-
έχον) ἐνέχον male I. sola. Pag. 7. l. 4. Δὲ) Sic cum reliquis
etiam I. Fl. H. Δὲ rectius marg. A. i W. l. 7. Μαλλήσας) με-
λήσας edd. priores, demta S. l. 12. Εὐφραίνε μὲν) Et sic habe-
re I. Fl. cum H. notat Solanus. Pag. 8. l. 4. Παρεφύλαξα)
Hanc edd. lectionem firmat Cod. P. Παρεφύλακτο enim male
Fl. l. 7. Ἐξενίκησε) Constantem hanc esse lectionem notat
Solan. l. 9. Καὶνόν) Ita restitutum ex P. Καὶνόν enim edd. aequae
ac Ex. l. 15. Ὠκτεῖρα) ὠκτηρῶ L. ead. Ἀξίαν οὖσαν) ἀξιούσαν
marg. A. i W. Pag. 9. l. 4. Ὡστο) ὠϊστο Fl. l. 8. Ἠττάσθαι)
Sic I. Fl. H. P. &c. Ἠττήσθαι L. l. 11. Πάσχει) Ita P. cum
edd. plerisque. Πάσχειν Fl. Pag. 10. l. 10. Καὶ) Id adesse
etiam in Fl. I. & H. notat Solanus, qui eandem constantiam in
duobus versibus sequent. quoque observat. Pag. 11. l. 3. Ἐφ'
φ) ἐφ' δ Ex. Fl. At vulgatam edd. leſt. firmat Cod. P. l. 5.
Καὶ) Deerat in Ald. Sed adscriptum margini. In aliis autem
edd. aderat. Pag. 12. l. 7. Ὅτε) Pell. An non melius ὅτι; l. 9.
Τφ' αὐτοῦ) Sic praeter alias etiam I. Fl. H. P. l. 16. Ἀνάγε-
Lucian. Vol. V. X 2*

σδαι) συνάγεσθαι marg. *A. 1. Pag. 13. l. 4. Διαλλάττονται*) Sic quoque habere *Fl. H. & S.* notat Solanus. Habent & *I. P. Fr.* nec dubito, quin reliquae. *ead. Γεγένηκας*) Recte sic *P. S. Γεγένηκας I. Ald. H. Fl. l. 6. Τότε*) Hanc esse constantem lectionem observat Solanus. *l. 14. Προδεδεσθαι*) Sic dedi ex marg. *A. 1 W. Προδεδεσθαι* enim edd. priores. *Pag. 14. l. 4. Τούτους*) Ita *Ald. I. H. Fl. P. Τούτοις P. l. 7. 'Ανείληφας*) ἀνέληφας male *I. Ald. Fl. H. B. 2. Correxuit S. l. 13. Παρητήσω*) Sic bene *I. Ald. P. H. Παρητήσω* male *Fl. Pag. 15. l. 3. Μὴ*) Deerat in edd. excepta *I.* Addidit etiam marg. *A. 1. W. l. 5. Αὐ*) πάλιν marg. *A. 1 W. l. 13. Τούτω*) τοῦτον *L.* Nil mut. edd. *l. 15. Οἶον ὄντα*) ὄντινα *L. & marg. A. 1 W. Pag. 16. l. 11. 'Εφ' ὅσον*) Sic *Ald. I. H. Fl. S. & Ex. 'Εφ' ὅσοντα P. l. 12. Μὴ*) Abest a *Fl.* Ceterae habent. *l. 13. Δ' οὐ*) δὲ οὐ marg. *A. 1 W. Pag. 17. l. 9. Μοι*) μὴ *I. male. Μοι Ald. Fl. H. P. &c. l. 12. "Ον*) ὅς *Ex. Fl. "Ον P.* cum edd. *Pag. 18. l. 7. Σωφρονίσαντα*) Ita restitui ex *Cod. L. Σωφρονίσαντα* enim vulgo edd. *l. 14. Τυγχάνοι*) Sic restitutum ex *P. & L. Τυγχάνει* edd. priores. *l. 15. "Ος*) Deest in *Fl. Pag. 19. l. 2. Μείζον*) Sic *I. Fl. P. Μείζω* marg. *A. 1 W. l. 5. Οὐ*) οὐ male *I. l. 8. 'Εμ' αὐτοῦ*) ἐμ' αὐτῷ marg. *A. 1 W. l. 16. Πάθουν*) Sic recte *Cod. L. Πατρὸς* edd. omnes & cett. *Codd. male. Pag. 20. l. 15. Ὅσπερ*) ὥσπερ *P. Vulgat. servant edd. I. Fl. H. P. &c. Pag. 21. l. 2. Γοῦν*) Sic edd. vet. & recentiores. *Γὰρ L. ead. Ποίησωμεν*) Hoc edd. constanter tuentur. *Οἰήσωμεν Marc. l. 5. Ἀνέτρεψε*) ἀνεπόδισε marg. *A. 1 W. l. 13. Εἰ*) Et haec est constans lectio. Sed ὁ legendum adscripsit Solan. *l. 17. Δίναται*) Deest in *P.* Adest in edd. *Pag. 22. l. 8. Γεγεννημένων*) γεγεννημ. *l. Pell.* punctum post πολὺν habet, & πῶς οὐν οὐχ οὕτω. *Pag. 23. l. 13. Πρὸς τῷ*) πρὸς τὸ *Fl.* Sed vulgatae cett. edd. lectioni assentitur *P. Pag. 24. l. 10. Συγχωρήσωμεν*) συγχαρ. *Fl.* Sed cum vulg. cett. editionum lectione facit *P. l. 11. Νομοθέτης*) νόμος marg. *A. 1 W. l. 14. Τμῆς*) Recte sic edd. plurimae & *P. Τμῖν* male *Fl. Pag. 25. l. 4. Αἰτιᾶ*) Sic *Marc. Αἴτια* edd. male. *Αἰτιᾶται B. 2. l. 11. Ἄλλὰ τί; ὅτι*) ἀλλ' ὅτι *Fl.* Vulgatam lect. servant ceterae, cum *P. Cod. Pag. 26. l. 4. Κελεύεις*) *Ex P.* est. Nam abest ab edd. *Κελεύεις* tamen etiam marg. *A. 1 W. l. 6. Τοιαῦτα*) Sic in marg. *Ald.* correctum, cum τοῖτα tantum typis editum esset. Quod ideo moneo, ut videamus, optimas edd. mendis typographicis non carere. *l. 10. Γραφεῖ*) Sic sola *Fl.* Ceterae male γράφειν. *l. 14. Ἄρ*) Deerat in *S.* Aderat in *I. P. &c. Pag. 27. l. 2. Προνομεῖαν*) Sic edd. vet. & recentt. *Προνομίας Vorst. ead. Ἐχέιν*)

ἔχειν *I. male. l. 6. Γενέσθαι) γίνεσθαι marg. A. 1. Pag. 28. l. 3. Προνομίας)* Sic rursus edd. unanimi consensu. Sed *προνομίας marg. A. 1 W. l. 7. Νυνὶ δὲ) νῦν ἰδὲ Fl. male. Vulg. tenent cert. edd. cum Cod. P. Pag. 29. l. 1. Μίσος) καὶ μῖσος marg. A. 1 W. l. 4. Ὅτ') ὧν Vorst. male. Vulgatam tuentur I. Fl. B. 2. H. P. S. l. 6. Τοῦ γε)* Sic *I. Fl. B. 2. P. S. &c. Τότε P. & L. & marg. A. 1. ead. Δυνάμενος)* Nihil se varietatis hic reperisse, testatur Solanus. *l. 13. Τὸ δουλεύειν) τοῦ δουλ. P. L. & marg. A. 1. l. 14. Προσδεωκότες)* Sic edd. omnes & Cod. P. *Προσδεωκότας Fl. Προσδεωκότας Gronov. Προσδεωκότες marg. A. 1 W. Pag. 31. l. 5. Ἔτι) εἴτι Fl. male. Ἔτι cert. & P. l. 7. Γὰρ)* Ex *I. & marg. A. 1. restitutum. Deest enim in reliqq. edd. l. 16. ἰᾷσθαι)* Et sic habere edd. principes, notat Solan. *Pag. 32. l. 4. Ἀναφύσεται)* Ita restitui ex *I. & L. Ἀναφύσεται* enim male *Fl. Ald. H. B. 2. Fr. P. S. A. ead. Εὐθαλής)* Sic recte *Ald. B. 2. H. P. S. & P. Εὐσταλής male I. & Fl. l. 14. Διαφορὰν)* Ita restitutum ex Cod. P. & B. 2. ac marg. *A. 1 W. Διαφορὰν enim cert. male habebant. Pag. 33. l. 5. Ἐκκείμενα) μᾶλλον ἐκκ. Vorst. l. 11. Τούνημέσφ)* Sic *I. H. P. &c. Τῶν ἐν μέσφ P. & L. l. 16. Ἐν)* Sic *P. L. & marg. A. 1 W. Ὅν edd. Ὅν. Ex. Fl. & Ald. Pag. 34. l. 15. Γέρουσι) γέροντας L. rectius. Sed vulgatam servant edd. optimaе omnes. ead. Δὲ) καὶ Fl. Pag. 35. l. 5. Ὁργή) κατ')* Vid. notas. *l. 8. Οὐδὲν)* Vorst. οὐδένα. Nihil. mut. edd. *l. 11. Μίσει)* Sic etiam esse in *I. Fl. & H. notat Solan. Pag. 37. l. 3. Πώποτε)* Ita etiam exstare in *I. H. B. 2. & Fl. notat Solan. l. 4. Ὑπομιμνήσκεις)* In *P. erat ὑπομιμνήσκει. Sed prius habent I. Ald. & reliquae. l. 8. Τοιαῦτ')* ταῦτ' *Fl.*

IN PHALARIN PRIOREM.

Pag. 38. l. 2. Δυνάστης) Alii *δεσπότης, Coll. Nil mut. I. Fl. H. P. l. 6. Ἐπέστειλεν)* Sic *Fl. H. P. Ald. Ἀπέστειλεν I. Ἐπέστειλεν* etiam Coll. Sed addunt ταῦτα. *l. 10. Τῶν πάντων) πολλῶν, & sine articulo, Coll. l. 11. Ὑμῖν)* Sic recte *P. I. H. Fr. Ald. Ἑμῖν male Amst. & S. Ὑμῶν Fl. ead. Ὅσφ)* Hanc esse constantem lectionem, notat Solan. *Pag. 39. l. 10. Ἐπιείκῃ) ἐπιεικῇ τε Coll. l. 13. col. 1. Ἀπατίσσαι* editum erat; sed hoc merito correxit Solan. *l. 21. col. 2. Μάγιστρος)* Pars haec posterior Scholii non exstat in *C. Solan. l. 22. col. 1. Ἀληθυτικοῦ)* Sic restituit Solan. ex *G. & C. cum ante editum lege-*

retur ἀθλητικοῦ. *ibid.* l. 23. Ἐπισκευασίαν) Et hoc restituit idem ex C. κ enim medium apud Cler. omissum. *ibid.* l. 24. Ἄλλ' οἶον ἀντὶ) Pro his verbis ἀλλοῖον αὐτ' legitur in C. *Solan. Pag. 40. l. 8.* Ταῦτ' ἐπαινοῦντες) ταῦτα συνεπαινοῦντες *Coll. l. 13.* Ἀστασίαστος) Restituit *Solan.* ex *Codd. A. G. L. P.* Ἀπαρρησίαστος enim *edd.* priores omnes. Sed restitutam lectionem etiam confirmat *marg. A. 1 W. l. 16. col. 1.* Ἀττικὸν δν) πρόπου δν legebatur in editis. Correxuit ex collatione *Solanus. ead. col. 2.* Ἐπήγαγε) Ita dedi ex C. & distinctionem addidi; nam ἐπίγειε misere erat in editis: sed nondum sanata sic omnia credo. *Reitz. l. 19. col. 2.* Κατ') μετ' editum fuerat. Mutavit *Solan.* ex eodem fonte. *Pag. 41. l. 7.* Προεστῶτων) Sic *Fl. l. B. 2. H. Ald. P. S. & A. l. 10.* Περιβολῇ) περιβολαῖς *marg. A. 1. l. 13.* Προϋνόν) Sic *Coll. Fl. H. P. S.* Προϋνουν *l. 16. col. 1.* Ἐσπείσμην) ἡσπασμην edebatur ante. Sed prius ex C. est. Ἐφιλιούμην *G.* pro ἐφιλούμην, quod in *V.* erat. *l. 17. col. 2.* Νεολαία) νεολαίη habebant edita. *Νεολεκία* mendose *C. Pag. 42. l. 2.* Ἐπιπέμψεις) ἐπίπεμψις *marg. A. 1 W. l. 3.* Ἀπειλῇ) Recte sic *P. B. 2. & 1. & S.* Ἀπηλῇ male *l. Ald. Fl. H. l. 5.* Ἐσκοπούμην) διανοούμην *P.* Prius servant *l. Fl. H. P.* aliaque. *l. 6.* Παύσαιτο) πείσαιτο *Vorst.* Nil mut. *l. Fl. B. 2. P. Pag. 43. l. 1.* Ἀποστάσεως) Ἄποστασίας *Coll. ead.* Ἐσκοποῦντο) ἐπεσκοποῦντο *Coll. l. 13.* Ἀφυλάκτως) Sic *edd.* quas vidi, omnes. *l. 22. col. 1.* Ἐπορίζοντο) ἐπονίζοντο antea legebatur. Merito emendavit *Solan. Pag. 44. l. 7.* Γυμνὴν) Constans & proba lectio. *Γυμνὸν* vult *Gronov. l. 19. col. 2.* Μεταστολάμενος) μεταστολάμενος erat in editis; sed correxuit *Solanus. Pag. 45. l. 8.* Α συνελόντες ad οἷς nil variare *edd. & Coll.* notat *Solan. l. 12.* ῥιπτούμενον) Ἄλῃ ῥηγνύμενον, *Coll. l. 14.* Ὑμῶν) Sic recte *P. marg. A. 1. S. & L.* Ἡμῶν male *l. Ald. Fl. H. Pag. 46. l. 3.* Πάνυ πόρρω) πόρρω πάνυ, *Coll. l. 5.* Καταγελάσαςδε) γελάσαςδε tantum *Ald. Fl. H. B. 2. P. S.* Καταγελάσαςδε *l.* unde iam καταγελάσαςδε fecimus. *ead.* Ὑμῶν) ἡμῶν male rursus *l.* Ceterae recte Ὑμῶν. *l. 11.* Ὁμοίως) ὅμως legi iubet *Solan. ead.* Ἐξ ἅπαντος) *Pell.* Forte ἀπαξ ἅπαντας. Ita consignavit idem, sed ἀπαξ ἅπαντας voluit. *l. 19. col. 2.* Τὸ) πᾶν *Exc. G.* Omittunt *C. l. 21. col. 1.* Ἀνέκειτο) *Ed. Cler.* male ἀνέκειται. *ead. col. 2.* Πιττακοῦ) Πιπτακοῦ male edit. *Clerici. Pag. 47. l. 2.* Ὡν) ὡς *l.* sola, & *marg. A. 1 W. l. 16. col. 1.* Πρινηῶς) Πρανῶς *Ex. G.* Prienei *C. ibid.* Πλείονες) πλείονες *G.* Πλείονες καὶ *C. ibid. l. 17.* Ἐγγύη) ἐγγύα *C. Pag. 48. l. 2.* Εἰς τὰ τ. ε.) Nihil hic mutare *Coll. & edd.* primarias notat *So-*

lanus. *l. 5. Δέ, τίνα*) Et sic eadem edd. *Δέ τίνα* P. *Pag. 49. l. 13. Καί εἰ φιλ.*) Et sic habere Coll. cum edd. notat Solanus. *l. 15. Σκοποῦς*) *κατασκοποῦς* marg. *A. i W. Pag. 50. l. 13. Πέρλαος*) Sic edd. quas consului omnes, *l. Ald. Fl. B. 2. H. P. S. Πέρλλος* tamen adscripsit margini Solanus. *Pag. 51. l. 6. Πέρλαος*) Hic vero nihil adscripsit idem. Sed neque hic edd. variare invenio, neque postea, ubi idem nomen recurrit. *l. 12. Ὑποκαίειν κελεύειν*) Et sic *Fl.* habere cum *l.* notat idem. *l. 15. Μυκήσεται*) Sic *B. 2. P. & S.* recte. *Μυκήσεται* male *l. H. Fl. Ald. l. 17. Καταυλούμενον*) *καταλούμ.* male sola *B. 3. Pag. 54. l. 6. Προσήσεται*) Sic *l. H. Fl. P. & c. Προσέσται* P. L. & marg. *A. i W.*

IN PHALARIN ALTERUM.

Pag. 55. l. 9. col. 1. Πρόξενος) Scholium hoc in impress. corruptissimum, MSS. Codd. ope nitore suo, si ultima excipias, reddidimus. *Solan. ead. col. 2. Πολιτικόν*) *πολιτικούς* C. *l. 12. col. 1. Ἀστούξενος*) *ἀστούξενος* C. hic & in sequentibus. *ead. col. 2. Παραδόσεως τηρούντας*) Sic C. *Παραδόχης τυχόντας* misere in editis. *π. τηρούντας* V. *l. 13. col. 2. Καὶ πολὺ ταῖς πατρίσιν*) Et hoc ex C. est. *Πολλοὶ ταῖς πατράσιν* G. *Πολλοὶ ταῖς πράξεσιν* V. Unde *πολιτικαῖς πράξεσιν* fecerant editores priores. *l. 15. col. 1. Ἐνὶ ἰδίῳ ἐνὶ ξένῳ* C. recte, & sic dedi pro *ἰδίῳ ξένῳ*, quod in vulgato erat. *Ἰδίῳ — ξένῳ* G. *Solan. ibid. l. 18. Ἦθος*) *Ἀν ἔθνος*; *Reitz. ibid. Οἱ μέντοι νεώτεροι*) Sic ex C. restitutum. *Οἱ ἕτεροι* V. Lacuna est in G. *ead. col. 2. Προσδέχονται*) *προσδέχεται* ante legebatur. Mutavit Solanus ex C. item *ἑτέρας* ex eodem, cum *ἕτερας* in editis esset. *l. 20. col. 1. Τισὶ γινόμενους*) *οἱ γίνονται* in ed. Cler. erat. Sed hoc & alia permulta, quibus enumerandis non morabor lectorem, restituit Solan. ex Coll. Codicum. *ibid. l. 21. Ἀπὸ τοῦ*) Haec verba in C. non exstant. Sed retinenda sunt. *Solan. ibid. l. 23. Τῶν κ. & c.*) Lacunas ed. *Amst.* ex Coll. supplevit idem, integer enim versus deerat. *l. 25. col. 2. Οὐς ἐν οἰκίᾳ*) Lacuna hic est in Exc. G. & V. *l. 26. col. 1. Καταχρ.*) Et hic lacuna erat in ed. Cler. pro qua *καχρημένον τῇ κρίσει* est in *Coll. Pag. 56. l. 6. Δημιουργός*) Deest in *Angl.* Adest in edd. *ead. Προθεῖναι*) *προσθεῖναι* marg. *A. i W. l. 11. Ὅσω*) Ita restituit. ex L. & marg. *A. i. Ὅσον* edd. *Pag. 57. l. 4. Οὐ μὴ* marg. *A. i W. l. 7. Αὐτὸ*) Sic *Fl. H. P. S. Ald. Αὐτοῦ l. & marg. A. i W. ead. Ἐμυσάττετο*) *ἡμυσάττ.* l. Prius servant *H. Ald. P. & c. l. 9.*

Εὐδία) Ex Cod. L. Ἀδία marg. A. 1 W. Εὐδία edd. priores. Pag. 58. l. 9. Αὐτοὺς) Sic I. Fl. P. S. Αὐτοὺς P. H. Ald. & B. 2. l. 13. Καὶ τ' ἄλλα) Sic recte L. marg. A. 1. & I. nisi quod τ' ἄλλα circumflectat ubique illa editio. Καὶ ἄλλα tantum edd. reliquae. Pag. 59. l. 11. Ἡμεῖς) Male ὑμεῖς S. P. & Fl. Recte I. H. Ald. ead. Αὐτοὺς) Recte Fl. & S. spiritu leni. Αὐτοὺς ceterae. l. 13. Ἐλλασιν) Restitutum ex L. & marg. A. 1 W. Deest in edd. prioribus. Pag. 60. l. 10. Φιλοκρινεῖν) Ita edd. unanimiter. Φυλοκρ. Angl. Pag. 61. l. 1. Ἐβῶν) Merito conspirat cum edd. Cod. P. Θεῶν male Fl. sola. l. 13. Αἰσι) Sic I. Fl. H. P. Ald. & C. l. 14. Ποιήσωμεν) ποιήσωμεν penult. longa habebant I. Fl. H. P. At recte, quod edidimus, est in P. & B. 2. & marg. A. 1 W. l. 15. Μηδὲ) Al. μὴ δέ. Pag. 62. l. 4. Ἐμπέπληστοι) Ita recte P. B. 2. H. Fl. aliaeque. Ἐμπέπληστοι male I. l. 8. Ἀπορήσωμεν) Bene iam sic I. item H. B. 2. Ald. S. P. & P. Ἀπορήσωμεν Fl. l. 9. Αὐτὸν) αὐτὸν edd. priores. l. 11. Καὶ ὑπὲρ) καὶ μὴ ὑπὲρ Vorst. male. Sic notat Solanus. ead. ἢ τινι) ἢ τινι Ex. Fl. At vulgatam edd. lectionem firmat P.

IN ALEXANDRUM.

Pag. 63. l. 5. Ἐπινοίας) Sic I. Fr. S. L. & marg. A. 1. Ἐπονοίας B. 2. P. Ald. Fl. H. male. Ἀπονοίας Heinf. l. 9. Εἰς κακίαν) Nihil mutant edd. Ἐν κακία P. & Angl. l. 11. Μέλλοις) Ita esse in I. Fl. H. & B. 2. notat Solanus. Sed & est in Ald. & C. l. 15. col. 2. Ἐξυφην.) Sic emendavit Solanus pro vulgato ἐξυφανάμενος. l. 17. col. 1. Πρὸς ἰσάριθμον) Et hoc ex C. restituit idem. Πρωσάριθμον enim ante legebatur. Pag. 64. l. 3. Ἀμέτρητος) Sic edd. Ἀμύθητος marg. A. 1 W. Ἀμύθητος P. l. 7. Ἐμοῦ) ἄμμαντοῦ marg. A. 1. Pag. 65. l. 4. Οὐ Μινύαν) Nil mut. edd. Μυσίαν Palm. l. 17. col. 2. Μινύειον) Μινύιον antea male. Vid. Homer. II. B. Catal. 18, vel 511. Solan. Pag. 66. l. 2. Μεμπτές) μαμμητὸς P. l. 8. Τὸ) Deerat in Ald. P. Fl. H. S. Aderat in I. l. 14. Ρουτιλιανῶ) Ρουτιλιανῶ Fl. l. 17. col. 1. Σίλλος) Sic C. Σώλλος V. Σώλλος edita. Solan. l. 18. col. 2. Πονηρία) Ita mutavit Solanus, cum πονηριῶν editum effret. Sed confer & Suidam h.v. Reitz. Pag. 67. l. 1. Αὐτοῦ) Sic recte B. 2. Αὐτοῦ ceterae. l. 7. Εἰς) Sic Ald. P. H. Πρὸς I. l. 13. Ποικιλοτάτην) ποικιλοτάτην edd. priores. Pag. 68. l. 2. Βουλήσεως) Ita bene P. B. 2. & marg. A. 1 W. Βολήσεως male S. A. I. H. Ald. Fl. l. 5. Ἀφελέστατος) Sic P. & edd. optimae. Ἀσφαλέστατος male Ex. Fl. l. 6. Προσῆν) προῆν Ex. Fl. Vulgatam tuetur P. l. 10.

Βουλομένοις) Sic A. P. L. & marg. A. 1 W. Δεομένοις edd. prio-
 res. l. 13. Τοῖς ἐχθροῖς) ἐπὶ τοῖς ἐχθροῖς Fl. l. 15. Εὐφυᾶ) Ita
 etiam habere I. Fl. & B. 2. notat Solan. Sed habet & H. & c.
 Pag. 69. l. 4. Θῶνος) Θῶνος Cod. A. & P. Prius edd. constan-
 ter. l. 7. Αὐτὸς) οὗτος A. P. L. Αὐτὸς edd. vet. l. 9. Τυανεῖ)
 Τειανεῖ I. sola. ead. Πάνυ) τῷ πάνυ Marc. Nihil mut. edd. l. 15.
 Ἐπενόει) ἀπενόει P. ead. Χρονογράφῳ) Sic I. H. P. S. Ald. B. 2.
 Χορογράφῳ Fl. Pag. 70. l. 6. Ἐπεσιτίσαντο) ἀπεσιτ. male P.
 Pag. 71. l. 6. Δυσὶν) δυοῖν P. Δυσὶν Ald. H. B. 2. Fl. S. recte.
 de I. vid. nott. l. 9. Εὑ) Abest a Fl. Adest in aliis. l. 15. Ἐς τὰ
 ἱερὰ) Deest artic. τὰ in Fl. H. P. S. B. 2. Adest in I. l. 17.
 col. 1. Δελοφούς) Et hic & statim iterum male ἀδελοφούς erat in
 impress. Cum Cod. V. tamen recte Δελοφούς. Solan. Sed & pro
 ἀοιδίμους in edito male ἀοιδήμους. Reitz. Pag. 72. l. 4. Ὅπερ
 μειζόνως) ἐπὶ μείζον A. L. P. Nihil vulgatam lect. mutant edd.
 Ἐπὶ μείζον etiam marg. A. 1. adscriptum fuerat, sed erasum
 deinde. l. 9. Χαλκιδόνα) Constans lectio. l. 10. Καὶ ἐμπόρων)
 Et hanc esse constant. lect. notarat Solan. l. 11. Προσοικοῦν)
 πρόσοικον I. Pell. Pag. 73. l. 9. Χαλκᾶς) χαλκᾶς ridicule I.
 l. 15. Κἄμεινοι) Sic dedi ex I. & marg. A. 1. Ἐκείνοι enim erant
 in reliquis. ead. Γὰρ) Sic I. H. Fl. B. 2. S. Ald. Pag. 74. l. 4.
 Προεισπύμπεται) προπύμπεται A. P. At prius recte edd. vet.
 l. 6. Καὶ μισόλ.) καὶ deest in edd. Ald. P. S. H. Adest in marg.
 A. 1 W. & I. & Fl. l. 9. Ὀλεθροί) Heins. & Guyet. ὀλέθριοι.
 l. 12. Περσιδης) Sic edd. Περσιδης marg. A. 1 W. l. 14. Οὐ-
 τως) Ex emendatione Solani. Οὗτος enim edd. priores. l. 15.
 Στέλλεσθαι) Sic A. P. L. & marg. A. 1. Στύεσθαι edd. omn.
 Vid. not. l. 16. Εὐρητο) εἴρητο P. A. Vulgatam servant I. Fl.
 Ald. P. H. & c. Pag. 75. l. 1. Ἠῖος' ἄγχι) ἠῖος' ἄχρι I. sola.
 l. 5. Τετράκνκλον) τετράκικλον male I. Pag. 76. l. 3. Αὐτῇ) Sic
 Cod. P. recte. Αὐτῇ edd. priores, male. l. 9. Συλλειβόμενον)
 συνθλιβόμενον A. P. Nihil mutant edd. l. 16. Ἐνθεάζοντες) ἐν-
 θεαζόμενοι A. P. L. & marg. A. 1. Nil mut. edd. Pag. 77. l. 1.
 Δειξομένην) δεξομένην Ienf. Pell. quoque an δεξομένην; idem
 habet & marg. A. 1 W. Sed δειξομ. edd. pertinaciter retinent.
 l. 6. Ὅ, τι λέγοι) ὃ, τι καὶ λέγοι marg. A. 1 W. l. 9. Προωκονο-
 μουμένην) Sic P. R. sive B. & Fl. Προωκοδομημένην edd. cert.
 l. 12. Τῇ) Aderat in Fl. Aberat a reliquis edd. l. 16. Πώματος)
 Sic edd. P. Ald. H. & reliquae. Στόματος I. & P. Pag. 78.
 l. 13. Γεγεννημένον) γεγεννημ. edd. priores. Pag. 79. l. 3. Προ-
 εξυρ.) προεξυρ. Marc. Nihil mutant edd. l. 8. Αὐτοῦ) Sic cum
 I. etiam H. Fl. P. & c. Sed αὐτοῦ recte correxit Gell. l. 19.

col. 2. Κατάγα) κατάγον erat in editis, mutavit Solanus. Pag. 80. l. 5. Καὶ ταῦτα) An καὶ τὰ αὐτά; l. 8. Τὸ ἀντίθυρον) Sic Ald. l. Fl. H. B. 2. Fr. P. S. l. 14. Νεαρῶτεροι) νεαλῆστεροι Fl. & marg. A. i W. At prius Cod. P. & cett. edd. Pag. 81. l. 8. Πρὸς ταῦτα καὶ τὰ τοιαῦτα) Exhibent Ald. l. P. B. 2. Fr. & S. Πρὸς τὰ τοιαῦτα Fl. l. 12. Πᾶν) πᾶν P. L. & marg. A. i W. Vulgatam servant priscae edd. earumque lectio est melior, l. 15. Γεννώμενον) Sic iam gemino recte edd. Pag. 82. l. 8. Ἀμφιλόχου) Ex emendatione Solani & Gesneri. Ἀντιλόχου edd. priores. l. 16. Μαντεύσεται) μαντεύεται l. sola. l. 17. Ἡμέραν) Deerat in edd. excepta l. quae ἡτὴν ἡμέραν τινά. At, quod edidi, est in P. Τινὰ ἡμέραν ἄνευ τοῦ προσιπῶν G. ead. Οὐ δέοιτο) δ' δέοιτο marg. A. i W. Pag. 83. l. 6. Ὡς) Inferui ex marg. A. i W. Deerat in edd. l. 8. Ὑπογογραμ.) Sic edd. Ἐπιγεγραμ. marg. A. i W. l. 13. Πᾶν) Sic P. & l. ed. Πάντη cert. Pag. 84. l. 13. Βρυττίας) Ita ex Fl. dedi. Βηρυττίας male ceterae. l. 16. Ἀπέματτε) ἀπεμάττετο marg. A. i W. Pag. 85. l. 4. Τιτάνου) Ita edd. constanter habere, notat Solanus. l. 7. Τοῦτω) τοῦτο male Ex. Fl. Nihil vulgatam mutat P. l. 14. Ἐχρα) Sic P. Ἐχρη edd. priores. l. 15. Εἰκαστικὸν) Ex G. P. L. Εἰκὸς edd. Pag. 86. l. 5. Εὐδοκίμουν) Sic Fl. l. H. B. 2. legere notat Solanus. Sed & Ald. ac P. ita habent. ead. Κυτμίδες) κυτῶδες male P. Nihil mutabant edd. l. 6. Αἰγείου) ἀρκειου edd. priores. Αἰγείου Codd. L. G. P. & marg. A. i W. l. 12. Δδ) Illud δδ inferui ex marg. A. i. Deerat enim in edd. ead. Οἰηθῆς) Sic restituit Solan. ex L. Eandem correctionem habet & margo A. i W. Itaque firmatur coniectura Iensii & Vorstii. Οἰηθεῖς enim edd. antea male. l. 13. Εἰς ἑπτὰ) ἢ ἑπτὰ l. Eis recte ceterae. ead. Ἡὸκτὼ) Ita reposui ex marg. A. i W. pro vulgato editionum καὶ ὀκτώ. l. 14. Ἀνὰ) ἄμα L. Nil mutant edd. vett. l. 15. Ὑπὸ) ἀπὸ l. sola. Pag. 87. l. 1. Περὶ αὐτὸν) Sic cum l. etiam habere Fl. notat Solanus. Sed habent & aliae, ut H. Ald. &c. Et περὶ rectum est, licet παρὰ forte quae- siverit; vel potius αὐτὸν maluerit, quod non improbavi. Pag. 88. l. 1. Αναφέρortes) ἀνανήφortes corrigiit Solanus, vid. nott. l. 10. Μολυβδαίνας) μολυβδίνας vult Solanus & margo A. i W. Μολυβδαίνας edd. Parisina etiam maiore litera, quasi nomen proprium esset. Pag. 89. l. 11. Καταγελάστος) καταγέλαστος P. Nil mutant edd. vett. Pag. 90. l. 1. Μέν) μὲν οὖν marg. A. i W. l. 3. Κόλπου) κόλπον marg. A. i W. l. 6. Χρησμοφδούντα) Nihil hic, neque bis cap. praeced. in hoc verbo variare edd. vett. notarat Solan. l. 14. Σευηριανῶ) Sic iam edd.

I. Ald. H. P. S. &c. Cum ante in Quom. hist. c. 21 Σεβηρια-
 τῶ vel Σεβεριανῶ haberent. *Pag. 91. l. 5. Στρατῆρ*) Ex corre-
 ctione Solani. *Στρατεία* edd. priores. *Pag. 92. l. 3. Μαλλῶ*)
Δήλῳ P. & marg. A. i W. male. Pag. 93. l. 3. Πράξεσι) Resti-
 tutum ex G. P. L. & marg. *A. i. Τάξεσι* edd. priores. *l. 5. Καί*)
 Abest a *Fl. P. Ald. &c.* Adeft in *I. & marg. A. i W. Pag. 94.*
l. 2. Αὐτοῦ) αὐτοῦ *I. H. P. ead. 'Ενέπλησε*) ἐνέπληξε *I.*
Pell. l. 6. Ξενίσις) Recte sic *P.* ut Ienf. voluit, *Ξενίσις* enim
 edd. *l. 7. Ἐργαζόμενος αὐτῶ*) φίλους ἀπεργαζόμενος αὐτῶ
Pell. Εὔνους ἐργαζόμενος marg. A. i W. Editionum αὐτῶ in αὐ-
τῶ mutavi. l. 10. Αὐτοῦ) αὐτοῦς *P. ead. Ἀλλὰ*) Ex *P. & marg.*
A. i. Deerat in edd. Pag. 95. l. 1. Συνίσις δὲ, οἷας) Ex emen-
 dat: Solani. *Συνίσις δ. δ. Fl. Συνίσις P. Συνίσις δὲ, οἷα* edd. ce-
 terae. *Συνίσις* etiam marg. *A. i. ead. Μέγα*) μεγάλη *Ex. Fl.*
 Nihil mut. edd. nec *P. Pag. 96. l. 3. Τὴν τίνος*) Nihil hic muta-
 re *H. & Fl.* notat Solan. Sed nec quidquam *I. Ald. P. ead. Αὐ-*
τὸς δὲ) αὐτὸς deficiens in edd. ex *L. & P.* insertum. *l. 5. Ἡ-*
λιάς) ἱλίας male *P.* Nil vulg. mutant *I. Fl. H. P. l. 7. Οὐδὲ*) οὐ
l. l. 15. Μελλήσας) Sic recte *I. &c. Μελήσας Fl.* passim. *l. 18.*
col. 1. Διαβάλλει) διαβαίνει male fuit in ed. Cler. correxit So-
 lanus, non addens unde; sed nec opus erat, adeo res est ma-
 nifesta. *Pag. 97. l. 2. Τὴν πενθερὰν Σελήνην*) τὴ πενθερὰ Σελήνη
Fl. Cum vulgata nostra facit *P. l. 5. Μειζὼ ἀεὶ προσεπένβει*)
 Sic edd. omnes, excepta *Fl.* quae *μειζὼν ἀεὶ προσενβει. l. 6.*
Χρησιμοφόρους) χρησμολόγους marg. *A. i W. l. 12. Ἀκερσεκό-*
μης) ἀκείρεκόμης *P.* Nil mut. edd. *l. 13. Πυλῶν*) Sic *P. & marg.*
A. i W. Πυλῶων edd. vulgo. *l. 16. Ἐν*) Aderat in *I. & marg.*
A. i. Aberat a Fl. H. P. Ald. B. 2. &c. Pag. 98. l. 6. Τὰς) Ex
P. additum. Deest in edd. *ead. Ἀκερσεκόμην*) Sic edd. reliquae.
'Ακείρεκόμην Fl. vid. nott. *l. 12. Τὰς*) τοὺς *B. 2. sola. l. 13.*
Προμηχανᾶτο) προεμήχαντο *P. l. 15. Πρώρησις*) Sic re-
 cte *P. H. Fl. B. 2. Πρώρησις I. male. Conf. de Sacrif. cap. 12.*
Pag. 99. l. 4. Ἐπεφύγγοτο) ἐφθέγγετο *Fl.* Pro vulgata stat
 Cod. *P. & reliqq. edd. l. 9. Γάμος*) ἔρως *P. l. 11. Ἐρως*) γάμος
 marg. *A. i. l. 12. Ἡ*) Deest articulus in *Fl.* Adeft in *I. H. P.*
&c. Pag. 100. l. 2. Ἐκείνης) Ex *Mf. Gr. Ἐκείνου* edd. priores.
l. 4. Κόλπου) Recte edd. *Κολπούς P. l. 6. Ἰὴ*) Nihil hic variare
 edd. notat Solanus, neque hic, neque paulo post in ead. vo-
 ce. *l. 8. Κήρυκες*) κήρυκες minore litera edd. priores, aequae ac
μοχ καρβατίνας. ead. Καρβατίνας) καρβατίδας *Fl. male. l. 16.*
Αὐτῇ) Sic *Ald. Fl. H. P. B. 2. S. Αὐτῶ I. & P.* cum marg.
A. i. Pag. 101. l. 4. Δίης) Sic edd. plurimae. *Δίης I. & marg.*

A. 1. Διδρ Schol. *l.* 5. Ἄνδρῶν) Sic recte *Fl.* & *P.* Deerat in *A.* *H. B.* 2. *Ald.* *S.* Sed & additum in marg. *A.* 1 *W.* *l.* 6. Διδρ βληθ.) Διδρ μεγάλου βληθ. Pell. male. vid. nott. ad καὶ πάλιν. *l.* 7. Παιδίου) Ita esse in *I. Fl. H. B.* 2. notat Solanus. Sed & est in aliis. *l.* 10. Θεοπρόπους) Sic edd. plurimae. Θεοσεκέλους *Fl.* Θεοπόλους Θεοσεκέλους adscriptum marg. *A.* 1 *W.* ead. Ὑμνήσοντας) ἡμνήσ. *l.* male. *Pag.* 102. *l.* 3. Οὔτοι) Deest in *Fl.* Adest in cett. & *Cod. P.* *l.* 9. Ἦυχουν) ἤσυχοντο male pro ἤσυχοντο marg. *A.* 1 *W.* vel ἤσυχοντο. *l.* 10. Ἀληθῆ) Ex *I.* Ἀληθῶς cett. minus recte. *l.* 11. Σαλέρδωτος) Sic edd. Σακερδῶτος *P.* *l.* 15. Δέσποτα) Δέσποτα male *l.* sola. *Pag.* 103. *l.* 5. Διδύμοις) Sic recte *P. S. B.* 1. & 2. Δυδύμοις male *I. Fl. H. Fr. Ald.* *l.* 6. Προπάτορα) πατέρα *Fl.* *l.* 7. Χρησιμοδοῦντα) χρησιμοδοτοῦντα *l.* sola. Οἱτο reliquae, ut edidimus. *Pag.* 104. *l.* 5. Προσαγαγεῖν) προσάγειν *P.* & marg. *A.* 1. Vulgatam servant *I. Fl. H. P.* &c. *l.* 10. Ἀναπλεύσας) Sic *Fl. Ald. Fr. H. B.* 2. *S. P.* Ἀποπλεύσας *I.* *l.* 11. Κλύσματος) κλυσμ. minore κ. edd. priores. *l.* 15. Δῆ) Sic omnes praeter *A.* quae γάρ. *l.* 18. Εἰπεῖν) Illud εἰπεῖν inseruit Solan. sed mallem indicasset unde; nam quod verbum proximum παρηγήσατο pro vulgato παρηγήσατο reposuerit, minus necessarium erat indicare ex quo fonte hauserit. *Reitz.* *Pag.* 105. *l.* 5. Ἐπικούρους) Sic edd. omnes, excepta *I.* quae ἐποικούρους. *l.* 7. Τῷ Πόντῳ) τοῦ Πόντου *P.* & *L.* *l.* 13. Θεσπιζοι) Θεσπιζει *Fl.* *l.* 14. Τῷ) τὸ vult Marc. Nil mutant edd. *Pag.* 106. *l.* 5. Κεφαλαῖωδῶς) Ex emendat. Solani. Κεφαλεῶδες *I.* Κεφαλαῖῶδη *Fl.* Κεφαλαῖῶδες reliquae. *l.* 17. col. 1. Ἀθηναίσις) Sic recte *V.* pro Ἀθηναίος, quod erat in ed. Clerici. ead. col. 2. Θιασώτης) θιασώτης male in editis. Correxerit ex ingenio Solan. *l.* 18. col. 2. Ἐπὶ κακῷ) ἐπικαλῶν pessime edit. Ἐπὶ καλῷ *V.* unde ἐπὶ κακῷ fecit Solan. *Pag.* 107. *l.* 2. Οὐδ' αὖδ') οὐχ ὑπὸ δ' αὖδ' edd. *H. P. Ald. Fl. B.* 2. *Fr. S.* Ὑπὸ ὕδατι *I.* marg. *A.* 1. & *Codd. A. L.* Ὑδατι sine ὑπὸ *P.* *l.* 6. Καὶ τὸν) Sic edd. omnes. Sed Pell. καὶ delet. ead. Εὐδοκιμοῦντα πάροδον) Defunt haec duo in *P.* πάροδον etiam omittit *Fl.* *l.* 13. Διηπετέος) διηπ. Vorst. Nil mut. *Fl. Ald. I. P. B.* 2. *H.* *l.* 14. Ἐμβαλέειν) ἐσβαλέειν *I.* sola. *Pag.* 108. *l.* 4. Δισμυρίων) δυσμ. *l.* male cum *Ald.* & rel. *l.* 8. Ψυχρῶς) Sic *P.* & edd. plurimae. Ψυχρὸς *Fl.* male. *l.* 11. Ἐπὶ ῥέοντων) ἐπηρεόντων marg. *A.* 1 *W.* Ἐπὶ πολλοῦ ἔπεσρ. *P.* & *A.* Nihil mut. edd. *Pag.* 109. *l.* 2. Παρακινδυνεύων) παρακινδύνων *P.* aut *L.* (Sic expressis verbis signante Solano.) Παρακινδύνων male *A.* Παρακινδυνεύων *Fl.* Vulgatam habent cett. ead.

Ἑπελθόν) Sic I. Ἑπελθόν rel. Ἐδεθλον male A. l. 6. Ἀπολαμβ.)
 Ex Pell. restitutum. Ὑπολαμβ. edd. priores. l. 15. Ὠπίτες) Sic
 restitui ex Fl. Ὠπίτες cett. Pag. 110. l. 6. Ὀνόματα) τὰ ὀνό-
 ματα marg. A. 1 W. l. 10. Οὐ) Deest in Fl. Adest in aliis. l. 11.
 Ἐν μέσῳ) ὁ ἐν μέσῳ marg. A. 1 W. l. 13. Λύοιτο) Sic ead. omn.
 Δέδοιντο. P. A. Δίδοιντο L. l. 16. Μόρφι) Μορφεύ βαργύλω
 ἰσχύι ἀγγιγνέχεται φάος δὲ A. ead. Λείπει φάος) λείπει φῶς
 Fl. Pag. 111. l. 1. Ἄλλως) Sic P. Fl. B. 2. S. Ἄλλος l. Ald. H.
 Fr. ead. Ὀλος) ἄλλω A. & P. Ἄλλως marg. A. 1. Sed prius
 edd. habent omnes. l. 4. Προσελθόντων) ἐπαχθέντων marg.
 A. 1 W. & P. Nil variant edd. in vulgata. l. 9. Μάλαχ' Ἄττις
 ἄλλος) μάλαχα ἄττίαλος Fl. l. 15. Κυτμίδι) Κυτμίδα marg.
 A. 1 W. ead. Χρίσθαι) Sic Fl. & P. Χρίσθαι l. & cett. ead. Τέ
 κε) Sic Ald. P. B. 2. Addit & H. Solanus. At in ea dubium,
 sitne unum, an duo vocabula. Τέκε, quasi a τίκτω esset, l. Fl.
 l. 16. Ὡς ἐρομένου τοῦ πέμψαντος) ἐραμένου τοῦτον καὶ πλε-
 σσύντος A. Pag. 112. l. 9. Ἐπιγραφῇ) ἀπογραφῇ male Fl.
 l. 16. Τῆς) Sic pro τις, item πρὸς pro ἐς, quod in edit. fuit, re-
 stituit Solan. Pag. 113. l. 13. Εἰώθει) Restitutum ex P. Εἰώθε
 edd. priores. l. 14. Χρηστῶ) χρηστῶ male l. Pag. 114. l. 3.
 Κατέπαυέ τε) κατέπαυσέ τε l. sola. l. 9. Ἐπὶ) Deest in Ex. Fl.
 Adest in ead. & P. l. 13. Ῥαδίας &c.) ῥαδία γενομένη μου ἢ με-
 σταβολῇ C. Fl. ed. Fl. Pag. 115. l. 2. Ἀπλῶν τι) ἀπλῶν τι
 coniunctim l. Sed pro τι in Cod. P. est τοῦτο. ead. Πόρον) Re-
 stitutum ex L. & Fl. Πόντον edd. priores. l. 7. Ῥαδίως) ῥαδίως
 ἂν margo A. 1 W. l. 10. Προβεβηκώς) προβεβηκώς Fl. Sed vul-
 gatam tuetur Cod. P. l. 16. Βοσπορανοῦς) Sic Fl. H. P. Ald.
 B. 2. S. Βοσπορειανοῦς l. Pag. 116. l. 3. Δεξιῶς) δεξιῶν marg.
 A. 1 W. l. 7. Πρὸ) πρὸς male l. sola. l. 11. Φιλοσόφους) Hoc
 habent Ald. P. Fl. H. B. 2. S. Φιλοσόφου l. l. 16. Ὀρμης) Sic
 restitutum ex P. & L. & marg. A. 1. Ὀργῆς enim edd. Sed &
 pro ἀνεπαυόμεν ἀνεπαυσάμεν est in P. & marg. Ald. ead. Ἐν
 δέοντι) Sic fere l. cum Fl. & apertius Ald. Ceterae ἐνδέοντι
 iunctim, Ἐνδέον τι peius P. Pag. 117. l. 4. Καινὸν ἐγκεχαρ.)
 καινὸν κόψαι ἐγκ. marg. A. 1. & l. Sed illud κόψαι ignorant
 cett. l. 6. Τὴν ἄρπην) τὴν ἀρετὴν Fl. male. Ἀρτὴν male etiam P.
 At P. cum cett. edd. recte ἄρπην. ead. Πατρὸς μῆτορος) προμή-
 τορος male Fl. Vulgatae aditipulatur P. l. 12. Ἐφωράθη) ἐφάνη
 P. & marg. A. 1 W. l. 17. col. 2. Διαβέβρωται) Sic rursus cor-
 rexit Solan. cum διαβέβρωται ante legeretur. Pag. 118. l. 9.
 Καὶ προφ.) Deerat καὶ in S. & A. Aderat in B. 2. H. P. Ald. l.
 Fl. & Fr. l. 10. Παλῶδης) Sic S. eiusque affecit Amst. Πόλις

marg. *A. 1 W. Πολίτης I. Ald. Fl. Fr. & ceterae omnes. l. 12. Αὐτῷ* Sic edd. Αὐτῷ correxerat Solanus, male. *Pag. 119. l. 4. Τιμωρῶν) βοηθῶν A. & P. Nil mut. edd. l. 7. Ἐντυχούσι) ἐντυχούσοι male I. Conf. supra cap. 47.*

I N D E S A L T A T I O N E.

*Pag. 120. l. 9. Κατηγορῶν) ἀποστερῶν em. Marc. Nihil mut. edd. nec M. cad. Ἐξ ἀρχῆς) Sic P. B. 2. Ἐξ ἀρχῆς una voce I. H. Ald. Fl. Fr. S. l. 14. Ἀφόμενος) ἀφόμενος male A. sola. Pag. 121. l. 3. Ἐναβρυνόμενον) Edd. priores & M. ἐναμβρυνόμενος habebant. Sed recte μ delevit Solan. l. 11. Τὰ ὅμοια) τὸ ὅμοιον W. l. 14. Κυκλικῶν) Nil mutant edd. nec M. Pag. 122. l. 1. Δέήσει) δέηση W. Nil mut. edd. l. 6. Δὴ) δ' οὖν W. l. 8. Μόνου) Ex Fl. & M. dedi. Μόνον edd. vulgo. l. 14. Ὅλος) Sic W. Ὅλος edd. priores. Pag. 123. l. 10. Σοι) Deerat in edd. inferui ex Cod. W. Pag. 124. l. 5. Ἐξ ἰσου ἡμῖν καὶ σὺ γεγένησαι) ἐξίσῃς ἢ κ. συγγεγένησαι Fl. At vulgatum servant I. H. P. &c. cum Codd. M. P. l. 8. Το) Ita esse in I. Fl. H. notat Solanus. Sed & est in aliis. cad. Ἦν) οὖν P. male. Ἦν recte cett. & M. Pag. 125. l. 12. col. 1. Σημαίνει δὲ τὸ) Ita dedit Solan. pro vulgato σημειοῦ δὲ τοῦ. *ibid. l. 13. Τοῦ πιδόν* Ita correxi ex C. Το πιδόν V. Του πιδόν M. Solan. *ibid. l. 14. Ἀττικῇ) καὶ ἢ Ἀττ.* erat in edit. Delevit καὶ ἢ idem, sine dubio ex collat. Codd. *ibid. l. 16. Ταῖν) Sic recte C. Τοῖν male V. ibid. l. 17. Ἀρσενικὰ ἄρθρα) ἀρσενικῶ ἄρθρῳ C. Pag. 126. l. 2. Ῥυθμιζεῖ) Sic M. &c edd. Fl. B. 2. P. S. recte. Ῥυθμιζοι male I. H. Ald. l. 11. Λειτουργίαν) λειτουργίαν Ald. Sed in marg. λειτουργία adscriptum. Cett. edd. recte, ut edidimus. l. 13. Ἐθέλοις) Nil mutare I. Fl. notat Solan. Pag. 127. l. 14. Πρώτον) Et sic habere edd. vett. notat idem. l. 16. Κυρήτας) Sic edd. I. Fl. H. Ald. P. S. Κούρητας W. Κυρήτας S. habere Solanus notat; sed fallitur, si *Salm.* ed. putat. Pag. 128. l. 1. Γὰρ) γὰ M. & Fl. Vulg. serv. cett. l. 4. Ἐν ὕπλοις) Sic I. Fl. B. 2. Ald. H. P. S. Ἐνὸς πλοῖος W. Pag. 129. l. 17. Μὲν) δὲ M. Sed a recentiore manu. Pag. 130. l. 6. Ἐνδιδῶσι) Et sic cum I. habere Fl. notat Solanus. Sed habent & H. P. &c. l. 7. Αὐτοῖς) αὐτῆς Fl. & L. Prius retinent edd. cett. cum Codd. M. & P. l. 8. Δ' ἂν) δ' ἂν οὖν ἔτι W. & καὶ supra scriptum est. l. 10. Παίσαντες) παίσαντες ἀλλήλους edd. Abest ἀλλήλους a W. Ideo expunxit Solanus. Pag. 131. l. 3. Διδασκαλίαν) καὶ διδασκαλίαν Fl. Abest καὶ a reliquis & ab M. cad. Φαειν) Nil mutat I. Fl. H. P.**

& M. l. 4. Κομάξατε) Sic Fl. Κομάσατε cett. & M. l. 12. Ἀνδρίας) ἀνδρείας W. Prius tenent l. Fl. P. H. Ald. ead. Γυμνοπαίδιαι) γυμνοποδίαi male edd. priores & M. l. 13. Ὁμοίως) ὁμοίος Graev. male. Nil mut. edd. l. 16. Κυβιστητῆρας) Sic W. & Homer. Κυβιστ. edd. priores. Pag. 132. l. 1. Αὐτῇ) Insertum ex W. Deerat in edd. l. 2. Ἐδίκεον) Restit. ex Homer. Ἐδίκενον male edd. Luciani priores. l. 12. Φησι) φασιν W. l. 13. Τὰν εἰκόνα) Restitui ex W. Τὰς εἰκόνας edd. male. Pag. 133. l. 1. Τοῦτο) τοῦτον male l. sola. l. 8. Ὑπ' αὐλῷ) Sic dedi ex W. Ἐν αὐλῷ edd. l. 11. Ἡ λύρα) Nihil hic mutare edd. & M. notat Solan. Pag. 135. l. 7. Ἐμπούσαν) Ἐμπούσαν W. l. 16. Πεποιημένων) Sic l. Πεποιημένον reliquae & M. l. 17. Τη) Αντά; Solan. Pag. 136. l. 1. Ἀρη) Ἀρην Fl. Nihil mut. cett. nec M. l. 8. Γενικῶτ.) Sic M. & edd. praeter B. 2. quae γενικῶτ. l. 17. Παιδείαν) Sic dedi ex Codd. M. P. Exc. Fl. & B. 2. Παιδείαν habebant edd. ceterae. Παιδείαν P. Pag. 137. l. 5. Ἡδιστα) ἥδιστα male l. l. 9. Ὀρχημδς) Sic restitui pro ὀρχημδς, quod omnes edd. obfidebat. l. 12. Ὀρχηστύν τε) ὀρχηστὴν τε male edd. l. P. &c. omnes, praeter S. & Amst. quae recte ὀρχηστύν τε, quod confirmant Codd. M. P. l. Pag. 138. l. 4. Ὀρχεῦνται) ὀρχοῦνται P. l. 15. Ὄκει) ὀκει W. male. Pag. 139. l. 2. Τότς) Hoc inferui ex W. Deerat enim in edd. l. 6. Αὐτοῦ) Sic recte Fl. H. P. Αὐτοῦ male l. l. 9. Τραγικῇ &c.) τραγικὴ &c. κομωδικὴ Fl. Nil variant cett. nec M. l. 10. Τρίτης) Ex P. restitui. Τρίτη edd. male. l. 12. Τὴν κομωδ.) Articulus abest a W. l. 14. Διὰ τοῦτο) διατοῦτο uno verbo Ald. Pag. 140. l. 2. Πρώτου) Sic l. Ald. H. Fl. P. Πρώτον l. Pell. l. 4. Ἠσκημένος) ἑσχηματισμένος l. Pell. Pag. 141. l. 8. Αὐτῇ) Nil mutant edd. vett. ead. Νενόμικεν) Hoc ex W. restituit Solan. Νενόμικεν edd. priores. l. 15. Κινουμένων) κινόμενον Fl. At vulgatam tuentur cett. cum Codd. M. P. l. 16. Ἐπετάραττον) Nihil mutare M. S. l. H. Fl. & P. notat Solanus. Pag. 142. l. 7. Τοῦ) Abest a Fl. l. 9. Προστέθεικεν) προστέθηκεν Fl. l. 11. Ἀμαθίας) Sic esse in l. Fl. H. notat Solan. Sed & P. aliaeque sic habent. Forsan quaesivit, num quae ἀμαθίας haberent, ut mox. ead. Πάρασχομαι) M. recte cum edd. Sed l. male παράσχομαι. l. 16. Πολυμαθίας) Sic iam edd. l. Fl. H. P. &c. Πολυμαθίας W. Pag. 143. l. 8. Γενικῶτ.) Sic edd. pleraeque & M. Γενικῶτ. P. & B. 2. l. 14. Θεμέλιοι) θεμέλια L. Prius habent edd. l. 16. Ὅπερ) L. recte. Ὅσπερ edd. cum Codd. M. P. male, si sequens τοῦτο spectes. Pag. 144. l. 1. Θερμαῦστρίζειν) θερμ. male l. Recte ceterae per

S. cum Cod. M. l. 8. Παρέλειπον) παρέλειπον W. l. 12. Τὰ) Deest in S. Adest in cett. & W. l. 13. Θάτερα) θάτερα W. male. Pag. 145. l. 4. Γεωμετρικῆς) μετρικῆς W. l. 6. Αὐτῇ) Ita cum I. etiam habere Fl. & H. notat Solan. l. 9. Ων) De hoc idem notavit. l. 14. Πολύμνιαν) Πολύμνειαν M. Nihil mut. edd. l. 16. Τ' ἔοντα) Sic M. Vulgo edd. τὰ τε ἔοντα. Pag. 146. l. 8. Αὐτὰ) Thucydid. ταῦτα, male. Solan. Pag. 147. l. 10. Ἰάχου) Scripsi ex W. Ἰάχου male edd. l. Fl. H. B. 2. P. S. l. 12. Ὅσα ἦφ.) Sine περὶ edd. etiam Fl. I. H. P. Sed. vid. not. l. 15. col. 2. Παγίω στάσει) Sic habent C. & M. Παγιότητι ed. Cler. Παγίω στάση mendose V. Solan. l. 19. col. 1. Νήσους) Non aderat in ed. Sed addidit Solan. Non significans tamen ex quo Codice. *ibid.* l. 23. Ἐπίτεκα) Sic M. non ἐπίτεκον, ut erat in priore horum Scholiorum editione. Ἐπίτεκον V. & C. *ead.* col. 2. Αἰετὸν) Sic V. & M. recte. In impr. omīssa ea vox iensum perturbabat. Solan. l. 24. col. 1. Ἔστι) ἔστι M. prave. Solan. *ibid.* Ἄλῃς) Et hic ita mutavi: antea enim legebatur ἄλλῃς in ed. Amst. Sed C, ἄλῃς, Solan. Pag. 148. l. 1. Αλιρρόθιον) Edd. priores ἄλῃρ. minore α. l. 10. Ἀκάμας) Nil mutant edd. & M. l. 15. Τὰ) Sic recte W. Deerat enim τὰ in edd. l. 16. Σκύλλα) Σκύλα W. Pag. 149. l. 1. Πόρος) Nil mutant edd. nec M. Πόθος vult Graev. *ead.* Εὐεργέτιν) Sic recte M. I. Fl. P. S. Εὐεργέτην male H. & B. 2. l. 4. Σπαρτῶν) Sic P. recte. σπαρτῶν minore σ. plurimae. l. 15. Διαέριον) διαπόντιον Marc. male. Nihil mut. Fl. H. I. P. Pag. 150. l. 2. Δέραις) ἀργίον W. L. & Fl. Δέραις cett. & P. *ead.* Πελοπονείας) Πελοπονίας W. l. 4. Στρατεία) στρατιὰ P. Vulgatam servant edd. l. 10. Παρβένευσιν) Sic I. H. Fl. & M. Διαπαρβένευσιν P. male. *ead.* Γέννησιν) Ita dedi ex L. P. Γένεσιν edd. priores. l. 11. Προσηρμένον) Hoc habent Ald. B. 2. H. Fr. P. S. & P. Προσηρημένον I. Fl. & M. l. 12. Κασσιόπεια) Sic recte I. B. 2. H. Fl. Ald. & M. Κασσιόπεια P. S. & Vorst. Pag. 151. l. 16. Ὀδυσσέως) καὶ Ὀδυσσέως W. Pag. 152. l. 1. Τηλέγονος) Τηλέγονος I. Sed reliqq. cum M. recte, ut edidimus. l. 6. Ἀφορμὰς καὶ Ἥλις) καὶ ἡδ' εἰς ἀφορμὰς Fl. καὶ Ἥλις ἀφορμὰς M. Cett. edd. vulgatam servant cum Cod. P. l. 10. Κενταύρων) Κενταύρου Fl. Nihil mutant cett. nec P. l. 11. Ὑφαλος) Recte ὕφαλος minore υ Fl. S. A. Ceterae male Ὑφαλος, vid. nort. Pag. 153. l. 4. Ἀνάδοσιν) Sic edd. vet. S. & A. vero ἀνάδυσιν. l. 7. Ὀρφία) Sic Fl. H. P. & M. Ὀρφία I. l. 12. Νέων) Restitutum ex W. Fl. & vera coniectura Leop. Νῶν enim male edd. priores. l. 14. Σπαραγμὸν) σπαραγμὸν litera σ minore H. P. Fl. S. & C.

recte. At *I.* male quasi nomen proprium esset. *Pag.* 154. *l.* 9. Ἐρυθίας) Ἐρυθίας *W.* Nihil nostram lect. mutant *I. Fl. H. P.* *l.* 11. Ὅσαι εἰς δ.) Sic *I. H. Fl. B. 2. P. & M.* *l.* 12. Καυρία) Κανρία *W.* male. *l.* 16. Ἀντιπάτρου) Ἀντιγόνου marg. *A. 1 W.* *Pag.* 155. *l.* 5. Ἐαυτὸν) Sic recte *M. L. B. 2. P. S.* Ἐαυτὸν male *I. Fl. H.* *Pag.* 156. *l.* 6. Λαλέοντος) Et sic cum *I. Fl. & H.* habere *M.* notat Solan. *l.* 8. Κατηγόρει) Nihil mutare *I. Fl. H. B. 2.* nec *M.* notat idem. Sed ἐκατηγόρει volebat. male; vid. not. *l.* 13. Γοητευομένων) Sic restitutum ex *L. P.* ut Iens. recte coniecit. Γοητευομένοις enim edd. priores & *M.* *l.* 14. Τερετίσμαι) τερετίσμαι *Fl.* Prius est in aliis & *M.* *l.* 15. Κοσμεῖσθαι) κοσμεῖται *L.* Nil mut. edd. *Pag.* 157. *l.* 13. Τποδεδοικόντα) ὑποδεδυκόντα *W.* Nil mut. *I. Fl. H. P.* *Pag.* 158. *l.* 4. Μέγιστος) μέγιστον male *B. 2.* *l.* 6. Βασιλικός) Sic *I. H. Fl. S. B. 2. &c. & M.* Leg. βασιλίσκος adscriptit Solanus. *l.* 9. Συνίαναι) Restitutum ex *W.* Συνεῖναι edd. priores. *l.* 10. Οἰκίαν) Sic esse in *I. H. Fl. S. & M.* notat Solanus. Est & in *P.* aliiſque. Quid tum? *Pag.* 159. *l.* 4. Τὰ αὐτὰ) ταὐτὰ *P. l.* 6. Οἶδε) Sic edd. *Fl. H. P.* aliaeque pleraeque. Οἶδε *I. Oἶδεν M. l.* 9. Ἀριστέων) Et sic cum *I.* habere *Fl. & H.* notat Solanus. *l.* 16. Ὁ αὐτὸς) Illud ὁ inferui ex *W.* Aberat enim ab edd. *ead.* Ὑποκρινεῖται) ὑπερκρινεῖται male erat in *P.* Recte ὑποκρ. in cett. *Pag.* 160. *l.* 6. Ἰσχων) ἔχων *W.* Prius vero *I. Fl. H. P. Ald. &c.* *Pag.* 161. *l.* 2. Ἐκάστου) Nihil mutant edd. nec *M.* Ἐκαστον *Graev.* *Pag.* 162. *l.* 10. Μέν γε) Hanc esse edd. lectionem & *Cod. M.* notat Solanus. *l.* 12. Ὁρχήμασιν) De hoc idem notat idem. *l.* 14. Τρίτον) *Marcil. δεύτερον.* At nil varietatis invenio. *l.* 16. Αὐτὴ) αὐτὴ *W.* *Pag.* 163. *l.* 2. Τπισχοινομένων) ὑπισχοινομένων *I. Ald. & H.* At prius recte cert. *l.* 14. Εὐχέρης) εὐχρεῖς *Pell.* *Pag.* 164. *l.* 4. Ζητεῖς) Sic reddidi Luciano ex *Fl. & M.* Ζητοῖς edd. vulgo. *l.* 9. Μὲν τὸ μὲν inferuit Solan. ex *W.* Aberat ab edd. *l.* 12. Γὰρ) Restitutum hoc ex *L. P.* Καὶ erat in edd. prioribus. *Pag.* 165. *l.* 11. Γὰρ οὐτε) γὰρ inferuit Solan. non addens unde. Deerat in edd. & *M.* *l.* 15. Ἐπιτηρεῖ) ἐπετ. Iens. At vulg. servant *I. Fl. H. P. & M.* *Pag.* 166. *l.* 8. Φεῖσαι) φᾶσθαι *W.* Πεφεῖσθαι *P. L.* Φεῖσαι *I. Fl. Ald. H. &c.* *l.* 11. Ἰδῆς) εἰδῆς *W.* *Pag.* 167. *l.* 3. Ἀθλήσει) αὐλήσει male *B. 2. & 3.* Ἀσκήσει *Palm.* At vulgatam nostram recte tuentur *I. Fr. Fl. Ald. H. P. S. & M.* *l.* 13. Τὸ) τὸ καὶ *W.* *Pag.* 168. *l.* 2. Τῶν ἄλλων) Defunt haec duo verba in *W.* *l.* 13. Ἐπιδείκνυνται) ἐπιδείκνυται male *I.* Cett. recte ut edidimus. *l.* 17. col. 2. Μετείληπται) παρείληπται *C.* *Pag.* 169. *Lucian. Vol. V.* Y

l. 5. τῷ) Ex W. insertum. Aberat in edd. *l. 6. αὐτῇ*) αὐτῇ W. *l. 9. Ἀμαθεῖς*) ἀμαθῶς male B. 2. Prius est in *l. H. Fl. P. & M. l. 14. Ἑλλήτες*) ἑλληνῆ W. Sed a recentiore manu. Nihil mutant *l. Fl. l. 15. Παιδείαν*) Sic recte *Fl. H. P. & M. Παιδαν I. Pag. 170. l. 2. αὐτοῦ*) αὐτοῦ edd. priores. Correxerit Solan. *l. 7. αὐτοὺς*) Hoc iam bene *H. Fl. P. αὐτοὺς I. l. 8. ΣΕ-ΑΥΤΟΝ*) Ex W. dedi. *Σαυτὸν* edd. priores, excepta *Fl.* quae *σεαυτὸν*. *Pag. 171. l. 4. ἢ τινι*) εἴ τινι *Fl. & M.* Ceterae vulgatam bene servant. *l. 19. col. 1. Νέων*) νεῶν scripserat Solanus. Ego mutavi. *Reitz. Pag. 172. l. 13. Μαστιγῶσα*) Sic una cum edd. legit M. *Pag. 173. l. 5. Παραστησάμενος*) παραιτησάμενος L. Nihil mutant *l. H. Fl. P. l. 8. Γραφέντος*) Sic *l. H. Fl. B. 2. P. S. &c. l. 15. Ὁρχήστομαν*) Hoc ex W. restitutum. Ὁρχησομανήσοντα edd. priores. *Pag. 174. l. 1. Οὔτι*) Sic edd. & M. Sed οὔτε in Homero esse, ait Solanus. vid. notas. *l. 3. Νόος*) Ita habere *I.* cum *Fl.* notat idem. Sed habent & aliae, nec immerito.

I N L E X I P H A N E M.

Pag. 175. l. 4. Κομιδῇ) Aberat ab edd. Insertum nunc ex B. & W. *l. 7. Κυψέλοβυστα*) Sic edd. omnes. Κυψελῶντα Mf. RG. *l. 10. col. 2. Γίνεται*) γράφεται editum erat, correxit Solan. *ibid. l. 12. Τοῦ αὐτοῦ*) Ita dedit idem, pro vulgato τὸ ἀπὸ αὐτοῦ. *l. 13. col. 1. Λόγων*) λόγον in ed. Cler. mutavit Solan. Sed mox etiam συγχρόνῳ in συγχρονοὶ mutarat idem. At in eo non obsecundavi. *Reitz. l. 14. col. 2. Καὶ ῥῆμα τὸ*) Et hoc restituit idem ex M. & B. Τὴς χρῆται enim erat in ed. Cler. Καὶ τὸ νεοχμῶ ῥῆμα C. Abb. & V. *ibid. l. 19. ὧτων*) Antea misere legebatur αὐτῶν. *ibid. l. 20. Κεραμεῶν*) Sic rescripserat Solanus pro vulgato κεραμέως. *Pag. 176. l. 1. Νεοχμὸν*) νεχμὸν S. male. Recte aliae νεοχμ. *l. 3. Τὸν*) τῷ *Fl. & W. l. 16. col. 1. Ἀνέγνως*) Sic C. Abb. recte. Idem ἀνελογίσω pro vulgato ἀνελόγισα. Ἀνελογίσω M. *ibid. l. 18. Χαμαί*) Non aderat hoc in editis. Sed ex Scholio altero pag. 41 ed. Cler. huc inferuit Solan. *ibid. l. 20. Κυψέλις*) κυψελή M. *ibid. l. 21. ὦ*) ἐν ᾧ B. Reliqua huius Scholii ex eodem & C. sunt emendata. *Reitz. Pag. 177. l. 2. Εὐαρχος*) Sic edd. & M. Ἐνάρχος *I.* vel saltem dubie. *l. 6. Λυκείῳ*) Λυκηίῳ W. *l. 9. Στλογγίδα*) στλογγίδα *I.* At vulgatam servant cert. & M. *l. 12. Τι*) Male omis- sum in *I. l. 13. Ἑλληνύσεις*) ἐλληνύσεις M. & *Fl. l. 15. col. 2.*

Ἐχρῶντο) ἔχρῃντο editum erat; mutavit Solanus. *l.* 18. *col.* 1. Ἐρώμενος) κεχρῆσθαι editum erat, mutavit Solan. non addens ex quo Cod. Sed conicio ex V. *Reitz.* *ibid.* *l.* 24. Φωσόνια) φασσ. C. Abb. *Pag.* 178. *l.* 16. *col.* 2. Ἐνικμα) Recte sic restituit Solan. pro vulgato αἰνιγμα. *Reitz.* *l.* 25. *col.* 1. Ἵπεξεύχθησαν) Et hoc Solani correctioni debemus, pro monstroso ὑπερέχθεσαν, quod editum fuerat. *ibid.* *l.* 27. Ἀζυγα) Ita dedit idem pro vulgato ἄζυγον. Recte quidem ab ἄζυξ. Sed quia & ὁ καὶ ἡ ἄζυγος dicitur, ut Amor. cap. 44 ἄζυγον κοίτης, nescio numquid necessaria sit mutatio. *Reitz.* *ibid.* *l.* 28. Ἀστραβηλάτας) ἀστραβηλάτους male ed. Cler. *ead.* *col.* 2. Σίτηρον) σίτορον ed. Cler. Mutavit Solan. *Pag.* 179. *l.* 3. Γηπαττάλους) γηπαττάλους Coll. Cum vulgata facit M. & Fl. &c. *l.* 4. Βρακάτων) βραχάνων Coll. Nil mut. *Fl. H. M.* &c. *ead.* *l.* 4. Παχανευσάμ.) λίχν. *Fl.* *l.* 6. Ἐδάρην) Edd. priores ἐδάρην, male. *l.* 9. Ἀπολούμενος) Edd. Ἀπολούμενος W. & Fl. *l.* 10. *col.* 1. Ἀληλεσμ.) ἡλοημένα ante legebatur. Correxuit Solan. ex C. Abb. & Cod. altero V. (in quo tamen λευθόπολις est.) *ibid.* *l.* 11. Ἱατροί) Ex V. altero & C. Abb. Ἱατρεῖον enim male hic antea edebatur. *ibid.* *l.* 19. Περιτραχήλιον) δεριτραχήλιον V. aliunde huc translatus. *Solan.* *l.* 21. *col.* 2. Φαρμάκου) φ—κ. posito χ supra κ V. i. e. φαρμακῶν. *Solan.* Sed φαρμάκων saltem scribendum, nimis notum. *Reitz.* *l.* 23. *col.* 1. Σκευάζειν) κευάζειν ante edebatur, quod correxit Solan. *ibid.* *l.* 25. Σκάφη) ἐστὶ σκάφη ante legebatur: sed ἐστὶ deleuit idem. *ibid.* *l.* 29. Μέσον) μέγα Exc. G. Μέσον cum V. C. Abb. *l.* 30. *col.* 2. Κάχρυσ) καὶ χρῶν editum inveni; sed facilis erat correctio. *Reitz.* *Pag.* 180. *l.* 1. Ἀποθρέξ.) ἀποθρίξ. Coni. apud B. *l.* 3. Σέλγη) Nihil mutant edd. nec M. Γέλγη *Meurf.* *l.* 6. Λωγάνιον) Vorst. λαγώνιον. *l.* 13. *col.* 2. Λωγάνιον) λογάνιον legebatur per ὁμιλῶν in utroque hoc Scholio impr. & M. *Solan.* *l.* 18. *col.* 1. Γρυτοπώλην) Forſan γρυτοπώλην. *Reitz.* *l.* 23. *col.* 2. Ἰτυκαῖος) ἐν πρώτῳ γέ. Σικ. M. i. e. γεωγραφίας. *Solan.* *ibid.* Ἡ Ἰτύκη) Sic praeunte Solano dedi. Ἰτύχη enim ed. Cler. & ἡ aberat. *Reitz.* *Pag.* 181. *l.* 1. Ψύτταν) Forſan ψιττὸν, h. e. ταχέως Vorst. Ψύττα *Fl.* & W. *l.* 4. *col.* 1. Ψύτταν) ψύττα erat in impress. & M. & ex expositione patet, pro adverbio a Scholiaste sumtam. *Solan.* *l.* 5. *col.* 2. Κατακτὸν) κατακτῶν ante editum, & mox δ' omisſum: quod praeunte Solano correxi. *Reitz.* *ibid.* *l.* 7. Τὶ — ἔχον) τὸ & ἔχων ante editum, ex C. Abbatis & M. correxit Solan. *l.* 14. *col.* 1. Κοτταβὸν) Sic hoc loco scriptum inveni; sic & in medio Scholii sequentis: sed

Suid. & alii Lexicogr. scribunt κότταβος. Et V. modo hoc; modo prius habebat; verum curavimus, ut ille saltem sibi similis esset. *Reitz. ead. col. 2. Τι λουτριδῖω*) Ita dedit Solan. pro vulgato τῷ λουτριδῖω; etsi non addit, unde hauserit. *l. 22. col. 2. Πλάστιγ.*) Reliqua huius Schol. in C. Abbaris non leguntur, uti neque ea, quae in principio dicta sunt. In M. duo sunt Scholia distincta. *Solan. ibid. l. 25. Μάνην*) μάνιν ante edebatur. Sed μάνην legendum ex praeced. patet: & sic recte M. *l. 26. col. 1. Τὰς*) Edit. Cler. male τούς. Et mox διὰ omissum erat; utrumque correxit Solan. *l. 27. col. 2. Εἰσαγαγόντων*) εἰσαγόντων ed. Cler. male, & mox τοῦτο habebat eadem pro τούτοις. Paulo post τίθέντος in τεθέντος etiam mutavit Solan. *ibid. l. 31. Ἀποστάσεων*) Lege ἀποστάσεων. *Solan. ibid. l. 33. Οὐ τῷ*) Ex emendat. Gronov. & M. Οὐτῷ enim antea male. Ex eodem M. τῷ καλῶς restitutum, pro vulg. τό. *l. 36. col. 1. Ἐρῶτα*) Lege ἑρῶντα. *Solan. l. 40. col. 2. Βαρβαρῶς*) βάρβαρον editum fuerat; sed βαρβαρῶς dedimus ex M. & Exc. G. *Solan. l. 41. col. 1. Ἀνδριαντάρια μάνεις*) Ἀ—τάριαμεινης V. Illud emendatum adscripserat If. Vossius. Iac. Gronov. ἀ. μάνης M. *ead. col. 2. Παρακεκομμένως*) Lacuna est in V. hunc in modum παρα—εἰρησδαι, quam ita, ut iam edidimus, implet C. *Pag. 182. l. 4. Ἐψόμεθα*) ἐψόμεθα Exc. Ἐψήμεθα L. *l. 5. Μέσσην πόλιν*) μέσσην τὴν πόλιν W. non compareret articul. in edd. *l. 7. Ὡστιζόμενοι*) Nil mut. edd. nec M. *l. 12. Μηνέτι*) μηνέτι τι W. male. *l. 13. col. 2. Βύζην*) βύζειν in ed. & V. fuit. Sed & hoc ad Luciani textum accommodavimus, & paulo post συγκλύδας pro vulgato συγκύδας. *l. 15. col. 1. Κάρδοπον*) καρδόπον editum legi; sed ex Luciano mutavi. *Reitz. ibid. l. 21. Ξηραλειφῆσω*) Hoc Solan. correxit, cum ξηραλειφῆσας editum legeretur. *ibid. l. 24. Μέσον*) μέσον καὶ κοῖλον Coll. Sed prave, nisi aliquid exciderit. *Solan. l. 25. col. 2. Παιγνήμων*) παιγνιόμων C. Abb. Παιγνήμων V. *ibid. l. 26. Τέθεικε*) Sic Solan. reposuit ex M. τέθηκε enim vulgatum erat. *Pag. 183. l. 2. Ἀπαντες*) πάντες P. *l. 6. Μολυβδαίνας*) Nil mutant I. Fl. H. P. &c. *l. 9. Καταιονηθέντες*) κατεονηθέντες W. *l. 11. Ἄλλος*) Ita dedi ex Fl. & W. Ἄλλοσι enim edd. cert. *l. 13. col. 2. Νικῶντες*) νῆκτες C. Abb. *ibid. l. 14. Τοῦ ἡττημένου*) τοῦ ἡττημένους erat in ed. unde Solanus τοὺς ἡττημένους fecerat, sine auctoritate. Licebit ergo & mihi sine auctoritate planiorem lectionem τοῦ ἡ—ου inducere, quod feci. *Reitz. ibid. l. 16. Γυμνασίω*) Sic dedit Solan. pro vulgato συμποσίω, recte quidem; sed ex coniectura, credo. *Reitz. l. 19. col. 1. Ὅς*) ὡς editum

erat; sed δὲ ex V. & C. Abb. dedit Solanus. *ibid.* l. 20. Ἀνευρ. προφ.) Et hoc idem correxit, pro vulg. προφάσεως εὐρίσκων. *ibid.* l. 22. Ἀλλήλους) ἀλλήλους editum ante. Sed prius est in M. utroque loco. Ἀλλήλων V. in secundo. *Pag.* 184. l. 1. Ὁδον- τῶτῃ) Sic restitutum ex W. Ὁδοντῇ edd. priores. l. 5. Ἐμυσ- τίλατο) ἐμυστείλατο W. l. 8. Πολλὰ καὶ ποικίλα, δίχῃ καὶ ὕεια) πολλαὶ καὶ ποικίλαι καὶ δίχῃ καὶ ὕειαι W. l. 10. Ὑδρ) ὕδρς l. ὕδρς cett. & M. l. 12. col. 2. Ζώνων) χοίρων M. l. 14. col. 1. Φασίν. ἀσκ.) φησὶν & ἀσκάντες antea legebatur. *ibid.* l. 17. Ἐρανον) ἔρανον in impress. sine sensu. Ἐρανον V. & C. Abb. quod mouente Solano recepi. *Reitz.* l. 21. col. 2. Τηγάνου) τα- γήνου editum erat. Sed mutavit ex C. Abb. Solanus, quamvis idem Cod. & V. aliter paulo ante scripserint. Utrumque au- tem *sartaginem* significat; sed quia praeestat explicationem ef- ferri verbo variato, recte fecisse putavi Solanum, quod mu- tarit. *Reitz.* *ibid.* l. 22. Μελιττοῦται) μελιττεύται V. l. 23. col. 1. Κελῶν) σκελῶν in impress. Σκελῶν M. unde κελῶν fecit Solan. *ibid.* Μῆκος) Sic recte pro edito μῦκας dedit idem; quī & ἀπερ inferuit, & φασὶν pro φησὶν reposuit. *ibid.* l. 25. Σκε- λῶν) Anne ergo & hoc in κελῶν mutandum? *Reitz.* *ibid.* l. 27. Φησὶν) & φη— Ex. G. Sed quare hic non etiam φασὶ facit So- lanus? *Reitz.* *Pag.* 185. l. 1. Ταγήνου) τηγάνου apud B. Nil mut. edd. l. 5. Σαργάνης) Edd. Σαργάνης maiore Σ, male. l. 13. col. 2. Πάστιλλοι) πάστυλοι B. l. 17. col. 1. Νυμφοδώρος) Haec septem verba usque ad φησὶν supplevit Solanus ex col- lat. Codicis; deerant enim in editis. *ead.* col. 2. Βοιωτικὰς) Βοιωτικὰς M. l. 22. col. 1. Αὐτὰ) Deerat in editis, & lacuna relicta, quam inserto hoc pronomine implevit Solan. *ibid.* l. 24. Τινες) τὶ erat in editis. Non agnoscebat Cod. Abb. *Tines* M. Solan. *ibid.* l. 26. Φησὶ) φημὶ V. *ibid.* Σημαίνειν) σημαίνων editum legebatur. Item αὐτὸν pro αὐτὸ, sed mutavit Solanus. *Pag.* 186. l. 1. Δελφινίδος τραπέζης) Nil mut. edd. Coll. nec M. l. 2. Τρυήλης) τρυήλεις W. l. 7. col. 2. Καὶ) δὲ male edita Schol. Correxuit Solan. l. 12. col. 1. Ἀποκρύπτων) ἀποκρύβων ante editum erat. *ibid.* l. 15. Γῆρς) Ita dedit Solanus pro καὶ, quod in editis erat, non addens unde; nec opus est. Mox ite- rum καὶ legebatur ante βαμβυλίδς, quod idem delevit, nec im- merito; etsi enim καὶ δὲ recte coniungitur alibi, tamen hic locum habere non poterat. *Reitz.* l. 21. col. 2. Ἀπὸ) Lege ὑπὸ. Solan. l. 24. col. 1. Ἐλαφροτ.) ἐλαφροτ. in editt. male. Et pau- lo ante quoque male ἀνεμεφόρητα. *ibid.* l. 25. Καὶ) Iam καὶ in edd. absens inferuit Solan. *ead.* col. 2. Ἐξηργ.) Lege ἐξεργ.

Solan. l. 28. col. 2. Εὐρυχανδῆ) Sic in V. scriptum erat. *Solan.* l. 29. col. 1. Κυλικεῖον) κυκλίκιον editum ante, & plura vitiose expressa, quae tacite corrigere, quam indicare malui. *Reitz.* *ibid.* l. 33. Τὰς δίκας) δίκην, & sine articulo edit. Cler. Mutavit Solanus, non addens unde. Sed ex altero Vossiano eum id hausisse video, quod postea exhibetur. *Reitz.* *ead.* col. 2. Κυμβία) κυμβεῖα bis habebant edita. Correxuit Solan. *Pag.* 187. l. 2. Κυλικεῖον) Sic marg. *A. 1 W.* Κυλίκιον edd. & M. Κυλικεῖον correxerat Solanus. l. 4. Βακχαρίδι) Sic *W.* & marg. *A. 1.* Κακχαρίδι edd. l. 5. Εἰσεκύλισε) εἰσεκύκλισε *W.* l. 6. Κατήλιφα) κατάλυσιν marg. *A. 1.* l. 7. Ἐπιφόρημα) Lacuna hic est in *Fl.* & M. l. 8. Ἐρίκνουτο) ἔρίκνουτο ex marg. *A. 1 W.* *W.* & *Fl.* Ἐρίκρουτο cett. edd. l. 11. Ποικίλος) πικίλος l. male. *ead.* Ὠκατάξις) Sic edd. vet. ac recentt. Ὠτοκάταξις *W.* & M. l. 15. col. 2. Τὸ τύμπανον) Sic V. & M. τὰ τύμπανα edit. Clerici. l. 17. col. 1. Κυλικεῖον) κυλίκιον male editio prior, quam ego mutavi. *Reitz.* *ead.* Ποτηροπλύτην) ποτηρολύπτην antea lectum pessime. Correxuit Solan. Sed & ita corrigendum vidit literatiss. iuvenis L. C. Valkenaar, in Animadv. ad Ammon. p. 3, qui etiam observat, Scholiasten male confundere κυλικεῖον & ποτηροπλύτην, usus diversissimi. *Reitz.* l. 19. col. 2. Κύκλῃσέ τις) Sic in V. scriptum erat. *Solan.* l. 21. col. 1. Ἐπέπεμπ.) Et hoc debetur diligentiae Solani: nam ἀπέστ. antelegebatur. l. 23. col. 2. Χρυσόχοος) χρυσόχοον ed. Cler. male. *Pag.* 188. l. 1. Λεῖρον) λήρον *W.* l. 2. Θυγατρί) Sic *W. B. 2. P.* Reliquae edd. θυγατρή. l. 8. Ὑποδήματα) Sic *W. Fl. P.* &c. Ἀποδήματα male *S.* sola. Et mirum, quod *Amst.* non imitata sit. l. 15. col. 2. Ψέλλια) ψέλια ed. Cler. male. l. 16. col. 1. Ποίκιλον) ποικίλων ante editum. Solanus ποικιλὸν inde fecerat, quod ita secutus sum, ut verum accentum tamen servarem. *Reitz.* l. 23. col. 2. Εὐπίστρια) Sic V. *Pag.* 189. l. 3. Σκιραφείοις) σκιραφ. *Fl.* Vulgatae adstipulatur M. *ead.* Ἐγκαψικίδαλος) ἐγκαμψικίδαλος *W.* l. 7. Αὐλούμενος) ἀλώμενος Gronov. Nil mutant edd. nec M. l. 9. Καρπῶδ.) καρπῶδ. *W.* l. 10. Ποδοστρ.) παιδοστρ. *W.* l. 11. col. 2. Ὁ) Aberat ab editis, & κωδωνίζειν, pro διακωδ. Mutavit utrumque Solan. l. 15. col. 1. Φασί) Sic M. Φησί V. & Cod. Abb. *ead.* col. 2. Πόσθης) Sic recte Cod. Abb. & M. Ποθης edita. Eadem lacuna erat in V. & Exc. G. l. 18. col. 2. Σκοπάδειον) σκοπάδιον edit. Cler. Mutavit ex Luciano Solan. *ibid.* Σκόπα) Σκόπου Cod. Abb. prave. l. 20. col. 1. Τραχήλου) Sic mutarat Solan. pro τραχίλων, quod in editt. erat. *ibid.* l. 22. Ὑπέβαλλον) ὑπέ-

βδύλλον M. *ead. col. 2.* Μεγάλαις) μὲν tantum conspiciebatur in editt. quod ex compendio scribendi natum. *Reitz. l. 23. col. 2.* Ἐκδύντων) Ita dedit Solan. pro vulgato ἐνδύντων. Item μοχ τοῦτο correxit, cum legeretur ταῦτα. *l. 24. col. 1.* Φῶς) Recte sic Solan. pro absurdo vulgati φησίν. *ibid. l. 26.* Παίζοντος) παίζοντα antea editum. Correxuit idem ex Cod. Abb. *ibid. Κατὰ*) καὶ τὸ Cod. Abb. *l. 27. col. 1.* Ἀπηγχοήσας) Sic etiam Cod. Abb. *l. 29. col. 2.* Κηδεύοι) κυβεύει Cod. Abb. *Pag. 190. l. 3.* Ἡ) ἦν marg. *A. 1. male. l. 7.* Πιττῶν) Sic dedit ex *l. Fl. & M.* Πυττῶν edd. cett. *l. 12.* Ἀπηγχοήσας) ἀπηγχοήσας edd. priores. Ἀπηγχοήσας M. *l. 14.* Ἐπιγύσσων) ἐπιγύσσων W. *l. 17.* Διεπύσσα) διέσπα Mf. B. Nihil mut. edd. nec M. Sed a manu recentiore. *Pag. 191. l. 2.* Σχινοτρ.) σχεινοτρ. W. *l. 3.* Πεώδη) παιώδη W. & Mf. Bourd. Nil. mut. *H. l. Fl. P. ead. Mιν ἑῶν*) Sic edd. & M. Μὴ ἑῶν melius marg. *A. 1. W. l. 6.* Σκοπάσειον) Sic edd. excepta *Fl. & W.* ubi σκοπάδιον. *l. 7.* Δαμασίας) Restitut. ex W. Δαμάσιος edd. priores. *l. 13.* Πίνωμεν) Ex emendatione Solani. Πίνομεν edd. priores. *l. 14.* Παρηβηκότ.) Sic recte M. & *H. B. 2. P. Fl.* Παρυβηκ. *l. male. l. 15.* Τμίν) ἡμίν male *l. sola. l. 16. col. 1.* Σχινωτρώκταν) σχινωτρώκτραν & μίρτωνα edd. male. *l. 22. col. 2.* Δρυπέτεις) δρυπέταις ed. Cler. male. Ἔοικε λέγειν ἄς λέγομεν δρυπέταις Cod. Abb. *Pag. 192. l. 1.* Θριπηδέστατοις) Sic *l. H. Fl. P. &c.* Θριπηδέτοις W. *l. 3.* Εὐπυνδάκωτα) Sic W. & Mf. RG. Ἐμπυνδάκωτα edd. Ἀπυνδάκωτα P. *l. 6.* Καρβαρεῖν) καρβαρεῖν edd. priores. *l. 8.* Συνυθλήσομεν) συνυθλησόμενοι W. *solus. omisso οἶα. l. 9.* Ἐνοιοφλύειν) Sic edd. praeter *l.* quae ἔνοιοφλέειν. *l. 12.* Ἐρεσχηλεῖν) ἔρεσχηλεῖν *Fl. & W. ead. Ααλυσδιγάνη*) λαλυσδιγάνη W. & *Fl. l. 16. col. 2.* Χορδὸν) Sic V. Χορδὸν C. Abb. Χορδὸν M. & B. *ibid.* Παιδοβοσκὸν) παιδαβ. ante editum, male. *ibid. l. 20.* Συνηθ.) Sic V. sed male editum erat συνυθλήσομεν. Ut autem φλυαρήσομεν bene editum erat, ita prave φλυαρίσομεν scriptum in V. *l. 21. col. 1.* Κροβυλώδη) Ita restitutum ex C. Abb. M. & B. Κροβυλεῖδη enim ante editum erat. *Pag. 193. l. 1.* Χειροσδφών) Sic edd. iam constanter, & M. *l. 7.* Εἰργάσω) Sic edd. vett. constanter habere, notat Solan. *l. 16. col. 2.* Τὰ προστακτικὰ ταῦτα) τὸ πλεῖ, καὶ νῆ, καὶ θεῖ, προστακτικὰ M. *l. 17. col. 1.* Εὐφορῶ) φορῶ tantum ed. Cler. quam correxit Solan. *ibid. l. 20.* Διολισθαίν.) διολισθίν. . . . male legebatur in edd. *ead. col. 2.* Ὅτι) Non ad erat in editt. addidit Solan. *l. 22. col. 1.* Φασί) Sic dedit ex C. Abb. Φησὶ V. *Pag. 194. l. 10.* Ἠλέουν) Sic recte M. cum *l. P.*

H. Ἠλέγουν male *Fl.* Pag. 195. l. 5. Εἰργασμένου) Sic *W. B. 2. 5. & P.* In reliqq. male εἰργασμένον, ne *Fl. & H.* quidem exceptis. l. 6. Οἰκεῖον) Ita recte *P.* cum *Fl. B. 2. & M.* Εἰκεῖον male *I.* cum *H. & Ald. 1.* in cuius marg. tamen οἰκεῖον adscriptum. l. 11. Ἀγνοούντων) Deest hoc in *Fl.* usque ad ἐλευσόμενον. Adeft in cett. & *M.* Pag. 196. l. 10. Περφρανομένους) Legendum πεφρόν. adscriptis Solanus. Sed vulgatam servant edd. & *M.* ead. Ὀλισθογνομεῖν) Editionum lectio. Sed *W.* ὀλισθογνομενεῖν. l. 19. col. 2. Κινουμένου) Editā κινουμένου. Correxīt Solan. Pag. 197. l. 1. Σιωπῇ) Deest in *Fl.* l. 3. Φνεῖ) φνεῖ *P.* male & *A.* Φνεῖ cett. Φνεῖ *M.* l. 4. Οὖν) γοῦν *W.* l. 10. δὲ) δα) *W.* Pag. 198. l. 7. Ῥάων) Sic *W.* cum iota subscripto: sine eo edd. l. 10. Πάμα) πάμα *W.* & *Fl.* l. 11. Φρονοῖς) Nihil hic mutare *I. Fl. & H.* norat Solan. (At *S.* habet φρονοῖς.) l. 14. Ἐγγαστρίβυδον) Sic edd. quod *I.* peius in duo verba diremit, ἐγγαστρί βυδον exhibens. In *W.* quoque ἐγγαστρίβυδον; sed adscriptum ἴσως μ. Pag. 199. l. 5. Σκύλλεσθαι) σκύλλεσθαι *W.* l. 7. Σιληπορδία) Ex *W.* & Schol. Σιλληπ. edd. ead. Ἐργάζεται) Sic *A.* Ἐργάζεται edd. l. 13. Προωδοπ.) Sic *W.* Προωδ. sine augmento edd. priores. l. 17. col. 2. Φρονεῖν) Sic restituit Solan. Nam φρεῖν habebant edita. *ibid.* l. 18. Τῷ ἀποπν.) τῷ ἀποπν. *M.* l. 19. col. 1. Διατανύσθαι) Sic etiam *C. Abb. Solan. ibid.* l. 20. Σιληπορδεῖν) σιληπ. *M.* Pag. 200. l. 2. Ὑπὸ διδασκ.) ὑποδιδ. unica voce *W.* l. 15. Χείρονι) χείρονος marg. *A. 1 W.* l. 16. Βαρβάρων) Ex emend. Gronov. Βάρβαρον edd. & *M.* Pag. 201. l. 6. Ἀνεμῶνας) Et sic habere *I. Fl. H. P.* norat. Solan. l. 12. Οἰεσθαι) Sic *L.* recte cum *Fl. B. 1. 2. P. & S.* ἴεσθαι male *I. & H.* cum *P. & Exc.* l. 14. Προπαρεσκευασμ.) Ita *M. & B. 2.* recte. Προπαρεσκ. cett. Pag. 203. l. 3. Ἀπαντῶμενος) ἀπαντῶμενος *W.* l. 4. Μοτοιικλὰ) Sic edd. & *M.* ead. Δὲ) Abest a *Fl. & M.* Adeft in reliquis. l. 7. Δωσιάδου) Ex emend. Solani. Δωσιάδα edd. priores & *M.* l. 10. Ἄριστα) καὶ ἄριστα *S.* At cum vulgata facit *W.*

I N E U N U C H U M.

Pag. 204. l. 1. ΕΥΝΟΤΧΟΣ) ΕΥΝΟΤΧΟΣ ΠΑΜΦΙΛΟΣ *I. H.* Deest ΠΑΜΦΙΛ. in *Fl. P. S.* Sed in *S.* additum ante πῶθεν. Pag. 205. l. 16. col. 2. Παρακολουθῆσαν) Ita dedit Solan. pro vulgato παρακολουθεῖσαν. Pag. 206. l. 2. Ἐπικουρσεῖς) Ἐπικουρσεῖς *W.* l. 3. Ἐτι καὶ) ἐτι δὲ καὶ *W.* l. 6. Ἰερήιον) Sic *P.* ἱο-

la. Ἰερεῖον cett. & M. l. 7. Μύρια) μυρία male L. l. 11. Γελοῖον οὐδ' ἐν ἡν ἐκείνοις) Sic edd. constanter, item M. Pag. 207. l. 12. Τὸν) τῶν male l. Τὸν recte cett. & M. Pag. 208. l. 10. Μεταποιεῖσθαι) Nihil mutare l. Fl. H. P. S. notat Solan. l. 13. Αὐτῶν) Sic recte Fl. & P. Αὐτῶν l. male. Pag. 209. l. 1. Ἀνθρωπίας) ἀνθρωπίας l. Sed prius est in Fl. H. P. & M. l. 11. Ἐμφθεγξάμενος) Hanc esse constantem lectionem, notat Solan. l. 15. Ἐκ Κελτῶν) In M. erat in marg. Γρ. ἐκ Πελασγῶν τελῶν. Sed in textu recte, ut hic, Κελτῶν. Nec quidquam mutat Fl. Pag. 210. l. 1. Εἰ περιῖν) Ita restitutum ex L. & Fl. Εἴπερ ἦν si ne commate edd. vulgo. l. 3. Ἀπεμν.) Sic Fl. H. P. & c. & M. Ἐπαμν. l. cad. Καὶ πρὸς) Et illud καὶ adesse in H. Fl. & P. notat Solan. l. 7. Ὅν) εἶναι W. male. l. 8. Παρελθεῖν) παρελθὼν Vorst. At vulgat. servant H. P. B. 2. Fl. Παραγγέλλειν W. Sed fuit prius π—ων. l. 9. Ἀξιῶν) Nil mut. l. B. 2. P. Fl. & M. l. 13. Μυρίας) Coll. videntur legisse μισθοφορίας. Sed vulgatam servant H. l. Fl. P. & M. l. 16. Ζῶν) ῥῶν W. cum puncto subscripto. l. 18. col. 2. Γυναικώδης) ἢ ὁ τετμημένος τὸ αἰδοῖον G. Pag. 211. l. 6. Ἑρμείαν) Sic etiam l. P. H. Fl. Pag. 212. l. 5. Καὶ μοιχῶς) Nihil mut. Fl. l. H. B. 2. P. M. ὅ—τι legend. adscrips. Solan. l. 6. ἄξων) Sic minore α Fl. Cett. Ἀξων maiore. l. 10. Δοκεῖ) Hoc ex Fl. & W. est. Δοκῇ edd. vulgo. l. 13. Τῷ ἰδρῶτι) Defunt haec duo male in Fl. Adfunt in cett. Item in M. & P. l. 14. Τῷ τῆς μοιχίας) τῷ περὶ τῆς μοιχ. W. Pag. 213. l. 8. Οἰκήματος) Et hoc habere l. Fl. H. B. 2. P. & M. notat Solanus. l. 9. Ὀπύειν) Sic W. & Fl. Ὀπύειν vulgo. l. 11. Μετὰ δὲ) Et sic esse in l. H. & Fl. & c. notat Solanus.

I N D E A S T R O L O G I A.

Pag. 215. l. 1. ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΑΣΤΡ.) M. solus articulum habet. Ἀστρολογίης autem recte Coll. & Fl. Ἀστρολογίας cett. edd. male. l. 3. Αὐτίων) Ex emend. Solani. Αὐτῶν edd. priores. cad. Αὐτίου) αὐτου edd. priores. l. 4. Ἀληθίης) Ex emend. Iensii. Ἀληθείης enim edd. priores & M. l. 7. Διενεκτέον) Nil mut. edd. & M. l. 8. Πᾶσι) Forf. παῖσι, adscrips. Solan. l. 10. Ἀπίκετο) ἀφίκετο edd. priores. l. 11. Βασιλέων) βασιλέων W. & Fl. sola. l. 15. col. 2. Ἐπιτύχωσιν) ἐπιτήκωσιν ante legebatur; sed recte in C. ἐπιτύχωσι. Solan. Pag. 216. l. 1. Μαντευομένοις) μαντευόμενοι edd. priores male. (μαντευομένοις S.) cad. Κατηγορεύουσι) Sic M. a recent. manu. Κατηγοροῦσι edd.

l. 4. Δοκέει) Sic W. recte cum edd. plurimis. Δικέει male Fl. l. 5. Ἀρύν) ἀδικίη W. folus. l. 7. Σοφῇ) σοφίη Fl. Nihil mut. edd. nec M. l. 11. Οικήσεως) Sic edd. praeter Fl. quae οικήσεως. Οικήσιος M. l. 13. Ων) Sic restitui ex W. Οὖν edd. priores hic & supra. l. 15. Ἀλλοτε) ἄλλω τὲ Fl. Sed vulgatam cett. edd. lectiōnem tenent M. & P. ead. Ἀλλη μορφῇ) ἄλλη μορφῇ Fl. sola. l. 17. col. 1. Ἀδικίη) Corrupta haud dubie vox. Solan. Pag. 217. l. 6. Αὐτέων) αὐτῶν edd. priores. l. 7. Ἐπιτελεύουσιν) ἐπιτελεύουσιν I. male. Ceterae recte, cum Cod. M. ead. Ἐν δέ) Constans edd. lectio. l. 9. Ων) οὖν edd. priores. l. 13. Μηνέων) Sic Fl. P. & M. Μηνῶν male cett. edd. Pag. 218. l. 2. Εὐσταθέων) εὐπαθέων Fl. W. & marg. A. 1 IV. l. 4. Οικεῖα) οἰκία M. ead. Ζῶα) Lacuna inter οἰκία & ζῶα est in Fl. l. 7. Τέων) τέω M. & Coll. ead. Ἰερὰ) ἱερὰ edd. priores: quod in M. erat emendatum. l. 9. Ἄλλοι δέ) Nihil mutare edd. nec M. notat Solan. l. 13. Ναὶ μὴν) Et sic edd. cum M. l. 14. Ἡερίου) Sic I. H. P. & c. Ἱερίου Fl. & M. l. 15. Ἰρώτατον) Ita M. Sed emendatum. Ἱερώτατον edd. priores. Pag. 219. l. 4. Τουτέων) ταύτων edd. priores. Et μοχ ταύτους pro τουτέους. l. 5. Παρὰ) Ita edd. & M. Πρὸς Angl. P. & L. l. 8. Ἀπίκετο) ἀφίκετο ante legebatur. l. 12. Προήνεγκεν) Recte edd. & M. Προήνεγκεν I. Προηλ. B. 2. l. 13. Ἱερολογίην) ἱερολογίην edd. priores. Et mox ἱερὰ, quod similiter mutavi. Pag. 220. l. 3. Ὀρφέος) Ὀρφέος W. Sed a manu recentiore, loco sequente. l. 7. Ἐν) Deerat in edd. addidit Solan. ead. Ἰκελος) Sic W. Εικελος edd. l. 9. Καὶ τῶν ἑκάστον) Constans edd. lectio & M. In I. comma est post τῶν. l. 12. Ἐπαΐουσιν) Ita bene Fl. H. P. & M. Ἐπαῦουσιν I. Pag. 221. l. 4. Πατρώων) πατρώω Fl. Nil mut. cett. nec M. l. 5. Ἑλλησιν) Ἑλλεσις misere I. sola. l. 6. Ξυνὸν) κοινὸν Vorst. Nil mut. edd. nec M. l. 9. Τπέδειξεν) ἐπέδειξεν W. Nil vulgatam mutant I. Fl. H. P. l. 11. Ἀνατολέων) ἀντολ. W. l. 13. Ἀντιδρομέουσι) Hoc Solan. ex W. substituit pro vulgato διαδρομ. l. 15. Ἀνατ.) ἀντ. W. Pag. 222. l. 2. Ἰππον) ὡς ἵππον W. l. 9. Οἱ) Sic edd. & M. l. 10. Ἐωυτοῦ) ἑωυτοῦ I. hic & alibi. Ἐαυτοῦ male S. Ἐωῦτοῦ Fl. l. 11. Χρεόμενος) χρεώμενος Heinsf. ead. Ἐπιεικτὰ) ἐπιεικτὰ Pell. pro ἐφικτὰ Ionice. ead. Πόλον) πολλὸν W. l. 12. Ἀλθηνίης) ἄλθθεις Fl. l. 13. Ἀβύσσων) ἄβυσσον Fl. Sed vulgatae adstipulatur M. l. 15. Αὐτέω) Sic Exc. Αὐτέων L. Αὐτῶ edd. priores. l. 16. Φρενοβλαβεία) Sic dedit Solan. pro vulgato φρενοβλαβίη. l. 17. Ἐπιείκη) ἐπεικτα Exc. G. Lege ἐπιεικτά. Solan. Pag. 223. l. 6. Αὐτέων) αὐτῶν edd. priores. l. 8. Δρόμου) Sic W. P. Δρόμους

edd. Δρόμων L. ead. Κινήσεως) Sic Fl. Κινήσεως reliqq. ead. Δυνάμεως) Sic rursus Fl. Δυνάμιος W. Δυνάμεος cett. l. 9. Διετάξατο) συνετάξατο W. l. 11. Τάγε) τάδε W. Nil mut. l. H. Fl. P. &c. Pag. 224. l. 8. Αὔτέοισι) αὐτοῖσι edd. priores. Item αὐτῶ pro αὐτέῳ bis. l. 14. Θεοφιλέες) θεοφιλέες male l. l. 15. Ἐγένοντο) γέγοντο W. l. 16. Ἐπέβλεψεν) ἐπέβλεψαν W. Pag. 225. l. 1. Ἰκελα) εἴκελα edd. priores. l. 2. Χροῖν) Sic Solan. recte rescripsit, etsi χρόν M. quoque cum edd. πρίσκις. l. 8. Ἀπ') Sic edd. & M. Ἀφ' Fl. minus recte. l. 10. Ὁρέεσθαι) W. P. sic habent pro vulgato ὀράασθαι. l. 18. Ναωρήτε) Ita dedit Solan, pro vulgato ἀνωρήτε. Pag. 226. l. 1. Αὐτέῳ) αὐτῶ vulgo. l. 5. Αὐτέῳ) Bene sic edd. plurimae. Αὐτῶν male Fl. & M. l. 10. Μαντήσιον) μαντήνισιν M. l. 12. Ἐργάζοντο) Nil mut. edd. nec M. Εἰργ. Ienf. l. 16. col. 1. Καὶ τοῦ Ἄρεως) Lacuna erat hic in editis & Cod. quem Clericus consuluit; sed cum recte coniecisset ex ipso Luciano sic supplendum, non invitum ei morem gessi. Reitz. ead. col. 2. Ἐξ ἀφορδισίου) Hoc Scholion in ed. ad Eunuch. relatum, huc retrahi iussit Solanus, addiditque, in M. recte huc referri, & recte collegisse I. Clericum, deesse in V. quaedam in hunc libellum Scholia. Pag. 227. l. 5. Ἰρώτατον) Sic restitui ex W. Ἰερῶτατον edd. l. 10. Ἡ οἱ W. l. 12. Νεκύων) νεκρῶν W. Sed vulgata potior est. Pag. 228. l. 4. Ἐνόμιζεν) ἐνόμιζον edd. male. l. 11. Εὐρασθαι) Et sic Fl. cum I. P. &c. l. 14. Ὠρην) ὦρην edd. priores. l. 17. Ὑποθέσει) Haec vox omissa erat in edit. supplevit eam ex collat. Codicis Solan. Pag. 229. l. 7. Κλονεομένων) κινεομένων L. Nil mut. H. Fl. I. P. l. 10. Ἀπορροῖν) ἀπορροῖς Fl. l. 14. Πρηγμάτων) πραγμάτων edd. anteriores, ne Fl. & Ald. quidem excepta. l. 15. Χρεομένων) Sic W. Χρεωμένων edd. l. 16. Ἀπιζόμενα) ἀφιζόμενα edd. priores. Pag. 230. l. 1. Ἀγνοούσι) Hoc particip. in edd. male post τὰ δὲ collocatum ex M. & Fl. in sedem suam retractum. l. 3. Ἠγυῖται) Vulgatam hanc servant etiam Fl. H. B. 2. P. & M. l. 5. Εὐμαρέως) εὐμερέως ante editum erat.

IN DEMONACTEM.

Pag. 232. l. 4. Ὀρῶντες) ὀρμῶντες Graev. Nihil mutant edd. Pag. 233. l. 1. Γὰρ) Sic edd. Γε legit Solan. l. 9. Ἀνίπτοις) Sic recte L. H. B. 2. Fr. P. Ἀνίπτοις male l. & Fl. Ald. Ἀνίπτοις S. & A. Et sic emendat etiam margo A. I W. l. 10. Ἡξεν) Edd. priores ἤξεν. Pag. 234. l. 3. Ταῦτδ) τοῦτο edd. priores. l. 6.

Σινοπέα) Σινοπέα male *I.* Pag. 236. *l.* 1. Καταλήψ.) κατα-
 λείψ. male *P.* *l.* 2. Ἐμελε) ἔμελλε *Fl.* male. Cett. recte, ut edi-
 dimus. Pag. 237. *l.* 4. Πολλοῖς) πολλῖς male *I.* sola. *l.* 6. Μέλι-
 τοι) Μέλητοι *Fl.* male. Cett. recte. Confer supra Ἀναβ. § 10.
l. 10. Ἀναλαβών) Sic edd. Ἀναβαλὼν malit Solan. *l.* 12. Ἡ) De-
 est haec particula in *Fl.* Pag. 238. *l.* 16. Ποιοῖτο) Sic recte edd.
 Ποιοτο *P.* Ποιεῖτο *Ex. Fl.* utrumque male. Pag. 239. *l.* 7. Προ-
 ελθὼν) προσελθεῖν male *S.* quod *Amst.* tamen correxit. Et vett.
 edd. —ον habent. *l.* 10. Αὐτοῦ) αὐτοῦ *P. L.* & *I.* Αὐτῷ male
Ex. Fl. H. P. S. Αὐτῷ *B.* 2. Pag. 240. *l.* 2. Τῇ Ποικίλῃ) Sic de-
 dit Solan. ex Angl. *L.* & *P.* Τὴν Ποικίλῃν edd. priores. *l.* 9. Ἐπὶ
 τῷ) ἐπὶ τὸ *I.* male. *l.* 16. Τετυπτημένος) Et sic *I.* cum *Fl. P. S.*
 &c. *l.* 17. col. 1. Τῷ τῆς ἀμφιβ. σκ.) Hoc Schol. ad aliena ver-
 ba relatum in editis, in sedem suam restituit Solan. *ibid. l.* 18.
 Περαινεῖν) Sic restituit idem ex *C.* cum περαιὼν effer in editis.
ead. col. 2. Ἡ σπέρμα) Tria illa posteriora verba deerant in
 editis, supplevit ex *Cod.* collatione, non addens cuius, Sola-
 nus. Pag. 241. *l.* 10. Ῥωμαίων) Ῥωμαίων male *I.* *l.* 11. Ὀραίων)
 ὀραίων male *I.* *ead.* Θηλυδρίαν) Θηλυδρ. male *B.* 2. *l.* 15. Ὀνό-
 ρατον) Ὀνόκρατον *B.* 2. sola. *l.* 16. Ἀρκησίλαον) Ἀρκησίλαον
 male *P.* sola. Pag. 242. *l.* 14. Αὐτῷ) Sic *H.* 1. 2. *I. S.* Αὐτοῦ *P.*
 Pag. 243. *l.* 1. Θαύμαζε) Sic habere edd. omnes notavit Sola-
 nus. *l.* 8. Παρίστασθαι) παρίσασθαι male *I.* sola. *l.* 14. Ὁ δ'
 αὐτὸς) Confans edd. lectio. Pag. 244. *l.* 14. Ἀπαιδεύτους)
 Ita edd. omnes. Pag. 245. *l.* 9. Ὁ Δημ.) Sic *lenf.* & *B.* 2. Ὁ
 Δημ. edd. cett. male. *l.* 17. Ῥηγίλλαν) Ut *Marcil.* voluit, edi-
 di. Ῥηγίλαον edd. priores. Pag. 246. *l.* 9. Κῆτα) Deest in *Fl.*
 Adest in reliqq. κατὰ *I.* & *P.* sine puncto subscripto. *l.* 14.
 Ἰδὼν) Sic recte *P.* & *B.* 2. Εἰδὼν *I.* & reliqq. male. *l.* 15. Ἐφ'
 ὅτῳ) ἀνθ' ὅτου *Ex. Fl.* At vulgatam etiam servat *P.* Pag. 247.
l. 15. col. 1. Οὕτως) In *V.* erat οὗ, & iterum Schol. 8; quod ego
 pro οὕτως stare existimo. Vide illic notam nostram. *Solanus.*
l. 16. col. 2. Ἴνα τὸ πλατὺ — καὶ αὐτὸς) Corrupta haec sunt.
Solin. *l.* 19. col. 1. Φατρία) Ita hic, & mox quoque φατριῶν
Cod. V. Licet φρατρία & φρατριῶν edit. *Cler.* Et melius cum
 scribitur. *Solan.* (ἀν ποία — φρατρία; ut mox πολιτεία; *Reitz.*)
ibid. l. 21. Αὐρηλίον) Sic dedit Solanus, sine auctoritate, sed
 bene; nam Ἀβρηλίον edita: quae tamen non mutassem, si mea
 solius auctoritate haec edere suscepissem. *Reitz.* *l.* 22. col. 2.
 Καθαρῶς) Sic dedi ex coniectura, καθαρὸς enim habebant edi-
 ta, nec varietatis quidquam notarat Solanus noster. *Reitz.*
l. 23. col. 1. Καὶ πάσαις) Aberat καὶ in editis. Addidit Solanus.

Pag. 249. l. 1. *Χάρων*) Mallem *Κέρβερος*, Solanus recte adscripsit. l. 8. *Ἀπτ*) Sic edd. *Ἐπὶ τῇ βακτ.* coniiicit Palm. *Ἐπὶ δὲ τὴν βακτ.* Vorst. & Marcil. *Ἄνευ* melius Solanus. l. 20. col. 1. *Ῥπερίδου*) Hoc Schol. ad alia verba male relatum, duce Solano sedi suae reddidi, & eodem monente ex V. ac C. *τὸ ἄρα βδον* dedi, pro vulgato *τὸν ῥάβδον.* Reitz. ead. col. 2. *Οὕτως λέγειν*) οὐ λέγει editum ante, sine sensu, οὕτως esse in V. testatur idem, quo compendio satis commode significari οὕτως λέγειν existimat, iubetque conferri Scholium 5; quare & hic facile monenti parui. Reitz. Pag. 250. l. 5. *Κατασπασθῆναι*) Nil mut. l. H. Fl. P. l. 15. *Ἀόργητος*) Sic edd. constanter. l. 16. col. 2. *Τὰς*) τοὺς male edit. Cler. *ibid.* l. 17. *Μαδᾶν*) *μαδᾶν* C. Pga. 251. l. 17. col. 2. *Πρὸς*) ἐς legebatur in editis, mutavit Solan. non addens unde habeat: *ναυμαχία* vero ego dedi pro edito *ναυμαχίᾳ.* Reitz. Pag. 252. l. 1. *Διὰ στῆματος καὶ*) Ex Fl. sic dedimus. *καὶ διὰ στῆμ.* edd. cett. l. 12. *Τὸν*) Et sic habere cum l. etiam Fl. B. 2. H. &c. notat Solanus. Pag. 254. l. 7. *Ἐπικουρεῖν*) *ἐποικουρεῖν* Fl.

IN AMORES.

Pag. 256. l. 2. *ΛΥΚΙΝΟΣ*) Deerat hoc nomen in P. Aderat in Fl. & l. *Λυκίνου καὶ Θεομνήστου* B. 1. l. 3. *Παιδιάς*) Sic recte Fl. P. B. 2. S. & P. *Παιδείας* l. l. 4. *Ἐσθινού*) Sic bene edd. O. & M. *Ἡσθινού* male l. l. 10. *Διηγνημάτων*) λόγων edd. priores. Sed *διηγ.* exhibemus e Codd. Angl. L. O. P. W. l. 11. *Κατεύφρανε*) Sic P. B. 2. Fr. Fl. & M. *Κατεύφραγκεν* l. *Κατεύφραγκεν* O. l. 12. col. 1. *Ἀσθενὴς*) Ante ad verbum *ἐρωτικῆς* minus apte relatum legebatur hoc Scholion. *ibid.* l. 15. *Ῥποστέγειν*) *ἀποστέγειν* olim editum. Correxuit Solan. ead. col. 2. *Σώζεσθαι*) Restitutum ex V. & M. *Σώζεται* enim vulgo male. l. 17. col. 1. *Ἐπεισόδου*) Ex M. sic restituit Solan. nam *ἐπικεδου* absurde editum ante. ead. col. 2. *Ἐπεισιόντος*) Sic dedit Solan. pro vulgato *ἐπιόντος.* l. 18. col. 1. *Ἦσπερ*) ὡς περὶ vulgatum ante; sed mutavit Solan. Pag. 257. l. 1. *Ἀριστοίδης*) *Ἀριστοίδης ἐνὸρμιζον* l. Pell. ead. *Μιλησιακοῖς*) *Μιλησιακῆς* male l. l. 3. *Εὐρέθη*) *εὐρέθης* marg. A. 1 W. l. 4. *Εἰ περιττά μς*) *εἰ μὴ* Marc. & mox delet *μς.* Nil mutant vulgatam edd. nec O. & M. *ἢ γεροτολογεῖν, ἢ ἢ περ ὕμνολογεῖν* marg. A. 1. l. 5. *Ἐφεῖται*) ἀφείται Vorst. & Pell. & marg. A. 1. l. 13. *Ἀπασαν αὐτῶν*) αὐτῶν ἀπασαν O. Nihil mut. M. B. 2. l. P. &c. Pag. 258. l. 1. *Ἐπ'*) ἀπ' marg. A. 1. l. 2. *Τοὺς προτέρους*) Sic edd. *Τῶν*

προτέρων M. & O. l. 15. Τὸ καλὸν) τὸ κάλλα marg. A. 1 W. Τὸ
 κάλλος forsan voluit. Pag. 259. l. 3. Τούτων) Sic O. B. 2. P.
 aliaque. Τούτο Fl. Τούτων l. 5. Άλας) Sic Coll. Et edd.
 praeter l. & Ald. quae ἄλας cum Cod. M. Άλλας O. l. 7.
 Τρυφὴν) Nihil mutant O. M. & edd. l. 9. Μὴν) μιν M. Sed a re-
 centiore manu. ead. Καὶ αὐτὸ) καὶ abest in O. & W. Adest in
 edd. l. 10. Γλυκὺς) γλυκὺ l. Pell. ead. Μὲν) Ex O. & M. ante
 γὰρ inseruit Solan. Non aderat enim in edd. l. 11. Ἰση δὲ ἡδον-
 ῇ) Sic recte P. L. B. 2. Ἰση δὲ ἡδονῇ dativo casu cett. edd. ma-
 le. Δὲ autem abesse etiam in W. notat Solan. l. 13. Καὶ) De-
 est in O. & W. ead. Παρ' Ἡσ.) Παρησιόδω iunctim l. male.
 l. 15. Ἀνυγραίνοντο) ὑγραίνοντο O. Vulgatam tuetur M. ead.
 Τὴν φωνὴν δ' ἴσην) τῇ φωνῇ δ' ἴση M. ead. Δυκέμβου) Μικάμ-
 βου male O. Vulgatam servat M. B. 2. l. P. & c. l. 17. Πλά-
 νας) πλανήσας ante legebatur. Emendavit Solan. Pag. 260.
 l. 1. Ἡς) ἦν male O. ἦς cum puncto M. l. 6. Ὡς) Deest in M.
 O. Adest in edd. l. 7. Ἐτήσιον) ἐτήσ. l. l. 8. Παραταθεῖσαι)
 Et sic habere l. Fl. B. 2. & S. notat Solanus. Sed habent aliae
 quoque & recte. Παρατεθεῖσα marg. A. 1. l. 15. Ἰσορρόπως).
 ἰσορρόπτ. O. Vulgatam expressit M. B. 2. l. P. & c. Pag. 261.
 l. 4. Τί) Deest in O. & W. l. 5. Ὑπογυίου) ὑπογύου male l.
 Fl. l. 6. Ἄλλ' οὐ παλαιᾶς) ἐστὶ οὐ παλιμὸν marg. A. 1 W. ead.
 Ὅτου) ὅτε M. l. 7. Συντόνας) συνιὼν O. W. Fl. l. Vulgata com-
 paret in cett. omnibus, & Cod. P. ead. Ἀμιλλωμένοι) ἀμιλ-
 λωμένοι l. Vulgatam tuentur M. & O. l. 9. Καὶ) Abesse ab O.
 adesse in M. & Fl. notat Solan. l. 16. col. 1. Ἐκ τοῦ ἐγγύς) De-
 erant haec in edd. Implevit ea ex Collat. Codd. Solanus, qui
 etiam testatur ὑπόγυον sine i scriptum utrobique in V. & C.
 Ego tamen id addi curavi, ut orthographia Lucianae conve-
 niret. Reitz. l. 17. col. 2. Ἡ ἐνηχοῦμ.) Duo haec verba in edd.
 deficientia eodem indicante supplevi. Reitz. ibid. l. 18. Δέχῃ)
 Aberat ab ed. Cler. Pag. 262. l. 4. Ἐπιτιμήσ.) ὑποτιμ. M. O.
 & marg. A. 1. ead. Ἀποθέμενος) Sic P. Fr. H. S. Ὑποθέμενος
 W. l. Fl. l. 5. Τὸ) Deest in M. & O. l. 6. ΘΕΟΜΝ.) Defunt
 sequentia in Cod. Bar. usque ad c. 12, librarii incuria. ead.
 Ἐπαναστὰς) Ita dedi ex W. Ἀπαναστὰς edd. priores. l. 10.
 Περαινεῖν) πέραινε l. Pell. l. 11. Πλεῖν) Abest a W. l. 12. Εὐ-
 τρέπιστο) Punctum erat post hoc verb. in l. Fl. & M. Com-
 ma in P. & S. ead. Δικρότων) Sic recte l. Fl. P. & c. Διπρό-
 των male S. l. 13. Λιβυνοὶ) Λιβινοὶ male W. post Λιβυροῖ.
 Pag. 263. l. 2. Στρατείας) Ita marg. A. 1. Στρατιᾶς edd. prio-
 res & M. ead. Ὅρικῶ) ὀρεικῶ l. Pell. l. 9. Ἐκύμαινον) Sic edd.

omnes. Ἐποίμνον A. L. P. W. ead. Ἀπάραντες) Hoc receptum ex L. Ἀκαρῇ edd. Vide notas. l. 10. Προσεστείλ.) προσ-
 στείλ. edd. priores. l. 11. Πιμπλ.) πιμπρ. male W. l. 14. Αὐ-
 τὸ) Ita restitutum ex Cod. L. marg. A. 1. Ven. 2. & B. 2. Αὐτῷ
 cett. edd. & M. male. l. 15. Παιδιᾶς) παιδείας W. male.
 Pag. 264. l. 4. Χαίροντες) εἰκάζοντες marg. A. 1. l. 5. Εὐδαίμ.)
 εὐγαίμ. l. male. l. 11. Ἐμπιπλάμενος) ἐμπιμπλάμενος W.
 l. 14. Ἀν—ος) Sic edd. & M. Ἀν—ους l. male. l. 15. Προσ-
 ῥήρυσαν) προπροσεῖρ. male B. ead. Διαφόρου) Solan. ita res-
 tit. pro vulgato διάφοροι, quod in edd. & M. erat. l. 16. col. 1.
 Ἡλιάδος) De hoc cognomine conf. not. ad Alex. c. 34. Reitz.
 l. 17. col. 2. Ἀναμνησθεῖς) Hoc & sequentia quatuor verba
 non erant in ed. Cler. Addidit ea Solan. Pag. 265. l. 10. Ἀ-
 πλοῖκον) οὐδ' ἀπλ. marg. A. 1. l. 13. Ὀλως—ἐπτῶντο) ὄλος—
 ἐπτοεῖτο W. l. 15. Πόρρωθεν) Ita Fl. P. aliaque nonnullae
 recte. Πόρρωθεν male l. Pag. 266. l. 1. Ὅποια) Ita dedi ex M.
 & edd. vett. Οὐν ποῖα enim erat in P. ead. Φιλῇ) Sic M. Fl. l.
 P. Φιλοῖ B. 2. l. 5. Ἐμὲ) Ex L. & marg. A. 1. Luciano reddi-
 tum. Ἐμοὶ edd. priores. l. 6. Ἐγείρτε) Sic P. Fr. B. 2. Ἐγεί-
 ρνται l. Fl. V. 2. S. l. 8. Ὁ πρότερος) Sic edd. Ὅπότερος Vorst.
 & M. a recent. manu. l. 13. Ὑπογραφεύς) Haec est scriptura
 Cod. P. & edd. B. 2. Fr. V. 2. P. S. Ὑπογράφοντος W. Fl.
 & l. l. 14. Αὐτοῖς) αὐτοὺς P. marg. A. 1. & Ex. Fl. Vulgatam
 tenent l. P. & c. Pag. 267. l. 9. Ἐπηγόμεν) Sic marg. A. 1. f.
 ἐπηγόμεν W. Ἐπειγόμεν edd. priores. l. 11. Τὸ Ἀφρ. id. π. i.)
 τοῦ Ἀ. ἱεροῦ W. l. 13. Εὐχερείας) Sic etiam esse in l. V. 2. B. 2.
 & S. notat Solan. Sed & est in P. & c. Pag. 268. l. 2. Συνήθεις)
 συνήθης l. sola. l. 9. Τῆς Κν. Ἀφρ.) Ἀ. τῆς Κν. W. l. 10. Ἀντι-
 καταλλαξόμενος) ἀντικαταλλαξάμ. W. l. 11. Ἀφροδ.) Hic
 pergit Cod. Bar. l. 12. Τὸ γὰρ αἰθρίον οὐκ) Pro his omnibus
 αἱ Ὀχ. ead. Eis) ἦν marg. A. 1. l. 14. Ἀ) Duobus versibus
 omisiss καὶ tantum O. Et paulo post ἦ τε in eodem esse notat
 Solan. non addens quo pertineat. l. 16. Πυκνόν.) πυκνωκ. l.
 sola. Pag. 269. l. 2. Μετείνηχεν) μετείνηκε marg. A. 1. IV. l. 4.
 Σφρυγῶντα) Ita dedi ex W. & Schol. Σφρυγῶντα edd. omnes
 male. l. 5. Ἀνεμέμικτο) ἀνεμέμηκτο male l. l. 6. Κυπαρίττων)
 κυπαριττός W. male. l. 9. Κιττός) Sic M. O. & edd. praeter
 I. quae κηττός. l. 10. Ἀμφιλαφεῖς) ἀμφιλαφεῖς τε O. Abest τε
 ab edd. & M. ead. Κατήρτηντο) κατηρτοῦντο O. Nil mutant
 edd. l. P. B. 2. & c. nec M. ead. Βέτρυσι) Desunt seqq. in Cod.
 Mf. Ox. usque ad cap. 14 verb. Ἡράκλεις. l. 13. Ἦν) ἦσαν l.
 Pell. ead. Ταῖς) Sic recte P. & c. Τῆς male Fl. & l. l. 14. Κλε-

σῖαι) Sic M. & edd. pleraeque. Κλησίαι *I. l. 15. col. 1. Σφρι-
γῶν*) σφριγῶν etiam Suid. in ed. Hag. Σφρυγῶν al. *I. 17. col. 2.
Διπλοῦν*) Omissum erat in edd. aequae ac particula τε. Supple-
vit utrumque Solan. *Pag. 270. l. 1. A*) Constante legi notat
Solan. In marg. *A. 1. &c* adscriptum est. *l. 8. Λαληθῶτος*) Ma-
je *Amst. λαληθῶτος. l. 12. Ἐμβόησας*) ἀναβόησας *W.* Nil mut.
Fl. l. P. &c. l. 16. Ἀμφίθυρος) ἀμφίθρος male *Fl. & I. ead. Αὐ-
τῆς*) Deest in *W.* Et quae sequuntur alio ordine collocata, sed
non distincte notavit Solan. quomodo. *Pag. 271. l. 4. Ὀλην*)
Sic *P. P. B. 2. Fr. S.* Deest in *I. Ald. Fl. l. 6. Εἶναι πεπιστ.*)
ἀμπεπιστ. sine εἶναι *W. l. 10. Ὀση*) Hic rursus pergere *Mf.
Ox.* notat Solan. usque ad ῥυθμοί. *l. 11. Ἀμφιλαφεῖς*) ἀμφι-
λαμφεῖς male *I. l. 12. Ἀγκάλισμα*) Sic recte *O. B. 2. M. Ald.
P. S. Ἀγκάλισμα I. Fl. l. 13. Ἑλλίπτεις*) ἑλλειπτεῖς *W. l. 15.
Πιόπητα*) Sic restitui ex *B. 2. B. 1. & S. Ποιόπητα* enim *I. &
cett.* cum *Ox. & M. Pag. 272. l. 2. Τοιοῦτος ἄρα*) Ab his ver-
bis, usque ad med. c. 19, omnia rursus desunt in *Ox. l. 7. Πά-
θος*) Hoc reposui ex *L. P. W. Πένθος* edd. omn. habebant. *l. 12.
Πάθος*) Sic iam edd. *ead. Οὐδὲ οὐδὲν* marg. *A. 1. l. 15. Κηλί-
δα*) Accentum sic inveni in edd. *Pag. 273. l. 1. Ὑπέκρυψεν*)
Sic edd. Ἀπέκρυψεν *L. & W. l. 6. Ἐνδιατριβ. τῶν*) ἐν τῶν *ν. δ.
W. l. 7. Δυσισδάμνος*) δυσισδάμ. male *I. Fl. Ald.* Sed emen-
datum in marg. huius. *l. 17. col. 1. Ἡ τὸν*) ἡ τὸν ἐν *C.
Pag. 274. l. 1. Ἀπαριθμήσας*) Nil mutant *M. Fl. I. Ald. B. 2. S.
P. Ἀπαριθμήσας* marg. *A. 1. l. 2. Ἐπὶ σκοποῦ*) Et sic est in iis-
dem. Forfan ἐπισκοπεῖ. *l. 6. Οἶδ'*) Sic *L. P. Οἶδ'* cum accen-
tu *I. Fl. S. H. l. 7. Κατηρεῖ*) Mallem κατήρει a κατηρέω.
l. 14. Ἐπνεύθησαν) Repositum ex *W. Ἀπνεύθησαν* edd. prio-
res. *l. 15. Μαστροπὸς*) Sic etiam recte esse in *Fl. & M.* nota-
bat Solan. *Pag. 275. l. 5. Ἡ ἄλλος*) Et sic esse in *Fl.* notat So-
lan. Sed cum *I.* etiam sic *P. S. Ald. H. &c. ead. Διηγῶμαι*)
διηγῶμαι marg. *A. 1 W. Pag. 276. l. 1. Θεσπιαῖς*) Sic edd.
Θεσπιαῖς W. & Schol. ead. Ὑπὸ ἀπὸ W. Sed vulgata est po-
rior. *l. 2. Ἐναργὲς*) Recte sic *M. B. 2. I. Fl. P. Ἐναργὲς* male
S. & A. l. 5. Ὀλην) ὄλου marg. *A. 1. l. 7. Εἶναι τὸ δῆλον*) μη-
δὲν τῶ δῆλει marg. *A. 1. l. 10. Ἐχέσθαι*) ἔχέσθαι *W. l. 14. Τῷ
δὲ*) τῷ δὲ male *S. Pag. 277. l. 2. Ὀχλος*) Deest in *W. l. 3.
Ἄττ'*) ἂν *W.* Vulgatam servant *I. Fl. P. B. 2. S. ead. Ἦν*) ἦ
marg. *A. 1. W.* Sed eodem redit; ἦν enim aequae in tertia perf.
dici, quam ἦ, nimis notum. *l. 12. Ὑπερχοῦσι*) Sic *W. Ex. Fl.
I. Ὑπερχοῦσι P. P. S. l. 16. Εὐθὺς*) εὐθὺς male *I. Fl. Pag. 278.
l. 10. Πρωτόρριζον*) Sic *P.* aliaeque recte. Πρωτόρριζον male *I.*

Pag. 279. *l.* 4. Τοῖς μὲν) Hic pergit O. *ead.* Ἀρρεσιν) ἄρσιν O. Vulgatam tenet M. *I. B.* 2. *P.* &c. *l.* 6. Δοχείον) ἀγγεῖον W. *P. L.* *ead.* οὖν) Deest in W. Adest in M. & edd. *l.* 7. Ἀνάγκης) ἀνάγκης O. Nil mutat M. nec *B.* 2. *I. P.* *l.* 10. Διὰ τοῦθ') Defunt haec & seqq. in O. ad c. usque 22. *l.* 14. Μένουσιν) Re-
cte sic *P. M. P. V.* 2. *B.* 2. *S.* Μέλουσιν male *I. Fl.* *Pag.* 280. *l.* 2. Ἐπιθάρχει) ἐπιθάρχει W. *ead.* Ζευγνύμενοι) μεγνύμενος *L. P.* *l.* 6. Ἐτεμεν) ἔτεμεν W. *l.* 7. Παρηνόμε.) παρενόμε. W. Augmentum agnoscunt *I. Fl. P. S.* *l.* 10. Αὐτοὺς) ἰσως αὐτοὶ *L.* *l.* 12. Σπείραντες) σπείροντες W. *l.* 13. Τοῦτοῖς) Sic dedi
ex marg. *A.* 1. ex *L.* & *Ald.* Εἰποῖς edd. cert. male. *l.* 14. Ἡ) Sic bene *Fr. Fl. P.* ἢ *I.* male. *ead.* Σιδήρω) σιδήρου marg. *A.* 1. *Pag.* 281. *l.* 4. Ὁ γεγέννηται) ὁ τε γέννηται *I.* Ὁ γεγέννηται
cert. & M. Sed in medium duplicavi, monente Solano. *l.* 5. Ἐν
νέοτῃ) Bene sic *P.* & aliae. Ἐνέοτῃ male *Fl. I.* *l.* 6. Μαρά-
ρει) μαραινει W. *l.* 7. Οὕτως) Hic rursus pergit O. *l.* 10. Εὐ-
πρεπῶς) Ita dedi ex *L.* & *P.* Ἀπρεπῶς O. Εὐπρεπῶς edd. *l.* 11. *Εἰ δ')* Omittit has particulas *I.* & *Fl.* Habent eas ceterae. Item
M. & O. *l.* 12. Θεσμῶν) Sic recte marg. *A.* 1. O. W. *L.* In *M.*
abscissa vox. Θεσμῶν edd. priores. *ead.* Ἡμᾶς) Sic edd. & M. *Pag.* 282. *l.* 6. Αἱρία) αἱριοι O. Nil mut. *M. B.* 2. *I. P.* *ead.* Ὀρ-
νεις) Sic *M. Fl. I. P.* &c. Ὀρνις O. Ὀρεις male *B.* 2. *l.* 14. Καθ'
ἓνα) καθ' ἓνα male *I.* *l.* 15. Ἔσται) ἔστέ O. Vulgata est in *I. P.*
V. 2. *B.* 2. & M. Sed supra est s. *ead.* Ἀλλὰ γὰρ) Deficit rur-
sus O. usque ad p. seq. *Pag.* 283. *l.* 1. Καὶ) Abest a W. *l.* 3.
Φενακίζονται) Sic W. recte. Φαινικίζονται male *I. Fl. V.* 2.
B. 2. *P. S.* *ead.* Κατὰ φρόνησιν) καταφρόνησιν una voce *I. Fl.*
Ald. Vulgatae adstipulantur cert. item *P.* & M. *l.* 6. Αὐτοὺς)
αὐτοὺς edd. priores. *l.* 13. Εὐθύ) εὐθύς marg. *A.* 1. *W.* *l.* 14. Τὸν)
τὸ *I. Pell.* *Pag.* 284. *l.* 3. Λεύσσουσιν) Sic Homer. & W. Λεύ-
σουσιν edd. Luciani priores male. *l.* 4. Ἀγομένοισιν) Sic Ho-
mer. *B.* 2. *P.* &c. & M. Ἀγομένουςιν male *I.* *l.* 5. Θεὸν) Edd.
& M. Θεῶν Homer. *ead.* Εἰσορώσι) εἰσορώσι *Fl. I.* *l.* 14. Ἡ-
κροτηρίαζε) Sic W. *Fl. P.* & quaedam al. recte. Ἡκροτερίαζε
I. S. H. *Pag.* 285. *l.* 1. Ἐξορχοῦνται) ἐξορχοῦντο marg. *A.* 1
W. *l.* 4. Ἐμπίπλατο) Sic edd. Ἐπίπλατο W. *l.* 5. Τὸν) τὸν
I. Τὸν cert. & M. *l.* 9. Τοῦ) Abest artic. ab M. *ead.* Εὐπρέ-
πειαν) εὐγένειαν O. *l.* 12. Ἡμετέραν.) ἡμετέραν marg. *A.* 1.
Pag. 286. *l.* 3. Εἶθε) εἴτε γε O. Nihil mut. *I. P. B.* 2. M. *l.* 5.
Διηνεκὲς) διηνεκὲς *I. Fl. P.* &c. Correctum in marg. *A.* 1.
l. 6. Ἠγομαι) ἡγομαι male O. Vulgatam tuetur M. *Fl. I. B.* 2.
P. *l.* 9. Γυνή) O. male ξυνή *l.* 10. Τοῦ) Deest artic. in O. *l.* 12.

Εἰ δ') Deficit rursus O. usque ad γυναικί. Pag. 287. l. 4. Ὑμῖν εἰδ. παρήμι) ἡμῖν ἑ. παρήμι male I. & Fl. Ceterae recte, ut edidi, cum W. Sed ἡμῖν etiam male S. & Ald. At correctum in marg. A. 1. l. 5. Γυναικί — χρώματος) ὅτι τῇ γ. ἢ τοῦ σώματος O. l. 6. Βοστρύχων τῆς κεφ.) τῆς κεφ. βόστρ. O. & M. l. 7. Τακίνοισι) Sic recte M. B. 2. S. Ἰακίνοισι cett. cum Ald. in cuius marg. emendatio tamen additur. ead. Πορφύροντες) Sic etiam esse in Fl. notat Solan. Est & in I. P. aliisque. l. 10. Ἀκαρῇ) ἀκαρεῖ O. Ἀκαρὶ M. Sed a manu rec. Vulgatam tuentur I. B. 2. P. Fl. l. 12. Τέλου) Deest hoc & seqq. in O. usque ad vers. 4, c. 41. l. 14. Εὐφραίνονται) εὐφραίνονται W. l. 15. Κατὰ ταυτὰ) Sic P. P. Fr. B. 2. V. 2. S. Κατ' αὐτὰ I. Fl. Pag. 288. l. 3. Μεσίτιν) Sic M. & edd. praeter I. & V. 2. quae μεσίτην. ead. Τράπεζαν) Ita edd. omnes. Ἐστίαν G. W. l. 5. Μόνον) μόνι I. male. l. 8. Γυναικεῖσι) Sic Fl. H. I. B. 2. P. & c. Γυναικεῖσι Vorst. l. 14. λαμβάνοντας) λαμβάνουσι W. l. 15. Ἐκείνῳ) ἐκείνῳ W. Pag. 289. l. 11. Δύναται) Sic Fl. P. H. S. Δύνανται W. I. ead. Ἀπ—όμεθα) ἀπ—όμεθα, antepenult. brevi I. Fl. V. 2. Vulgatam habent cett. & M. Aldina 1. ω cum haberet, ο pro eo in marg. pictum. l. 16. Ὀμιλεῖσάσσαν) Sic M. Ald. Fr. P. H. S. B. 2. Ὀμιλεῖσσαν I. Fl. & V. 2. Pag. 290. l. 5. Ἀναίδην) Restitui ex I. & Fl. V. 2. & W. Ἀνείδην enim in reliquis, minus recte. l. 6. Καὶ) καίτοι marg. A. 1. l. 10. Ἐόκει) ἐδόκει marg. A. 1. l. 11. Καθαρίῳ) καθαρσίον I. & Fl. Vulgatam ceterar. edd. lect. tuentur M. P. l. 13. Τὸ ὀφθαλμῷ) τῷ ὀφθαλμῷ Fl. male. ead. Ἐφην) Ex emend. Solan. & M. Ἐφην edd. priores. l. 15. col. 1. Τρῆβήν) Exc. G. τρυβήν. ibid. l. 16. Οἶν) Ita emendarat Solan. cum ὅτη ante legeretur. ibid. l. 18. Φιλαινὶς) Hoc Schol. ad alia verba relatum in sedem retraxit Solan. ead. Φιλαινίδα) Φιλινίδα habebant edita, quod correximus, aequae ac ἑταιριστρὶ pro quo ἑταριστερῖαν male editum fuerat. Pag. 291. l. 5. Ἀπαγεῖν) Sic P. H. & c. & P. Ἀπαιτεῖ I. M. & V. 2. cum Fl. ead. Περικλεῖ δὲ πειθού) Sic Fl. Ald. Fr. B. 2. P. H. W. Περικλείον δὲ πειθῶ I. & V. 2. Περικλείους δὲ πειθῶ L. S. A. Περικλείον δὲ πειθῶ mutato accentu marg. A. 1 W. l. 7. Ἐνὶ) ἐν marg. A. 1 W. l. 9. Ἐόκει) Sic Fl. H. P. S. Ἐδόκει I. & marg. A. 1. l. 15. Αὐτῶν) Sic P. I. S. Αὐτῶν Ex. Fl. P. H. ead. Ὀπόσαι πρ.) ὀπόσαι αἱ πρ. W. l. 17. Ἐφῆκεν) ἀφῆκεν marg. A. 1. Pag. 292. l. 2. Μελιχρὸν) μελοποιὸν G. & Schol. Nihil. mut. edd. nec M. l. 3. Πυθαγορείου) Πυθαγορίου W. l. 6. Ἄνδρες) ἄνδρας I. & Ald. male. Cett. recte, ut edidi. l. 10. Ἐπενόησαν) ἀπενόησαν marg. A. r.

l. 12. Ἀρετῆς καὶ ἡδ.) ἡδ. καὶ ἀρ. W. ead. Γὰρ ἀν) δ' ἀν marg. A. 1. Pag. 293. l. 2. Ἀλάμενος) ἀλάμενον marg. A. 1. l. 3. Ὀροδάμενον) ὀροδάμενων W. & P. Vulgata est in l. P. Fl. H. &c. l. 8. Ἀπειλήμ.) Sic S. Ἀπειλήμ. cett. l. 10. Εἰξαντες) νικηδόντες P. l. 12. Παίζουσι) παίζουσιν W. Pag. 294. l. 4. Δεδόν) Sic recte Fl. P. W. & marg. A. 1. Δοθὲν ceterae edd. omn. l. 14. Παραντίκα) Restitutum ex l. & V. 2. Παρ' αὐτὰ cett. & M. Pag. 295. l. 5. Ἠυκαίρουν) Sic edd. Εὐκαίρουν P. l. 6. Ἐντελεστέρων) Nil mutare Fl. notat Solan. Sed nec l. H. P. S. l. 13. Ἐρρίφθη) Sic edd. Ἐρρίφθη L. l. 16. Εὐθύ) Deest in Ex. Fl. Ad est in edd. & P. Pag. 296. l. 2. Παλαιῶν) Ex l. & V. 2. Πάλαι edd. cett. In W. πάλαι ῥιζῶν. legitur, sed litera est extrita, & videtur fuisse ῥοιζῶν. Παλαιὰ marg. A. 1 W. l. 5. Ὡκίσαντο) ὠκίσαντο W. l. 7. Κάλλιστον) Ita restitui ex L. Κάλλιον edd. hac priores. l. 12. Δύσεως) Sic l. Pell. Λύσεως edd. Sed pro μικρὰς est μακρὰς apud eund. & edd. l. 16. Δή τις) Vulgatam hanc etiam esse in P. notat Solan. Pag. 297. l. 2. Ἀσπερμον) Ita habent M. & P. cum edd. plurimis. Ἀσπορον l. V. 2. Fl. ead. Φαρη) φαρή P. l. 3. Καὶ) Deerat in P. H. & Fl. Inferui ex l. l. 11. Ἐνδύσχαλ.) ἐνάσχ. Fl. At vulgata est in l. P. H. S. &c. Pag. 298. l. 2. Ὑπεσταλμένω) ὑπεσταλμένω τε W. l. 11. Μέσσην) Sic Fl. H. P. S. Μέστην l. an μεστήν l. voluit? l. 12. Ἰδίων) ἡδίων l. sola. ead. τοῖς κοινοῖς) τῆς κοινῆς male l. τοῖς κοινῆς P. τοῖς κοινοῖς P. Ald. Fr. S. &c. Pag. 299. l. 18. col. 2. Ἄλλ.) M. Cod. ἀλλ' οὐδὲν ἔχοις τοιοῦτον ἀπὸ τῆς μιᾶς δαΐδας χρήσεως ταύτης, ὅ σοι καὶ πρὸς μεγάλην ἀποτελευτὰ βλασφημίαν. καὶ μάτην εἶναι τὴν φύσιν. καὶ πολὺ πρότερον. l. 20. col. 1. Παιδοπ.) πρὸς παιδοποιίαν erat editum. Sed praepositionem ducibus V. & M. deleuit Solan. Pag. 300. l. 12. Οὐδ') οὐδὲ edd. priores. l. 13. Δύω) Restitui, ex Hesiod. Δύο edd. Luciani. & M. ead. Ἐπαινέσεις) Ex eod. nam ἐπαινέσεις edd. Luciani priores. Pag. 301. l. 3. Φησι) Deest hoc verb. in W. l. 4. Ἰνα πῶς) Nihil mutant l. Fl. Fr. P. & M. l. 7. Ὑπέρ) Ita dedi ex marg. A. 1. l. V. 2. & L. Παρὰ cett. & M. male. ead. Γὰρ) Sic M. & edd. omnes praeter l. & V. 2. quae δὲ, cum marg. A. 1. l. 8. Αὐχένα) αὐχένων L. ead. Ἡμῖν) ἡ μὲν male l. & V. 2. l. 9. Πιθαρχεῖν) πιθαρχεῖν W. l. 10. Εἰνέτω) Sic recte Fl. B. 2. Fr. P. H. S. Οἰκέτω male l. l. 11. Ἔστωσαν) ἔστωσαν Veneta utraque. Ceterae spiritum tenuem servant. ead. Ἐν δὲ) ἐπὶ δὲ Fl. sola. Ἐν δὲ etiam P. l. 13. Ὀραιομένους) Sic edd. & P. Ὀραιομένους Ex. Fl. Pag. 302. l. 1. Αἰσχίω) Sic Ex. Fl. H. P. B. 2. Fr. S. Αἰσχύιους l. V. & L. Item marg. A. 1 W. l. 2. Πρωίας)

Sic L. & marg. *A. 1 W.* Πρὸ μιᾶς edd. priores. *ead.* Δυσκλιδῶν (νίστων) Hoc dedi ex *I. V. 2.* ex marg. *A. 1 W.* & *W.* Sed mediam corripui. Δυσκλιδῶν... edd. cett. omnes. *I. 5.* Καταφ—εύουσαι) καταφ—εύσαι *W.* *I. 9.* Ἀνδῆ) αἰιδῆ *Fl. I. 17.* Ἐρυθραίνειν) ἐρυθραίνειν *Fr.* Vulgatam firmat *M. Fl. H. I. &c. Pag. 303. I. 4.* Ἀναλίσκ.) ἀναλύσκ. male *Fl. I. 8.* Ἐφελκυσμέναι) ἐφελκυσμ. *W. I. 13.* Γεγυμνῶσθαι) μὴ γεγυμν. marg. *A. 1. I. 15.* Μᾶζων) Sic edd. omnes. Μαστῶν vult Solan. *ead.* Τί δει) Incipit rursus *O. I. 17.* Ἡρτημένας) Edd. pertinaci consensu. Ἡρτημένους vero *M. & O. Pag. 304. I. 1.* Περὶ καρποῖς) Sic *M. O. B. 2. H. P. Fr. S.* Περικαρπεῖς *Fl. I. ead.* Καί) Abest a *Fl. I. 7.* Περίσφυρα) Sic *I. P. H. B. 2. Fl.* Περίσφυρᾶ *M.* eraso gravi accentu super περί. Περὶ τὰ σφυρᾶ *O. ead.* Κᾶπειδᾶν) κᾶπειδᾶν *I. Κα᾽ πεῖδ᾽* ἂν tribus verbis *Fl.* Nihil vulgatam mutant *O. B. 2. Fr. P. &c. I. 11.* Ἐπιφοινίξῃ) φοινίξῃ *O.* Vulgatam retinet *M. I. 13.* Ἐξοδοῖς) Sic *M. B. 2. P. H. &c.* Ἐξοδί *I.* Ἐξοδος *O. ead.* Θεατῆς) Θεῶν τίς ἦγ᾽ *arg. A. 1. male. I. 17. col. 1.* Τὸς Θεατῆς) τὰς Θεατῆς *Exc. G. Pag. 305. I. 3.* Περιπλέκειν) Nihil mut. *I. B. 2. P. H. &c.* Περιβλέπειν *O.* In *M.* utrumque legitur, sed antiquior script. περιπλέκειν. *I. 4.* Εὐθὺ) εὐθὺς *O.* Vulgatæ favet *M. & edd. vert. I. 5.* Νῆ Δία) Restitui ex *G. & M.* Καὶ ἡδεῖα edd. *I. 11.* Διηγόμεναι) Sic esse in edd. & in *O.* atque *M.* notat Solanus. Διηγόμεθα invenio notatam in marg. *A. 1. I. 15.* Γεγυμνῶσθαι) τῷ Πρ. *O.* Vulgatam exhibent *I. B. 2. &c. & M. I. 17. col. 1.* Διασύρουσιν) Lege διασύρει. Solan. *ead. col. 2.* Κωμάσας) Donec melius quid suggerant Codd: lege κωμάσας. Solan. *I. 18. col. 1.* Ἀωρολείους) In *Exc. G.* legitur ἁωριλίου. In *V.* ἁωριλίου. In *M.* ἀωρολήους. Ex quibus omnibus satis constat, scriptum fuisse ἀωρολείους, de qua voce consule Suidam. Solan. : *Pag. 306. I. 3.* Γίνετ᾽) γένετ᾽ male *S.* Deficit rursus *O.* fere usque ad fin. huius *Dial. ead.* Οὐδ᾽ ἂν) Bene *I. Fl. P. H.* Οὐδ᾽ ἂν male aliae & *Grot. I. 4.* Ὁμισεῖν) ὁδεμῖς. *I. male. & marg. A. 1.* Ceteras varietates & emendationes vid. in nott. Solani. Ex quibus depravata & male divisa restituiimus. *I. 7.* Λάθριος) Sic *M. & edd.* plurimæ. Λάθριοι *I. Fl. marg. A. 1.* Μάλ᾽ ἄθλιος *Grot. ead. Γὰρ)* ἄρ᾽ *marg. A. 1. I. 8.* Λέχει) λέχει τε *marg. A. 1 W. I. 9.* Φαρμακείαις) φαρμακίαις *I. I. 13.* Ὀρθριος) ὀρθιος male *J. & Fl.* Ceteræ ὄρθριος cum *Cod. P. I. 15.* Καὶ χιτωνίσκον) Vid. nott. Solani. Ego καὶ alterum addo ex *Gr. I. 16.* Ἐπωμείας) Ex *A. W. P. L.* Ἐ—οις edd. *Pag. 307. I. 1.* Κάτω) Deest in *Fl. ead.* Ἀπαντῶντων) Restituit. ex *W. L. marg. A. 1. Gr.* Ἀπάντων edd. priores. *I. 5.* Κατα-

ψύχειν) καταψύχειν W. Καταψύχειν FL. l. 9. Φοιτᾶν) Bene P. S. Φυτᾶν male I. FL. H. Ald. Sed emendat marg. ead. Λύρα) λυθρα perperam I. l. 15. Ἀποτάλλων) ἀποτάλλων minus recte FL. l. 16. Ἐγκονίζεται) Sic edd. Ἐγκονίζεται M. P. G. Pag. 308. l. 3. Ἐπιηφούσα) ἐπιηφούσα W. & Ex. FL. Vulgatam servat P. l. 11. Ἐπὶ χρόνον) ἐπιφθόνον W. L. Nihil mut. l. FL. H. P. S. l. 12. Τίτι) τίσι W. Sed vulgata praestat. Pag. 309. l. 2. Λαλοῦντες) Recte sic edd. plurimae & M. Καλοῦντος I. l. 7. Νόσος) Deest in P. Adest in Ex. FL. l. P. H. &c. Νόμος, νόμος Angl. male. Pag. 310. l. 6. Μεσίτην) Edd. & M. Pag. 311. l. 1. Τ' ἀπ.) Non comparat coniunctio in edd. nec in M. ead. Ἐτημέλει) ἐπεμέλει male B. 2. & P. Ceterae recte cum M. ἐτημ. l. 2. Πέπλου) πέπλον Eur. Nil mut. FL. nec M. ead. Εὐπήκτοις) Bene P. V. 2 Fr. B. 2. S. Εὐπήκτους I. FL. ead. Ὑφαῖς) ὑφᾶς FL. Vulgatam tuetur P. l. 13. Δίδου) Post hoc verbum manu additum ἀλλ' ὥς γενέσθαι in A. 1 W. in ipso textu. l. 14. Πέμψω) πέμψει Eur. Nihil mutant FL. nec M. ead. Σοί) οἱ W. Pag. 312. l. 3. Φιληθὲν) φιληθὲν male I. FL. l. 7. Ἡμᾶς βίου ξέν. αὐτὸ τρ. ὅ.) Haec omnia omissa in FL. l. 8. Ἡμᾶς) Sic Fr. FL. P. &c. & M. Ὑμᾶς I. Pag. 313. l. 2. Ὅς ἅμα) ὅς οὐχ ἅμα W. l. 10. Ἐράοιτε) ἐρώωντε W. P. Angl. Nihil mut. edd. l. 12. Εἵνεκα) εἵνεκεν W. Pag. 314. l. 4. Εἰς δὲ ἀμείνονα βίον) Ira dedi ex W. P. L. G. Ἐν δὲ ἀμείνονα βίον A. Οἱ δὲ ἀμείνον ἀποθαν. edd. priores. l. 8. Φρονοῖν) Ex Ven. utraque & marg. A. 1. Φρονοῖεν cett. edd. & M. l. 9. Ἐκατέρου) ἐκατέρων W. l. 10. Ὑπογυίου) ὑπογύου FL. l. M. l. 12. Δί) Δία FL. ead. Ἐβρώμενης) ἐσκεμμένης marg. A. 1. l. 14. Πολλή) Sic FL. P. &c. recte. Πολλὴν I. l. 16. Ἐν δυνάτῳ) Omissa in W. Pag. 315. l. 1. Ἐκείνος ὁ Κόβ.) Desunt haec tria in FL. l. 7. Προμυῶνται) Sic M. & edd. recte. Προμυῶνται I. l. 9. Ἐφείσθω) Ex W. dedimus. Ἀφείσθω edd. priores. ead. Φιλοσόφοις) τοῖς σοφοῖς W. P. l. 17. col. 2. Ὡς) Non aderat ὥς in editis. Inseruit Solan. ibid. l. 18. Ἀφροδίτη) Sic mutavit idem, cum editum esset Ἀφροδίτης. ibid. l. 20. Παιδεραστία) Et hoc ita dedit Solanus, pro vulgato ἡ παιδεραστία, notavitque, τὴν pro ἡ prave fuisse in V. Pag. 316. l. 2. Προσώπῳ) Restitui ex A. G. L. P. W. & marg. A. 1. Τρόπῳ enim erat in edd. omnibus. l. 5. Τάπινικια) τὰ πινακία W. male. Τὰ πινικία FL. B. 2. l. 11. Παιδιᾶν) Sic I. FL. H. &c. Παιδείαν W. male. l. 15. Κόρυβον) Κόρυβον M. Pag. 317. l. 1. Διατρίβειν &c.) ἐν Κνίδῳ διατρίβειν ᾧ. ὁλ. τὸ βραχὺ W. [l. 2. τὸ βραχὺ) Desunt in S.] l. 5. Παιδεραστοῦ) παιδεραστοῦ W. Cod. FL. ed. FL. Vulgatam retinent edd. cett. cum

Cod. P. l. 10. Δι-ψῖν) δι-ψῖν Ex. Fl. Vulgatum tenet ceteras & P. Δι-ψῖν P. & Fr. cum iota subscripto, quod in H. & I. non adest. Pag. 318. l. 2. Εὐθύ) εὐθύς marg. A. 1 W. l. 5. Παρ-ῆκον) M. & edd. recte, excepta I. quae παρῆκον, quod & in marg. A. 1 W. adscriptum. l. 7. Αἱ) ἡ I. male. Αἱ cett. & M. Marg. A. 1. habet ἡ. l. 8. Τῶν αἰσθ.) μετὰ τῶν αἰσθ. M. G. Μητὰ P. Non agnoscunt praeposit. edd. ead. Αἰσθητῶν) ἐσθαι-ῶν L. ead. Συμπεριπλοκαῖ) περιπλοκαῖ Fl. l. 9. Λαθρίως) λα-θραίως Ex. Fl. Λάθριος marg. A. 1. l. 11. Ἀμφιλαφές) ἀμφιλα-φές L. Nil mut. Fl. I. P. S. H. Pag. 319. l. 3. Κομ-ψύμασι) Sic Fr. H. P. & c. Κομ-ψύμασι male I. Fl. ead. Ποιμαίνετω-σαν) Ita dedi ex P. Ποιμαίνεσθωσαν edd. male. l. 4. Εἴ τις περ) εἰπερ τις marg. A. 1. l. 6. Οὐδὲ γὰρ) Incipit rursus O. l. 7. Κατ' ἀντικρῦ) Restitutum ex M. & O. Κατὰ ἀπαρτικρῦ edd. l. 9. Μεσίτης) Hoc praetuli ex W. & O. Μεσίτης edd. priores. l. 12. Καλλίω) Καλλίω W. & Ex. Fl. At vulgatae assentitur P. l. 14. Φήσι) φησὶ W. Pag. 320. l. 4. Ἀφήμενοι) ἀφήμενος W. l. 5. Ὑφάλασθαι) ὑφάλασθαι O. Vulgatae ceterar. edd. le-ctioni favet M.

ANNOTATIONES

IN ABDICATUM.

Pag. 1. l. 3. Ἀποκηρύχθεις τις) Eadem species tractatur in Senecae Exc. Controv. 4, 5. GESN.

ead. l. 8. Ἰάσασθαι κελεύομενος, ἀποκηρύττεται) Quis non videt, haec ultima esse imperfecta? Neque enim quia novercam iubebatur sanare, denuo potuit abdicari; quod foret frivolum, ut nihil supra: sed quia furentem sanare iussus, id recusavit. Hic simplex est status quaestionis, qui subsequenti libello passim declaratur. C. 22 ita loquentem legimus patrem: θεραπεύειν προσταττέμενος οὐ δέλεις, καὶ διὰ τοῦτ' ἂν ἄξιός εἴης ἀποκηρύξῃς, ἀπειθῶν τῷ πατρὶ, medicinam adhibere iussus, non vis; ac propterea quidem abdicatione dignus sis, ut qui patri non obedias. Hinc locum in argumento haud dubie imperfectum possumus instaurare: μετὰ ταῦτα, μεμνηνύαν τὴν μητρίαν ἰάσασθαι κελεύομενος, ἀπειθῶν, ἀποκηρύττεται, post novercam insanientem sanare iussus, neque obtemperans, abdicatur. Et, ut puto, vox ἀπειθῶν exciderat. IENS. Supplevimus ex Mf. Reg, 2955 καὶ λέγων μὴ δύνασθαι intactam tamen reliquimus versionem Gelfneri, quae ad Iensii coniecturam est accommodata. Mf. 2954 καὶ μὴ βουλήμενος. Minus recte.

ead. l. 13. Τὰ τοιαῦτα ἐργίζεται) Iubebat Solan. in marg. conferri Prometh. c. 6. Sed cum aliter distribuerit capita Hemsterhusius, vide iam cap. five § 9 f. ibique varias lectt. & notas Graevii, Solani, & Hemsterhusii, & cognosces, ἐργάζεται atque ἐργίζεται saepe commutari. Verum ut ibi pro ἐργάζεται dederunt ἐργίζεται, ita hic vicissim ἐργάζεται quis mallet, qui non contulerit sequentia. At si mox videas verba, τοὺς ἀδίκως ἐργιζομένους, idemque repetitum in c. 3 & 8, non dubitaveris, ἐργίζεσθαι & hic verum esse. REITZ.

Pag. 2. l. 5. Τοῦτο τοῦ π.) Ed. Fl. hic secutus sum. SOLAN.

ead. l. 13. Τῆς οἰκίας) Antiquiores edd. τοῖς, male. Vid. Ἀλεξ. c. 19, ἐκπεσὼν τῆς οἰκίας. SOLAN.

ead. l. 14. Πρώην — ἐπὶ βοήθειαν) Conf. mox cap. 13, νῦν δὲ σωτήρα παγχος &c. SOLAN.

Pag. 4 l. 6. Προεωρώμην δὲ — μὴ δὴ ὀργίζεσθαι &c.) Pro Mā δὴ Marcilius legit μὰ Δι'. Multum, fateor, hic debemus Marcilio, qui si minus ipse veram dat lectionem, tamen ad veram, quantum apparet, aditum facit. Legendum scilicet ἢ Δι'. Numquam fere μὰ Δι', nisi si vel sequatur, vel intelligatur negatio, usurpant Graeci. Sequitur quidem & hic negatio, at eam ad μὰ Δι' referri non posse, clarum est. Periodi huius sensus paulo difficilior fugit interpretationem. Abdicatus dixerat, se, ubi primum a patre abdicatus esset, bono animo excessisse domo, reliqua vivendi ratione ostensurum, se falso a patre fuisse infimulatum; nec non studiis honestissimis operam daturum. *Praevidebam autem tale quid, inquit, & profecto suspecta mihi erant patris mei, ut qui non satis firma esset mente, iniusta ira. & calumniae contra filium structae, (nec deerant, qui haec furoris principium existimarent) & minae, & velitatio mali, haud ita multo post invasuri, odium sine causa &c.* Ἀδίκως ὀργίζεσθαι & ἐγκλήματα λευδῆ συντιθέναι tanquam substantiva sunt consideranda; veluti saepe infinitivi, etiam sine, ceteroquin solemnni, articulo sumuntur. IENS. Προεωρώμην δὲ καὶ — συντιθένται) Locus hic sanus non videtur. Guyet. Ita in nott. Mss. Guyeti conscriptum invenio; nempe συντιθένται pro συντιθέναι, quod unde habeat, non video; συντιθέναι enim ubique constanter invenio: sed forte est aberratio eius, qui has notas descripsit, & menda, quam Guyetus indicare voluit, latet in μὴ δὴ, quod h. l. pro ἥδην legebatur in edd. de quo statim agetur. REITZ.

ead. l. 7. Καὶ ὑπώπτειν μὴ δὴ ὡς οὐ σφόδρα) Καὶ ὑπώπτειν, μὰ Δι', ὡς οὐ σφόδρα. Similis menda etiam Demosthenis Olynthiaca II, quae vulgo I numeratur, ad quam ea de re dixi. MARCIL. Καὶ ὑπώπτειν μὰ Δι') Non modo Marcilianam illam emendatam a Iensio coniecturam probō, sed illud insuper arbitror, excidisse articulum τὸ ante ἀδίκως, quo restituto omnia recte cohaerebunt. Ita certe interpretatus sum. GESN. *ibid.* Mὴ δὴ) Alii aliter: ego ἥδην legendum censeo. Vide tamen Ὀργ. c. 83. SOLAN. ἥδην) Mὰ Δι' recte Gesn. profecto verterat; sed quia ἥδην ex Cod. est, id recepi, & iam tum reposui. REITZ.

ead. l. 11. Καὶ νόμον) Mores, vertebatur. Verte, legem aspe-
xam. GUYET.

Pag. 5 l. 4. Φιλοκρινούτων) Cf. infra Phalar. 2, § 9. SOLAN.

ead. l. 17. Προπατόρων) Non ineptum quidem loquendi genus, pro auctore, inventore, patrem dicere; ab egestate tamen profectum, ut iudicat Casaub. ad Athen. I, 1, Ἀθήναιος μὲν δ

τῆς βίβλου πατὴρ, dicens: Non habent Graeci cum omni sua copia, quomodo *auctorem* Graece dicant; & ideo modo *patrem libri* dicunt, modo aliter &c. REITZ.

Pag. 6. l. 1. Οἱ φασι) Hippocrat. περὶ τέχνης. VORST.

ead. l. 4. Ἐκαστον) Videtur aliquid excidisse: aut qui fit, quaeſo, ut haec vox in singulari numero legatur? SOLAN. Videtur Solan. ἕκαστον masc. gen. accepisse. Sed neutr. est, & recte se habet. REITZ. Praeferendam tamen putat cl. B. de Ball. Mss. Regg. 2955 & 3011 lectionem ἕκαστα.

ead. l. 8. τῷ μισεῖν) Usitatus τοῦ μισεῖν; sed uti tum subauditur ἔνεκα, ita iam intellige ἐπὶ. REITZ.

Pag. 7. l. 4. Δὴ) An δέ; SOLAN.

ead. l. 7. Μελλήσας) In plerisque edd. μελήσας unico λ, ut & in Πητ. c. 18, & apud Xenoph. Cyrop. I, 41, 5. (Sed emendare iubet Steph.) At alibi saepius & rectius μέλλω duplici λ, ut Τελ. a. c. 9. SOLAN.

Pag. 8. l. 9. Καινὸν) Ita L. uti conieceram. In reliquis κοινόν. SOLAN.

ead. l. 11. Καὶ τοῦτ' ἀκούσῃ μόνον) Et hanc esse constantem edd. lectionem, collatio Solani indicat, nec immerito id investigavit; coniicias enim τοῦτον pro τοῦτο legendum, ut ad medicum referatur: nam si neutro genere effertur, nimis multa videntur relinqui intelligenda, licet analogae exempla non desint, ut supra Prometh. § 4 f. καταχρήσασθαι σοφιστικὴν, οἷος εἰ σὺ, & similia; verum sic a visu ad auditum transire insuetum videtur: at si τοῦτον legam, nondum mihi satisfacio tamen; quia sic sermo redditur ambiguus; nam nescias fere, utrum illud μόνον tum quoque mascul. gen. sit accipiendum, an adverbialiter; ubi mascul. genere acceperis, significabit, si audierit medicum, qui solus loquitur, aliis tacentibus. At hoc absurdum hic est, ideoque adverbium erit μόνον, & tantummodo significabit Luciano, qui de ambiguitate non cogitavit. Cic. ad Fam. XII, 27, scribens, Quod si, ut es, cessabis, relinquit intelligendum, ut es cessator. Sallust. Iug. 66, 2, Igitur Vagenſes, quo Metellus praefidium imposuerat, i. e. in quod oppidum Vagenſium. REITZ.

ead. l. 13. Ὅπερ καὶ αὐτὸ τοῦτο) Ecce tria pronomina coniuncta; quod non insolens est Graecis. Sic fere Ael. V. H. II, 13 ante med. τὰ δὲ αὐτὰ ταῦτα. Et Aristot. de Gen. animal. III, 6 pr. Τὸ δὲ αὐτὸ τοῦτο ποιεῖ. Quem supra credo in Dial. Hermot. iam ad partes vocavimus. REITZ.

ead. l. 15. Ἀξίαν οὔσαν) Ut multa hic sunt oblique, ambigue, figurate denique in novercam dicta, quae servare in conver-

sione nostra studuimus: ita hic insignis est ambiguitas. Potest enim illud ἀξίαν οὖσαν varie accipi, *merebatur, digna erat*, quae in furorem ex invidia incideret. At privignus videri vult dicere, illam misericordia sua dignam sibi visam. GESN. Privignum id velle dicere, vel saltem videri velle, novercam esse dignam, cuius eum misereat, apparet ex c. 2, ubi ait: ἀχθόμεαι — ἐπὶ τῇ μητρικῇ χαλεπῶς ἐχούσῃ· χρηστὴ γὰρ ἦν. REITZ.

Pag. 9. l. 11. Ὀργίζονται — μετὰ παρρησίας) Ubi narrasset Abdicatus, quemadmodum a patre novercam furentem sanare iussus, ex certissimis signis collegerit, se ei mederi non posse; tum quemadmodum id patri suo, homini rudi, persuadere non potuerit; denique quemadmodum pater eum criminatus sit, quasi se consulto huic rei subtraheret, ac imbecillitatem artis obiecerit; at se illa omnia dare dolori, quo pater tum correptus fuerit: Ὀργίζονται γοῦν ἅπαντες, pergit, τοῖς μετὰ παρρησίας τάλ· ἢ λέγουσι. πλὴν ἔγωγε ὡς ἀν οἷός τε ὧ, δικαιολογήσομαι πρὸς αὐτὸν, καὶ ὑπὲρ ἑμαυτοῦ, καὶ τῆς τέχνης. Omnes nimirum (quotquot scilicet istiusmodi calamitate ob-
tuuntur) irascuntur iis, qui sine circuitu & fidenti animo dicunt id, quod res est. Ego vero, quantum potero, causam ad eum agam, & pro me ipso, & arte mea. Si & mihi μετὰ παρρησίας de hoc loco sententiam ferre licet, non dubitare aio, quin hic sit lacuna magna an parva. Etenim nihil in praecedentibus de minis patris, se filium suum secundum abdicaturum minantis; (ex quo tamen tota, quae sequitur, disputatio oritur, & ob quod integrum hoc opusculum scriptum est) continuo autem filius causam dicere incipit ante, quam id, unde causa nata est, expositum est. Quis tam ἀσύνδετα & praeter decorum desultoria ab Luciano, artificiosissimo scriptore, credat esse profecta? Adverte animum, Lector, & mecum deplorabis politissimi huius opusculi vulnus haud sanabile, nisi ab integriori Codice. IENS. Ego vero nihil hic vulneris video. Satis edoctus lector ipso argumento proposito, & si dubitat, ex his, quae statim sequuntur, rem totam discit: satis iudices ex patris accusatione, qua de re agatur, intellexere; nec possunt ullo modo ignorare, si paucissima post haec verba audiant. GESN.

ead. l. 13. Οἷός τε ὧ) Iubet Solanus in marg. conferri Prometh. c. 3. Sed vide iam Prom. § 4 f. ubi οἷός τε si quidem occurrat; verum aliter constructum: qualis constructio tamen satis illustrabitur ex iis, quae modo c. proximo, ad verba καὶ τοῦτ' ἀκούσῃ μόνον, diximus. REITZ.

Pag. 10. l. 4. τὰ τηλικαῦτα ὀργίζεσθαι) Conf. supra Pro-

meth. § 9 f. ubi sic restituit cum Solano Hesterhusius. Confer & huius Abdic. c. 1 & 3. REITZ.

ead. l. 14. Ὡς ἐγγχεῖται) Iubet Solan. in marg. conferri infra Δικαστ. c. 15, ubi, σὺ δὲ τὸ ὥς ἐγγχει, quod ibid. c. seq. iterum occurrit; sed potius videas Piscat. c. 24. Ibiq. commentatores, tradentes, aqua veteres usos ad dimetiendum tempus, ut nos hodie arena. Sed & oratores ad clepsydram dixisse, ne orationem diutius extraherent, & alteri parti etiam spatium ad causam dicendam concederetur, dictum alio loco eiusdem Dialogi, vel proximi. Rursum autem idem occurrit cap. 28 Pisc. ἐγγχει τῷ ἀπολογουμένῳ, aliisque locis c. 24 Pisc. indicatis. REITZ.

ibid. λόγος ἀποδίδεται) Vide de hac phrasi Duker. ad Thucyd. III, c. 109. Quem, admonente Hemsterhusio, consului, vidique, eum, & λόγον & λόγους δίδοναι dici, probare hoc Luciani aliorumque testimoniis. Plurali etiam Lucianum uti in Revivisc. REITZ.

Pag. 11. l. 3. Ἐφ' ᾧ) Hoc praefarendum esse alteri lectioni, quae ἐφ' ὃ exhibet, vix probatione indiget: ἀγανακτεῖν enim, vel ἀνίστασθαι ἐπὶ τινί, rectius dici, satis multis ostendit Iensf. ad Nigr. c. 7. Quamquam & ἐν τινί recte dicitur, ut ibid. probat Hemsterh. REITZ.

Pag. 12. l. 7. Ὅτε) Probarem Pelleti coniecturam, sive ab alio eius libri margini adscriptam; modo aliud verbum adesset, quod sensum illum exhiberet, quem Erasmi versio proculdit, nimirum: quos cum educabant, cuiusmodi essent futuri, nesciebant. Ac tum ὅτι separatim scriberem: sed nihil est opus; sensus enim vulgatae est satis commodus, ut versio Gesneriana indicat. REITZ.

ead. l. 10. Μηχανὴ μεταβάλλεσθαι) Id est, πρὸς τὸ μεταβάλλεσθαι, vel ὥς, ut in Dial. mort. Mercur. & Charontis, κηρὸν ὥς ἐπιπλάσσει τοῦ σκαφιδίου τὰ ἀνεργότα. Amat autem & Noster nudos eiusmodi infinitivos. Sic Clem. Alex. Strom. L. IV, p. 474, Καὶ μέλι ἐν κοτύλῃ, καὶ ἔλαιον ἀναψήσασθαι, — i. e. oleum ad ungendum; & Aristoph. Plut. 556, καταλείψει μηδὲ ταφῆναι, i. e. πρὸς τὸ ταφῆναι, non relinquet, unde sepeliatur. Long. Past. I, p. 14 f. Ταῦτο καὶ ἔσωσε Δάφνιν, χρήσασθαι καταφορᾶς ὀχλήματι τράγων, ubi χρήσασθαι est, quod vel quia utebatur, adeoque paulo aliter, quam apud Nost. Sed cum Nostro idem Longus I, 18, δέρμα ταύρου τεμῖν ὑποδήματα. Alciph. I, Ep. 9 f. ἐπὶ addit, οἱ ἐπὶ τῷ σφετέρῳ κέρδει κερδαίνειν — ἐμποροῦσιν ὕβρεις. Sed elliptice etiam in Novo Foedere

persaepe, ut Evan. Luc. 2, v. 3, ἐπορεύοντο πάντες ἀπογράφεισθαι. At haec tironum gratia. REITZ.

Pag. 13. l. 4. Διαλλάττοντας) Cum nihil variant edd. quid opus est hoc addere? Nam silentium ibi satis loquitur, i. e. ubi nihil notamus, id indicio est, eas convenire. Verum solet Solanus noster sic observare consensum, quando suspicatur aliter posse legi. An igitur, quia id olim vertebatur *absolventes*, aliud verbum maluit, cum διαλλάττειν *permutare*, & *conciliare* significet? verum cum status permutationem notet, dices etiam immunitatem a poena significare, ubi poenae opponitur. At qui status permutationem subit, ille διαλλάττει, ille mutat conditionem; adeoque ibi forsan difficultatem vidit Solanus noster, cum Lucianus hic transitive uti hoc videatur, si pro *absolvere aliquem* usus est, id quod sententiae apprime conveniret, meliusque responderet praemisso λύειν τοὺς νόμους: nam si *reconciliare* significet, in eo dicas non esse legum dissolutionem. Supra quidem *differre* significat, Prometh. c. 1. Ubi vid. notam Lamberti Bos. Immo plurimum *conciliare* notat, vid. Thucyd. VI, cap. 47, Aristoph. Vesp. 1385, & alibi frequenter hoc significatu apud utrumque: quare & hic sic accipere licebit cum Gesnero, eoque magis, quod non respiciatur ad omnem legum dissolutionem, sed ad hunc abdicationis casum, ac διαλλαγὴν, reconciliationem cum filio, ut ipse indicat cap. sequente. Cumque illa διαλλαγὴ aboleat pristinum abdicationis decretum, recte quoque sic respondet τῷ λύειν τοὺς νόμους: dissolvit enim, quod ante statutum erat. Interim & *liberare*, *absolvere*, non esset incongruum; nam sic mox cap. 14, τῶν οὕτω δεινῶν ἀπηλλαγμένους, *tantis malis solutus* significat. Pro *effugere*, *praeterire*, media forma Aretaeus Cappadox L. I Περὶ θεωρητικῆς ὁμιλίας παθῶν c. 10 fin. Εἰ γὰρ τινες ἀπὸ ψυχροῦ διηλλάξαντο τὸν κίνδυνον. Et ne credas forsan, ibi διήλλαντο, *transilierunt*, legendum, in edit. Oxon. additus est Xenoph. § 17 B. διαλλάξας Μακεδονίαν, *praeteriens*, *transiens* *Macedoniam*. REITZ.

ead. l. 14. Προδεδαπανημένη) Non haesitavi hoc recipere ex una collatione in marg. Aldinae Wesselinganae, cum edd. minus apte haberent προσδεδαπ. Hoc enim sensum postulare, pristinus iam sensit interpret, vertens, *ante consumpta*. Sensit idem Gesn. ut ex eius versione apparet: & licet προσδεδ. quoque eo trahi possit, alterum tamen melius esse disitebitur nemo: quin, si prior lectio retinenda foret, ἐτι προσδεδαπανημένη potius dicendum fuisset. REITZ.

Pag. 14. l. 7. Ἀνείληφας) Perperam in omnibus ante S. legebatur ἀνέληφ. SOLAN. *Salm.* lectionem firmat Mf. Reg. 2955.

Pag. 15. l. 1. Ἐγὼ μὲν) Deest alterum εἰ ante ἀποκρ. aut pro δέμενος, legendum δέμενον. SOLAN.

ead. l. 3. Ὁ γὰρ τὴν ἀρχὴν) Excidisse videtur negatio, ὃ γὰρ τὴν ἀρχὴν μὴ ποιεῖν κ. τ. λ. Sic iam vertit Erasmus. Sic, sententia postulante, & nos dedimus. GESN. Τὴν ἀρχ. hic significari initio, certum est; quare vides, non ubique valere omnino, praecipue. Confer quae dicta ad 1 Ver. Hist. § 4. REITZ.

ibid. Μὴ ποιεῖν) Omissa negatio μὴ in vulgatis sensum funditus sustulerat: restituiimus itaque ex ed. Iunt. in qua sola reperitur. SOLAN.

ead. l. 5. Αὐ) Illud πάλιν, quod margo Aldinae primae Wesselinganae habet, glossema potius, quam varians lectio est. Nisi tamen indicare voluerit, utrumque adverbium simul in quodam Cod. legi: quod si verum foret, velim id apertius indicasset ille, qui collationem hanc allevit; ac tum non improbarem: solet enim πάλιν αὐ coniungi, aequae ac apud Latinos reverti rursus, vel iterum reverti, quod ex Terent. aliisque nimis notum. Adeoque cum librarii minus periti geminatam particulam offenderent, facile fieri potuit, ut unam, tanquam superfluum, eiicerent. Etsi Devarius de particulis, αὐθις αὐ geminatum bis ex Demosthene proferens, id pro pleonasmō habere non vult; sed contra, rursus significare contendit contra Budaeum: est tamen, ubi alterutra sine sensus detrimento abesse queat, ut hic. Et an αὐθις non πλεονάζει apud Aristoph. Plut. 860, τὸν ἐσόμενον τυφλὸν πάλιν αὐθις. Veluti & apud Homer. saepissime, ut Il. B, 276, Οὐδ' ἴην μιν πάλιν αὐθις ἀνήσει θυμὸς ἀγένηος: quod posterius vel Lexica notarunt; ego numerum tantum adiungo; sed & addo Il. E, 257. REITZ. Pro αὐ Mf. Reg. 2955 legit αὐθις.

ead. l. 9. Ἀρ' ἂν σοι πρὸς καιρὸν ὀργισθέντι, αὐθις ἐξῆν ἐς τὴν ἑμοίαν δουλείαν ἐπανάγειν; οὐδαμῶς τὰ γὰρ τοιαῦτα βέβαια καὶ διὰ πάντας κύρια ὑπάρχειν οἱ νόμοι ἀξιούσιν) Tale forte fuit Graecorum ius: sed in eo ius Romanum a Graeco differt. Nam actio ingrati competebar patrono adversus libertum ingratum, qui, si causa cadebat, retrahebatur ad servitutem per sententiam iudicis. Lege Divus ff. de iure patronatus, & Lege Qui manumittitur 12, Cod. de operis libertorum, & Lege Si manumissus 2, & Lege Liberti 3, & Leg. Libertinae 4, Cod. de Libertis & eorum liberis. PALM.

Pag. 16. l. 6. Ἐπαγχορ) Iubet Solan, in marg. conferri princ;

cap. 2 huius Abdicati, item finem eiusdem; sed ibi per *χθες* & *πρῶν* effertur τὸ ἔναγχος; neque magni est momenti, alioquin & loca alia ostenderem, ubi ἔναγχος, quod Noster amar, occurrit, ut princ. Zeux. & alibi. REITZ.

ead. l. 9. Τοῖς τοιούτοις εὐθὺς ἀμείβεσθαι τῆς δεραπείας ἐκείνης, οὐδ' ἓνα λόγον ἔχοντα) Distingue verba hoc modo: Τοιούτοις εὐθὺς ἀμείβεσθαι, τῆς δεραπείας ἐκείνης οὐδ' ἓνα λόγον ἔχοντα. Paulo post: ἐλαύνειν τὸν ἐφησθέντα &c. verto, ut abigat eum, qui iure possit laetari eo, quod iniuria fuerat eiectus. L. BOS.

ead. l. 11. Ἐλαύνειν, τὸν ἐφησθέντ' ἀνδρακάως, ἐφ' οἷς ἀδίκως ἐξεβέβλητο) Non video, quo pacto haec ita potuerint verti: — ut abigat eum, qui iure sit obsecutus, cum praeter ius eiiceretur. Ex hac versione nequaquam patet Luciani mens, quae haec est: ut abigat eum, qui iure possit laetari eo, quod iniuria fuerat eiectus. VITRING. 'Εφησθέντ' habent, quod sciam, omnes: certe non vidi annotatam varietatem. Interpretatus est Erasmus, qui iure sit obsecutus: neque mutant posteriores, nisi quod video Solano placuisse, qui iuri sit obsecutus, quasi legi vellet pro ἀνδρακάως ἀνδρακάως. Ego vero, quem locum hic obtinere potuerit ἐφησθέντα, plane non video; cum vis eius verbi ad obsequium inviti, tristis, queruli, pertinere non possit. Quomodo quaeso ἀνδρακάως delectari potest, abdicatus, ut sibi videtur, iniuste? Neque enim de martyre vel confessore Christiano sermo est, qui gaudeat, sibi contigisse ut pariat aliquid &c. Multo minus ἀνδρακάως locum habet, cum, iniustam fuisse priorem quoque abdicationem, ponat filius. Verbo, locus planissime corruptus, nec vero sanabilis difficulter, si & contextum orationis in consilium adhibeas, & cogites, seculo (ut vocat Bernardus in erudita illa rabula) Leonis Isaurici, h. e. octavo Christiano, figuras literarum ε & μ itemque φ & ψ misceri non difficulter potuisse. Legendum omnino videtur, τὸν μνησθέντ' ἀνδρακάως: sic optime connexa & Lucianice devincta erit oratio, quod ex interpretatione nostra intelligitur: nec dubito, addicturos esse, si exstent & excutiantur, maiores seculo Isaurici Codices. GESN.

Pag. 18. l. 14. Τυγχάνοι) P. & L. In reliq. τυγχάνει. SOLAN.

Pag. 19. l. 2. Μείζον — εὐεργεσίαν) Admissilem lectionem marginis Aldinae μείζω, quia sic melius cum εὐεργεσίαν in genere fem. convenit; sed quia etiam suspicabitur aliquis, μείζον' cum apostropho pro μείζονα posse legi, lectoris arbitrio remittere malui, etsi scio, alibi ut indeclinabile quoque occurrere μείζω, unde quis coniiciat, etiam μείζον sic usurpari; sed hoc non satisfacit. De μείζω Mercerus ad Aristaen. epist. I,

7, ubi ἑτέρα πολλῶ βελτίω — ἄγρα legitur, ait: βελτίω *polui mutare*, quia consensum video perpetuum in omnibus his vocibus, ut eas non inflectat, quamvis contra Grammaticos canones. *Infra Ep. XII, τοῦ βελτίω βίου· XI, καλλίω· XIV, μείζω.* Quod ut ibi propter consensum certe mutare nolim, ita tamen, μείζον quoque ut invariabile in omni genere accipiendum, non sequitur; sed apostropho adiuvandum arbitror, si quid mutandum: verum potest neutrum genus esse, intellecto τι, vel χρῆμα, quod supra non semel habuimus in aliis adiectivis; ita ut & hic significet, *hoc beneficentiam tuam in maius quid evecturum puto, vel maius quid redditurum.* REITZ.

ead. l. 16. Εἰκοντα τῇ τοῦ πατρὸς ἀκμῇ) In Abdicato, filius ostendit, se patri assedisse dies noctesque, & omnia momenta observasse, eius valetudini serviendi; sed verba foedissima menda sunt inquinata: πόσα γὰρ οἶσθε παθεῖν με; πόσα καμεῖν παρόντα; ὑπερετοῦντα, καιροφυλακτοῦντα; νῦν μὲν εἰκοντα τῇ τοῦ πατρὸς ἀκμῇ· νῦν δὲ τὴν τέχνην ἐπάγοντα, πρὸς ὀλίγον ἐνδιδόντος τοῦ κακοῦ. Benedicti versio: *Quam multa me fecisse arbitramini, quantum & exhaustisse laborum? dum assideo, dum obsequor, dum opportunitatem observo, nunc cedens patris vehementiae, nunc artem admovens, morbo paulatim inclinante.* Hem, quid audio? πατρὸς ἀκμῇ est patris vehementia? Nil poterat absurdus. Πατρὸς ἀκμῇ Graecis esset patris vigor, cum in ipso flore virium & aetatis esset. Verti haec non possunt, quia nihil Graecis significant. Legendum est εἰκοντα τῇ τοῦ πάθους ἀκμῇ, *cedens morbi vehementiae.* Ἀκμῇ τοῦ πάθους est, cum morbus est vehementissimus, ut nulla patiatur remedia, cui opponitur ἐνδιδόν κακόν, cum remissius est malum, cum inclināt nonnihil morbus. Usus est Lucianus proprio medicorum verbo. Sic apud Galenum ἡ τοῦ παροξυσμοῦ ἀκμῇ est, cum maxime faevit febris: vide eundem in comment. in Hippocratis Prognost. ubi docet, quae sit ἀρχὴ τοῦ πάθους, seu νοσήματος, initium morbi, ἀνάβασις, incrementum, ἀκμῇ, cum est vehementissimus, & παρακμῇ cum inclināt, & minuitur. GRAEV. Emendationem Graevii certissimam, nunc etiam auctoritate L. Codicis firmatam, secuti sumus. Vide etiam Plut. 806 f. SOLAN.

Pag. 20. l. 2. Τούτων) Videtur legendum τοῦτο. Sic certe interpretatus sum. GESN.

ead. l. 7. Ἀντεξεταζόμενος) Et sic habere cum *l.* etiam *B. 2. H. & Fl.* notarat Solanus. Quid tum? Occurrit etiam supra Dial. Mort. XII, § 2, quod Solanus tamen ibi in ἀντιταξάμενος mutare voluit; sed defendit Hemsterhusius vulgatam lectio-

nem, quem vide, & cognosces, hic quoque aptissimum esse hoc verbum. REITZ.

ead. l. 17. Τοῦ νοῦ) Νοῦς cogitandi vis hic est, & imagines rerum formandi. Haec ab imperio rationis τοῦ λόγου libera, & effrenis temere huc illuc impellitur, aegreque adeo ad quietem & tranquillitatem reducitur. Quam itaque mentis libertatem, verbum de verbo reddidi, hanc maluissem tali circumscriptione verborum exprimere, propter mentem excussis rationis frenis libere vagantem. GESN.

Pag. 21. l. 2. Ὅταν γοῦν πολλάκις ποιήσωμεν) Ὅταν γοῦν πολλάκις οἰήσωμεν &c. MARCIL. Marcius pro ποιήσωμεν reponit οἰήσωμεν. Vix puto, Nostro, Atticae dictionis observantissimo, tribui posse οἰήσωμεν, cum οἶμαι tantum in forma passiva ab eo usurpetur. Sed nulla emendatione eger hic locus, si bene modo distinguatur; nimirum distinctio requiritur post ἐλπίζωμεν quod interpret recte quidem observavit; at minus fideliter egit in versione. In superioribus dixit Abdicatus, nullos sanatu difficiliore esse furentibus; ubi enim alii aegroti facile ad monita medicorum agant, in illos nihil esse medicis imperii. Itaque, ait, cum saepe effecerimus, ut prope ad finem curationis perventum sit, & cum iam bonam spem conserperimus, leve aliquod peccatum incidens, malo effervescente, omnia illa facile pervertit, curationemque moratur ac reprimat, atque artem eludit. IENS.

ead. l. 9. Νόμους) Lege de ingratiss filii tantum tenebantur erga parentes, quamquam ulterius a Petito trahatur. Vid. Val. Max. V, 3, & Xenoph. Ἀπομν. II. Vit. praef. VI. Meurs. Them. Att. I, 3. Menag. ad Diog. Laërt. I, 55. SOLAN.

ead. l. 13. Εἰ δέ) Placet coniectura Solani, ὁ δέ legentis, sive ipse eius auctor sit, sive aliunde hauserit; quod fere suspicor, quia notis suis non inseruit: sed tum potius mutato accentu ὁ δέ demonstrative legerem. Non tamen reiicio vulgatam; sed mallet, ubi si praeferas, αὐτὸς mox ei subiici, quam οὗτος, ideoque magis ad ὁ inclinarem. REITZ.

ead. l. 16. Ἀσπάζομαι) Sic pro amplector, delector, Alciph. I, Ep. 3 f. ἀσπάζομαι ἀδεῖα βίον, amplecti motu expertem vitam. Idem I, Ep. 4, p. 20, Εἰ τὴν πόλιν ἀσπάζη, si urbem amas. REITZ.

Pag. 22. l. 8. Γεγεννημένων) Supra c. 10 huius Differt. idem Iuntinae mendum indicavimus, quae γεγεννημ. uno tantum v habet, ut hic iterum; sed cum versu proximo γεννήσαντος tamen recte exhibeat, facile erat hunc errorem detegere. REITZ.

ibid. Οὐχ ὅπως) Monebat in marg. Graev. Hemsterhusius, adeundum Dukerum ad Thucyd. III, p. 194, n. 31, quem su-

pra pro Lapf. c. 4 iam indicavimus. Iam vero, quia hic satis est spatii, inferere lubet: Οὐχ ὅπως ζημιούην, ἀλλὰ μὴδ' ἀτιμάζειν, verba sunt Thucyd. L. III, c. 42. Ad quae ille: Οὐχ ὅπως faepissime dicitur pro *non modo non*, sequente negatione in posteriore membro orationis. Lucian. ὑπὲρ τοῦ ἐν τῇ προσηγ. πταισμ. c. 4, καὶ οὐχ ὅπως Θεοίς, ἀλλ' οὐδ' ἀνθρώποις δεξιοῖς πρέπον. Sed non minus sine ea. Thucyd. I, 35, Τῶνδε οὐχ ὅπως κωλυταί ἐχθρῶν ὄντων — γενήσεσθε, ἀλλὰ καὶ — δύναμιν προσλαβεῖν περίεσθε. Lucian. Abdicato, h. l. ἀλλ' οὕτως — οὐχ ὅπως — μείζονα τὰ δίκαια &c. Itaque in his particula negans non potest suppleri ex sequenti membro, quod de hoc loco Thucydidis dicit Portus in Var. Lect. Eadem in lingua Latina est ratio particularum *non modo*. Haec ille. Exempla autem alia addi possent ex L. Bos de Ellips. pag. 332. Sed libellus ille omnium in manibus merito versatur. Latina exempla dedi, atque unde ex aliis, qui id iam dudum egere, peti possint, indicavi in libro de Ambiguis, Tit. NON, p. 380 & seq. Unde nihil repetam, nisi hoc, adiri quoque posse Dukerum nostrum ad Flor. III, 20, 3, p. 664. qui modeste refutat Perizonium ad Sanct. Min. IV, 7, 5, existimantem, *non modo* pro *non modo non* dici non posse, nisi sequente particula negativa. REITZ.

Pag. 24. l. 11. Οὐδὲ τοῦθ' ὁ νομοθέτης φησὶ, ὅ, τι ἂν τύχῃ ὁ πατὴρ αἰτιασάμενος, ἀποκηνυτέτω) Sic, non ὅτι, scribendum. Neque id dicit legislator, pater, quodcunque tandem criminatus, abdicet. IENS. Quod sic dividi pro vulgato ὅτι volebat Iens. id in Par. iam ita editum erat. In Iunt. autem Solanus manu sua dividerat. In Hag. ed. in duo quidem verba diremtum est, sed sine commate. REITZ.

Pag. 25. l. 4. Τί τῶν πάντων αἴτια;) Αἰτιᾶ. MARCIL. Ferri vulgata lectio αἴτια non potest. Legendum necessario, ut Marcilius suadet, & nos correximus, αἰτιᾶ. B. 2. αἰτιᾶται, minus concinne. SOLAN. Αἰτιᾶ) Facile obsecundavi Marcilio & Solano sic legentibus, pro vulgato αἴτια, quia id plane necessarium. Immo & sciam videtur legisse Erasmus, vertens, *quod accusat*, etsi verba τὰ μετὰ ταῦτα δὲ in versione neglexit. REITZ.

ead. l. 11. Οὐ, φησιν) Melius sic interpungitur. Vide locum huic similem in Dearum iudicio seu Θ. Δ. XX, c. 4. (iam c. 9.) SOLAN. Nemo intelliget, quid Solanus velit, dicens, melius sic legi, & conferendum cap. 4 Dial. Dear. Iudic. inscripti; ideo paucis dicam, quid sit: erat in aliis edd. sic interpunctum, ἀπαιτεῖς, οὐ φησιν. In aliis ἀπαιτεῖς; οὐ φησιν unde is fecit ἀπαιτεῖς; Οὐ, φησιν quod sine haesitatione sic edi curavi, etsi

Lucian. Vol. V.

A a

vulgata quoque satis intelligi sine mutata distinctione poterat, at nunc melior tamen est. Quod autem idem supra occurrere ait, id solam ed. *Iunt.* respicit, quam ille secutus fuisset, si sibi Lucianum edere contigisset. Verum recte Hemst. ibi ab *Iunt.* lectione recessit, & *οὐτω* pro *οὐ* dedit; vid. § 9 Dear. Iud. non c. 4. Nam alia nunc est facta paragraphorum sive capitum divisio: Solanus enim non satis commodè illa distribuerat, fateor; cuius tamen divisionem deinceps ubique retinemus, propter permultas citationes, quarum numerus alioquin ubique foret mutandus, ad quod otium non superest. REITZ.

Pag. 26. l. 4. Καλέους) P. solus hanc vocem exhibet omnino necessariam. SOLAN.

ead. l. 10. Ἐπεὶ τοι ἂν τῷ γράφειν πατρὸς προστάτῃ, ταῦτα μὲν, τέκνον, γράφῃ &c.) *Γράφει* habet quocum Basileenf Aldina; perspicue tamen, velut optime Florentina, *γραφῇ* scribendum; quod observavit quoque interpretes, *Iam si cui patri praecipiat pater, Haec pingē, fili, non illa* &c. Paulo post, *ἄρα ἂν ἀνάσχοιτο* legendum. Exciderat in sequioribus τὸ, ἂν, quod antiquiores servant. IENS. *Γραφῇ* emendandum, post Vorstium & Iensium, duximus, reluctantibus frustra libris, in quibus *γράφειν* scribitur. In *Fl.* ed. tamen recte *γραφῇ*. SOLAN.

ead. l. 15. Το δὲ τῆς ἱατρικῆς, ὅσον σεμνότερον ἔστι) A conditione artis medicae, cuius studium erat olim cum primis honorificum, ut Galenus & Erasmus comprobant. COGN. Conf. quae mox de privilegiis medicorum sequuntur, versus fin. huius c. At servos fuisse medicos ICi probant ex L. 3 C. comm. de Leg. *Sexaginta solidis aestimatos medicos utriusque sexus*, citante consult. Zurkio ad Cic. Orat. pro Deiot. c. 6, qui dicit: *Philippum medicum servum regium — esse corruptum*. Eod. cap. sub fin. *Id tibi, & medico callido, & servo, ut putabat, fidei, non credidit*. Contra, a servitute eos liberare conatur doct. Vink, in Amoenitt. Literario-medicis, servos illos chirurgos tantum fuisse dicens. Sed haec disquisitio integram dissertationem postulare: quare breviter dicam: distinguenda tempora, distinguendae nationes. Apud Graecos certe ab antiquioribus temporibus medici honoratiores fuere, quam apud Romanos. Multi medici fuere fervi, non omnes. Cicero I de Off. c. 42, Medicinam & Architecturam ab illiberalibus & fordidis artibus seiungit, & honestam ac liberalem medicorum artem vocat. Charicles, Tiberii Caesaris medicus, cum eo in convivio accumbebatur; vid. Sueton. in eius vita c. 72. De varia medicorum conditione vid. Cellar. antiquitt. medicas, p. 39, 40.

& seqq. ubi plures indicat auctores, qui super hac re scripsere. Prodiit etiam nuper in Germania libellus, *Medicus a servitute liberatus*, quem tamen oculis subiicere nondum licuit. REITZ.

Pag. 27. l. 2. Προνομίαν) Vorstius frustra προνομίαν suo Codici adscripsit. SOLAN. Cap. seq. iterum sic occurrit, ubi tamen diphthongum *ei* in *Ald.* quoque expressam delevit eadem manus, quae variationem προνομίας adscripserat: hoc tamen loco idem intactum reliquit; nec ego quidquam mutatum velim. REITZ.

ead. l. 17. Πατρικῆς) Locus haud dubie corruptus; qui tamen sic interpungendo, levique additione voculae καὶ ante ἀτελής quadantenus sanatus videatur. SOLAN. Non capiet lector, quid Solanus sibi velit, dicens, sic interpungendo; nisi moneam, in ed. *I.* ante πατρικῆς comma tantum fuisse, quod is in punctum minus mutavit. Sed in *Par.* tamen iam aderat illud punctum. Ego vero & alterum comma, quod ante ἡδεσθαι in edd. erat, plane sustuli. Contra servavi alterum comma, quod post ἄμοιρος recte in *Par.* fuit, cum in *I.* punctum ibi esset. Non tamen adspernarer καὶ planioris stili causa ab Solano insertum, ut legas, ἄμοιρος καὶ ἀτελής ἡ τέχνη. Verum non plane necessarium id videtur, modo rursus aliud comma, quod post ἄμοιρος est, deleas, nimirum legendo: πατρικῆς δ' ἀνάγκης ἄμοιρος ἀτελής ἡ τέχνη· immunitis illa ars compulsionis paternae expers est. Et hoc ipsum tamen significatur, etsi comma post ἄμοιρος maneat. REITZ.

Pag. 28. l. 4. Ὑπὲρ τῆς τέχνης, εἰ καὶ σοῦ διδασκόμενου) Vitruvius in praefatione libri VI sic scribit: Alexis poeta Comicus dicebat, Athenienses ob eam rem esse laudandos, quod, cum omnium Graecorum leges cogant, parentes ali a liberis, Atheniensium non omnes, sed eos tantum, qui liberos artibus erudiissent. Ita Plut. in Solon. COGN.

ead. l. 6. Καὶ ταύτην) Male sanae hic edd. in quibus omnibus illud καὶ deest. Nos ex ingenio, sed fidenter tamen in manifesta, inseruimus. SOLAN. Hic Solano morem gessi in recipiendo καὶ, quia maior hic est necessitas, quam supra. REITZ.

ead. l. 11. Μεμάθηκά σοι — οὐδὲν παρὰ) Transponantur. GUYET. Mens Guyeti videtur haec esse, legendum nempe ordine mutato: καὶ ὅμως αὐτὴν μεμάθηκά σοι, οὐδὲν παρὰ σοῦ πρὸς τὸ μαθεῖν ἔχων, καὶ πρῶτος αὐτῆς ἀποτέλεστας. Et sic sane sensus vulgatae non cohaerens fit apertissimus. Ac parum mihi temperavi, quin ita edi curassem. Nihil enim facilius accidere potuit, quam ut integer versus a librario omissus, dein

margini additus, ab eo, qui postea rursus descripsit, uno ordine ferius, quam par erat, fuerit insertus. Sed quia & alio modo potest sanari, ut mox post Gesnerum dicam, nihil in contextu mutare sum ausus. REITZ.

ibid. Πρώτος αὐτῆς ἀπολέλαυκας) Non bene ista continuantur, πρώτος αὐτῆς ἀπολέλαυκας, οὐδ' ἐν παρὰ σοῦ πρὸς τὸ μαθεῖν ἔχων, *primus artis medicae, quam ego didici, fructum percepisti*, O pater, *nihil habens a te ad discendum filius*. Nec est, quod dicas, nominativum hic poni pro genitivo consequentiae: nihil enim minus contorta erit, & minime Lucianea oratio. At erit digna Luciano, si deleta unica literula, quam librario debere puto, sic legamus & interpungamus, καὶ πρώτος αὐτῆς ἀπολέλαυκας. Οὐδ' ἐν παρὰ σοῦ πρὸς τὸ μαθεῖν ἔχων. Τίνα διδάσκαλον κ. τ. λ. Hoc certe in interpretando secutus sum. Nec obscura fuit cuiquam sententia. GESN. Non infitior, emendationem a Gesnero propositam ita corrigere vulgatam, ut sensus sic melior prodeat; nec dubitarem sic edere, si filius adhuc discens inducatur: sed cum non amplius sit discipulus, at iam in arte magister, magis naturalis & simplex fit oratio Guyeti more in ordinem redacta. At si ordinem inverti non placet, pro ἔχων possis legere παρέχων. Nam παρὰ facile omitti potuit propter satis prope praecedens παρὰ: ita ut παρέχων tum ad patrem pertineat, sensusque sit, *primus artis meae fructum percepisti; nihil a te (de tuo) ad discendum praebens*. Παρὰ enim sic usurpari, T. I iam diximus, & Perizon. ad Ael. V. H. 2, 13 med. laudavimus; ubi is παρὰ τοῦ Ἀνύτου docet ita exponendum, *ea quae ab Anyto profecta sunt*. Habes hic, lector, tres coniecturas: tu elige Gesneri aut Guyeti emendationem, quas meae praepono. REITZ.

Pag. 29. l. 4. "Οτ') Videtur Vorstius illud ὅτ' accepisse pro ὅτι positum, ideoque correctionem quaesivisse. Sed est pro ὅτε, *cum, quando*, positum, & rectius quam ὅτ' de tempore enim quaestio hic est. REITZ.

ead. l. 6. Τοῦ γε) Pro hoc τότε habent P. & L. sed ne tum quidem recte se habet hic locus. Ego δυνάμενον legendum censeo; neque vulgatam repudio. SOLAN.

ibid. Ἀπαιτεῖσθαι δυνάμενος) *Reposcere possem*. Verte, *reposci*. GUYET.

ibid. Δυνάμενος) Δυνάμενον legendum putabam, ut ad patrem referatur. Hic enim est, qui gratiam repetere non poterat, non filius. Sed idem efficitur, si ἀπαιτεῖσθαι non media voce, sed passiva accipiatur, cuius rei exempla in promptu sunt. GESN.

ead. l. 13. Τὸ δουλεύειν) Et si primo intuitu multum adblan-
ditur lectio Codicum τοῦ pro τὸ exhibentium; vulgatam ta-
men edd. lectionem praetulerim; non modo quia mox καὶ τὸ
iterum sequitur, ideoque prius τὸ necessario etiam retineri ne-
cesse est; sed etiam, si & alterum τὸ in τοῦ mutassent iidem
Codices. REITZ.

ibid. Τὸ πάντα καλεῖουσιν ὑπηρετεῖν προσδεωκότες) Necessa-
rio legendum προσδεωκότες. GRON. In nota Gronov. antea
editum erat, eum velle προσιδεωκότες; quod tamen cum ope-
rarum tantum culpa admissum sit, & in variantt. & in eius
nota mutavi in προσδεδ. Ac fateor, non displicere eius conie-
cturam. REITZ.

Pag. 31. l. 7. Γὰρ) Ed. I. sola hanc vocem exhibet. SOLAN.

ead. l. 9. Τὰ δὲ — ῥαδίως ἀλισκόμενα) De corporibus intel-
lige, non de morbis. Ἀλισκόμενα quod attinet, vide infra c.
28, εὐαλωτότερα. SOLAN.

Pag. 32. l. 4. Ἀναφύεται) Ratio postulat, ut, Mf. volente,
legas, ἀναφύεται εὐθαλῆς, οἶμαι, καὶ εὐτροφος, καὶ πολύχους
καρπὸς, proveniet, rigo, fructus laetus, bene nutriens, copiosus: non
ἀναφύεται, ut editi. Mox idem Codex πρὸς τε γένου διαφορὰν
pro vulgato διαφορὰν, recte, & ratione diversitatis morbi, quia
diversi longe sunt morbi muliebres, & viriles. GRAEV. Ἀναφύσε-
ται praeter Mf. Gr. L. etiam ed. Iunt. vide Συγγ. c. 2. SOLAN.

ibid. Εὐθαλῆς) Si quis dubitet, num iniuria fiat editionibus
principibus Fl. & I. in reiicienda earum lect. εὐσταλῆς, confe-
rat supra Zeux. c. 4 pr. & infra de Dom. c. 4, aliaque. REITZ.

ead. l. 14. Διαφορὰν) Mf. Gr. P. & B. 2. Alii omnes libri
διαφορὰν, prave. SOLAN.

Pag. 33. l. 4. Εὐαλωτότερα) Confer supra c. 27. SOLAN.

ead. l. 9. Κατολισθαίνουσιν) Conf. sup. Quom. Hist. c. 1.
SOLAN.

ead. l. 11. Τοῦνμέσῳ) P. & L. τῶν ἐν μ. Sed nescio, an sic satis
etiam consulatur integritati huius loci. SOLAN. Nescio, quid
difficultatis obversetur Solano; nisi forte ex pristina versione
sensum ab Graecis abeuntem non capiens, ideo etiam Grae-
cam vulgatam male se habere existimarit. At melior illa certe
est lectio Codicis P. modo recte construas. Τοῦνμέσῳ enim
signif. spatium medium, sive intervallum, quod intercedit; adeoque
& discrimen, quod interest inter res vel homines, ut hic: cu-
ius significationis exempla Lexicographis notata non repe-
tam, neque constructionem indicabo ex versione Gesneri iam
fatis apparentem. REITZ.

ead. l. 16. Ἔστι, καὶ ὄν) Ineptissime legitur, ἀλλὰ χάριτας ὥσπερ ἔστι, καὶ ὄν τῇ φύσει, τὸ δυνατόν ἐφ' ἑκάστου σκόπει. Quid enim Graecis ὥσπερ ἔστι καὶ ὄν; Mf. optime. ὥσπερ ἔστι καὶ ἐν φύσει, sed cum distinxeris, quod natura distinctum est, quid in quoque praestari possit considera. GRAEV.

ibid. Ἐν G. P. & L. recte. Fl. & Ald. ὄν. Reliquae ὄν. SOLAN. Non reddam rationem lectionis mutatae: res enim ipsa loquitur. Quod autem Solanus dicat, Aldinam habere ὄν adspirare, Aldinam alteram intelligat oportet: nam Aldina prima ὄν spiritu leni habet aequae ac aliae. REITZ.

Pag. 34. l. 9. Παρανοεῖν, καὶ παραπαίειν, καὶ λυττᾶν, καὶ μεμηνέναι) Benedictus debuerat hic anxie exprimere omnes copulativas, ut quatuor furorum vocabula & species ostenderet. Quod cum non fecerit, non aliter Latina concepit, ac si auctor duo inter se differentia opponere voluerit. GRON.

ead. l. 15. Γέροντας) L. recte. In aliis γέρονσι, quod tamen servari etiam propter ἐμπειροῦσα, quod mox sequitur, poterat. SOLAN.

Pag. 35. l. 5. Κατ' ὀλίγον) Haec sententia, uti a nobis & ed. Fl. factum est, erat interpungenda; contra quam in reliquis libris fit, in quibus κατ' ὀλίγον cum praecedenti coniunctum legitur. SOLAN. Quod Solanus de mutanda interpunctione monet, idem Gesnerum in versione iam sponte praestitisse video. Vulgo enim sic male divisum legebatur: ἢ ὀργὴ κατ' ὀλίγον, ταῦτα ὑποτ. &c. REITZ.

Pag. 37. l. 1. Ἦν) Sic infra Δημοσδ. Ἐγκ. cap. 44, μὴδ' ἢν ἑμαυτὸν ἑταῖρα τάξιν λιπών. SOLAN.

ead. l. 4. Ἐπομιμνήσκεις) Quia Parisinam correxi, quae ὑπομιμνήσκει habebat, dixerit aliquis, cur ergo proximum ἐπισπᾶ quoque non in ἐπισπᾶς mutas? Sed respondeo tironibus, ἐπισπᾶ iam esse secundam personam ab ἐπισπάομαι. Ceterum novi, in forma media & passiva Atticos etiam secundas personas in ei terminare, ut Aristoph. Plut. 60, χαλεπῶς ἐκπυνθάνει, μορῶς ἐρρωγας: ibid. 1056, βούλει — πρὸς μὲ παῖσαι; pro βούλει. Et Equit. 1362, τὰ δ' ἄλλα, φέρ' ἴδω, πῶς πολιτεύσει; cetera vero, dic age, quomodo ordinabis? Et ubi non? Quamvis & eis forment, ut ibid. Pluto 21, Οὐ γὰρ με τυπτήσεις; (nisi hoc malis activae formae esse a τυπτέω, quod tamen nihil refert) non tamen in omnibus verbis promiscue, sed constantius in verbis βούλομαι, οἶομαι, ὁφίομαι; verum & παρέξει Evang. Luc. VII, 4, pro παρέξη. Item θρηνησεί pro θρηνησῇ, quod ex Sophocl. Ai. 638 profert Maittaire de Dia-

lectr. p. 63 ed. Haganae, five aliquo modo nostrae, ubi plura exempla vide. Ideoque nec ὑπομιμνήσκει reiicerem pro ὑπομιμνήσκη, ab medio ὑπομιμνήσκει deductum, nisi principum edd. cum omnibus reliquis consentientium hic maior esset ratio habenda, quam unius. Praeterea activa forma ὑπομιμνήσκω hic verior, quam ὑπομιμνήσκει; cum hoc sit recordor, illud, in memoriam revoco alteri: quod in ἀνασπάω magis indifferens. Sic mox medium & activum rursus coniungit Noſter, διαταίνη καὶ βοᾷς dicens. REITZ.

IN PHALARIN PRIOREM.

Pag. 38. l. 1. ΦΑΛΑΡΙΣ) Declamatio, quam rhetor scripserit. Fingit autem, taurum aeneum a Phalaride Delphos dono Apollini missum, quem Timaeus, teste Pindari Scholiasta ad Pyth. I sub finem, ab Agrigentinis submersum fuisse tradidit. SOLAN.

ead. l. 11. Μάλιστα δὲ παρ' ἡμῶν) Male pro ὑμῶν, ut recte interpreſ. GRON. Pro ἡμῶν Ald. & Basf. anni 1543 habet ὑμῶν id quod hic omnino requiritur; idque iam per se viderat Gronovius. Poſius in Flor. ὑμῶν. Apud omnes quidem Graecos talis, qualis sum, haberi ante omnia cupiam; at maxime apud vos, o Delphenses, quandoquidem & sancti estis & Dei Pythii afflores. IENS. ὑμῶν) Etſi Salm. ed. ἡμῶν habet; tamen errorem tantum, operarum culpa admiſſum, eſſe, ex verſione eiufdem apparet, quae vobis exhibet, aequae ac Pariſinae verſio. Magis mirere, qui Graeviana ed. eundem errorem adeo fideliter ſecuta ſit, ἡμῶν etiam per vobis reddens; quod tamen facile ignoſcerem, niſi nimis frequenter ſic factum viderem. REITZ.

ibid. 10. Οὐκ) En iterum varietatem fruſtra quaefivit Solanus; non tamen ſine cauſa id inveſtigavit; nam videtur quaefiſſe, nam additum alicubi μάλλον inveniretur: verum id ſatis per ſe intelligi, ſupra iam monuimus ad Diſſert. pro Lapſ. c. 12. Confer infra cap. 8, & Gall. c. 18, ὅσα δὲ ἂν ἐπιζῶμι, ubi, ſi meminero, plura colligam; quia nonnullis talia fruſtra ſpecta ſunt. REITZ.

ead. l. 12. Πάρεδροι) Qui in eodem folio ſedent, eiufdem honoris imperiique participes, de Diis non modo uſitatum, ſed & de mortalibus, quos ad Deorum dignitatem eveſtos συνθεβνους & παρédρους vocabant, quod compluribus veterum auctoritatibus firmat Iac. Elſn. ad Apocal. III, 21, quem admiſſe non pigebit. REITZ.

ead. l. 13. Ὁμορφιοὶ τοῦ Θεοῦ) Οἱ ὑπὸ τῇ αὐτῇ στέγῃ ὑπάρχοντες. BOURD.

in Schol. col. 2. l. 5. Συνοικεῖ) *In συνοικῷ* mutarat Solan. non addens, unde habeat. Non visum fuit obsequi, quia tum & praecedens *παρεδρεύει* aequè in *παρεδρεύω* mutandum fuerat: at si hoc rectum est, ut est, etiam alterum verum erit. Sed totum hoc & compluria alia Scholia vix describi merebantur. REITZ.

Pag. 39. l. 11. Αὐθέκαστον) Ἀπροβούλευτον, ἀπαρχάλλυπτον, ut ap. Hesych. Ceterae huius vocis significationes huic loco non conveniunt. BOURD. Αὐθέκαστον, οὐδείς) Vid. Th. Mag. v. Οὐδείς, qui Οὐδείς Atticos, Οὐθεῖς Hellenas scribere ait. Sed & adi eundem v. Αὐθέκαστος, ubi haec Luciani verba sic citat: Λουκιανὸς ἐν τῷ Φάλαρις πρῶτος βίαιον δὲ, ἢ σκαῖον, ἢ ὑβριστικόν, ἢ αὐθέκαστον οὐδείς ἀπεκάλει μς. Ubi in posterioribus verbis ab Luciano, ex quo Magistri lectio corrigenda est. REITZ.

Pag. 40. l. 8. Ταῦτ') Mallem τὰ αὐτά. Coll. ταῦτα συνεπαιν—. SOLAN.

ead. l. 12. Ἡ πόλις) Nullum dubium, quin ex Mf. cum Anglicano, tum meo, scribendum sit ἡ πόλις δὲ ἀστασιαστος, *civitas erat sine seditionibus*, hoc est, civitas erat tranquilla & pacata, sedatis omnibus turbis, diffidiis, & tumultibus. Laudar illam felicitatem, quae consecuta sit eius principatum. Atqui non laus est, si legas ἀπαρρησιαστος, ut in editis legitur, sed maximum tyrannidis malum, cum civibus libertas loquendi adimitur. GRAEV.

ead. l. 13. Ἀπαρρησιαστος) Anglic. ἀστασιαστος. BOURD. Ἀστασιαστος A. G. P. & L. pro eo, quod in impressis omnibus est, ἀπαρρησιαστος. SOLAN.

Pag. 41. l. 7. Προεστῶτων) Suspicor, Lucianum scripsisse *προεφεστῶτων*. Nempe ait Phalaris, se, cum videret, urbem ipsam negligentia eorum, qui ante se praefuissent, perditam, multis depeculantibus, immo diripientibus publicam pecuniam, aquarum eam ductibus recreasse, & aedificiorum instaurationibus exornasse. Sic statim magistratus dicuntur οἱ ἐφεστώτες & praefectus ὁ ἐφεστώς. IENS. Non quidem spernerem, quod Iens. affert, *προεφεστῶτων*; sed quia constans est vulgata lectio, nec absurda, nihil muto. Cur autem idem Iens. scribat *προεφεστῶτων* & *ἐφεστώτων* penultima correpta, non video: propemodum tamen & Solanum abstraxisset, qui in *l. ω* iam deleverat, & *ο* supra scripserat, quod tamen deinde,

edd. consultis, rursus delevit; ideoque & ego omnes edd. evolvi, vidique *ω* recte in omnibus conspici. Nam cum contrarium sit, ex ἐφεστηκότες & ἐφεσταότες, quae recte penultima brevi scribuntur, in crasi decet fieri syllabam longam; sed forsan menti eius obversabatur primigenium ἐσταότες, ideoque non dedita opera & alterum correpte scripsit, qualia cuiusvis facile excidere possunt, & mihi quoque excidisse interdum non dubito. Si tamen exemplis aliunde desumtis opus est, vid. Evang. Matth. VI, 5, ἐστῶτες προσεύχεσθαι. Apocal. X, 5, εἶδον ἐστῶτα. REITZ.

Pag. 42. l. 2. Δορυφόρων ἐπιπέμψεις) De eo, quod Scholiae moner, vide Tac. Annal. III, 44. SOLAN.

ead. l. 4. Ἀκούσαι) Non absurda esset Scholiae ista interpretatio passiva; si haec de se *audiri* noluisse Phalarin, hic locum habere posset; sive ubi id exponendum foret, *aversor haec alios audire de me*: quod minus aptum. Verum passiva quasi potestate, eodem modo, ac *male audire* apud Latinos, supra habuimus Nigrin. cap. 22, ubi ἀκούειν pro *vocari* positum Bourdelotius docet: quod tamen eodem redit, si active sic exponas, *audire te sic* ab aliis scil. *nominari*. Aperitius tamen passiva potestate Prometh. c. 1, πηλοπλάθος ἀκούειν, *figulus vocari*, & sic passim, quae dabo, ubi necessitas exigeret; nam satis haec sunt vulgaria. REITZ.

ead. l. 9. τοῦτ' ἐζήτουν ἔτι κἀγὼ) Ita interpungendum esse, monuit Th. Wopkens in Lectt. Tull. p. 296, (edd. enim Salm. & Amst. male sic habent: τοῦτ' ἐζήτουν ἔτι κἀγὼ μὲν &c.) quia, ut recte quidem ait ille, id vult Lucianus: *Utque non amplius tali aliqua administratione indigeret civitas, id spectabam praeterea. Atque ego ineptus hisce rebus occupatus eram, cum illi iam &c.* Verum antiquiores edd. ut Iunt. Par. Hag. illud punctum iam habebant, nec dubito, quin & aliae; in versione Benedicti quoque distinctio recte facta est, quam cum & Graeviana retinuerit, facile erat vel inde videre, Benedictum iam recte legisse, sed omissionem in Graecis typos theae deberi: unde forsan evenit, ut Solanus varietatem ne quidem notaverit. Quod autem ἔτι vertit *praeterea*, bene facit. REITZ.

ead. l. 10. Ἀρχαῖος) Pro *inepto, deliro*, (i. e. nimis simplicis antiquitatis homine, ut optime convertit Gesner.) Aristoph. Nub. 912, — σὺ δὲ γ' ἀρχαῖος εἶ, *tu delirus es*. Quod vide multis probantem Spanhem. ad eiusd. Aristophan. Plut. 323. Idem in voce Κρονικὸς obtinere, vid. apud eundem ibid. ad v. 381, — Κρονικαῖς γνώμας. Et ad Callim. in Pallad. v. 100, p.

609 & 610, ubi in utramque partem Κρονικὸς νόμος, de lege; quae potior est, & Κρονικὸν de obsoleto, inepto: quod in libello de Ambigg. tit. *Antiquus* iam indicavi. Sed & confer Bos & Hemsterh. ad Lucian. Nigr. c. 3 f. REITZ.

Pag. 43. l. 11. Ἐγὼ δὲ ἐνταῦθα ἤδη ὑμᾶς, ὦ Δελφοί, ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ θεοῦ νῦν τῷ λογισμῷ γενομένους, ἀξιῶ περὶ τῶν τότε πρακτέων μοι συμβουλευσαί) Perperam haec vertit interpres: Proinde tuas, o Delphi, cum in eodem metu cogitatione versari fisis, puto, vos mihi de rebus tum agendis consilium dedisse. Nihil potuit a mente loquentis alienius proficisci hac tam stulta versione. Redde, Ego vero hic vos, Delphenses, qui nunc animis eundem illum metum potestis concipere, velim mihi consilium vestrum, quid tum agendum mihi fuerit, impertiaitis. IENS.

ead. l. 13. Ἀφυλάκτως) Forſan ἀφύλακτος. SOLAN.

Pag. 44. l. 7. Γυμνὴν ἤδη ὑπέχειν τὴν σφαγὴν) Pater adscripsit γυμνὴν. Sic certe vult & versio apud Basileenses, *nudus a crientis civibus caedem sustinerem*. Benedictus contumacior, ac potius nudam caedem sustinere. Opinor, mentem Luciani fuisse, potius autem nudum iam iugulum porrigere, ut alibi dicit ὑπέχειν τὴν χεῖρα. GRON. Minime cum Gronovio patre γυμνὴν pro γυμνὴν legerem, qui ad versionem potius, quam ad verum sensum Graeca accommodavit. Recte quidem interpretem Benedictum reprehendit, quod reddiderit, *nudam caedem sustinere*; sed neque nudus caedem sustinerem commodum hic sensum facit: σφαγὴ enim, ut recte Gronov. filius ait, hic iugulum significat, vid. testimonia supra notata ad Tyrannic. c. 13, adeoque nudum iugulum praeberē, quod in versionem recepi, recte dicitur; nec opus est, totus homo ob id sit nudus: sic nudam cervicem praeberē nota locutio. Et quamvis nudum bonis spoliatum velis intelligere, qui id ex hac argumentatione colligas? Et quid opus, si vulgata & sana est & constans? REITZ. Laudo non mutatam constantem lectionem, nec immutatam versionem meam reprehendo. Sed quid viderim, indicare licet. Nempe sumtum e libro putabam γυμνὴν illud Gronovianum, quod etiam in Hagenoënsis exemplaris margine, quo in interpretando usus sum, annotatum observabam. Itaque σφαγὴν ὑπέχειν accepi, ut δίκην, τιμωρίαν, κόλασιν, εὐθύνας ὑπέχειν. Valde mihi familiare esse peccare, novi. Hic non valde peccatum a me esse, aequi homines, spero, iudicabunt. GESN.

ead. l. 8. Ἐν ὀφθαλμοῖς) Gaudet hac locutione Homer. ut Iliad. A, 587, Μὴ σε, φίλην παρ' ἐοῦσαν, ἐν ὀφθαλμοῖσιν ἰδοίαι

Θεινομένην. Et Γ, 306, — ἐν ὀφθαλμοῖσιν ὁρᾶσθαι. Item Σ, 135 &c. In quibus tamen pleonasmum praepositionis ἐν statuere possis, quia saepissime ὀφθαλμοῖσιν ἰδεσθαι sine praepositione dicit. In Nostro tamen non adeo simplex est pleonasm. sed signif. *coram videre*, nec praepositio commode abesse poterit. At si totum ἐν ὀφθαλμοῖς tamen pleonasmum esse statuas, quod ὁρᾶν sufficiat, non nego quidem: verum aio tamen neutrum esse otiosum: quod quisque facile intelligit. Alioqui & ὀφθαλμοῖς abundaret apud LXX, Gen. 3, 6, ὅτι ἀρεστὸν τοῖς ὀφθαλμοῖς ἰδεῖν. Conf. infr. Pseudom. c. 39. REITZ.

ead. l. 11. Ἐκ τῶν ἐνόντων) Τὰ ἐνόντα non esse, *quod superest*, ut vulgatus vertit, in Evang. Luc. XI, 41, neque satis accurate redditum a Belgis per *id, quod inest*; sed significare, *quantum res, five facultates ferant, — quam maxime fieri possit*; vide doctentem L. Bos in Exerc. Philol. ad Ev. Luc. l. c. Ubi & haec Luciani verba addere non oblitus est, quae ille sic reddit: *mihi ipsi vero, quantum possim, in futurum securitatem comparare*. REITZ.

ead. l. 13. Συνεβουλευσατε ἂν) Benediēt. infelicitur verterat, *hoc, sat scio, consilium mihi dedistis*. Rectius Obsopoeus, *haec — suasseis*. Esse enim hoc aoristis inprimis familiare, ut eorum indicativus subiunctive sit interpretandus, (quod hic vel ex addita particula ἂν facile erat videre) permultis docet Ienſ. Lectt. Lucian. pag. 28 - 30, ubi Benedictum ob hanc versionem reprehendit. Quae quia nimis longa, non addam. Unum tamen, quod postea manu sua addidit Iensius, subiungam ex Hom. Il. N, 301, ubi — ὅστ' ἐφόβησε ταλάφρονά περ πολέμιστα, male vulgo vertitur *terret*, cum significet, — *qui terreat, quantumvis impravidum bellatorem*. Cui addo Il. Z, 73, Ἐνθα κεν αὔτε Τρῶες ἀρηϊφίλων ὑπ' Ἀχαιῶν ἱλιον εἰσανέβησαν, ἀναλκείησι δαμέντες Εἰ μὴ — ubi satis manifestum est, εἰσανέβησαν esse, *intro ascendissent, i. scandissent muros*, quia εἰ μὴ sequitur. Demosth. de Cor. p. 520 f. ed. Par. Οὗτος τ' εἰ δίκαια ἐποίησιν, οὐκ ἂν — ἐβλαπτε καὶ διέβαλλεν. Et Herodian. 2, 3, 12. Adde Nostrium Zeux. c. 5, ubi ἐπῆνεσα quoque *laudaverim* vertendum, non, *laudavi*; vel saltem, *laudare soleo*, ut Gesn. fecit. Et Long. Past. I, pag. 20, βῆδ' ὡς ἂν ἐκεῖ λύκος ἀληθινὸς ἔλαθε, i. e. *lateat, latere possit*: & 2, p. 54, ἴσως δὲ καὶ τῶν ἀληθῶν τε ἐπραξαν, εἰ μὴ &c. Aelian. V. H. XII, 1, p. 658 ed. Periz. minor. Εἶπεν ἂν τις, λαλούσης αὐτῆς, ἀκούειν Σειρήνος. Conf. supra Tim. c. 9, ubi ἡγανάκτει indignaretur, pro ἀγανάκτοι, & ποιήσομεν pro ποιήσοιμεν contra Fabrum defenditur. REITZ.

Pag. 46. l. 3. Καὶ — πέτρα) Mala distinctione hic laborabat

Salm. ed. quare eam interpunctionem secutus sum, quam antiquiores edd. agnoscunt. REITZ.

ead. l. 5. Καταγελάσσεσθε) Sic ed. *Iunt.* nisi quod, operarum credo incuria, *καταγελάσασθε* habet. In reliquis simpliciter *γελάσσεσθε*. SOLAN.

ead. l. 11. Ὁμοίως) *Lege ὁμῶς*. SOLAN.

Pag. 47. l. 2. Ἀργούς) Vide Plut. *περὶ τοῦ* El. 200. Inter sapientes enim, quorum sententiae Delphis inscriptae legebantur, duos tyrannos numerat Cleobulum & Periandrum. Pro *ὦν* *ἔ.* in *Iunt.* est *ὥς* *ἔ.* quod videtur ex *ὥστε* *ἔ.* formatum. Sic Dem. p. m. 144 C. SOLAN.

ead. l. 7. Ὅσῳ πρὸς ἀνάγκην ἐξηγ.) Addiderat marg. Graev. Hemsterh. consulendum Duker. ad Thucyd. VI, p. 435, no. 5. Id feci, vidique eum ad fin. c. 89, ubi editum legitur *ὅσῳ καὶ λοιδορῶμαι*, malle legere *ὅσῳ* &c. ut hic ap. Lucian. & alibi; quod intellecto *μᾶλλον* nihil tum desit ad sensum, quem esse mancum credebant interpretes Thucydidis. Et quia Codices nonnulli cum Scholiaste illud *ὅσῳ* habent, non video, cur dubitarit Duker. id in contextum recipere. Intellectum autem *μᾶλλον* post *ὅσῳ* vid. etiam supr. ad c. 1 huius Phalar. aliisque locis ibi indicatis. Et vide mox iterum *ὅσῳ* — *ἐκλόπτωμεν*, ubi pro *μᾶλλον*, *πλείους* ex altero membro supplendum. Adde Herodian. 2, 3, 17. REITZ.

ead. l. 11. Ὅσῳ &c.) Haec pagina ex epistolis Phalaridis. BOURD. i. e. p. ed. Parif. quae ab *ὅσῳ* incipiens ad med. c. 10 sese extendit. REITZ.

ead. l. 13. Φέρειν) Vitii suspectum est mihi illud *φέρειν*. Excusat Phalaris obiectam sibi vulgo crudelitatem, primo ex instituto sapientissimorum legislatorum, qui suppliciis & poenis sumendis plurimum tribuerint; metu namque poenarum ubivis continendos esse subditos; idque eo magis, ubi quis invitis civibus impere. Sibi vero tantum puniendorum maleficorum, seseque ipsi opponentium, quotidie succrescere numerum, ut res Hydrae videatur similis. *Quanto enim plures, pergit, exscindimus, tanto plures animadvertendi renascuntur identidem nobis necessitates, sive occasiones. Cogimur autem — ac id quod identidem succrescit, evellere, & profecto exurere cum Iolao, si confirmatum imperium habituri simus.* Apparet, nihil minus hic, quam *φέρειν*, congruere. Neque vero, qui identidem contumaces *ἐκλόπτει καὶ ἐπικαίει*, illos ullo modo fert, patitur, tolerat. An legendum *ἐπρίζειν*, *demetere*? Id certe optime respondet *τοῖς*, *ἐκλόπτειν* & *ἐπικαίειν*. De Iolao, qui Hydrae Ler-

naeae ἀναφυομένας κεφαλὰς ἐξuffit, vid. Apollod. II Biblioth. IENS. Suspectum fuit Iensio illud φέρειν, pro quo legendum censuit δαρίζειν, demetere. Equidem leviori mutatione malim legere δέρειν, caedere. L. BOS. Nisi placet verbo φέρειν hic tribuere auferendi significationem, ut II. B, 302, — οὐς μὴ κῆρες ἔβαν θανάτοιο φέρουσαι, ubi Scholiastes quoque φέρουσαι interpretatur ἀποφέρουσαι nisi, inquam, hoc placet, videndum, an non fuerit in libris antiquis ἀφαιρείν. GESN. Si tolerandi, perseverandi sensu accipias, stare poterit vulgata; molestus enim ille labor est & ad quem patientia maxima requiritur, ubi id, quod amputaveris, continuo renascitur: quo sensu notum est φέρειν πόνους, id quod non mera est passio, sed & actionem involvit, veluti & πᾶσχειν de eo, qui facit, Demosth. adversus Leptin. p. Paris. 562 A. ὅτι παντάπασιν φύσεως κακίας σημεῖόν ἐστιν ὁ φθόνος· καὶ οὐκ ἔχει πρόφασιν, δι' ἣν ἀντύχη συγγνώμης ὁ τοῦτο πεπονθώς. Quia omnino pravitatis naturae indicium est invidia; nec ulla causa est, ob quam, qui talia facit, (i. e. homo invidus) veniam adipiscatur. Ibi πεπονθώς non est, qui invidiam subit aut patitur, sed qui alteri invidet. Licet passio non adeo excludatur, quin animus invidi dolorem aut perturbationem experiatur. Sic Herodian. I, 17, 22, εἰώθει δὲ — τοῦτο πᾶσχειν ὁ Κόμμοδος ὑπὸ Κραιπάρης· quod ibi facere recte vertitur, quia somnum capere, quieti se dare, intelligitur, ubi aequae implicita est faciendi atque patiendi facultas. Confer I Ver. Hist. 4. Immo potius Hemsterh. ad Prometh. f. ubi τί ἀνπάθοιμι plane pro quid faciam? Nemini tamen hoc obtrudo: nam cum φέρειν modo sit asferre, ut ap. Long. Paft. III, p. 125 ed. Iungerm. δεόμεθα Νύμφης φερούσης τι μᾶλλον· modo etiam significet auferre, (eodem modo ac Latinum ferre, quod modo est asferre, modo auferre, ut in Ambigg. satis diximus) ideo posteriore hoc sensu cum Gesn. accipere malim. Nam & hinc φέρειν ἀλλήλους, spoliare se invicem, vel potius latrocinia exercere, praedas agere; vid. Scholiast. Thucyd. ipsumque Thucyd. I, c. 7. Locum Hom. II. B, 302, Iens. etiam postea adscripsit, & vulgatam sic stare posse, addidit. REITZ.

in Schol. col. 1. l. 5. Παρὰ δ' ἅτα) Apophthegmata haec in versus redacta legas in Antholog. L. I, c. 86, 6, p. m. 247:

Ἑπτὰ σοφῶν ἑρέω κατ' ἔπος πόλιν, οὐνομα, φωνήν.

Μέτρον μὲν Κλεόβουλος ὁ Λίνδιος εἶπεν ἄριστον·

Χίλων δ' ἐν κοίλῃ Λακεδαιμόνι, γυνῶθι σεαυτὸν·

Ὅς δὲ Κόρινθον ἔναϊε, χόλου κρατέειν, Περίανδρος·

Πιττακός, οὐδ' ἐν ἄγαν, ὃς ἔην γένος ἐκ Μιτυληνῆς·

Τέρμα δ' ὄρᾱν βίβωμο, Σόλων ἱεραῖς ἐν Ἀθήναις·
 τοὺς πλεόνας κακίους δὲ, βίας ἀπέφηνε Πριηνεύς·
 Ἐγγύην φεύγειν δὲ, Θάλῃς ὁ Μιλήσιος ἦν δα.

Haec addere visum fuit, ut appareat, Scholia satis cum his concordare. REITZ.

Pag. 48. l. 1. Ἰόλεων) De Ioleo vide Plut. p. 35 C. SOLAN.

Pag. 49. l. 3. τοῦτο βουλοῖμην ἂν) Depravatissimus hic locus est, quem si quis expedire queat, magnas a me initurus est gratias. 1) enim, affirmat illud βουλοῖμην, quod negare oportuit tyrannum. 2) abundat εἶναι. 3) ἀδίκως σῶζειν τ. ἐ. incommode admodum dicitur, pro δικαίως κολάζειν. Lego igitur οὐ βουλ. donec ab aliis meliora in medium proferantur. Accipere, quam facere, praestat iniuriam, inquit Cicer. Tusc. V, 19, ubi doctissimus enarrator, ex decreto Socratis hoc esse ait, qui ap. Platonem in Gorg. p. 290 ait, εἰ ἀναγκαῖον εἴη ἀδικεῖν ἢ ἀδικεῖσθαι, ἐλοῖμην ἂν μάλλον ἀδικεῖσθαι ἢ ἀδικεῖν. SOLAN.

ead. l. 14. Φιλανθρώπως προσφέρομαι) Vid. L. Bos in Ep. ad Hebr. XII, 7, ὡς υἱαῖς ὑμῖν προσφέρεται ὁ θεός. Ubi monet, προσφέρεσθαι τινι, esse se gerere erga aliquem, tractare aliquem, & hunc Luciani locum aliaque testimonia affert. Sed usque adeo hoc obvium est, & quidem cum dativo personae, ut multa familia proferre liceret, veluti ex Ael. V. H. XII, 27, ἡμερώτατά, φασί, τὸν Ἡρακλῆν προσενεχθῆναι τοῖς ἑαυτοῦ πολεμίοις. Et ex Herodian. IV, 7, 8, χρημάτων ἐπιδόσεις, αἷς ἀφειδῶς προσεφέρετο αὐτοῖς. At haec iufficiant. Sed, quod rarius, etiam cum accusativo Diod. Sic. XIX, p. 299 ed. Bas. μήποτε — προσενέγκηται τὴν παρθένον Σηριωδῶς. REITZ.

Pag. 50. l. 3. Πυθαγόρας) Vixit Pythagoras circa Olymp. LX. De Phalaridis aetate vide, quid Rich. Bentleius scripserit. SOLAN.

ead. l. 13. Πέρilaος) Qui Perilaus Luciano, is Plutarcho, Plinio, Ovidio, & aliis Perillus audit. Vide Plut. 561 f. Apud Scholiastem Pindari Perilaus etiam scribitur, ad Pyth. I sub finem. SOLAN. Tam saepe eodem modo scriptum in proximis capitibus occurrit, ut non verisimile sit, ubique aberratum esse; alioqui considerari meretur, num Πέρillaος pro Πέρilaος recipi queat. Nam Perillus Latinjs poëtis audit ubique. Πέρilaος vero frater regis Casandri est, de quo Plutarch. Mor. p. m. 486. Et cum Gefner. quoque nihil in versione mutarit, nec ego quidquam hic mutassim; quamvis Suidas ex Demosthene etiam Πέρillaος afferat, quod iisdem verbis habet Harpocration pag. 287. Cum neuter tamen indicet, qualis Perillus De-

moestheni intelligatur, inde nihil conficitur; sed Latinorum & posteriorum Graecorum scriptorum *Perillus* ex Περίλαος contractum videri posset. Immo ad quam Demosthenis orationem pro Ctesiphonte, i. e. *de corona*, provocant Suidas & Harpocrat. eam pervolvi, nec tamen Περίλλου, sed Περιλάου ubique mentionem ab eo fieri cognovi, ita ut utriusque lectio mihi iam sit suspecta. Nam & eiusdem *Perilai* meminit Demosthen. compluribus aliis locis, qui est Megarensium proditor, nec quidquam cum hoc tauri fabro commune habet. Plutarchus vero de Fortun. Rom. pag. m. 315 C. Πέριλλος δὲ τέχνη χαλκουργός habet. Ita ut verisimile sit, Πέριλλος ad Latinum idioma conformatum esse, dum Περίλαος genuinum nomen Graecum est. REITZ.

Pag. 51. l. 8. Καὶ ἀνοίξας) Legend. interpr. Perf. BOURD.

ead. l. 11. Προσθιέναι) Ἀντὶ τοῦ προσθίβει. Attic. BOURD. Προσθιέναι — πῦρ δὲ ὑποκαίειν κελύειν) Quod *Fl.* quoque habere dicit Solanus, id habent & aliae, & recte; infinitivus enim est pro imperativo; exempla sunt obvia. Hom. Iliad. E, 261, — σὺ δὲ — Αὐτοῦ ἐρικακέειν, tu vero ibi cohibe. Hippocrat. Aph. 10, S. I, Ὁκόσοισι μὲν οὖν αὐτίκα ἡ ἀκμή, αὐτίκα λεπτός διαίται, & ibid. iterum, ubi tamen δεῖ commodè intelligitur. Adde Aphor. 19, 20, & alibi. Et ut in illo Homeri μέμνησο intelligere queas, ita alibi κελύειν omissum statuere pro lubitu licet. Vid. fratris G. O. Reitzii Belg. Graeciss. pag. 386, qui plura congeffit, unde aequè atque ex his Hippocratis patebit, non solis Atticis familiare esse hoc loquendi genus. REITZ.

ibid. τοὺς αὐλοὺς τοὺςδε) Sic Long. Paft. 2, p. 67, μέμνησαι τοῦ πεδίου τοῦδε, καὶ τῶν Νυμφῶν τῶνδε. Similes articuli & pronominum repetitiones vid. supr. ad Dial. Mar. III, § 2. Et Ver. Hist. I pr. Et alibi non semel. REITZ.

ead. l. 16. Ὡς τὸν μὲν κολάζεσθαι, σὲ δὲ τέρπεσθαι μεταξὺ καταλούμενον) Haec ultima vox in mendo cubat. Silet ad eam interpres, nec emendavit, vix exprimere tentavit. Καταλέω est molo, mola frango, qui significatus non convenit huic loco. Lege meo periculo κατακηνλούμενον, id est, delenitum, sensu manifesto & apto. PALM.

ead. l. 17. Καταυλούμενον) Hic vero mirari subit eruditissimi viri caecitatem, cui tam turpiter prava unius editionis scriptura imposuit, neque apud interpretem observavit *inter modulandum*, quod ad veram manu quasi ducebat. Eo magis etiam, quod *Par. ed.* quae recte habet, inspexisse videtur, cum paginam adscribat, in qua invenitur hic locus. Iterum usur-

pat Ὀρχ. cap. 2, & Δικ. c. 17. SOLAN. Καταυλούμενον esse in *H. B.* 2. *Fl. Ald. Fr. P. & A.* sed male καταλούμενον in *B.* 3. notaverat Solanus in marg. *Iunt.* quae etiam recte καταυλ. At non opus erat tanta perquisitione: ubi enim in re tam manifesta tres quatuorve edd. conveniunt, ibi ceterarum errores in censum vocari nihil est opus. Melius tamen operae erat, quod in eodem marg. addidit, conferri posse Π. Ὀρχ. cap. 2, & Δικαστ. c. 17, ubi idem verbum occurrit. At nota Palmerii, tanto conatu, sed irritò, hunc locum emendantis, ei ansam dedit inquirendi; quare iam laudo Solani diligentiam, & addo, etiam καταυλούμ. legi in *Ald. & Salm.* ac miror alterum nullam edit. contulisse; quod si fecisset, facile detexisset, credo, errorem tantum typographicum esse illud καταλ. pro καταυλ. Quod autem de interprete ait, eum siluisse, liceat mihi animadvertere, in Parisinae versione ab Obsopoeo concinnata tamen hoc verbum sic redditum, *inter modulandum*, & a Benedicto, *modulatione delecteris*. At his scriptis, video in notis Solani eadem contra Palmerium notata. REITZ.

Pag. 53. l. 5. Ἐν καλῷ τοῦ ἱεροῦ) Non est, ut interpretes, in eleganti delubro; sed in loco templi conspicuo. Sic in *Navig. ἐν καλῷ τῆς πόλεως*. Aelian. V. Hist. L. 2, 13, ἐν καλῷ τοῦ θεάτρου, supple χωρίῳ. Haec L. Bos in notis Mss. Eadem habet in libello de Ellipsi, pag. 164. Ibique & alia similis ellipseos exempla. REITZ.

Pag. 54. l. 6. Δωριεῖς) Vide Thucyd. SOLAN.

ibid. Προήσεσθαι) Sic impressi omnes. P. & L. προσέσθαι & sic Dem. 173 A. μὴ προσέσθαι τὸν πόλεμον εἰς τὴν χώραν. Sed elegantius hic futurum videtur. Saepissime usurpat Nostrer. Φαλ. β, c. 3, N. Δ. XXIII, Ἐρωτ. c. 1, & Πητ. c. 16. SOLAN.

IN PHALARIN ALTERUM.

Pag. 55. l. 2. Πρόξενος) Differentiae inter πρόξενον & ιδιόξενον multae, quas tradunt Grammatici. BOURD.

ead. l. 3. Ἰδιόξενος) Adducit Thomas Magister hunc Luciani locum in voce ιδ. sed miserum in modum interpolatum additione δ' Ἀπόλλων. Pro Phalaride secundo etiam primum dicit. Quae, si lubet & vacat, in eo emendato. SOLAN.

Pag. 56. l. 6. Δημιουργούς) Deest in Anglic. Cod. BOURD. Suidas quidem δημιουργούς vocari ait τὰ δημόσια ἐργαζομένους. Sed nondum habemus, quod plene satisfaciatur. Idem cre-

do innuit, quod Livius diferte docet de magistratu Achaeorum sic dicto; vide XXXII, 22. Confule etiam Demosthen. Diog. Laërt. p. 42 F. & Platonem, ex quo habet, in Apol. & adde Thucyd. V. 47. SOLAN.

ead. l. 11. Καὶ ὅσον τοῦ τὰ ἤδη ἀνατιθέμενα συλᾶν, τὸ μὴ δὲ τῇ ἀρχῇ τ. α. β. ε. ἀσεβέστερον) Plane non ut apud Lucianum in Graecis patronus Phalaridis, sic in Latinis quoque interpres ratiocinatur, cuius collectio longe infra efficaciam prioris: qui non id evincit, non minus impium factu fore, si volentibus dedicare auferatur potestas, quam si dedicata auferantur, sed altius se efferens in id laborat, ut pro certo affirmet, longe magis impium factum fieri ab eo, qui potestatem volenti dedicare praecidat, quam qui dedicata auferat; & quanto gravius ille peccat, in tanto peius peccatum induci Delphos. In fine huius paginae μισθὸν τῆς εὐσεβείας erronee vides veri praenium impietatis, quod mirum, qui ex Obsopoeo imitetur Benedictus. GRON.

Pag. 57. l. 4. Προσπομπέων) Conf. Phal. I vers. fin. & Dial. Mort. XXIII vers. f. REITZ.

ead. l. 9. Εὐδία) Sic L. melius, quam quod in reliquis est εὐδία. SOLAN.

Pag. 58. l. 7. Χρὴ δὲ τὰ μὲν τοιαῦτα, μὴ δὲ τοῖς πεπονημένοις φάσκουσι πάνι πιστεῦειν διηγουμένοις. ἀδελαν γὰρ εἰ ἀληθῆ λέγουσιν, οὐχ ὅπως αὐτοὺς, μὴ ἀ ἐπιστάμεθα, κατηγορεῖν) Pro μὴ ἀ meliori ordine ἀ μὴ antiquiores editiones omnes, ut ex sua Basileensi notavit Gronovius, qui iure quoque castigat hic interpretem, reddentem ultima, etenim incertum est, verane dicant, siquidem non possunt non criminari ea, quae explorata habemus. Αὐτοὺς pendet a χρὴ, quod praecessit. Οὐχ ὅπως significat nedom. Verba, ἀδελαν γὰρ εἰ ἀληθῆ λέγουσιν, includenda sunt parenthesi. Vertendum autem, oportet vero, ut talia ne iis quidem, qui ea se passos esse dicunt, narrantibus magnopere accedamus, (incertum enim est, num vera dicant) nedom ut ipsi ea, quae nesciamus, accusemus. IENS.

ead. l. 9. Οὐχ ὅπως αὐτοὺς μὴ ἀ ἐπιστάμεθα κατηγορεῖν) Benedictus, siquidem non possunt non criminari ea, quae explorata habemus. Itane? Immo contra, quis poterit ea criminari, quae explorata habeo? Et haec quidem sunt Benedicti. Nam in Basileensi editur οὐχ ὅπως αὐτοὺς ἀ μὴ ἐπιστάμεθα κ. & vertit Obsopoeus, ne quo modo eos, de quibus nihil certi nobis compertum est, iniuste sceleris accusemus. Certe haec lectio & vorum series videtur melior, & exponenda Latine, (pendet autem ab pra-

cedenti $\chi\rho\eta$) *nedum ipsos, quae ignoramus, criminari*, quod nempe fiebat proponenda hac deliberatione. GRON.

ibid. $\alpha\upsilon\tau\omicron\upsilon\varsigma$) Sic P. H. & B. 2. In reliquis $\alpha\upsilon\tau\omicron\upsilon\varsigma$. Versio nostra sensum aperiet prioribus interpretibus ignotum. (verto enim, *nedum ipsos, quae ignoramus, criminari*.) SOLAN.

ibid. α $\mu\grave{\eta}$) Nullam hic varietatem notaverat Solanus noster; cumque Iens. indicet $\mu\grave{\eta}$ & legi, idque recte immuter, evolvi edd. sed cognovi, veteres P. I. B. 2. H. &c. iam sic habuisse, solamque adeo *Salm.* eiusque affeclam *Amst.* male dedisse $\mu\grave{\eta}$ &. REITZ.

ead. l. 13. τ' $\acute{\alpha}\lambda\lambda\alpha$) Etiam supra monuimus, I. & alias quod nonnullas τ' $\acute{\alpha}\lambda\lambda\alpha$ circumflectere. Quod non imitatur, quia id in $\acute{\alpha}\lambda\lambda\omicron\varsigma$ & $\acute{\alpha}\lambda\lambda\alpha$ non fit, nec igitur per accessionem particulae $\tau\epsilon$ accentus mutabitur; elisio enim per se non facit syllabam longam. Et cum apostrophus tantum sit reiectio vocalis brevis, eiusmodi elisio, quae fit in duabus vocibus concurrentibus, non est eiusdem naturae, atque crasis & contractio in uno verbo. Margo A. 1. rectius τ' $\acute{\alpha}\lambda\lambda\alpha$ habet. Ignoscet lector has minutias persequenti. REITZ.

Pag. 59. l. 4. $\Pi\acute{\epsilon}\tau\rho\alpha\varsigma$ $\gamma\epsilon\omega\rho\gamma\omicron\upsilon\mu\epsilon\upsilon$) $\Pi\upsilon\theta\omega\acute{\nu}\alpha$ $\tau\epsilon$ $\pi\epsilon\tau\rho\acute{\eta}\sigma\sigma\alpha\upsilon$ vocat in catalogo Homerus. Haec adscripta erant in marg. *Ald.* Wesselingi. REITZ.

ead. l. 5. $\text{"}\omicron\mu\eta\rho\omicron\upsilon$) Vid. II. B, in Catal. vers. 26, & Schol. I, 405. Homer. l. c. $\Pi\upsilon\theta\omega\acute{\nu}\alpha$ $\tau\epsilon$ $\pi\epsilon\tau\rho\acute{\eta}\sigma\sigma\alpha\upsilon$. Ibi enim Scholiastes docet, *Pythona* eandem esse cum *Delphis*, quae recentior appellatio est. SOLAN.

ead. l. 12. $\text{"}\acute{\alpha}\sigma\pi\alpha\rho\tau\alpha$ — $\kappa\alpha\iota$ $\acute{\alpha}\nu\eta\rho\omicron\tau\alpha$) Quae citra nostram operam casu nobis eveniunt, $\acute{\alpha}\sigma\pi\alpha\rho\tau\alpha$ $\kappa\alpha\iota$ $\acute{\alpha}\nu\eta\rho\omicron\tau\alpha$ contingere dicunt Graeci. Id in *Paraf.* & *Rhetor.* *Discal.* natum a fabula insularum Fortunatarum, de quibus Homer. *Odyss.* IX, Horat. & *Lucianus.* *COGN.* Homer. *Od.* I, 109. SOLAN.

ead. l. 13. $\text{"}\acute{\epsilon}\lambda\lambda\eta\sigma\iota\nu$) Solus L. hanc vocem suppeditat sensui omnino necessariam. SOLAN. Haec vox in marg. *Ald.* Wesseling. ita adscripta legitur, ut potius pro $\acute{\alpha}\lambda\lambda\omicron\iota\varsigma$ substituenda, quam insuper adiungenda videatur: & haud scio, an Codex L. non etiam sic habeat; ut enim $\text{"}\acute{\epsilon}\lambda\lambda\eta\sigma\iota\nu$ probum est, ita iam adiecto $\acute{\alpha}\lambda\lambda\omicron\iota\varsigma$ carere posse videmur. Quia tamen Solanus sic vult, morem gessi. At cum pro certo affirmare non queam, num ipse hunc Codicem inspexerit, an eius collationem tantum ab alio acceperit, dubito, num $\tau\omicron\iota\varsigma$ $\acute{\alpha}\lambda\lambda\omicron\iota\varsigma$ $\text{"}\acute{\epsilon}\lambda\lambda\eta\sigma\iota\nu$ $\acute{\alpha}\gamma\alpha\theta\alpha$ & in eo legatur, an $\tau\omicron\iota\varsigma$ $\text{"}\acute{\epsilon}\lambda\lambda\eta\sigma\iota\nu$ $\acute{\alpha}\gamma\alpha\theta\alpha$ solum; ideoque fere alterutrum parenthesi inclusissem. Sed quia amplius delibe-

ranti melius visum, si utrumque coniungatur, quia se sic vere Graecum facit, suosque Acragantinos Siculos partem quasi adhuc Graeciae esse fatetur, a quibus se seiungeret, si ἄλλοι abesset, ideo utrumque iam adesse malui. Sic Demosth. saepissime ἄλλους Ἕλληνας ait, ut in Or. de coron. p. 486 D. & 476 C. &c. Etsi ibidem Graeciam & Graecos interdum ab Atheniensibus distinguit, ad Hellada propriam respiciens. At Phalaridem suos cives Graecis annumerare, patet supra ex I Phal. c. 6, ὅτι Ἕλληνες — εἶναι λέγετε: c. 7, παρ' ὑμῖν τοῖς Ἕλλησι. Adde c. 14. Ideoque ἄλλοις Ἕλλησι optime se habet. REITZ.

Pag. 60. l. 1. Καὶ τὰ δεύτερα, μετὰ τὸν δῶδον, καὶ εὐποροῦμεν, ἡμεῖς τιμώμεθα ὑφ' ἀπάντων, καὶ εὐδαιμονοῦμεν) Qui ferio haec verba legit, mirum si non mirifice perturbata deprehendat; id nempe renovatis debemus editionibus. Sed veteres, καὶ τὰ δεύτερα μετὰ τὸν δῶδον ἡμεῖς τιμώμεθα ὑφ' ἀπάντων, καὶ εὐποροῦμεν, καὶ εὐδαιμονοῦμεν, ac secundum Deum Apollinem, nos ab omnibus honoramur, & opulenti & beati sumus. IENS. Μετὰ τὸν δῶδον καὶ εὐποροῦμεν Salm. ed. alieno loco: ceterae enim edd. εὐποροῦμεν uno versu serius proferunt, & cum εὐδαιμονοῦμεν coniungunt. Quam varietatem cum non annotarit Solanus, eam hic addimus, quo Iensii correctio melius intellecta confirmetur. REITZ.

ead. l. 10. Φιλοκρινεῖν) Rectius fortean φυλοκρινεῖν, ut est in Angl. Cod. per stirpes donaria discernere: sequitur enim, καὶ γεναλογεῖν τὰ πεμπόμενα. BOURD. Φιλοκρινεῖν proba lectio. Vide Ἀποκρ. c. 4, quamvis ibi Fl. φυλ. ut hic A. habeat. SOLAN.

Pag. 61. l. 12. Τὸ κατὰ τὸν δῶδον) Probe notanda haec phras. SOLAN.

ead. l. 13. Αἰεὶ) Quod magis poëticum videretur, pro vulgari αἰεὶ, ideo edd. perquisivit Solanus, & ego reliquas pervolvi, atque eodem modo habere cognovi. Sed & supra idem sic habuimus circa fin. 2 Ver. Hist. vel initium Tyran. REITZ.

ead. l. 14. Ποιήσωμεν) P. H. B. 2. Alii ποιήσωμεν. SOLAN.

ead. l. 15. Μὴδὲ πώποτε) Etsi confundi solet cum μὴδέποτε, plus tamen est: nam hoc *nondum*, illud *nunquam* signif. in illo Diogen. Laërt. cuius verba, aliud agens affert Solanus ad 2 Ver. Hist. cap. 18, Ἐρωτηθεὶς ποῖω καιρῷ δεῖ γαμεῖν; εἶπε τοὺς μὲν νέους μὴδέποτε, τοὺς δὲ πρεσβυτέρους μὴδὲ πώποτε. Quod autem ex eo tempore Pythius nunquam reddat oracula, vid. Plutarch. de Oraculor. defectu T. II, p. 409. & seqq. REITZ.

Pag. 62. l. 9. Ἐτι) Melius videtur cum sequentibus coniungi. SOLAN.

ibid. Αὐτὸν καθιστάται) F. Guyet. etiam monuerat, vulgatum αὐτὸν in αὐτὸν mutandum: quod vidi, postquam ipse iam mutaveram. REITZ.

ead. l. 10. Παρ' αὐτοῦ) An ἄλλου; GUYET. Si cum antecedentibus coniungas, paulo melius se res habebunt. Sed an sana sint haec, dubito. SOLAN.

ead. l. 12. Βιωτὸν) Sic nude pro *vivendum* etiam alibi Noster utitur. Ita ἀβιωτὸν quoque Euripid. Herc. fur. 1257, — ἀναπτύξω δέ σοι Ἀβιωτὸν ὑμῖν νῦν τε καὶ παροιθεν ὄν. REITZ.

IN ALEXANDRUM.

Pag. 63. l. 1. ΑΔΕΕ.) Duos eiusdem aetatis ab hoc diversos memorat M. Aurel. I, 10, 12. Galenus etiam tertii meminit, VIII π. τῶν γινωσκ. SOLAN. Vide Dodwelli Dissert. Iren. II, p. 215. LA CROZE.

ead. l. 3. Ὡ φίλτατε Κέλσε) Is est Celsus, philosophus Epicureus, qui contra Christianos scripsit, & contra quem scripsit Origenes. Videndus Valesius ad Eusebium. MENAG. Plures fuisse Celsos, monuerunt iam viri docti. I. Celsi sub Hadriano Iurisperiti meminit Spartianus: qui idem alterum, ut puto, Celsum ab eo memorat occisum. Vide etiam Xiphil. 256 D. Duos Epicureos agnoscit Origenes: alterum sub Neronem, sub Hadriano & deinceps alterum, (p. 8 contra Celsum) his verbis, Δύο δὲ παρειλήφαμεν Κέλσους γεγονέναι Ἐπικουρείους· τὸν μὲν πρότερον κατὰ Νέρωνα, τοῦτον δὲ κατ' Ἀδριανὸν καὶ κατωτέρω. Qui posterior procul dubio hic noster est, cui Lucianus librum hunc suum inscribit. Omnia enim concurrunt. Primo *aetas*. Sub Hadriano enim natus ad Commodi usque tempora facile vitam produxerit, quo imperante liber hic scriptus est. Secundo *secta*: Epicureus enim hic summus, ut ex toto hoc libello, praecipue tamen ex ultimis verbis, patet, qualem & Origenes suum describit, qui id ei passim vitio dat, p. 8, 10, 16, 97, 131, 141, 159, 200, 213, 232. Tertio *liber contra Magos*, quem suo diserte Lucianus assignat, c. 21. Origenes autem, utpote remotior, dubitanter, cum ait p. 53, ὁρᾷς ὡς διὰ τούτων οἰονεὶ παραδέχεται μαγείαν εἶναι, οὐκ οἶδα εἰ ὁ αὐτὸς ὢν τῷ γράψαντι κατὰ μαγείας βιβλία πλείονα. Pluribus enim libris hoc argumentum, ut ex utroque patet, traiecit. SOLAN. De aetate Celsi male sensisse videtur Dodwellus in Dissert. Iren. & in notis ad fragmentum Phil. Sideae. LA CROZE.

ead. l. 4. Ἀλεξ. τοῦ Ἀβων.) Fuit eo tempore Alexander qui

dam Sophista, *Peloplaton* dictus, cuius historiam Philostratus scripsit in vitis Sophistarum p. 570. Sed is a Luciani Alexandro diversus, quamquam forma speciesque utrique fere una. Sed nec patria convenit, nec vitae genus. Hoc tamen notatum volui, quia similitudine formae in utroque, a Luciano & Philostrato descriptae, & nescio quibus aliis deceptus, primo unum eundemque fuisse, ipse putaram. Mirum autem est, Philostratum, hominem valde superstitiosum, cum Sophistae vitam scriberet, nihil omnino de propheta adfuisse. Abonotichiram non ideo tantum vocat, quia ibi sedem oraculi sui fixerit, sed quia inde oriundus erat. Vid. c. 9, 11 & 12. SOLAN.

ead. l. 5. Καὶ ἐπιτομία αὐτοῦ) *Ἐπιτομία* vox a librariorum putilagine, pro Attica *ἐπιτομία*. Lexicographi tamen eam obtrudere, quasi prox, sive proba vox esset. Henricus Stephanus recte omisit. Patet autem quoque hoc ipso inferius Luciani dialogo, ubi est *ἐπιτομία*. MARCIL. *Ἐπιτομίας* L. *Iunt.* ed. & aliae recentiores non multae. In reliquis *ἐπιτομίας*. SOLAN. *Ἐπιτομίας* verum esse, vide infra hoc Dial. c. 22. REITZ.

ead. l. 6. Μαργαρίτας) Confer supra Deor. Dial. 2. Et infra Dial. proximo Alex. c. 17, 25 ac 43 f. & 54. SOLAN.

ead. l. 9. Εἰς κακίαν) Angl. *in κακία*. BOURD.

ead. l. 13. Ἀνύσιον βουστασίαν) Allegoria proverbialis in hominem aut rem maiorem in modum inquinatam, qua etiam usus est in Fugitivis. COGN.

Pag. 64. l. 10. Ἐν — δεατρῷ ὑπὸ πίθηκ.) Confer infra huius Dial. c. 44, & infra Tox. c. 59. SOLAN.

ead. l. 13. Καὶ Ἀρρίανδρος γὰρ) Scripsit is, teste Simplicio, non solum dissertationes Epicteti, verum etiam Enchiridion. MENAG. Hunc Luciani locum adducens Vossius, quod in viro tam diligenti mireris, in Catalogo operum Arriani, historiam, cuius hic meminit Lucianus, omisit. Sub Hadriano floruisse dicit, & probat idem vir eruditissimus. De eo etiam quasi mortuo loquitur hic Lucianus. Nam de libro ipso Apologia intelligenda est. Vide Xiph. in Hadrian. 264 B. Ad Marci usque tempora deducit Photius Bibl. C. 58, pag. 53. Vide etiam Suidam. Circa annum Christi 134 Cappadociae praefuit. Dio 69, pag. 794; quo tempore *Ponti Euxini. Periplum* Hadriano inscripsit. SOLAN.

in Schol. col. 2. l. 2. Κατὰ τοῦτον ἦν) Fallitur Graeculus. Notum enim est, Epictetum Neronis tempore vixisse. Vide Suidam. CLER. Ad Antoninos usque vitam produxisse Epictetus traditur; vid. not. ad *Ἀπαιδ.* c. 13. SOLAN.

Pag. 65. l. 1. Τιλλιβόρου) Huius an meminerint alii scriptores, me latet. SOLAN.

ead. l. 4. Οὐ Μινύαν μὲν) Quae sit illa Mimya regio, iuxta cum ignarissimis ignoro. Μινύας γὰρ dicta est aliquando Orchomenus in Boeotia, sed quam longe ab Asia, toto Aegaeo mari intercedente, nullus ignorat. In Pamphylia fuit quaedam regio, quae Μυλία dicebatur, non Μινύας. Sed & haec nimis longe ab Ida & locis, ubi sua latrocinia exercebat Tilliborus ille. Tu, Lector, si mihi credis, leges confidenter Μυσίαν. Nam Mysiae provinciae mons Ida erat in Asia, si Asiae vocem latius accipias, & satis vicina Asiae proprie dictae. Ideo nulla est ratio dubitandi, quin nostra emendatio sit vera & proba. PALM. Τὴν τῆς Φρυγίας. Steph. GUYET. Eadem nota, iisdem verbis in ed. Graev. Menagio adscribitur, quam modo ex Guyeti nott. Mss. exhibeo. REITZ.

ibid. Μινύαν) Scholiastes hic legendus. Sed prior ille Minyas apud Homerum in Catal. v. 18 in Boeotia est, atque adeo a posteriore non diversus. SOLAN.

ead. l. 13. Πρόσδετον) Quomodo id deprehensum sit, infra narrabit cap. 59. Sic κομῶν προσδέσεις inter muliebria lenocinia apud Philostratum recensentur pag. 931, ubi interpres & hunc Luciani locum apposite adducit & Clem. Alexandr. Paedag. I, 3, p. 218. SOLAN.

ead. l. 15. Τὸ γοργόν) Τὸ σεμνόν, φοβερόν. GUYET.

Pag. 66. l. 4. Ζεὺ ἀποτρόπαιε) Recte secundum Theologiam gentilium. Quod autem Clemens Alex. 12, 2, — habet προτροπαίους, mendosum est, & ἀποτρ. legendum. Quod diligentem & eruditum eius editorem non fugiet, credo. SOLAN.

ead. l. 5. Πολεμίοις) Sic Gall. § 30, ἐχθροῖς οὕτω πλουτεῖν γένοιτο. Aeschylus Prometh. vinet. Ἐρ. χλιδᾶν ἔοικας τοῖς παρούσι πῆμασι. Πρ. χλιδῶ; χλιδῶντας ὥδε τοὺς ἐμοὺς ἐγὼ Ἐχθροὺς ἰδοίμι. Ex quo Plaut. Asin. Act. 3, Sc. Agedum. Ar. Hem, adspecta, rideo? utinam male qui mihi volunt, sic rideant. Sic Terent. Eunuch. Act. 4, Sc. 3. Albin. Conf. ad Liv. Urbs gemit, & vultum miserabilis induit unum. Gentibus adversis forma sit illa, precor. Idem Albin. etiam. BOURD.

ead. l. 13. Κέρκωπας — Εὐρύβατον) Nobiles facinorosi. Meminit horum & Aeschines adversus Ctesiphontem: οὔτε γὰρ Φρυγῶνδας, οὔτε Εὐρύβατος, οὔτε ἄλλος οὐδεὶς πάποτε τῶν πάλαι πονηρῶν τοιοῦτος μάγος καὶ γόης ἐγένετο. Vid. Erasmus ad proverbium, ne in Lampyrum incidas. COGN. Vide Ovid. Metam. XII, f. 2. SOLAN.

ibid. Εὐρύβατον) Vide Erasmus in proverb. *εὐρυβατεύει*
VORST. Scholiastae hic parum notus. SOLAN.

ibid. Φρυγῶνδαν) Pravitate notum fuisse Schol. ait. SOLAN.

ibid. Ἀριστόδημον) Quem Aristodemum intelligat, nescio:
plures enim sunt huius nominis Tyranni; vide Scholium.
SOLAN.

ead. l. 14. Σώστρατον) Eum intelligit, de quo supra N. Δ.
XXX. Vide etiam Δήμων. c. 1. SOLAN.

ibid. Ρουτιλιανῶ) Sic legit interpr. ex Cod. Flor. BOURD.
De hoc apud hunc multa deinceps: apud alios nihil invenio,
quamvis clarissimus illa aetate fuerit. SOLAN.

Pag. 67. l. 1. Ὑπὲρ αὐτοῦ) *Lege αὐτοῦ.* GUYET. Αὐτοῦ B. 2.
In reliquis prave αὐτοῦ. SOLAN.

ead. l. 5. Πρὸς αὐτὸν) Παις ἦν πρὸς αὐτόν. Sic Terent. *Nihil
ad nostram hanc*, Eun. II, 3, 69. Et paulo post plenius, *ne com-
parandus ad illum est.* Exempla Graeca passim quoque obvia.
Vid. fratris carissimi G. O. Reitzii Belg. Gr. p. 519. REITZ.

ead. l. 9. Ἐπὶ διαβολῇ — οἷς ἔγωγε οὐκ ἀντ.) Hic locus ap-
prime notandus, quo Luciani ingenium, scriptorumque eius
consilium atque institutum nosse discas. Ex animo enim quin
hic sit locutus, cur dubitetur nulla causa est. Cur ergo, in-
quies, si de magnis illis viris tam magnifice senserit, perpetuis
eos insectatur calumniis? Dicam: sub eorum persona eos ple-
rumque petebat, qui nomen eorum vitae flagitiosissimae prae-
tendebant. Reliqui fere ioci sunt, eximiis illis viris nequa-
quam fraudi, si lector sapiat, futuri. Vid. c. 25. SOLAN.

ead. l. 11. Πολλοστὸν — μέρος) Utitur hoc Luciani testimon.
Duker. ad Thucyd. VI, 86, ubi πολλοστὸν μέρος nonnulli
Codd. habent. Sed & πολλοστημέριον dici, ut editum in Thu-
cyd. vid. Polluc. L. IV, segm. 165. REITZ.

ead. l. 13. Ποικιλωτάτην) Vitiose legitur, ὅλως γὰρ ἐπὶ νήσῳ
μοι, καὶ τῷ λογισμῷ διατύπασον ποικιλωτάτην τινὰ ψυχῆς
κράσιν. Ratio linguae postulat ποικιλωτάτην. Id alibi observa-
tum, vel potius non corruptum, apud Nostrum: ut de Salta-
tione c. 31, πλὴν ὅτι ποικιλωτέραι αὐταὶ εἰς. IENS. Ποικιλωτά-
την Iensii emendatio, ut Ὀρχ. c. 31. SOLAN.

Pag. 68. l. 2. Βουλήσεως) Ibidem non multo post, pro τῷ
ἐναντιωτάτῳ τῆς βολήσεως εἰκυῖαν, rescribe βουλήσεως. Sic ha-
bet Basileensis anni 1545. IENS. In plerisque impressis βολή-
σεως scriptum erat; quod & ego primo probabam, & ab alea-
toribus petitam metaphoram putabam, qui si callidi sint, fa-
ciem vultumque componunt tum maxime, cum alea mini-

me faver. Unde apud Gallos tritum, *faire bonne mine à mauvais jeu*. Sed utramque nunc B. P. & Iensium monentem laudo, qui βουλήσεως restituunt, quod Graecum & venustum. V. versus finem huius libelli c. 54 — 57, quae verbum hoc mire illustrent, & Thucyd. I, 92. SOLAN.

ead. l. 7. Ἐπέχειν τὸν νοῦν) Iussit in marg. Solanus conferre Th. Magistrum. Id feci, vidique nihil aliud, quam illum haec Luciani verba v. Ἐπέχω eodem modo proferre, ad demonstrandum, ἐπέχειν modo esse ἐπὶ τινὶ ἔχειν, cum alibi & κωλύειν significet. Sed & interdum νοῦν & ὀφθαλμούς omitti, docebunt Bos de Ellipsi, & Elfner. ad A&. Apost. III, 5; ubi de mendico, ὃ δὲ ἐπέχειν αὐτοῖς. Verum quod hic contra Bosium sentiat, & non ὀφθαλμούς, sed νοῦν, in hoc exemplo intelligi contendat, nondum mihi probavit; quin priori ideo credam, quod expressis verbis praemittatur, βλάπον εἰς ἡμᾶς. Nec iuvant Elfnerum exempla, quae affert, in quibus τὸν νοῦν additur; nam & Bos habet, ubi ὀφθαλμούς addatur. Sed non tanti est, ut alteruter multum a vero aberrasse dici queat. REITZ.

ead. l. 8. Ὡς ἐνῆν ἀπὸ τῆς καλάμης τακμαίρεσθαι) Vertit interpres, ut licebat ex stipula coniicere; recte quidem, quantum ad simplicia verba: at veram eorum mentem, elegantemque, qua hic utitur Lucianus, metaphoram, nemo melius exponat, quam interpres Graecus anonymus Homeri, ad Odyss. E, v. 214, ita scribens, Ὡς γὰρ ἀπὸ τῆς καλάμης ἔρεστιν νοῦσαι τὸ κάλλος τῶν ταβερισμένων καρπῶν, οὕτως καὶ ἐκ πρεσβυτικοῦ σώματος τὴν ἀρχαίαν ἔξιν κατανοῆσαι. Nam quemadmodum ex stipula licet cognoscere pulchritudinem demessarum frugum, ita ex senili corpore priorem formam intelligere licet. Καλάμη enim, ut idem Scholiasta paulo supra docuerat, cum proprie notet τὴν ὑποστάθμην τῷ ὑπολειπομένου σίτου, (sive, ut Hesychius, τὸ ξυλῶδες τῶν σταχυῶν) sumitur etiam metaphoricè pro senectute, sive ἀκάρπῳ ἡλικίᾳ, aetate effoeta; quemadmodum & καλάμην interpretatur item Hesychius. IENS.

ead. l. 10. Δεομένοις) Angl. βουλομένοις. BOURD. Βουλομ. A. P. & L. Reliqui Δεομένοις. V. cap. 17, & passim apud optimos scriptores. SOLAN.

ead. l. 12. Μαγείας καὶ ἐπωδ.) Cf. supr. Misθ. c. 40. SOLAN.

ead. l. 13. Ἐπαγ. τοῖς ἐχθ.) Flor. ἐπαγ. ἐπὶ τ. ἐχθ. BOURD.

ead. l. 14. Ἀναπομπὰς) Descouvertes. Ἀναπέμπο, emitto, sursum mitto, Erym. GUYET. Recte Guyetus exponit: nam promittunt magi, se suis incantationibus thesauros alte sub terra defossos, sursum evocatuos. REITZ.

ead. l. 15. Εὐφυν) Non quidem immerito varietatem quae-
sivit diligentissimus Solanus: nam *εὐφυν* requiritur ab recto
εὐφυνς, si paradigmata grammatica spectes, ut *ἀληθέα ἀληθῆ*
& *εὐφυν* Vorstius etiam margini Basil. 2 adscripserat. Verum
neuter videtur attendisse ad exceptionem, quae *εα* purum tam
in *α* quam *η* contrahi monet, sic *ὕγιν* & *ὕγια* utrovis more
dici, & posterius quidem frequentius, Grammatici iam tradi-
dere. Conf. de Salt. § 74, & Maittaire de Dial. p. 29. REITZ.

Pag. 69. l. 4. Θῶνος) Anglic. *Θῶνος* & ita interp. BOURD.
Conf. Homer. Odyss. Δ, 230. *Θῶνος* scribitur apud Hom. l. c.
ad quem locum manifesto alludit: cum A. tamen P. etiam *Θῶ-
νος*. Cavē autem credas cum doctissimo Philostrati interprete,
nomen id fuisse Tyanensi, (ad p. 148.) quem Aegyptium in-
super vir doct. deceptus facit. Mirum autem est, apud Phi-
lostr. huius hominis mentionem nullam fieri, quem partici-
pem suorum arcanorum Apollonio Noster tam diserte tra-
dit. SOLAN.

ead. l. 5. Φάρμακα) Hoc carmen pluribus in locis est apud
Homerum, praecipue Odyss. Δ, quod usurpatur in medicos
imperitos, qui non raro venenum pro remedio ministrant.
COGN. Hunc versum vid. ibid. Odyss. Δ, 232. REITZ.

ead. l. 7. Αὐτός) Angl. *οὗτος*. BOURD.

ead. l. 9. Τῶν Ἀπολλωνίῳ τῷ Τυανεῖ πάνυ συγγενομένων) Τῶν
Ἀπολλωνίῳ τῷ Τυανεῖ τῷ πάνυ. MARCIL. Huius vitam 8 libris
Philostratus describit: hunc Hierocles Christo equiparavit:
contra quem Eusebius scripsit. COGN. Secuti hic sumus emen-
dationem Marcilii: nam τῷ deest in nostris libris. Sed ad alia
venio. Medicus ille & simul magus, cum Apollonio Tyaneo
diu versatus fuerat, qui paulo ante centesimum a Christo na-
to annum, eodem, quo Nerva, tempore, mortuus traditur.
Huius imberbis adhuc discipulus Alexander: unde facile pa-
tet, initio fere seculi secundi natum Alexandrum; quod opti-
me convenit cum iis, quae de eo hic traduntur, nondum se-
ptuagenarium decessisse sub finem imperii M. Aurelii Anto-
nini, quod ex seqq. patebit. V. quae de bello Marcomannico
habet c. 48. SOLAN. Emendationem Marcilii adeo necessariam
existimavi, ut eam receperim, contra edd. REITZ. Τῷ πάνυ
non comparent in Ms. Reg. 3011. & abesse vult B. de Ball.

ead. l. 10. Τραγῳδίαν) Non sic de eo sentiebat Philostratus;
qui viri vitam conscripsit, etiam nunc exstantem. Non Euna-
pius, qui in prooem. ad vit. Soph. ἐπιδημίαν ἐς ἀνθρώπους
ᾤκει, librum eum inscribi iure potuisse censebat. Ante Lucia-

num vix reperies, qui eius meminerit. Eruditiss. certe Philostr. enarrator Lucianum cum Apuleio coetaneo primos facit, praef. pag. 33. SOLAN.

ead. l. 14. Μικρὸν οὐδὲν ἐπενόει) Sic Liv. de Scipione XXIX, 1: Nihil enim parvum, sed Carthaginis iam excidia agirabat animo. SOLAN.

ead. l. 15. Χρονογράφῳ) Forſan *χρησιμογράφῳ*, ut infra cap. 10. LA CROZE. Legendum *λογογράφῳ*, adſcripſerat Solanus, ut ſupra Herod. cap. 4, ubi καὶ *συγγραφέας καὶ λογογράφους*. Vel *χρησιμογράφῳ*, videndumque, quod hic ſequitur cap. 10 huius Alex. Sed prius malim. REITZ.

ead. l. 16. Κατιόντων) Circulatoremne intelligit? SOLAN. Κατιόντων aliquem legendum coniicere, Guyet. ait in ſuis nott. Mſſ. Sed quia ſtare poteſt vulgata, nihil muto. REITZ.

ibid. Καταρατοτέρῳ) Intellige αὐτοῦ, τοῦ Ἀλεξάνδρου ſcil. GUYET.

Pag. 70. l. 2. Παχῆς) Sic pag. ſeq. & pag. 481. BOURD. V. Ariſtoph. p. 670 A. Et Noſtrum c. 9. SOLAN. Infra addit καὶ *πλήθιοι, καὶ ἀπαιδευτοί*. Et ſic *παχῆς* de rudi, ac ſtupido hominum grege uſurpari, hoc aliſque aliorum teſtimoniis probat Elſn. ad Evang. Matth. XIII, 15, p. m. 67. REITZ.

ead. l. 3. Τοὺς πολλοὺς) Notum quidem, addito articulo *vul-gus* & *res vulgares* ſignificari. Vid. Noſtrum ſupra de Merced. cond. c. 9, & infr. hoc Alex. c. 9. Dion. Hal. VII, p. 473, τὸ ὄναρ — ἐν τι τῶν πολλῶν. Sic τοὺς πολλοὺς Scholiaſt. Thucyd. interpretatur *πάντας*, ad L. I, c. 6. Confer Ael. V. H. XIV, 8, ac decies alibi apud hunc & omnes. Sed non ideo haec adduco, ut ſexcenties dicta repetam; verum ut hac occaſione admoneam, non ſemper tamen *plebem* ſignificari, ſed plus, veluti in Epift. ad Rom. c. V, 15, εἰ γὰρ τῷ τοῦ ἐνδὲ παραπτώματι οἱ πολλοὶ ἀπέθανον. Quin & *univerſos* interdum ſignificare τοὺς πολλοὺς, docet Gronov. qui verba Arrian. de Exp. Alex. VII, p. 485 ed. *Amſt.* (ed. *Leid.* p. 300.) ubi ὡς ἐπὶ Ἀραβας τοὺς πολλοὺς verti vult, *univerſos Arabas*; cum non ſufficeret Vulcanii verſio, in *Arabas, populofam gentem*. REITZ.

ead. l. 4. Ἀποκείροντες — Μακέτιν) Vid. quae dicimus ad Philopat. c. 21, *κακαρμένους τὸν νοῦν καὶ τὴν διάνοιαν*. Sic paulo poſt dicuntur τοὺς *ἐγκεφάλους καὶ τὰς καρδίας προεξυρμήναι*. Porro Μακέτιν ita verti, ne quis *Macetin* vel *Macetam* proprium unius mulieris nomen intelligeret. GESN.

ibid. Μακέτιν) Nomen eſt non proprium illius mulieris, ut priores interpretes verterunt, ſed quo tantummodo regio,

unde orta erat, denotatur. Vid. Epigramma a Kennetto laudatum pag. 117. SOLAN.

ead. l. 8. Πελλαία) Macedoniae civitas est, ubi etiam Alexander Magnus natus dicitur. Solebant mulieres Pellae dracones alere, eosque aestate, frigoris causa, collo circumdare. COGN. Adleverat margini cl. Hemsterh. videndum Ez. Spanhem. de Pr. & Uf. Num. Ant. Diss. IX, p. 655. Quem igitur adiisse non pigebit. REITZ.

ibid. Εὐδαίμωνος) Enallage. GUYET.

ead. l. 9. Νῦν δὲ) V. Spanhem. 654. SOLAN.

ead. l. 15. Πολλοὶ δὲ) De serpentibus Pellaeis Casaubon. ad Suet. lib. 3. BOURD.

ead. l. 16. Τὸν περὶ τῆς Ὀλυμπ.) Vid. Plut. in initio Alex. qui Luciano hac in re adstipulatur. Adde Spanh. 212. SOLAN.

ibid. Ὀλυμπιάδος) Matre Alexandri, de qua Dial. Diog. & Alex. COGN. Origo fabulae de Olympiadis serpente. GUYET.

Pag. 71. l. 3. Θουκυδίδην) Thucyd. L. II, c. 1. SOLAN.

ead. l. 6. Τὸν — βίον) Conf. infra Δημ. c. 20. SOLAN.

ibid. Ὑπὸ δυνεὶν τούτων) Metus & spes divinationem & auguria repperunt. Qui impense cupiunt, suis votis undecunque blandiuntur, & quidvis in omnem optati eventus partem trahunt. Qui vero misere cupiunt, quavis ex re solatium formidinis aucupant. Vide Lucianum in Char. & in Demonaët. COGN. Δυνεὶν edd. Atticum, neque hic solum, sed multis aliis in locis. SOLAN. Δυνεὶν ait Solanus edd. habere; at Parisina habet δυοῖν. Vorst. in B. 2. etiam δυοῖν adleverat, frustra. Quid in Iunt. fuerit, nescio, nam Solanus eam sic mutavit, ut & δυνεὶν & δυοῖν inde conficere queas: quare edd. denuo confului, & in variantt. lectt. notavi. Quia vero ibidem notarat, alias quasdam edd. nihil abire ab lectione Iuntinae, quas tamen δυοῖν habere cognovi, ideo credo δυοῖν fuisse in I. Sed Solanum correxisse δυνεὶν, nam cum illa restituta lectione sic reliquae conveniunt. Certe δυνεὶν rectum esse, si testimoniis indiget, confer Diod. Sic. XIX, p. 296 ed. Basf. ubi δυνεὶν σταδίων. Et δυνεὶν νεοῖν vid. ex Thucyd. pluraque apud Maittaire de Dialectt. p. 34. REITZ.

ead. l. 11. Καὶ Δελφοῦς) Sic in Iove trag. & Icarom. BOURD.

ead. l. 13. Κλάρον) V. de his, quae supra annotata sunt, ad Θ. Δ. XVI. SOLAN.

ibid. Βραγχίδας) De Brancho & Branchidarum oraculo multa dedit Bulengerus de oraculis & vatibus c. 9. GESN. Vid. etiam Olear. ad Philostr. IV, c. 1, p. 140. REITZ.

Pag. 72. l. 1. Πλινθους) Sic in Contempl. BOURD.
ead. l. 4. Ὅπερ μείζονας) Angl. ἐπὶ μείζον. BOURD. A. P. &
 L. ἐπὶ μείζον. Sed nihil muto. v. quae ad Μισθ. c. 12 a me an-
 notata sunt. SOLAN. Conf. mox c. 26. REITZ.

ead. l. 9. Χαλκηδὼνα) In nummis aliter, ut plurimum, scri-
 bi hoc nomen docet Ez. Spanh. p. 117, nempe ΚΑΛΧΗΔΟΝΑ.
 Ita etiam in Strabonis Codicibus antiquis reperiri. REITZ.

ead. l. 10. Καὶ ἐμπόρων) Mirum, ni vox aliqua ante καὶ ex-
 ciderit. Facile tamen, quid voluerit, assequimur, ut non ad-
 modum de emendatione laborandum sit, nisi forte Mss. ali-
 quid suggerant. SOLAN.

ead. l. 11. Προσοικούν) Adscriptit Solan. vid. infra in Δι-
 c. 2. Γαράμαντες μένοι πρόσσοικοι ὄντες, quo adiuvetur, credo,
 coniectura Pellaei; sed & mihi participium activum προσοι-
 κοῦν, quod potius de homine, quam de regione usurpatur, hic
 minus conveniens videtur: quare πρόσσοικον admittere malim,
 si quis Cod. addicat. REITZ.

ead. l. 13. Τὰ οἴκοι) E Paphlagonia ergo oriundus Alexan-
 der. SOLAN.

ead. l. 17. Τοὺς πολλοὺς) Conf. supra dicta ad c. 6. REITZ.

Pag. 73. l. 2. Κυμβάλοις κροτοῦντα) Quamvis *plaudo* signi-
 ficat, tamen & transitive usurpatur, aequae ac Latinorum
plaudo; vid. Cerd. ad Virg. Aen. VI, 644. Alii etiam con-
 struunt cum accusandi casu, ut Alciph. I, Ep. 12, pag. 50,
 αὕτη δὲ κύμβαλα ἐπεκρότει. Sed noster Deor. Dial. XII Ven.
 & Cupid. etiam ἐπικτυπεῖν cum dativo, ἐπικτυπεῖ τῷ κυμβά-
 λῳ. Cum accusativo autem etiam Hom. Il. O, 453, ubi κεῖν' ὄ-
 χεα κροτέοντες, est *vacuos currus quatientes, cum strepitu*. REITZ.

ibid. Κοσκίνῳ — μαντευόμενος) Cribro vaticinans, stulte de re-
 bus occultis divinans, paroemia sumta a divinationis gene-
 re, quod suspenso circumactoque cribro peragebatur. COGN.
 Paroemiogr. BOURD. Κοσκινομαντία, de qua Theocr. Εἶπε
 καὶ Ἀγροῖῳ τ' ἀληθεῖα κοσκινομαντίς. GUYET.

ead. l. 11. Μέτειςιν) Praefens pro futuro: sic ἐστὶ pro ἔσται,
 & similia, vid. Iens. & Hemsterh. Somn. c. 9. Id vero in ver-
 bo εἶμι perpetuum fere esse, vid. Commentt. ad Aristophan.
 Plut. 70, ubi ἀπειμι, abibo. Et vid. Hemst. idem dicentem,
 ad Somn. § 7 f. Adde Long. Past. L. 2, p. 67; iterum 68, καὶ
 ἀπεισι τοῖς Μνημοναίοις οὐκ ἀγαθὸς πολέμιος, & *veniet Methy-
 mnacis hostis sat infestus*, ut vertit Iungerman. Sed & potuisset
 hinc abibi vertere. At vix quidquam interest, & alibi de hoc
 significatu agemus. Conf. eund. L. IV, pag. 125, (ed. Moll.

nam altera, ex qua olim priora excerpti, nunc non est ad manum) ἀπειμι τὰς αἰγὰς ἀπάξων, ubi videas etiam cum futuro connecti, ut hic ap. Lucian. Si alia verba sic posita addere velim, quorsum id abiret? Vid. tamen Alciph. I, Ep. XI, p. 44, φεύγομεν, ἢ μένομεν; pro φεύγομεν &c. In verbis autem contractis num praefens sit, an fut. 2, vid. Kuster. ad Aristoph. Plut. 65 ἀπολῶ, pro ἀπολέσω, quod alibi agemus. REITZ.

ead. l. 15. Κάκεινοι) Sic ed. I. Reliquae ἐκεῖνοι. Sed mallem γούν pro γάρ. SOLAN.

Pag. 74. l. 4. Ὑπὸ ἐχίδνης δηχθεὶς) Dico ad lib. 2 Heliodor. BOURD.

ibid. Προσιπέμπεται) Angl. προπέμπεται. BOURD. Προσιπέμπεται, rompra inducitur. GUYET.

ead. l. 6. Μεσόλευκον) Qualem reges Persarum soli apud suos gestabant. Xen. Cyrop. VIII, p. m. 127, 31. Vid. & Athen. V, 215 C. ad quem locum, dum alia optime, ut solet, annotat, vir de Athenaeo omnibusque bonis literis optime meritus, nescio, quo modo Cocconam cum Alexandro unum eundemque facere videtur. SOLAN. Καὶ μεσόλευκον) Nihil de omisso illo καὶ in plurimis edd. notarat Solanus: nec tanti interesse dicet aliquis. At qui stilo Luciani est assuetus, credo, videbit, id recte hic addi, etsi paulo post omittitur ante ἀρπην. REITZ.

ead. l. 9. Ὀλέθροι) Pestis, perniciēs, exitium. An infelices? malim ὀλέθριοι, ut infra c. 39. GUYET. Nihil mutavit Solanus, neque ego quidquam mutavi, sine auctoritate edd. aut Codd. etsi adiectivum ὀλέθριοι sic usitatus, & pluralis substantivi ὀλέθροι alibi nondum a me observatus est. REITZ. Sic iterum subst. pro adi. infra de Salt. c. 5, ὀλέθρῳ τινὶ ἀνθρώπῳ. Et Iov. Trag. c. 43, Pseudol. c. 17 & 18, ac Dial. Mort. IX, 4. Ita ut vulgatum non sit movendum. IDEM in Addend.

ead. l. 12. Περσείδης) Περσείδης. GUYET. Parum abest, quin Περσείδης in contextum recipiam, quod ad metrum rectius: vereor enim, ut media longa inveniatur alibi Περσείδης. Nam brevis est ap. Aristoph. Vesp. 1132. Etsi ibi Persicam vestem significat, est tamen id adiectivum quoque. Potest ergo iam Περσείδης cum auctoritate legere, qui volet. At si a Περσεύς formatum dicas, longa poterit esse; verum & tum Περσείδης diceretur, aequè ac Ἀτρείδης ab Ἀτρεύς. REITZ.

ead. l. 14. Οὗτος) Sic enim emendavimus, cum antea legeretur οὗτος, nullo, aut certe Luciano indigno, sensu. Ratio emendationis per se patet. Vide autem cap. 39. SOLAN.

ibid. Ποδαλείριος) *Podalirius* Aesculapii filius, cuius se filium fingebat Alexander. V, c. 39. SOLAN.

ead. l. 15. Τρίκκης) Lege, si lubet, Orig. c. Cels. III, p. 113, 2, ubi inter urbes recensetur, in quibus miracula sua edere credebatur Aesculapius. V. etiam Avien. Arat. v. 206, & Strab. IX, de templo Aesculapii in ea urbe celeberrimo & antiquissimo. Est autem urbs Theffaliae, cuius & Hom. meminit in Catal. 236, ubi natus dicitur Aesculapius; Strab. XIV, p. m. 446 A. SOLAN.

ibid. Στύσεσαι) Male in Anglic. Cod. στέλλεσαι. Vocem στύσεσαι alibi interpretor. BOURD. Στέλλεσαι praeter A. P. & L. longe, mea quidem sententia, melius, quam ut in impressis est, στύσεσαι. Sensum vulgatae aperiet Aristoph. Lyfistrata, eundem fere, quem alibi per οἶστρω φέρεσαι, aut simile quid, effert. V. 'Or. c. 33 bis, & 51. Sed nec castior solum vox στέλλεσαι, sed hic longe aptior, itinerique tanto convenientior, & Nostro familiaris. V. Νίγρ. cap. 2, 3, & passim. SOLAN. At versio Gesneri στύσεσαι servat. REITZ. Nondum poenitet τοῦ στύσεσαι in versione servati. Sermo est de homine μάχλη & γυναικομανεῖ, oratio satirica. GESN. Reposui mus edd. vet. lectionem στύσεσαι, quam agnoscit etiam Ms. Reg. 2954.

ead. l. 16. Εύρητο) Minus recte in Angl. Cod. εἶρητο. BOURD.

Pag. 75. l. 2. Κατὰ Τύρσιν) Descriptio Abonoteichi. SOLAN. Vid. haec & computum numeri literas ΑΛΕΞ. exhibentis, i. e. Ἀλέξανδρος, vel ἀλεξητήρ *auxiliator*, plenius exposita apud L. Bos ad Evang. Ioan. I, 4, pag. 52 & seq. Sed quia eadem per compendium enarrat Solanus, Bosium non excipiam. REITZ.

ibid. Τύρσιν — ἀλεξητήρ) Ineptorum versuum bonam interpretationem dare, ne, si possem quidem, vellem. Non est hic quidquam ingenii, sed, ut in toto hoc genere, stribligo dictionis, stupidae argutiae. Τύρσις muros, moenia, castrum, significat: notatur itaque Ἀβωνουτεῖχος. *Ausoniorum* mentio indicat, sub imperatore Romano rem geri debere. Monas est Α, tres decades Α & c. Ἀλεξητήρ nomen retinendum fuit in versione. Metuebat astutus Apollo, ne non satis clare apud Paphlagonas signasset nomen prophetae sui per notas numerales ΑΛΕΞ. nisi adiiceret, eas primas quatuor literas esse in voce Ἀλεξητήρ. GESN.

ead. l. 3. Ἐκ πρώτης) Aenigma est, quo (ΑΛΕΞ) αἰδρος describitur.

A. 1.	4) 96	} 24
Λ. 30.	8	
E. 5.	16	
Ξ. 60.	16	
	00.	

Summa 96, per 4 divisibilis.

Alexandri autem etymon. Vid. etiam apud Apollod. III, p. 93 A. SOLAN. Literae numerorum potestate in *Ald.* 1 *W.* ita huic & sequenti versui superscriptae erant, ut nomen *Alexandri* inde prodiret, quod quia Solanus iam indicavit, non repetam. REITZ.

ead. l. 7. Διὰ πολλοῦ) Vulgo vertitur, *multo post*. Rectius; *post longam absentiam*. GUYET. Recte Guyetus, quamvis e vulgata versione tamen eundem sensum elicere queas. Sic & Aristoph. Plut. 1046, Ἔοικε διὰ πολλοῦ χρόνου σ' ἐωρακέναι. Quod recte ibi vertitur, *opinor, quod te iam diu non viderit*. Nam etsi negatio nulla in Graecis, tamen qui *post longum tempus*, vel *longam demum absentiam videt*, is diu non vidit. Fidem faciet Long. Past. IV, p. 106 ed. Moll. Παρεκλείετο δὲ καὶ τῷ Δάφνιδι ὁ ἁμὼν πιαίνειν τὰς αἰγὰς ὡς δυνατόν μάλιστα πού, πάντως κἄκείνας λέγων ὅτι εἶσθαι τὸν δεσπότην ἀφικόμενον διὰ μακροῦ, herum illas omnino *post longum intervallum esse visuras*. REITZ.

ead. l. 8. Καὶ ἀφροῦ ὑποπιμπλάμενος) De his impostorum & agyrtarum artibus alius locus dicendi. BOURD.

ead. l. 13. Ἀνθρωπόμορφόν τι) Figuram videbis in nummo; quem ad cap. 58 exhibebimus. SOLAN.

ibid. Κατάγραφος) i. e. *pistula*, *ποικίλη*. Κατάγραφος idem; quod *κατάγραπτος*. Catull. *Catagraphosque Thynos*. GUYET. Locus Catulli est in Epigr. 22 ad Thallum, ad quem vid. observatt. Vossii p. 63. REITZ.

in Schol. col. 1. l. 4. Ἄνδρος) Ita scriptum erat, quod per compendium significat Ἀλέξανδρος alioqui *ἀνδρὺς* corrigendum, quod tamen ad sensum deterius; etsi enim *ἀνδρὺς* mox sequitur apud Lucianum, tamen literae illae Λ & Ξ non sunt in *ἀνδρὺς*, ideoque prius verum esse existimo. Nam si *ἀνδρὺς* hic significat residuam nominis partem, ablato ΑΛΕΞ. aliquid excidit oportet, quia sensus nullus apparet. REITZ.

Pag. 76. l. 2. Μέλαινα) Cur nigra? nam quod duplicem scribit, mirabitur nemo, qui Suidam consuluerit. De Aesculapii forma vid. Ovid. *Metam.* XV, 654. SOLAN.

ead. l. 3. Αὐτὴ) P. non ut in reliquis αὐτὴ. SOLAN.

ead. l. 9. Συλλειβόμενον) Minus commode in Anglic. Cod. συλλειβόμενον. BOURD.

ead. l. 16. Ἐνθαζόμενος) Angl. ἐνθαζόμενοι. BOURD.

Pag. 77. l. 1. Δειζομένην) Καὶ τὴν πόλιν ἑμακάριζεν, αὐτίκα μάλ' αὖ δειζομένην ἐναργῇ τὸν θεόν. Non profecto ipsa urbs erat ostensura ἐναργῇ τὸν θεόν. Non id voluit Pseudomantis, qui ἑμακάριζε τὴν πόλιν, non quod esset ostensura, sed revera acceptura Deum, quem nimirum ille praetigiis suis plebi esset oblaturus. Scribe ergo δειζομένην. Confirmant emendationem nostram, quae statim eadem pag. sequuntur, ὕμνους τε ἴδεν (ὁ Ψευδομαντὴς) Ἀσκληπιοῦ καὶ Ἀπόλλωνος μεγάλην τῇ φωνῇ, καὶ ἐκάλει τὸν θεὸν ἥκειν τύχῃ ἀγαθῇ εἰς τὴν πόλιν. Et hymnos canebat Aesculapio ac Apollini magna voce, & vocabat Deum, quo bonis avibus in urbem veniret. IENS. Δειζομένην mihi fere melior videbarur, quam si δειζομένην dixisset; non modo quia *palam* additur, quo significatur, Deum ante non conspicuum, nunc omnibus spectandum iri propositum; sed & quia c. 12 f. praedixit, *cum appariturum*. Tum etiam propter singularem verbi δεικνύμι energiam, quam vid. ab Hemsterh. indicaram Somn. c. 8, ad verba εἰδεῖξεν τὸν Δία: quod hic quidem non prorsus idem est; sed gloriatur urbs quasi numine praesenti, quod iam publice posset omnibus re ipsa demonstrare. At si quem sequens ἥκειν magis movet, & quod δειξ. non activa, sed media forma hic ponatur, ille δειζομένην legat. Modo meminerit, & medium vi activa usitatum esse. Sic Hom. Il. γ, 700, Πηλεΐδης — θῆκεν ἄεθλα Δεικνύμενος Δαναοῖσι — & alibi saepe. Sed cum Iliad. I, 196, pro *data dextra recipere*, positum dicat Scholiastes, qui ad verba τὸν καὶ δεικνύμενος, ait, δεξιούμενος, φιλοφρονούμενος; unde & S. Clarke ea reddidit, *eos autem dextra prehensens* &c. ideo, inquam, & hoc sensu poteris vulgaratam accipere. Nam *recipiendi* notionem iam praefero, relevo § 10. REITZ.

ead. l. 3. Ἐτεθήπυσαν) Conf. supra Scyth. c. 8. REITZ.

ead. l. 4. Φωνὰς) Hoc forsitan imitatione verorum per Christianos miraculorum. Observa etiam, distinguere hic Hebraeam linguam a Phoenicia. SOLAN.

ead. l. 5. Ἐβρ. ἢ Φοινίκων) Sed quas hic ut diversas ponit, eiusdem tantum linguae dialecti erant variae: qua de re consule, si lubet, Grotii not. No. 1, ad lib. I, cap. 15, de verit. relig. Christ. & qui eam rem fuse prosecutus est, Bochart. de lingua Phoenicia & Punica lib. II, Geogr. Sacra. SOLAN.

ead. l. 9. Προφκοδομημένην) Ceteri Codd. προφκονομημένην,

BOURD. In ed. Fl. ut edi curavimus, προφρονου. In P. & Cod. B. mendose προφρονομη. In rel. προφροδομημένη. SOLAN.

ead. l. 10. Πηγή) De oraculi fonte metaphorice intelligendum: patet enim, non fuisse verum & proprie dictum fontem, ex cap. praecedenti. Sic ap. Arrian. in Epict. p. 239 C. Apollo πηγή τῆς ἀληθείας dicitur. SOLAN.

ead. l. 12. Τύχη ἀγαθῇ) Flor. τύχη τῇ ἀγαθῇ. BOURD. Non temerario consilio illud τῇ inseruimus: nam & sic infra c. 38 huius Dialogi. Etsi & alibi omittitur, ut in Vit. auct. cap. 2 fin. & cap. 19 pr. Item Catapl. c. 7. Ac Deor. Dial. X, & Timone &c. REITZ.

ead. l. 16. Πόματος) P. & ed. ἰ. στόματος, quod minime spernendum. SOLAN.

Pag. 78. l. 12. Οὐκ ἐκ Κορωνίδος, μὰ Δί', εὐδ' ἐκ κορώνης) Miror versiones virorum insignium. Ipse Erasmus, non ex Coronide per Iovem, id est, cornicula, (nam id matris nomen fertur) neque ex cornice: quae sic contraxit Benedictus, non ex Coronide per Iovem, hoc est, non ex cornice. At quae illa explicatio? an Coronis eandem exprimit, quam Corone? Certe non. Coronis enim Larissaea apud Ovidium, Phlegyaë filia apud alios, mater Aesculapii ex Apolline: at Corone Coronae filia & Phocaicaë telluris apud Ovidium ab Neptuno stuprata, nisi intervenisset per Palladem mutatio formae. Itaque vel has auctor intelligit, vel hanc postremam simpliciter de ave cornice accipere possumus, ut & per literarum convenientiam alludat ad praecedens, & per significationem & appellationem volucris ad sequens. Neque vero probari potest id, quod scripsit in Gallica versione Sponius, tenant en sa main Esculape né d'une Oye, & non pas d'une Corneille comme autrefois, & quod addit in margine, C'est qu'il étoit fils de Coronis, qui signifie Corneille. Neque mox satis bene οἰκίσκον reddidit aediculas, cum exigatur numerus singularis. GRON. Optime verterat Erasmus: quamquam aliter viro clarissimo visum. Optime etiam Sponius. Ludit scilicet in ambiguo vocum: quia Coronis mater Aesculapii erat; v. c. 38, Ovid. Met. II, 569, & Apollod. III; quod nomen fere idem est cum Κορώνη, quod cornicem designat. Non, inquit, iam Coronidis filius, aut cornicis, sed anseris, quia nempe ex ovo anseris exclusus. SOLAN.

ead. l. 13. Γεγεννημένον) Sic putavi rescribendum pro vulgato γεγεννημένον; nam est α γεννάω sic enim recte mox c. 18 scribitur: sic recte erat Abdic. c. 9 bis, adde c. 10 eiusd. Abdic. & 18, v. 46. Sic plus quam sexcenties recte apud LXX,

Lucian. Vol. V.

C c

& in Novo Foedere. Sed tam saepe in hoc verbo *alterum* in compluribus edd. omissum est, ut iam earum consensum nihili faciendum existimem, ubique tamen ad id attendere nequeam. Sed Ὁρχ. 56 γεγεννημ. rursus est, item cap. 23 huius Dial. a γένομαι. Et interdum nihil interest, utrum inde *factum*, *ortum*, an *natum*, *generatum* dicas, & in eiusmodi casibus edd. priscas sequar; ubi vero significatione τοῦ γίγνo distincte opus est, ibi *vv* duplicabo, quoties ad id animum advertero. REITZ.

ead. l. 15. Ἡμέρας) Nesciebam, quid Gesnerum impulerit, quod ἡμέρας pro accus. plur. acceperit, cum pro solita temporis quando, ut Grammatici loquuntur, structura, sit genitivus singularis, ut supra Tyrann. c. 1, δύο τυράννους ἀποκτείνας μιᾶς ἡμέρας, ut 1 Ver. Hist. c. 10. Et Tox. c. 52, & alibi non semel. Servari ergo potuisse putabam priscam versionem, quae *interdiu* habebat; etsi noram, & accusativo casu idem tempus, contra quam apud Latinos, exprimi, ut Long. Past. 2, p. 43, συνέρχονται τὸ ἑωθινόν. Iterum pag. 46 ed. Iungerm. Tertium L. IV, p. 106 f. ed. Moll. ἀπάγων (αἰγας) τὸ δειλινόν. Quare ambiguum alicui videri possit, sitne ἡμέρας plur. an sing. Postea vero didici, Gesn. τινὰς intellectum velle, ut in Evang. Marc. 2, 1, δι' ἡμερῶν. REITZ.

Pag. 79. l. 2. Τοὺς ἐγχεφ.) Mira phrasis. Sic tamen omnes libri. Quid vero Marcil. voluerit, haud facile est conicere; nisi forsitan pro eius ἐξηρημένων legendum sit, ἐξηρημένων, eo nempe sensu, quo vertunt—*cor esset exemtum*. V. autem Δραπ. c. 14, & Φιλοπ. c. 26. Adde & Plut. 1482, 2, si forte quid lucis hinc affulgeat. SOLAN.

ibid. Καὶ τὰς καρδίας προεξηρημένων) Προεξηρημένων. Itaque sequitur πρόβατα, p. seq. (immo statim vers. seq.) MARCIL.

ead. l. 12. Ἐκείνου) Τοῦ δράκοντος. GUYET.

Pag. 80. l. 5. Καὶ ταῦτα, ἄνθρωπ.) Sic ordinem verborum invertimus, qui prius in omnibus male sic habebat: ἄνθρωποι. καὶ ταῦτα καὶ διδασκόν, absurde prorsus. SOLAN.

ead. l. 8. Τὸ ἀντίθυρον) Συμπ. c. 8, ubi in vulgatis alio genere legitur haec vox; sed MS. Ox. & illic τὸ habet. V. etiam Οἰκ. cap. 26, ubi femineo genere occurrit. SOLAN. Utitur & Homer. Odyss. Π, 159, Στῆ δ' ἐκατ' ἀντίθυρον κλισίης Ὀδυσῆϊ φανεῖσα. REITZ.

in Schol. col. 2. l. 2. Πονηρὸς) Rectius tamen Grammaticos distinguere inter πόνηρος miser, & πονηρὸς malus, atque inter adverbia πονήρως & πονηρῶς, vid. supra de Merc. cond. ad cap. 23. Etsi credo, posteriorem diem hanc distinctionem invenis-

se, cum in origine unum & idem fuerit; utrumque enim est *πένος & πένομαι*. Praestat tamen discrimen bona cum ratione introductum observare. REITZ.

Pag. 81. l. 8. Πρὸς ταῦτα καὶ τὰ τοιαῦτα) Deleverat Solanus ταῦτα & καί, quia aberant in *Fl.* Et ego merito abesse credo: verum quia facilius est omissio, quam eiusmodi additio, & locutio non infrequens est, unam Florentinam omnibus hic praevalere nolui. Sic rursus infra c. 38, ταῦτα καὶ τὰ τοιαῦτα προεμψυχάτο, & alibi non semel. Sic & τοσαῦτα & τοιαῦτα coniungi amant. Long. Paft. L. 2, p. 63, τοιαῦτα καὶ τοσαῦτα παθόντες. REITZ.

ead. l. 9. Τὰ τοιαῦτα) *Fl.* ed. & P. Codex; cum nulla diverfitas in collatore sit notata. In reliquis ταῦτα καὶ τὰ τοιαῦτα, minus concinne. SOLAN.

Pag. 82. l. 1. Εἰκόνες) Infra ad cap. 58 videbimus, nummos etiam cufos cum imagine & nomine istius Glyconis, quorum ad nos usque nonnulli pervenerunt, quamquam Goltzius in nomine erraverit, cum ΓΛΥΚΩΝ legi prodit. Sed haec postea, nondum enim nunc Romam usque fama eius pervenerat. SOLAN.

ead. l. 3. Γλύκων) Cognomen hoc: Aesculapium enim haberi eum volebat Alexander, ut ex prophetia patet, quam supra c. 10 legimus, & ex oraculo, quo sese hoc nomine indigitari iubet c. 18. Scripturam autem hanc indicantem & rem totam egregie illustrantem adi Spanhem. 213 & 721. SOLAN.

ead. l. 6. Φάος ἀνθρώποις) Sic Graecos vocare hominem, qui ingens emolumentum, magnam salutem affert hominibus, monet L. Bos ad Ev. Ioan. I, 4, ubi legas: καὶ ἡ ζωὴ ἡ τὸ φῶς τῶν ἀνθρώπων, quod adductis etiam his Luciani verbis, & ex Hom. II. Π, 39, & Aristoph. Pl. 69 confirmat. REITZ.

ead. l. 8. Ἀμφιλόχου) In omnibus libris legitur Ἀντιλόχου. Sed Amphiarai filium *Anilochum*, quis unquam fando audivit? Amphilochem vero & Noster alibi, & alii agnoscunt. Praeterea quae hic de Heroë illo narrantur, omnia de *Amphilocho* praedicari eadem videas in *Εκκλ.* c. 12, oraculum, Cilicia, & duo oboli &c. v. etiam, si lubet, sub finem *Φιλοφ.* c. 38, in *Dial. Mort.* III, & hoc ipso in libro c. 29. Oraculi huius Amphilochi meminerunt & alii, *Plut.* 999, 2, & 771; *Xiphil.* in *Commod.* p. m. 290, ἐστὶν ἐν Μαλλῶ (sic enim emendandus ex Nostro aliisque *Xiphil.* pro virioso Μαλλῶ) πάλαι τῆς Κιλικίας Ἀμφιλόχου χρηστήριον καὶ χρᾶ δι' ὀνειράτων. Unde patet, eo tempore celeberrimum fuisse, quod veritatem historiae

Luciani hac in parte confirmat. Clem. Alex. etiam *πρωτ. β. 9, 1.* — Haecenus de oraculo Mallensi: de alio eiusdem oraculo supra etiam dixi ad Dial. Mort. III; nunc de ipso *Amphilochi* incidit quaestio. Dicitur nempe hoc in loco *Amphiarai filius*; alio in loco s. laudato, *nepos*, non *filius*, innui viderur. *Ἐπαγούς ἀνδρώπου καὶ μητραλοῦ υἱὸς ὄν, Ἑλλ. c. 12;* & Alcmaeonis filius *Amphilochus* dicitur apud Apollod. p. 83 A. B. Sed de ea quaestione vide, quae ad eum Luciani locum a me annotantur. Ab Acarnanibus cultum *Amphilochum* tradit Orig. c. Cels. p. 131, 2, eumque in ea regione oraculum habuisse: quod ut confirmare non possumus, ita nec reiicere. Quae ibidem de Mopsi etiam in Cilicia celebri oraculo, & ap. Plut. 771, iis, quae in hoc Luciani libro de *Amphilochi* oraculo traduntur, adeo similia sunt, ut unum idemque fuisse, etiam si Strabonis auctoritas deesset, censenda fuerint. Is autem discrete *Μαῦρον* opus *Amphilochi* & *Mopsi* fuisse docet XIV, p. m. 464 B. *Amphilochi* aliud oraculum fuisse in Aetolia ait I. Caes. Bulengerus; cuius meminisse ait Aristidem Or. in Bactrum. Aesculapii etiam oraculum in Cilicia fuisse, idem I. Caes. Bulengerus tradit ex Euseb. III, Vitae Const. c. XCIX. AG. VH, 37. Sed oraculum nequaquam dicendum, cum nullae sortes redditae, nulla futura praedicta; sed tantummodo sanationes morborum dicantur factae, quae ab Ethnicis in omnibus illius Dei templis passim memorantur. V. Arist. Πλ. Idem c. LIV meminit alterius oraculi Pergami, de quo idem dictum puta. Haec cum scripta essent, incidi in Heinssii ad Ovid. notas, in quibus ad Rem. am. 455 video, virum cl. eodem, quo ego feci, modo hic Lucianum emendasse. SOLAN. *Antilochus* nescio quomodo locum hic occupaverit *Amphilochi*, cuius oraculi & Noster semel iterumque mentionem facit, & quis non? Vix dubito, quin etiam contra libros restituendum sit hoc nomen. Quin potuit ipse Lucianus memoria, aut manu adeo, labi in cognatis adeo sonis. GESN.

ead. l. 9. Τὸ ἐνδ. λαβ.) Τὸ ἐνδύσιμον λαβεῖν e musicis interpretari malui, quam ex equestri ratione, ubi pedis ictum & concussas habenas notat, quibus equus admonetur eundum esse; vid. Pollux I, 2 fo. Musicae illius rationis elegans exemplum est in Iulian. Ep. 41, p. 421 Lips. *Ἐπεὶ δ' αὐτὸς ἡμῖν τοῦ μέλους τὸ ἐνδύσιμον μνηστέυεις κ. τ. λ.* quem locum interpretatur Budaëus, & totum hoc *ἐνδύσιμον* copiose illustrat. GESN.

ead. l. 11. Ἐκπεσὼν τῆς οἰκίας) Sic supra Abdic. c. 1 f. SOLAN. Ἐκπεσὼν — ἀφικόμενος — ἀπῆλλαξε) En duo participia

iuncta sine copula : quod non ita frequens Nostro, tamen re-
cte se habet. V. Evang. Luc. V, 25 & 28. Alciph. I, Epist. 4,
pag. 20. REITZ.

ead. l. 14. Δύ' ὅβολους) Cf. iterum infr. Έκκλ. c. 12. SOLAN.
Immo potius, si quid opus, confer mox c. 22 & 54. REITZ.

ibid. Έκειθεν αὖν τὸ ἐνδόσιμον λαβὼν ὁ Ἀλέξανδρος προλέγει
πᾶσι τοῖς ἀφικομένοις, ὡς μαντεύσεται ὁ Θεός, ῥητὴν τινα προ-
ειπὼν) Mf. ῥητὴν τινα ἡμέραν αἰνεύου τοῦ προειπὼν forte ῥητὴν τι-
να ἡμέραν ἀνέστη προειπὼν, definitam diem surrexit praedicendo.
Surrexit praedicens certam diem, qua Glycon fit oracula edi-
turus. Vide autem de hoc Glycone, Abonoteichitarum ficto
oraculo, Ez. Spanh. Diff. III de Us. ant. numis. GRAEV.

ead. l. 16. ῥητὴν τινα) Scil. ἡμέραν. GUYET. Quia Solanus
sic iussit, & tribus testibus nititur illud ἡμέραν, ideo addidi.
Saepe quidem omittitur ἡμέρα in similibus locutionibus; vid.
L. Bos p. 59. Verum post ῥητὴν omitti, uno hoc Luciani testi-
monio incerto docere voluit. Ideo tanto minus omittere id
potui, etsi omitti posse non nego. REITZ.

ead. l. 17. ἡμέραν) Sic G. P. & ed. I. nisi quod haec ordinem
verborum paululum mutavit. Scripturam Codicis Graev.
quod attinet, ab imperitis librariis descriptam puto. notam
aliquam marginis, in qua erat αἰνεύου τοῦ προειπὼν, i. e. sine
verbo προειπὼν. Ita etiam stare posse sententiam, nemo, credo,
negabit; immo, ut quod sentio dicam, venustior sensus
absque προειπὼν, & magis Atticus videtur. Ceterum pro vul-
gato μαντεύσεται ed. I. habet μαντεύεται. SOLAN.

ibid. Έκέλευσε) Tacit. An. II, 54, Colophone sacerdos nu-
merum modo consultantium & nomina audit. SOLAN.

Pag. 83. l. 1. Ὁ μάλοστα) Sic Mf. Reg. 3011. In impress.
aberrat ὁ.

ead. l. 6. ὦς) Ut Graeco textui ὦς, ita & Latino τὰ quasi in-
ferui, quod Gesn. haud aegre feret. REITZ.

ead. l. 7. Σεσημασμένον) Eodem modo oracula sua reddebat
Iuppiter Heliopoli; vid. Macrob. I, 23. Sic fiebat etiam Mal-
li. Vid. Philo. l. c. 38. SOLAN.

ead. l. 8. Ὑπογεγραμμένην) Ab iis, qui obiter Lucianum
perlegerunt, ἐπιγεγραμμένην magis probabitur, quam ὑπο-
γεγραμμένην. Quin hoc & sequens tantum caput conferentes
dicent, ὑπογεγραμμένην esse: clausi enim & obsignati libelli
tradebantur, & eodem modo reddebantur, fictumque miracu-
lum in eo solum consistebat, quod oraculum intelligere pos-
set contenta, non laxatis vinculis ac sigis, libroque non

aperto. Ad hanc fraudem regendam responsa debebant exterius inscribi, non intra librum ipsi quaestioni subscribi; alioqui enim fraus nimis crassa etiam suspecta fuisset multitudini. Et Lucianus artificium clam resignandi libellos detegens, diserte prodit, pseudopropheta ea, quae quisque sciscitabat, sic legisse, inspexisse, non addens ibi quoque subiecisse responsum, quod non omisisset, si verum foret. Immo & deinde cap. 21, exponens artem signa tollendi, rursus ait, impostorem signo sublato *libellum legisse*, ac statim denuo clausisse. Ubi rursus narratur, *lectum tantum libellum*, de *subscriptione* nihil, quippe quae tum non fiebat, sed postea; quod vel fieri poterat coram populo. Sed *ὑπογεγ.* tamen verum est; nec significat adeo locum, ubi scriptum sit responsum, sed relationem ad quaestionem propositam. Et sic rursus est hac Diff. c. 49 & 53. Sic *ὑπὸ* in compositis solet responsum significare, ut in *ὑπολαβεῖν*, aliisque, ut apud Aesop. Fab. 69, καὶ ἢ ὅς ὑπολαβοῦσα, ubi in aliis tamen invenio *ὑποτυχοῦσα*, *occurrentes*: quod ad nostrum tamen scopum idem est. Sed Fab. 88, *ὑπολαβὼν δὲ ὁ πῖθκος*, & alibi. Sic *suscipere* pro respondere, Virg. VI, 723. REITZ.

ead. l. 9. πρὸς ἕπος) Hic significat *pro re nata*, vel *ad rem appositae*: quod quidem notum. Nam etsi *carmine* respondere solitus sit, & locutio *οὐδὲν πρὸς ἕπος*, *nihil ad rem*, quoque idem sit, quod *nihil ad rhythmum*, tamen *πρὸς ἕπος γράφειν* significare *carmine conscribere*, non video. REITZ.

ead. l. 12. Κορύζης μεστοῖς τὴν βίαν) Saepe utitur hac phrasi, ut Mort. Dial. VI &c. SOLAN.

ead. l. 13. Πάνυ) P. & ed. I. SOLAN.

Pag. 84. l. 6. Ἡ πρώτη μὲν ἐκείνη) Adscripserat la Croze: vid. nott. Zacagnii in Disputat. Archelai pag. 27. Sed non satis indicans, ad quae verba haec pertineant, quod inquirere non possum, quia illo libro careo. Inquirant igitur, qui habent. REITZ.

ead. l. 12. Ἐκ πίττης Βρυττίας) Saltem debuerant editores facere *Βρυτίας*, ut in versione exhibuit quoque Erasmus. Sed ex illa ipsa literae *ταυ* duplicatione odoror, dubium nullum esse posse, quin Lucianus scripserit *Βρυτίας*. Bruttia enim, non Berytia, pix celeberrima fuit apud veteres & ad varios usus, ut apparet ex locis collectis ab τῷ πάνυ Bocharto in Chanaan cap. 33. Insulse ad oram libri sui retulit Sponius *poix Berittienne*. GRON. Auctor, exponens, quid sit collyrium, *σκευαστὸν δὲ τοῦτ' ἐστίν*, inquit, *ἐκ πίττης Βρυττίας καὶ ἀε-*

φαλτοῦ. Sagacissime vidit Gronovius pag. 1034. (ed. Graev.) legendum ἐκ πίττης *Βρυττίας* plane enim ita editio Flor. IENS. (*Βρυττίας* legendum cum Dioscor. vel *Βρυττίας* v. Strabon. *Vorsl.*) Secuti sumus scripturam ed. *Fl.* qua confirmatur emendatio Gronovii & aliorum. In reliquis *Βρυττίας* legitur. V. Leop. IV, II. Plut. vit. 997 f. Goltz. in nummis M. Graeciae tab. 24 *Βρήττιοι*. Et AG. VII, 414, & IV. SOLAN.

ead. l. 13. Λίθου τοῦ διαφανούς) Suidae *φεγγῖται λίθοι*. Hic lapis inter deperdita numerandus, si talis fuerit, qualis ab Aristoph. Scholiasta describitur in Nub. II, Sc. 1. Sed hallucinatur ibi Scholiastes, & ex ipso Arist. satis patere videtur, *crystallum* fuisse, ita conformatum & expolitum, ut soli obiectum materiam accenderet: quod nos hodie vitris nostris convexis curiositatis fere gratia praestamus. Suidae & Scholiastae in hoc loco hallucinationes non vacat nunc ulterius aperire. Fiet hoc commodius in ed. Suidae, quam parat contubernalis meus vir erud. Lud. Kusterus, quocum meas hac de re rationes communicavi. V. tamen, quae de lapide Bononienfi habet in sua Chimia Leméry. Sed ad Lucianum redeo. Quid hic est *λίθος διαφανής*; Crystallumne, an silex pellucidus, aut margarita? Ego nihil decerno: sed de eo iudicium sit penes viros illos strenuos, qui naturae arcanis impigre scrutandis operam optime collocant. V. Leop. (de lapide speculari videndus Aegineta.) SOLAN. Apud Aristophanem vitrum vel crystallum intelligi, alia occasione diximus, & ex ipso inspecto satis patebit unicuique; nam additur *τὸν ὕαλον λέγεις*; At quis lapis hic intelligatur, parum refert: nam quovis lapide possis ad id uti, modo satis duro, & in pulverem tenuissimum redacto, ut calefactus non dehiscat. In simulandis enim antiquis nummis, vel signo faciendo ex vitro, hodie terra Veneta utuntur, *Venetiaanschen Tripel* vocata, cui figura imprimitur, ac vitrum igni liquefactum infunditur. REITZ.

Pag. 85. l. 4. Τῖτάνου) Attice hoc dictum. SOLAN.

ead. l. 11. Κατὰ Μάγων) *Celsi libri contra magos*. GUYET. Perit hoc praestantissimum Celsi opus, quo praestigiatorum arcana patebant. Meminit huius & Origines c. Cels. pag. 53. Cuius verba ad initium huius libri exhibuimus. Meminit in praefatione etiam Diog. Laërt. librorum de magia & magis ab Aristotele & Hermippo scriptorum. Suidas etiam Antistheni librum, cui *ΜΑΓΙΚΟΝ* titulus, tribuit; sed de hoc Celsi opere tacent. SOLAN. Guyeti observatio tangit pristinam versionem, quae de *magorum artibus* habebat; quod versio Gesneri.

iam sponte correxit. REITZ. In marg. MSti Reg. 2954 ad v. κατὰ Μάγων hoc legitur Scholion: Οὗτος ἴσως ὁ Κέλσος, καὶ οὐτὰ Ὀριγένης συγγραμματα.

ead. l. 14. Ἐχρη οὖν, καὶ ἐβίασιν, πολλὰ τῇ συνέσει ἐνταῦθα χρώμενος, καὶ τὸ εἶδος τῇ ἐπινοίᾳ προσάπτων) Vertunt: reddebatur igitur oracula & vaticinabatur, non mediocri ad eam rem utens ingenio, arteque negotium reddens probabilius. Ultima verba non respondent Graecis, in quibus pro τὸ εἶδος Mf. τὸ εἰκαστικόν, sagacitatem verosimilia dicendi iungens sollertiae ingenii. Εἰκαστικὰ τέχναι Platon in Sophista sunt artes, quae imitantur verum, & magna verisimilitudine exprimunt. Erat ingenio praeditus sagaci Alexander in divinanda & deprehendenda verisimilitudine, quae facultas aliis ingenii dotibus accesserat, apta inprimis ad mimum illum decenter agendum. GRAEV. Ἐχρη) P. In reliquis ἔχρη. SOLAN.

ead. l. 15. Εἰκαστικόν) G. P. L. Reliqui τὸ εἶδος. SOLAN.

ead. l. 16. Λοῦξ καὶ ἀμφίβολα) Vid. Orig. contra Celsum p. 53 ed. Cantabrig. LA CROZE.

Pag. 86. l. 5. Εὐδοκίμων) Addiderat Solanus legendum ἡνδοκίμων. Sed in hac diphthongo non semper opus esse augmento, nec in aliis, vid. supra ad 1 Ver. Hist. cap. 13 ad verbum τετάχατα. Adde Iungerm. ibi citatum, qui praeter ea, quae ibi dedimus, etiam monet, εὐχόμεν aequè dici εὐχόμεν. (Immo frequentius) & sic εὐχότο Homer. Iliad. Γ. 296, & ubivis, ubi augmentum propter versum non potest dici abiectum. Idem ex Hesych. & Pind. allatum vid. ap. Maitair. de Dialect. pag. 276 B. Ideoque vulgatum etiam hic non movi. Etsi dixeris ἡν magis Atticum esse, quod tamen non semper opus esse in Nostro observavi. REITZ.

ead. l. 6. Ἐκ λίπους) Ait, illud oraculum varia medicamenta praescripisse aegrotis, inprimis, quod ficto nomine vocavit Cytmidēs, id vero remedium fuisse contra lassitudinem ἐκ λίπους ἀρκσίου συντεθειμένον. Fatue interpres, ex adipe suilla confectum, cum sit ex adipe ursina. Ἀρκτος ursus, ἀρκτεῖος, ursinus. Sed in Mf. legitur αἰγείου caprina adipe: quod utrum magis probandum, non satis liquet. Nam & ursinus & caprinus adeps plurimis doloribus, cruciatibus & tumoribus profuit, ut ex Plinii lib. XXVIII, aliisque medicis constat. Nec ἄκροα sunt tantum remedia contra lassitudinem, quamvis proprie eo nomine illa significantur, sed & quae ad dolores corporum, & tumores scirrhosos, aliosque adhibentur, ut multis docet Galenus de medic. per genera lib. VII, c. 11, ut

& Paulus Aegineta lib. VII, 19. Et videre licet inferius, ubi *κντμίδα*, hoc est *ἄκοπον*, oraculum seu impostor iussit adhibere *πρὸς ὀδύνην πλευροῦ*, *ad dolorem laterum*. GRAEV. Benedixit *adipe suillo*. Certe accuratior Erasmus *ursino adipe*: etsi enim dicebatur *ἄρκτας*, tamen quam frequens in eo vocabulo fuerit omissio literae *ταυ*, ipse Lucianus in *Demonacte* ostendit, a quo ait *Κυνικὸν ἐν ἄρκτου δόρατι φιλοσοφῶντα, οὐκ Ὀνόρατον, ὥσπερ ὀνομάζετο, ἀλλ' Ἀρκεσίλαον* appellandum. In *Amoribus*, placuit Luciano variare; quippe cum dixisset, *λέοντες οὐκ ἐπιμαίνονται λέουσιν, ἀλλὰ ταῦρος ἐγγελάρχης βουσὶν ἐπιθόρνυται, καὶ κριὸς ἄλην τὴν ποιμνὴν ἀρρέενος πληροὶ σπέρματος, τί δὲ, οὐ συὼν μὲν εὐνὰς μεταδιώκουσι κάπροι, ἢ ἰσquentibus reddit, οὐκ ἐρῶσιν ἀλλήλων λέοντες οὐδ' ἄρκτοι, καὶ σῦες*. GRON.

ibid. Αἰγείου) Quia Codices quatuor hanc lectionem exhibent, & Solanus vulgatam quoque deleverat, non dubitavi eam recipere. Verum quia & vulgatum *ἄρκειον*, quod idem est atque *ἄρκτηιον*, sanum sensum exhibet, eligat id, qui voluerit, quique ursinum adipem ideo potius locum habere crediderit, quod rarior ille caprino, adeoque homini miracula crepanti magis conveniat: quo considerato & ego vulgatam praeferrem. REITZ.

ead. l. 8. Ἔσται πάντα) His Luciani verbis utitur I. Elsner. ad probandam phrasin Ev. Marc. XI, 24, ubi *καὶ ἔσται ὑμῖν* vertit, & *dabitur vobis, impetrabitis*. Recte quidem: verum non omnino haec Luciani sunt eadem; sed tantum, haec *evenient, fient*, veluti & infra *Icarom. cap. 22 pr. ἔσται πάντα, ἢν δ' ἐγὼ, fiant omnia*, (scil. quae iussisti) *dicebam ego*. Nec tamen longe abit ab illa phrasi Novi foederis, dum dativus accesserit, ut in illo *Polyb. I, cap. 45, τὰς κατὰ κοινὸν ἐσπεύμενας χάριτας αὐτοῖς*, quod idem Elsner. *ibid.* affert. REITZ.

ead. l. 9. Ἐγὼ) Apollo hoc promittit, qui quasi loquens inducitur, non Alexander; & ideo mox pergit, *si Alexander vates meus me rogabit*. REITZ.

ead. l. 11. Δραχμὴ) In reliquis Amphilocho fere imitatus, sed longe praetergressus, & in oraculorum pretio, quae summa rei erat, antecellere sese voluit homo callidissimus. Drachmam ergo duobus Amphilocho obolis addidit, additamentum ipsa priore summa maius. SOLAN.

ibid. Δύ ὀβολοί) Vid. supra c. 19, *δύ ὀβολοὺς* plurali numero dicit; sed ut posteriores Graeci duali rarius usi sunt, ita antiquiores plurali quoque interdum cum duali promiscue

sunt usi. Sic Noster Somn. § 6, δύο γυναῖκες λαβόμεναι τὰν χερσίν. Ubi post δύο pluralem habet, ut millies alibi, manus vero in duali collocat, quod quidem usitatus in membris, quae natura bina sunt, ut oculi, aures, manus, pedes, nec tamen perpetuum: mox enim ibid. rursum ait τὸ δεῖν ἀφοτέρῳ, at contra paulo supra, δύο ὀφθαλμούς. Sic Homer. dualem & pluralem coniungit admodum frequenter, ut Iliad. I, 197, Χαίρετον ἢ φίλοι ἄνδρες ἰκάνετον &c. Exempla ex Luciano antiquioribus similia plena manu congeffit frater optimus G. O. Reitzius in Belg. Graeciss. p. 50—52. Addo, quod rarius, si verum est, dualem pro plurali in Homer. Iliad. I, v. 182; ab Scholiaste notatum in edit. Hervag. pag. 161. Ἐγὼ αἶτ, δὲ λέγουσι συμπεπρασβεύκναι καὶ Φοῖνικα. καὶ οὐδὲ εἶναι τεκμήριον τὸν παρὰ τῷ Ποιητῇ ἀριθμὸν. πολλάκις δὲ καὶ ἐπὶ πλείονων αὐτὸν τετάχθαι ὡς καὶ ἐπὶ τοῦ μὴ νῦν τοι οὐ χραίσμωσιν ὅσοι θεοὶ εἰς ἓν Ὀλύμπῳ ἄσπον ἰόντες, καὶ ὡς ἐπὶ τῷ Κούρῳ κριθέντε δύο καὶ πεντήκοντα. Verum eisdem illos graviter errare, qui hoc ἰόντ', quod est ex Il. A, 567, pro duali accipiunt, cum sit pro dativo ἰόντι positum, recte pluribus demonstrat S. Clarke ad eum versum. Interim in altero exemplo non dixerim plane falsam esse Scholiastae observationem, de qua Clarkius tacet; etsi rursus ei assentior, versum illum Il. I, 182, Τὸ δὲ βᾶτην, ad Aiacem & Ulyssē solos referenti cum Schol. Victorian. Nam exemplum illud Scholiastae, quod ex Odyss. Θ, 48, est petiit, ubi Κούρῳ δὲ κριθέντε δύο καὶ πεντήκοντα βήτην, iuvenes vero electi duo & quinquaginta ibant, manifestum dualem nominis & verbi habet, numero 52 virorum adiunctum: ita tamen adiunctum, ut divelli, & ad numerum duo sine πεντήκοντα spectatum, trahi queat: quasi bimembris esset oratio, illi duo ibant, & quinquaginta, intellecto altero plurali, ibant. Veluti Latinis non infrequens, illi multa, tu nihil dicebas, ubi pluralis dicebant omittitur: etsi discretio ibi maior, tamen ad illustrationem facit. Nec enim ita indifferenter dual. & plur. permutari posse arbitror, ut perinde sit: nam omnis quidem dualis est pluralis, at non inverse. Si cui autem certus constet, dualem nihil aliud esse, quam antiquam dialectum Articam, seu variantem pluralis numeri terminationem, ut frater modo laudatus cum aliis existimat; velim apertiora testimonia producantur: nam & illud Homeri Il. Δ, 452, — Χείμαρροι ποταμοὶ, κατ' ὄρεσφι ῥέοντες — συμβάλλετον, de duobus fluviiis recte intelligitur. REITZ.

ead. l. 12. Οἰνῶς) Οἰνῶσι. GUYET. Quaestum, quem A-

lexander impostor reddendis oraculis fecit, exponens Noster, αἰτ, 'Ετέτακτο δὲ καὶ μισθὸς ἐφ' ἑκάστῳ χρησμῷ, δραχμὴ καὶ δὴ ὀβολῶ. μὴ μικρὸν οἰηθεῖς, ὃ ἑταῖρε, μὴδ' ὀλίγον γεγενῆσθαι τὸν πόρον τούτου· *constitutum autem erat & pretium pro unoquoque oraculo, drachma cum duobus obolis. Ne parvum istud censeas, mi sodalis, pretium, neque quaestum hunc fuisse exiguum &c.* quem alium haec verba sensum patiantur, non video. Emendandum itaque οἰηθῆς. IENS. Οἰηθῆς L. In reliquis prave οἰηθεῖς. SOLAN. *ead. l. 14.* Ἀνὰ) L. ἄμα, quod ut non spernendum, ita minus elegans existimo. SOLAN.

Pag. 88. l. 1. Ἀναήφορες) Servari poterat vulgata ἀναφέ-
ροντες. V. Suid. in ἀνέφερον sed si Codicum copia suppleret, non dubito, quin ἀναήφορες scriptum sit in optimis; ut Ένυπ. c. 7, Έμ. cap. 84, qui posterior locus huic per omnia similis. Adde Όρχ. cap. 84. SOLAN. Ἀναφέροντες) Nihil hic sine Codicum auctoritate muto; etsi ἀναήφορες aptissimum foret, quod Solanus in textum recipere cogitarat, sine auctoritate. Nam praeter Suid. etiam me monet locus Long. Past. III, p. 124, εἶτα ἀνενέγκων ἐθάρρει, dein se colligens animum recipiebat. Recte enim & ebrii ad se redire dicuntur, postquam crapulam edormiere; & iidem dicuntur *absentes*, ut est in proverbio, *absentem laedis, qui cum ebrio litigat*. Ideoque vulgatam studiose potius conservandam, quam corrigendam arbitror, eamque pluribus testimoniis firmarem, si per festinantes operas liceret. REITZ.

ead. l. 5. Χριστιανῶν) Notandus probe hic locus, non ideo tantum, quod, crevisse iam numerum Christianorum in his oris, hinc patet; sed ideo potissimum, ut ex ore ipso adversariorum pateat, dedisse operam Christianos gnaviter, ne sibi aliisve imponi per praestigiatores paterentur: quod ideo observandum inprimis est, quia faciles alioquin & simplices homines plerumque & erant & habebantur. SOLAN.

ead. l. 10. Μολυβδίνας) In omnibus legitur μολυβδαίνας· quod ferri cum non possit, mutandum censuimus. SOLAN. Ut hic μολυβδαίνας, ita etiam infra in Lexiph. cap. 5 eod. modo edd. habent. Μολυβδίνας legendum notarat Solanus, sine auctoritate; utitur quippe Homer. Il. Ω, 80, Ἡ δὲ, μολυβδαίνῃ ἐκέλη ἐς βυσσὸν ὄρουσεν. Quod Scholiast. interpretatur μολυβδίνῃ, ὄρμιζ. At substantive ponitur apud Homerum. Revera tamen adiectivum esse, patet ex aliis significationibus, ut cum pro plumbeis vasis sive ollis usurpatur, quod ex Athen. docet Stephanus. Et an non adiective usurpat Noster infra l. c.?

Quidquid sit, etsi *μαλυβδίνας* hic usitatus esset, ego nihil mutare ausim. REITZ. *Μολυβδίνας* Mss. Reg. 3011.

Pag. 89. l. 1. Καὶ μόνον τὴν ἐν αὐτοῖς ἀληθειαν εἰδότε) Petronius: *Ipse pater veri, doctus Epicurus in hortis*. Plura testimonia congeffi ad Laërtii Epicurum. MENAG.

ead. l. 4. Ἀτρυκτος) Sic rursus, infra. utitur Dial. Meretr. XII. SOLAN.

ead. l. 8. τοὺς περὶ Λέπιδον) Non debuit verti, eos, qui cum Lepido erant, sed ut mutavimus, Lepidum ipsum. Nota est phrasis. Sed quis ille Lepidus? Romanusne magistratus, an philosophus? aut privatus, sed doctus tamen? De eodem cap. 43. SOLAN.

ead. l. 16. Μάλβακα) A malva Latino μάλβα, *μαλβακίς*, *μάλβαξ*. MENAG. Ne quis temere dampnet versiculum Latinum, quem, licet absurdum, sic satis putamus ob id ipsum respondere Graeco, qui nempe ab ipso auctore ut ridiculus & nullius sensus proponitur. Μάλβαξ forte est ex Latino, *Malvaceus caulis*, ut *pes betaceus* &c. Χοίρεια intellige κρέα, ut *σκυλάκεια* & id genus alia: *κυμινεύειν* fictum verbum, cui respondet *cuminare*, h. e. cumino adspargere vel condire: *σίπνυτον* fictum puto ex *σίπνυ*, quae arcam aut vas quodcunque farinae asservandae notat apud Aristophanem. Licuit oraculo in *κυμινεύει* alteram corripere; nec nobis vitio vertetur ipsius *malvaca* media correpta retinere. Sequuntur, & iam affuere, plura id genus oracula, in quibus, si fidem interpretis praestare debemus, non, quid recta ratio postulet, vel poësis, videndum est, sed quid Graecis respondeat. Itaque posuimus interdum versiculos multum, deteriores his, quos dederat Erasmus, sed melius nos hac quidem parte functos officio putamus. GESN. Menagii notam plane iisdem verbis in F. Guyeti Mss. invenio. REITZ.

Pag. 90. l. 4. Μειζόνως) Confer supra c. 8. f. SOLAN.

ead. l. 7. Γεράνον) Simili artificio callidus Anglus, quem ipsi vidimus, Thomas Irsonus, caput ligneum loquax concinnarat, quo, ut ipse narrabat, tota Caroli II aula, & rex ipse viso obstupuit. Immurmurabat spectatorum aliquis ori istius capitis hianti verba, quae in buccam venerant, quacunque libitum erat lingua; quo facto mox responsum eadem lingua & ad rem accomodatissimum ex ligneo capite reddebatur. Percrebuerat iam per totam urbem monstri fama. Frequentes ad tantae rei miraculum, data pecunia quisque, advolant. Nec dubium, quin brevi de rebus arcanis futurisque tam doctum

capitū consulendum fuerit; (quidni enim lignum loquax & futura & arcana pandere valeat?) cum subito adolescens ex nobilium famulatio, qui tum spectabant, in proxime adiacens cubiculum irrepens hominem os tubo admoventem, & clamantem conspicit; neque ullis muneribus & promissis deterri poterat, quin tantum arcanum divulgaret. Innotuit itaque fraus, & patuit, sacerdotem pontificium, multarum linguarum hominem, capiti oracula, auditis per tubum e conclavi proximo quaestionibus, dictasse, & revera inspirasse. Rem totam Irfon ipse ante aliquot annos viro nobili, me audiente, narrabat. SOLAN.

ibid. Ἀρτηρίαι) Intellige *asperas arterias*, i. e. guttura, fistulas cartilaginofas respirationi inservientes. Sic enim usitata vox Medicis. Vid. Foef. Oecon. Hippocr. voc. Ἀρτηρίαι. REITZ.

ead. l. 8. Διείρας) Conf. infra Toxar. c. 33. SOLAN.

ead. l. 13. Ὁ γοῦν Σευριανὸς δεθεὶς ὑπὲρ τῆς ἐς Ἀρμενίαν εἰσβολῆς) Num de Severiano intelligendum illo, qui ab Hadriano nonagenarius caesus fuit, de quo Dio in Hadriano? non puto. Nam sub Traiano floruit, ante eius impostoris tempora, & hic paulo post Gallus, Κελτὸς dicitur, & mortuus est, ut videtur, in ea expeditione, ut videtur innuere paucis lineis inferius: ἐπεὶ δὲ πεισθεὶς ὁ ἡλίθιος ἐκεῖνος Κελτὸς εἰσβάλλει, καὶ ἀπῆλλαξεν αὐτῇ στρατιᾷ ὑπὸ τοῦ Ὀθρυάδου κατακοπεῖς. Nam hae voces, ἀπῆλλαξεν, κατακοπεῖς, non mihi videntur aliter posse intelligi, quam de eius clade & morte: hanc autem expeditionem nullus, quod sciam, antiquorum memoravit, nisi forte aliquid musitavit de ea Capitolinus in Vero, & Dio in Marco, qui, ut puto, de eo negotio pluribus tractaverat, quae suppressit Xiphilinus, & de hac expeditione intelligenda sunt haec Capitolini verba de Vero imperatore: nam cum interfecto legato, caesis legionibus, Syriis defectionem cogitantibus, oriens vastaretur, ille in Apulia venabatur, & apud Corinthum & Athenas inter symphonias & cantica navigabat — duces autem consecerunt Parthicum bellum Statius Priscus & Avidius Cassius & Martius Verus [per] quadrienniū. Ita ut Babylonem & Mediam pervenirent, & Armeniam vindicarent. Tempus concordat, & Armenia vindicata, eam fuisse Romanis ablatam antea innuit. Ex hoc igitur Luciani loco illustratur Capitolinus, & nomen legati adiiciendum, qui fuit Severianus Celta, & nomen ducis Persarum Othryades, quod tamen Graecum sonat: & non dubito, aliter apud Persas expressum fuisse; sed mos fuit Graecorum omnia barbara nomina ad suum sonum accommodare. PALM. Haec

melius illustrantur ex tractatu, quomodo scribenda sit historia, ubi memorantur *Severianus & Priscus*. LA CROZE.

ead. l. 14. Σειρηανῶ) Aliter scribitur hoc nomen in *Συγγρ. c. 21 &c.* Sed variationis ratio doctis satis nota: quia scilicet *v* consonantem literam ignorant Graeci, saepe per *Y* expriment. Saepius per *B*: eandem non raro etiam per diphthongum *ov*. Eundem autem virum esse, cuius nomen tam varie scribitur, res ipsa clamat. Vide tamen, quae hac de re vir eruditissimus Palmerius affert. Sed in ea nota nolim a tanto viro maculam inustam Xiphilino, quasi, quae apud Dionem legerat, data opera suppressisset: sic enim ipse sui vindex Xiphilinus in Antonino Pio, οὐ σώζεται δὲ οὐδὲ τοῦ μετὰ Ἀντονίνον ἀρχαντος Μάρκου Βήρου τὰ πρῶτα τῶν ιστορουμένων ὅσα περὶ τὸν Λούκιον τὸν τοῦ Κομμόδου υἱόν, ὃν ὁ Μάρκος γάμβρον ἐποίησατο, ἐπραξεν οὗτος αὐτὸς, καὶ ὅσα οὗτος εἰς τὸν κατὰ Οὐλογαίσου πόλεμον ὑπὸ τοῦ πενθεροῦ πεμφθεὶς ἔδρασε. Quem locum eo libentius hic descriptum volumus, ne socordiae nostrae imputetur, si in multis, quae Luciani tempora spectant, & res in iis gestas, obscuri aliquid inveniatur. Nostrum enim divinare non est, ubi silent historiae. Observandum autem hinc inprimis est, initio iam imperii M. Aurelii clarum fuisse Alexandrum, cuius oraculum tanta de re consuleretur. Paulo post tamen innuere videtur, nondum tunc Romae inclaruisse oraculum, c. 30. SOLAN.

Pag. 91. l. 3. Ἀκτινέσσιν) Consulendi hac de re curiosi nostrae aetatis nummorum scrutatores. Nec audiendi tamen, qui asserunt, divinitatis signum esse coronam radiatam. Id enim non ubique saltem obtinuisse, vel h. loc. solus evincet. SOLAN.

ead. l. 5. Στρατιᾷ) Antea in omnibus legebatur *στρατεία*, corrupte, nisi quod *l. στρατεῖα* habet. SOLAN.

ibid. Ὀβρυάδου) Idem est, qui in *Συγγρ. c. 18, 19, 21 & 31*, *Osroës* dicitur, quod a viro docto miror non esse animadvertum. Neque enim tantum virum morata esset nominum diversitas, cum vel ii norint, qui historias Graecorum tantillum delibarunt, saepe sic variis modis nomina barbara Graeco habitu vestiri, & ipse hoc ipso in loco observet. *Osroës* certe illic is dicitur, qui Severianum fudit, & in proelio occidit, c. 21. SOLAN.

ead. l. 6. Ὑπομνημάτων) Mirum videri possit, ausum esse Alexandrum oracula sua in commentarios referre: sed & hoc dignitatem non exiguam, ab huiusmodi artifice dextro & subdole administratum, oraculo conciliabat; qui, si quid contra

quam in responso ambiguo praedictum fuerat, cecidisse animadverteret, delebat illico, & perspicuum iam, utpote re gesta, contrarium priori supponebat. SOLAN.

ead. l. 10. Τόξον) Verus itaque hic demum Severiani exitus. Si non meministi, cum de Conscr. Hist. librum legeres, perlege quaelo iterum, ut, quibus mendaciis illam potissimum historiae partem adulteraverint stulti & inficeti homines, videas. *Θναυχίδων* autem quod attinet, Parthorum vestes innuit, Medicis & Persicis similes, quae molliores merito apud Graecos Romanosque habebantur. V. in Dial. Phil. & Alex. seu N. Δ. XIV. SOLAN.

Pag. 92. l. 3. Κλάρω, καὶ Διδ.) De Clario fatis notum, Apollinis ipsius oraculum fuisse; unde & patrem vocat Aesculapius Glyco. V. tamen, si lubet, in *Δικ.* c. 1, & Orig. c. Celf. VIII, p. 333. Eiusdem Apollinis & oraculum sequens, Didymaeum scilicet. V. *Ἀστρο.* c. 23, & *Δικ.* c. 1. Idem autem oraculum innuit Lucianus, aut potius Alexander ipse, in oraculo, quod paulo post sequitur, *Βραγχιδέων ἀδύτοις πελάγεσσι* &c. sed occurrit difficultas. Si enim Suidam adeas, in v. *Βραγχιδαι*, videbis, Branchidas, prodito Xerxi Apollinis templo, recepisse se in Asiam sub eius ditione victuros; deinde post aliquot secula ab Alexandro Magno ob veterem maiorum perfidiam excisos. V. & Curtium VII, 5. Qui fit ergo, inquires, ut hic Branchidae memorentur? In promptu responsum est: non defuere veteratores, qui illud oraculum extinctum resuscitarent, & in sedes vacuas venirent, qui antiquo nomine *Branchidae* hic dicuntur. Sed Strabonem adi, qui l. XIV, p. 634, a Milesiis denuo conditam refluuisse ait. Vid. & XI, p. 518. Vid. etiam Orig. c. Celf. p. 55, 1. De eo sic Olearius. V. Ol. ad Philostr. p. 140. Notum illud oraculum Milesum; oraculum olim *Branchidarum* appellatum, postea *Didymaei Apollinis*, ut Plinius habet c. 29. *Τὸ ἐν Διδύμοις ἱερὸν* dicitur Straboni l. XI, p. 518, & *μαρτυρίων Διδυμέως τοῦ ἐν Βραγχιδαῖς*, l. XIV, p. 634. Illud cum Colophonio oraculo etiam iungit Lucianus in *Pseudom. & Iamblich. de myster.* III, 13, ut & Porphyrius apud eundem, qui virgam tenentem, vel sedentem in axe, vel pedes aut limbum in aquam tingentem, vel ex aqua haurientem vaporem futura canere dicit *προφήτιδα*. Qui locus praeteritus Bulengero &c. usque ad Licinii tempora hoc floruerit oportet, a quo illud consultum fuisse Sozomenus meminit; atque haec ea aetate sola erant clara oracula: obticuerat enim ferme Delphicus Apollo. V. c. 43, & Plut. 988 B. SOLAN.

ibid. Μαλλῶ) Ibi oraculum erat Amphiloichi, temporibus il-

lis clarum, ut hinc & ex loco Xiph. supra ad c. 19 allegato patet. Paus. in Att. 33, ἀφειδέστατον τὸν ἐμοῦ vocat. Agnoscit hoc oraculum Bulengerus p. 46. AG. VII. Sed idem aliud eiusdem Amphilocho oraculum ponit in Mallo Ciliciae; non satis diligenter, cum haud dubie de hoc intelligi Paus. debeat, quem ibi laudat. SOLAN.

Pag. 93. l. 1. Ὁν πρῶτος καὶ κορυφαῖος) Demosthenes dixerit, ὠνέστες, καὶ τελευταῖος, καὶ πρῶτος ἐστὶν οὗτος, ut ait in Or. adv. Aristogit. p. 829 D. REITZ.

ead. l. 2. Ρουτιλλιανὸς) Dicit, Rutilianum fuisse quidem virum egregium, sed superstitiosum. Ρουτιλλιανὸς ἀνὴρ τὰ μὲν ἄλλα καλὸς καὶ ἀγαθός, καὶ ἐν πολλαῖς τάξεσι Ῥωμαϊκαῖς ἐζητασμένος. Rutilianus vir alias quidem honestus & probus, tum compluribus in proeliis Romanorum spectatae virtutis: sic interpres. Sed Mf. ἐν πολλαῖς πράξεσι, in multis rebus Romanorum, sive bello, sive domi gestis. GRAEV. Huius apud Historicos mentionem nullam invenio; nisi forte idem fuerit, qui apud Xiphilinum in M. Aur. Antonino, *Rufus Basaeus* dicitur: sunt enim, quae, ut id credam, faciunt nonnulla. Quale est, quod uterque videtur per omnes ordines ad summos tandem honores pervenisse; quod imperiti aequae & indocti: quod apud Imperatorem gratia uterque summa: denique quod nomen *Rufi Basaei* facile cogitari potest ex alio corruptum. Sed haec ut ipse nolim ambitiōse asserere, ita a lectore peto, ut mihi fraudi non sit, coniecturas proposuisse meas. SOLAN.

ead. l. 3. Ἐν πολλαῖς τάξεσι Ῥωμαϊκαῖς ἐζητασμένος) Indignissima interpretatio utriusque interpretis, compluribus in proeliis Romanorum spectatae virtutis. Nam neque haec descriptio ad praecedentia accedit, in quibus de auctoritate in republ. & urbanis officiis agitur; nec Graeca talem sensum admittere possunt. Verte, & in multis apud Romanos dignitatibus ac honoribus versatus. Eodem errore mox ἀφείς τὴν ἐγκρατισμένην τάξιν, uterque vertit relicto exercitu, quem tenebat, cum debuissent, loco, vel munere, vel statione. Eadem tamen aberratione & Sponius, il faillit donc aquitter l'armée, qu'il commandoit; cum priora dubie reddidisset, qui s'étoit signalé en plusieurs occasions. At clara phrasin suam exserit noster auctor in principio Macrobiolum, (c. 7) ὃν ἕνα ἡ εὐσεβεστάτη μεγάλου αὐτοκράτορος τύχη εἰς τὴν τελευταίαν ἀγαγοῦσα τάξιν &c. GRON.

ibid. Τάξεσι) Vertitur proeliis. Verte magistratibus. GUYET. Ἀνὴρ τὰ μὲν ἄλλα καλὸς καὶ ἀγαθός, καὶ ἐν πολλαῖς τάξεσι Ῥωμαϊκαῖς ἐζητασμένος. Pro τάξεσι MS. Graevii πράξεσι.

Sed *τάξεις* videtur proprium magis & conveniens, non ut cum interprete proelia, (nisi enim fallor, requireretur *παρατάξεις*) sed varias dignitates intelligam cum optimo meo Gronovio. Huic Graecae Lucianae phrasi conveniunt ista Livii XXXII, c. 7, *Per honorum gradus documentum sui dantes*. IENS. Vide Herodian. II initio. Secutus sum autem scripturam G. P. & L. In impressis enim *τάξεις* legitur. SOLAN. *Πράξεις*) Quia Solanus noster iam sic mutaverat ex tribus Codd. & quarum quoque sic habere cognovi, quatuor Mss. hoc dandum censui, ut illorum consensum vulgatae praeferrem, in lectione, quarum utraque defendi potest. *Πράξεις* enim sic Herodiano dici, recte Solanus ait, cuius verba ex L. 2, c. 1, § 9, addam: *Ἦν δὲ ὁ Πέρτιναξ τὸ μὲν γένος Ἰταλιώτης, ἐν δὲ πολλαῖς στρατιωτικαῖς τε καὶ πολιτικαῖς εὐδοκίμησας πράξεις*. Sed & bellica & civilia negotia *πράξεις* vocari ex eo loco patet, quod aliunde quoque satis notum. Si itaque non de bello ap. Lucianum est cogitandum; tamen *πράξεις* hic recte se habent, & de negotiis publ. possunt accipi: nam de bellicis eo minus putem accipiendum, quod *Ῥωμαϊκαῖς* additur, quod urbanis rebus magis proprium. *Ἐξετάζεσθαι* autem pro *εὐδοκίμεισθαι* vid. Schol. Thucyd. II, c. 7. REITZ.

ead. l. 5. Εἰ μὲν) Vid. Clem. Alex. VII Stromat. pag. 302, v. 43. LA CROZE.

ibid. Ἀλλημιμένον πον λίθον) Vide Clem. Alex. VII Strom. *οἱ αὐτοὶ δὲ οὗτοι πᾶν ξύλον καὶ πάντα λίθον, τὸ δὲ λεγόμενον λιπαρὸν προσκυνούντες*. Unde iam in proverbium abiisse constat. Meminit & Apuleius initio Florid. monente ad Theophr. Char. 29; Casaubono. Ipse Theophrastus, superstitiosi hominis hoc esse, ait p. 47 C. Tangit & alibi Noster; supra *Ἐπισκ. c. 22*, infra *ἐκκλ. c. 12*. SOLAN. Conferri meretur cum hac Rutiliani descriptione principium Floridorum Apuleii, ubi habemus inter alia *lapidem unguine delibutum*. Sed nimirum huc pertinet tota de Baeryliis observatio. GESN.

ead. l. 6. Ἀεὶ) Mf. Reg. 3011 *εὐθύς*.

ead. l. 16. Γέροντα) Mortuus est Rutilianus aut circa M. Aurelii obitum, aut imperante iam Commodο, & quidem septuagenarius. (v. c. 34.) Quinquagenarius ergo Rutilianus, cum ad imperium accessere fratres M. Aurelius & L. Verus. Constat praeterea, in nummo Antonini Pii conspici Glyconem. Ex quibus omnibus id liquido evincitur, nondum senem fuisse Rutilianum, cum primum Romae innotuit Alexander; nisi ponas, senes post 40 exactum annum dici. Certe ita hoc in lo-

Lucian. Vol. V.

D d

co, rationibus rite subductis, usurpasse deprehenditur Lucianus, si nummo aliqua fides. SOLAN.

Pag. 94. l. 5. Καθ' αὐτούς) *De suis rebus futuris.* GUYET.

ibid. 'Ο δὲ) Intellige Ἀλέξανδρος. GUYET.

ead. l. 6. Ξενίαις — ἐργαζόμενος αὐτῷ) Refert auctor miram Alexandri impostoris comitatem, & gratiam omnium, qui ad ipsum venirent, captandi artem dexterrimam. 'Ο δὲ, inquit, τοὺς ἀφικνουμένους φιλοφρόνως ὑποδεχόμενος, ξενίαις τε καὶ ταῖς ἄλλαις δωρεαῖς ἐργαζόμενος αὐτῷ. Puto scripsisse Lucianum ξενίος, ut infra c. 56, ξένια, καὶ δῶρα πολλὰ πέμψας. Sic enim dona hospitalia dicuntur ξένια vel ξείνια, quae Latinis *lautia*. Scripsi autem in posito loco αὐτῷ, quamquam vulgo αὐτῷ. (plus centies forte in hoc scriptore male se habet in hac vocula spiritus.) Interpres plane nullam hic τοῦ αὐτῷ habuit rationem. Nec mirum: in perversa enim, quam dat, versione nullum id locum habet. Δωρεαῖς ἐργάζεσθαι τινα αὐτῷ, est, *muneribus aliquem sibi conciliare*; & sic verti debuit. Vide omnino, studiose lector, politissimas Graevii Lectiones Hesiodicas, c. II, p. 9, ubi hunc τοῦ ἐργάζεσθαι pro *acquirere, parare*, usum eleganter, ut ibi omnia, illustrat; cui sententiae ultra confirmandae etiam hic Luciani locus accedere potest. Simili modo infra cap. 55, φίλους ἀπεργάζεσθαι. Ita in Macrobiis, cap. 7, ἐργάσαιο σεαυτῷ τῇ διαίτῃ μέγιστόν τε ἅμα, καὶ ὑγιεινότεον βίον, *paraveris tibi victus ratione, longissimam iuxta & saluberrimam vitam*. Cum hoc Graecorum τοῦ ἐργάζεσθαι usu mire convenit ipsum verbum *exercere*, ita sumtum pro *conquirere, comparare*, abs Terentio; apud quem in *Heautontimorumenos* A. 1, S. 1, Menedemus ait, se vendidisse *Ancillas, servos, nisi eas, qui opere rustico Faciundo facile victum exercerent suum*. Lis quidem inter eruditos est de huius loci cum vera lectione, tum vero sensu; aliis hanc scripturam tuentibus, aliis mutantibus τὸ *exercerent* in *exsercirent*, auctoritate potissimum Festi nitentibus. Sed profecto cum τὸ *exercerent* sit receptior lectio, & tam apprime cum prolato τοῦ ἐργάζεσθαι apud Graecos usu conveniat, nihil videtur causae, quidni in ea acquiescamus cum Bembo, Mureto, aliisque, & praecipue Farnabio, qui eam cum τῷ ἐργάζεσθαι recte componit, ad stipulatorem afferens Turnebum, qui & ex Ambrosio geminum germanum locum notarit, ubi *exercere sumtum* eodem plane modo occurrat. Ceterum non possum facere, quin hic opportune elegantem Aeliani locum & ab interpretis hallucinatione vindicem, & ex ostenso hoc τοῦ ἐργάζεσθαι apud Graecos usu exponam at-

que illustrem. IV nimirum ποικίλων, c. 3, loquitur ille de Polygnoto Thasio, & Dionysio Colophonio, pictoribus: καὶ ὁ μὲν Πολύγνωτος, inquit, ἔγραψε τὰ μεγάλα, καὶ ἐν τοῖς τέλεισις εἰργάζετο τὰ ἄθλα. Non profecto ἐργάζεσθαι τὰ ἄθλα est certamina subire, quemadmodum vulgatus reddidit interpres; sed praemia sibi comparare ex certaminibus: quo sensu τῷ ἐργάζεσθαι etiam Aelianus alibi utitur, velut ex exemplis in Indice notatis, ubi & interpretis hic lapsus verbo notatur, videre est. Invenit nimirum Aelianus, pictorem Polygnotum pictura expressisse rerum grandiorum formas, easque integras; cuius artis & operae praemia tulerit & pretia. Possumus quoque ita exponere, Polygnotum cum aliis de gloria pingendi τὰ τέλεια certasse, victoremque exstitisse; & adeo praemia, si qua fuissent proposita, reportasse. Etenim fuisse etiam inter pictores certamina, satis notum vel ex eo, quod de Parrhasio narrat Aelianus IX, c. 11. Non tamen id quidquam facit ad Aelianum hoc loco ita vertendum: neque frequentior usus vocis ἄθλον, praemium, non certamen, significantis, id facile pariat. Dudum namque est, quod eruditi (vide Graevii ad Luciani Soloecistam animadversiones) docuerunt, politiores Graecos τὸ ἄθλον inter, & ὁ ἄθλος distinxisse; ita ut hoc significetur certamen, illo certaminis praemium. Est tamen, ubi contra τὸ ἄθλον pro ipso certamine sumatur, quemadmodum potissimum ex hoc, in Anthol. I, c. 64, Epigrammate II, ostendit H. Stephanus, ubi Ulysses redux ad Ithacam ita: Χαῖρ' Ἰθάκῃ μετ' ἄεθλα, μετ' ἄλγεα πικρὰ θαλάσσης. Huic addas licet ipsum Aelianum XIII Ποικιλ. 14, ubi in ceteris Homericorum carminum partibus censentur & τὰ ἐπὶ Πατρόκλῳ ἄθλα: quae haud dubie sunt certamina, & ludi funebres in funere Patrocli ab Achille instituti, quos copiose commemorat Homerus II. Ψ. IENS. Ξενίοις L. Reliqui prave ξενίοις. SOLAN.

ead. l. 7. Ἐργαζόμενος αὐτῷ) Scribo ἐργαζόμενος αὐτῷ, i. e. suis rebus favens; faisant cela pour son intérêt particulier. GUYET. Si plures libri addicerent, non respuerem illud εὐνοῦς, quod marg. Ald. Wess. habet; verum quia & Pelleti φίλους glossa nonnullis videbitur, etiam hoc pro glossemate haberi poterit. Quamvis c. 55 φίλους ἀπεργάζεται, & alibi φίλους ἐργάζεσθαι, frequentius occurrat, nondum tamen alterutrum Luciano infero, dum spes est, ἐργάζεσθαι τινὰ αὐτῷ pro aliquem sibi conciliare, aliis testimoniis probari posse. Quod autem Iens. ait, Graevium probasse, id minus accurate huc applicavit. Nam Graev. ad Hesiod. probat tantum, ἐργάζεσθαι esse laborem ac-

quirere, & βίον ἐργάζεσθαι significare *manibus victum quaerere*; vel *parare*; unde nondum sequitur, ἐργάζεσθαι ἄνθρωπον quoque sic dici pro *aliquem sibi amicum reddere ac benevolum*, de quo hic est quaestio: quare Guyeti explicationi accedo, ut sit, *sibi ipsi operatur, suo commodo serviens*. REITZ.

ead. l. 10. Ἀλλὰ) P. solus. SOLAN.

Pag. 95. l. 1. Σύνισι) Forſan *convivis*. GUYET. Σύνις δὲ οἶας) Omnes libri, excepta Fl. ed. habent *σύνισι δὲ οἶα*, quod quem sensum exhibeat, nemo credo intelligat. Vertebant tamen miris modis. Vide, annos rectius. Ego certe rem acu tetigisse mihi videor. Quid enim coniectura Alexandro opus, qui omnes omnino tabellas, ut responsa sua componeret, resignabat? Luciani acumine dignius, ut ad Celsum, cui inscriptus hic liber est, orationem convertens, lectori, quid sub imperatore Philosopho rogaturi fuerint optimates, coniiciendum relinqueret, quam aut Alexandro tabellas, ut dixi, de more resignanti istud tribuere, aut ipsum periculosa, imperante filio, temeritate edisserere. Cassium, & alios res novas molientes menti eius, cum haec scriberet, observatos esse existimo. (Oraculis nempe fretus Cassius. . . . V. Volcat. Cass. I & XIII. Nec deerant, qui sive pertaesi dominationis, sive Philosophum spernentes, aut gravitatis odio, aut honorum sub alio cupidi, in annos imperatoris inquirerent, & nova molirentur. V. M. Aurel. vitam 32, a Dacerio scriptam.) In Fl. est *συνις*, quod ad nostram emendationem propius accedit. SOLAN. Hianus est in parenthesi illa notae Solanianae, & aliquid deest, quod postea additurus fuisse videtur. Ego itaque sic exhibui, ut in eius nott. Mss. inveni. REITZ. Omnes, quantum scio, legunt *σύνισι δὲ οἶα εἶδος — τὰς πύστεις πυνθάνεσθαι*, & *σύνισι* imperfecto tempore referunt ad ipsum Alexandrum, *intelligebat*: sed vel sic *οἶα* & *τὰς πύστεις* non bene conveniunt. Mihi dubium non est, dedisse Lucianum *σύνις δὲ οἶας — τὰς πύστεις*. Res nimis aperta. Ad conscientiam Celsi sui provocat Lucianus, & vult, ut cogitet, quas quaestiones proponere soleant potentes, nempe de vita imperatoris, de spe sua, de successu cogitatae rebellionis, e. i. g. a. quaestiones non magisteriales, sed capitales. Hoc ergo secutus sum in versione: & video idem visum eruditissimo Solano. GESN.

ead. l. 2. Πύστεις πυνθάνεσθαι) Huiusmodi repetitiones verbi cognati, ut μέμνημι μέμφομαι, δικάζω δίκας, τόλμημα τόλματον, φίλημα φίλησαι, Graecis aequae familiares esse ac Latinis, vid. Spanh. ad Aristoph. Pl. 10. Et Nostrum Herod. c. 3,

λόγους ἄλγον, & Scyth. c. 4, ἔρωτος δὲ ἐράσσης. Quom. Hist. c. 6, ἀρχὴν ἀρκτέον. Item Long. Past. L. 2, pag. 55 ed. Wech. τέρψεις — ἐτέρποντο; & p. 62, φίλημα ἐφίλησε p. 68 f. πολέμοις ἐπολέμησε τὴν ἀγροικίαν p. 86, ἤριζον ἔριν ἐρωτικὴν. L. III, 113, rursus, φιλήματα φιλεῖν, quod & L. I dixerat: ac p. 114, συμπαλαίουσα πάλιν. Alia eiusmodi ex aliis etiam profert Iens. in Lect. Lucian. pag. 337, 338. Quem vid. infra ad Iov. Trag. πομπὰς πέμπειν. REITZ.

ead. l. 9. Πυθαγόρην) In veteri inscriptione, in Sylloge Fleetwood p. 312, *Dogmata Pythagorae sensu, studiumque Sophorum: Et libros legi, legi pia carmina Homeri.* Habetur integra in ed. Petronii Amstel. A. 1669, 8°, p. 547. LA CROZE.

ead. l. 12. Παρὰ πόδας) Quod ante pedes, quod obvium est, ut in Quom. Hist. c. 13. Sed παρὰ & περὶ πόδα vid. ibid. cap. 14. REITZ.

Pag. 96. l. 2. Ἐνδιατρίβειν) Reponebam olim ἐνδιαθρύπτειν, ut prope idem hic diceret, quod c. 42. At nunc receptam lectionem sequor, quia verbum ἐνδιατρίβειν alibi a Nostro usurpari eodem sensu video: ut Ἀπαιδ. c. 26, cui quamvis diversum adde Oik. c. 2. SOLAN.

ead. l. 3. Τὴν τίνος ψυχὴν) Frustra Solanus varietatem quaesivit. Nec eam desidero: est enim tantum metathesis, euphoniae causa facta, pro τίνος τὴν ψυχὴν. Vid. Nigr. c. ult. REITZ.

ibid. Αὐτὸς) P. & L. SOLAN.

ead. l. 5. Ἡλιάς ἀκτίς) Sic Dorice ἁλιάς ἐπιγραφή. Inscriptio navis a Sole, qui erat insigne navis. (Etsi alias ἁλιάς navicula est.) Sic ἡλιάδα vocat Rhodum insulam Noster in Amor. a cultu Solis. Vid. Bergl. ad Alciph. I, ep. 12, p. 48. REITZ.

ead. l. 6. Λυκάβαντας) Antiqua vox, de qua consule Iunium c. 18, l. de anno & mensibus. SOLAN.

ead. l. 7. Ἑβδομηκοντούτης) Septuagenarius obiit, (sexagenarius uxorem duxerat Alexandri ex luna, si Diis placet, filiam c. 35.) Alexandro superstes, (cap. 60.) quem ad ultima M. Aurelii pervenisse compertum est. Ergo sub initium fere Commodi mortuus Rutilianus, aut certe sub ipsum M. Aur. finem. SOLAN.

ibid. Οὐδέ) Cum Iunt. αὖ tantum haberet, consului edd. reliquas, vidique Ald. H. P. Fl. S. οὐδέ habere; quare eas expressi potius, etsi non prorsus necessarium esset illud δέ; nec Solanus id expressurus fuisse videtur, quia id Iuntinae textui non inseruit, ut alias solet; verum hanc omissionem ab editore Iunt. non esse studio factam, inde conicio, quod οὐ extre-

num paginae vocabulum est, cuius alteram partem in p. seq. transferre obliti videntur typothetae. REITZ.

ead. l. 13. Σελήνν) Hac dedit Suet. Caio. BOURD.

in Schol. col. 1. l. 2. Ὅς καὶ) Ὅς καρ. habet V. Unde coniicio, scriptum fuisse οὗτος γάρ. SOLAN.

Pag. 97. l. 1. Ἐξηκοντούτης) Hoc inprimis observandum, si rationem temporum aliquam habere velis. Sed quo anno duxit? inquires. Conabor id certis adstruere rationibus. Observatum supra est, (ad c. 30.) innotuisse Alexandrum Romae Rutiliano iam sene, (hoc est plusquam quadragenario post annum a Christo nato CL.) Alexandrum filiam illam suscepisse liquet, postquam iam prophetae munus subiisset, aliquot nempe annis, antequam Romae innotuisset: nubilis itaque fuerit ante annum Christi CLXX, quo fere tempore nupsisse etiam Rutiliano necesse est, qui sexagenarius duxisse hic dicitur. Quae omnia facile ex hoc libello demonstrari possent, nisi brevitati in his notis studeremus. Hoc unice itaque observari velim, Alexandrum uxorem non duxisse, antequam munus illud suum propheticum susciperet: quod etsi disertis verbis non asserat Lucianus, facile ex eo elicitur, quod toto ante tempore, aut turpem puer aliis operam dederit, aut vir iam factus alienis uxoribus. Unum his coniecturis obesse videri possit, quod huius filiae mater ignota, cum e luna susceptam praedicarit. Sed filiam Alexandri fuisse, satis constat, legitima an notha, parum refert. SOLAN.

ead. l. 5. Μείζω) Flor. μείζον ἀεὶ προσενδοει. Paginam sequentem alibi interpretor, & paginam 490. BOURD.

ead. l. 10. Λοιμῶ) De hac peste, quae incidit in annum Christi CLXV, & sequentibus, v. supra ad Συγγρ. c. 15. SOLAN.

ead. l. 12. Ἀκέρσεκόμης) Etsi & ἀκείρεκ. bonum, vulgaram tamen servavi, quia mox iterum sic edd. Et sic Homer. Il. γ, 39, & alibi. Conf. Solan. ad fin. huius capituli. REITZ.

ead. l. 13. Πυλῶν) Sic P. quod magis arridet, quam quod in reliquis est, πυλώνων. SOLAN.

Pag. 98. l. 4. Τῶ χρησμῶ — συντ.) Durior phrasis. SOLAN. Τῶν χρησμάτων marg. l. adleverat Solan. Sed cum videret edd. conspirare in χρησμῶ, delevit coniecturam, & merito delevit, addiditque conferendum Tim. c. 4. Sed ibi, ἀλλ' εἰς ἔθος τὶ ἀρχαῖον συντελῶν, legitur; quod Hemst. vertit, sed veteri, nescio cui, instituto id dandum credit. Itaque tamen χρησμῶ hic idem valebit, quod εἰς χρησμὸν, & significabit, nihil addebant ad oraculum, nihil amplius perficiebant; adeoque differet aliquantum ab

illo priore exemplo. Verum cum συντελεεῖν proprie sit *una perficere*, & sic certe etiam *adiuvare* significabit, ut apud Aelian. V. Hist. XIII, 1, pag. 783 ed. in 8°, ὃ μόνον εἰς ἑορτὴν ὑψέως συντελεεῖν δυνάμενον, qui non solum ad pascendos oculos *adiuvare* (contribuere) poterat. Et Alciphro. III, Ep. 71. Hinc nihil duri video, si & hic οὐδὲν συντελούντες τῷ χρησμῷ potius significet, *nihil adiuvantes oraculum*, vel *nihil contribuentes oraculo*, ut sic perspicuitatis causa loquar. Deos enim laborantem adiuvari, non desidem, credebant; ut est in Menandr. fragm. 32, Τῷ γὰρ ποιοῦντι καὶ θεὸς συλλαμβάνει — τῶν πόνων. Et apud Sallust. in Catil. c. 52, § 28, 29. REITZ.

cad. l. 5. Προμαχομένης αὐτῶν) Lege αὐτῶν. GUYET. Et sic iam dedimus. REITZ.

cad. l. 6. Τὰς) P. solus ante συλλαβάς. SOLAN:

ibid. Ἀκροσεκόμενης) Utitur ea voce etiam Pindarus in Pyth. III; usurpat alibi etiam ἀκροσεκόμεαν. Isthm. I. Et sic habet hic Codex P. Posterior scriptura occurrit etiam apud Philost. 885. SOLAN. Nota haec Solani pertinet ad superius Ἀκροσεκόμενης. Nam ibi Codicem P. ἀκροσεκ. legere, in Iuntina notarat; contra, hoc loco Florentinam editionem ἀκροσεκ. habere, cum Cod. ἀκροσεκ. iam cum eett. edd. habeat. Cumque de Flor. quam inspexi, recte moneat, etiam de Codice recte monuisse credo; licet in ed. Hag. in verse quoque notarit, Cod. P. hic ἀκροσεκ. habere, supra vero cum vulgato consentire: quod cum parvi referat, ordinem eius notae immutare nolui, & ne haec quidem annotassem, nisi ostendendum esset, me in lectione dubia priscas edd. diligenter consuluisse. Vid. p. praeced. REITZ.

cad. l. 12. Τὰς ἐν) B. 2. τοὺς, ex editoris coniectura, ut alia multa; neque enim usum se ullo antiquo Mss. profuerit. SOLAN. Videtur legendum τὰ ἐν τῇ Ἰταλίᾳ. Neque enim est, quo commode referatur τὰς. Ita certe interpretatus sum. GESN. Intellige πόλεις. Guyet: De hac ellipsi cf. L. Bos, p. 132. REITZ.

cad. l. 14. Δαδουχίας) Sic infra de Mori. Peregr. c. 28. SOLAN: At quid opus tam longe nos remittere ad vocabulum factis usitatum quaerendum, cum principio cap. 40 huius Dial. quoque occurrat? REITZ.

cad. l. 15. Τελουμένης) Malim τελομένης. GUYET.

cad. l. 16. Ὡς περ Ἀθήνησι) Eleusine dicebant ταῖν θεῶν, v. Cassaub. Capitol. in M. Aur. XXVII. Prioribus temporibus formula erat, ἐκὰς ἐκὰς ὅστις ἀλιτρός — vel, ut habet Lampridius, *nemo ingrediatur, nisi qui se innocentem novit*. De quibus formulis consule etiam Orig. c. Cels. III, pag. 147, 2, ubi Celsi verbis

plures proponit. Adde *Δήμων*. cap. 34; unde patet, Barbaris etiam hisce sacris interdictum fuisse. SOLAN.

ibid. *Χριστιανός*) Exploraturi itaque fraudes huius Pseudoprophetae interdum & ipsi Christiani sacra ista, alias illicita, adibant: ab iisque sibi aequae ac ab Epicureis meruebat Alexander. Unde zelus Christianorum in detegendis fraudibus & imposturis patefcit. Nam quod Epicurei idem factirabant, non mirum, otiosos plerumque homines, quibus talia ludus erant, & quavis Comoedia iucundius spectaculum, operam dedisse huiusmodi superstitiosis hominibus deridendis. Christianos autem graves & minime futiles, aut otiosos, immo odiis & iniuriis non privatorum tantum hominum, sed & magistratum imperatorumque pressos, hoc egisse, ut ab illusionibus praestigiisque orbem terrarum vindicarent, in admirationem certe quemvis rapere necesse est. Aliam affert huius rei causam Lactant. minime respuendam: quam si lubet legere, adeas librum eius IV, c. 27. Nos hac nunc contenti erimus. SOLAN. De Christianis, aliisque, ab his sacris arceri solitis, plura congestit Iac. Elsn. ad Apocal. XXII, 15, ubi & his Luciani verbis utitur, & ex Socratis Hist. Eccl. VII, 8, quoque docet, Isdigerdem, Persarum regem, ab Magis iudicatum arcendum a sacris, quod Marutha Mesopotamiae Episcopo familiaris uteretur. Verba ipsa ex Iulian. Epist. 52, aliaque, vid. *ibid.* REITZ.

Pag. 99. l. 2. *Πιστεύοντες τῷ Θεῷ*) Formula iam a Christianis desumpta. SOLAN.

ibid. *Τὴν τῇ ἁγιάῳ*) Conf. supra dicta ad c. 14. REITZ.

ead. l. 4. *Ἐξω Χριστιανούς*) Vid. Hoffmann. in notis ad Galenum de usu partium, n. 295. Item Dodwellum Diss. in Iren. II, p. 168, 169. LA CROZE.

ead. l. 15. *Πουτίλλια*) Fictum nomen putarim, quo supersticiosam feminam denotet: certe illud *τις* vix paritur, ut de gente Rutilianorum intelligas. Observandum autem, haec sacra non Romae, sed in Paphlagonia celebrata: quae quidem res aliquid difficultatis habet; nam qui factum est, ut imperatoris Oeconomo licuerit tam longe ab aula versari? *Procuratorem* ergo verte. Statuendum enim hoc ob Alex. praesentiam, quem haud temere quisquam, oraculi cura aliis de mandata, Romam profectum existimabit. Si ramen *Oeconomum* retinere velis, potuerit unus aut alter abesse, per vices reliquis munus obeuntibus, & praesertim quo tempore M. Aurel. Athenis commorabatur, Abonoteichitarumque ora-

culum cum uxore petiisse. Ego *procuratorem*, uti etiam verti, intelligo. SOLAN.

Pag. 100. l. 1. 'Εν ὀφθαλμοῖς) Conf. supra Phalar. I, c. 5. Et I. Elfner. ad Evang. Matth. XXI, 42, recte docentem, non esse hoc poëticum, ut putabat Gatakerus. Adde & Nostrum Tyrannicid. c. 17, ἐν ὀφθαλμοῖς δεῖξας. Sic εἰς & κατ' ὀφθαλμούς· vid. fratris G. O. Reitzii Belg. Graeciss. p. 505. REITZ.

ead. l. 2. 'Ολεθρίου ἐκείνου) Scribendum videtur τοῦ ὀλεθρίου ἐκείνης ἀνδρός. Et ita interpretes legisse videtur. GUYET.

ibid. 'Εκείνου ἀνδρός) Leve est, quod de Rutillia, quam in oculis mariti eius osculabatur, legitur mendose καὶ ἐν ὀφθαλμοῖς τοῦ ὀλεθρίου ἐκείνου ἀνδρός φιληματά τε ἐγίνετο· cum rectius Ms. ἐκείνης ἀνδρός, sc. 'Ρουτιλλίας. GRAEV. 'Εκείνης) Autoritatem Ms. G. secutus sum: libri enim, quos consului, ἐκείνου omnes habent. SOLAN.

ead. l. 4. Κόλπου) Cod. P. male habere κομπούς, notarat Solan. Bene quidem eam lectionem reprehendit, si accentus ita positus. Et κόλπου singulare & genitiv. veram lect. esse non dubito, quia sic & alibi apud Nostrum; vid. saltem c. 26 huius Dial. Interim & plurali numero κόλποι dicitur de unius hominis sinu, ut Long. Past. I, pag. 27 ed. Iung. καὶ ὁ τέττιξ ἐκ τῶν κόλπων τῆς χλόης ἐπήχθησεν. Iterum *ibid.* pag. 34, 'Εμπίπτει τε αὐτῆς τοῖς κόλποις. Rursus apud eundem L. IV, pag. 137, five potius 145 ed. Moll. (nam per errorem typogr. paginarum numerus vitiose est expressus) τὴν Χλόην ἐν τοῖς κόλποις εἶχε. Homer. Iliad. I, five IX, 566, Πρὸ χυ καθεζομένη, δέοντο δὲ δάκρυσι κόλποι. Adde & Aelian. V. H. XIII, 31. REITZ.

ead. l. 7. Εὐμολπ. — Κήρ.) Cereris mysteria respicit Athenis, in quibus pont. max. Hierophanta audiebat, duae etiam hae sacrae gentes. V. Thucyd. VIII, 53, & not. & Corn. Nep. in Alcibiade. *Idemque illi Eumolpidae ac Ceryces rursus resacrare sunt coacti, qui cum devoverant.* V. Casaub. ad Athen. XIV, 23, & Clem. Alexand. II, 1, qui docet eorum originem. Adde & Diog. Laërt. p. 1 D. E. SOLAN.

ead. l. 8. Καρβατίνας) Id est, viles crepidas. Catull. GUYET: Idem notat, quod Virgilio crudus pero, Aen. VII, 690. SOLAN. Carbatinae, five Carpatinae soleae a crudo corio, & Caribus seu Carpathiis dictae; vid. Voss. ad Catull. pag. m. 347. REITZ.

ead. l. 9. Σκοροδάλλην) Vide Aristoph. 'Ιππ. pag. 298, qui primus hoc in Paphlagomibus risit. SOLAN.

ead. l. 15. Τὴν ψυχὴν) Articulum in edd. deficientem addidimus ex Mf. Reg. 3011.

Pag. 101. l. 2. Βασιλεὺς Γλύκων) Ridet haud dubie titulum, quo fatui hominem *Glyconem* insigniebant. SOLAN.

ead. l. 3. Πυθαγόρου ψυχὴ &c.) Oppido lepidum *Alexandri γόντος* narrat auctor factum. Nimirum in solemmibus, quas aliquando instituebat, Dei sui pompis, forte an industria, detexerat femur suum, quod plane videbatur esse aureum. Hinc ubi a quibusdam quaereretur, utrum Alexander ille προφήτης haberet animam Pythagorae, an Pythagoreae animae similem; fecit ut oraculum a Glycone (ita appellabat Deum suum) ederetur his versibus: Πυθαγόρου ψυχὴ, ποτὲ μὲν φθίνει, ἄλλοτε δ' αὖξει. Ἡ δὲ προφητεία, δῖος φρενὸς ἐστὶν ἀποβῶν. Καί μιν ἔπειλε πατὴρ ἀγαθῶν ἐπαρωγόν. καὶ πάλιν, Ἐς Διὸς εἴσι, Διὸς βληθεῖσα κεραυνῷ. Hi versus haud dubie sunt mutili, nec non perperam interrupti. In versu tertio excidit forte ἀνδρῶν. Deinde illud καὶ πάλιν divisum (nam ita divisum legitur in omnibus, quas vidi, editionibus) facit, ut videantur duo diversa oracula. Id tamen unum fuisse arbitror; legendumque iunctim: Πυθαγόρου ψυχὴ, ποτὲ μὲν φθίνει, ἄλλοτε δ' αὖξει. Ἡ δὲ προφητεία, δῖος φρενὸς ἐστὶν ἀποβῶν. Καί μιν ἔπειλε πατὴρ ἀγαθῶν ἀνδρῶν ἐπαρωγόν. καὶ πάλιν ἔς Διὸς εἴσι, Διὸς βληθεῖσα κεραυνῷ. Anima scilicet Alexandri vatis, quam pater misit auxilio hominibus piis, iterum se in domum Iovis recipiet, fulmine Iovis icta. Id enim de se iactabat Alexander ille, se denique fulmine ictum, moriturum: ipse id narrat Lucianus infra c. 59, προειπὼν δὲ (Ἀλέξανδρος) διὰ χρησμοῦ περὶ ἑαυτοῦ, ὅτι ζῆσαι εἴμαρται αὐτῷ ἐτη πεντήκοντα, καὶ ἑκατὸν, εἴτα κεραυνῷ βληθέντα, ἀποθανεῖν. Ubi vero praedixisset Alexander per oraculum de se ipso, centum & quinquaginta annos vivere sibi destinatum esse, deinde fulmine ictum, mori. IENS. Vide, quae la Croze supra habet ad c. 33. REITZ.

ead. l. 4. Δῖος) Etsi eodem redit, legasne δῖος, an Διὸς, cum Schol. ego Διὸς tamen praeferrem, ut sic accuratius respondeat sequenti ἐς Διὸς, ac sic dicatur ex Iove orta anima ad Iovem redire: verum quia forēnt, qui ter repetito Διὸς & quadruplici exitu syllabae in δς acutae offenderentur, vulgatam non movi. REITZ.

ead. l. 5. Ἀνδρῶν) Ed. FL sola. SOLAN.

ead. l. 6. καὶ πάλιν) Illud καὶ πάλιν in iis, quas super hoc loco inspexi, editionibus, P. nimirum, Ald. B. 2. l. & S. male ita separatim collocabatur, ac si ad versum non pertineret, &

novus versus ab 'Ες Διδς inchoabatur; in Latinis eod. modo, & rursus, inter versum tertium & quartum sic interiectum erat, quasi oraculum rursus coepisset altera vice novi quid canere: sed ex dimensione carminis id facile in sedem suam retraxi, ac vix operae foret id multis praedicare, nisi viderem, alios etiam μεγάλου ante βληθείσα inferuisse, quia videbant versum uno pede truncatum, qui tamen plenam habebat mensuram, ubi sic legatur, ut iam edi curavimus. His ita ordinatis, cognovi lensum idem iam optime fecisse, in Lectt. Lucian. pag. 264, cuius verba tamen iam praemitto, ut eius meritis nihil detrahā. REITZ.

ibid. 'Ες Διδς εἶσι) Deest pes integer huic versui, adscripserat la Croze, qui illud ἀνδρῶν in versu superiore etiam implendum monuerat. Scilicet ab 'Ες Διδς versum quoque inchoari credebat vir clariss. At si iam a καὶ πάλιν inchoetur, nullus pes deerit. REITZ.

ead. l. 10. Θεοπρόπους) Varias lectiones hic exhibet P. Θεοκλούς, vel Θεοπόλους, vel tandem Θεοπρόπους, ut in impressis est, nisi quod in Fl. ed. Θεοεικέλους est. Ego Θεοπρέπους scriptum a Luciano crediderim; idque nomen rei apprime convenit, & Alexandri consilio, qui forma eximium quemque puerum mitti volebat. SOLAN.

ead. l. 15. Καὶ νόμον δὲ ἐπεποίητο) Supra in 1 Ver. Hist. c. 15, ubi καὶ πεδίον δ' ἐποίησαν legitur, Solanus particulam δὲ expunxerat, iam intactam relinquit. Sed salva esto utroque loco. Etsi me supra faciliorem in ea expungenda ideo prae-buissē, quia illic ter brevi intervallo δὲ recurrebat. Et ἐπεποίητο passivum pro activo recte quoque se habere, vid. ad 1 Ver. Hist. cap. 35. Adde Homer. Iliad. Δ, 107, ubi δεδεργμένος est excipiens. REITZ.

ead. l. 16. Ὀκτωκαίδ. ἔτη) Conf. supr. 'Ιστ. β, c. 28. SOLAN.

Pag. 102. *l.* 1. Φιλήματι ἀσπάζεσθαι) Etsi vix operae est hunc morem aut phrasin aliis testimoniis confirmare; addant tamen, quod Hemsterh. in marg. monet, videri posse L. Bos ad Epist. I ad Cor. XVI, 20, ubi Apostolus ait, ἀσπάζασθε ἀλλήλους ἐν φιλήματι ἁγίῳ. Ad quae verba ille haec Luciani, & Heliodor. X, 27, adducit. REITZ.

ead. l. 9. Ἠύχουν) Si ab εὐχόμεναι formatum esset hoc verbum, ἡύχοντο ex marg. Ald. recepissē, quia activum εὐχῶ non est in usu, nec εὐχέω satis probatum: sed cum sit ab αὐχέω, recte se habet vulgata. REITZ.

ead. l. 10. Ἀληθῆ) Sic optime ed. L. Reliquae ἀληθῶς. SOLAN.

ead. l. 11. Τιανού) Mox ἐν Τίφ, recte. Fuit & Sacerdos nomine consul, anno Christ. 158, sed ab hoc diversus. SOLAN.

ead. l. 14. Ἐν Τίφ) Τίος πρόλις Παφλαγονίας τοῦ Πόντου. Stephan. Τίσιον, τδ, Straboni. GUYET.

ead. l. 15. Ἐγὼ ἢ δ' ὅς ᾽ Ἀσκληπιδὲς νέος. ἄλλος παρ' ἐκείνων τὸν πρότερον; πῶς λέγεις; οὐ δ.) Cum sic distinguant omnes, & quidem non male, causa non fuit, cur in Latinis augerentur interrogationum notae, verterentque, *numquis alius ab illo priore?* nam qui addit νέος, dubitari simul non potest, quin loquatur de alio, quam ante fuit: sed quomodo id contigerit, negat mox fas esse clarius noscere. Certe debent convenire. Sponius tamen quoque sic reddebat: *Di-moi, Glycon, qui es tu? Je suis le nouvel Esculape. Es tu Esculape lui-même, ou quelqu'autre, qui lui ressemble? Il n'est pas permis de reveler ces mysteres.* GRON.

ead. l. 16. Ἄλλος) Sic omnino distinguendum, uti a me factum est: neque enim ulla ratione passus fuerit Glyco, se alium ab Aesculapio priore dici. Hic autem in mentem venit de inscriptionibus, quae in tabula marmorea Romae in Aesculapii templo repertae, quasque Antonini tempore positas patet. V. Fleetwood. p. 38. Quod in his oraculum indicatur, hoc ipsum Alexandri oraculum esse statuo. SOLAN. Solanus aliter distingui iubet, nec tamen in notis suis addit, quid igitur mutarit. Quare id paucis indicabo. In *Iunt.* post ἐγὼ deerat comma, hoc ibi addidit: post νέος comma erat, id in punctum minus mutavit. At correctæ illa distinctio iam comparabatur in *Par.* quam expressimus. REITZ.

Pag. 103. l. 5. Διδύμοις) Dictum supra est ad cap. 29. V. Ovid. Met. I, 516. SOLAN.

ead. l. 7. Χρησμοδοῦντα) Ed. I. *χρησμοδοτοῦντα*: quae scriptura verior videtur, si quidem Lucianus suis ista verbis non scripserit, sed ipsius inscriptionis vere verba exhibuerit. V. Suid. apud quem ea vox reperitur. SOLAN. *Χρησμοδοῦντα*) Sic cap. 25, vers. fin. & hic paulo ante idem verbum ab omnibus scribebatur. REITZ.

ead. l. 8. Μηδὲ τοῦτ' ἐβελήσῃς εἰδέναι) Vid. Philoponum de creatione pag. 183, L. IV, c. 20. LA CROZE.

ead. l. 13. Ἀετίδῃ) V. supra c. 25. SOLAN.

Pag. 104. l. 9. Θηρίοις) Conf. supra c. 2 huius Dial. SOLAN.

ibid. Ὅτι δὲ σοῦ) Iam demum recte edd. sic scribunt, cum alibi perpetuo ὑπὸ σοῦ & similia exhibeant, in encliticae accentu traiciendo nimium diligentes, quem nos post praepositio-

nem servamus cum accuratioribus Grammaticis, ut supra iam diximus. REITZ.

ead. l. 10. Ἀναπλεύσας ὁ νεανίσκος εἰς Αἴγυπτον, ἄχρι τοῦ Κλύσματος πλοίου ἀναγομένου) Cum adolescentulus in Aegyptum amne adverso navigasset, provento ad inundationem usque navigio. Ita vertit Erasmus. At si Ptolemaeum consuluerit, L. 4, tab. Afr. 3, didicisset, Κλύσμα esse nomen proprium loci in litore maris Rubri, ubi praesidium erat; dicitur enim φρούριον ibi; & ut ex hoc loco coniicio, ubi navigia per Nilum & Ptolemaeum fluvium, qui a Traiano renovatus & repurgatus fuerat, adducebantur, ἀνήγοντο, & sic navigatio in Indiam fiebat. Idcirco lege cum maiuscula Κλύσματος, & verte, usque ad Clysmā adducto navigio. Non dubito autem, id nomen fuisse a Graecis impositum ei loco, Ptolemaeis regnantibus, ob accessiones maris Rubri, quae illuc penetrabant, & eum locum ἐκλυζον, lavabant. Vide, quae notavi ad Strabonem pag. 804. PALM. Videtur Solanus Iuntinae lectionem secuturus fuisse, quae ἀποπλεύσας habet: quod quidem non improbassem; sed unam reliquis omnibus hic praevalere nolui, cum & illarum lectio non modo commodum sensum exhibeat; verum si ab Alexandria is adolescens ad reliquas Aegypti partes navigavit, certe adverso flumine ascendit, ac tum ἀναπλεύσας longe rectius altero, & magis congruum altero ἀναγομένου. REITZ.

ead. l. 11. Κλύσματος) An usque ad loca inundari solita? GUYET. Palmerii notam vidisti doctam sane; sed monendus es, ne tam facile credas ei asserenti, navigationem per Aegyptum e mari mediterraneo sic continuari potuisse. Res enim ea aliquoties frustra tentata, eo tandem rediit, ut per Nilum mercibus, quam fieri poterat longissime, vectis, terrestri tandem itinere ad mare Rubrum deportarentur, unde in Indiam nova iam instituebatur navigatio. Consule Humphr. Prideaux Hist. P. II, L. II, pag. 70 & seq. Gallicae versionis nostrae T. III, p. 114 & seqq. Quid ergo fiet, inquires, verbis istis Luciani, satis aperte indicantibus, sola navigatione e mari mediterraneo per Aegyptum Indiam ab hoc petitam? Ego, ut verum fatear, Lucianum, hic errasse puto: videntur enim haec verba id indicare factum, quod tota vetus historia fieri potuisse negat. Nisi forsan verba eius corrupta sint. Sed in libris quidem nostris nihil subsidii comperio. SOLAN. Interpretum errorem, Κλύσμα urbis nomen esse nescientium, praeter Palmerium castigavit praesertim Bochartus in Phaleg. 2, 18. Sed

ἀνάγεισθαι ipsi quoque non recte videntur cepisse, quod ad primam illam versus *Clyfma* navigationem referrent. Observat, & de *Clyfmate*, quae sciuntur, tradit omnia decus literarum nostrarum Petrus Wesselingius ad Hieroclis Synecdemum pag. 728 seq. Interpretatio nostra & verbis Luciani satisfacere nobis videbatur, constantique usui verbi ἀνάγεισθαι, quod *solvere, navigationem incipere* significat; & Geographicae observationi nulli contradicere. *Clyfma* portum Aegyptium fuisse in litore maris Erythraei, constat inter omnes. Iuvenis hic, Alexandriae qui vixerat, invehit ostio Canopico Nili adverso flumine pervenire poterat ad verticem usque τοῦ Delta, atque inde Traiani fossa navigare in mare Erythraeum, & litus legendo adire portum *Clyfmatis*, unde navigare ad Indos solebant, etiamsi is intervallo LX M. P. a capite fossae Traiani abfuit. GESN.

ead. l. 14. Διεφθάρθαι) Sola *Amst.* male διεφθάρθαι, quod in marg. correxit LA CROZE.

ead. l. 15. Γὰρ) Ed. I. in aliis δέ. SOLAN. Δὲ) Cur illud γὰρ pro δὲ non receperim, vid. mox ad pag. 105, l. 12. REITZ.

Pag. 105. l. 5. Ἐπικούρους) Mallem Ἐπικούρειους, ut cap. seq. SOLAN. Si constans sit lectio Ἐπικούρους, nec novi, qui habeat Ἐπικούρειους, non dubito, ad ipsam appellationem respexisse vel Lucianum, vel ipsum adeo Alexandrum: idque expressi, cum ambiguitatem non ferat Latinus sermo. Qui non puniret olim haereticum hominem, & ulcisceretur, vocatus licet, sanctam matrem ecclesiam, ille quo in periculo fuerit, satis constat. Ἐπικούρον proprie esse, qui adiuvet oppugnatum ab aliis, observat Schol. ad Il. B, 130. GESN. Ἐπικούρους maiorem emphasin habet, quam si adiective efferatur: nonnihil tamen ex emphasi amittit, cum plurali num. proferitur, ideoque assentior Solano ex cap. seq. argumentanti. Nihil vero muto, etsi interpret. pristini substantivum in Graeco servantes, tamen *Epicureos* verterunt. REITZ.

ead. l. 12. Κατὰ τὰξιν) Conf. supra c. 19. SOLAN.

ibid. Μῖα δὲ) Solanus supra c. 44 πολλοὶ δὲ, in γὰρ mutarat, ex una I. Ego id studio neglexi; nam si id ibi falsum, & hic male se haberet: cum igitur hic nihil mutet, etiam supra intactum relinquatur. Sic Hom. Il. Z, 47, δὲ quoque usurpat, ubi & γὰρ locum haberet; & ubi id in γὰρ propter verbum non potest mutari. Cum enim magnum liberationis pretium promississet, statim subiicit: Πολλὰ δ' ἐν ἀφνειοῦ πατρὸς κειμήλια κείται. Quod S. Clarke reddidit: *multae usque res pretiosae*

in divitis patris domo reconditae iacent. Recte; sed an enim non etiam hic eodem rediret? REITZ.

ead. l. 13. Καὶ ἐρομένου τοῦ κήρυκος εἰ θεσπίζοι, τῷ δὲ ἀνείπεν ἔνδοθεν ἐς κόρακας) Καὶ ἐρομένου τοῦ κήρυκος, εἰ θεσπίζοι; τὸ δὲ ἀνείπεν ἔνδοθεν, ἐς κόρακας. MARCIL.

ead. l. 14. Τῷ δὲ) Forſan τότε. GUYET.

Pag. 106. l. 1. Γῆν πρὸ γῆς) (Significat ſolum vertere, γῆν πρὸ γῆς cogito, i. e. de fugiendo, Cicer. ad Att. Vorſt.) & Cicer. de Nat. Deorum I. SOLAN. Ἐλεύνειν γῆν, pervagari terram. Sic infra Rhet. pr. c. 5. Et Aelian. I, 33. REITZ.

ead. l. 4. Ἐπικούρου κυρίας δόξας) Epicuri ratas ſententias; quas Diog. Laërt. integras exhibet in vita Epicuri. LA CROZE. V. Diog. Laërt. 273 D. SOLAN.

ead. l. 5. κεφαλαιῶδες) Hanc vocem emaculavimus, quae in omnibus antea κεφαλαιῶδες legebatur, niſi quod in Fl. legitur κεφαλαιῶδη. SOLAN.

ead. l. 7. Συκίνηον) Ex ligno ficulno fumum exſiſtere acerrimum ac moleſtiſſimum, Plut. in Sympoſ. perhibet. Si qua igitur ratio Alexandrum Pſeudomantem impulit, ut Epicuri κυρίας δόξας ficulnis cremaret lignis, ea, ut opinor, fuit, non ut eum nullius pretii philoſophum iudicaret. COGN. V. ἀπαιδ. σ. ubi συκίνη γνάμη & Brod. p. 501. Theſ. Cr. II Vol. SOLAN.

ead. l. 12. Τοῖς ἐντυχοῦσιν) Conf. infra cap. ult. huius Dial. SOLAN.

Pag. 107. l. 2. Ὑπὸ δαδὶ) Male Cod. Angl. ὕδατι. BOURD. Eſt etiam in P. L. & ed. Iuv. ut in Angl. ὕδατι. In reliquis δαδὶ, uti Men. c. 7, Φιλοφ. cap. 12; ideoque ſervavi. P. non agnoſcit ὕπδ, quod ideo reiecimus. SOLAN. Qui ὕδατι introducere, forſan decepti ſunt a voce ſequenti σκίλλη, quam pro σκύλλη monſtro marino accipientes, aquam etiam, non ignem addendum credidere. De illo autem luſtrandi ritu ope taedae & ſcillae, vid. ſupra Necyom. c. 7, ibique notam Hemſterh. REITZ.

ead. l. 6. Καὶ τὸν Ῥουτιλλιανὸν) Intellige generum habens. GUYET. Καὶ τὸν Ῥουτ. εὐδ. πάροδον omnes libri, niſi quod in Fl. Cod. Bourd. deſunt εὐδοκιμοῦντα πάροδον, in eiufdem vero loci impreſſo poſteriorius vocabulum omittitur. In P. non eſt καί. Locus eſt ſane difficilis, &, ut mihi quidem videtur, corruptus. Si enim vulgatam ſcripturam ſequare, quid erit ἐπὶ τὸν Ῥουτιλλιανὸν πάροδος; Aut ipſe Rutilianus πάροδος; Adiuſne ad Rutilianum, aut ipſum Rutiliani aditum? At πάροδος, eſti hoc apud alios alicubi ſignificare comperiat, apud

Lucianum paulo aliter usurpatur, de iis, qui publice dicturi prodeunt. Vide finem Herc. Gall. c. 7. Sed demus, sic sumi, an de Rutiliano, ut de imperatore, locuturum censes Lucianum? aut ipsum aditum esse dices. V. omnino Dem. Phil. III. Neutrum ego facile admiserim. Dicam itaque, quod sentio, tu iudica. Scripserat Lucianus διὰ τὸν Ρουτιλλιανὸν τὸν γαμβρὸν. Vel si hoc nimis recedere videbitur, πρὸς τὸν γαμβρὸν, lege πρόσδον, (ut in innumeris Luciani locis occurrit) hoc sensu, gratia generi sui Rutiliani. Vel patroni sui. Vorstius παρ' ὁδὸν malebat, uti apud Ignat. emendandum censeo p. m. 125 B. Quidquid sit; haec enim iam in medio relinquo, facile cessurus, si quid melius proferatur; in iis, quae mox sequuntur, duo haec diligenter observanda sunt. Primo, M. Aurel. cum haec scriberentur, mortuum, cum Lucianus eum Divum vocet. Secundo, bellum, de quo deinceps sermo est, gestum anno circiter CLXX & seqq. usque ad annum CLXXIV, vel CLXXV. Ex quibus iam certe de Luciani aetate constat. Sed de hoc paulo post plura. SOLAN.

ibid. εὐδοκιμοῦντα πάροδον) Haec desunt in Flor. Cod. BOURD. Ubi in vulgatis editionibus legitur, Ἐχων γὰρ οὐ μικρὰν ἐπίβασιν ἐπὶ τὰ βασίλεια, καὶ τὴν αὐλὴν, καὶ τὸν Ρουτιλλιανὸν εὐδοκιμοῦντα πάροδον, διαπέμπεται χρησμὸν, τοῦ ἐν Γερμανίᾳ πολεμοῦ ἀμμάζοντος duas voces, εὐδοκιμοῦντα πάροδον, deesse Flor. Codici, notat Bourdelotius. In ed. tamen Florentina omisso τῷ, πάροδον, conspicitur τὸ, εὐδοκιμοῦντα. Voce πάροδον satis possumus hic carere: nec quid illa sibi hic velit, perspicio. IENS.

ead. l. 7. Πάροδον) Τὸ πάροδον glossema videtur τοῦ ἐπίβασιν, e margine in contextum traductum. GUYET. Includendam puto πάροδον, aut potius plane eiiciendam Florentinae ed. auctoritate, tanquam glossam, ad ἐπίβασιν, rarioris usus nomen, relatum, quam προσαγωγὴν etiam dicere licuisset. GESN. Apparet, & Gesnerum hoc vocabulum cum Iensio eiectum velle, quod in versione id non attigerit; nec ego ingererem, si abesse a pluribus viderem. Posses autem παρόδιον legere, ac vertere, habens Rutilianum adiutorem, pro fulcro enim columnae, ex Plat. Dem. Kuhn. ad Polluc. VI, S. 121, affert; uncinis tamen seclusi ut suspectum. Alioqui cum πάροδος significet carmen, quod chorus primus in theatro canebat; vid. Kuhn. & Iung. ad Polluc. IV, 7, 53, pag. 374; (sic enim pro πάροδος recte scribendum docet ille; nam ibid. IV, cap. 15, § 108, ipse Pollux ad etymologiam vocabuli ducit, scribens,

καὶ ἡ μὲν εἰσὸς τοῦ χοροῦ πάρος καλεῖται.) ut itaque *prologus*, tam de oratore ipso, quam de sermone, accipitur: ita possis & πάρος utrovis more accipere, & cogitare, an Rurilianus non item hic dicatur *praecentor* Alexandri, qui praefligiatori suo praeludat, ac populum alliciat? Sed totum πέρσων eiicere, quam nimis argutari, malo. Si vero probare possem, id *introducetorem* significare, omnino retinerem. REITZ.

ead. l. 8. Μάρκος) Vixit post Marcum Lucianus. Hanc historiam vid. depictam in Col. Antonina, p. 13. LA CROZE.

ead. l. 13. Διηπετέος) Sic *Fl. Ald.* cert. *Διηπ.* Vorst. Consentiant Mss. Regg. 2954 & 3011. Conf. Eix. § 9, pag. h. ed. 11, Vol. VI.

Pag. 108. l. 1. Γενομένων) Facebant iam, qui M. Aur. Antoninum nullis huiusmodi superstitionibus, auctore Xiphilino, unquam succubuisse putant. Manifesto hic deprehenditur superstitionis absurdissimae reus. In iis etiam, quae de legione Fulminatrice vulgo feruntur, quomocumque demum gesta sint, aut ad magicas artes, aut ad religionem incognitam confugisse coarguitur. V. etiam I. Capitol. in M. Aur. XIII, ubi tantum huius belli terrorem fuisse ait, ut undique sacerdotes Antoninus acciverit, peregrinos ritus impleverit, Romam omni genere lustraverit, retardatusque a bellica professione sit: ut ergo haec, quae hic a Luciano narrantur, non sint ab ipso Marco facta, quod historiae credo repugnat, in illis certe arguetur. Conf. Baron. ad an. Chr. 171, & qui eum citat, auctorem vitae M. Aurel. operibus eius praefixae. SOLAN.

ead. l. 4. Τραῦμα) Vid. Ep. Marci ad calcem Apol. 4 Iustini. LA CROZE.

ibid. Δισμυρίων) Aliter rem narrat I. Capitol. in M. Aurel. Ant. XIV. Cum enim Aquileiam usque venisse hostes dixisset, exercitus partem cum Furio Victorino Praefecto praetorio interivisse ait. SOLAN.

ead. l. 8. Κροῖσου χρησμόν) V. Z. Tr. c. 20. SOLAN.

ead. l. 10. Πολλῶν ἐπιβρώντων) Cod. Angl. πολλῶν ἐπὶ πολλοῦ ἐπεσρέοντων. BOURD. Πολλῶν ἐπὶ πολλοῖς ἐπεσρέοντων Mss. Reg. 3011, probante Bel. de Ball.

Pag. 109. l. 2. Παρακινδυνεύον τὸ ὑπελθόν) Angl. Cod. παρακινδυνῶν τὸ ἐδεθλον. BOURD.

ibid. Ἐπελθόν) Sic recte ed. l. vulgatae vero ὑπελθόν. Quod nullibi hoc sensu reperias, ut ἐπέρχμαι frequentissime, cum apud Lucianum, tum apud optimos quosque linguae Graecae scriptores. SOLAN. Ἐπέρχεται de eo, quod mihi in men-

tem venit, usitatum esse, vid. in not. Hemsterh. ad Promethi: cap. 2. REITZ.

ead. l. 13. Σαλάγει) Verbum σαλάγει alibi, credo, non invenitur. Ideo credo id fuisse deterioris notae, ut saepe obscoena verba a sola viliore plebe usurpantur. Forte fuit Paphlagonicum, & Abonitichitis solis familiare: videtur ἀπὸ τοῦ ἀγειν καὶ σαλεύειν deduci. PALM. At σαλαγεῖ, ταρασσει exponit Hefych. Verum id huc nihil facit. REITZ.

ead. l. 15. Ὠπύες) Ὠπίυες. GUYET. Notaverat quidem Solan. Ὠπίυες esse in *Fl.* Verum vulgatam intactam reliquerat, quam ego mutavi, tum propter metrum, tum quod vel in prosa sic scribi solet. REITZ.

Pag. 110. l. 8. Πολλάκις) Πανράκις. Hefych. Πανράκις, ὀλιγάκις. GUYET.

ead. l. 13. Λύειντο) Angl. δέδοιντο. BOURD. Δέδοιντο A. & P. Δίδοιντο L. Sed receptam scripturam, ut meliorem, sequor: SOLAN. Λύειν χρησμούς, est interpretari oracula. Sed hac de re hic sermo non est, verum de resignandis caute, & iterum obsignandis libellis eorum, qui oracula poscerent. Itaque χρησμούς, quod iam ab Erasmo factum video, accipio illos libellos, s. tabellas, in quibus subscribendum erat interrogationi oraculum. Ita paulo post χρησμοὶ ὅκτ' sunt quæstiones, sive petitiones oraculorum octo. GESN.

ead. l. 16. Μόρφη) Angl. Cod. sic habet hanc barbariem, sive, ut ipse alibi dixit, ἀσαφὴ καὶ ἀσημα. Μορφῆν βαργούλω ἰσχυρὴν ἐγγινέχουσιν φάος δέ. BOURD. Si qui sint, qui Scythicæ intelligant, Graece etiam docti, enarrent nobis, quid hoc monstri sit. Sed si aliquid scitu dignum sub hisce barbaris vocibus latuisset, Luciano non defuissent, qui interpretarentur, nec ille nobis invidisset. Si Illyrio, non Scythae, datum fuisset, crederem ei promissam vitam longaevam, aequalemque vitae Bardylidis illius Illyrici regis, qui memoratur a Nostro in *Μακρ. c. 10.* SOLAN. Corruptissima haec esse, ipsa varietas satis indicat. Ego aut reponerem lectionem Angl. Cod. prolata a Bourdelotio, aut certe verba εἰς σκίην uncinis arcerem: versum dare qualemcunque, auctori propositum fuisse apparet. Hunc, omiſſis εἰς σκίην, & adiuncto ἄλλος vel ἄλλως, effici, apparet. Sed forte praeſtat Angl. Cod. lectio, quae & ipsa hexametro conclusa est. Quid vero sibi velint verba barbara, & corrupta insuper, in alterutra certe lectione, non equidem divinaverim. Scythica si sint, quin qualiacunque sint, modo sint humana, delegarim meo suffragio, Theophilo Si-

gefrido Bayero, amico veteri, & barbararum etiam linguarum peritissimo viro: qui forte in his, & Scythicae linguae apud Aristophanem aliosque reliquiis videt, de quo aliis ne hariolandi quidem initium est. Verum, quando hic sum, neque illud dissimulandum, quod iam sequitur oraculum, personarum nominibus ita distinctum, videri cohaerere superiori, quod in Calypso finit: forte librarii alicuius errore huc relatum, cum paulo ante omisum esset. GESN. Vestigia quaedam linguae Scythicae vid. in Wachteri Glossario Germanico. Vel in specimine eius ex ampliore farragine decerpto, quod prodiit Lipsiae an. 1727. Ibi in praef. § XIV. *Mori marusa* mare mortuum, quod *mor* iis erat *mare*, & *marv* mori, *mork* mors, (unde fortan *μορφεύς* & *mors*.) Sed plura rimari per tempus non licet; quia non confido omnia explanari posse: tantum tamen forsitan appareret, credo, mortem alicui praedici hoc carmine, nec plane desperarem ex Persica lingua & Cimbricae reliquiis pleraque eruere. REITZ.

Pag. III. l. 1. Ἄλλως) Ὀλως. Angl. ἄλλω. BOURD.

ead. l. 7. Προφανῶς) Illud προφανῶς referendum est ad κατασημνημαμένου. Ita obsignaverat libellum Lucianus, ut statim appareret, difficillimum esse resignatu. Alioqui enim periculum erat, ne illo aperto, & quaestione deprehensa, res male scriptori cederet. Quare etiam nocturno illum oraculo destinat Alexander, in quo resignatione non utebatur. Vid. paulo supra cap. 49. GESN.

ead. l. 9. Σαβαρδαλάχου) Huius quidem oraculi mysterium Lucianus non aperit; sed haud difficulter assequi id coniectura possumus: a servo enim iterum deceptum Alexandrum existimo, qui heri iussu quasi invitatus dixerit, quaerere dominum, an Attis idem fuerit cum rege alio obscuro Sabardalacho? Solebant enim curiosi & superstitiosi homines tales quaestiunculas oraculo, ut in praecedentibus visum est, proponere. Vel securus iam Alexander, quidquid in buccam venerat, effutiebatur; quod de eo iam a Luciano est observatum. SOLAN.

ead. l. 13. Ἐφ' ὃ, τι ἦκε) Frequentius ἐφ' ὃ hoc significatu, i. e. quando consilium denotatur, ut Aristoph. Plut. 889, ἐπ' ἀγαθῷ οὐδενί. Noster supr. Hermot. c. 50, οὐκ ἐπ' ἀγαθῷ ἐξεληλυθῆναι. Dion. Hal. Ant. X, pag. 638, 19, συνίστασθαι τινας — ἐπὶ καταλύσει τοῦ δήμου. Idem VII, pag. 473, 39, Ἐπὶ τιμωρίᾳ θανάτου παραδούς. Evang. Matth. XXVI, 50, Ἐταίρε ἐφ' ὃ πάρει; ubi tamen nonnulli Codd. habent ἐφ' ὃ, quam

lectionem, Casaubono potiore vifam, testimoniis Euripid. Achill. Tat. & hoc Luciani, firmat Iac. Elfner. ad Ev. Matth. l. c. Sed & dativi exempla addens, ut probet, utroque casu eodem sensu dici. Adde Nostrum mox c. 56 f. ἐφ' ὅπως ἡμᾶς ἀντι-
λαμβάνει. REITZ.

ead. l. 15. Κυτμίδα) Certe κυτμίδα recipiendum, ut conveniat cum *δρῶσιν*, quod substantive hic accipiendum, pro *δρῶ-
σον*. Aut *δρῶσιν* scribendum: sed quia oracula decet esse obscura, maneat intricatum. Est, qui ἦν τέκε in suo libro fecerat ex posteriore syllaba vocabuli *δρῶσιν* & τέ κε in unum contracto. Sed tum plane nullus est sensus: quo enim Genitivus *Ἀντὺς* pertinebit? quo ἦν respiciet? REITZ. *Δρῶσιν τε καὶ Ἑὺς* coni. Bel. de Ball.

ibid. Χρῖσσαι) Χρῖσσαι. GUYET. Recte Guyetus contractionem circumflectit; licet ego edd. accentum servarim, qui in vocalibus ancipitibus saepe acutus pingitur in edd. priscis, etsi syllaba longa est. Immo & *χρίσαι*, aequae ac *χρίσαν* & *χρίσεν*, apud Homer. circumflectitur ubique. REITZ.

ibid. Ἀντὺς) An pro Diana posuit? ut significetur, rorem luna splendente excipiendum, veluti herbas ad lunam carpendas iubent magi. REITZ.

ead. l. 16. Ἠκηκῆς) Post hanc vocem sic legitur in Anglica Cod. *ἐραμένον τουτον καὶ πλευσούντος*. BOURD.

Pag. 112. l. 7. Καὶ τὸ γιγν.) Τὸς ἐκκαίδεκα ἔβολους. Supra. GUYET. Recte Guyetus; etsi alibi *γιγνόμενον* & *γινόμενον*, *merces*, *reditus* est; vid. Hemsterh. ad Somn. c. 1. REITZ.

ead. l. 8. Πιστεύσας τῇ ἀποκομπῇ τοῦ μισθοῦ) Confer Th. Magistr. SOLAN.

ead. l. 14. Ἀπέτρεπον τοῦ γάμου) Nondum, ut videtur, confectis nuptiis, quae paulo post narrantur. SOLAN.

in Schol. l. 1. Οὐδὲν πρὸς τὸν Ὀμηρον) Hoc Scholion ante ad verba *Μὴ σὺ γε πλάσμεναι* male relatum in sedem suam retransiit Solan. REITZ.

Pag. 113. l. 3. Νυκτιπλάνοις) Quamobrem haec de Luciano indigna praedicarit, ex eorum inimicitia, de qua plura paulo post, satis patet. Vides interim, quam candidus Lucianus, qui tantum in se iactum opprobrium posteris non veritus sit tradere. SOLAN.

ead. l. 13. Κῦσαι) Supra ad cap. 41 Scholiast. id exposuit φιλήσαι. Hinc forte Belgicum & Germanicum *kussen*, ut recte existimat frater G. O. Reirzius in Belg. Graeciss. p. 238. Utitur & Homer. Od. Ω, 396, & alibi non semel. REITZ.

ibid. Εἰδέναι) Sic P. In reliquis εἰσθε. SOLAN.

ead. l. 14. Διήγματι χρηστῷ) Bene monuerat Solan. confendum infra Sympol. Invenies enim ibi c. 4 χρηστῷ τραύματι similiter dictum de magno vulnere, vel potius opportuno, i. e. quali & quo loco voluit is, qui intulit. Veluti καίριον τραύμα *eadem* ratione pro letali poni, tralaticium est. REITZ.

Pag. 114. l. 6. Ἐδικαιολογήειτο) Remiserat Solan. ad Timon. p. 49, i. e. c. 22 ex eius divisione. Ibi enim legas: βούλει, ὦ Τιμόν, δικαιολογήσομαι πρὸς σέ; iam vero id quaerendum erit § 37. REITZ.

ead. l. 7. Λέγων πάνυ με εἰδέναι καὶ τὰ ὑπ' ἐμοῦ Ρουτιλλιακῷ συμβουλευόμενα) Erasmus, *negans, se clam esse, quae suasissem Rutiliano. Benedictus, asserens, se scire, quae Rutiliano suasissem.* Etiam Sponius modo, *il se plaint à moi de l'avis que j'avois donné à Rutilianus*: ut apparet, sic interpretans, dum sola Latina inspicit. Nam Graeca si sequimur, ut debemus, interpretabimur, *dicens, sibi me esse probe notum, ut & quae suaserim Rutiliano.* GRON.

ibid. Πάνυ με) Si sana sint haec, aliter hic usurpat Lucianus verbum εἰδέναι, quam vulgo solet. Non memini saltem usquam de hominibus dici. SOLAN.

ead. l. 8. Τίπαθόν) Supra Abdic. cap. 10, τίπαθὼν ἀνεκάλεις; REITZ.

ead. l. 13. Ῥαδίας) Flor. Cod. ῤαδία γενομένη μου ἡ μεταβολή. BOURD.

ead. l. 15. Ξενοφῶντι) Non-video, quid obstat, quo minus Xenophon hic intelligatur Arrianus, maior ille fortasse aliquantum natu & ultimo Hadriani anno florens, cum Alexandri histronia sub Pio Antonino celebris esse inaeperit: Luciano carus, quod prooemio huius libelli apparet: porro in Bithynia patria sua mukum versatus &c. Xenophontis iunioris nomine passim veniens. GESN.

ead. l. 16. Τὸνπατέρα) Haec post Rutiliani nuptias, aut certe sub idem tempus gesta esse, ex ipsa narratione manifestum: atque adeo, ut supra ad cap. 35 annotabamus, ante annum Chr. CLXX; quod ideo probe observandum, quia, cum patrem Luciani in vivis adhuc fuisse hinc pateat, reditusque in patriam primus, uti ex *Ενυπν.* c. 9 patet, designetur, sequitur, in flore ipso aetatis Lucianum tum fuisse. Unde iam apparet, multo serius vixisse, quam vulgo ex auctoritate Suidae traditur. Nam si quadragenarium fuisse pones, cum abunde constet ad senectutem pervenisse; (passim enim senem se di-

cit) vixerit propemodum ad finem usque illius seculi, necesse est. Per τοὺς ἐμοὺς an liberos designet, adhuc dubito: filii enim meminit ipso Eun. fine, c. 13. Confer eum Μακρ. c. 1, ubi eadem phrasis occurrit. Adde hic locum in Συγγρ. ex quo pater, in illum A. C. incidere hunc reditum. SOLAN.

Pag. 115. l. 2. Ἐπεὶ δὲ κατὰ μέσον τὸν πόντον ἐγενήμην) Cum iam mediam partem navigationis confecissem. Sic rectius ed. Flor. quam aliae μέσον τὸν πόντον. GRAEV.

ibid. Πόντον) L. & Fl. Sic Ἰστ. α. c. 12, κατὰ μέσον τὸν πόντον; in aliis πόντον ut Ἐν. δ. 8, ἐπεὶ κατὰ μέσον τὸ Αἰγιαῖον ἐγένοντο minus commode hic quidem. SOLAN.

ead. l. 13. Ἐφ' ὅπερ) Conf. supra cap. 53 huius Dissert. ubi monemus, ἐφ' ὃ & ἐφ' ᾧ promiscue dici. REITZ.

ead. l. 14. Καταβέμενος δὲ ἡμᾶς ἐν Αἰγιαλοῖς, ὧν καὶ ὁ καλὸς Ὅμηρος μέμνηται, ὀπίσω ἀπηλαυνεν) Expositis autem in Aegialos, quorum etiam egregius Homerus meminit, ier relegit. Sic interpretes. Nec improbo, nisi quod in Aegialis vertendum, non Aegialos. Sed quae notarunt ad hunc locum, quasi loqueretur de Peloponneso, quae Aegialia olim dicta, non sunt casta nuce digna. Aegialos fuit locus in litore Ponti Euxini, in quo situs quoque fuit pagus eiusdem nominis, cuius meminit Homerus Il. B, 855. Et qui sit locus, egregie docet Strabo lib. X, in descriptione Ponti: ὃ δὲ Αἰγιαλὸς ἐστὶ μὲν πῖπτον μακρὰ, πλεῖονων ἢ ἑκατὸν σταδίων. ἔχει δὲ κώμην ὁμόνυμον, ἧς μέμνηται ὁ ποιητής, ὅταν φῇ — Κρώμναν τ' Αἰγιαλὸν τε καὶ ἑλπιλοὺς ἐρυθίνους. Γράφουσι δὲ τινες Κρώμναν Κωβιάλῳ τε. Aegialus est litus longius centum stadiis. Habet autem cognominem pagum, cuius meminit Homerus his verbis: Cromnam & Aegialum & alios Erithynos. Scribunt autem nonnulli: Cromnam Cobialumque. Sed vides, Lucianum hic tueri vulgatam Homeri scripturam, nisi quod numero multitudinis utatur, pro unitate. GRAEV.

ibid. Ἐν Αἰγιαλοῖς) Aegialeus Phoronei, seu, ut alii volunt, Inachi filius fuit, cui Apis, cum in Aegyptum traiceret, regnum Argivorum reliquit. Ab eo Aegialea cognominata fuit, quae postea a Pelope Peloponnesios dicta est. COGN.

ead. l. 15. Καλὸς Ὅμηρος) Pulchrum nominat Homerum, ut Sappho poëtriam pulchram vocare solebat Socrates ap. Maximum Tyrium, diff. 8, p. 90 Davis. διὰ τὴν ὥραν τῶν μελῶν, καὶ τοὶ μικρὰν οὔσαν καὶ μέλαιναν. Locus Homeri est in navium Catalogo Il. B, 855. GESN.

Pag. 116. l. 1. Εὐπάτορος) Huius regis exstat nummus apud Spanh. 490, quo vir illustr. hunc locum mire illustrat. Cusus

est autem ante L. Veri mortem : praefert enim fratrum capita. SOLAN.

ead. l. 5. Παρὰ τοσούτων) Conf. supra notata ad 2 Ver. Hist. cap. 26. REITZ.

ead. l. 11. Τιμοκράτους) Timocrati cuidam suos libros Athenaeus inscribit. Vid. an idem sit. Meminit iterum Noster 558 AB. 591 B. ed. *l. (i. e. de Salt. c. 69, & Demon. c. 3.)* SOLAN.

ead. l. 16. Ὀρμῆς) P. L. in reliquis ὀρμῆς. SOLAN.

ibid. Ἐν δέοντι) Narraverat Lucianus, quemadmodum, ubi tantum non ad certissimam mortem scelere Alexandri Pseudomantis adductus esset, γόντα hunc detulerit ad Bithyniae praesidem; at praesidem illum enixe rogasse, desisteret ab hac causa, neque enim sibi potestatem fore eius puniendi, licet de manifestis iniuriis convinceretur; propter gratiam nimirum, qua praestigiator ille valebat apud Rutilianum. Atque adeo, inquit Lucianus, iram meam sedavi; nactus iudicem ita comparatum. Οὕτω μὲν ἀνεκτότην τῆς ὀργῆς, καὶ ἀνεπαυμένον, οὐκ ἐν δέοντι δρασυνόμενος, ἐφ' οὕτω δικαστοῦ διακειμένου. At quid οὐκ ἐν δέοντι δρασυνόμενος sibi vult? Basileensis habet ἐν δέοντι. Sed & illud nihil est. Aliter dispescendum hoc ex edit. *Ald.* nempe οὐκ ἐν δέοντι δρασυνόμενος, supple καὶ πρῶ. Ego, inquit, hoc modo fregi & sedavi iram, non tempestivo tempore rem illam aggressus, sub iudice ita comparato. Respicit praemissam historiam, ubi narravit, se aliquando ad Alexandrum adeuntem, manum eius osculandam oblatam, morsu reddidisse claudam, coram pluribus praesentibus: Alexandrum autem generoso animo id tum tulisse, ac dissimulasse; at clam corrupisse navitam, qui Lucianum in traiciendo submergeret: se vero mirifice, ipso nauta consilium fasso, evasisse istud malum; mox se Bithyniae praesidem adiisse: illo vero deprecante Alexandrum puniendi munus, se fero deprehendisse, non tempestive istud in Alexandrum facinus se fuisse ausum. Ceterum illud ἐν δέοντι pro tempestive habet quoque Demosthenes I contra Philippum: Τούτων μὲν μέχρι τῆς τήμπερον ἡμέρας, οὐδὲν πώποτε ἐν δέοντι κέχρησθε. IENS. Non operae pretium iudicavit Solanus varias lectt. hic notare; qui in *l. ἐν δέοντι* tantum linea transversa separare satis habuit, & *Fl.* nihil ab ea abire, in marg. eiusd. *l.* indicavit: merito: nam facile erat veram lectionem videre; nec enim tam arcte ibi cohaerebant ἐν & δέοντι, quin videre liceret, duas voces esse; quod autem ceterae edd. eas propius iunxere, id vitium mere typogr. esse, ex ipsa versione Erasmi apparet, qui in tempore verit. Est.

que locutio s. ellipsis τοῦ καιρῷ adeo vulgaris, ut exemplis quinque, a L. Bos in libello de Ellipsis p. 72 adductis, nihil addere opus sit. REITZ.

Pag. 117. l. 3. Ἰωνόπολιν κληθῆναι) Exstant etiam nunc tales nummi cum inscriptione Ἰωνοπολίτων, sed in una huius nummi superficie est L. Aurelii Veri imago, in altera Γλύκων Ἰωνοπολίτων vide Ioannis Harduini, viri ingenio & doctrina praecellens, nummos antiquos populorum & urbium illustratos, in Ἰωνοπολίται. GRAEV. Sponius numisma L. Veri exhibet, in cuius adversa parte serpens conspicitur, cum hac inscriptione: ἸΩΝΟΠΟΛΕΙΤΩΝ ΓΑΥΚΩΝ. Diff. cur. XXXV. Unde patet, concessam hanc ei petitionis partem: altera vero negata videtur, cum in tot Glyconis nummis nullus Alexandri caput praeferat. Sed de his plenius mox. SOLAN. Illustravit hunc locum nummis ipsis prolatis illustris Spanh. aeterni operis 4, 11, p. 213 seqq. ubi etiam *Ionopolitarum* mentio. GESN.

ibid. Νόμισμα) Exstant hodieque nummi imperatorum illius aetatis, in quibus GLYCO conspicitur; nullus autem, qui Alexandri ipsius nomen aut imaginem praeferat; neque impetrasse ait Lucianus, audaciam viri imperatoria insignia affectantis exagitasse contentus. Nummos Glyconis in doctorum virorum libris 4 invenio hosce: 1) ANTONINI PII, in quo duo serpentes &c. Spanh. 2) Sub eodem unicus serp. capite humano (v. c. 12.) ΑΒΩΝΟΤΕΙΧΕΙΤΩΝ ΓΑΥΚΩΝ. 3) L. VERI ἸΩΝΟΠΟΛΕΙΤΩΝ. Vid. verba Luciani praecedentia. 4) Non Glyconis quidem, sed quo Aesculapii adventus Romam describitur, ab Antonino Pio, hac, ut mihi viderur, occasione cusus. Vid. Aur. Vi&t. Cf. Harduin. numm. Ant. urb. & Pop. illustr. in Ἰωνοπολίται. Spon. l. c. Spanh. 213 & 721, I, 177. Pagina vero 529 alium nummum Abonoteichiton exhibet. SOLAN.

ead. l. 5. Στέμματα) Non occurrebat, quod potius στεμμάτων nomine intelligerem, quam *corona laurea*, quam, ab Apolline forte patre suo acceptam, tribuit illi Festus sub titulo, *In insula*, p. 189 ed. Amstel. Et mox ipse Noster τὸ ἱεροφαντικὸν καὶ προφητικὸν στέμμα nominat, quo στεφανωθῆναι volebant successores Alexandri huius. Sic apud Aristoph. Plut. 39, Φοῖβος ἔλακεν ἐκ τῶν στεμμάτων. GESN.

ead. l. 9. Κεραυνῷ βληθέντα) Supra hoc Dial. c. 40 f. SOLAN.

ead. l. 12. Φαλακρὸς) V. supra c. 3. SOLAN.

ead. l. 13. Ἐπιβρέχειν) *Persundere caput, spongiam ei imponere, ungere* &c. iubet V. G. Celsus 4, 2. GESN.

pag. 118. l. 2. τοιοῦτον) Mf. Reg. 3011. Edd. τοιοῦτο. Conf. Reitzii not. ad Herm. c. 25, pag. huius ed. 388 Vol. IV.

ead. l. 3. τὸν ἐπιτάφιον) Quia Latinis *epitaphium* neutro genere efferrī solet, credent etiam tirones τὸ ἐπιτάφιον scribendum. Sed masculino genere Graeci utuntur, quia intelligitur ἀγών. Vid. Bos de Ellips. pag. 8. Sed & λόγος intelligitur alibi. Vid. eund. p. 81. REITZ.

ead. l. 9. καὶ προφητικῶ) Alexandro Pseudomanti mortuo deliberatum fuisse, ait auctor, quem oporteret διαδέξασθαι τὸ μαντεῖον, καὶ στεφαναθῆναι τῷ ἱεροφαντικῶ καὶ προφητικῶ στέμματι. Sic recte antiquiores: sequiores praetermiserunt καὶ illud ultimum. IENS. Illud καὶ, quod Iens. restituit, male abesse a quibusdam, non annotarat Solanus. Sed edd. confere-rens cognovi, id recte adesse in omnibus, excepta sola *Salm.* nam quod & absit ab *Amst.* nil mirum, quia haec illam caeco semper ductu sequitur. REITZ.

ead. l. 10. Πολιώδης) Etsi nescio, qua auctoritate Salmurien-sis ed. id exhibeat ab omnibus praeis edd. recedens, quae πολίτης habet; tamen eius lectionem retinere malui, quam πολίτης restituere, quod ad sensum nihili hic est. Medicum enim senem hic denotari, ex statim sequentibus aequae ac praecedentibus patet, & sic iam Erasmus legisse verosimile est, qui *canus* vertit, ut est in Parisina, licet eadem in Graecis πολίτης exhibeat. Facilis autem erat error in voce minus vulgari, & modo pro πολιώδης unus scriba dederit πολιώδης, alter id non intelligens necessario credidit πολιώδης, quod poetice idem est, ac πολίτης, corrigendum, unde sequentes dialectum poetice auferentes nihil aliud, quam πολίτης, dare poterant. Sed potest tamen & πολιδης, ultima pro more per compendium exarata, scriptum fuisse, unde quis uno saltu πολίτης fecerit; verum cum statim πολιδης sequatur, malim orationem variari, & vocem rariorem conservari, dummodo Codd. auctoritas accedat. Deest πολιώδης in Lexicis vulgaribus, sed habet Steph. unum eius exempl. Plura nondum annotavi, quod non praeviderem usu ventura. REITZ.

ead. l. 12. αὐτῷ τὴν) Lege αὐτῷ. GUYET. αὐτῷ) Nempe sub illius nomine continuari voluit, ut in Amphiarai, Tropho-nii, Branchi oraculis factum est. Ita nunc malo, quam αὐτῷ legere, quod aliquando placebat, & referre ad Rutilianum. Neque enim ullum est ei suspicioni fundamentum. GESN.

ead. l. 16. θαυμάσας ἔχω) Iubet Solan. conferre Dial. Mar. I., & Dem. § 32. At priore loco legas, καὶ τοι τί ἄλλο ἐν σοὶ

ἐπαινέσαι εἶχεν; quæ locutio nihil cum hac commune habet. Illic enim valet, *quid potest laudare, quid habet, quod laudet?* Hic εἶχει abundat, illic infinitivus est, hic participium. Alter locus habet, ἐκ γε τῶν πολιτευμάτων αὐτῶν εἶχον θαυμάσας, isque melius respondet huic. Verum ille pleonasmus adeo est usitatus, ut in omnibus fere auctoribus, excepto N. T. inveniatur. Sic Hesiod. Ἔργ. 42, Κρύψαντες γὰρ ἔχουσι θεοὶ βίον ἀνθρώποισι. Aristoph. ληρεῖς ἔχων, & similia, quæ vid. collecta apud Maittaurium de Dialectt. p. 79 C. Et Comment. Aristophanis. Et in Budæi Comment. REITZ.

Pag. 119. l. 4. Τιμωρῶν) Angl. βοηθῶν. BOURD.

ead. l. 7. Τοῖς ἐντυχούσι) Conf. supra c. 47. SOLAN.

INDE SALTATIONE.

Pag. 120. l. 9. Κατηγορῶν) Ἀποστερῶν. MARCH. Emendatione nihil opus, optime se hæc habent. SOLAN. Marcilii conjectura, ἀποστερῶν substituentis, ei forsan adblandietur, qui male construxerit σεαυτὸν κατηγορῶν. Ne igitur postea idem accidat cuiquam, distinctionem aliqui non adeo necessariam post σεαυτὸν addidi, ut non hæsites coniungere λέληθας σεαυτὸν, i. e. *te ipsum oblitus es*, ut Belgice dicimus, sive *te ipsum fecellisti*, vel, si mavis, *imprudenter fecisti, accusans hanc maximam voluptatem*. Vel potius, *nesciebas ipse, quid faceres*: omnia enim hæc significat, & eodem fere redit, quodnam elegeris. Sic enim & οὐδ' αὐτοὺς ἡμᾶς λανθάνομεν ἐν λόγοις ἀτόποις γεγονότες ex Plutarcho vel Lexicographi afferunt. Cui adde λήσεις ἀπολούμενος, *imprudens peribis*, ex Herodian. I, 9, 10. Immo potius, quod apprime huc facit, Aristoph. Nub. 241, Πόθεν δ' ὑπόχρεως σ' αὐτὸν ἔλαβες γενόμενος; & Aelian. V. Hist. I, 7, ὅταν αὐτοὺς λαθόντες ὑοσκυάμου φάγουσι. Alciph. III, ep. 71 f. καὶ τι λάθωμεν ἐπισφαλέντες. REITZ.

ead. l. 10. Σκληρὸν) Mordet Stoicum allusione ad generalem Stoicorum thesim. BOURD.

ead. l. 13. Φιλοσοφία — ὁμιλικῶς) Hæc phrasis philosophiæ studiosis propria: nam ὁμιληταὶ discipuli, vid. Liban. Epist. 343, & ibi a Wolfio cit. L. Bos ad Th. Magistr. sed & de aliis studiis, quibus quis deditus est, ut Epist. Sent. 2, ed. Rel. p. 90, ψυχὴ ὁμιλοῦσα ἀρετῇ ἔοικεν ἀεννάῳ πηγῇ. Aelian. 2, 38, γυναικας μὴ ὁμιλεῖν οἶνῳ. Aristoph. Nub. 1401, — καινοῖς πράγμασιν ὁμιλεῖν, *rebus novis studere*. Hippocr. de Art. p. 589, 44, Καὶ οὐκ ἀρκεῖ μόνον λόγῳ εἰδέναι τὴν τέχνην ταύτην, ἀλλὰ καὶ ὁμι-

λη ὁμιλίῃ. Vid. & Nostrum alibi, cuius loca ex Indice apparebunt. Sed Grammatica praecepta postulerent ὁμιλικῶς scribi, addito augmento praeteriti. At visum est sic edere, ut inveni, quia saepe abiicitur, ut supra satis ostendimus. Mallem tamen, hic augmentum addi, quia suspicio de negligentia scriptorum fatis iusta. REITZ.

Pag. 121. l. 1. Κάθησαι καταυλούμενος) Ἀφόμενος, ὃ Λυκίης, τοῦ περὶ τὰ βελτίω σπουδάζειν, καὶ τοῖς παλαιοῖς συνεῖναι, κάθησαι καταυλούμενος, Δηλὸν δὲ ἄνθρωπον ὄραν. Vertit Obsoletus: remisso rerum, o Luciane, optimarum exercitio, & priscorum commercio, ceterum sedere sustineas in theatro omnium posticas sanas excipiens. Ab interpolatore recte haec quidem sunt emendata, sed, quia tamen hoc loquendi genus aliis quoque negotium facessit, uno atque altero exemplo id illustrabimus. Sententia enim est, tu vero sedes & modulis tibiarum oblectaris. Plutarchus in libello, cui titulus est, εἰ πρεσβυτέρῳ πολитеυτέον. Τὸν πολιτικὸν ἐκδύσαντες τὴν λεοντὴν καὶ κατακλίναντες εὐωχῆσμεν αἰεὶ, καταψαλλόμενον καὶ καταυλούμενον, cantu & tibia-tum modulis oblectatum. Cleomedes lib. 2, ἐν πολλῇ καὶ ἀσχήμονι μέθῃ καταυλούμενος, in magna & foeda ebrietate tibiis se oblectans. Eodem sensu dixit Athenaeus ψαλλόμενος Στρατόνικος, auscultans cantorem Stratonicus: quem locum frustra Erasmus emendare conatur. GRAEV. Conf. supra Phal. I, 11 fin. & infra Bis accus. c. 17. Miror itaque, cur Graev. ter scribat, καταυλούμενον, sine diphthongo; cum sit a καταυλόμαι, —οῦμαι; neque καταύλομαι usquam reperiatur, neque ipse in his Luciani locis, neque in Plutarcho, quem in subsidium vocat, sic invenerit. REITZ.

ead. l. 2. Ἐσθῆσι μαλακαῖς) Confer supra ad 1 Ver. Hist. § 25. REITZ.

ead. l. 3. Ἐναμβρ.) Commodius legeretur ἐναμβρ. — quod & apud Agapetum reperitur de genere dictum c. 4. SOLAN.

ead. l. 4. Φαίδρας καὶ Παρθ. καὶ Ρόδ.) Phaedrae notus amor apud Tragicos. Parthenope Sirenum una, quae ab Ulyssse spre-ta. Rhodope quae stu corporis tantas opes collegisse traditur, ut Aegyptiarum Pyramidum una ab ea condita sit. SOLAN.

ead. l. 5. Ῥόδοπας) Conf. infra § 51. SOLAN.

ead. l. 6. Ὑπὸ κρούμασι καὶ τερετίσμασι) Mallem ad pulsationes strepitusque citharae, quam cum interprete reddere, cum citharae pulsationibus eiusque procacibus frequentamentis. Ita in Dial. Deor. 2 Cupidinis & Iovis § 2, ὑπ' αὐλῶ καὶ τυμπάνοις, ad tibiam & tympana. Vid. etiam Sophocl. Electr. 713, Euripid.

Bacch. 155, Max. Tyr. Diff. 21. prov. Ceterum de κρούμασθ καθαράς vid. Spanhem. ad Callim. Hymn. in Delum, p. 466.

VITRING. Confer nos ad § 16 huius Diff. ubi illud ὑπὸ etiam vindicamus. Et si autem κρούματα proprie sint lyrae, tamen & de aliis instrumentis, immo & tibiis interdum usurpatur. Hinc tibicinae nomen fictum Κρουμάτιον apud Alciphr. I, ep. 12, Ἡ μὲν γὰρ ἐκαλεῖτο Κρουμάτιον, καὶ ἦν αὐλητρίς. Ad quae verba vid. Bergl. not. p. 50, qui Dorionem tibicinem quoque κρουματοποιὸν vocatum docet ap. Athen. VIII, p. 337. Hic itaque κρούματα generaliter signif. variorum instrumentorum musicorum pullationes, nullo nominatim intellecto. REITZ.

ead. l. 12. ὧτα πτερῶ) Vid. iterum infra Gall. c. 6. SOLAN.

ead. l. 14. Κυκλικῶν) Aliter c. 26. Αὐλητας enim ibi κυκλίους vocat. Philostratus pag. 589, ὁπότε οὖν σπουδάσειε περὶ τὰς ἐγκυκλίους, δῶκε ὄρχηστῶν δὲ αὐταὶ τὸ ἐπίπαν, φανέτος αὖ &c. SOLAN.

ead. l. 15. Τὰ ἔννομα) Τὰ ἔννομα sunt cantica concinna, quae ad modum canuntur. Contra ἀνομα. Νόμος enim, quando de re musica sermo est, modum denotat. Vertit interpretes, legibus consentanea. L. Bös. Recte Bos νόμον modum musicum significare ait. Vid. Thucyd. V, 70 f. ubi tamen ambiguum, ὑπὸ αὐλητῶν πολλῶν νόμῳ ἐγκαθεστῶτων, sine construendum, ex lege interpositorum tibicinum; an νόμῳ αὐλητῶν coniungendum, ut significetur modus Musicorum, i. e. dimensio temporis, quam Musici observare solent. Conf. Plutarchi libellum postremum de Musica, & vocabula ad artem illam pertinentia singulis versibus invenies. REITZ.

ead. l. 17. Ἐναγώνια) Certatum esse inter choros apud veteres illos Graecos, satis notum est. SOLAN. Conf. infra § 26, § 32, § 78. Et Demon. § 65. Quae loca monente Solano contuli, & idem verbum in iis occurrere cognovi. REITZ.

Pag. 122. l. 7. Αὐδή τις) Hac voce eo sensu saepius utitur c. 26, 32, 79, & Δήμων. c. 65. SOLAN.

ead. l. 8. Μίνου) Sic optime M. & Fl. Reliquae edd. μόνον. SOLAN. Conf. Kust. ad Aristoph. Pl. 33. REITZ.

ead. l. 9. Ὀδυσσεά) Vid. Hom. Odyss. I, 91. SOLAN.

ead. l. 14. Ὀλος) W. non ut in reliquis ὄλος. SOLAN. Et si vulgatum ὄλος quoque bene se habet, tamen hoc Solano dedi ex Cod. W. ὄλος danti, quia exigui est momenti, & quia posterius illud tamen aliquanto est elegantius. REITZ.

ead. l. 15. Παπα), Κράτων, ὡς κάρχαρόν τινα ἔλυσας ἐφ' ἡμᾶς τὸν σπαντοῦ κύνα) Vertunt: Papae, Craton, quam asperum canem

tuum in nos solvisti, nescio quam Latine. Asper dens apud Phaedrum est acutus: sic apud Tac. *asperare arma*, pro famiare. Melius sane verteretur, *quam canem mordacem*. Lucianus in priore de iis, qui mercede sunt conducti: οἷδ' αὖ δ' ἐγὼ καὶ ῥήτορα τῶν κάρχαρων, novi quendam ex mordacibus illis rhetoribus. GRAEV.

ibid. Κάρχαρον) Qualis Appii canina facundia, de qua D. Hieronym. BOURD. Vid. supra de Merc. cond. c. 35, ubi ῥήτορα τῶν κάρχαρων. Et Quom. Hist. c. 43, τὴν μὲν σφοδρὰν καὶ κάρχαρον. Rursus bis Accusat. c. 33, ὑλακτικὸν — καὶ κάρχαρον. Et videbis, quantum aberrarint, qui supra in Merced. cond. nomen proprium inde fecerant. REITZ. Ad v. ὡς κάρχαρον Mf. Reg. 3011 hoc exhibet Scholion: Τοῦτο πρὸς Κυρικὸν φιλόσοφον διατείνεται, διὰ τὸ ἐλεγκτικὸν (ὑλακτικὸν coni. B. de Ball.) εἶναι.

Pag. 123. l. 4. Τοῦπιτίμιον) Conf. supra de Merc. cond. c. 4, & loca parallela ibi ab Solano allata. REITZ.

ead. l. 10. Σοὶ ἔπαν.) W. solus optime. SOLAN. Nolui omittere illud σοὶ, quod etsi W. solus suppeditat, tamen apprime hic appositum esse, nemo negaverit: eleganter enim sic interponi pronom. σοὶ, μοι & similia, nisi satis notum crederem, exemplis bene multis probarem. Sic Demosth. eleganti pleonasmō, pro Ctesiph. p. 444 E. λάβε μοι τὸ ψήφισμα τῶν Ὀρεωτῶν. Noster in Abdic. c. 31 pr. τοιαυτὰ σοὶ ὃ πάτερ — πόπον &c. Verum & μοι, quasi πλεονάζον, interdum valere παρ' ἐμοῦ, recte docet Bergl. ad Alciph. I, Ep. 26, pag. 107. Sed rursus magis παρέλκον apud Nostrium satis saepe supra, ut in Nigrin. § 5, οὕτω σοὶ καὶ αὐτὸς ἐνθους — περιέρχομαι. Ac Dial. Marini II, 2, τυφλὸς εἰμὶ σοὶ, ὃ Πόσειδον. Vid. & c. seq. f. &c. qualia plura collegit Iens. in Lectt. Luc. p. 61, 62. Ubi merito miratur, doctissimum Fabrum hoc fugisse. Vid. Iensii not. ad Timonis § 52. Interdum autem non pleonasmus, sed emphasis in eo est, ut hic. Vid. fratris G. O. Reitzii Belg. Graeciff. p. 353. REITZ.

ead. l. 12. Τερψάμενος) Hom. Odyss. M, 188. SOLAN. Verba ex ipso Sirenum cantu Od. M, 188, quorum interpretationem posuimus ex Cic. de fin. 5, 18. GESN. Quia versus Homericus incipit Ἄλλ' ὕγε Τερψ. in edd. vero Luc. Τερψάμενος initium versus mentiebatur; id sic mutavi, ut vides. REITZ.

ead. l. 16. Οὕτως αἰσχροῦ) Persuasi antiqui, saltationem umbram esse luxuriae. Patet apud Cicer. pro Mur. Horat. Sat. 1, lib. 2. Artemid. lib. 1. BOURD.

Pag. 124. l. 4. Εἰ μὲν γὰρ εἶδες, ὅς ἴσου ἡμῖν καὶ σὺ γεγέννη

σαι) Interpretes, *si enim vidisti, par nobis hac in re evasisti*, inepte, & sine sententia. Vertendum, *sequidem vidisses, paria nobiscum fecisses*. Mox sequente pag. de histrione, εἰς οὐδ' ἂν δέον κατακλωμένῳ, est, indecore se frangenti, non, ut vertunt, in nullo usum fracto. Paulo post μὴ ὤραισιν ἄρα ἰκοίμην, est male peream, ut supra notavi: interpres invenuste, nunquam ego venustatem consequar. Nam quamvis venustas interdum felicitatem significet, tamen hoc in interprete non ferendum. GRAEV. Puto hic dilemmate uti Lucianum. Aut vidisti, aut non vidisti spectacula. Si illud, non est, quod nobis obiicias, idem enim fecisti; si hoc, parum idoneus es iudex. GESN.

ead. l. 8. Ἐν βαθεῖ τούτῳ πάγωνι) Sic supra in Revivisc. c. 41. Et Pisc. 12. De Merc. 25 ac 33. Adde & Zeux. c. 8. REITZ.

ead. l. 12. Ὀλεθρίῳ) Perum pro ὀλεθρίῳ. Conf. supr. Alex. c. 11. REITZ. At ὀλεθρίῳ Mf. Reg. 3011.

ead. l. 15. Καὶ ὅσον πείρας ἔνεκα) Thucyd. VIII, 92, ἀπὸ addit, dicens, ὅσον ἀπὸ βοῆς ἔνεκα. Quod Duker. ex Xenoph. quoque firmat, contra Stephan. Sed & ἀπὸ abesse alibi fateatur, hoc Luciani loco adducto. REITZ.

Pag. 125. l. 3. Μὴ ὤραισιν ἄρα ἰκοίμην) An sic? μὴ ὤραισιν ἀρέσκοιμι. Τὸ ἀρεσκοίμην n. pl. locus videtur e poeta quopiam sumtus. GUYET. Vide supra ad Θ. Δ. VI. SOLAN. (Adde rursus infra Dial. Meretr. X med.) Non omnia intelligo, quae Guyet. tradit; nec quidquam est mutandum: est enim imprecandi & iurandi formula. De qua vid. Scholiast. nostrum, cui etiam addo verba Scholiast. ad Aristoph. *Lyfistr.* 1036. Μὴ ὤραισιν ἰκοισθε, ait, Εἰδὸς τι κατάρas ἀρχαῖκῶς ταῦτα γεγέσθαι φαίνεται, ὃ καὶ πολλάκις ὁ Λουκιανὸς ἐχρήσατο· ὥς ἐν τῷ Ἦρας καὶ Διδὸς διαλόγῳ — καὶ πάλιν ἐν τῷ περὶ ὀρχήσεως· μὴ ὤραισιν ἰκοίμην, εἴτι τοιοῦτον ἀνασχοίμην· καὶ αὖθις ἐν τοῖς μὴ ὤραισιν ἰκοῖτο ὁ λῆρος ἐκεῖνος· at in ipso Aristoph. legitur, Ἀλλὰ μὴ ὤρας ἰκοισθ', quod tamen vitiose sic scriptum in nonnullis Codd. ait Scholiast. Verum id nunc non inquirō. Patet saltem, apud Lucian. vulgatam se recte habere, & ὤρας pro ὤραις, quod alter damnat, ab altero genuinum dici. Conf. supra Deor. Dial. VI, § 4, ubi Hemsterh. id convertit, *pestime pereat*; & conf. notas ipsius ac Solani. Plura hic addere temporis angustia prohibeor. REITZ.

ead. l. 5. Ὡς νῦν γε καὶ σὲ ἥδ' ἡ ἐλεῶ) Interpres, *ut me tui nunc miseret*. Sed non expressit illud ὥς νῦν γε, quod vertendum, *ut nunc se res habet*. Alias dicitur, τὸ νῦν ἔχον, ut ap. Max. Tyrium Dissert. 21. REITZ.

Pag. 126. l. 12. Ἄνευ κηροῦ παρακούειν τῶν φαύλων δυνάμε-
νος) Interpres, cum sine cera res malas audire possim. Non expres-
sit vim verbi παρακούειν, quod dicitur de eo, qui oscitanter
audit, cum dicta alicuius non afficiunt, qui audit quasi non au-
diat; & huc facit, quod mox dicitur, λέγε, ὥς μὴ δὲ ἀκούοντός
τινος. VITRING.

Pag. 127. l. 3. Χθές καὶ πρόνῃ) Vide Paroemiogr. BOURD.
Sic Long. Paft. III, p. 97, five p. 73 ed. Moll. qui in nott. plu-
ra huius proverbialis locutionis, qua tempus admodum nu-
per actum denotetur, affert. Veluti ex Synes. p. 15 D. idem
profert frater cariss. in Belg. Graeciff. p. 537. REITZ.

ead. l. 7. Τῷ ἀρχαίῳ ἐκείνῳ) Conf. supr. Deor. Dial. II pr. Et
Long. Paft. II, p. 35 ed. Moll. ubi Cupido ait: Οὔτοι παῖς ἐγώ,
καὶ εἰ δοκῶ παῖς, ἀλλὰ τοῦ Κρόνου πρεσβύτερος. Sed video hunc
iam adductum a Hemsterh. quem cum aliis comment. vid. ad
l. c. Luciani. REITZ.

ead. l. 16. Κελεύσαι) Pro διδάξαι. Curetum autem saltatio
armatā. V. Clem. Alex. p. 10, 1. SOLAN.

Pag. 128. l. 4. Ἐν ὄπλοις) Si respexeris ad § 21, ubi ἐνόπλιος
παιδεύειν, & ad Demon. § 38, credes ἐνόπλιος & hic recipien-
dum. Sed quia vulgata hic potest tolerari, nihil mutavi. REITZ.

ead. l. 6. Πολεμικὸν) Hanc saltationem πρύλιν vocat Calli-
mach. Hym. εἰς Δία. BOURD.

ead. l. 10. Ὀμηρος) Vid. II. Π, 617. SOLAN.

Pag. 129. l. 3. Μηριόνη) Iliad. Π. BOURD. Homer. loco mo-
do indicato. SOLAN.

ead. l. 9. Τέχνην τὸ πρῶγμα πεπ.) Conf. infra § 21, ubi τοῦ-
το ἔργον πεποιοιμένων eodem modo. REITZ.

Pag. 130. l. 1. Καρυατίζειν) De hac voce copiose ad Pau-
san. BOURD. V. Thes. Cr. Grut. I, 785. Ab oppido Laconiae
Caryae vel Caryum dicto, in quo lucus Dianae facer. In eo
eius Deae festa cum cantu solemnī chorus virginum celebra-
bat, contententibus inter se citharoedis. Polemon. II: Exesti-
des citharoedus Pythia vicit. Vicit & Caryorum certamen in Lace-
daemonia. Unde Statius: Plaudentique habiles Caryae resonare
Dianae. Quamquam ibi in vulgatis legitur Curia. Denique
meminit & Diomedes Grammaticus. Atque haec ex Thesaur.
l. c. SOLAN. Virgines Lacedaemonias in honorem Dianae Ca-
ryatidos saltare solitas, Pausanias auctor est Lacon. p. 178,
40: Τὸ γὰρ χωρίον Ἀρτέμιδος καὶ Νυμφῶν ἐστὶν αἱ Κάρυαι. Καὶ
ἀγαλμα ἐστὶν Ἀρτέμιδος ἐν ὑπαίθρῳ Καρυάτιδος, χοροὺς δὲ
ἐν ταῦτα αἱ Λακεδαιμονίων παρθένοι κατὰ ἔτος ἐστᾶσι, καὶ ἐπι-

χώριος αὐταῖς καθίστηκεν ὄρχησις. Huc pertinent Καρυάτιδες ὀρχούμεναι in sigillo Clearchi apud Plutarchum Artaxer. pag. 1864 extr. H. Steph. Meminit etiam Diomedes lib. 3, p. 483 extr. Putsch. Quo auctore Lucianus ad totam gentem transtulerit, nondum inveneram. GESN.

ead. l. 4. Καὶ ῥυθμὸν) De rhythmo hoc, quem ad modum Musices in progrediendo ad proelium observabant Lacedaemonii, vid. Thucyd. V, 70, p. 360, ibique Duker. (quem videndum commonuerat Hemst. in marg.) no. 17. Sic enim per errorem typothet. numerus est expressus, pro versu 84. Exempla autem alia similia profert vir clar. l. c. REITZ.

ead. l. 6. Πρὸς τὴν μάχην ὁ αὐλὸς) Idem Hemsterh. indicat, consuli posse Davis. ad Cic. Tusc. D. p. 139, i. e. L. 2, c. 15; quod faciens video, & hunc ex Stob. Athen. Gell. Plut. & hoc Luciani loco probare, Lacedaemoniis usitatum fuisse, fistulas in proelio pro tubis adhibere. REITZ.

ibid. Ἐνδιδῶσιν) Fere suspicor, Solanum quaesisse varietatem, propter usum rariorem huius phraseos; quia ἐνδιδῶσαι alibi plerumque est retrocedere. Sed recte se habet de sono musico, & respondet nostro een Toon aangeven. Sic Long. Past. IV pr. (ed. Moll. p. 106.) Ἐκαθέζετο δὲ καὶ αὐτὸς (ὁ Πάν) συρίζων ἐπὶ πέτρας ὁμοίως ἐνδιδῶντι κοινὸν μέλος καὶ τοῖς πατοῦσι, καὶ ταῖς χορευούσαις. Quod optime Moll. convertit, similis imperienti cantum: licet alibi non semel hallucinetur. REITZ.

ead. l. 7. Αὐτοῖς) Αὐτῆς L. & Fl. Sed praestat αὐτοῖς, quod M. & P. etiam tuentur. SOLAN.

ead. l. 8. [Καὶ τοὺς ἐφήβους]) Parenthesin hanc Scholium esse puto, quod in textum irrepsit. SOLAN.

ibid. Δ' ἂν νῦν ἔτι) Has duas posteriores voces habet W. solus. SOLAN. Cum W. facit Mf. Reg. 2954.

ead. l. 9. Ὅταν γὰρ ἀπροχειρισάμενοι) Verrunt, Erasmus; ubi enim iam summis colluctati sunt digitis, Benedictus, cum enim summis digitis colluctari desissent. Annotavit pater, ἀπροχειρίζειν, τὸ πικτεῦσιν καὶ παγκρατιάζειν ἄνευ συμπλοκῆς. Quae vera sunt; & vanae interpretationes. GRON.

ead. l. 10. Παίσαντες καὶ) Inter duas hasce voces in impressis erat ἀλλήλους, quod nos duce W. delevimus. SOLAN.

Pag. 131. l. 1. Συγκωμάζουσιν) Hic pariter & paulo post ad συγκωμάζειν & κωμάζειν interpretationem addit; hic rectius, apertius deinde. Nempe videtur inprimis Dorum fuisse, quibus accensentur Lacedaemonii; verbo κωμάζειν uti de saltatione hilari. Sic certe Pindarus Ol. Θ, 6, itemque Isthm. A, 16;

Sic Hesiodus Scut. Her. 281: "Ενθεν δ' αὖθ' ἐτέρωθε νέοι κώμα-
ζον ὑπ' αὐλοῦ, τοῖγε μὲν αὖ παίζοντας ὑπ' ὀρχηθμῶ καὶ ἀοιδῇ
κ. τ. λ. Hinc apud Hesychium κώμαδ εἰν ὀρχεῖσθαι, & κώμος,
εἶδος ὀρχήσεως. GESN.

ead. l. 4. Κωμάξατε) Ita optime Fl. pro eo, quodin reliquis
est κωμάσατε. Sic enim Dores efferre solebant. Vox apud Pin-
darum frequens. Vide Nem. II sub finem, & Ol. XI, Pyth.
IX. SOLAN.

ead. l. 7. Παρ' ἑνα) Quid hoc sit, discite ex Καταπλ. c. 4, &
v. Thucyd. V, 82 A. Credo tamen, aliud hic significari, alter-
nis scilicet pueros, puellasque positas. SOLAN.

ead. l. 11. Τὸν ὕμνον) An idem sit cum Homericæ saltatione
II. XVIII, dubitat Meursius. Apuleius solus nominat, Miles.
X. Horum canebat bellicosum. SOLAN. Ratio appellationis
ea videtur, quod ὕμνος, in quantum monile est, habet bacas,
uniones, gemmas, diversas, ordine tamen certo alternoque
eadem linea sibi iunctas. Germani etiam eadem fere ratione
nomine eodem, Reihe, & lineam margaritarum & chorum
saltantium appellant. GESN.

ead. l. 12. Ἀνδρείας) Esti ἀνδρεία, pro fortitudine hodie vulgo
usitatus est, quam ἀνδρία, hoc tamen praetuli, memor admo-
nitionis H. Stephani, cuius verba in Thes. T. I, p. 439, sunt:
Invenitur autem scriptum modo ἀνδρεία, modo ἀνδρία, quae scri-
pturae varietas in aliis etiam nonnullis nominibus reperitur. Suidam
tamen sequendo videtur potius scribendum ἀνδρία, ut differat ab ἀν-
δρεία adiectivo, veluti cum dicitur ἀνδρεία ψυχῇ. Ac sane in emen-
datis Codicibus passim occurrit scriptum ἀνδρία. REITZ.

ibid. Καὶ αἱ Γυμνοπαίδιαι δὲ αὐτοῖς ὁμοίως ὀρχήσις) Erant &
illis Gymnopodiae, genus saltationis. Sic interpretes. Sed legendum
καὶ αἱ Γυμνοπαίδιαι δὲ αὐτοῖς ὁμοίως ὀρχήσις, & erant Gymno-
paediae genus saltationis. Erat autem saltatio nudorum puero-
rum, cuius meminit Athenaeus, Hesychius, Pausanias. Plu-
tarchus in Apophthegmatis Agesilai ἐτι δὲ παῖδα, inquit, ὄντα
αὐτὸν γυμνοπαίδιαι ἀγομένους ὁ χοροποιδὴς ἐστήσεν εἰς ἄστημον
τόπον. Agesilaum adhuc puerum, cum Laconica saltatio perageretur,
in qua pueri nudabantur, chori praefectus constituit in parum hone-
sto loco. Vide Ios. Scaligerum ad Eusebii Chronicon ad num.
MCCCCXLVII, ubi ostendit, Hieronymum quoque legisse
Γυμνοπόδια, & vertisse nudipedalia. De Caryatide vero, seu sal-
tatione alia Lacedaemoniorum, ut & de ὕμνω vide Meursii La-
con. lib. II, c. 12. GRAEV. Γυμνοπαίδιαι) Vide Meursium in
Orch. qui emendare primus iussit. Festum erat apud Lacedae-
Lucian. Vol. V. Ff

monios celeberrimum, & in eo saltatio. Nudi saltabant chori duo, puerorum unus, virorum alter. Athen. 678 B. Meminere Plut. apophth. Lac. & in Agefil. Thucyd. etiam l. V, 82. Adde etiam Plut. de Musica: τούτων γὰρ εἰσὶν ὁμηροῦ τὰ παρὰ τὰς γυμνοπαιδίας τὰς ἐν Λακεδαιμονίᾳ. In omnibus editis & ipso M. legitur in hoc Luciani loco γυμνοπαιδίας, uti & apud Suidam, mendose. SOLAN. Nimis saepe occurrit apud optimos scriptores γυμνοπαιδία, γυμνοπαιδία, γυμνοπαιδίας, γυμνοπαιδικὴ ὄρχησις, ut non probeinus emendationem Meursianam, quo ducē Kusterus apud Suidam etiam γυμνοπαιδία, γυμνοπαιδίας substituit. Τυμνοπαιδίας sunt apud Herodotum 6, 67. Festum & statum diem fuisse, apparet ex Thucyd. V, 82. De ipsa ratione certaminis aliquid discere licet e loco Xenophontis Hellen. L. 6, p. 597 C. Paris. Τυμνοπαιδίων τε οὐσῶν (f. οὔσης) τῆς τελευταίας, καὶ τοῦ ἀνδρακτοῦ χόρου ἐπιδουόντος κ. τ. λ. designat ita tempus allati Spartam nuntii de clade Leuctrica. Idem narrat Plut. Agefil. p. 1118 H. Steph. 8, qui etiam caelibes γυμνοπαιδίας spectaculo exclusos refert Lycurgo p. 88. Add. Apophth. p. 368 inter dicta Agefilai, it. de Musica p. 2078. Athenaeus L. 14, p. 630 E. ἡ γυμνοπαιδική, inquit, παρεμφερὴς ἐστὶ τῇ στραγικῇ ὄρχήσει. Et p. 631 B. de eadem, ut erymon indicare velle videatur, Τυμνοὶ γὰρ ὄρχουῦνται οἱ παῖδες πάντες κ. τ. λ. sunt enim plusscula. Nec aliter est apud Pausan. Lacon. pag. 93, 5. Haec me movent, ut γυμνοπαιδίας hic legendas arbitrer, licet non ignorem, pro γυμνοπαιδία posse forte colorem quaeri ex illa ratione, qua φαεινομυρίδας ludibrii causa appellabant Lacaenas virgines, de quo Plutarch. in comparatione Lycurgi & Solonis p. 140; quo in libro p. 97 est etiam praeclarus locus de militari illa & fortī Lacedaemoniorum rhythmica. GESN.

ead. l. 13. 'Ομοίως) Graev. in nota ὁμοίως legit, nescio num dedita opera, an casu: sed mutatione nihil opus, ut ex versione satis apparet. REITZ.

ibid. "Ομνος) Vid. Il. Σ, 590. SOLAN.

ead. l. 14. Ἀσπίδι) Ἀσπίς Homeri non est peculiaris aliquis liber hoc titulo inscriptus; sed pars Il. Σ, in qua describitur clypeus, quem Achilli Vulcanus fabricabat. VORST.

ead. l. 16. Κυβισσθητήρας) Vid. Homer. Il. Σ, 604. Sic W. & ipse Homerus recte. SOLAN.

Pag. 132. l. 1. Αὐτῇ) W. solus. SOLAN.

ead. l. 2. Κοῦρος δ' ὄρχησθηῖς ἐδίδου) Homer. Iliad. XVIII, ubi est ἐδίδου. MARCIL.

ibid. Ἐδίνεον) Locus est in cypseo Achilles Il. Σ, ubi ἔδινεον. Unde error Luciani scribentis: omnes enim Codd. habent ἔδινεον. BOURD. Vid. Hom. Il. Σ, 494. Ap. Homerum, unde haec laudantur, ἔδινεον scribitur. At hic & in omnibus nostris libris, & M. etiam ἔδινεον, ut Od. Δ, 19. Sed mutavimus. SOLAN.

ead. l. 7. Τὰς μαρμαρυγὰς) Πινδήματα, συνεχεῖς τῶν ποδῶν κινήσεις. Pollux, Hesych. BOURD. Hom. Od. Θ, 265. SOLAN.

ead. l. 13. Εἰλατίωνι τὰν εἰκόνα) Singulari numero habet W. Cod. optime, quod in reliquis τὰς εἰκόνας. SOLAN.

Pag. 133. l. 2. Σὺν ῥυθμῷ — μυσῖσθαι) Huc refert Eschenbachius in Epig. p. 38, quod μέλος ὁρχημοῖσι scripsisse dicitur Pindarus ab auctore vitae illius hexametro versu scriptae, h. e. carmen, quod caneretur inter illam mysticam saltationem: cum enim folio imponderetur initiandus, qui ὄρονισμὸς est, reliqui mystae circa ipsum choreas agebant &c. GESN.

ead. l. 3. Ὀργια σιωπᾶν) Hac de re alibi. Attigi ad Petron. BOURD.

ead. l. 4. Ἐκεῖνο δὲ πάντες ἀκούουσιν, ὅτι τοὺς ἐξαγορεύοντας τὰ μυστήρια ἐξορχεῖσθαι λέγουσιν οἱ πολλοί) Sed illud omnes audiunt, eos a vulgo desaltasse dici, qui mysteria prodiderunt. Sic vertitur. Sed ἐξορχεῖσθαι retinendum erat in versione. Non infrequenter autem hac voce utuntur Graeci pro secreta prodere, arcana efferre. Utitur etiam Lucianus in Piscatore, & Amoribus. Heliodor. VI, ἀλλ' ἤδη καὶ ἐπὶ μάρτυσι τούτοις τὰς τῶν καμμένων ἐξορχῇ τύχας, ac testibus his enuntias mortuorum fortunae. Auctor Hierarchiae Ecclesiasticae, qui dicitur Dionysius Areopagita: ἀλλ' ὅρα ὅπως οὐκ ἐξορχήσῃ τὰ ἅγια τῶν ἁγίων ἀμέθεκτα μὲν αὐτὰ καὶ ἄχραντα τοῖς ἀτελέστοις διατηρῶν. Cave, ne sancta sanctorum prodas, a plebeis ea intacta & impolluta conservanda. Vide & Suidam in Διαγόρας. Mox obscure & imperite haec verba Latine sunt translata: παῖδων χοροὶ συνελθόντες ἐν αὐλῇ καὶ κιθάρα· οἱ μὲν ἐχόρευον, ὑπαρχοῦντο δὲ ἀριστοί, προκρίβντες ἐξ αὐτῶν. Puerorum chori cum tibia citharaque ingressi tripudiabant, quibus canentibus optimi quique saltationem accommodabant, ex eorum numero delecti. Quid est saltationem accommodare? Interpretare: Puerorum enim chori in unum coacti, sub tibia & cithara, hi quidem saltabant, illi vero subsultabant, qui quod aliis praestarent, ex eis delecti erant. Est autem subsultabant, puerorum saltantium gestus & ipsi imitabantur, quod vetus poeta dixit redamtruare de Saliis, ut praeful amtruat, sic populus redamtruat. Et usus est Plutarchus in Numa voce ὑπορχεῖσθαι de Saliis redamtruantibus. GRAEV.

ead. l. 5. Ἐξορχεῖσθαι) Profani καὶ ἀμύητοι ab omnibus sacris arcebantur, nec licebat, si temerarii in caerimonia irrupissent, ea, quae viderant, vulgare: haec appellabant ἐξορχεῖσθαι, quae de re dicendum alibi. BOURD. Verissimus hic vocis sensus. Vide & Ἀναβ. c. 33. Hic repugnant exempla a Suida in ἐξορχησάμενος allata. Unde mirari subit, a doctissimo editore non reprehensum Suidam ob interpretationem, ab ea, quam vidit, adeo abhorrentem. Locus autem, quem primum Suidas exhibet ex Synesio, petendus est in Herculiano, teste Constantini Lexico: neque enim liber ipse ad manum est, aut sit sit, evolvere alia agenti vacet. Utuntur etiam Heliod. VI, Plut. 1592 f. & Tatianus p. 95. Aliter tamen enarrat vir sane doctissimus ad Tacit. An. XI, 21, Savilius secutus ad Chrysosth. in Psalm. Inde autem factum est, ut *mysteria evulgare* significarit, quia qui saltationes mysteriorum coram nondum initiatis imitando repraesentarent, foras eliminarent, non minimam mysteriorum partem, quae, quantum conicere est, in istiusmodi rebus scenicis sita erant. Vide Alexandri impostoris initia a Nostro descripta c. 38, 39 & 40. Fabulam quasi matam agi existimes, in qua spectatores ipsi chorus sunt, quibus adeo & canendum & saltandum pro virili erat. Unde etiam factum, ut inter saltandum data opera femur eius nudatum sit, c. 40. SOLAN. Vulgo huc referebatur inscriptio orationis Aristidis κατὰ τῶν ἐξορχουμένων, quem convertit Canterus, *contra proditores mysteriorum*, modeste sed solide refutatus a Normanho p. 589 seqq. Iebb. ubi varium huius verbi usum declarat. GESN. Recte Solanus cum Luciano ait, ἐξορχεῖσθαι significare *mysteria evulgare*. Vid. Alciph. III, ep. 72 pr. τὰ τῆς θεῶν ἐν Ἐλευσίνι μυστήρια ἐξορχησάμενοι, τὸν περὶ ψυχῆς ἀγῶνα ὑπέμειναν. Quod Bergl. vertit: *qui Deae Eleusinae mysteria profanarunt, capitale iudicium sustinuerunt*, (*sustinuerunt* editum, errore typographico, credo.) REITZ.

ead. l. 6. Δύλω) Initium facit probandi, nulla olim sacra facta ἀντὶ ὀρχήσεως. Qua de re ipse in Elench. Clem. Alex. Protrept. & Stromat. 1. Dionys. Areopag. Ecclesiast. Hierar. c. 1. Laudat hunc locum Casaub. c. 6, lib. 14, Anim. ad Athen. BOURD.

ead. l. 8. Ὑπ') W. Sic Thucyd. V, 70, ὑπὸ αὐλητῶν. Adde Nostrium c. 72, ὑπ' αὐλοῖς &c. In aliis prave legitur ἐν. SOLAN. Etsi ἐν αὐλῇ defendi potest, ὑπὸ tamen hic longe elegantius, & huic actioni quam maxime appositum. Conf. Herodian. V, c. 3, § 16, ἱερουργοῦντα δὲ τοῦτοι, περὶ δὲ ταῖς βομαῖς χορεύοντα

νόμῳ βαρβάρων, ὑπὸ τε αὐλοῖς καὶ σύριγγι &c. Iterum ibid. c. 5, 9, προῖσι τε ὑπὸ αὐλοῖς καὶ τυμπάνοις, τῷ Θεῷ δ' ἦθεν ὀργιάζων. Noster infra hac Differt. § 72, ὑπ' αὐλοῖς καὶ κυμβάλοις. Item supra § 2, ὑπὸ κρούμασι καὶ τερετίσμασι ac Deor. Dial. 2, § 2, ὑπ' αὐλῷ καὶ τυμπάνοις, quod ibi quoque cum pluribus aliis testimoniis adduxit H. Vitranga, quem, qui plura desiderat, ibi videat. Addat etiam Duker. ad Thucyd. V, 70 f. rursum tria quatuorve alia testimonia adducentem. REITZ.

ibid. Ὑπορχοῦντο) Ὑπορχεῖσθαι non esse subsaltare, vel saltationem aliis accommodare, sed cantum accommodare saltantibus, vult Spanhem. ad Callim. p. 514, ubi hunc ipsum locum tractat. Malui tamen convertere ita, ut appareat, doctores esse illos ὑπορχομένους ac magistros saltandi, quos sequantur reliqui. Nimis apertus est locus Athenaei lib. 14, pag. 628 E. Συντάττον οἱ ποιεῖται τὰς ὀρχήσεις, καὶ ἐχρῶντο τοῖς σχήμασι σημείοις μόνον τῶν ἀδόμενων — ὅθεν καὶ ὑπορχήματα τοιαῦτα ἠγόρευον. Add. Plutarchi locus, & ipse indicatus a Spanhemio, de Musica p. 2078 H. Steph. 8. Habet ὑπὸ in hac compositione eam vim, quam in ὑπόδειγμα, ὑπογραμμίδες, ὑπατύπωσις, & similibus. Etiam infra § 66, ὑπορχεῖσθαι dici, qui exemplum praeit saltando reliquis, apparet. Sic ὑπαυλεῖ, qui tibia modos praeit. GESN.

ead. l. 10. Ὑπορχήματα) V. Meurf. Orch. SOLAN. Ὑπόρχημα δὲ τὸ μετ' ὀρχήσεως ἀδόμενον μέλος ἐλέγετο, καὶ γὰρ οἱ παλαιοὶ τὴν ὑπὸ ἀντὶ τῆς μετὰ πολλάκις ἐλάμβανον. Phot. in excerptis Procli. VORST.

ead. l. 11. Ἡ λύρα) Λυρική. GUYET. A Luciani manu hanc vocem esse non credo: sed quid pro ea scripserit, certo definire non possum. SOLAN.

ead. l. 16. Τὸν ἥλιον) De Indis dicitur, ὀρχήσει τὸν ἥλιον ἀσπάζονται, σχηματίζοντες ἑαυτοὺς σιωπῇ. Hoc est, ut puto, saltatione salutant Solem, tacite sese sublevantes, sive sensim profilientes. Σχήμα enim vel σχηματίον erat saltationis genus, quo quis nunc profiliebat, nunc stabat, uti ab aliis est notatum. Unde verbum σχηματίζειν, quod & apud Comicum in Pace pag. 645, ubi Trygaeus choro tripudianti, Μηδαμῶς, inquit, πρὸς τῶν Θεῶν, πρᾶγμα κάλλιστον διαφείρετε διὰ τὰ σχήματα. Respondet chorus: Ἄλλ' ἔγωγ' οὐ σχηματίζειν βούλομαι, ἀλλ' ὑφ' ἡδονῆς οὐκ ἐμοῦ κινουῦντος, αὐτῷ τὸ σκέλη χορεύον. L. BOS.

Pag. 134. l. 1. Μιμῶμενοι) Iulianus Imper. hymno Solis. BOURD.

Pag. 135. L. 1. Καὶ δένδρου δόνημα) Et arboris quassum vertit interpres: mallet arboris motus, cum ventis agitur. GRAEV.

ead. l. 13. Βιθυνὸς δὲ μῦθος) Ex Latina hac versione, Neque (Bithynia fabula) multum ab instituto Italorum abhorret, quae perhibet Priapum bellatorem Deum, unum opinor ex Titanibus aut Dactylis Idaeis, opus illud factum, ad rerum militarium institutionem, Martem a Iunone acceptum adhuc puerum &c. nemo assequetur sententiam Graecorum, οἱ τὸν Πρίαπον δαίμονα πολεμιστὴν, τῶν Τιτάνων οἶμαι ἓνα, ἢ τῶν Ἰδαίων Δακτύλων, τοῦτο ἔργον πεποιημένον, τὸ ἐνόπλια παιδεύειν, παραλαβόντα παρὰ τῆς Ἥρας τὸν Ἄρη, & quae sequuntur. Diversus enim plane illorum est sensus. Interpretes ignorarunt, τὸ ἔργον ποιεῖσθαι dici in agendi forma, pro arte facere, seu exercere, cum tamen Lucianus in eodem hoc libello superius dixerit, τέχνην τὸ πρᾶγμα πεποιημένον. Apud Galenum, περὶ τῆς τῶν μῦθων κινήσεως, διὰ τοὺς ἔργον πεποιημένους ἰατροὺς, per medicos facientes medicinam. Plutarchus in Demetrio: Ἀτταλὸς δὲ ὁ φιλομήτωρ ἐκήπευ τὰς φαρμακώδεις βοτάναις &c. ὁπούς τε καὶ καρπὸν αὐτῶν ἔργον πεποιημένον εἰδέναι καὶ κομίζεσθαι καθ' ὅραν Attalus Philometor herbas venenatas ferebat &c. & semina & fructus eorum elaborabat videre & cognoscere suo tempore. Suidas in voce τέχνη. Τέχνην ποιοῦνται, ἀντὶ τοῦ εἰς ἔργον καὶ τέχνην αὐτῷ προεχέωρηκε. Plura facile colligas exempla. Sic igitur transferenda ista Luciani sunt: Quae Priapum, Deum bellicosum, unum opinor ex Titanibus aut Idaeis Dactylis, hanc artem fecisse aiunt, ut in armis salutare alios doceret, & Martem adhuc puerum a Iunone matre acceptum. GRAEV.

ead. l. 15. Οἱ τὸν Πρίαπον) Deest verbum φασί, aut simile. V. autem Marm. Oxon. 28, 2. SOLAN. Verbum φασί, λέγουσι, vel simile quoddam desiderari, apertum mihi videbatur. GESN.

ibid. Πρίαπον) Priapus Deus bellicus. Βρίω, βριάω, βριαρὸς, βριαρεὺς, Βρίμω, ὄβριμος, Βριμὼ &c. Πρίω, πριάω, πριάμω, πριάμος, i. e. βριαρὸς, ἰσχυρὸς, & sic porro. Item a πριάω, πριάπω, πρίαπος idem. GUYET.

ead. l. 16. Τῶν Ἰδαίων Δακτύλων) De his Pollux, & vir clarissimus Isaac. Casaub. c. 5, lib. 1, Animad. ad Athen. BOURD. Animadvertite fodes, quam lepide possint interpretari. Obscopus, unum ex Idaeis Dactylis illud opus factum, rebus militariis instituendum fuisse, quem Mars (agnosce alienissima & Graecis contraria) a Iunone offerente acceptum &c. Benedictus, unum ex Dactylis Idaeis, opus illud factum ad rerum militarium institutio-

nem, Martem a Iunone acceptum adhuc puerum; ubi posteriora recte mollit ac corrigit. Sed quis priorem partem intelligit? aut illud opus factum? lege *πεποιημένον*, & verte, unum ex Idaeis Dactylis, id opus exercentibus, nempe armatae saltationis ludum ac meditationem. Adde, quae supra occurrunt ad p. 396. GRON. (Gronov. allegat pag. suam. 396. Sed a. 9 eiusd. Dial. de Salt. eadem phrasis occurrit, de qua agit. REITZ.) (De Id. Δακτ. vide Strab. X Geogr. Clem. Alex. Strom. I, p. 132 &c. Apoll. Argon. I, 1129, eiusque Schol. Vorst.) Adde Lyl. Gyrald. Syntagma I, & hist. Deor. qui omnia ferme veterum loca congescit. SOLAN.

ibid. *Πεποιημένον* I. e. *ἡσυχίατα*, exersentem. GUYETI *Πεποιημένον* Sic ed. I. quae genuina scriptura est. Reliquae & ipse M. *πεποιημένον*; vide c. 9; ut emendatione ulteriore non indigere locum perspicias. Confer etiam *μοχ παραβαλλόμενος ἀνδράσι τέχνην τὸ πρᾶγμα πεποιημένοις*. SOLAN. Sive *πεποιημένον* legens ad Priapum referas, sive *π—ον*, tamen active accipiendum erit cum Guyeto, cuius exempla iam bis, ter, dedimus. Hoc tamen exhibui, quod varietas casuum sic stilum minus durum reddat; quem non solum tres illi accusativi obscuriorem reddebant, sed suspensum tenebant lectorem, essetne *πεποιημένον* masc. an. neutr. Φασι autem excidisse certum habeo; nam οἱ non habet verbum, ad quod referatur. Iam vero sic procedet: quae fabulae aiunt, Priapum bellatorem Deum, unum, credo, Titanum vel Idaeorum Dactylorum, illud opus exersentium, (nimisum armatum saltare docere) assumptum ab Iunone Martem — docuisse. Nam ἔργον ποιεῖσθαι τι significare idem, quod Belgae dicunt, *zyn werk zrgens van maken*, mihi non est dubium. Et frustra Gronov. *πεποιημ.* corrigere, assentior I. Et si nero ad Hebr. XII, 27, licet exempla, quae affert, id non adeo probent; sed sine dubio satis notum existimavit, quia Lexica vulgaria id eo significato afferunt. At sine auctorit. Sed Plut. in Thes. affert frater optimus G. O. Reitz. in Belg. Gr. pag. 475. Sic *τέχνην ποιεῖτο τοῦτο*, ex Steph. de ling. Gr. & Gall. conv. pag. 109. adducit idem p. 509. Conf. Bud. Comment. p. 146 fin. Et not. Graev. 13. REITZ.

Pag. 136. l. 1. Ἄρη) Quia utrumque bonum, unam Fl. reliquis omnibus hic praevalere nolui, eoque minus, quia & ante saepe Ἄρη editum, ut Deor. Dial. VII, 1, & XV, 3 &c. Sic Δημοσδένη & Δημοσδένην supra quoque iam vidimus. At posterius tamen vel frequentius occurrere, videbimus infra ad Eoccom. Demosth. c. 2 & 9. REITZ.

ibid. Πέρα τοῦ μετρίου) De eodem Dial. Apoll. & Bacchi: BOURD. Πέρα τοῦ μετρίου recte edd. iam constanter, cum alibi facile παρὰ & πέρα confundant. Item περὶ, ut alibi diximus. Conf. not. Hemsterh. ad Nigr. § 30. REITZ.

ead. l. 6. Διονυσιακὰ) Copiose Long. ποιμὴν. lib. 2. BOURD. *ibid.* Βακχικὰ) V. Meurf. Orch. Platoni βακχία dicitur, de legg. VII. VORST.

ead. l. 8. Γενικώτατων) B. 2. γενν — prave. Sic iterum c. 34 Diogen. Laërt. 178 D. γενικώτατον δὲ ἐστὶν ὃ, γένος δὲν, γένος οὐκ ἔχει. SOLAN. Non recepi lectionem B. 2. quae generosas facit illas saltationes. Pristini Interpretes celeberrimas verterant. Sed si γεννικώτ. legas, possis intelligere eas, quae viros generosos decerent; vid. § 20, 24, & 83 f. REITZ.

ead. l. 9. Κόρδακος) Tres enumerat saltationum species, quarum inventores perhibentur Satyri; Κόρδακα, Σικιννίδα, καὶ Ἑμμέλειαν. De prima Theod. Marci. ad Horat. Ulpian. Demosthen. interpres ad Olynth. 2, pag. 215, Hesych. Pollux. De secunda iidem Pollux & Hesych. De ultima, Plato, Interpres Aristophan. ad nubes, & Hesych. apud quos rescribe Σικιννίς. BOURD. Quid sit K. Σ. E. vide Aristoph. Schol. ἐν Νεφ. p. 90, Hesych. & M. Etym. VORST. Comica saltatio & lascivior, & ab ebris fere solis saltabatur. V. Demosthen. Ol. II, Theophr. in Eth. Char. περὶ ἀπονοίας. Meurf. Orch. SOLAN. *ibid.* Σικιννίδος) Athen. I. Ab inventore sic dicta sicinnium. Reinesf. var. lect. 100. Inventorem huius Clemens Alex. praecptorem liberorum Themistoclis facit, Παιδ. I, 7, pag. m. 15 C. SOLAN.

ibid. Ἑμμελείας) V. c. 26, & Plat. de legg. VII. Saltatio εἰρηνικὴ, i. e. sine armis. SOLAN.

ead. l. 10. Ἀφ' αὐτῶν) Nemo, quod quidem sciam, haec Satyrorum nomina prodidit. SOLAN.

ead. l. 17. Παιδείαν) Sic optime M. Fl. B. 2. non παιδίαν, ut in reliquis est. SOLAN. Παιδείαν) Ne mihi fraudi sit in variantt. notasse, Codd. M. & P. sic legere: nam ita Solanus in marg. Hag. ed. manifesto notarar. At in Iunt. contra scripserat, M. cum Exc. Fl. & B. 2. ita habere. Sed P. Codicem cum P. ed. & reliquis παιδίαν. Sed quidnam verius sit, eius nota testatur. Ego mutato accentu παιδῖαν video esse in P. eamque id vertisse, institutionem; sed ex sua scriptura pueritiam debuerat facere. At quia id sensum nullum fundebat, forsitan credidit παιδῖαν institutionem legendum; quod non modo non improbo, sed vel in textum recipi passus essem, quia de-

lectatio & lusus, ut Bened. παιδιδὴν legens vertit, fere bis idem, & *insitutio* scopo Luciani apprime convenit, ut patet ex tota hac Differt. Vid. omnino c. 34 f. REITZ.

Pag. 137. l. 5. (Ὑπνον καὶ φιλότητα) Hom. Iliad. N: Πάντων καὶ κόρος ἐστὶ καὶ ὕπνου καὶ φιλότητος Μολπῆς τε γλυκερῆς, καὶ ἀμύμονος ὄρχημόιο. GRAEV. Hom. Il. N, 636. SOLAN.

ead. l. 7. Ἀμύμονα) Vid. versus a Graevio adductos. Unde liquet, mox scribendum, uti facimus, ὄρχημός, pro vulgato ὄρχησμός, quod omnes editiones inquinat. SOLAN.

ead. l. 9. Ὡδὴ γλυκ.) Respicit ad μολπῆς τε γλυκερῆς loci supra laudati. Legebatur autem ὄρχησμός. SOLAN.

ibid. Ὀρχημός) Non dubitavi sic reddere Luciano: id enim probum esse; alterum spurium, quis non videt? Homer. Hymn. in Apoll. 149, — καὶ ὄρχημόν καὶ αἰοιδῆν. Item Odyss. Ψ, 134. Et vel decies alibi. REITZ.

ead. l. 11. Ἄλλω) Iliad. N. BOURD. Vid. Homer. Il. N, 730 — 31. Et Odyss. A, 421. Item Σ, 303. SOLAN. Memoriae confisus Lucianus miscuisse videtur Barnesio ad Il. N, 731, duo carmina Homeri. Loco enim citato ita legitur: Ἄλλω δ' ὄρχηστὺν, ἑτέρω κίθαριν καὶ αἰοιδῆν. Sed Od. A, 421: Οἱ δ' εἰς ὄρχηστὺν τε καὶ ἱμερῆσσαν αἰοιδῆν. GESN.

ead. l. 12. Ὀρχηστὺν) Aliter haec in hodiernis Homeri Codicibus in hunc modum leguntur: Ἄλλω δ' ὄρχηστὺν, ἑτέρω κίθαριν καὶ αἰοιδῆν. Sed data opera, ni fallor, Lucianus, ut solet, alium huic versui ex aliis Homeri locis assuit. Reperitur autem in Od. duobus in locis, A, 421, & Σ, 303: Οἱ δ' εἰς ὄρχηστὺν τε καὶ ἱμερῆσσαν αἰοιδῆν Τρεῖς ἄμενοι τέρποντο. Sed in priori loco pro ὄρχηστὺν, quod probum est, vitiose in meo legitur, ut & hic in omnibus ferme Luciani editis, ὄρχηστήν, quod nos sedulo emendavimus, ducibus M. P. L. & edd. S. & A. SOLAN. Ὀρχηστὺν scribendum, non ὄρχηστήν, ex Homeri locis ab Solano commonstratis insipienti patebit. Ex priorē autem loco duo illi versus desumpti sunt. At supra § 8 recte erat ὄρχηστήν ex Hom. Il. Π, 617. REITZ.

Pag. 138. l. 4. Περὶ κρήνην ἰοιδῆ.) Hesiod. in Theogon. Καὶ τε περὶ κρήνην ἰοιδῆα πῶς ἀπαλοῖσι Ὀρχεῦνται, καὶ βωμὸν ἀρυσθενέος Κρονίωνος. BOURD. Eadem sententiarum diversitas in duobus Luciani interpretibus de hoc loco intelligenda est, quae ad ipsum poetam viros doctos vexavit. Nam cum Ob- sopoeus reddidisset circa fontem floribus obsitum, Benedictus postea mutavit in circum fontem ferrugineum. Sed nobis certe minime convenire videntur πῶς ἀπαλοῖσι cum rebus ferru-

mineis; nec cur colorem ferrumineum referret ista κρίσις, nisi causa est, cum ripam eius credibile sit teneri ab omni genere floribus, unde colorem ducunt aquae, inter quas violae finguntur praecipuae. Itaque merito vel Obsopoeum probamus, vel propius ad Graecam vocem interpretamur *fontem violacei coloris*. Et vel Lexiphanes notat dicere, οὐπω. αἱ λημῶνες ἀνθοσμίας ἦσαν, ὡς αὐτοποδῇ τὴ βαδίζειν. Vide, quae in hanc sententiam ad ipsum Hesiodum certissima annotavit doctissimus noster I. G. Graevius. GRON. Ex Hesiod. Θεογ. 3. SOLAN.

ibid. Ὀρχεῦνται) Sic edd. ferme omnes & Hesiodus ipse. Ed. P. nulla de causa mutavit in ὀρχοῦνται. Mutavit autem Lucianus secundum versum ex ingenio. SOLAN.

ead. l. 6. Ὑβρίζεις εἰς) Posset etiam sine praepositione dici: sed & praepositio addi solet, ut Herodian. IV, 5, 11, ὑβρίζοντα εἰς τοῦ ἐκείνου ἔργα. Aristophan. Nub. 1507, Τί γὰρ μαθόν ὑβρίζετον γ' εἰς τοὺς Θεοὺς. Ac non semel alibi. REITZ.

ead. l. 7. Σωκράτης) Oraculum ipsum habes Ἐρωτ. c. 48. Vide etiam Ρητ. c. 13. Quod vero de saltationis amore hic tradit Noster, confirmant Diog. Laërt. verba p. 42. B. ἐτι τε ὀρχεῖτο συνεχῆς, τῇ τοῦ σώματος εὐεξία λυσιστελεῖν ἡγούμενος τὴν τοιαύτην γυμνασίαν, ὡς καὶ Ξενοφῶν ἐν συμποσίῳ φησὶν. Locus Xen. ad quem uterque respicit, exstat p. 511, & 5 ed. Steph. Meminit & Plut. de San. tu. SOLAN.

ead. l. 8. Τῷ Πυθίῳ) Oraculum Apollinis. Vid. Xenophon. Συμπ. 511. SOLAN. Apollo enim de illo dixisse ferebatur, Ἀνδρῶν ἀπάντων Σωκράτης σοφώτατος, ut refert Noster. infra Amor. c. 48. REITZ.

ead. l. 13. Καὶ ἐμμελλέ γε) Sic supra. Quom. hist. c. 12, καὶ ἐμμελλέ γε οὕτως ἀγανακτήσειν. SOLAN.

ead. l. 16. Παρ' ἐταίρας — Ἀστ.) Vide Platonem. SOLAN.

Pag. 139. l. 2. Τότε) Ex W. haec vox est, quae in impressis deerrat ante τὰν τέχνην. SOLAN.

ead. l. 10. Τρίτης) Ita P. rectius, quam in reliquis τρίτη. SOLAN. Videtur legendum τρίταν, intell. εἶδος. Geminus huic locus Athenaei lib. 1, p. 20 E. ubi Bathyllus Italicam saltationem constituisse dicitur ἐκ τῆς κομικῆς ἢ ἐκαλεῖτο κόρδαξ, καὶ τῆς τραγικῆς ἢ ἐκαλεῖτο ἐμμέλεια, καὶ τῆς σατυρικῆς ἢ ἐλέγετο σίκιννις. Nimirum satyrica poësis, de qua hic sermo, ex Comoedia & Tragoedia mixta est, ut Cyclops Euripidea. GESN. Facile patet, a sequenti Σ praecedens fuisse absorptum; quod scribae dictantis verba excipienti facilius accidere pot-

est: magis autem mirum, idem vitium in decem edd. iterari, cum oculorum iudicium vix effugere posse videatur. Sed forsā credidere ἐστὶ denuo intelligendum: iam vero non amplius credent. Bene quidem se haberet τρίτον, quod Gesn. non visa nostra emendatione, coniecit: iam vero in hac acquiescet, scio. REITZ. Recte curatus locus, cui facile fuerit versionem accommodare, *tertia assumpta Sicinnide*. GESN.

ead. l. 11. Ἐν ἀρχῇ) Conf. supra § 3. SOLAN.

ead. l. 13. Κυκλίους) At supra § 2 habuimus αὐλητὰς κυκλικοὺς. Et quia utrumque bonum, neque hic varietatis quiddam invenio, variandae orationis causa utrumque adhibitum credamus. REITZ.

ibid. Ἐναγώνια) Varii erant musici agones. Vide Plut. 2077, 2, & Nostrum Ἀπαιδ. c. 8. SOLAN.

Pag. 140. l. 3. Φοβερόν δάμα) Tragica persona. GUYET.

ead. l. 4. Ἥσχημένος) Vulgata haec lectio vix tolerabilis nonnullis videbitur, ac praeferent Pelleti scripturam ἐσχηματισμένος. At forsā Lucianus dederit νύξημένος. Sed nil mutabit, qui conferet supr. c. 13 pr. & Steph. Thef. REITZ.

ibid. Ἐμβάταις ὑψηλοῖς ἐποχοῦμενος) De huius loci interpretatione agit Cuperus, Consecrationis Homeri pag. 82, quem curiosus consulat. ALMELOV. Vertunt, *aliis cothurnis ingrediens, larva caput obductum habens*. At hoc modo nequaquam exprimuntur posterioris membri verba: nam πρόσωπον ἐπικείμενος, sign. *larva caput obductum habens*. Quid igitur illa, ὑπὲρ κεφαλῆς ἀνατεινόμενος; non frustra ea ab auctore sunt addita, sed significare voluit, larvam actoris Tragici fuisse extensam supra caput, sive maiorem & longiorem fuisse, quam pro modo capitis, ut statura grandior & longior videretur: quem in finem etiam altos erat indutus cothurnos. Verito igitur illa posteriora, *persona testus longiore, quam pro modo capitis*. L. Bos.

ead. l. 7. Προγκαστρίδια) Conf. infra Z. Tr. c. 41. SOLAN.

ead. l. 10. Ἐαυτὸν ἀνακλῶν) Ad verbum, *refringens se & infringens*, interdum *circumcinens*. Nempe verbum κλάω ad vocem relatum vim quandam sono naturali & voci adeo illatam notat. Ἀνακλῶν ἑαυτὸν est sursum vi quadam agere vocem, ut altior, quam fert natura, vox exeat: κατακλῶν contrarium est, nempe infra modum illum & tonum naturalem vocem deprimere: utraque ratio efficit *κακλασμένον fractum* aliquid, quia non pleno gutture vox funditur &c. *περίδδων* autem ex compositionis ratione intelligo de circumducta in al-

tum & profundum eadem syllaba cantici. Quod *ιαμβεῖα* hic memorantur, meminisse oportet, qui Tragoedias non solent legere, iambicis senariis maiorem partem constare Tragoedias &c. GESN.

cad. l. 12. Καὶ μόνος τῆς φωνῆς ὑπεύθυνος παρέχων ἑαυτὸν) Interpres, *ac soli voci semet obnoxium praestans*. Quis intelliget? malim, *solius vocis discrimini se exponens*, ut soli voci servire debeat, & eius quasi rationem reddere, ut propter solam vocem aut laudetur, aut vituperetur. GRAEV. Cum proprie reus sit *ὑπεύθυνος*, vel certe *ad rationem reddendam obligatus*, quod non cadit nisi in eum, qui actionis alicuius auctor est: hic mediam quandam significationem habet, & simpliciter *auctorem* notat. Tragico auctori nihil neque ad laudem neque ad turpitudinem imputatur, praeter vocem, prout bene vel male pronuntiavit verba poetae. Solius itaque vocis auctor est. GESN.

Pag. 141. l. 2. Σολοικίαν) Dictum in Nigrino. Veteres Grammatici *σολοικίαν* interpretantur, quidquid fit perperam: *σολοικία τὸ ἀμαθές*. BOURD.

cad. l. 4. Μιμῆσθαι γυναῖκας) Conf. supra § 2. SOLAN.

cad. l. 7. Καὶ τῶν προσώπων αὐτῶν τὸ καταγέλαστον μέρος τοῦ τερπνοῦ αὐτῇ γενόμενον, οἷα Δάων, καὶ Τιβίων, καὶ Μαγιστρῶν πρόσωπα) Haec ultima sic vertit bonus Obsopoeus: (*videlicet lampadum & tibicinarum & coquorum personas*) supine sane, immo ridicule: putavit scilicet legendum *δάδων*, vel ex *δάδων* per crasim posse fieri *δάων*, ut ex *κεράτων*, *κεράων*, sed sine exemplo. Tum quid foret *lampadum personas*? merae nugae & aegri somnia. Lege cum maiuscula *Δάων καὶ Τιβίων*. Servorum quippe sunt nomina, qui saepe in Comoediis inducuntur ab origine & patria sic dicti. Nam *Δάοι* Herodoto sunt quaedam gens in Persia pastorem vitam agens. *Τίβιοι* vero sunt Phryges. Nam teste Suida *Τιβία* erat *Φρυγία ὅλη*. Univerſa Phrygia Tibia dicebatur. Terentius a nomine *Δάος* suum *Davum* formavit. Sunt igitur Carica nomina servorum, non lampades aut tibicines, ut somniavit Obsopoeus. PALM. Palmerii notae subscripserat Solanus: Philostr. *Εἰς Αἰσωπ. παρ. 767* ed. Olear. de vulpe: *χρηταὶ γὰρ αὐτῇ ὁ Αἰσωπος διακόνες τῶν πλείστων ὑποθέσεων, ὥσπερ ἡ κωμῳδία τῷ Δάφ*. Quibus hac occasione addo, Olearium in notis Philostr. l. c. ex Strabon. VII, 304, docere, illum refutare eos, qui servile nomen *Δαί* ἀπὸ τῶν *Δάων* deducunt, Scythico populo, & id a *Δάκοις* derivare, qui *Δάοι* sunt dicti antiquitus. REITZ.

cad. l. 8. Αὐτῇ γενόμενον) *Ἀπ' αὐτῆς γενόμενον*; GUYET. Ne

ὀμίκεν W. recte, ut cap. 35. In impressis *νερόμικεν*. SOLAN.

ibid. Οἷα Δάων καὶ Τιβίων) Recte castigavit Obsopoei versionem eruditissimus ille Palmerius, quo doctiorem militem non vidit a renatis literis orbis eruditus. De Davis & Tibiis vide Strabonem lib. VII. Meminit Tibiorum Galenus statim initio primi Θεραπευτικῆς, καθάπερ Γέται, καὶ Τιβίοι, καὶ Φρύγες, καὶ Θράκες ἀργυρώνητοι. Philostratus in imaginibus, ὥσπερ ἡ κομωδία τῷ Δαῶν & Lucianus in Mercede conductis, Δρόμωνι καὶ Τιβίῳ. Interpres Aristophanis, εἰσίδε ἐν τῇ κομωδίᾳ οἰκέται Πυρρίας, Ξανθίας, Τιβίος, Σωσίας, Δάος, Γέτας. Synesius, ὁ θεῖος Ἡρόδης καὶ θυρωρὶς εἰς Σωσίας τε καὶ Τιβίους ἀπέδοτο. Inferius Lucianus in Gallo: Πόθεν γὰρ ὁ Τιβίος τάρταρον αὐτῷ οὕτω μέγαν ὠφώνηκεν ἐχθές; Praestat etiam, ut statim veritas οὐ κεκρυμμένη δὲ ὥς ἐκεῖνα, ἀλλὰ συμμεμυμένη, πομπήϊα ut illa, sed occlusa. Illae hiantes personae dicebantur *Manduci*. vide Festum. GRAEV. (Δάων καὶ Τιβ. i. e. Phrygum, ut arbitror. Τιβία enim ὅλη ἡ Φρυγία Suid. *Vorst.*) (Τίμ. c. 14 inter fervorum nomina & Τιβίος recensetur.) Idem adducit etiam Strabonis verba a Graevio laudata, (ad calcem) deinde: οἱ κομικοὶ τοὺς οἰκέτας τὸ μὲν πλεον ἀπὸ τοῦ γένους ἐκάλουν, οἷον Σύρον, Καρίονα, Μίδα, Γέταν καὶ ὅμοια. ἐκάλουν δὲ καὶ τὰ ἐξ ἐπιθέτων. ὥς ἀπὸ τοῦ χρώματος μὲν Πυρρίαν καὶ Ξανθίαν. ἀπὸ τοῦ τρόπου δὲ Παρμένωνα, καὶ Πιστόν, καὶ Δρόμωνα. ἐκάλουν δὲ καὶ ἀπὸ τῆς ἡμέρας, ἐν ἣ ὄνυσαντο τὸν οἰκέτην ἐξ οὗ καὶ τοὺς Νουμνίας ὀνόμαζον. Photius in Helladii excerptis in suo μυριοβ. *Vorst.* Adde Galenum de nat. fac. I, c. 17, *Par.* ed. T. V, p. 29, ubi *Davos* & *Getas* a Menandro in scenam productos nominat. Philostr. p. 777, cuius locum Palmerii notae addidi, *sic.* Αἰσωπ. de vulpe sic loquitur, χρῆται γὰρ αὐτῇ ὁ Αἰσωπὸς διακόνῃ τῶν πλείστων ὑποθέσεων, ὥσπερ ἡ κομωδία τῷ Δαῶν. SOLAN. Δάων cum i. subscripto habent Luciani edd. *P. S. A. I. B.* 2. *Ald. Fl.* plures enim ob id excutere nihil opus est. Ideoque id expressi, etsi nec Palm. in nota sua id addit, nec in Philostrato est expressum, nec in Strabone; neque eo opus esse arbitror. REITZ.

ead. l. 9. Μαγείρων) De hac voce neque Palmerius quidquam, nec Graevius, qui erudite de reliquis disseruerunt. Ego personam coqui in comoediis vulgaram fuisse, ex Athenaeo & Menandri Philemonisque fragmentis comperio; vide VIII, 290 B. & Casaub. not. SOLAN.

Pag. 142. l. 2. Ποικιλώτεροι) Ita iam recte omnes. Merito igitur supra sic restitutum Alex. c. 4. SOLAN.

ead. l. 4. Ἐραγάνιος) Conf. supra § 2 f. SOLAN.

ead. l. 7. Ὅτι πόλις ἐν Ἰταλίᾳ) Neapolim credo intelligit; quae a Cumaeis condita fuit. Cumae vero Italicae Chalcidem in Euboea metropolin agnoscebant: & Neapolis utpote Graeca scenicis & gymniciis exercitationibus dedita erat. Ideo a Nerone electa, ubi primum in scenam publice prodiret, ut notat Cornelius Tacitus annalium decimo quinto. Itaque ex hoc loco colligere licet, saltationem theatralem a Neapoli toti Italiae traditam fuisse. PALM.

ibid. Πόλις ἐν Ἰταλίᾳ) Haec urbs Chalcidici generis Cumae. BOURD.

ead. l. 12. Πολλοὶ &c.) Vid. Athen. XIV, & Polluc. SOLAN.

ead. l. 13. Τὴν πλείστην διατριβὴν) Hic Pollucem perstringere videtur. Vid. Onomast. L. IV, S. 99 & seqq. LA CROZE.

ead. l. 16. Πολυμαθείας) Cum paucis versibus ante ἀμαθίας tamen edd. habeant, forsitan & hic πολυμαθίας quoque, non πολυμαθείας, exhibendum cum W. Sed quia & alibi in similibus variat scriptura, ut § 23 παιδείαν & παιδίαν, antiquiorum edd. consensum in huiusmodi vocibus sequi nihil obstat. REITZ.

Pag. 143. l. 2. Ὁλιμαθῶν) Ὁλιμαθείς, feri studiorum. Horat. Sat. I, 10. Huic ἀντίθετον παιδομαθείς. VORST.

ead. l. 8. Γενικωτέρας) Mutarunt B. 2. & P. Vide supra ad c. 22. SOLAN. Vid. supr. § 22. Et cognosces, quare hoc praetatum sit prae γενικωτέρας duplici exarato. REITZ.

ead. l. 12. Ἐπιδιδόναι) Conf. supr. 1 Ver. Hist. c. 6, & Hermot. cap. 24. Ubi opposita illa verba ἐνδιδόναι & ἐπιδιδόναι obiter explicamus. Hic plura non addimus, quia nota arbitramur. REITZ.

ead. l. 13. Κατὰ τὸν Σεβαστὸν) Godofr. Maluynus clarissimus Senator monuit, interpretem iudicio & oculis abusum suis, dum ista vertit, *nec minus de se exhibens reverentiae*. Fraudi fuit, puto, quod Graeci nominibus propriis maiusculas litteras praefigere neglexerint. Dicere debuit, *praecipue circa Augusti tempus*. BOURD. Vide Casaub. ad Athen. II, pag. 51, & XIV, p. 569. VORST. Adde Suid. cum notis, & Corn. Tacit. A. I, 54, & in eum locum Lipsii notam. SOLAN. Κατὰ τὸν Σεβαστὸν) Hoc enim rerum potiente floruit Pylades, de quo tum alia Macrob. Sat. 2, 7, tum illud, *Hic quia ferebatur mutasse rudis illius saltationis ritum, quae apud maiores viguit, & venustam induxisse novitatem, interrogatus ab Augusto, Quae saltationi contulisset? respondit, Ἀὐλῶν συρίγγων τ' ἐνοπήν, ὅμαδόν*

τ' ἀνθρώπων. Quem versum si recordatus esset esse Il. K, 13, Potanus, de emendando, id est, corrumpenda prima voce in Ἀνδρῶν non cogitasset. GESN.

ead. l. 16. Ὅπερ) L. & P. ni fallor; notatur enim hic, ut a Fl. diversus, quae cum reliquis & M. ὅσπερ habet. SOLAN.

Pag. 144. l. 1. Θερμαῦστρίζειν) Furiosam saltationem vocat Athen. XIV. Apul. Mil. VIII, *Lymphaticum tripudium*. V. Eustath. ad Od. Θ. Meurs. Orch. Hesychium iubet videre Vorstius. SOLAN. Quod hic se nolle agere ait Lucianus, neque nobis agere, dedita quidem opera placet; id egit Meursius, quamquam ita, ut potius materiem congesse, quam exornasse omnia, videri possit. Interim iucundam putavi quibusdam lectoribus futuram non minus, quam fuit mihi, τῆς θερμαῦστρίδος descriptionem, quam ex Critia quodam protulit Eustathius ad Od. Θ, p. 1601, 28, edit. Ro. Ἀναπνέουσας εἰς ὕψος πρὸ τοῦ κατενεχθῆναι ἐπὶ γῆν παραλλαγὰς πολλὰς τοῖς πᾶσιν ἐποίουν, ὃ δὲ θερμαῦστρίζειν ἔλεγον. Vide, quam simile sit hoc saltandi genus illis, quos *capreolos* a caprarum forte saltibus cultior Europa vocat hodie, cuius auctoritates, qui volet, a Meursio petet. Γέρανον dictam puto a *gruum* volatu, vel *gyris*, quos per lasciviam ab iis peragi lego ap. Plin. X, 23, f. 30. GESN. Vid. Spanh. ad Callim. p. 425, f. ad Hymni in Del. versum 144, ubi Θερμαῦστραί τε βρέμουν ὑφ' Ἡφαίστειο πυράργης. Unde concludit, Θερμαῦστρίς etiam legendum, non *θερμαστρίς*, apud Hesych. de quodam nempe fervidae & velut lymphaticae saltationis genere, de qua possit consuli diligentissimus Meursius in Orchestra, & unde verbum *θερμαῦστρίζειν* de iis, qui eandem exercebant, apud Lucian. de Salt. (i. e. h. l.) REITZ.

ead. l. 2. Γέρανον) Instituta haec saltatio fuit a Theseo, re praesentabatque imagines exitus e Labyrintho. Describit Pollux IV, 14, & Plut. in Theseo: tangit etiam alicubi Hesych. VORST.

ead. l. 3. Φρύγιον) Rusticorum temulentorum, Athen. XIV. VORST.

ead. l. 9. Ὁ Πλάτων ἐν τ. ν.) Plato Legg. II, 576. SOLAN. L. 8, p. 639 C. Laemar. GESN.

Pag. 145. l. 4. Γεωμετρικῆς) In *W. μετρικῆς* tantum, quod magis probro. Nolui tamen mutatum, quia mox ipsam philosophiam etiam affui video, eodem credo, quo Geometria iure. SOLAN.

ead. l. 7. Ἀφίστηκεν) Significatio haec, pro *abhorre*, *alie-*

num esse, probatur a Dukero ad Thucyd. VI, 88. REITZ.
ead. l. 16. Τὰ τ' ἔοντα) Hom. II. A, 70, *ὅς ἤδη τὰ τ' ἔοντα, τὰ
τ' ἐσσόμενα, προτ' ἔοντα*. M. etiam τ' ἔοντα. SOLAN. Itaque ex
Homero & Cod. M. vulgatam mutavi, quia ἔοντα per dialy-
sin magis Homericum, quam ὄντα. Sed res est parvi. REITZ.

Pag. 146. l. 5. Θουκυδίδης) Vid. Corn. Nep. & Thucyd. II,
60, apud quem ipse Pericles, se nullum sibi secundum in iis vi-
deri, ait. Idem voluit Horat. cum Ep. 4, l. 1, sic scribit: *Quid
voveat dulci nutricula maius alumno, Quam sapere & fari ut possit,
quae sentiat?* SOLAN. Thucyd. in edit. Dukeri p. 135, v. 30 &
seqq. ubi haec Periclis sententia, *nam qui novit, neque aperte do-
cet, perinde est, ac si nunquam cogitasset*. Ceterum verum est,
καὶ ἐρμηνεύσαι ταῦτα legi in eodem fine notata varietate. Sed
cum Luciano etiam in Thucydide mallet legere αὐτά. Nam
& sic iterum apud Nostrium infra Rhet. § 1, eadem ad verbum
repetuntur: γινῶναι τε τὰ δέοντα, καὶ ἐρμηνεύσαι αὐτά. REITZ.

ead. l. 6. Περικλέους) Ipse de se Pericles ad populum Thucy-
did. II, 60: Καίτοι ἐμοὶ τοιοῦτω ἀνδρὶ ὀργίζεσθε, ὅς οὐδενὸς ἡσ-
σων οἶομαι εἶναι γινῶναι τε τὰ δέοντα, καὶ ἐρμηνεύσαι ταῦτα κ.
τ. λ. GESN.

ead. l. 16. Ἀφροδίτης γονάς) Ex spuma maris. SOLAN.

Pag. 147. l. 5. Ἀντοῦς ὠδίνας) Vid. Spanh. ad Callimach.
Hymn. in Del. v. 306, p. 510—11. Ubi de hoc saltandi gene-
re a virginibus peragi solito satis multa. REITZ.

ibid. Τίτυοῦ ἐπιβουλὴν) Vid. Apollod. lib. 1, p. 5 B. Latonae
stuprum inferre volentem Apollo & Diana telis confecere.
Pythonis idem paulo ante fabulam narraverat. SOLAN.

*ead. l. 6. Καὶ τὸ μέσον τῆς γῆς εὐρισκόμενον πτήσσει τῶν ἀε-
τῶν*) Vide Claudianum in prologo panegyrici in Manlium
Theodorum, & Plutarchum in defectu oraculorum. GRAEV.
Eur. Or. 331, 591, & passim. SOLAN.

ibid. Πτήσσει τῶν ἀετῶν) Fabula haec apud Pindar. Cetera
sunt nomina fabulis notissima. BOURD.

ead. l. 8. Καὶ λάρνακα &c.) Arca Deucalioni tribuitur. An
a Noë habet? GUYET. De qua fusius Συρ. c. 12. SOLAN.

ead. l. 10. Ἰάχου σπαραγμὸν) A Titanibus puerilibus do-
nis illeſtus membratimque laceratus fuisse Iacchus scribitur
ab Orpheo, & in Parnasso conditus iuxta Tripodem, ut tra-
dit Euphorion. Meminit etiam Diodorus Siculus lib. III Bi-
blioth. GRAEV. Ἰάχου W. recte. In reliquis Ἰάχου. SOLAN.
Phurnutus s. Cornutus potius, de nat. Deor. c. 30, pag. 220
ed. Galei, de Baccho s. Dionysio. Is enim Iacchus non minus,

quam Ofiris. Sic igitur Phurnutus, μυθολογείται ὅτι διασπα-
σθεις ὑπὸ τῶν Τιτάνων, συνετέθη πάλιν ὑπὸ τῆς Πέρας — ὅτι οἱ
γεωργοὶ — συνέχον τοὺς βότρυς κ. τ. λ. GESN.

ead. l. 12. Ἀθηνᾶς, καὶ ὅσα Ἡφ. καὶ Ἐριχθ.) Fabulam habes
apud Laetant. Orig. c. Cels. Homeri Scholiast. ad Il. B, Catal.
54. Et Apollod. III, p. 99 B. Vid. nott. ad Φιλοφ. c. 3, & Oix.
cap. 26. SOLAN. Auctoritatem Mf. Reg. 3011 securi edidimus
καὶ ὅσα περὶ Ἡφαιστ. Ita mox pag. seq. καὶ ὅσα περὶ Βορέου,
καὶ ὅσα περὶ Ὠρεϊθίας &c. In edd. deerat περὶ ante Ἡφαιστ.

ead. l. 13. Ἐριν) V. Apollod. III, p. 97 BC. Lucian. ipsum
Ἐρμ. cap. 20. SOLAN.

Pag. 148. l. 1. Καὶ Ἀλιρρόθιον) Et Halirrhothium, de quo ad
Pausan. Haec omisit interpres. BOURD. Vid. Suid. v. ἄρειος
πάγος. Adde Apollod. III, pag. 98 A. Neptuni filius a Marte
occisus, quae prima lis in Areopago iudicata est: quamquam
corruptus est Apollodori textus. SOLAN.

ead. l. 4. Κελεῦ ξενίαν) Eleusinus Triptolemi pater, apud
quem diversata est Ceres. V. Apollod. I, pag. 6, & III, 99 C.
Filiarum Celsi meminit Clem. Alex. p. 18 C, Eleusine sepul-
tarum. Virg. Georg. I, 165, & Ovid. Fast. IV. SOLAN.

ead. l. 5. Ἡριγόνος) V. Ael. de An. VII, 28. SOLAN.

ead. l. 10. Ἀκάμας) Thesei is filius, cuius fabula mihi igno-
ta est. V. Paus. 343, 9. SOLAN. Ita prope iungit Acamantem
& Phyllida, ut videatur in eadem sententia esse, quia Tzetzes
ad Lycophr. 496, ut Acamanti tribuat perfidiam in Phyllide
commisam, quam reliqui, in quibus est Ovidius Hero. 2,
narrant de fratre ipsius Demophoonte. Aliam Acamantis hi-
storiam habet Parthenius Erot. c. 16, & Tzet. ad Lycophr.
l. c. quam vicissim ad Demophoontem refert Plut. in Theseo
pag. 29; amatum nempe a Laodice, filium inde natum Muni-
tum clam educatum ab Aethra matre Thesei &c. Utraque res
aptissimum saltationis argumentum. GESN. An Ἀθάμας quae-
sivit Solanus? ut mox § 42 & 67. Quia in Latinis auctoribus
Acamas & Athamas quoque confunduntur. Vid. I. Arntz. ad
Aur. Viét. Or. c. 1, 8. Sed recte hic quoque Acamas legi vid.
Parthen. Erot. c. 16, ὡς ἄρα παραγενομένων ἐπὶ Ἑλένης ἀπαί-
τησιν Διομήδους καὶ Ἀκάμαντος. Et sic quinquies eodem cap.
At infra recte Ἀθαμας, ut ibi videbimus: nam duo diversi
sunt. REITZ.

ead. l. 12. Ἡρακλειδῶν κάθοδος) V. Perav. Rat. temp. I, 12.
De priore autem intelligendus hic Noster, cum ad Athenien-
sium res gestas referat. SOLAN.

Lucian. Vol. V.

G g

ead. l. 16. Καὶ Σκύλλα, καὶ πορφυρεῦς πλόκαμος, καὶ Μινώας πέτρος) Interpres: *Scylla, purpureus crinis, & Minois transitus.* Legendum cenfeo, καὶ Μινώας πέτρος, & *Minois desiderium, seu amor.* Scribit enim Ovidius in *Met.* & Virgilius in *Ceiri*, *Scyllam Minois amore captam patriam ei prodidisse.* GRAEV.

Pag. 149. l. 4. Καὶ Σπαρτῶν ἀνάδοσις) *Et satorum exortus.* Nimirum ex satis serpentum dentibus homines profilierant armati. GRAEV. Vinc. Obsopoeus *Spartanorum retributio*, per-ridicule. Benedictus, *satorum ortus*, paulo melius. Scripsit quidem Bourdelotius, cetera nomina fabulis notissima. Sed tamen cum ita sit περιεργος, ut supra notaverit καὶ Ἀλκίβοδιον omitti ab interprete, cur non hic quoque aliquid adiecit? Nam sive omitant, sive ita interpretentur, tantundem est. Ne simus ergo posthac frustrationi, & vertatur *Spartorum exortus.* GRON. SPARTOS etiam Latine dixit Lactant. III, 4. Fabulam hanc narrans Apollod. alia voce utitur, ἐδήλωσε — ἐκ γῆς ἄνδρας μέλλειν ἀναδύεσθαι ἐπ' αὐτὸν καθωπλισμένους &c. *pag. 26 A. & III, p. 70 B.* ἀνέτειλαν ἐκ γῆς ἄνδρες ἑνοπλοί, οὓς ἐκάλεσαν Σπαρτούς. De Cadmo draconum dentes ferente. SOLAN. Vix operae fuisset annotare, σπαρτῶν habere plerasque edd. quia quo antiquiores, eo saepius nomina propria literis uncialibus inchoare negligunt, quod notum; at quia σπάρτα sic scriptum tamen fraudi fuit interpreti prisco, vertenti *satorum ortus*, pro *Spartanorum*, hoc certe discutiendum ac mutandum duxi, non quod adeo multum differret; nam *satorum* illorum *ortus* eandem rem significaret, quippe *Spartanorum* nomen inde natum est; sed quia reliqua nomina propria praecedunt ac sequuntur, etiam hoc fuit conservandum; quod etiam patet ex testimonio Apollod. ab Solano adducti. De voce ἀνάδοσις autem vid. infra § 50. REITZ. Dubium non est, & alias a nobis quoque ostensum, Latinis etiam *Spartos* dici fratres Cadmeos. Sed *Satos* tamen non magis damnaverim, quam *Cubitos πήχεις*, & *Digitos Δακτύλους*. Vid. ad *Rhet. praec. c. 6.* GESN.

ead. l. 6. Μανία τοῦ) Amphionis nempe post liberorum & uxoris fata sibi ipsi mortem consciscemis. V. Ovid. *Met. VI.* SOLAN.

ead. l. 7. Τῆς Νιόβης — ἐπὶ τῷ πένθει στυγὴ) Cic. *Tusc. D. III, 26*, & *Niobe fingitur lapidea, propter aeternum, credo, in luctu silentium.* Ad quem vid. Davis. p. 215, no. 7. REITZ.

ead. l. 10. Σφαγὴ) Apollod. II, p. 44 B. SOLAN.

ead. l. 11. Γλαυκὴν) Creontis haec filia, Medae pellex &c. SOLAN.

ead. l. 12. Σθενέβοιαν) Antaeam Hom. vocat, Tragici Sthenoboeam. Fabulam narrat toties hic adeundus Apollod. II, pag. 35 A. SOLAN.

ibid. Ἡλίου μάχην) De Neptuni & Solis pugna vid. Pausan. in Corinth. GRAEV. Pausan. Corinth. pr. Λέγουσι δὲ καὶ οἱ Κορίνθιοι Ποσειδῶνα ἐλθεῖν Ἡλῷ περὶ τῆς γῆς εἰς ἀμφισβήτησιν κ. τ. λ. GESN.

ead. l. 13. Ἀθάμαντος μάριαν) Sic recte scribi (nec confundendum cum *Acamante*, de quo § 40.) vid. apud Ovid. Fast. VI, 489, *Hinc agitur furius Athamas & imagine falsa*. Adde IV. Metam. 420. Et mox § 67. Ac supra Dial. Mar. IX. REITZ.

ead. l. 14. Τῶν Νεφέλης παίδων ἐπὶ τοῦ κριῦ τὴν διαέριον φυγὴν) Cum adverterem, Marcilium ad hanc narrationem offendi, & διαπόντιον audacter cogitare, coniciebam forsitan ab Luciano scriptum fuisse διερὸν φυγὴν, ut in Lexiphane, ἀπερυσδιάσαι ποιήσει τοὺς ὀφθαλμοὺς καὶ μηκέτι λημαλέους εἶναι μηδὲ διερὸν βλέπειν. Apud Maximum Tyrium dissert. 10, τῷ διερῷ γένει αἱ νήξεις, τῷ δὲ μεταρσίῳ αἱ πτήσεις. Sed quamquam fabulis vulgatis id sit aptum, & magis conveniat ad literas vulgati vocabuli, non debemus tamen auctori vim facere, qui apertissime vulgatum ruetur in Astrologia: ἴσα δέ μοι καὶ ἐς Φρίξον τὸν Ἀθάμαντος εἰρησῶ. τὸν δὲ κριῷ χρυσέῳ δι' αἰθέρος ἐλάσαι μυθεύονται. Quod sequitur καὶ πρὸ αὐτῶν, non interpretarer & ante illos, sed ante illas, quod vides plane velle antecedenia. GRON.

ead. l. 15. Τὴν διαέριον φυγὴν) Τὴν διαπόντιαν φ. MARCIL.

Pag. 150. l. 1. Ἀερόπην) V. Συγγρ. c. 8. Mater Agamemnonis & Menelai. Sed quid in ea tragici, cur hic censeatur, nondum invenio. At c. 67 huius libelli Tragoedia Aegypti admiscetur. De alia *Aërope* Cephei filia v. Paus. 274, 23. SOLAN.

ead. l. 2. Χρυσοῦν δέρας) Ἀπρίον W. & Fl. (L. etiam inferit ἀπρίον.) SOLAN. Quod in variantt. notavi, id Solanus in marg. H. ed. distincte notarat. Sed in *Iunt.* notarat idem paulo aliter; nimirum Cod. L. inferere ἀπρίον; ita ut credas, & δέρας & ἀπρίον in illo legi: quod si verum est, vix dubito, quin δέρας ἀπρίον dare voluerit, aut revera det iste liber. Quod tamen ex glossa potuit esse prognatum. REITZ. Χρυσοῦν ἀπρίον etiam Mss. Regg. 2954 & 3011.

ead. l. 4. Στρατεία) Vulgatum servavi. Confer § 40, ubi ἡ στρατεία τῶν Διοσκουρῶν. Thucyd. I, cap. 110, τὴν μεγάλην στρατείαν τῶν Ἀθηναίων ubi Codd. alii στρατιὰν etiam minus recte habebant. REITZ.

ead. l. 5. Φυγάδων γαμβρῶν) Non sufficit interpretatio *Benedicti*, & *profugorum Adraſti liberorum ſuſceptio*, immo vitioſa eſt. Recte *Oblopoceus*, & *generorum exſulum Adraſti ſuſceptio*. GRON. Polynicem & Tydeum innuit, quorum hiſtoriam habet Hyg. f. LXIX & ſeqq. & Apoll. III, p. 77 B. SOLAN.

ead. l. 7. Ἀντιγόνος) Vide Apoll. III, p. 80 C. SOLAN.

ead. l. 8. Ὑψιπύλην) V. Stat. Theb. 4 & 5. Regina Lemni; v. Apollod. p. 22 B. SOLAN.

ibid. Ἀρχέμορος) Filius hic Lycurgi, Hypſipyles alumnus, antea Opheltes dictus. Vid. Apollod. I, p. 20 D. & III, 78 B. SOLAN.

ead. l. 10. Γέννησιν) P. & L. In reliquis *γένεσιν*, ut c. 37. Sed praeſtat hic *γέννησιν*, quia non tam de nativitate ſermo eſt, quam de ipſa generatione. SOLAN. *Γέννησιν* ut hic recte ſcribitur, ita infra § 50 recte *γένεσιν*. REITZ.

ead. l. 11. Προρρημένον) In M. Fl. & l. *προσρημένον*, quod hic longe aptius videtur, quam vulgo receptum *προρρημένον*. Confer Ev. Δ. XIV. SOLAN.

ibid. Ὡ οἰκεία καὶ ἡ Αἰθιοπικὴ διήγησις) Vertunt, cui eſt propria rerum Aethiopicarum narratio, perquam improprie: cum ſit, cui affinis, vel ſimilis eſt Aethiopica narratio. GRAEV.

ead. l. 12. Κασσιόπεια) V. Ὑπ. εἰκ. c. 7. In M. & plerisque edd. ita legitur. P. autem, S. & Vorſtius *Κασσιόπεια* reponere iubet. SOLAN. Vorſt. in marg. B. 2. correxerat *Κασσιόπ.* forſan fruſtra. Eſſi enim Latini *Caffiopea* conſtanter dicunt, in Graecis Codd. tamen eſſe *Κασσιόπ.* teſtatur Stephan. in Lex. Hiſt. Geogr. ab Loydio aucto; ubi etiam animadvertit, Graec. Πτολεμαῖος in Latinis Codd. *Ptolomaeus* ſcribi. *Κασσιόπεια* iterum ſcribitur in optimis edd. infra de Imag. c. 7. Verumtamen in Apollod. p. 86 bis editum invenio *Κασσιόπεια*. Contra autem apud Eratoſth. Cyren. cap. 16 *Κασσιόπεια* ubi Th. Gale etiam *Caffiopeia* Latine ſcripſit, ne crederes, caſu ſic editum in Graecis. REITZ.

Pag. 151. l. 4. Τυνδάρεω) Vide Munkeri not. ad Hyg. 49. Sunt enim, qui ob Hippolytum ſuſcitatum, alii ob alios dicant fulmine percuſſum Aeſculapium. V. Apollod. III, p. 88 AB. La& I, 10, Noſtrum Θ. Δ. XIII. Cum Hercule & Glauco inter eos a Suida etiam numeratur, quos revixiſſe fama eſt. SOLAN. Iubet in marg. ed. Graev. Hemſterhuſius conſuli Sext. Empir. p. 272, i. e. L. I, c. 12 m. Id faciens invenio: Πανύας δὲ, διὰ τὸ νεκρὸν Τυνδάρεω ἀναστῆσαι. Ad quae verba, haec notavit Fabricius: *Plinius XXIX, 1, Lucian. de Salt. h. l.*

Tzetzes Chiliad. 10, v. 721. Haec ille. At Hygin. fab. 78 nihil de hac suscitacione, de qua plura quidem testimonia afferre liceret; sed potius ea de fabulis huiusmodi addere tantum decrevi, quae alii Commentatores adscribere, quam omnes illas, quae apud Mythographos facile inveniuntur, explicare; quia earum tam plena haec est Dissertatio, ut inutiles notae modum excederent. REITZ.

ead. l. 12. Καὶ Διδούς) An ex Marone, aut alio illo antiquiore? GUYET.

ead. l. 16. Ἀχιλλεύς ἐν Σκύρῳ παρὰ) Hanc falsi arguit Philostratus p. 731. SOLAN.

Pag. 152. l. 7. Οἰνόμεον) V. Καλλ. c. 19. SOLAN.

ibid. Μυρτίλον) Auriga hic, quo corrupto, Hippodamiam cursu vicit Pelops, Hyg. V. Schol. Homer. ad Il. B, 104, & Eur. Or. 1550. V, Philostr. imag. p. 788, & Muret. var. lect. I, 12. Aliter rem narrat Καλλ. c. 19. SOLAN.

ibid. Κρόνον, τὸν Δία) Quid hi in Elide designarint, me latet. SOLAN.

ead. l. 10. Πανὸς γοναί) V. supra Deor. Dial. XXII. SOLAN.

ead. l. 11. Ὑφαλος) Leg. Dialogum III Marin. SOLAN. Maior litera Υ, a qua in Paris. aliisque inchoabatur hoc verbum, fraudi fuit interpreti, qui hinc verterat, *Hyphali peregrinationem*; sed Benedict. recte, *subter mare peregrinatio*: quod notum ex fabula, ad quam Latini poëtae passim alludunt, ut Ovid. III Am. 6, 29. Virg. III Aen. 694, — *Alpheum fama est huc Elidis amnem Occultas egisse vias subter mare* &c. REITZ.

ead. l. 13. Ταύρους ἀμφ.) Marathonium nempe, & minotaurum: prior enim e Creta advectus fuerat. Vide Apollod. II, p. 48 C. 68 A. Quidam etiam, teste Apollod. (I, p. 27 C.) Taurum & Taurum eundem putarunt. SOLAN.

ead. l. 14. Τὸν Λαβύρινθον) Vid. Plut. I, 19, 5. SOLAN.

ead. l. 15. Τὸν Γλαῦκον, τὴν Πολυίδου μαντικὴν) Glaucum Minois filium, & Polyidae de illo in mellis dolio submergendo vaticinium, de quo vide Origenem contra Celsum. Claudianus de Bello Getico: *Cretaque, si vere narratur fabula, vidit Minoum-rupto puerum prodire sepulcro: Quem senior vates avium clangore repertum Gramine restituit: mirae nam munere fortis Dulcia mella necem, vitam dedit horridus anguis.* Vide & Apollod. III Biblioth. & Palaephatum de Incredilibus c. 27. GRAEV.

ead. l. 16. Γλαῦκον) Minois filius, cuius fabulam narrat Apoll. III, p. 69 B. SOLAN.

ibid. Πολυίδου μαντικὴν) Meminit huius inter augures Hy-

ginus. Noster etiam Ἡσ. 1 nominatim, & c. 8 sine nomine, & Apoll. III, 69 B. ubi, quo modo Glaucum a mortuis suscitaverit, narrat. SOLAN.

ibid. Τάλω) V. Φίλο-Ι. c. 19, qui locus huic lucem foeneratur. Meminit & Apoll. Rh. IV, p. 113, & Scholia, quae Sophoclis fabulam cognominem memorant. Adi etiam Apollod. I, p. 27, ubi de eo plura: & Plat. Min. p. m. 510 A. SOLAN.

ead. l. 17. Περίπολον) Conf. 2 Ver. Hist. c. 6. REITZ.

Pag. 153. l. 2. Τὸν Μελέαγρον, τὴν Ἀταλάντην, τὸν Δάλον) Interpres: *Meleagrum, Atalantem, Dalum*. Foedissimus error. Nullus Dalus unquam fuit in orbe terrarum. Ex nomine, ut γραμματικῶν παῖδες loquuntur, appellativo fecerunt proprium. Scribe δάλον, & interpretare, *Meleagrum, Atalantam, & titionem*, nimirum illum fatalem Meleagri, de quo Ovid. VIII Metam. & in Ibin. *Natus ut Althaeae flammis absentiibus arsit, Sic tuus ardeat stipitis igne rogo*. GRAEV. Vertunt fideliter omnes totidem verbis, *Meleagrum, Atalantem, Dalum*. Quis credat? Ne talibus nugis obsideamur amplius, intercedit pater, vertendo *torrem*. Torris Meleagri nequit ulli esse ignotus. Et iam eodem verbo usus erat auctor in principio Timonis: οὗτω δαλὸν τινα αὐτοῖς ἐπανατείνασθαι δοκεῖς. GRON. Rursus maiore litera Δ scriptum erat in edd. & *Dalum* nomen viri inde factum: reposui igitur, monente Graevio, literam minorem; sed quod is etiam accentum immutet, δάλον scribens, id non sum secutus, quia sic scribere non licet. REITZ.

ead. l. 3. Σειρήνων) Sunt enim, qui Acheloi amnis ex una Musarum filias tradant. SOLAN.

ead. l. 4. Ἐχινάδων) Adscripserat Hemst. videndum Duker. ad Thucyd. II, 102. Cuius verba, quia huc faciunt, inferam. *Lucianus* (ait ille) *de Saltat.* h. l. inter argumenta saltationis, quae Aetolia suppeditare possit, memorat Ἐχινάδων ἀνάδυσιν, καὶ μετὰ τὴν μανίαν Ἀλκυαίωνος οἰκῆσιν. Adde Apollodor. III, 7, 5. Sed is l. 9, 21, non recte easdem facit Echinadas & Strophadas. Quod autem Thucydides Echinadas ἐρήμους esse dicit, id de plerisque & minoribus intelligendum esse, quia Dulichium quoque inter eas ponit Strabo, putat Cellarius II Geogr. Antiq. 14. Et εὐλιμέναις fuisse, ex hoc Callimachi Hymn. in Delum, v. 155, λιπαρὸν νήσους Ἐχινάδες ὄρμον ἔχουσας, observat ibi Spanh. REITZ.

ibid. Ἀνάδοσιν) Mutavit vulgatam lectionem Salm. editor, quae tamen in W. etiam reperitur. SOLAN. Et si *Salm.* lectio ἀνάδυσις bona, quia proprie *emersionem ex mari* significat, quod de Echinadibus insulis apposite diceretur; tamen, cum

ceterae antiquiores ἀνάδοσιν fervent, aequae ac supra § 41, Σπαρτῶν ἀνάδοσις, ideo & hic nihil muto. Nam ut ἀνάδοσις ibi aptissimum vocabulum de proventu terrae, ut Aelian. III, 38, τὴν ἐλαίαν καὶ τὴν σύκην, ἃ καὶ πρῶτον ἡ γῆ ἀνέδωκε, (quia terra reddit etiam cum foenore, quod ei mandatum est;) ita tamen etiam de quacunque fere productione, ac sursum exsurrectione, emersione, dicitur ἀνάδοσις, ut vid. apud Stephan. in Thes. ac saepe prorsus idem est, quod ἀνάδυσις, & ut supra § 41 Σπαρτῶν ἀνάδοσις constanter legitur, ita Apollod. ibi in nott. Solani adductus de eadem re verbo ἀναδύεσθαι utitur, ideoque & hic parvi intererit, utrum eligas. Interim quia perfacilis est aberratio scribarum in tam exiguo literarum discrimine, facile mihi persuadeo, etiam alibi ab iisdem confusa esse illa vocabula; adeo ut non omnibus testimoniis a Stephano adductis tuto fidere liceat. Est enim ubi differentia in iis sit observanda, quae ex ipsa diversa origine satis patet. REITZ:

ibid. Ἀλκμαίωνος οἰκισιν) Vide Thucydidem sine lib. II, Philostr. VII Vit. Apollon. Tyan. Meminit & Basilus in epistola ad Gregorium Theologum: πάντως γὰρ οὐδὲ Ἀλκμαίων' Ἐχινάδας οὐρῶν ἐστὶ τῆς πλάνης ἠνέσχετο, neque enim Alcmaeon Echinnadibus inventis ullo modo errare amplius sustinuit. Vides, sine fabulis, nec ipsos scriptores Christianos posse intelligi, earumque ignoratione saepe viros insignes esse lapsos. GRAEV.

ead. l. 5. Οἰκισιν) Fabulam Alcmaeonis fuisse narrat Apollod. III, 81. SOLAN.

ead. l. 9. Ῥοδόπην) V. supra c. 1. SOLAN.

ead. l. 11. Ἀλκιστιν) Apollod. 20. SOLAN.

ibid. Τὸν τῶν πεντ.) Verosimillimam Leopardi emendationem, νηῶν in νέων mutantis, nondum tamen recipere ausim: si sequatur forte Lucianus eos, qui non unam Argo navim fuisse, sed principem, aiunt. Eustath. ad Dionys. Perieg. 687: Ἱστορεῖ δὲ Χάραξ τοὺς Ἀργοναύτας οὐ μίαν νηῖ, κατὰ τὸν πολλὸν περὶ τῆς Ἀργοῦς λόγον, ἀλλὰ πολλοῖς πλοίοις εἰσπλεῦσαι τὸν Εὐξείνιον κ. τ. λ. Contra quinquaginta exfulibus Asiam penetratam a Iafone indignatur Aeetes apud Valerium Flaccum 7, 43. Add. 8, 274, ubi quinquaginta animae vocantur, numero valde rotundo & incerto, cum in Catalogo Burmanniano Argonautarum supra centum commemorentur nomina. GESN.

ead. l. 12. Νηῶν) Thessaliam inter alia suppeditare ait τὸν τῶν πενήκοντα νηῶν στόλον, quinquaginta navium classē. Dudum est, quod locum hunc vere & eleganter emendavit magnus ille, & meliore fortuna dignior Leopardus in Miscella-

neis, qui legendum ostendit τὸν τῶν πεντήκοντα νέων στόλον, *quinquaginta iuvenum navalem expeditionem*, hoc est, Argonautarum, qui quinquaginta numero fuisse quibusdam dicuntur. Vide lib. IX, cap. 24. Στόλον autem dici etiam de unica nave, docet in illud Apollonii ὅστις στόλου ἡγεμονεύει, antiquus eius interpres: στόλος ἐστὶν ἐπὶ πράξιν τινὰ πορευόμενον πλῆθος, εἴτε ἐπὶ νεῶν, εἴτε καὶ πεζῇ, καὶ σχεδὸν καὶ πάσης ὁρμῆς καὶ μείζονος παρασκευῆς. ἐνταῦθα δὲ στόλον τὸ τῆς μίας νηὸς πλῆθος εἶπε. GRAEV. Νέων W. Cod. & Fl. ed. uti emendarat etiam Leopard. 189. SOLAN. (licer accentus in W. sit νεῶν.) REITZ.

ibid. Λάλον — τρόπιν) Quam hic λάλον τρόπον navis appellat Noster, ea est εὐλαλος Ἀργὼ apud Orpheum v. 242. Propius ad nostrum Apollon. I, 524: ἡδὲ καὶ αὐτὴ Πηλιδὸς ἱαχεν Ἀργῶ, ἐπισπέρχουσα νέεσθαι. Ἐν γάρ οἱ δ' ὄρου θεῖον ἐλήλατο, τόρ' ἀνὰ μέσσην Στεῖραν Ἀθηναίην Δαδωνίδος ἥρμοσε φηγοῦ. Similia sunt IV, 580 seqq. Λάληθραν κίσσαν ipsam appellat Argo, φθογγὴν ἐδῶλον χαοντικῶν ἀπο βροτησίαν εἰσεῖαν Lycophron v. 1319 seqq. Modestior, uti decebat Romanum poetam, Valerius Flaccus I, 301: *Mox, ubi victa gravi ceciderunt lumina somno, Visa coronatae fulgens iuxta carinae Vocibus his instare du-* ci &c. GESN.

ead. l. 13. Αἰήτην) Solis filius, Medae pater. SOLAN.

ead. l. 15. Πρωτεσίλαον) Confer supra Dial. Mort. XXIII. SOLAN.

ead. l. 16. Λαοδάμειαν) Uxor ea Protefilai castissima, quae propter mariti desiderium se interfecit. V. not. ad N. Δ. XXIII. SOLAN.

ead. l. 17. Πολυκράτους) Huius historiam ap. Herod. habes lib. III, p. 130. Sed de filiae exsilio nihil reperio. SOLAN.

Pag. 154. l. 3. Πέλοπος — ἐλεφάντινος ὄμιος) Adscripsit Hemsterh. Sext. Empir. p. 270, & Fabric. not. S. Ait autem Sext. Emp. l. c. qui est I, 12, Οὕτω καὶ ὁ Γραμματικὸς δύναται ἀπὸ ἐπιστημονικῆς τινος καὶ καθολικῆς θεωρίας ἀπαγγέλλειν, ὅτι ὁ μὲν Πέλοπος ὄμιος ἐλεφάντινος ἦν, ὑπὸ τοῦ Ἀρεως, ἢ ὑπὸ Δήμετρος βροθεῖς. Ad quae sic Fabric. *Nota fabella ex Scholiis ad Pindari Olymp. Od. I, v. 41, & Lycophron. v. 152, Hygino fab. 83, Luciano de Sale. h. l. Tibullus L. I, 4, 57, — carmina ni sint, Ex humero Pelopis non nituisset ebur. Ceterum a Cerere (non a Marte) voratum Pelopis humerum, plerique scriptores tradunt. Non addidisse, nisi auctoritas Hemsterhusii permovisset. Compluria enim alia veterum testimonia iam collegit H. Steph. in Lexico Historico-Geogr. Sed forsitan aliud*

quid notabilius addidisset Hemst. si in adornanda hac Luciani editione perexisset. REITZ.

ead. l. 11. Ὅσαι) Nescio quid haesitarit Solanus noster, tam solliciti in hoc verbum inquirens. Recte enim id se habere, & significare *quotquot*, vix quemquam fugiet. Ita enim — ὅσοι Θεοὶ εἰς ἑν Ὀλύμπῳ Hom. Il. A, 566, & vel centies aliis locis apud eundem. REITZ.

ead. l. 13. Τειρεσίαν) (Rex Thebanus, primo vir erat, at percussis anguibus, quos coeuntes videbat, statim de viro factus erat femina. Post annos autem septem iisdem anguibus visis & iterum percussis, forma prior rediit. Ovid. Met. III, 331. *Leedes.*) Hesiod. Apoll. III, p. 79 B. V. N. Δ. XXVIII. SOLAN.

ead. l. 14. Καὶ τὸ Ἀσσύριον ἐκεῖνο πένθος μερίζομενον) *Luctumque illum Assyrium divisum.* Quis sit ille luctus Assyrius divisus, non facile reperias apud scriptores. Apud Hyginum tamen in Astronomico, in capite de lyra legimus, ex quibus, qui sit luctus ille, intelligitur: *Nonnulli etiam dixerunt, Venerem cum Proserpina ad iudicium Iovis venisse, cui earum Adonis concederet, quibus Calliopen ab Iove datam iudicem, quae Musa Orphei est mater. Itaque iudicasse, uti dimidiam partem anni earum unaquaeque possideret.* Tangit quoque Lucianus ipse in Veneris & Lunae dialogo, ubi queritur de filio suo, quod illam modo cogat Anchisae causa in Idam descendere, ἀπὸ δ' ἐς τὸν Λιβανὸν ἐπὶ τὸ Ἀσσύριον ἐκεῖνο μεράκιον, ὃ καὶ τῇ Περσεφάτῃ ἐπέρχεται ποιήσας, ἐξ ἡμισίας ἀφείλετό με τὸν ἐρώμενον. Nunc vero in Libanum ad Assyrium illum adolescentem, qui & a Proserpina amaretur fecit, & me meis amoribus dimidia ex parte privavit. Vide quoque Theocriti Ἀδωνιζούσας, Idyll. XV. Patet nunc, quis sit ille dimidiatus Assyrius luctus. GRAEV. Ἀσσύριον) Adonis. Lege omnino Apollod. III, p. 98 C. SOLAN.

ibid. μερίζομενον) *μερίζομενον* hic alternum vertere malui. Adonis, Myrrhae filius, alternis lugetur apud Assyrios, quamdiu nempe est cum Proserpina, ἐν ᾗ, quamdiu later anni fertilitas, hieme quasi sepulta; deinde iterum gaudii materiem praebet, cum est cum Venere, foecundam facit naturam &c. Igitur divisus inter Venerem & Proserpinam Adonis alterius, quod dixi, apud Assyrios lugetur. GESN.

ead. l. 16. Ἀντιπάτρου) Post matrem interfectam ad Lyfimachum, cuius filiam duxerat, confugit; a quo & ipse ob insidias sibi structas interfectus est. Vide Ἰκαρ. c. 15, ubi, quoniam pater audit Lyfimachus, nec nominatur filius, de Agathocle potius intelligas, quam ut ego olim, de hoc Antipatro.

SOLAN. Facilior est horum nominum permutatio, tam propter literarum, quam historiae affinitatem. Turbarum enim satis uterque dedit; vid. Iustin. compluribus locis. Facilior certe isthaec est permutatio, quam Κυρηνίου in Evang. Luc. cum Quintilio Varo, quem nobis inde effingit P. Horreus in Prooem. Miscell. Crit. REITZ.

ead. l. 17. Στρατονίκης) Respicit historiam, de qua ad Συγγρ. c. 35, & Συρ. c. 17. SOLAN.

Pag. 155. l. 5. 'Εαυτὸν) M. & L. B. 2. P. & seqq. edd. In Fl. & veteribus plerisque *ἑαυτῶν*, prave. SOLAN.

Pag. 156. l. 1. 'Αναγκαῖον & ὅπερ) Utrique adscripserat Solanus, & Fl. sic legere cum I. & H. Forſan ὥσπερ quaesivit, in quo variatur Tyrannic. c. 11: quod ὥσπερ ut etiam hic non improbarem, ita vulgatam tamen non moverem, quae utique recte se habet, modo verba illa, ὅπερ καὶ τοῖς ῥήτορι, parenthesi inclusa intelligas, quod Obsopoeus in Latina versione fecit, vertens, *quod & rhetores fastidare consueverunt*. Sed apertius potuisset reddere, *quod & rhetoribus necessarium*. Nam si priore modo redditur, sonat ac si ὥσπερ, non ὅπερ legeretur. REITZ. Ὡσπερ Mf. Reg. 2954.

ead. l. 4. Χρησμός) Tangit Plut. 910, 1, & Orig. c. Cels. pag. 63, 1. Vide Herod. in Clio p. 11 f. apud quem pro καλέοντες, quod in reliquis est, legitur φωνεῦντος. SOLAN.

ead. l. 5. Καὶ κοφῶν) Tangit vetus oraculum, quod quidem sic apud Plut. Καὶ κοφῶν συνίημι, καὶ οὐ καλέοντος ἀκούω. BOURD. Laudatur etiam hoc oraculum a Chrysostomo in Babyla, & a Luciano in Iove confutato. Exstat totum apud Herodotum. GRAEV. V. Herodot. p. 11 f. SOLAN. Vel ed. Basil. p. 9, ubi haec legas: ἡ Πυθίη ἐν ἑξαμέτρῳ τόνῳ λέγει τάδε· Οἶδα δ' ἐγὼ φόμμου τ' ἀριθμὸν, καὶ μέτρα θαλάσσης. Καὶ κοφῶν συνίημι, καὶ οὐ φωνεῦντος ἀκούω. REITZ.

ead. l. 6. Καλέοντος) Operae pretium videtur existimasse Solanus in hanc lectionem inquirere, quia Noster Artice potius καλοῦντος dicere solet: sed quia Herodoti lectio illius menti obverfabatur, Ionica dialecto hic usus videtur, licet καλέοντος ibi ap. Herodot. non occurrat. REITZ.

ibid. Δημήτριον) Huius, dum alios multos recenset, non meminit Diog. Laërt. in Demet. V. pag. 134. Sed in Metrocle p. 161 A. De eo etiam Seneca de Benef. VII, 1, & 7, & ep. 20, 62 &c. monente Menagio in notis. De Demetrio eodem Philostr. p. 163, ubi vide notas, & nos ad Τοξ. c. 27. Suet. etiam Vespas. c. 13, & Noster Δημων. c. 3, & Ἀπαιδ. c. 19. SOLAN.

ead. l. 8. Κατηγόρει) Constantiam huius lectionis probe notarat Solanus noster, quam praeter edd. ab eo notatas etiam servant *Ald. Par. Salm.* Ac tamen ἐκατηγόρει edendum iussit: sic enim in *Iunt.* adscriptit. Sed semel in errorem se abduci passus, & bis, ter alibi eundem errorem sequitur: nam κατηγόρει verum, ἐκατηγόρει falsum esse, vid. nos supra ad 2 Ver. Hist. c. 7, ubi testimonia compluria dedimus. REITZ.

ead. l. 12. Περὶ τὸ πρᾶγμα γοντευομένοις) Diu, fateor, hic locus me torisit, ut bono inde sensu fruerer. Tandem decerno, eum esse corruptum, restituendumque id, quod, quantum prospicio, genuinum est; nempe γοντευομένων pro vulgato γοντευομένοις. Est oratio Demetrii Cynici continua & obliqua, qua ille arguit, saltatorem prorsus nihili esse faciendum. Quam orationem quia non modo non intellexit interpres, sed plane nescio quod ἀνακλόουθον dedit, operae pretium erit, eam vertisse. Ait ergo Demetrius: *Saltatorem esse supervacaneam quandam tibiae, fistularum, & pulsationum accessionem, qui nihil ipse ad fabulam conducit, at moveat insulsum, stolidum, nihilque ingeniose habentem motum, dum homines fascinentur iis, quae actioni extrinsecus accedunt, veste nimirum serica, larva decora, tibiaque & lascivis cantibus, cantorumque suavitate; quibus exornari actionem saltatoris, ubi ipsa per se sit prorsus nihil.* Quam diversus hinc abit Benedictus! Immo si versionem inspicias, nullum plane inde sensum eruas: quod in posteriore huius periodi parte iam ostendit Gronovius. IENS.

ead. l. 13. Γοντευομένων) Em. Iensii, quam confirmant P. & L. Reliqui libri & ipse M. γοντευομένοις. SOLAN.

ead. l. 15. Οἷς κοσμεῖσθαι μὴ δὲν ἐν τῷ ὀρχηστῷ πρᾶγμα) Obsopoeus, quibus exornaretur, nequaquam saltatoris esse officium. Benedictus, quibus exornari saltatorem nihil est opus, ac si legisset hic μὴ δέον. Sed temere. Et illi non haecenus accusaverunt, tanquam ornamenta saltatori non convenirent, sed ipsum saltatorem esse rem nullius momenti ac boni. Debuerunt Latine dare sensum clarum, quem praebet Lucianus in Graecis, nempe, quibus exornari actionem saltatoris, cum ipsa in se nihil prorsus esset. GRON.

Pag. 157. l. 3. Ἐδεήθη τοῦ Δημητρίου εὐγνωμονεστάτην, ὁμαί, τὴν δέσιν) Petiit a Demetrio acquissimam, ut mihi videtur, petitionem, rem acquissimam postulavit. Sic Aeschines κατὰ Κτησιφ. δεσπόμεθα ὑμῶν μετρίαν δέσιν, rem non magnam a vobis petemus. GRAEV.

ead. l. 7. Κτυποῦσι) Interpositum *scamilla* (fluctuant libri in-

ter *scamilla*, *scabilla*, *scabella*) non aegre ferent, qui legerint Rubenium de Re vest. 2, 16, & quae viri docti ad Sueton. Ca- lig. 54. Σιδηροῦν ὑπόδημα ad eundem usum laudat Noster in- fra § 83. GESN.

ead. l. 15. Δημήτριον) Vid. Phil. Caroli obs. in A. Gell. c. 5. L. I Animadv. III, p. 41. LA CROZE.

Pag. 158. l. 1. Ταῖς χερσίν) Hinc Lesboux Mitylenaeus vocavit eos χειροσόφους, & Lexiphanes Luciani p. 534. Leg. Athen. c. 8 & 16 lib. 1, & cap. ult. lib. 4. Cetera, quae ad falsa- tionem spectant, ut de Baucismo, Betarmo, Hormo, & aliis, fusius alibi. BOURD.

ead. l. 6. βασιλικός τις ἄνθρωπος) Bene monet Hemsterh. in marg. adeundum L. Bos in Evang. Ioan IV, 46. Ibi enim le- gas, καὶ ἦν τις βασιλικός &c. Ad quae Bosius ita commenta- tur: Non putem per βασιλικὸν intelligi aulicum quondam, sive mi- nistrum regium, ut Belgae interpretes & plerique alii volunt; sed potius quempiam ex genere regio, agnatum aliquem Herodis. Nam βασιλικοὶ Graecis dicuntur vel filii, vel agnati regum, quales Latinis Regales appellantur. Lucianus de Salt. (h. l. ut vides) Achilles Tattus L. VII, p. 447, dixit: ἦν τοῦ βασιλικοῦ γένους. Sic & Herodot. I, cap. 35, Φρίξ μὲν γενεῇ, γένους δὲ βασιλικοῦ. Ammian. XVI, c. 12, Hos sequebantur potestate proximi Re- ges numero quinque, regalesque decem. Ad quem locum videat- ur Valesius. Addo Chrylost. Homil. 35, in Ioan. pag. 697 ed. Eton. qui utrumque designari posse ait, his verbis: Ἦτοι τοῦ γένους ὢν τοῦ βασιλικοῦ, ἢ ἀξιώματι ἀρχῆς ἕτερον αὐτῷ κα- λούμενον ἔχων. REITZ.

ead. l. 9. Ἡμιέλλην γὰρ τις ὢν, ἐτύγχανε συνεῖναι) Pessime sic nostra ex ed. Salmurienſi, cum optime Basileensis (ἡμιέ- λην γὰρ τις ὢν ἐτύγχανε) συνεῖναι. GRON.

ibid. Συνεῖναι) W. recte. Reliqui συνεῖναι, SOLAN. Συνιέναι) Vix dubitarem sic scribere vel sine Codice. Sic enim recte su- pra § 62 edd. habebant. Conf. superius Quom. Hist. c. 37, ubi συνεῖναι quoque edd. priores pro συνιέναι. Sed recte συνιέναι ibid. cap. 44. Et Abdic. cap. 15, atque alibi. Licet rursus pro eo συνεῖναι legas in edd. infra Iov. Trag. § 27, quod ibi vide- bimus. REITZ.

Pag. 159. l. 1. Καθίκετο αὐτοῦ) Sic supra Ἐρμ. c. 83. SOLAN.

ead. l. 4. Κατὰ τὰ ἀ. τ.) Ut Πρ. λ. cap. 2, Τμ. cap. 33, & passim. SOLAN.

ead. l. 6. Οἶδ'ε) Interpres Obsopoeus legit ἦ δ'ε, vertit enim at haec. GUYET. Nemo, haec quid velint, assequatur. Ed. Iulz.

pro οἷδε vulgato legit οἷδε. M. οἷδε. Legendum οἷδε γοῦν καὶ ἐν ἐκείνοις ἐπαινούμενοι &c. i. e. Qui itaque in hac arte laudantur, eo nomine reliquis praestare existimantur, quod &c. Intractus locus est, nec mihi mea valde placent, Proferant alii meliora. Forfan satius fuerit legere ἡδε. SOLAN. Puto dedisse Lucianum εἰωθε, quod deinde inter dictantem atque excipientem in οἷδε transisse potuit. Certe ita interpretatus sum. GESN. Illud οἷδε certe intolerabile videtur, sed quia variis modis corrigi potest, & aequae in οἷδε — ἐπαινούμενοι, ac in αἷδε — εἶναι, aequae, inquam, in εἰωθε, quam in ἡδε mutari, ideo nihil muto, quia incertum est, quid Lucianus reliquerit. Gesneri εἰωθε, optimum videretur, si cum ἐπαινουμένη satis commode cohaerere posset. Etsi enim alias participium pro infinitivo usitatum, cum hoc verbo id Noster saltem adhibere non solet. REITZ.

ead. l. 7. Τῷ εἰκέναι τοῖς ὑποκειμένοις προσώποις) Benedictus, ut propositis personis gestu respondeat. Obsopoeus, ut personis in scenam introductis saltator per omnia gestu respondeat. At nec id agit Lucianus, ut ostendat, id etiam in saltatoribus laudari, quod in quaque re laudatur, ut pictura, caelatura &c. ut nempe respondeant personis propositis, sed mens eius est, eamque in interpretando sic exprimere debuerant: *Novit enim (n. ὑποκρίσις) se in illis magis laudari eo, quod similis plane sit subiectis personis.* Innuit, vim ὑποκρίσεως maxime curari & valere in istis saltatoribus, cum non ita pulchritudo eius in aliis artibus exsultatur. GRON. Τῷ εἰκέναι, id est, quasi ἐν vel ἐπὶ τῷ εἰκέναι, dum, vel propterea, quod similes se gerant. Sic Herodian. III, 1, 5, τῷ μὴ ἔχειν μισθοφόρους, si quidem mercenarios milites non habent. Plura similia dedi alibi. Adde & Abdic. c. 5, οὐ τῷ μισθῷ ἐμέ. REITZ.

ead. l. 9. Ἀριστέων) Non satis assequitur una vox Latina vim, quae subiecta est τοῖς ἀριστεύσι. Sunt enim, qui insigne & eminens fortitudinis documentum edidere, quod praemio dignum leges iudicant, qui non bene tantum, sed optime, comparatione aliorum, gesserunt rempubl. Latina declamatorum schola fortes vocat simpliciter, aut fortiter fecisse dicit. GESN.

ead. l. 16. Ὁ) Ira W. solus: vulgatam qui sequuntur, solum vertant necesse est. Qui eundem vertunt, ita legant, uti nos scribimus, si Graece sciunt. SOLAN.

Pag. 160. l. 5. Ὁ παῖ) Ex Pindaro habet, inter cuius fragmenta reperies pag. 493 paulo aliter scriptum: Ποντίου θηρὸς χρωτὶ Μάλιστα νόον προσφύων Πάσαις πολέσιν ὀμιλεῖ. EX

Plut. 1690, 1, & 1801, 2. SOLAN. *O fili Polyphi*, Theognis: LA CROZE.

ead. l. 6. ἴσχωρ) Illud ἔχων, quod W. suppeditat, nihili esse, patet ex archetypo, ex quo Lucianus hoc petiit. Desumfit enim ex Theognidis versu illo, quem Plutarch. *περὶ πολυφιλίας* citat, (teste Sylburgo in nott. ad Theogn. p. 150.) Πουλύποδος νόον ἴσχε πολύφρονος· ubi certe ἔχε in versu locum non haberet. At in ipso Theognide v. 216 sic legas: Πουλύπου ὄργην ἴσχε πολυπλοκόν, ὃς ποτὶ πέτρῃ τῇ προσομιλήσει, τοῖος ἰδεῖν ἔφην. Quod quidem nihil refert; verbum ἴσχε tamēn eodem modo ibidem ponitur. REITZ.

ead. l. 13. Ἀθάμης) Conf. supra § 42. REITZ.

Pag. 161. l. 1. Ἀερόπη) Vid. c. 43, & Συγγρ. c. 8. Agamē: mponis mater. SOLAN.

ead. l. 2. Τὰ μὲν οὖν ἄλλα θεάματα καὶ ἀκουσμάτα ἐνδὸς ἑκάστου ἔργου τὴν ἐπίδειξιν ἔχει) Interpres, *Alia quidem, quae spectanda vel audienda exhibentur, unam quampiam rem ostendunt. Ἐκαστος non est quispiam.* Legendum ἐνδὸς ἑκάστου ἔργου τὴν ἐπίδειξιν ἔχει, cetera quidem, quae spectantur vel audiuntur, unam rem unumquodque ostendit. Ἐκαστον, sc. ἀκουσμα, vel θεάμα. GRAEV.

ead. l. 14. Λεσβιῶναξ γοῦν ὁ Μιτυληναῖος, χειροσφόρος τοῦς ὀρχηστὰς ἀπεκάλει) Hoc damnar ipse Lucianus in Rhetorum magistro. GRAEV. Lesbionacti cuidam scribit Apollonius Tyanensis Ep. XXII & LXI; sed alius sit oportet. Philostr. p. 391 & 404. SOLAN.

in Schol. col. 2. l. 1. Ἐν τιν' ἑτέρῃ) Lege τιμιωτέροις. SOLAN. An potius ἐν τοῖς ἰνωτέροις; HEMST.

Pag. 162. l. 2. Τιμοκράτης) Heracleota. Δημων. c. 3. Memoratur hic etiam apud Philostr. (p. m. 265.) 535, & describitur ut & philosophus, & vir disertus, qualem etiam Lucianus hic tradidit fuisse. Aetas etiam & patria conveniunt. Sola errat Chronologia Sophistarum Philostrati, in qua circa annum 130 floruisse dicitur. Vide totam Polemonis vitam, & mecum senties. SOLAN.

ead. l. 6. Πλάτων) Plat. Polit. p. 506 A. SOLAN.

ead. l. 10. Τοῦτο μὲν γε) Ἀν τὸ χαλινάγωγέιν τὰ πάθη; GUYET.

ead. l. 13. Ἀριστοτέλους) Felicitatem Aristoteles tribus in rebus sitam esse vult, in animi, corporis & fortunae bonis. Vid. Ἡθ. Νικ. I. SOLAN.

ead. l. 14. Καὶ μέρος τρίτον) Immo καὶ μέρος δεύτερον. Nam τρίτον, τὰ χρήματα. Ipse in Eunucho: καὶ μὴ σφόδρα κατα-

φρονεῖν χρημάτων, ἀλλὰ τρίτον τι ἀγαθὸν καὶ τοῦτο οἶσθαι.
MARCIL. Locus Luciani in Eun. quem Marcilius ob oculos habuit, est § 3, non longe a fine. REITZ.

ead. l. 15. ἤκουσα δὲ τίνος καὶ περιττώτερόν τι νεανιστομένου ὑπὲρ τῆς τῶν ὀρχηστικῶν προσωπείων σιωπῆς, ὅτι καὶ αὐτὴ Πυθαγορικὴν τι δόγμα αἰνίττεται) Ceterum quendam audiri magis etiam subtilia quaedam de saltantium personarum silentio iuveniliter affirmantem, id etiam Pythagoricum dogma subobscurè significare. Sic vertendus hic locus. De re ipsa Athenaeus lib. 1 Deipnosoph. Οὗτος (Μέμφις) τὴν Πυθαγόρειον φιλοσοφίαν ἐπιδείκνυσιν ἥτις ἐστὶ, μετὰ σιωπῆς πάνθ' ἡμῖν ἐμφανίζων σαφέστερον, ἢ οἱ τὰς τῶν λόγων τέχνας ἐπαγγελλόμενοι διδάσκειν, enimvero hic (Memphis pantomimus) aperte demonstravit, quanta Pythagoricae philosophiae vis sit, ut qui tacens omnia nobis manifestius indicaret, quam qui artem dicendi se docere profiterentur. GRAEV.

ibid. Περιττώτερόν τι νεανιστομένου) Magnificentius quid dicentem. GUYET.

Pag. 163. l. 12. Γυμνασίον γὰρ τὸ κάλλιστόν τε ἅμα καὶ εὐρυθμότατον τοῦτο φαίνειν ἂν ἐγὼ γε εἶναι) Interpres absurdissime, Etiam illud ego Gymnasiorum pulcherrimum & aptissimum esse affirmaverim; cum vertendum sit, ex omnibus gymniciis exercitiis illud pulcherrimum & venustissimum esse equidem dixero. GRAEV.

Pag. 164. l. 2. Ὑπ' αὐλοῖς) Conf. supra § 16 huius Dissert. REITZ.

Pag. 165. l. 3. Εὐφυνᾷ) Alibi erat εὐφυνῆ. Sed hic iam recte & constanter εὐφυνᾷ invenio. Vid. supra Alex. c. 5. REITZ.

ead. l. 7. Τὸν Πολυκλείτου κανόνα) Confer infra de Mort. Peregr. § 9. REITZ.

ead. l. 11. Γὰρ) Illud γὰρ, quod sententia postulabat ante τοῦτο, inferendum duxi. Non agnoscit tamen M. SOLAN.

ead. l. 13. Οἱ γὰρ Ἀρτιοχείς) Iul. Imp. Misop. BOURD.

Pag. 166. l. 1. Τὸν Ἑκτορα) Exstat epigramma in statuam Helladae Hectorem saltantis. Vid. Anthol. IV, 25. Meurs. Orch. SOLAN.

ead. l. 2. Ὡς Ἀστυάναξ) Legendum omnino εὐτος Ἀστυάναξ. Corruptio orta ex compendio, quo pronomen illud scribere solebant antiqui librarii: quod quam facile in ὦς transire potuerit, considerantibus illius formam apparet. GESN. An οἶος Ἀστυάναξ; sic cogitabam ante. Sed visa coniectura Gesneri, ei facile concedo. Nam vulgata sensum commodum non habere videtur; licet ὦς etiam nominibus substantivis addatur, ut in fragm. Menand. 38, 2, Ὡς ἔργον εὐ ζῆν ἐν πονηροῖς ἡθεῖσι;

pro quantum opus, vel quam difficile est &c. & Latini quoque ad-
verbia sic adiungant nominibus substantivis, ut est in Teren-
tiano illo, *ne parum leno fies*. Tamen ὥς Ἀστυάναξ vix ita sub-
sistere poterit, etsi per ironiam sic interpretere, *o quam ille*
(pro qualis, vel quantus) *est Astyanax!* scilicet habebit qui-
dem sensum aliquem, sed minus commodum, quam si οὗτος
legeris. REITZ.

ead. l. 4. Καπάνε) V. Aufon. epigr. 83, & Anthol. II, 38.
Meurs. Orch. Et Eur. Phoen. 185, 1180. SOLAN.

ead. l. 5. Προσβάλλειν τοῖς Θηβαίων τείχεσιν) Est impetum fa-
cere in Thebanorum moenia: nobis, *bestormen*. Herodianus in V,
καὶ προσέβαλλε τοῖς τείχεσιν. Idem in VII, προσέβαλλον τε
ταῖς πύλαις καὶ τοῖς τείχεσιν. Xenophon in III Hellenicōn,
Ξενικῷ μὲν Ἑλληνικῷ προσβαλοῦσα τοῖς τείχεσιν. GRAEV.

ead. l. 8. Τῆς θυμέλης) Thymelen, orchestrae partem me-
diam, locum proprium, & in centro totius theatri positum,
eorum, qui spectaculo esse deberent, satis eleganter ac diluci-
dè declaravit Boindinus in Commentt. Acad. Inscriptt. Tom.
I, p. 186 ed. Holland. GESN.

Pag. 167. l. 1. Χειρονομίας) Χειρονομία diversa a saltatione.
GUYET. At quis hoc nescit, aut negat, Guyete? Accedit ta-
men & coniungitur inprimis cum saltatione *Pyrricha* vocata,
aliisque, nec minimum eius ornamentum habetur. Etsi ego
cum Cicerone potius dico, *Nemo saltat sobrius*. REITZ.

ead. l. 2. Καὶ Ἡρακλέους ἐν αὐλήσει καλῶν) Lego ἐν ἀσκήσει,
& sic etiam legisse videtur interpretes. Aliquis posset etiam iure
susplicari legendum esse κακῶν: nam pugillatus, in quo plagas
multas pati necesse erat, potius videtur dici debere ἀσκησις
κακῶν. PALM. Non procul a vero abibat Palmerii coniectu-
ra, cum αὐλήσει sic corrigebat: verum cum edd. certt. habeant
ἀβλήσει, eius emendatione nihil opus est. At κακῶν hic locum
non habet, quia Mercur. Pollux, Hercules, vincere sueti in
pugillatu, non tam plagas accipiebant, quam dabant. Robur
enim Herculeum etiam in saltatione exprimi, vid. supra §73.
Cur iraque ad eius & reliquorum facta heroica non respice-
retur, causae nihil video. Τὸ καλὸν autem pro laudabili, glorio-
so usurpari, Stephanus in Thes. dudum docuit. REITZ.

ead. l. 3. Ἀθλήσει) Verissima lectio, quam non vidit Palmer.
Exstat autem in M. & omnibus impr. excepta B. 2 & 3. SOLAN.

ead. l. 4. Ἡρόδω) Vid. Herodot. I, 8. SOLAN.

ibid. Τὰ δι' ὀμμάτων) Hinc Plautinum illud, *pluris oculis-
tus testis unus, quam auriti decem*. Ὁ λόγος τοῖς ὀφθαλμοῖς ὅτι αὐτοῖς

πῶν ἀνθρώποις ὀφθαλμῶν ἀπιστότερα. Iul. Imp. ad Leontium. VORST.

ead. l. 10. Νηπενθές τε καὶ ἄχολον) Vid. Hom. Od. Δ, 221. SOLAN. De hoc Homericō *nepenthe* vid. eruditam G. E. Stahlii Dissertationem. Item Petr. Petiti Dissert. de nepenthe Homeri, sive de medicamento Helenae luctum omnemque animi aegritudinem abolente, opera Graevii editam Traiecti an. 1689, ut refert Casp. Burman. in Traiecto Erudito p. 120. REITZ.

ead. l. 16. Κεχέρωται) Rursus passivum praeteritum active intelligendum. Vid. Ienſ. ad Tyrannic. c. 12, & nos alibi non semel. REITZ.

Pag. 168. l. 12. Σολοικίως — ἐν τῇ ὀρχήσει) Sic eleganter etiam apud Philostr. pag. 541. Cum Tragicus actor, ὃ Ζεῦ, ο Ἰuppiter, exclamans, manu terram ostenderet, & ὃ γᾶ, ο terra, vultu in coelum erecto diceret, praesidens Polemon exegit virum, οὗτος τῇ χειρὶ ἐσολοίκισε dicens. Alium huius vocis elegantem usum vidisti iam supra in Νῆγρ. c. 18. SOLAN. Quod Solanus monet conferendum cap. 18 Nigr. id iam est § 31. REITZ.

ead. l. 13. Ἀλογα) Pluralis adverbii vice. Conf. supra dicta ad Quom. Hist. § 48. REITZ.

ead. l. 15. Οἱ δὲ εὐρυθμα μὲν, τὰ πράγματα δὲ μετὰ χρόνα ἢ πρόχρονα) Obscure interpres, illi vero concinne quidem, sed res prioris vel posterioris temporis saltationi accommodat. Quid in hoc vitii, si suo tempore illa saltat? Verte, illi vero concinne, sed tempore tamen tum posteriora vel priora repraesentat; dum quod tempore posterius est, prius saltat, vel vice versa. GRAEV.

Pag. 169. l. 2. Τὰς γὰρ Διὸς γονὰς ὀρχοσύμβους τις) Interpres vertit, quidam enim Iovis parentes — repraesentans, & videret legisse, τοὺς γὰρ Διὸς γονάας. Sed multo melior vulgata lectio γονὰς, id est, *nativitatem, natalitia*. PALM.

ead. l. 5. Γλαύκη) V. cap. 42. SOLAN. Cognatae nempe hic etiam fabulae, ut modo Saturni *τεκνοφαγία* atque epulae Thyestae. Ponamus, quia non nimis vulgatum est, ex Apollodoro I, 28. Μίσιτ Μεδεα ἰνδύσθαι σὺν ἰαφόνῃ Γλαυκαίᾳ πῶς πλοῦς μαμυγμένον φαρμάκον ἐν ἀμφισμένη μετὰ τοῦ βοηθεύοντος πατρὸς περὶ λάβρην καταφλέγει. Perit itaque simili fere modo Glauce Medae peller, ac Semele Iunonis, quae res fraudi fuit Pantomimo, ut utramque fabulam misceret. GESN.

ead. l. 11. Ὅλος δὲ τὴν ὀρχηστὴν δεῖ πανταχόθεν ἀπηκριβῶσθαι, ὥς εἶναι τὰ πᾶν εὐρυμῶν εὐμορφῶν σύμμετρον· αὐτὸ ἑαυτῷ ἑαυτὸς ἀσυκοφάντητον· ἀσπείληπτον· μηδ' αὐτὸς ἐλλίπας· ἐκ τῶν

ἀρίστον κεκραμένον τὰς ἐνθυμήσεις. ὅξυν τὴν παιδείαν. βαθὺν τὰς ἐννοίας· ἀνθρώπινον μάλιστα.) Locus fuit integer exhibendus, ut vitiosae distinctionis naevi conspici & corrigi possint. Patet, omnia illa adiectiva ad τὸ πᾶν esse referenda. Sed quid; quaesio, est, ἐκ τῶν ἀρίστον κεκραμένον τὰς ἐνθυμήσεις; Malae distinctionis vitio haec laborant: quae (neque enim ulla mutatione alia opus est) si restituatur, pristino haec decori erunt restituta. Ita ergo distingue, Ἐκ τῶν ἀρίστον κεκραμένον τὰς ἐνθυμήσεις ὅξυν. τὴν παιδείαν βαθὺν τὰς ἐννοίας ἀνθρώπινον μάλιστα. Scilicet absolverat Lucianus, quae, eaque bene multa, ingeniosissime ad saltandi artis commendationem disputarat, singulis enumeratis, quorum gnarum oporteret esse saltatorem. Iam verò coronidis loco addit ea, quae posuimus. Quoniam vero & in his vertendis nescio quid potius, quam fidum interpretem, egit Benedictus, ea sic transfero: *Ut autem summam dicam, oportet saltatorem undiquaque esse tersum & limatum, ut omne sit suis numeris absolutum, pulchrum, iustis partibus constans, sibi ipsum per omnia conveniens, reprehensione & castigatione nulla dignum, nequaquam defectum, ex optimis mixtum ac temperatum, inventionibus acutum, subaellae eruditionis, (sic verro τὴν παιδείαν βαθὺν. Eleganter βαθὺς τὴν παιδείαν dicitur is, qui longo usu est exercitatus. Sic βαθὺς τῆς ἡλικίας apud Aristophanem in Nubibus p. 156 ed. Allobr. v. 5, cuius aetas provecta est. Video observasse id etiam H. Stephanum, cuius sententiam in voce Ἐμβαθυρὸς, mire confirmat hic Luciani locus, ita restitutus. Βαθύγλωσσοι quoque ab Hesychio exponuntur ἐλλόγητοι μοι καὶ ἀνδράσις. Coniiciunt eruditi ἀφδρείοι.) cogitationes habere maxime convenientes habens. Eleganter sane ὅξυν τὰς ἐνθυμήσεις dicitur ab Luciano id, quod quodam inventionis acupine valeat. Sic alibi dicit ὅξυν ἐπινοῦσαι in eodem hoc libello § 74: Μνημονικὸν τε γὰρ καὶ εὐφυῆ, καὶ ξυνοτὸν, καὶ ὅξυν ἐπινοῦσαι, καὶ καιροῦ μάλιστα ἑσπεχᾶσθαι φημι δοῖν αὐτόν. Sic in Iove Tragoedo cap. 27, συνιέναι ὅξυν. Sic qui acerrimo odoratu valet, dicitur ὅξυν τὴν ῥίνα ab Nostro in Bis Accusato c. 1. Sic ὅξυν τὰ ὄτα potest vocari is, qui distincte & acute audit; quamvis Noster in Deor. Concilio cap. 4, ubi Satyros vocat ὅξυν τὰ ὄτα, alia sensu id accipiat, nimirum pro eo, qui arrectas & in acutum definentes aures habeat: quemadmodum hunc locum intelligendum esse, docuit Turnebus XVII Ady. c. 8, componens illud Horatii, *Aures capripedum Satyrorum acutas*. (addo Long. Fast. L. 2.) Commode asserendus hic est locus Aeliani contra tentationem eruditissimi Kuhnii. Ver-*

ba Aeliani sunt XI Ποικιλ. c. 13, ἄνδρα φασὶ Σικελιώτην οἶον βλέπειν ὅξυν γενέσθαι, ὥστε &c. Kuhnius *legeret* ὅξυν. ὅξυν βλέπειν enim *esse*, quod Horatius dixerit cernere acutum. Longe aliter sentiam hic ego, aliterque fere haec Aeliani intelligam, ac videtur intellexisse vir doctissimus. Etenim ut verum sit, ὅξυν βλέπειν Graecis esse satis frequens, (quod multis probari posset exemplis: ita & δριμύ βλέπειν apud Aristophanem, & istiusmodi locutiones aliae sunt frequentissimae) non tamen video, quid sibi veller, γενέσθαι ὅξυν βλέπειν. Ita namque foret haec dictio, si audiretur vir cl. At perspicuum est, haec Aeliani ita interpretanda esse, *homo quidam Siculus tanta oculorum acie dicitur fuisse praeditus, ut &c.* hoc est, *tam acutus dicitur fuisse, quantum ad visum, ut &c.* Nempe ὅξυν βλέπειν apud Aelianum eodem modo, quo apud Lucianum ὅξυν ἐπινοῶσαι, συνέειναι, dicitur; quod idem ac ὅξυν τὴν βλέψιν, ἐπινοῶσαν, συνέσιν' ut ὅξυν τὰς ἐνθυμήσεις, τὴν ῥίνα &c. quae vidimus. Proptus ita Homerus quoque II. E, 344, οὐδ' ἂν νόϊ διαδράκοι ἡέκιδ' περ, οὐ τὸ καὶ ὅξυντατον πέλεται φάος εἰσοράσθαι, cuius oculus acutus est ad perspicendum. IENS. Iensi interpunctionem omnino necessariam, & quam Solanus quoque in *Iuni.* ex eiusdem animadversione correxerat, hic expressimus. In *Par.* quidem priore membro huius periodi commata tantum erant, inter singula adiectiva, eaque sufficere potuissent. Sed quia in edd. antiquioribus puncta aderant, quae uterque retinuit, & ego ea servavi. In posteriore vero parte eadem confusio distinctionum alieno loco collocatarum erat in *Par.* quae in aliis, etsi haec alioqui ceteris alitquanto accuratior est in periodis dividendis. REITZ.

Pag. 170. l. 2. Ὡς περ ἐν κατόπτρῳ) Ad partes haec Luciani verba vocat L. Bos ad 2 Ep. ad Corinth. c. 3, 18, ibique κατοπτρίζεσθαι, & ἀποβλέπειν πρὸς τὸ ὥς περ κατόπτρον docet. Signif. *probe considerare, & ex eo exemplum sumere*, auctoritatumque satis adducit, quae hic non repetam. REITZ.

Pag. 171. l. 12. Διείλε τὴν κεφαλὴν) Exemplum huic simile de Aesopo lege apud Plut. in Cicer. non longe ab initio. SOLAN.

ead. l. 14. Παραπαίοντι) Accidit hic quoque, quod saepe apud hunc scriptorem, ut dictionis suavitatem assequi Latina lingua, certe quanta in me est illius facultas, non possit. Παραπαίειν proprie & ad verbum est pulsando aberrare, ferire; quod non destinaveras: ponitur deinde, ut insanire, delirare certe, & a recta ratione aberrare significet. Hic Pantomimus;

dum nimium *εὐφρατασίωτος* est; & furoris non imaginem tantum, sed ipsum quasi corpus animo concipit, ferit, quod non debebat, *παραπάλαι*, propria simul & translata significatione. GESN.

in Schol. col. 2. l. 3. Ταύτῃ) Sic legebatur, sine dubio pro τῇ αὐτῇ, veluti ταύτων Attice, pro τῷ αὐτῷ. Malim tamen ταύτη. REITZ.

Pag. 170. l. 11. Καταβὰς) In theatro Romano sedent in orchestra Senatores, in quam facilis de scena proprie dicta descensus. Vid. Boindinus l. c. GESN.

ead. l. 13. Μαστιγώσῃ) V. Sophoclis Aiacem, ubi furens oves conclusas, quos Graecos homines esse putabat, flagris caedebat, praecipue arietem Ulyssē. Unde & titulus *Αἶας μαστιγώσῃς*, qui tamen antiquus Scholiastae non videtur. SOLAN.

Pag. 173. l. 2. Ἐπὶ μανίᾳ κατεγνώσμενον) Vere ob insaniam notandum, vertit Iac. Ellner. ad Ep. ad Gal. 2. 11, (notatum voluit) aitque Bezam durius vertisse illa Apostoli, *ἐπὶ κατεγνώσμενος ἦν*, quod condemnandus esset: cum Latini Patres & Vulgata rectius dederint, *reprehensione, vituperatione dignus*. Quod ut non improbo, ita tamen *condemnandi* notionem saepe parum differre ab *improbandi, vituperandi* significatu, facile quoque probare possem, & utrovis modo *κατεγνώσμενον* poni. Nam cum *καταγινώσκω* proprie sit, *cognita causa iudicor*, & plerumque de eo dicatur, qui causam habet deteriore; *condemnatio* autem non omnis sit aequae gravis; hinc nihil mirum, si modo in mitiorem, modo in vehementiorem partem hoc verbum sit interpretandum. Sic active pro *condemnare*, & pro *deridere, perstringere*, accipi, monet Scholiast. ad 2 Ver. Hist. c. 20, ubi Luciani verba, *κατεγινώσκον — γραμματικῶν ψυχρολογίαν*, *damnabam* &c. quoque vertit Gesn. & recte; licet *improbabam, reprehendebam*, ibi eodem fere redisset. Vid. quae ibi noto. Plures auctoritates in verbo satis noto addere non vacat. Adeat Scheid. in Ind. Herodian. qui testimoniis indiget, ac diiudicet, anne recte dicat, *καταγινώσκοντες τινος ἀνασπλᾶν* esse, *condemnantes*, vel *vituperantes alicuius imbellem animum*? At hic in Luciano verterem *ὡς ἀλ. ἑ. μ. κατεγνώσμενον*, *tanquam qui se vere (iuste) insanum iudicatum, vel insaniae damnatum, accusatum, sentiret*. REITZ.

ead. l. 3. Αἰτούρων γὰρ αὐδὶς τῶν συστασιωτῶν) Interpres rursus ita vertit, *siquidem postulantiibus iterum aequalibus*; sed male: *συστασιωτῶν* enim hoc loco aliud significat, & uno quidem verbo Latine dici vix potest eius vocis significatus, *fau-*

tor tamen maxime accedit, sed generalius sumitur. Συστασιώ-
της ille est, qui a partibus saltatoris stat, qui illi faver, & est
ex eius factione. Nam diversae erant in theatro, ut & in cir-
co, factiones, alii Bathyllo, alii Mnesteri, alii Paridi favebant,
& saepe ea de causa in theatro στάσεις fiebant, unde vox στα-
σιώτης, & composita συστασιώτης. Verte igitur, *pastulantibus*
iterum partium eius fautoribus. PALM. Sed Benedict. iam sic de-
dit, vertens, *rogantibus enim factionis sociis*. REITZ.

ead. l. 5. Παραστειμένος τὸν ὑποκριτὴν) Benedictus, *histrionem*
in theatro agens, idque verborum serie multis modis com-
mutata. At Obsopoeus, secutus Luciani ordinem, *adhibito re-*
praesentatore: quem sensum sane probem, modo Latine effe-
ratur. Et cur Benedictus in praecedentibus voces illas οἱ δὲ
ἐγέλων interpretatus est *alii laudabant*, nec maluit retinere
Obsopoeanum *alii ridebant*? quod omnino debuerat reponi.
GRON. In L. παραστειμένος sed nihil muto, elegans enim est
sensus vulgatae; 'Icar. cap. 17, Z. τρ. cap. 29, & passim apud
Nostrum. SOLAN.

ead. l. 16. Κίρκης) Apud Homer. pro οὔτι legitur οὔτε, quod
reducendum existimo. SOLAN.

Pag. 174. l. 1. Θαῦμά μ' ἔχει). Hom. Od. K, 326. SOLAN.
Ufus Noster etiam supra Catapl. cap. 14. Quam dictionem &
Germani sic usurpant, casune, an ex traditione, quis dixerit?
Potuisset tamen frater Belgae Graecissanti inferere. REITZ.

ibid. οὔτι) Non modo adscripserat Solanus, οὔτε esse in Ho-
meri l. c. sed & addiderat, edd. Luciani male οὔτι habere. Mi-
rabar utrumque. Nam aequae ut in Luciani edd. ita & in Ho-
mero inveniebam illud οὔτι, tam in ed. Amst. an. 1650, quam
in antiqua Argentoratina. Verum in Hervagiana anni 1512
οὔτε quidem est. At in Erobeniana anni 1559 οὔτι etiam con-
spicitur, quod in Eustathii commentariis quoque repositum;
quare id Luciano non abrogo, sed οὔτι divisim scribo. REITZ.

ead. l. 3. Ἐμπειρώτερος) Vid. Homer. Il. 2, 352. Et Od. K,
240. SOLAN.

ead. l. 6. Καὶ ἀνδρῶν ἅμα τὰ δέλγει). Homer. Odyss. E,
47. SOLAN.

IN LEXIPHANEM.

Pag. 175. l. 1. ΑΞΙΦ.) Per Lexiphanem in dialogo, qui hoc
nomine inscribitur, intelligi Pollucem, qui Onomasticon scrip-
psit, in quo omnia illa, quae hic irridet, obsoleta verba inve-

niri, memini olim in Scholiaſte Luciani ἀνεδότω legere apud Iſaacum Voſſium τὸν πᾶν. GRAEV. (Hic liber ingenioſiſſime conſectus velut laterculum quoddam eſt omnium dictio-
num ἀδοξίμων, quas ſemidocti homines Athenaei & Luciani temporibus, magno cum eruditorum faſtidio, ſoliti uſurpare. *Caf. ad Ath. 168, 18.*) De hoc opusculo ego non tam magnifice ſentio. Librum deridet, in quo tot & tanta ridicula congeſta erant. Quod non res tantum ipſa indicat, ſed diſerte ipſe ait, cum *Lexiphanis* librum eſſe dicit. Sed an non quae ipſe ἀντοπρόσωπος loquitur, inſulſa & inſicera prorfus videntur? Si ergo Luciani opus ſit, a iuniore ſcriptum cenſeo; & Athenaei magni illud opus deriſum. Viderint alii: mihi neque lubet, neque vacat nunc Athenaeum ipſum eo conſilio perlegere, ut de re tantilla pronuntiem. Hoc tantum monebo, Athenaei opus M. Aurelio imperante prodiſſe. Vid. 2 C. in eo-
que omnia fere reperiri, quae hoc in opusculo ridentur, Platonis vanam imitationem, voces exoletas, farraginem iſtam verborum ad convivium pertinentium, & quid non? ſola perſonarum nomina diſcrepant, quae ridiculi cauſa a Noſtro conſiſta ſunt. Unde liquet, aut eundem riſiſſe utrumque, aut Athenaeum ipſum a Luciano hic deriſum. SOLAN. Dubitabam initio, aggredederne verſionem huius Dialogi, an deprecarer potius provinciam, qua me, immo quemquam bene fungi poſſe, deſperarem. Cum enim totus prope ſit in eo, ut ridenda proponatur affectatio eorum, qui verba antiquata, ficta, poëtica, a puro & ſimplici ſermone aliena, conſectantur, & tum mirifice ſe credunt eſſe locutos, cum ſermo illorum a communi ratione maxime abhorret: fruſtra fuerit, ſi quis ſperet, ea ſic poſſe quacunque alia lingua reddi, ut quid auctor ſibi voluerit, aliquis Graece non doctus aſſequatur. Itaque, quod de Pollucis, quem hic perſtringi putabant viri docti, (poſt Hemſterhuſianam praefationem equidem putare deſui, & poſtquam vidi bonam partem verborum, quae hic reprehenduntur, non eſſe in Pollucis Onomaſtico) quod igitur de Pollucis Onomaſtico ſentiunt, ut quiſque eſt magis iudex idoneus, plane non debuiſſe ad verbum verti: idem magis etiam de hoc libello exiſtimem, quem non magis bene quiſquam interpreteretur, quam imperitos illos humilium convivarum in Trimalchionis coena ſermones, quam obſcurorum virorum episto-
las, aut quemcunque in eo genere librum, ubi verba alterius quaſi quadam parodia deridentur. Interea tamen cum quibuſdam certe in locis videretur propius, quam adhuc factum eſt,

ad sententiam auctoris posse accedi, non defugi laborem, parum licet facilem, & ob id ipsum vehementer molestum, quod omni labore parum scirem effici; sed hircum multisse superiores, me cribrum supponere. Satis tamen effectum putabo, si unus alterque studiosorum, qui Graece nondum satis sciat, naturam huius scriptionis utcunque inde intelligat. *Utcunque* inquam. Qui enim velit efficere, ut recte omnia intelligantur ab omnibus, illum oportet verba, quae hic occurrunt, omnia ab emendato, sed simplici eodem, naturali, & minime affectato genere orationis aliena, primo e poëtis eorumque Scholiastis antiquis, atque undecunque demum conquisita, tum alia audacter nimis & absurde novata, explicare, utrisque ea substituere, quibus homines urbani, & neque obsoleti neque novatores, utebantur: oportet, quoties ludit, ut statim ab initio aliquoties, Lucianus, alliterationem illam enucleare, & v. g. dicere, cum *νοῦχος*, *novus*, illo tempore in usu communi non esset, sed affectaret illam, ut antiquam & Atticam *Lexiphanes* aliquis, quasi tu *verborum ostentatorem* dicas; simulat Lycinus, sibi non bene perceptam vocem, sed, nescio quid, de *αὐχμῶ* putare illum voluisse dicere. Nempe *αὐ* ea aetas sono ad *ο* inclinato debet pronuntiasse. Qui autem hoc ad verbum interpretabimur? quis dabit nobis vocabulum, quod *novum* significet, aequè *κακόζηλον*, quod similem lufum habeat, cui ita affine sit aliud nomen, *squalorem*, *siccitatem* significans. Invenit aliquid Micyllus, similem nempe lufum inter *calidus* & *squalidus*: lepide, nisi quod *calidus* pro novo nescio an auctoritate idonea dicatur? licet *calor inventionis* me non fugiat. Posui ego *mustum*, ut alter de *musto* agi intelligere se simulet. Sed ut Micyllus *novi* notionem non satis lucide expressit, ita ipsius *squalor* multo melius ad *αὐχμῶν*, quam nostrum *mustum*, accedit. Sed ferat forte haec aliquis. De reliquis quid fiet multis, ubi ungues omnes si derodas, frustra quaeras Latina idem significantia, aequè *κακόζηλα*. Quin sunt *ἅπαξ λεγόμενα* quaedam, in quibus omnis etiam coniectura deficit. Ut autem hominis eruditi esset, & nobis certe, non iniucunda animi adversio; de singulis disputare accuratius, quod fecit de plusculis Is. Casaubonus in Athenaeum libro 3, c. 18, 19 & 20, conferendus omnino, si quis amas talia, & Lucianum recte cupis intelligere; ita illud nunc facere tanto minus placebat, quod merito verebar, ne viri doctissimi, quorum observata simul eduntur cum nostris, pleraque omnia iam occupassent. Illud modo meminerint lectores, totum prope locum, quem e-symposio

fuo recitat Lexiphanes, compositum & confarcinatum esse verbis vel licenter fictis, vel ex antiquitate repetitis poetica, vel alioqui *κακαζήλοις*. GESN.

ead. l. 2. Λεξιφάνης) Cogor longiores in hunc Dialogum diatribas componere, ut cacozelei & antiquarii istius Lexiphanis quaeque vocabula ponderentur. De similibus, Horat. Martial. Suet. Aug. c. 86, & ibi interpr. BOURD.

ead. l. 3. Τητινόν τι) Ὡς ἀπὸ τοῦ χθές, χθεςινόν, οὕτως ἀπὸ τοῦ τῆτες, τητινόν, σημαῖνον τὸ ἐπύτειον, ἥτοι τοῦ αὐτοῦ ἔτους, ex quo οἱ Δωριεῖς dicunt σατῆς, unde σατάνιοι πυροί. Leg. Scholiast. Aristoph. ad Nub. BOURD. Τῆτες, τητινός. GUYET. Τητινόν de hodierno die usurpatum ab imperitis, evincunt, quae Athenaeus habet 98 B. ἢ τῆτες ἡμέρα, apud quem tot sunt iis similia, quae in hoc libro ridentur, ut aut eosdem riserint uterque necesse sit, aut ipsum Athenaeum Lucianus hisce petiisse censendus est. SOLAN.

ead. l. 4. Νεοχμὸν) Ms. Reg. auctior voce una, nempe κομιδῇ, per νεοχμὸν autem intelligit νεωστὶ εἰργασμένον, ἀφ' οὗ καὶ ῥῆμα τὸ νεοχμῶ νέον ἔχω, unde νεοχόν. Haec dictio etiam Thucydidi frequens, qua uti solet ἀντὶ τοῦ νέου, προσφάτου. Hanc Lexiph. postea vult significare τὸ ἀρτιγραφές. BOURD.

ead. l. 7. Κυψελόβυστα) Ms. Regius habet κυψελούντα, sed recepta lectio melior est, magisque alludit ad illud pag. sequentis ἐπιβύστρα ἢ Κυψελίς. Κυψέλη, κυψελίς & κυψελλίς (sic enim ap. Hesych. & Interp. Aristoph. ad Pac.) ὁ τῶν ὠτων ῥύπος λέγεται, dicitur etiam τὸ ὀστρακεῦν ἀγγεῖον ἐν ᾧ τοὺς ἀρτους ἀποτίθενται, sic dictum διὰ τὸ κεκρύφθαι τὴν ἑλὴν, ut vult doctissimus Christianus ad Aristoph. εἰρη. Sic etiam vocabant alveos e vitilibus, unde Cypselus rex Corinthiorum Aethionis filius, sic dictus, quod ἀρτιγέννητος παρὰ τῆς μητρὸς κέκρυπται ἐν τῇ κυψέλῳ. Cuius posteritas diu postea Corinthi regnum tenuit. Dico ad Pausan. Tangit Lucian. pag. seq. dum ait οὔτε Κύψελός τις οὔτε Περίανδρος. V. Scal. ad Euf. BOURD.

in Schol. col. 1. l. 1. Νέος τις) Huc omnino transferendum existimaui hoc Scholion, quod ad Πητ. διδ. primum in impressis erat: huic enim opusculo melius convenire videtur. Probabit factum, qui utrumque legerit, sat scio. SOLAN. Ubi idem Scholion bis occurrit, paucis mutatis, nec additur ex quo Cod. id sciat lector ex altero Vossiano petiit: nam duo in ed. Cler. exhibentur Codices: alterum in Quarto, alterum in Fol. Plerumque tamen addidi, unde desumerim. Ubi vero ad diversa verba referuntur, ita ut unus tantum id habeat,

de quo alter nihil, ibi subscripta litera V. sine discrimine utrumvis designat Vossianum. REITZ.

ibid. Πολυδευκῆ) Pollux non tantum scripsit Onomasticon; de quo hic Noster, sed etiam declamationes, aliosque eiusmodi libellos, inter quos fuit oratio contra Socratem, ut auctor est Suidas, unde sibi Sophistae, quatenus in malam partem ea vox sumitur, nomen meruit. At si eidem Suidae crederemus, tempora non convenirent, cum Lucianus sub Traiano, ut ait, vixerit; Pollux vero sub Marco & Commodio Imp. V. V. Suidam errasse ostendit Vossius de Hist. Graecis lib. II, cap. 15, cuius rationibus in posterum addetur Scholiastae nostri auctoritas. CLER.

Pag. 176. l. 1. Τὸ νεχμὲν) Corrige νεοχμὲν. GUYET. Νεοχμὲν, vox Euripidi familiaris, vid. p. 334 ed. I. (non invenio ibi.) SOLAN.

ead. l. 3. Ἀρτισυμπεσιάζω τὸν Ἀρίστωνος ἐν αὐτῷ) Benedictus, convivium ab illo Aristonis, hic diversum instituo. Micyllus, convivium in eo vicissim instituo contra Aristonis illud. Certe hoc manifestius. GRON. Quamvis perierit ipsum Athenaei initium, ex argumento operis Graeco superstiti satis liquet, Platonis συμπεσιον ob oculos habuisse Athenaeum, idque esse aemulatum, cum opus illud suum ordiretur. Sic enim postrema verba habent: δρᾶματα γὰρ δὲ τὸν διάλογον ὁ Ἀθηναῖος ζήσῃ Πλατωνικῷ. Οὕτως γοῦν ἀρχεται. SOLAN.

ead. l. 5. Τὸν Πλάτωνα) Aliter Apul. de dogmate Platonis, qui vult, Platonis patrem Aristonem, ipsum Aristotelem dictum. Fuit & Aristo Ceus, qui scripsit ἐρωτικά, de quo Casaub. ad Athen. c. 4, lib. 15. BOURD.

ead. l. 11. Τὸν μὲν εἰρῶνα) Τὴν εἰρῶνα. GUYET.

ibid. Πεδῶϊ) Antiquae dictum pro χαμαὶ, πρὸς τὸ πέδιον. BOURD.

ead. l. 12. Ἐπιβύστρα) V. Schol. Aristoph. ad Plut. BOURD.

ead. l. 13. Ἡ κυλῆλις) Ὁ ῥύπος, Hesych. GUYET.

Pag. 177. l. 1. Διαπεραίνεσθαι) De hac dictione locus dicendi ad vitam Demonactis. BOURD.

ead. l. 2. Εὐαρχος) Εἰ καλὴν ἔχει ἀρχὴν, καὶ προόμιον. Hoc enim potissimum curabant miselli scriptores illi, ut exordium reliquo opere longe splendidius eligerent. Quod antea Lucianus notavit tractatu De conscribenda historia, & saepe alibi postea. Imitari illi praeceptum Pindari Od. 7 Olymp. Ἀρχομένου δ' ἔργου, πρόσωπον Χρὴ θέμεν ταλαυγές. Citat Lucian. p. 848. (in Hippia c. 7.) BOURD.

ead. l. 3. Εὐώνυμος) Ἀγαθοῖς ὀνόμασι χρώμενος. Qua de re copiose differit tractatu Quomodo conscribenda sit historia. BOURD.

ead. l. 5. Ἡ δ' ὁς) Pro ἔφη δὲ αὐτὸς, habuimus & supra in Alex. cap. 43. Et occurret in hoc Lexiph. singulis paragraphis. Item Philop. c. 31 &c. quod ideo moneo, ne quis credat solis poetis proprium esse. REITZ.

ead. l. 6. Περιδινθόμεθα) Περιέλθωμεν, γυμνασώμεθα. De hac voce vide Casaub. ad Athen. BOURD.

ead. l. 7. Ἡλιοκαὲς) Usitatum magis ἡλιοκαυστον, κακαυμένον ἐν τῷ ἡλίῳ. Hac de re interpretes Petronii ad illa, *modica unctioe usus*. BOURD.

ibid. Πρὸς τὴν εἴλην θέρεσθαι) Alciph. I, Ep. 12, pag. 48, σπουδάζεται, ἔστιν οὐ δυναμένοις τῇ εἴλῃ θέρεσθαι, curae est, sicubi possimus applicari, ut vertit Bergler. qui & hoc Luciani, & Aristoph. Ecclef. 64 adducit. REITZ.

ead. l. 8. Ἀπιτητέα) Πορευτέα. BOURD.

ead. l. 9. Στλεγγίδα) Interpretes Persii & Apuleii. Dixi ad Petron. BOURD.

ibid. Καὶ βύρσαι) De hac balneorum supellestile omnes dixerunt. BOURD.

ibid. Καὶ φασάνια) Intelligit vestem cubitoriam, sive κομομάτιον, diminutum a φάσσαν, τὸ λινοῦν ἄρμενον. Hesychius. BOURD. Alias φασσάνια. Etym. φάσσαν, σινδών. φασσάνιον λινούν τι ἢ τοι σινδόνιον ἢ καὶ τὸ ιστίον τῆς νεῶς &c. ἢ προσώπου τι ἐκμαγσίον. λέγεται δὲ οὕτω καὶ τὸ παρὰ Ῥωμαίοις ἑώραριον. GUYET.

ead. l. 10. Ῥύμματα) Τρίμματα, σμήγματα, σαπάνια. Tangit Casaub. ad Athen. c. 10, l. 8. Scholiaft. Aristophan. Acharn. BOURD. Hesych. Ῥύμμα, σμῆμα, καὶ ἡ σμηματοδοκίς, σμηματοθήκη. GUYET.

ibid. Ναυστολεῖν) Ναυστολεῖν τὸ βαλανεῖον, καὶ τοῦ πλουτρῶ κομίζειν, δις τὸ αὐτό. Sic Aristophan. Thesmoph. iunxit ναυστολεῖν. Vult intelligi κομίζειν, ἀλλὰ καρπαλίμως κομίζειν. BOURD.

ead. l. 11. Τοῦ πλουτρῶ) Mercedem ablutionis. GUYET. Recte Guyet. Olim enim vertebatur, *ablutoriam*. REITZ.

ibid. Ἐχῆις) Quia ante ἔχῆις distinctionis nota nulla in l. erat, Solanus parenthesin fecerat ab ἔχῆις ad ὀβολῶ. Sed nos Parisinae & reliquarum distinctionem servavimus. REITZ.

ead. l. 12. Ἐγγυοθήκη) Κιβώτιον hanc dictionem interpretatur Casaub. c. 13, lib. 5 Animad. ad Athen. BOURD.

ead. l. 13. Ἑλινύσεις) Διατρίψεις Hefych. Dicitur etiam ἑλινύσεις, ἥτοι ἡσυχάσεις, λήξεις, ὀκνήσεις, σχολάσεις. Vide interp. Aristoph. Thesmoph. Pollux. BOURD. Leop. 20. SOLAN.

in Schol. col. 1. l. 2. Εὐλογος) Respicit vocem εὐλογίαν, quae mox sequitur. Novum itaque Scholium incipere decebat; sed cum aliter Scholiastae placuerit, nihil mutato eius instituto, ut tamen, quas enarret voces scire possis, maiusculis eas literis in Scholio edi curabimus. SOLAN. Ego vero nihil mutavi, nisi quod puncta interdum pro commatibus exhibuerim, ubi novum Scholion incipit, ne occasionem praeberem typographis errores multiplicandi: nam verba, de quibus Scholiastes agit, in Lurtiano tam sunt sibi propinqua, ut facile inveniantur. Conf. Schol. hinc decimum, quod in permulta quoque Scholia dispendendum fuisset, sed eandem ob rationem indiscretum reliquimus. At si quid magis necessarium erat mutatu, ibi mutavimus. REITZ.

ibid. col. 2. l. 8. Καταθεῖται) Aut ἐστὶν — καταθεῖναι, aut ἐσθλῆς legendum est. SOLAN.

Pág. 178. l. 1. Τρίπαλαι) Πάλαι. BOURD. Utitur Aristoph. Equit. 1150, τρίπαλαι κάθημαι. REITZ.

ibid. λουτιῶ) Ἐπιθυμῶ λουθῆναι. BOURD.

ibid. Οὐκ εὐπύρως) Ἀδυνάτως. BOURD.

ead. l. 2. Τράμιν) Ἀφεδρῶνα. Hanc vocem interpretatur Erotianus. Illud est, quod apud eundem Erotianum Lyfimaachus vocavit σφιγκτῆρα, ut emendavit doctissimus Christianus ad Erotian. & Aristoph. εἶρη. Vocat postea τὸν ὄρρον sine huius pag. BOURD.

ibid. Ἀστράβης) Sic vocem hanc interpretatur Hefych. τὸ ἐπὶ τῶν ἵππων ξύλον ὃ κρατοῦσιν οἱ καθιζόμενοι. τίθεται δὲ καὶ ἐπὶ τῶν ἀναβατικῶν ὄνων, οἱ δὲ κατὰ τὸ πλεῖστον μὲν τῆς σωματηγὸν ἡμίονον οὕτως ἔλεγον ἐνίοτε δὲ πάντα ἀπλῶς τὰ σωματηγούντα ὑποζυγούντα. Videtur autem Lexiphanes ex seqq. ἀστράβην posuisse ἀντὶ τοῦ ἡμίονου sequitur enim ἀστραβηλάτης ἐπέσπερχε ἥτοι ἵπποκόμος. BOURD. Vid. Spanh. 187. Et Demon. cum Schol. 389. SOLAN. Alciph. II, Ep. 3 f. εὐθὺς πετομένη πρὸς ἡμᾶς ἐπὶ τῆς ἀστράβης φέρου. Ubi Bergler. ex Scholiasta Luciani, aliisque Lyfiae, Demosth. & Athenaei testimoniis docet, ἀστράβην Atticis mulam significare, cuius non iungamur, sed qua vehimur, equitamus. Cf. & Hefych. REITZ.

ead. l. 3. Ἀσκολιάζων) Ἐφ' ἐνὸς ποδὸς ἀλλόμενος, dicitur & ἀσκολιάζων Hefych. apud quem rescribe ἀλλόμενος ἀσκολιάζειν. Illud est, quod Galli dicunt aller à croche pied, cum pes

alter incurvatur. Hanc vocem multis interpretatur Scholiast. Aristoph. ad Plur. BOURD.

ead. l. 4. Οὐκ ἀκμῆς) Μὴ κακμῆκός. BOURD.

ead. l. 5. Λιγυρίζοντας) Ἄδοντας, quia ὥδ' ἦν λιγυρὴν dixerunt Homer. & Hesiod. De his rusticorum cantilenis Long. lib. 2 & 4 ποιμεν. BOURD.

ead. l. 7. Ἄνδρα) Τὰ χεῖλη τῶν ποταμῶν. De quibus dixi ad lib. 1 Heliod. BOURD. Hesych. ἄνδρον, ἄκρον, καὶ τὰ χεῖλη τῶν ποταμῶν. GUYET.

ead. l. 9. Καύματα) Profert hunc locum Casaub. Animadv. ad Athen. c. 19, lib. 3. Iunge ab eo dictis interp. Virg. ad illud Georgic. *Boreae penetrabile frigus adurit*. Sic apud Long. lib. 3 ποιμεν. Κρύος μὲν ἦν ἐξαισίον καὶ αὖρα βόρειος ὑπέκασ. Pifid. Colmurg. Χειμῶνος ὥρα, καὶ τὰ δένδρα συντρίμιος Ἐκ τῆς πυρ-ἀγρας τοῦ κρύους μαραινεται. BOURD. Pompeiano tribuit Athenaeus 98 A. B. quem ὀνοματοθήραν σοφιστὴν vocat. SOLAN.

in Schol. col. 2. l. 6. Τὰ χεῖλη) Hunc locum visum est maculatum, prout in Mf. fuit, relinquere, ut inde appareret iterum incitria librarii, quae tanta fuit, ut nisi aliunde suppeteret subsidium, quid sibi voluerit Scholiafles, ne Oedipus quidem coniceret. Sed bene est, quod quae hic esse debebant, ad verbum apud Suidam legantur: Τὰ χεῖλη τῶν ποταμῶν ἄνδρα λέγουσι, διὰ τὸ εἶναι ἄνιμα καὶ διερά. Ὑπερίδης δὲ τὰ ἀναχώματα λέγει, διὰ τὸ ὑπεράνω εἶναι τῶν διερῶν. Ἄνδρα, μέρος τι τοῦ κήπου. Hoc quidem satis liquet, sic legi debere, sed inter portentosas voces, quae ex oscitantia librarii hic natae sunt, latet vox γηπαττάλους, cuius sine dubio a Scholiafsta interpretatio tradebatur, quae quomodo omiffa fuerit, & vox illa loco suo mota, quaerant acutiores. CLER. Recte haec omnia leguntur, ut edi curavimus, ex Cod. Scipionis, qui fuit Argyropyli; in Collectaneis Galeanis. SOLAN. Querimonia Clerici erat iusta: octo enim vitiis unum hoc Scholion laborabat in V. quae iam sublata non repetam, ne nauseam lectori moveam. REITZ.

Pag. 179. l. 1. Τὰ καύματα) Uredines. Plin. L. XVIII, cap. 28: Plerique dicere rorem inustum sole acri frugibus rubiginis causam esse, & carbunculi viiibus. Quod ex parte falsum arbitror, omnemque uredinem frigore tantum constare. Τὰ καύματα, uredines, des jarfures. GUYET.

ead. l. 2. Ἀρώματα) Τὰ ἀρότρω ἐξεργασμένα πεδία, ἀροτρίσματα, γεννήματα. Hesych. Schol. Aristophan. ad Pac. BOURD.

ead. l. 3. Γηπαττάλους) Γηπάτταλοι, εἶδη λαχάνων. BOURD.
Terrae plantas puto esse, quasi paxillos seu clavos. Dicit enim Festus in voce impages, dicuntur agricolae pangere plantas, id est insigere, quemadmodum scilicet clavi panguntur. VORST.
ibid. Σκανδικών) Hefych. Σκάνδιξ, λάχανον ἄγριον. Aristophani mater Eurip. Σκανδικώπολις dicitur. GUYET.

ead. l. 4. Βράκων) Hefych. Βράκωνα, τὰ ἄγρια λάχανα. GUYET.

ibid. Κάχρυς) Ὀσπριον. BOURD.

ead. l. 6. Ἐδάρην) Ἐδάρην. GUYET. Ἐδάρην, quod est in omnibus, quos vidi, editis, nihili esse puto. Legi & interpretatus sum Ἐδάρην. Nota vocis δέρα significatio. Vidit idem, credo, Micyllus, qui vertit αἰτρίνι summum podicem, melius ad intellectum: sed volebam propius assequi verbilegulum Lexiphanem. GESN.

ead. l. 9. Ἀπολούμ.) W. & Fl. uti vult Casaubonus emendari, ad Athen. 189. In aliis ἀπολούμ. SOLAN.

in Schol. col. 1. l. 1. Ὀσπρία) Ὀσπρία hic & alibi in Scholiis hisce adspirate invenio. Suidas autem in λεκιθώπολις Ὀσπριον bis laevigat, & alibi, rectiusque sic scribitur: cumque Scholiastes etiam interdum Ὀσπρ. habeat, sic dedi; nec postea monebo. REITZ.

ibid. l. 5. Σέλην δὲ) C. Abb. σέλην δὲ † πυριάτης δὲ καί. Unde liquet excidisse Scholium. Eadem lacuna in M. SOLAN.

*Pag. 180. l. 1. Ἀποθρέζομαι) Quidam legunt ἀποθρίζομαι, depilabo. BOURD. Vertunt, curriculo puerum ablegabo. Emen-
 da, curriculo ad puerum ibo. GUYET.*

ibid. Αὐτὸς τὸν παῖδα) Puto, hic excidisse praepositionem; legendumque, ἀποθρέζομαι οὖν καὶ αὐτὸς ὡς τὸν παῖδα. Ἡ ὡς inter dictantem & excipientem nimis facile perire potuit. Κακοζήλια non videtur in omissa praepositione, sed in composito ἀποθρέζομαι. Λεκιθώπολιδα, quae statim sequitur, interpretari etiam licebat ovorum venditricem, si credimus Scholiis ad h. l. & ad Aristoph. Plut. v. 427. GESN.

*ead. l. 2. Λεκιθώπολις) Τὰ ἀληθευμένα ἢ βεβεργυμένα Ὀσπρία πολούση. BOURD. Forte λεκιθώπολιδι. Hefych. Λεκὺς, παρο-
 ῖς. GUYET. Ego nihil mutandum cenfeo, nisi quod maius Λ, quod in Paris. erat, quasi nomen proprium esset, sustulerim: nam quod & ibi, & apud Benedict. vertitur Lecithopolidem, nihili est: nec obstat quidquam, quin cum Scholiasta Aristoph. vertamus ovorum venditricem, eiusmodi enim conditio-
 nis, non nominis, feminam intelligendam patet ex seq. γρυ-*

μαιοπώλη. Kusterus ad Aristoph. Plut. 427, ubi λαικόπωλην occurrit, ait: Mirum est, Lucianum inter reliquas voces, vel barbaras, vel κακοζήλως formatas, & hanc Lexiphani suo tribuere pag. 822 ed. Amst. (i. e. h. l.) cum Atticos olim ea usos fuisse, vel ex hoc loco Aristophanis constare possit. Si Guyetus igitur ideo mutationem quaesivit, quia vox proba est, minus absurde egit. At non credo, eum de Aristophane cogitasse, alioqui addidisset. REITZ.

ibid. Γρυμαιοπώλη) Τὰς ὁπώρας πιπράσκοντι, ἢ ἰχθύδια ἐν τῇ ἰχθύϊ ἢ ἰχθυοπωλείᾳ, apud eum, qui vendit piscium intestina, sive quisquilias, quae γρυμαῖαι ἢ γρυμαίαι. De qua dictione Casaubon. ad Athen. cap. 11 & 19, lib. 7, ubi reprehendit eos, qui sacculum vertunt. Inde γρυ hilum, quales minuti illi pisciculi, de quibus Apuleius libr. 2 Miles. BOURD. Hesych. Γρυμαῖα ἐσθῆς, καὶ ἀγγεῖον σκευοθήκη, ἐν ᾧ ἡ γρύτη ἤδη δὲ καὶ λεπτὰ σκευάρια, ἃ καὶ γρύτην λέγομεν. Locus corruptus est apud Hesychium. GUYET.

ead. l. 3. Ἐπὶ τὰ Σέλην) Locus hic, ut alii multi in cacoze-lo isto, perobscurus: quem ut concipiam, altius repetenda mihi vocis originatio. Σέλην πόλις ἐστὶ Πισιδίας, ὅπου καλῶς ἔζων οἱ ἄνθρωποι, καὶ ἀλλήλοις ἐκινῶνται, ut testatur Scholiast. Aristoph. ad Vesp. Igitur qui totam hanc narrationem attente perleget, videbit, Lexiphanem voluisse intelligere τὰ κοινὰ δειπνητήρια, non tam hominum ad ea confluentium multitudinem denotans, quam res communes, sive viles, de quibus hic perpetuus sermo est: detorta sane metaphora, quidam hic legunt τ' ἀσελγῆ mendose. BOURD. Τὰ Σέλην, loci nomen Athenis. GUYET. Meursius ex Polluce IX, 5, & X, 11, emendat in γέλην mutans. Sed repugnant libri & M. Exstat Eupolidis fragmentum, in quo eodem, quo hic, sensu γέλην reperitur. Vid. Potter. p. 38 f. SOLAN.

ead. l. 5. Πυριάτη) Τὸ ἐν κλιβάνῳ ὀπτυνήτα ἄρτον alii tamen πυριάτην idem esse dicunt, ac πύον, quod conveniret cum dulciariis. Interpr. Aristophan. ad Vespas. Casaub. quae Gallis tarteletes. BOURD. Πυριάτην τὸ Hesych. πυριάτης, colostrum, i. e. lac primum, quod decoquitur. Aliter interpretes. GUYET. Bourdelotius provocat ad Vesp. Aristophanis. Vid. igitur ibi v. 708. At πυρίτην ibi legitur, & Scholiast. Biset. ait hoc magis analogicum esse, quam πυριάτην, etsi idem significet. Alter autem Scholiast. πυριάτην legit, & exponit, τὸ ἐσθῆ γάλα· sive generaliter τὸ πυρίεσθον &c. REITZ.

ibid. Ἐγκρηφίας) Ἄρτους τοὺς ἐν σποδῷ. De quibus iam di-

xi, ubi de Empedocle cinericio. BOURD. Ἐγκρυφίας probum est. Ipse Noster alibi utitur Dial. Men. & Ai. seu N. Δ. XX. Et Hippocr. Pop. Morb. VII, teste Casaub. ad Athen. pag. 209, 58, apud quem itidem exstat 110 A. SOLAN.

ibid. Γήτεια) Κρόμνα. Hanc dictionem varie Grammatici effecerunt, γήτεια, γήθια, γήτεια. De quibus Hef. Suid. BOURD.

ibid. Καὶ φύσας) Legendum φύσας. Hefych. φύσκη, κοίλα, καὶ τὸ παχὺ ἔντερον. GUYET.

ead. l. 6. Οἶβον) Τὸ ἐπιτράχλον, τὸ ὑπὸ τοῦ τραχήλου, τοῦ βодος κάλλιστον. Poll. BOURD. Οἶβος τοῦ τραχήλου τοῦ βодος τὸ κάλλιστον. Pollux. GUYET.

ibid. Λωγάνιον) Απ' λαγώνιον, seu λαγόνειον; Hefych. λαγώνεια, λαγοῦ κρέα. GUYET. Lege λαγόνειον, i. e. λαγῶα κρέα. VORST. Hefychius, λωγάνιον τῶν βοῶν τὸ ὑπὸ τὴν τραχήλον χάλασμα. Suidas, Λωγάιος, ὀνομα κύριον, σημαίνει δὲ καὶ τὸ στήθος. GESN.

ead. l. 7. Φάκτας) Α φάγω, i. e. φρύγω, seu φῶζω. GUYET.

ead. l. 8. Ἄβατον ἐποίησας) Ἄβατος ex eo genere est, ex quo ἄχρηστος & ἀφῆρτος, cum hoc non intolerabilem, sed nondum gestatum, illud non inutilem, sed nondum usurpatum significat. Ita nempe ἄβατος ὁδός non inaccessa, sed quam non opus fuit facere. De prioribus duobus Casaubonus ad Athen. III, 18. Ceterum videtur Atticionem studio vocasse hunc servum Lucianus, ut absurdam Atticismi affectationem notaret, ac deinde Onomacritum, ac postea Onomarchum, quasi tu iudicem, principemve nominum dicas: sic Hellanicum, ut germanum Graecum. GESN.

ead. l. 9. Ἡ δ' δς) Vid. paulo supra ad pr. c. 2. REITZ.

ibid. Σίλλος) Διάστροφος τοὺς ὀφθαλμούς. BOURD. Id est, Strabo, idem quod ἱλλος apud Eust. cuius sem. ἱλλίς. Hefych. δινδῖλλω cognatum. GUYET.

in Schol. col. 1. l. 6. Εὐτελεῖς) Εὐθαλεῖς ed. Cler. Correxuit Solanus, non indicans unde: sed facile erat e re ipsa, & sequentibus id videre. De γρυῦ conf. Suid. qui eandem rationem affert; sed & addit, alios γρυῦ a porcorum voce derivare. At ibidem bis in ed. Hag. Suidae legitur γρυτῶπῳλις, quorum alterutrum in γρυτῆπῳλις vel γρυτῶπῳλις mutandum foret, si γρυτῶπῳλις, quod hic in Schol. sequitur, verum esset. REITZ.

ibid. l. 14. Πυριάτης) Patet aliquid omissum: nam in altero V. Cod. in fol. distinguitur πυριάτης ab ἐγκρυφίας. Vid. supra haec omnia ad unum Scholion relata, ad verba: Καὶ ὅτι καύματα ἦν. REITZ.

Pag. 181. l. 1. Ψύττα) Α ψύττα. Quod etiam spiro significat, itaque inter varias huius vocis acceptiones, recte Hesych. ψύττα, ἐπὶ τοῦ ταχέως ἀποδραμεῖν λέγεται. Igitur ψύτται κατατείνας, ταχέως δραμών. BOURD. Ψύττα, ἐπὶ τοῦ ταχέως ἀποδραμεῖν λέγεται. Hesych. aut. Epist. Saturn. 2. t. pag. 839, Ψύτται κατατείνασαι. Utrobique ψύττα legi, i. e. ταχέως, placet. GUYET. Vid. nott. ad Iστ. α., c. 35. Vorstius coniicit legendum ψιττὸν, h. e. ταχέως. Sed nihil mutandum. In W. & Fl. ed. ψύττα κ. Vid. Eurip. Ky. 565 A. SOLAN. Suspicabar legendum ψύττα κατατείναν, atque ψύττα esse ὀνομαστοποιημένον, celeritatem motus indicans, qualia habent omnes linguae: suadere id mihi videbatur praeter Scholia ad h. l. ipse Hesychius, qui ψύττα, inquit, ἐπὶ τοῦ ταχέως ἀποδραμεῖν λέγεται. Est autem hoc κακὸν ζῆλον maxime in scripto serio talia immiscere. GESN. Sed ψύττας edidit Bergl. ex Vatic. Cod. in Alciph. III, 24 f. p. 330, μὴ προαισθόμενος ψύττας παρά τινος φύγη. REITZ.

ead. l. 3. Λαταγεῖν κοττάβους) Παίξιν. Nam λαταγεῖν κοττάβους, ἢ κοττάβιζειν, εἶδος ἐρωτικῆς παιδιᾶς. Recteque Hesych. λάταξ, ψόφος. κοττάβου δ' ἀπὸ ποτηρίου γινόμενος. Recte, inquam, ille: nam ludendo, cottabos cogeant sonum emittere. Valer. Max. cap. 11, lib. 3: Theramenes porrectam veneni potionem non dubitanter hausit, quodque ex ea superfuerat iocundus illisum humo clarum edere sonum coëgit. Copiose de variis cottaborum generibus Tzetz. Scholiast. Aristoph. Athen. Flor. Christian. ad Vespas. Theodor. Marcil. ad Horat. Hic lusus apud Gallos casse-poi. BOURD. Si trulla inverso crepitum dedit aurea fundo. Iuven. Sat. III, 108. VORST. Vid. Athen. 479. Et Alex. ab Alex. SOLAN.

in Schol. col. 2. l. 35. Ἡ ἐπὶ) Deest μάλλον. SOLAN. Possumus tamen eo carere: exempla dedi alibi; plura dabo deinde. REITZ.

Pag. 182. l. 2. Ξηραλοιφεῖν) Vid. Hesychium, apud quem rescribe ξηραλοιφεῖν. De his unctionibus Theodor. Marcil. ad Persl. BOURD.

ead. l. 4. Ὁ γνόμεον) Vid. Ἄλ. c. 9, & Κρον. Cronosol. c. 8. Ita vocat hemisphaerium, in quo γνόμεον ostendebat horas, inquit Salmasius Plin. Exerc. p. 457 B. Ubi de horologiis veterum multa. Pro μέσην autem legendum μέσον. Antiquis tamen πόλος non horas, quas nunc vocamus, sed solstitia tantum & aequinoctia indicabat; quod pluribus in ea Dissertatione ostendit δ' πάνυ. SOLAN. Alciph. III, Ep. 4 pr. δ' γνόμεον.

στιάζει τὸν ἔκτην. Ubi Bergl. & haec Luciani adducit. REITZ.

ead. l. 5. Μέσσην πόλον) Ἡ πόλος, i. e. περιφέρεια τοῦ ὀρολογίου. GUYET. Copiose de hoc loco disputat Salmasius Exerc. Plin. 446 seq. & inepta antiquitatis affectatione πόλον hic vocari horologium, cum alias notaverit machinam cavam cum gnomone solstitiis tantum indicandis comparatam. GESN.

ibid. Λουτρίῳ) Τῷ ἀπολούματι, ῥυπώδει-ὑδατι. BOURD.

ead. l. 6. Τῶν Καριμάντων) An servos intelligit? composuit. ex Κάρ, & ἱμάς *lorum*. Noti sunt Κάρες genus servile. Τὸ Καριμαντές vocab. comicum videtur. GUYET.

ibid. Μετὰ τοῦ σύρφακος) Συρφετώδους ὄχλου καὶ χυδαίου. BOURD.

ead. l. 8. Δυσωπῶ) Ἀμβλυώττω. BOURD.

ibid. Ἐπιτεθλώσδον) Ταραττέτον, σκοτίζετον. BOURD.

ead. l. 9. Σκαρδαμυκῶ) De hac voce a me dictum antea. BOURD.

ead. l. 10. Φαρμακῶ) Φαρμάκων δέεται. BOURD. Quid si φαρμακῶ legendum, ut desiderativi verbi formam propriam accipiat? Sed laudantur etiam μαχάω, φονάω, θανατάω. GESN.

ead. l. 12. Ἀπερυθρίασαι) Ἀποκαθῆραι τὸ αἷμα τῶν ὀφθαλμῶν. BOURD.

Pag. 183. l. 1. Δημαλέους) Διύγρους, ἀπὸ τοῦ λημῶν καὶ λήμων, quae sunt περὶ τοὺς καθοὺς τῶν ὀφθαλμῶν πεπαιγυῖαι συστάσεις, ἐκρέουσαι τῶν ὀφθαλμῶν ἀκαθαρσίαι. Sic pag. 371. BOURD.

ibid. Ἄττα) Conf. infra c. 21, ubi ἄττα adspirate. REITZ.

ead. l. 3. Ἀπησθηνέμενοι) Ἀποδυσάμενοι τὰ ἱμάτια. BOURD. Ἀπασθῆμαι, exuor. GUYET.

ibid. Ἀκροχειριασμῶ) Genus luctae ἀκροχειριασμός, quae solebant ἀκραις χερσὶ παλαίειν quoniam autem in plicaturis & nodis digitorum frequenter solebant vitam oppetere, ἀκρόχειροι dicti ἀνδροφόνου. BOURD. *A pointe des bras*. GUYET.

ead. l. 4. Τραχηλισμῶ) Succollatione, ut in Cynic. τοῖς τραχήλοις ἀγειν, succollare. Hanc luctae speciem Boeotii vocant βάστραχλίζειν. Vocabant enim Boeotii βάστραχας τοὺς τραχήλους, Hesych. Igitur certare τραχηλισμῶ est ἀπὸ τραχήλου κατέχειν. BOURD. *En se colletant. Lutter debout en s'embrassant par le milieu du corps*. GUYET.

ead. l. 5. Λίπα χρισάμενος) Ex Homero. BOURD.

ibid. Ἐλυγίζετο) Hanc vocem alibi interpretor. BOURD.

ibid. Ἀντέβαλε τῷ κωρύκῳ) Hoc est, περιελάμβανε τὴν κοίτην τοῦ ἀντιπάλου. Quae de re dico ad Heliodor. lib. 10. Vide Lucian. Vol. V.

Scalig. ad Euseb. Hunc locum quidam capiunt de pila sparsiva. Unde genus exercitii, quod fit cum folle, dictum *κορυκομαχία*. BOURD. Exercebatur illa, quam *κορυκομαχίην* vocat Hippocrates de Diaeta 2, f. 16, 43, 1; it. de Diaeta 3, f. 17, 23, 8. *Κορυκοβολία* est Aretaeo diuturn. 2, 13, pag. 135 D. Boerh. Inde corrigendus Caelius Aurelianus, apud quem 5, 11, 134, Choricomachia legitur. De hac copiose Mercurialis de Arte Gymnast. 2, 4, p. 123 sq. ex Antyllo apud Oribasium. Cum videatur vir summus non satis attendisse, non alienum fuerit locum illum huc etiam referre, & interpretari. Sic autem Antyllus, ut e Vaticano Codice laudatur a Mercuriali, *Κόρυκος* (etiam in hoc nomine inter *ω* & *ο* fluctuant libri) *ἐπὶ μὲν τῶν ἀσθενεστέρων ἐπιπίπλῃται κεγχαρμίδων, ἢ ἀλευρῶν, ἐπὶ δὲ τῶν ἰσχυροτέρων, ψάμμου· τὸ δὲ μέγεθος αὐτοῦ πρὸς τὴ δύναμιν καὶ ἡλικίαν συναρμοζέσθω. Κρεμάννυνται ἐν τοῖς γυμνασίοις ἀναθεν ἐξ ὀρεφῆς ἀπέχων τῆς γῆς τοσοῦτον, ὥστε τὸν πυθμένα κατὰ τὸν ὀμφαλὸν εἶναι τοῦ γυμναζομένου· τοῦτον διὰ χειρῶν ἔχοντες ἀμφοτέραις αἰωροῦσι, τὴν μὲν πρώτην ἡσυχῶς, ἔπειτα σφοδρότερον, ὥστε ἐπεμβαίνειν ἀποχωροῦντι αὐτῷ, καὶ πάλιν προσιόντος ὑπείκειν, ἐξωθυμένους ὑπὸ τῆς βίας. τὸ δὲ τελευταῖον ἀφίσιν αὐτὸν ἐξω τῶν χειρῶν ἀπώσαντες, ὥστε ὑποτρέψαντα (leg. ὑποστρέψ.) σφοδρότερον ἐπιπίπτειν σώματι ἐκ τῆς προσελύσεως. τὰ δὲ ὕστατα ἐπιπλεῖστον οἰκίσαντες (videatur leg. ὀκείλαντες vel ὀθίσαντες) αὐτὸν ἀποπέμπουσιν, ὥστε ἐκ τῆς προσόδου, εἰ μὴ σφόδρα προσέχοιτο, (f. προσέχοιτο) ἀποστρέφασθαι, (f. ἀναστρέφασθαι.) Ποτὲ μὲν οὖν ταῖς χειρσὶν ἀντιβαίνουσιν αὐτῷ προσιόντι, ποτὲ δὲ τῷ στέρνῳ, τὰς χεῖρας ἀναπετάσαντες, ἄλλοτε ἀποστρέφοντες κατὰ μετὰφρενον. *Corycius* (saccum, *δύλακον*, diserte interpretantur Hesychius & Suidas) ad usum imbecilliorum, qui eo exerceri volunt, impletur acinis, aut farina; ad usum robustiorum vero arena. Magnitudo illius ad vires & aetatem exercendi accommodetur. Suspenditur vero in Gymnasiis desuper e tecto, ea a solo distantia, ut fundus sacci ad umbilicum exercitandi pertingat. Hunc manibus tenentes utrisque ita suspensum agitant, (hoc significat hic αἰωροῦσι, ex notione τῆς αἰώρας) primo sensim ac molliter, tum vehementius, ut cum abeunte sacco & ipsi una progrediantur, & iterum versus ipsos redeunte vi ipsius repulsi concedant. Denique vero repulsum illum emittunt manibus, ut reversus tanto vehementius accessu suo in corpus irruat. Ultimo quanto possunt impulsu atque impetu illum dimittunt, ut reciproco accessu suo, nisi valde attendant, evertantur. Aliquando quidem manibus occurrunt accedeni, interdum vero pecto-*

re, passis manibus, interdum aversi, tergum obiciunt. GESNER.

ead. l. 6. Μολυβδαίνας χερμαδίου) Virgil. 5 Aeneid. Plur. in Thef. BOURD. Conf. supra Alex. c. 25, μολυβδαίνας — πῆ-
δαί, & videbis, cur neque hic mutare quidquam sim ausus.
REITZ.

ibid. Ἀράγδ' ἡ ἔχον) Τῷ τοῦ ἀράγοντος σχήματι. GUYET.

ead. l. 7. Εἴτα συντριβέντες) Ἀλλήλους διατρίψαντες. Hanc
integram periodum interpretatur Casaubon. ad Athen. cap.
19, lib. 3. BOURD.

ead. l. 10. Τὸ ψυχροβάφες) Τὸ ἐν τῇ ψυχρᾷ πυέλῳ βαπτί-
σθαι. BOURD.

ibid. Δελφίνισαντες) Δίκην δελφίνων κυβιστήσαντες. BOURD.

ead. l. 11. Ἄλλος) Ex W. & Fl. Ante legebatur ἄλλοσε.
SOLAN.

ead. l. 12. Ἐξούμην) Ἐκτενίζουην. Hanc lineam profert & in-
terpretatur Casaub. loco citat. ut & illud sequens οὐ κητίον.
Duae fuerunt apud Graecos usitatissimae tonsurae species,
σκαφίον καὶ κῆπος, de quibus hic loquitur, τὸ μὲν σκαφίον τὸ ἐν
χρῶ, ὃ δὲ κῆπος τὸ πρὸ μετώπου. Scholiast. Aristoph. ad aves
Hesych. Pollux, Suid. BOURD.

in Schol. col. 2. l. 6. Φησὶ) Quia fere ubique sic reperi accen-
tum servatum in hoc verbo, qui poterat abiici, ideo & hic &
alibi in hac Differt. eum intactum reliqui: nam videtur studio
sic scriptum, tum propter finem periodi, altero loco; quam
hic, ut aliquanto maior emphasis tribuatur τῷ dicit, & dicunt,
vel vocant, quam ubi pro incerto illo aiunt, ferunt, ponitur.
REITZ.

Pag. 184. l. 1. Ὅδον τῶ) W. In reliquis ὁδοντῇ. SOLAN.

ibid. Κητίον) Κῆπος seu κητίον tonsurae species. GUYET.
Duplex genus tonsurae hic indicari clarum est. Etiam hoc ap-
paret, qui κητίον tondetur, illi non opus esse pectine, opus es-
se, qui σκαφίον. Iam κῆπον & κῆβον esse simiae genus, notum
est, loca veterum proferente Spanhemio Diff. 5, p. 243. Ita-
que notatur forte tonsura ἐν χρῶ, brevis admodum, qua qui
utuntur, non habent quod pectant: Scaphion forte liberat
frontem, aures, cervicem, crinibus, qui tegere illas partes
possint, cranio autem, quod σκάφη appellatur, pilorum tan-
tum, quod pecti possit, relinquit. Metuo, ne parum accura-
tus, aut certus sit Scholiastes Aristoph. Bourdelotio laudatus,
cuius locus est Ὀρνιθ. 807. GESN.

ead. l. 2. Τὸν κόνον) Τὸν πώγωνα, menti barbam, Hef. GUYET.

ead. l. 3. Ἐθερμοστράγει) Τοὺς δέρμους ἔτραγε. BOURD.

ead. l. 4. Τὸν νῆστιν) Prodigious translatio a gutture ad anum. BOURD. An ieiunium, i. e. humores, qui a ieiunis evomi solent? GUYET.

ead. l. 5. Ἐμυστίλατο) Ἐμυστίλατο legendum videtur a μυστιάομαι. GUYET. Aristoph. Plut. v. 627 μεμιστυλημένοι habet, i & υ in verso ordine, quam apud Nostrum, collocato. Ubi vid. Scholiast. μιστύλη, ὁ κοῖλος ἄρτος καλεῖται &c. Sed & vid. nott. Spanhem. qui ibi multus est in tradendo μιστύλην & μυστίλην a Scholiaste confusa; cum posterius sit *panis cavatus*, secundum Pollucem &c. prius vero *carnium minuta dissectio*: dein vero fatetur, utrovis more idem posse significari Atticis, μιστύλη, μιστύλλη, & μυστίλη & μιστυλλᾶν scribi ac μυστιλᾶσθαι. Kusterus autem similiter docet, promiscue scribi μιστυλᾶσθαι & μιστυλλᾶσθαι. Sed μεμυστιλημένοι etiam in Aristophane legit Suidas: quare in Luciano nihil mutem. Cumque Hesych. μιστύλλειν & μιστύλαι afferens interpretetur *τεμεῖν, κόψαι, μερίσαι, εἰς μικρὰ διελεῖν κρέα*, non dubitem, si vera est scriptura apud Lucianum, etiam μυστίλειν simplex aequè rectum esse, ac μυστιλᾶσθαι contrarium, adeoque non opus esse accentum cum Guyeto mutare. REITZ.

ibid. Τοῦ ἰχθυοῦ ζῶμου) Vel muria, vel garo: utrumque enim e liquore piscium; vide Scalig. ad Aufon. BOURD.

ibid. Φαυλίας) Τὰς ἐλαίας λευκάς. Plin. Cels. Varr. de Re rustic. BOURD.

ead. l. 6. Ἐρόρει τῶν κριθῶν) Sic apud Aristoph. Vesp. τὴν φακὴν ῥοφήσομαι. BOURD.

ibid. Τῶν κριθῶν) Porionem ex hordeo. GUYET.

ead. l. 7. Ἐκειντο δὲ καὶ ὀκλαδίας) De quibus in Lapith. & in Cynic. Ὀκλαδίας, δίφροι, sive chiramaxium, sive sella gestatoria. Nam ὀκλαδίας, δίφρος ταπεινὸς ἐν οἱ ἀκόλουθοι φέρονται τοῖς εἰς τὰς ἀγορὰς ἐξιούσι πλουσίοις, καὶ ποτὶνται τοῦτομα παρὰ τὸ ὀκλᾶσθαι, ut vult Hesych. Galli vocant *chaise brisée*, δίφρος συγκεκλασμένος, καὶ ποτὶ μὲν ἐντεινόμενος, ποτὶ δὲ συστελλόμενος, Scholiast. Aristophan. ad Equit. De hac sella gestatoria L. Senec. c. 12 de Brevit. vitae. Martial. Epig. 17, lib. 12. Sueton. Nero. c. 26. Vitell. c. 16. Huius usum ulterius prosequi non est otii. BOURD.

ibid. Ἀσκάνται) Εὐτελεῖς κράββατοι. Interpres Aristophan. σκήμποδα vertit. BOURD.

ead. l. 8. Δεῖπνον ἢ ἀπὸ συμφορῶν) Dico ad illud Petronii; Nos ut ad tam viles accessimus cibos. BOURD.

ibid. Ἀπὸ συμφορῶν) I. e. συμβολῶν. GUYET. Quas hic συμφορὰς dicit Lexiphanes, alii vocant συμβολάς. Notae sunt antiquorum συμβολαί. Ceterum turpiter in Scholiastae ad hunc locum verbis legitur, Συμφορῶν δὲ διαπαίζων εἶπε τὸν οὐρανὸν, pro ἔρανον; quod per se planum ac perspicuum est. IENS. Iocus hinc petitur, quod trito sensu *miseria* hac voce significatur, ex qua tristis sane coena conficitur. SOLAN. Συμφορὰν, quae calamitatem significat, posuit pro συμβολῇ collatione, ex etymo scilicet. Hinc primum erat emendare Scholion, & legere, συμφορῶν δὲ διαπαίζων εἶπεν τὸν ἔρανον, vel τῶν ἐράνων τὸν οὐρανὸν quidem nihili est. Sed piget observare talia, quae occupata merito suspicor a viris doctis, quorum norata una eduntur. GESN. Συμφορῶν) Et sic ex Mf. iam correxi. REITZ. *ead.* l. 9. Ὑεῖα) Πόδες χοίρειοι. BOURD.

ibid. Σχελίδες) Idem quod σκελίδες, pernae, jambons. GUYET.

ibid. Ἡτριάα) Copiose Isaac. Casaubon. ad Athen. cap. 16, lib. 3 Animad. BOURD. *Sumen*, abdominis partes. Ἡτρίδια, τεμάχη Comicis. Pollux. GUYET. Ἡτριάα) Sic & Athen. III, c. 16, p. 96 D. emendante hinc Casaubono. Reperitur autem etiam apud Aristoph. in Thesmoph. Partem suillorum intestinorum Ἡτριάα vocabant. Casaub. SOLAN.

ead. l. 10. Τοκάδας ὕδς) Vid. Athen. 101 A. Et Casaubon. not. SOLAN.

ibid. Ἐμβρυοδόχον) *Sumen* (immo *vulva*) foetaeque abdomina porcae. Martial. GUYET.

ibid. Λοβός ἐκ ταγήνου) Vel, ut in aliis, ἐκ τυγάνου. Nam idem esse volunt Grammatici, ut interpr. Aristoph. ad Equit. Hefych. Poll. Videtur autem λοβός ἐκ ταγήνου (sic enim Conviv. c. 38) condimentum aliquod hepatis fuisse, de quo Suid. & Poll. Conficiebatur ex melle, sesamo, & caseo. Legend. Hefych. Sed fortean Luciani stilo fuit λοπάς, de qua dictione copiose auctores, quos nuper citavi. BOURD. Λοβός, *du foie cuit*. GUYET.

in Schol. col. 1. l. 10. Διχηλαὶ ὕεαι) Reliqui hoc, etsi ab textu Luciani discrepat, quia dedita opera sic ab Scholiasta potuit scriptum esse: verum quod ὕεαι spir. leni editum esset, id tamen mutavi. Suidae ed. *Hag.* accentus prioris quoque aliter positus: legitur enim διχηλαὶ ζῶα. βοῦς. ἔλαφος &c. REITZ.

ibid. l. 11. Ἐδωδιμα) Ἐδωδὴν V. Πρὸς ἔδωδὴν M. Sed vulgata melior. Suid. ἔδωδὴ. βρώσις. ἔδωδιμον. βρωσίμον. Sed in Suida ἔδωδιμον, βρώσιμον, rescribendum existimo. REITZ.

Pag. 185. l. 1. Ταγήνου) Ita omnes impressi & M. Sic in Συμπ. cap. 38, ἰχθύς ἐκ ταγήνου. Sed ibi Coll. G. τηγάνου. SOLAN.

ibid. Μυττωτός) Quid sit, docet Scaliger ad Moretum, sed κυρίως μυττωτός ἐστὶ ἐκ σκοροδίων. BOURD. *Moretum.* GUYET.

ibid. Ἀβυρτάκη) Casaubon. ad Athen. cap. 35, lib. 3, tangit aliam huius vocis interpretationem. Est enim hic ἀβυρτάκη βρώμα βαρβαρικὸν ἐσκευασμένον ἐκ καρδάμων, καὶ πράσον & aliis oleribus, unde apud Hesych. ἀβυρτακοποις, ὁ τρίμματα καὶ ἐμβάμματα κατασκευάζων. BOURD. Hesych. ἀβυρτοκοποῦ. τοῦ τρίμματα καὶ ἐμβάμματα κατασκευάζοντος. GUYET.

ead. l. 2. Καρυκκίαι) Aliis καρυκκίαι, quod idem est. Intel- ligit autem ἀρτύματα καὶ τραγήματα πολυτελή. BOURD.

ibid. Θρυμματίδες) Sic nominare solent omne genus dū- ciariorum ἢ ἀπὸ τοῦ θρύου, ἢ ἀπὸ τοῦ τρίβεσθαι, Hesych. Ef- fertur autem haec dictio vel per ι, vel per υ, ut paret apud eundem Grammaticum, v. ἐνθριμματίς. BOURD. Placentae ge- nus: aliis *intritum.* GUYET.

ibid. Θρία) Quidam simpliciter per θρίας intelligunt φύλλα συκῆς, sed ibi capiendum est pro omni altili, quod vel συκῆς ἢ ἀμπέλου foliis involvitur, hoc autem vocabant ἐπιλάμπτεν. Leg. Casaub. ad Athen. c. 24, lib. 3. BOURD.

ibid. Μελιττοῦται) Πάστυλοι, μάζαι μέλιτι δεδευμέναι, quae & μελιτώσσαι. BOURD.

ead. l. 3. Ὑποβρυχίων τὰ σελάχια) Vocant σελάχια ὅσα ἄ- ποδα. Hesych. Suid. Poll. Casaub. BOURD.

ibid. Σελάχια) Piscium genus cartilaginosum a σελάω, σελάχω, σέλαχος, σελάχιον· quod nocte luceant. σέλας. GUYET. Σελάχια piscium genus cartilaginosum. Galenus in expositione vocum Hippocratis: σελάχεσιν. οὕτως καλεῖται ὅσα λεπίδας οὐκ ἔχει, καὶ ζωοτακεῖ. Sic autem appellatur ἀπὸ τοῦ σέλας· quod eius cutis noctu luceat. Σελάω, σελάχω. σέ- λαχος, σελάχιον. Galenus de alimentis Lib. III: Τραχὺ δὲ καὶ λαμπρὸν ἐν τῇ νυκτὶ τὸ δέρμα τῶν τοιούτων ἐστὶ ζῶον (σελα- χίων). Plinius ait, huius vocis auctorem esse Aristotelem: quod falsum est, cum ea usus fuerit Hippocrates, ut ad Ari- stotelem Iul. Caes. Scaliger observavit. Verba Plinii sunt L. IX, c. 24, *Selache appellavit Aristoteles primus.* Occurrit autem haec vox apud Hippocrat. lib. 2 de morbis, & lib. 1 & 2 de fe- mine. MENAG.

ead. l. 4. Τεμάχην) Κόμματα dernes. BOURD.

ibid. Ἐκ σαργάνης) Σαργάνας δασμοὶ καὶ πλέγματα γυμ-

τῶδῃ, καὶ κοπαῖδες, αἱ ἀπὸ τῆς κοπαίδος λίμνης ἐγγέλεις.
De quibus Scholiast. Aristoph. Acharn. & Hesych. BOURD.

ead. l. 6. Ἀφῶδός) An senex? GUYET.

ibid. Παράσιτος) An altilis, domi enutritus in piscina? Placet. GUYET. Vertebatur tam in Paris. quam Salmur. *Piscis parafitus*, cum vertendum fuisset *obsonium*, ut me monuit frater optimus G. O. Reitz. REITZ.

ibid. Οἶν ὄλον ἰπνοκαῖ) Ἐν κλιβάνῳ ὑπτηθέντα. BOURD.

ead. l. 7. Δειπογνώμονος) Qui ne marque plus. GUYET.

ead. l. 9. Τόγεια) An radices, tubera terrae? GUYET.

ead. l. 11. Ἀγλευκῆς) Ἀνδής. BOURD.

ibid. Ποτήρια) Leg. interpr. Petron. ad illud *cecidit mensa cum argento*. Casaub. ad Athen. c. 2, lib. 11. BOURD.

Pag. 186. l. 1. Τῆς δελφινίδος τραπέζης) Τῆς πόδας ἐχούσης εἰς τύπον δελφίνος ἐξεργασμένου. Quae Delphica vocabatur, de qua Wower. ad Petron. locum cit. BOURD. An Δελφιδος τραπ. i. e. Delphicae mensae, seu Delphicae ἑλλειπτικῶς. Martial. gloss. VI. GUYET. *Mensam poculorum* Servius vocat. Casaub. Animadv. in Athen. VORST.

ibid. Ὁ κρυψιμέτωπος) Κρύπτων τὸ μέτωπον τοῦ πίνοντος. BOURD.

ead. l. 2. Καὶ τρυήλης) Ἀ τρύω, cavo, unde trua & trulla pro truula, trula: τρυήλης, ut a ξύα ξυήλη, i. e. *radula*. Τρυήλης poculi genus videtur. An idem, quod trulla? α τρύω, τρύπω, τρύπη, seu τρύπα, τρυπῶ &c. GUYET.

ead. l. 3. Κέρκον) Leg. Hesych. BOURD.

ibid. Βομβυλίδος) Στρογγύλος, ut interpretatur Schol. Aristoph. ad Vespas. BOURD. In Excerptis a Casaubon. editis Animadv. in Athen. pag. 784: *Ἐπικλείων Ῥοδιακὸν, οὗ περὶ τῆς ιδέας Σωκράτης φησὶν, οἱ μὲν ἐκ φιάλης πίνοντες, ὅσον δέλουσι, τάχιστ' ἀπαλλαγῇσονται. οἱ δὲ ἐκ βομβυλίου μετὰ μικρὸν στάζοντες. ἔστι δὲ καὶ ζῶν τι*. SOLAN.

ibid. Γηγενῆ) Ὁστρακινά. BOURD.

ead. l. 4. Θηρικλῆς ὥπτα) Interpretatur hunc locum vir cl. Casaub. ad Athen. c. 6, lib. 11. BOURD. *Θηρικλέους τέκνον, κύλιξ*. Citat hoc dictum Athen. quem vide & Erasmi. in Adag. *Θηρικλέους φίλος*. VORST. Athen. XI, 470 E. Et in eum locum Casaub. Thericlem alii *τορνευτήν*, alii *figulum* faciunt. Consule etiam Bentleii Dissert. de Phalar. Epist. quam Anglicο idiomate edidit. SOLAN.

ibid. Εὐρυχαδῆ) Πλατέα. BOURD.

ead. l. 6. Ἀνεμοφῶρ.) Ἐλαφρότατα διὰ λεπτότητα. BOURD.

ibid. Κυμβία) Στρογγύλα καὶ βαθέα. BOURD.

Pag. 187. l. 1. Φιαλίδες) Στρογγύλα καὶ ἀβαθῆ. BOURD.

ibid. Ποτήρια γραμματικὰ) Γράμματα ἔχοντα. Plaut. Rud. BOURD. Eadem, quae ad βομβυλίδος, Excerpta. Γραμματικὸν ἄκρωμα, τὸ γράμματα ἔχον ἐγκεχαραγμένα. Ἀλεξίς. τὴν ὅφιν εἶπω τοῦ ποτηρίου γέ σου Πρώτιστον· ἦν γὰρ στρογγύλον, μικρὸν πάνυ, Παλαιόν, ὅτα συντεθλασμένον σφόδρα, ἔχον κύκλω τε γράμματα. Quidquid erat literis inscriptum, Graeci γραμματικὸν, Latini *litteratum* dixerunt. Sic Plautus, *frons litterata*; & in Rud. de urna, *nam haec litterata est, ab se cantat cuius fiet*. Casaub. ad Athen. XI; apud quem etiam existat ποτηριον γραμματικόν, p. 466 E. F. SOLAN.

ead. l. 2. Κυλίκιον) Δοχεῖον. BOURD. Alias κυλικεῖον. Sed ludit in ambiguo. GUYET. Non dubito, legendum esse κυλικεῖον εἰρηται γὰρ οὕτως ἡ τῶν ποτηρίων σκευοθήκη, Athen. XI, 2, p. 460 E. ubi multis auctoritatibus demonstratur. ποτηριολήπτης. GESN. Κυλικεῖον) Non dubitavi sic edere pro vulgato κυλίκιον, invitis libris: non modo admonitu Solani, qui in *Iunt.* εἰον superscripserat, pristino accentu acuto per errorem calami servato; sed & quia res ipsa clamat. Et recte quoque κυλικεῖον ex testimoniis Athen. XI, pag. 460, contra Casaub. adstruit L. C. Valkenaer, in Animadv. ad Ammonium Grammat. pag. 2. REITZ.

ibid. Ἰππολέβης) De quo Flor. Christ. ad Vesp. Interpretes Macrobiani de Miliario. BOURD. Pompeiano tribuitur apud Athenaeum 98 C. D. SOLAN.

ead. l. 3. Ἐπέτρεπε) Ἀναρρίπιζε. ἀνέπεμπε. BOURD.

ead. l. 4. Ἀκροθώρακες) Μέσον πῶς μεθύοντες. BOURD.

ibid. Κακχαρίδι) Ἐντρίμματι μυρώδει. BOURD. Puto legendum βακχαρίδι. Dioscor. 3, 51, βακχαρίς βοτάνη ἐστὶ σαμνάδης, εὐώδης, καὶ στεφανωματικῇ. Apparet igitur ad unguenta potuisse adhiberi. GESN.

ead. l. 5. Εἰσεκύλισέ τις) Lego εἰσεκύκλησεν, i. e. tanquam machinam rotis advexit, introduxit. GUYET.

ibid. Ποδοκτύπην) Τύμπανον. BOURD. Saltatricem. GUYET.

ibid. Τριγωνίστριαν) Ὅργανον μουσικόν, οὕτω ἀπὸ τοῦ σχήματος καλούμενον. Leg. Hesych. verb. τρίγωνον. BOURD. Τρίγωνον instrumentum musicum, unde τριγωνίζω, τριγωνιστής, & τριγωνίστρια, ut κιθαρίστρια. GUYET.

ead. l. 6. Ἐπὶ τὴν κατήλιφα) Κλίμακα, ἱκρίωμα. Hesych. Poll. BOURD. Κατήλιφα, tabulatum, ἱκρίωμα exponit Hesych. GUYET.

ibid. Ἀναβρίγῃ σάμενος) Ἀνελθών. BOURD.

ead. l. 7. Ἐπιφόρημα) Ἐπιφορήματα *bellaria*, παρὰ τὸ ἐπιφέρεισθαι τοῖς ὅψοις. Athen. Pollux. GUYET.

ibid. Ὁ δὲ ληκίνδα ἔπαιζεν) Παρὰ τὸ ληκεῖν, ἢ ληκῶν, κροτεῖν, βοᾶν, πρὸς ὧδ' ἢν ὀρχεῖσθαι. BOURD. Ληκίνδα ἔπαιζε, i. e. ὠρχεῖτο. Hefych. ληκῶν, τὸ πρὸς ὧδ' ἢν ὀρχεῖσθαι. An ad digitorum digitum saltare? Non displicet. GUYET.

ead. l. 8. Ἐρρίκνουτο σὺν γέλωτι τὴν ὀσφύν) Diceret Petron: *visu latera commovebat*. Lego enim ἔρρικνουτο. Ῥικνουσθαι, *insultando lumbos agitare*: inde ῥικνός, de quo Grammatici. BOURD. Ἐρρίκρουτο) An ἔρρικνουτο; Placet. GUYET. In marg. A. i IV. erat, ἔρικνουτο, vid. Suid. Ego quoque sic legendum arbitror. At quia dedita opera barbarizat, vulgatam alius non mutarit: sed cui ipsum ἔρρικνουτο non satis barbarum, alterum praeferat, ubi volet. REITZ.

ead. l. 11. Ὁ κατὰ νώτου) An inuistis in dorso notis, *μαστιγίας, flagris*? GUYET.

ibid. Πικίλος) Non notassem I. πικίλος habere, nisi ut monerem, idem vitium in Codd. saepe occurrere, ab corrupta distantium pronuntiatione ortum, qui ψιλοὶ proferunt ψιλί. REITZ.

ibid. Ὀκατάξις) Id est, ὁ ὠτοθλαδίας, *παγκρατιαστής*. GUYET. Corrige, ὠτοκάταξις, & vid. nos ad Laërt. in Lycone, pag. 208. (I. ed. p. 128 B. C.) MENAG. iam probaveram Menagianam emendationem, qui ad Diog. Laërt. 5, 67, multis rebus firmat ὠτοκάταξιν, hominem, cui in certamine gymnico fractae essent aures atque contritae. Cum vero postea Eudemus ita morae suae rationem reddat, ut videatur in culina operam dedisse Damasiae athletae, potius est, ut credam, ad normam quasi illius confectum & eadem percussum moneata, forte per ludum, deinde ea cacozele scriptore usurpatum, ὠκατάξις, non illepidum, si in loco ponatur, coqui epitheton. GESN.

Pag. 188. l. 1. Λεῖρον) Intelligit *γυναικεῖον ὄρμον*, παρὰ τὸ ἡδὺ εἶναι, ut quibúsdam visum est. BOURD. Ληρόν τινα lego. Hefych. Ληροὶ τὰ περὶ τοῖς γυναικεῖοις χιτῶσι κεχρυσώμενα. GUYET.

ibid. Ἑλλάβια) Ἐνώτια, quidam τὰ ἀνθη. Interpretantur de his Scholiast. Aristoph. & Pollux. BOURD.

ead. l. 2. Πέδας) Χειροπέλλα. BOURD.

ead. l. 3. Ἐπιδείπνιος) *Ad nepotia* vertitur. Verte, post coenam. GUYET.

ead. l. 4. Ἀδικος ἡ ἡμέρα) Ἡ μὴ ἔχουσα λόγον δίκανικόν, cum iustitium est. BOURD. Pompeiano tribuitur apud Athen. l. c. SOLAN.

ead. l. 5. Ἐχεγλωττίας) In qua linguis dantur feriae, τὴν ἀργὴν ποιοῦσαν τὴν γλώτταν. BOURD.

ead. l. 6. Ἡμερολέγον ὥς) Ἡμερολέγον legendum videtur, vel ἡμερολεγον. Sed prius placet. Το ὥς abundare videtur. GUYET.

ibid. Ὑδρονομεῖσθαι) Πρὸς ὕδωρ νεμόμενον τὸ μέτρον τῶν λέξεων. Quod patroni dicerent ad clepsydram, nota res. BOURD.

ead. l. 7. Ὅπτως) Ὅπτως affus, & visibilis. Iocus in ambiguo. GUYET. Idem, sed iocose, apud Athen. 388 B. C. SOLAN.

ibid. Ἀχρηστα) Καινά. οἷς οὐδὲις ἐχρήσατο. BOURD. Nova, quibus nondum usi sumus. GUYET. Hunc soloecismum Athenaeus Ulpiano tribuit (97 E.) Et Pompeiano 98 A. SOLAN.

ead. l. 8. Εὐήτρια) Inepte etiam εὐήτρια appellat calceamenta. Est enim textrinae vocabulum, & vesti subtili ac bene textae convenit. Plato in Polit. λέγον καὶ τὸ λεγόμενον εὐήτριον ὑφασμα ξυνάγοντα ἐξ αὐτῶν. Strabo L. XV, τὰς εὐηθρίους ὑφαίνεσθαι σινδόνας. Hic fatuus εὐ — ὕ — elegantes calceos significans dixit &c. Casaub. ad Athen. 188. SOLAN.

ibid. Ἀφόρητα) Μήπω φορηθέντα. BOURD.

ibid. Ἐξέφρησα) Et ineptum & βλάσφημον (lege δύσφημον) est pro exii, ἐξέφρησα, quod valet ἐξέρρησα, in perniciem abi. Casaub. *ibid.* SOLAN.

ead. l. 10. Ἀρρητοποιῖς) Τοῖς τῶν μυστηρίων τελέταις. De quibus locus alius dicendi. BOURD.

ead. l. 11. Ἀγδὴν) Τάκτικος. Vox Cretenfis, de qua vide interpret. 12 tabul. BOURD. Obtorto collo, *par les epaules*. GUYET.

ibid. Ὠνόμαζεν αὐτοὺς) Unice huc facit locus Eunapii in Maximo p. 86 extr. Τοῦ δὲ ἱεροφάντου κατ' ἐκείνον τὸν χρόνον ὅστις ἦν τοῦνομα, οὐ μοι δέμις λέγειν ἐτέλει γὰρ τὸν ταῦτα γράφοντα. GESN.

in Schol. col. 1. l. 6. Ὀμπρος) Iliad. Γ, 152. SOLAN.

Pag. 189. l. 2. Ἐκάλει δ' οὖν με τοῦνομα) Loco non suo hic comparent haec verba; sed ubi reponenda, mihi nondum constat: nec tanti hoc opusculum duco, ut diutius ei immorari libeat. SOLAN.

ead. l. 3. Σχειραφείοις) Τοῖς κυβευτήρισις, διὰ τὸ ἐν σκίρῃ τὴν διατριβὴν ἔχειν. BOURD. Hefych. Σχειράφιον τὸ κυβευτήριον &c. GUYET.

ibid. Ἐγκαψικίδαλος) Κίδαλον, κρήμνον. Hefych. GUYET.

ead. l. 4. Αὐτοληκίθων) Vid. Brod. 549, & Harpocr. (confusum potest P. Colvius ad L. 2 Floridorum Apuleii, ubi hanc vocem copiose explicat) I. Clericus ad fragm. Menand. pag. 75 C. SOLAN.

ibid. Αὐτοκαβάδων) Simpliciter αὐτοκάβαλα dicunt Grammatici αὐτοσχέδια, καὶ ποιήματα εὐτελῆ. BOURD. Αὐτοκάβαλον αλευρον, τὸ ὡς ἐτυχὲ φυράθην, unde αὐτοκάβαλον σκάφος τὸ αὐτοσχέδιον. Suidas. GUYET.

ibid. Ἐνδρομίδας) De his calceis Hefych. Tertull. BOURD. Ἐνδρομίδας calceus cursorius, cursoribus aptus. GUYET. Ἐνδρομίδας — βαυκίδας) Cum sint plurima loca, quae confirmant Hemsterhusianam sententiam, de non notato sub Lexiphanis persona Polluce: tum hic etiam apparet, reprehendi quemvis alium, forte non unum, κακόζηλον. Diserte enim Pollux 7, 93, αἱ ἐνδρομίδες ἴδιον τῆς Ἀρτέμιδος τὸ ὑπόδημα, ac f. 94, αἱ δὲ βαυκίδες πολυτελεῖς ἦν ὑπόδημα. Sed poenitet, ut dixi, annotare talia. GESN.

ead. l. 5. Βαυκίδας) Baucides calceamenti genus crocei coloris, ut scribit Pollux. Hefych. vult βαυκίδας ὑπόδημα γυναικίον πολυτελεῖς. Erant etiam albae baucides apud effeminatos. Leg. Casaub. ad Athen. c. 4, lib. 4. BOURD.

ibid. Ἀμφιμάσχαλον) Ἰμάτιον. BOURD. Ἀμφιμάσχαλος χιτὼν, & ἑλλειπτικῶς, ἀμφιμάσχαλος, i. e. tunica utrinque manuleata. Ingenuorum vestis; cui opponitur ἐτερομάσχαλος, servorum indumentum. GUYET.

ead. l. 6. Ἀμνηγένη) Κατά τινα τρόπον. De hac voce consule Grammaticos. BOURD.

ibid. Λάξπατήσας) Θαρσαλίως ἐκδύς. Ut apud Homer. λάξ ποδὶ κινήσας. BOURD. Gaignant au pied. GUYET.

ead. l. 7. Καὶ μὴν ὁ τέως αὐλούμενος ἤδη ἔμπεδος ἐστίν) Micyllus, at vero ille, qui antea inter tibias & cantores perstrepebat, iam immobilis ac tacitus est. Benedictus quoque non alio sensu, qui antea tibiae cantu recreabatur, tanquam qui vinculus sit, nequeat recreari tibiae cantu, cum tamen cantet vinculus quoque compede fossor. Itaque Bourdelotius notat esse λόγους βαλλόμενος, quem sensum profecto ex praecedentibus affirmare omnino nequeas; neque id est contrarium antithetum sequentis ἔμπεδος, quod requiri videtur. Commodissime id expedivit pater, dum adscripsit, se correxisse ἀλώμενος, hactenus vagans. GRON.

ibid. Τέως αὐλούμενος) Λόγους βαλλόμενος. BOURD. Verti, quasi legeretur ἀλλόμενος saltans, exultans lascive, ut respon-

deat illi *λαξ πατήσας*. Si quis *αυλούμενος* melius intelligat; libenter, festinatum a me esse, confitebor. GESN.

ead. l. 8. Ἐμπέδος) Δεσμῶτο. BOURD. Ἐν ταῖς πέδαις. GUYET.

ead. l. 9. Ἀτιμαγελοῦντι) Ἐξυβρίζοντι. Ἀτιμαγέλος dicitur taurus, ὃ τῆς ἀγέλης ἐξοιστρῶν, qui etiam dicitur ἀτιμαγέλας, Grammatici: per καρπώδεσμα & περιδέραιον intelligit χειρῶδεσμα & τραχηλόδεσμον. BOURD. Ἀτιμαγελοῦντι κυρίως est solitario, a grege separato. Theocr. Hic εἰρωνικῶς positum est pro incarcerato, vincto. GUYET.

ibid. Καρπώδεσμα) Lege καρπώδεσμα. GUYET.

Pag. 190. l. 3. Ἡ δ' ὅς) Pro ἔφη recte se habet, adeoque frustra esse emendationem s. variationem marginis *Ald.* ex exemplis tribus quatorve; his cap. 9, 10, & plus viginti aliis eodem hoc Lexiph. occurrentibus, patet. Conf. saltem cap. 2 & 3. REITZ.

ibid. Το ἀκροκνεφές) Τὸν ὄρθρον. BOURD.

ead. l. 4. Δαμασίως) Meminit huius athletae Νεκρ. Δ. X; bis. SOLAN.

ead. l. 5. Πολυνίκης) Πολλὰ νικήσας. BOURD.

ead. l. 6. Οἶσθα τὸν χαλκοῦν) Nosti hominem, qui aeruus stat in foro. GUYET. Recte Guyetus: nam & sic Alciph. I, Ep. 30 & χρυσοῦν σε στήσαιμεν, ut alia similia omittam. REITZ.

ibid. Τὰ μὲν πιττῶν, τὰ δὲ εὐών) Παραμιμῶδες videtur. GUYET. Πυττῶν quid sit, nescio an aliquis doceat: *πιττῶν* *picans*, quod alii habent, nondum reperio, qui huc faciat. Eudemus *δοκάταξις*, quasi tu dicas *ovifraCTOR*, coquus videtur, vocatus summo mane ad nuptiales epulas parandas. *Εὐών*, quod apud Homerum *torrere* est, *adurere*, pilos v. g. suis *μασῆται*, forte hoc ipso intellectu hic capitur, forte quidam ea tempestate pro culinae altero opere *assare* posuerunt, cui *πίσσαν*, *πέππων*, *πέππων*, *coquens*, cognatum significatione est, & a *πισσῶν* vel *πυσσῶν* non nisi apice uno alteroque abhorret. Id igitur interea securus sum. Si tamen utrumque participium, *πιττῶν* & *εὐών* ad infamem prope artem dropacistarum & *glabratorum*, pice & *psilothris* mollium hominum quidquid usquam pilorum est evellentium, referre malis, ipsa verba non repugnant; sed non video, qui *δοκάταξις*, aut etiam *ἀτοκάταξις* huc convenire possit. GESN. An ludit? ut Aristoph. Plut. 1094, *Ἰκαρὸν γὰρ αὐτὴν πρότερον ὑπεπίττον χρῆνον, σῆς δὲν ἀντὶ τοῦ ὀλεῖν*. Non credo, nec intelligo. REITZ.

ead. l. 9. Διέκοψε τὴν ἑορτήν) A troublé la fête. BOURD.

ead. l. 11. Θεοεχθία σχεθεῖς) Ὑπὸ θεῶν ἐχθραθεῖς. BOURD.

ead. l. 13. Ἐμβροχῆς) Ἀβρόχος ἐμβροχῇ ductum est. GUYET.

ibid. Ὀκλαῖ) Homeric dictio, de qua Eustathius & ceteri Grammatici, ἐπὶ γόνυ καμψθεῖς. BOURD.

ead. l. 14. Βαυκαλῶν) Διαβρέχων ἢ βοῇ καλῶν. Quales fere sunt; quae pueris occinuntur, naeniae. BOURD. Βαυκός, ἡδύς. βαύκαλος idem. Βαυκαλῶν est κατακοιμίζειν, μετ' ὧδ' κοιμίζειν. GUYET. Leop. p. 129. SOLAN.

ead. l. 15. Διακωδωνίζων) Metaphora ducta ab equis, quos explorabant tympano εἰ λοφούδεις εἶεν, ἢ εἰ δόρυβον ὑπομένειν δύναται, μήπως ἐν πολέμῳ εἰς κίνδυνον ὑπ' αὐτῶν ἐμβληθεῖεν, ut patet apud Scholiaf. Aristophan. ad Ranas, qui alias etiam huius vocis metaphoras exponit. Alii simpliciter διακωδωνίζειν dicunt esse ἀντὶ τοῦ συστρέφειν. BOURD. Κώδων tintinnabulum, latius tubae orificium, a parte totum, ipsa tuba, κωδωνίζω, tubae sono exploro; unde ἀκωδωνιστος, qui exploratus non est. Διακωδωνίζω idem. Pollux. GUYET.

ead. l. 17. Ἀκρα) Ἀκρα ἐλλειπτικῶς pro ἀκρὰ πλευρὰ fortasse. GUYET.

ibid. Διεπίσσα) Hac voce interpretatur illud praecedens συγχῆς τὴν φάρυγγα. Attamen pro διεπίσσα in Mss. Cod. reperitur διόσσα, quae est praecedentis vocis interpretatio. BOURD.

Pag. 191. l. 1. Λακκοσχεῖν) Λακκόπρωκτον, λακκοκαταπύγωνα. De qua voce Aristoph. Athen. Lege Hesych. verb. λακκοσπέδα. BOURD.

ead. l. 2. Μύρτων) Turpem illum & mollem: sic enim ἐκάλουν τοὺς μαλακοὺς καὶ αἰσχροὺς nominabant enim μύρτον τὸ γυναικεῖον αἰδοῖον, ut patet ap. Schol. Aristoph. Lysistr. BOURD.

ibid. Σχινότρωκταν) Τὴν σχίνον ἐσθίοντα, πρὸς εὐωδίαν τοῦ στόματος. Sic quidam Grammatici: aliter tamen Hesychius, qui vult schinum hac ratione comedi solitum, ut dentes candefierent: εἰώθασι τὴν σχίνον τρώγειν οἱ καλλωπιζόμενοι, ὥστε τοῦ λευκαίνειν τοὺς ὀδόντας. Utuntur adhuc nobiles Hispani. BOURD. Lentisco dentes purgantem, i. e. otiosum. GUYET.

ibid. Ἀναφλῶντα) Anceps & varium de hac voce inter Grammaticos certamen: quidam enim interpretantur στῆν, ἢ μαλάττειν, ut Hesychius & Scholiaf. Aristoph. ad Ranas; alii ἀναφλῶντα dicunt esse γυμνοῦντα τὸ αἰδοῖον αἰσχροῶς ut Alcidas ille Cynicus p. 1044, καὶ ἅμα παρεγύμνου ἑαυτὸν μάλλον, ἄχρι πρὸς τὸ αἰσχιστον. Sic apud Theophrastum Charact. περίβδελυρ. Ὑπαντήσας γυναῖξιν ἐλευθέραις ἀνασυράμενος δεῖξαι τὸ αἰδοῖον. Alii ἀναφλῶν interpretantur χεῖρος

τριβεῖν τὸ αἰδοῖον, quam significationem secutus est Iac. Miccyll. interpres. BOURD.

ead. l. 3. Βλιμάζοντα) Simpliciter Aristophanes, ex quo Hesy chius interpretatur βλιμάζοντα, θλίβοντα, ὑβρίζοντα, unde βλίμη προσηλακισμὸς, ὕβρις. Aliter tamen Didymus, aliter Suidas. Suidae posterior interpretatio, qui vult βλιμάζειν, τὸ τοῦ ὑπογαστρίου καὶ τοῦ στήθους ἀπτεσθαι, ὥσπερ ἐκρίουν οἱ τὰς ὀρνίθας ἀνούμενοι. BOURD.

ibid. Πεώδη) Mss. παιώδη. BOURD.

ibid. Πόσθονα) Etiam de hac voce dubitant Grammatici: quidam enim simpliciter *puerum* interpretantur, aliud alii, quos vide apud doctissimum Christian. explicatione huius vocis, & vocis φωλὸς ad Aristoph. pacem, Scalig. in Priap. BOURD.

ibid. Μιν ἐῶν) Ἀν ναὶ μὴν οὖν, ἐκείνος &c. Locus depravatus videtur. GUYET. Corruptus haud dubie locus; sed quem aliis manibus tractandum relinquo, meas huiusmodi sordibus non contaminaturus. SOLAN. Non intelligo illud μιν ἐῶν. Retinui Miccylli interpretationem, & nolo in hoc & similibus locis nimium sapere vel docere. GESN.

ead. l. 4. Λεκαλέες) Λεκαλήφίλος, patinarius, ut Vitell. apud Suet. BOURD.

ead. l. 5. Ἀρτεμις γὰρ ἐστὶν αὐτοῖς ἐν μέσῃ τῇ αὐλῇ, Σκοπάδειον ἔργον) Attende, lector, quam sint haec immixta, dum nulla editio has voces exhibet velut parenthesin & notis eius inclusas, quod prorsus faciendum est, ut fecit paterna manus. GRON.

ead. l. 6. Σκοπάδειον) Τοῦ Σκόπου ἔργον τοῦ ἀγαλματοποιοῦ. De quo Plin. BOURD. Τοῦ Σκόπα. GUYET. *Scopas* insignis marmoris scalpendi artifex, unus ex iis, qui Mausoleum caelaverunt; de quo Horat. Carm. III, 8. SOLAN.

ead. l. 9. Ἐπένευσεν) Erant tum satis humanae statuae, quas facile exorares, ut annuerent vel arriderent adeo. Eunapius in Maximo p. 85, post quasdam caerimonias in Hecates templo, quae & ipsa Diana est, quod notum, τὸ μὲν πρῶτον ἐμειδία τὸ ἀγαλμα, εἴτε (s. εἴτα) καὶ γέλως ἦν τὸ φαινόμενον. De Ammonis & aliis oraculis nutu constantibus congeffit plura Ant. van Dalen pag. 210 sq. Et notum est, quid passim obiciatur recentioribus imaginum cultoribus. GESN.

ibid. Καὶ σῶς) *Et voti compos.* GUYET.

ead. l. 13. Πίνωμεν) Sic emendavimus pro πίνομεν. SOLAN.

ead. l. 14. Περὶ βηκός) Ὡίνου παλαιοῦ. BOURD. Vini veteris, decrepiti. GUYET.

ead. l. 15. Τυροῦ τρυφαλίδας) Intelligit τὰ ἀπὸ τυροῦ πε-
πλεγμένα κομμάτια. BOURD. Hefych. Τρυφαλίδες ἢ τροφα-
λίδες τὰ τμήματα τοῦ ἀπαλοῦ τυροῦ, παρὰ τὸ δρύπτεσθαι.
GUYET. Alleverat margini Hemsterhusius: Aristoph. Vesp.
v. 835, & Kuster. nott. Mss. At cum illas non possideam, ad-
dere non possum. In Aristoph. Vesp. v. 834, Τροφαλίδα τυροῦ
Σικέλην reperiō. Et sic Scholiast. quoque legit, & ita exponit:
Οἱ μὲν ἐπιμήκη τυρόν· οἱ δὲ τροχὸν τυροῦ Σικελικοῦ. REITZ.

Pag. 192. l. 1. Σφραγίσσι δριπιδεστάτοις) *Sigillis verticuli-*
latis. Dico ad Pausan. BOURD. Unice huc facit Hefychius v.
δριπιδόβρωτος (leg. δριποβρ.) Οἱ Λάκωνες σφραγίσσιν ἐχρῶντο
ξύλοις ὑπὸ σπητῶν βεβρωμένοις κ. τ. λ. GESN.

ead. l. 2. Νευστὰς) Distinguit ἐλαίας χαμαιπετεῖς five
ἀφ' ἐαυτῶν πιπτούσας a νευσταῖς, quas κολυμβάδας vocant
Grammatici, & Colymbades Latini. BOURD. Alias κολυμβά-
δας. GUYET.

ead. l. 3. Ὀξύστρακα) Testis asperis, sigillatis. Ὀξύς λίθος;
asper. GUYET.

ibid. Ἐμπυδάκωτα) Mf. Regius εὐπυνδάκωτα, πυθμένα κα-
λὸν ἔχοντα. BOURD. An ἐμπυνδάκωτα; a πύνδαξ, πυθμήν.
Hefych. GUYET. Εὐπυνδάκ. praeter Mf. RG. etiam W. Qua-
re & in textum pro vulgato ἐμπυδάκωτα recepimus. P. vero
ἄπυνδάκωτα, nec ipsum spernendum. SOLAN.

ead. l. 4. Κρωβυλώδη) Ὁ χόρδην νῦν καλοῦσι. BOURD.

ead. l. 8. Συμβλήσομεν) Συμφλυαρήσομεν. Consule Gram-
mat. BOURD.

ead. l. 9. Ἄττα) At supra c. 5 est ἄττα, spiritu leni; & Tim.
c. 28. Ἄττα vero rursus hic cap. 21, Hermor. c. 30. Et infra
Amor. c. 17 &c. quod ibi vide. REITZ.

ibid. Ἐνοιοφλύειν) Quidam interpretantur ἐν οἴῳ φλυαρεῖν;
tenir table; sed rectior eorum interpretatio, qui dicunt esse ἐρί-
ζειν ἐν τῇ οἰνοφλυγίᾳ, & sic Lat. interp. BOURD.

ead. l. 12. Λαλῆσθιγάνη) Παρὰ τοῦ λάλος, ἡδόμεαι, & γάνος.
GUYET. Non vidi, qui aliter legat, quam λαλῆσθιγάνη, nec
vidi, qui eam vocem interpretetur. Micyllus, *nugis mutuo pro-*
vocare nos voluptatem quandam affere. Nemo, puto, nimiam au-
daciam nostram accusabit, si dicamus λάλης θιγάνη legen-
dum, solo i in u mutato, quod iam Luciani aetas, pedum po-
sterior librariorum, miscere solebat. Σιδ'προβρῶτι utitur θιγά-
νη Sophocles, cuius vocabula affectant Atticistae. GESN. Fir-
mant, ut video, coniecturam nostram de λάλης θιγάνη libri:
quo minus illius poenitet, IDEM in *Addend.*

Pag. 193. l. 1. Χειροσόφων) In hoc verbo consentire edd. notarat Solanus; sed bene se habet iste consensus: at supra de Salt. § 69, χειροσόφους τοὺς ὀρχηστὰς ἀπακάλει. Et infra Rhet. c. 17. med. χειροσόφον exhibent edd. quod ibi videbimus. Nam utrovis more scribi arbitror. REITZ.

ead. l. 5. Λογᾶ) Τούτεστι λέγειν ἐπιθυμεῖ. Ut Minucius Felix Octavio. BOURD.

ibid. Ἀνηγόμεν) Metaphora a re navali. GUYET.

ead. l. 6. Κατανίφων) Α κατανίφω ducendum videtur. Devincturus omnes, si ita loqui liceat. Alludit ad Homeri locum in Iliade, Ulyssis eloquentiam nivibus comparantis. GUYET. Illud, credo, apparet hic qui Homerum legerunt, κατανίφω hoc non a κατανίπτω derivandum, quod fecere, qui abluturus reddiderunt, sed a κατανίφω, respicique ad Homericum Nestora, eiusque ἔπεα νηϊάδεσσιν ἑοικότα χειμερίσιν· ut neque Horatii lectoribus ignotus esse potest ille Furius, qui hibernas cana nive conspuit Alpes, ad quem interpretatio nostra alludit. GESN.

ead. l. 9. Εὐφοροῦσαν) Φορῶ ἢ οὐρίῳ πνεύματι φερομένη. BOURD.

ibid. Ἀκροκυματοῦσαν) Μετρίοις τοῖς κύμασι διολισθαίνουσαν. BOURD.

ibid. Ἐκτορας) Sic vocat τὰς ἀγκύρας ἀπὸ τοῦ ἔχειν. Leg. Casaub. ad Athen. c. 21, lib. 3. BOURD.

ead. l. 14. Ὀμίρου Ζεὺς) Hom. II. N, 4. SOLAN.

ibid. Ἀπὸ φαλάκρων) Φαλάκραι vel φάλακρα speciatim Idae montis vertex, unde Homericus Iuppiter imperat non minus, quam de coelo. Ἰδὲθεν κ. τ. λ. GESN.

Pag. 194. l. 2. Πρύμνηθεν) Le vent en poupe. GUYET.

ibid. Κατουρουμένην) Id vitium est, quod Philostratus λόγον ἰδέαν κατεγλωττισμένην vocat, ut optime ab interprete observatum, 21 a. 4. SOLAN. Ut cetera in hac metaphora navigationis absurdissima & vere κακόζηλα sunt, ita hoc praeferit: κατουρεῖσθαι est permingi, sed de nomine οὔρος & οὔριος dat illi Lexiphanes intellectum, quem interpretatio exprimit. Tales sunt lusum in ἔκτορες, ἰσχυάδες, & aliis, in quibus scilicet etyma dum spectat, alienam & novam significationem confingit. Nolebam in initio omnino attingere talia, & praetermissi pleraque ob causam, quam dixi: sed non potui tamen plane, tanquam lippo ab oculo, manum abstinere. GESN.

Pag. 195. l. 3. Ὀλοιο) Vid. Plutarch. de Herod. malignit. p. 855 D. (ubi Tragico tribuitur.) KUSTER.

In Schol. col. 2. l. 11. 'Ομήρου) Π. Δ, 405. SOLAN.

Pag. 196. l. 7. Νόσφ ξυνόντα) Ita συνείναι λιμῶ, fame laborare, supra in Phal. altero § 8; ξυνείναι πένια, Tim. § 12. De permutatione autem τοῦ σύν & ξύν meretur videri Hemsterh. ad Iud. Voc. § 9. Quidnam Luciano familiaris sit, disquiremus, ut primum varietas lectionis ad id occasionem suppeditabit. REITZ.

ead. l. 10. Μακκοῦ) Μάτην ἀκούει. Sic quidam interpretes, quasi originatione vocis ludentes: sed melius, qui interpretantur τὰ μακκοῦς φρονεῖ, qua de re Scholiast. Aristoph. ad Equit. & hoc vult Lexiphanes, dum subiungit καὶ ἀνδρας πεφρονημένους ὁλισθογγωμεῖν οἶται. Cetera communia sunt. BOURD.

Pag. 197. l. 3. Γρῦ καὶ τοῦ φνεί) Minimum quiddam significat, aut sordes unguium, rem videlicet vilissimam, aut vocem suillam, quam edere solent, si qui gravantur sermone respondere. Hinc hyperbole proverbialis apud Graecos, *ne gry quidem loquitur*, pro eo, quod est ne tantillum quidem. Aristoph. (Pluti pr.) COGN.

ibid. φνεί) An κνῦ; Hesych. κνῦ τὸ ἐλάχιστον. GUYET.

ead. l. 4. 'Οττεύομαι) Statua, ominor. Hesych. ὅττεσθαι, κληρονίζεσθαι. ὅττεύεσθαι τὸ αὐτό. GUYET.

ead. l. 5. 'Ριναυστήσειν) Irasci. Martial. *Fumantem nasum vivit averis urfi*. GUYET. Verbum ριναυστήσειν nec intelligo, nec unde derivatum sit comminiscor, neque cur ringi dederit Miccyllus video; nisi quod de origine nominis αὐστηρὸς forte somniare aliquid lubeat. Certe os contrahunt austera; quae molesta sunt corrugant nares, bilis sedem. Sed hoc est hariolari, ut & illud, quod cogitabam, an ριναυλήσειν, q. d. naso ut tibia canere, locum habere possit; quod ad risum de nare etiam cum sibilo profusum, & uncis naribus indulgentem, quod Persius ait, referebam. Quin video, praesidium huic lectioni & interpretationi in vetustis Scholiis esse. Itaque huc inclino. GESN.

ead. l. 7. 'Ακάθαρτον) Vid. etiam Athen. 99 E. 'Ο δ' ὀνοματὸς δῆρας οὗτος σοφιστὴς ἀκάθαρτον ἔφη γυναῖκα, ἥς ἐπεσχρημέναν ἦν τὰ γυναικεία. Observat tamen Casaub. ἀκαθαρσίην eo sensu apud Hippocratem legi. SOLAN.

ead. l. 13. Διαστρέφων τὴν γλώτταν) Conf. supra Iudic. vocal. c. 11, ubi οὐ γὰρ ἐπιτρέπει αὐτοὺς κατ' αὐθὺ φέρεσθαι ταῖς γλώσσαις — καὶ γλώτταν ποιεῖ τὴν γλώσσαν. ὃ γλώσσης ἀληθὺς νόσσημα. Conqueritur ibi, γλώτταν pro γλώσσαν dici; iam γλώτταν ipse ait & c. 25 &c. si vera est scriptura, in qua tamen nihil varietatis inveni. Sed loquitur ex usu, qui tum ob-

tinebat. Vid. not. Hemst. ad Iud. voc. c. 7. Alibi vero modo γλῶσσα, modo γλῶττα scribitur apud Nostrum, in uno eodemque capite, ut vid. in Pseudol. c. 25 f. & 26 pr. & Rhet. praec. c. 16, ubi γλῶττης ut alia omittam. REITZ.

Pag. 198. l. 7. ῥᾶων ἔσῃ) Vertebatur olim, minus difficilis eris, non inepte quidem: nam atrabilarii sunt morosi. Proprie tamen ῥᾶων ἔσῃ signif. sanaberis, melius te habebis. Supra in Abdic. c. 32, οὐποτε ῥᾶων ἔξει (ἢ γυνῇ) καὶ μυριάκις πῆν τοῦ φαρμάκου. Sic levare pro sanare vel minuere, Latinis usitatissimum. Ut contra gravior facilius dicitur, cuius valetudo in deterius ruit; vid. C. Cels. praef. p. 10. REITZ.

ead. l. 14. Ἐγγαστρ. τινα &c.) Alludit ad Euriclem, cuius Aristoph. mentionem facit his versibus: Μιμησάμενος τὴν Εὐριπλείους-μαντείαν καὶ διάνοιαν εἰς ἀλλοτρίας γαστέρας ἐνδὺς κομωδικὰ πολλὰ χέασθαι. Euricles autem ventriloquus fuit Athenis, qui vera hariolari consuebat, quod genium haberet intra viscera: ab eo harioli ἐγγαστρίται καὶ εὐροκλίται vocabantur. Suid. Plur. in libello de Defect. Orac. COGN. Ἐγγαστρίθυτον edd. pleraeque habent, pro ἐγγαστρίθυτον. GUYET. Lege ἐγγαστρίθυτον. Quod a Vorfio etiam animadversum fuisse video. Et adi Clem. Alex. p. 9 A. Καὶ τοὺς εἰσέτι παρὰ τοῖς πολλοῖς τετιμημένους ἐγγαστρίθυτους. SOLAN. Ἐγγαστρίθυτον, puto, in mentem venit, quicquid vocem hanc insolentem & forte ἀπαξ λεγομένην inspicit, & est facilis admodum & β litterarum in libris semiveteribus permutatio. Verum meminerimus, quis loquatur: est ille Lexiphanes, verborum faber abstrusorum, qui emoveri sibi ima ventriculi queritur. Lufit igitur, & ex ἐγγαστρίθυτον concinnavit ἐγγαστρίθυτον, quasi tu dicas, in ventris ima, & fundum ipsum, se penetrantem. GESN. Solanus correxerat ἐγγαστρίθυτον; merito quidem: sed quia barbarizans loquitur, studio corrupta pronuntiatio videtur ab auctore expressa. Multa de his impostoribus ἐγγαστρίθυτοι Brod. Misc. IX, c. 19, Thesaur. Crit. T. IV, p. 72, 73. Ubi ex Hippocr. Ἐπιδὴμ. ἔαφει, καὶ ἐκ τοῦ στήθεος ὑπερβόειν, ὥσπερ αἱ ἐγγαστρίθυτοι λεγόμεναι. Quod Galenus edifferens ait, ἐγγαστρίθυτοι οἱ κεκλεισμένου τοῦ στόματος φεγγόμενοι, διὰ τὸ δοκεῖν ἐκ τῆς γαστρὸς φέγγειν. Engastrimantis (pergit ille) autem & sternomantis proprie est, qui daemonem quempiam aut Pythonem in ventre aut pectore habere creditur, cuius monitis atque impulsu vaticinatur. Falluntur, qui putant, engastrimantas pelvibus uti, ac vase quodam, quod γαστήρ appellaretur. Graeci vero auctores

engastrimythum cum *engastronanie* confundunt, cum tamen haec re vera diversa sint. Pollux: καὶ στερνόμεαντιν Σοφοκλῆς, τὴν ἐγγαστρίμυθον καλουμένην. Aristophanis in fucis commentator: οὗτος ὁ ἐγγαστρίμυθος λέγεται Ἀθήνησι τ' ἀληθῆ μαντευόμενος διὰ τοῦ ἐνυπάρχοντος αὐτῷ δαίμονος. Plutarch. περὶ τῶν ἐκλελοιπ. χρηστήρ. ὡς περ τοὺς ἐγγαστρίμυθους εὐρυκλέας πάλαι, νυνὶ πύθωνας προσαγορευομένους &c. Subiungit ibidem faceram historiam, quomodo eiusmodi impostor fictione vocis aliunde profectae divitem argento emunxerit, sed longiorem, quam ut inferatur. REITZ.

ead. l. 15. Μῶν) Vid. Themistii Or. I in Soph. laudatam a Cresfolio III, 23, § 6. AG. X, 146, 161. SOLAN.

Pag. 199. l. 2. ἄττα) Sic supra cap. 14. At c. 5, & infra in Rhet. praec. c. 16, ἄττα non ἄττα scribitur, quod ibi disquiremus. Qui autem frequens id ἄττα ait, quod bis tantum occurrat hoc Dialogo? REITZ.

ead. l. 4. Σκορδινᾶσθαι) I. e. pandiculari. GUYET.

ibid. Τευτάζουσθαι) Hel. Τευτάζοντες, πλανώμενοι. GUYET.

ead. l. 7. Ἡ γοῦν σιλληπορδία) Scribendum puto σιληπορδία per unum λ. Sic certe apud Hesychium, Σιληπορδεῖν, & Athenaeum lib. V, Σιληπορδῶν. Nec aliter apud Scholiasten, Σιληπορδία & Σιληπορδεῖν. In quo Scholio vitiosissime legitur, ὡς ἂν διὰ τὴν εὐπορίαν τῶν λέξεων καὶ τὸ μέγα ἐπὶ ταύταις φορεῖν. Emendo φρονεῖν. IENS.

ibid. Σιλληπορδία) Hesych. Σιληπορδεῖν, σιδηροπορδεῖσαι, στρηνιᾶν, ἀβρύνεσθαι, δρύπτεσθαι, χλιδᾶν. GUYET.

ead. l. 13. Προωδοποιῖνται) Ἀν προωδοποιῖνται; GUYET. Προωδοποιῖνται W. Cod. Impressi omnes. προωδ. SOLAN. Vulgo editum προωδοποιῖνται, secunda brevi; quod corrigendum monuerat Iensf. ad Hermot. § 2. Id correxi, eoque lubentius, quia & Codex assentitur, etsi supra in de Salt. similem scripturam in alio verbo non correxi, ob rationes nimis saepe iam dictas. Conf. c. 24. REITZ.

ead. l. 14. Ὡς ἀληθῶς) Vid. de hoc pleonasmō infra Amor. c. 48. REITZ.

ead. l. 15. Κἄν) Leve est, quod monendum habeo. Κἄν cum puncto subscripto erat in edd. quod ego delevi; nam sine iota scribere id soleo, quando pro καὶ ἐν, positum invenio, uti hic, & ap. Long. in Past. I, p. 13, κἄν τοῖς ὄρεσι, κἄν τοῖς πεδίοις. Idem L. 2, p. 47, κἄν ταῖς πηγαῖς ταύταις λούομαι. Idem III, p. 118, ἦν κἄν ἰὼ αὐλῶνι σιγῇ. At ubi pro καὶ ἂν sumitur, differentiae causa iota addo. REITZ.

Pag. 200. l. 8. Τοῖς ὑπὸ τῶν κοροπλάθων εἰς τὴν ἀγορὰν πλατ-
τομένοις) Sane interpretes, quae a lutiſtigulis ad forum ſinguntur.
Nefcio, quid velint. Sed opinor intelligit ad vendendum. GRON.

ead. l. 13. Μεταμανθάνων) Vulgo vertebatur *dediscere*, non
male quidem; ſed plus ineſt in Graeco: ſignif. enim ſimul *nova*
diſco prioribus oblivioni mandatis, ut T. I, credo, ex Ariſtroph.
Plut. v. 925, eiufque Commentatoribus iam diximus. REITZ.

ead. l. 16. Τὸν μὴδὲ βάρβαρον ἐν τοῖς ſαφεſτάτοις ἀριθμοῖ-
σθαι ἄξιον) Qui neque barbarus, inter maxime perſpicuos recenſeri
dignus ſis. Sic Benediſtus, qui dum Graecas voces curatiſſime
referre fatagit, facit ſe obſcuriſſimum: Micyllus, qui ne cum
barbaris quidem inter maniſeſtiſſimos recenſeri dignus ſit. Nulla par-
te melius. Lege βάρβαρον, quem genitivum ſic ſolet auctor
praeponere: qui neque inter illos, qui ex barbaris maxime perſpicui
ſunt, recenſeri dignus ſis. GRON. Gronovii emendationem, re-
pugnantibus omnibus libris & ipſo M, utpotè certiſſimam,
ſequor. SOLAN.

Pag. 201. l. 2. Μὴ μιμεῖσθαι) Sophiſtae paſſim a Platone
perſtringuntur, ut quodam in loco dicat, eos eſſe évidentem
diſcipulorum perniciem. COGN.

ead. l. 3. Περιſοδίζειν) Interpretantur *depaſcere*: neutrum be-
ne percipio. Suſpicor περίπειν fuiſſe, quod ſtudio & curam
intentionem ſignificat; cum facile fuerit manu intricatiōe
aetatis poſterioris π in σθι tranſire. GESN.

ead. l. 8. Χάρις) Heſiod. in Theogon. tres facit. De his hy-
mnus Orphēi. COGN. Χάρις — Δύς) Xenocrati triſtiori idem
Plato ſuaſit; Diog. Laërt. 97 DE. Vid. Caſaub. notam p. 38.
Sic ſupra Hiſtorico ſuo dixerat, καὶ μόνῃ Δυτέων τῇ ἀληθείᾳ.
Συγγρα. c. 39. SOLAN.

ead. l. 10. Λαρυγγίζειν) V. AG. X, 130. SOLAN.

ead. l. 14. Λέξων) Lege λεπτίων. Certe ſic ratio poſtulare
videtur, ut primo *res*, deinde *verba* accurate perpendantur ab
iis, qui ad ſcribendum animum appellunt. SOLAN.

ibid. Προπαρεσν.) M. & B. 2. recte. In reliquis προπαρεσκ.
ut ipſa Fl. prave etiam Tur. c. 21 ſcribit. SOLAN. Edit. vulgo
male προπαρεσκευαſμένος ſed προπαρεσν. corrigendum re-
cte monuerat Ienſius ad Hermot. c. 2. In quo facile obſecun-
davi, eſſi vel decies alibi dixi, cur id interdum mutare negle-
xerim. REITZ.

Pag. 202. l. 5. Οὐ μάλωπα) Ανδυμάλωπα; i. e. *torrem*.
GUYER. Non valde ſpero, me aſſequi poſſe, quid haec ſibi vē-
lint, cum iam tum vulgo ignoraretur. Equidem cum apud Hē-

fychium inter glossas ac difficiliora referatur *μάλ' ὄκα*, quod interpretatur *πάνυ ταχέως*, cogitabam, an non hic quoque levissima mutatione legendum sit *οὐ μάλ' ὄκα*. Verum abieci *εὐρημα* non magnum, cui repugnaret articulus *τὸν & εἰκότα*. Nam illum quoque in τὰ mutare forte audaculum nimis videbitur. GESN.

ead. l. 10. Ὑπεράττικος) Philostr. in vit. Apoll. Thyan. c. 17 pr. *Λόγων δὲ ἰδέαν ἐπήσκησεν — οὐ κατεγλωττισμένην, καὶ ὑπεράττικίζουσαν*. Quod Olear. recte exponit affectationem nimiam Articismi, & hoc Luciani aliaque ex eiusdem Rhet. praecept. aliisque affert. Sed hoc facile erat: solet autem saepe in difficilioribus aberrare. REITZ.

ead. l. 13. Οἷον ἐκείνα) *Ut illa te ostentantem audiens, quomodo putas optasse me terra obrui, cum scilicet existimares χιτώνιον &c.* Luciani sunt haec. GUYET. Vertebantur olim, *qualia sunt illa πῶς οἷσι &c.* Sed pessime, ut la Croze etiam animadvertat. REITZ.

ibid. Κατὰ γῆς δύναι ἡνυχθμην) Conf. infra Ἀπαιδ. cap. 18. SOLAN.

Pag. 203. l. 1. Χιτώνιον) *Χιτὼν* autem est *ἱμάτιον ἀνδρικόν*. Hefych. GUYET. Conf. Th. Mag. SOLAN.

ead. l. 4. Μετοικικὰ) Ne Lucianus ipse aut eius larva peregrinum se prodatur, lege *μέτοικα*. SOLAN.

ead. l. 5. Κατὰ γλώτταν) I. e. *ξενικοῖς & inusitatis verbis* scribentes. *Ὅσα τοίνυν τῶν ὀνομάτων ἐν μὲν τοῖς πάλαι χρόνοις ἦν συνήθη, νυνὶ δὲ οὐκέτι ἐστὶ, τὰ μὲν τοιαῦτα γλώττας καλοῦσιν*. VORST. Hinc Philostratus, ut supra visum est hac Dissert. c. 17, *λόγων ἰδέαν κατεγλωττισμένην* vocat. Quod ex Suida & Aristophanis Scholiastæ optime ab interprete enarratur p. 21, *τὸ πολλὰς γλώτταις μειμιγμένον*, addito etiam Eunapii in eam rem loco, de Libanio p. 173. SOLAN.

ead. l. 7. Δωσιάδου) *Dosiadae ara*. Sunt, qui exponunt & intelligunt Epigramma Theocriti, quod *βωμὸς* inscribitur, ac Troili epitaphium continet admodum obscurum. COGN. Legge *Δωσιάδου*. Exstat autem hodieque haec *Ara* inter Simmiae Rhodii opuscula. Ex hoc autem loco Scholiastam Theocriti emendare iuber Meursius, apud quem pro *Δωσιάδου* legitur *ᾨδιάδου*. Lect. Art. p. 141. Scholiastes autem ille non comparer in Rom. nec in Lugd. edd. Sed in Veneta an. 1543, quod idem Meursius monet. Vide epigramma apud Kenner. p. 44. Rhodium fuisse, liquet ex Scholiis ad *Ὀνυμ Simmiae*. Primus edidit Salmasius, atque eruditiss. Scholiis emendavit. Plinius

IV, 12, de rebus Creticis *Dosiadem* nominat. SOLAN. (Ara quae Theocrito solet subiungi, nec Theocriti nec Dosiadae est, ut Salmasio ostensum. LOID.) Suidae Δωσιάδης & Δωσίας. Δωσιάδας scribitur apud Clem. Alex. in Προτρ. SOLAN. Cognati notam ad hoc verb. in exemplari suo merito deleverat la Croze. REITZ.

ibid. Δυκόφρωνος Ἀλεξ.) Quae hodieque superest, non sine maiorum nostrorum ignominia, qui tot praestantioribus neglectis, talia nobis monstra asservarunt. SOLAN.

IN EUNUCHUM.

Pag. 205. l. 1. Ὅλας ἀμάξας βλασφημιῶν) Παροιμία ἐπὶ τῶν ἄγαν ὑβριστικῶς ἀλλήλοισ χρωμένων. Sic apud Gallos *une char-tetée de paroles*. BOURD. Lycinus amico Pamphilo referens, quemadmodum contentioni duorum inter se Peripateticorum interfuisset, cum Pamphilus id vere ridiculum esse respondisset, ac oportuisse potius, ut rem placide inter se componerent; adeo, inquit ille, non placide rem inter se composuerunt, ut congressi integra convitiorum plaustra invicem in se effuderint, summo cum clamore & Stentorea voce. Sed potius Graeca eius ponamus: οἷγε ζυμπεσόντες, inquit, ὅλας ἀμάξας βλασφημιῶν κατεσκέδασαν ἀλλήλων, κεκραγότες, καὶ ὑπερδιατεινόμενοι. Dictionis huius origo (ἀμάξαι βλασφημιῶν) haud dubie ab illo antiquissimo apud Athenienses more petenda est, quo per pagos & vicos curribus insidentes, genio indulgendi causa, scommata & convitia in quemlibet iaciebant: quemadmodum docet Gyraldus Dialogo de Poëtis VI, p. 324 ed. nostrae. Antiquissimum hunc morem sua in lingua expresserunt quoque Latini, apud quos & *plaustra convitiorum* dicta reperias. Non raro in aliis loquendi formulis convenire videas Graecos inter & Latinos &c. IENS. Sequebantur hic in Iensii Lectt. Lucian. permulta variarum locutionum exempla, quas Graeci cum Latinis habent communes, 18 paginas implentia, a p. 272 ad 289; quae quia commentarii modum excederent, omittimus, curiosum lectorem ad libellum ipsum remittentes. REITZ.

ead. l. 7. Ψηφοφοροῦντες ἦσαν) Ita videtur concepisse structuram Gesnerus, ut periphrasis sit, qualis apud Herodian. I, 3, 12, Κρατίσας ἦν τοῖς ὅπλοις, pro ἐκράτισσι. Vel ap. Nostrium in Asin. cap. 30, Οὐ γὰρ ἦν καταβὰς, & alibi non semel. Qui plura cupit, adeat fratris mei Belgam Graec. p. 402 — 3. Fa-

teor itaque, eandem esse usitatissimam, deque ea, hoc Luciani similiter adducens, agit Elsner. ad Ev. Luc. I, 21, ubi καὶ ἦν ὁ λαὸς προσδοκῶν legitur, & cuius non sexcenta, sed sex exemplorum millia possent adduci: verum pristinus interpret aliter videtur construxisse, vertens, *iudices, qui cognoscebant, primates erant*; scilicet ἦσαν iungens cum ἀρίστοι, non cum ἡθοφοροῦντες, quod nondum improbo; sed lectoris arbitrium facio, quam velit eligere: ambiguum enim videtur, sensu tamen parum discrepante. REITZ.

ead. l. 14. Συντέτακται) Imperator quis? M. Aurelius Antoninus, eo ipso, ut putant, anno, quo Athenis initiatus est, qui CLXXVI. Vid. Dion. LXXI, pag. 815, & Philostr. 563. Quamvis enim Antonino Pio id ex Capitolino tribuatur, (c. 11) Dio id & Philostratus Marco vindicant; hic in Theodoto p. 291, ille p. 814 A. (vid. Wotton p. 169.) Quantum autem fuerit illud stipendium, vide statim hoc ipso capite, & cap. 8. SOLAN.

ibid. Ἐκ βασιλείας) An M. Antonino-Philosopho? GUYET. Ita ex pro ὑπὸ infra Demon. c. 51. Et sic pro unde, vel a quo aliquid praebetur, Arrian. Exp. Alex. II, 1, ἡγεμῶν ἐκ βασιλείας Δαρείου καθεστηκώς. Dionys. Perieg. de situ Orb. vers. ult. — ἀλλὰ μοι ὕμνων αὐτῶν ἐκ μακάρων ἀντάξιός εἰσιν ἀμοιβή. Sic ἐκ τινὸς παθεῖν pro ὑπὸ, Long. Past. III pr. Herodian. VIII, 8, 2, ἡγανάκτουσιν ὅτι ἀρὰ ἔχουσιν ἐκ συγκλήτου βασιλείας, quod vertitur, *gravabantur datos sibi a senatu principes*. Sed & ibi simul significare potest, *principes e senatorum numero datos*. Nam praemittitur, *populum laetatum patriciis principibus*. REITZ.

Pag. 206. l. 1. Μισθοφορά τις) De salariis rhetorum vid. Gronov. P. V. 4, 11, pag. 32. Μύρια δραχμαὶ ex vulgari Romanorum computatione denarium drachmae aequantium sunt quadraginta millia H. S. s. 2000 floreni Rhenani. Quae turbae circa talem successionem ortae nonnunquam sint, suo exemplo docet Eunapius in Proaeresio p. m. 131. GESN.

ead. l. 5. Δοκ. ἡφ' ὧν τῶν ἀρίστων) Philostratus quidem Herodi eam potestatem a Marco, cum primum constitueretur, factam tradit p. 566; cum ipse Professore Rhetorices Theodotum nominaret. At Eunap. in Proaeresio de philosophis, χειροτονοῦνται δοκιμασθέντες ἀπάσαις κρίσεσι &c. SOLAN.

ead. l. 6. Κατὰ τὸν ποιητὴν) Carmen est Homer. ex Iliad. X. Virg. L. XII Aen. hoc ita interpretatus est: — *Nec enim levia aut ludicra petuntur Praemia, sed Turni de vita & sanguine certant.* COGN. Affert eundem locum Cic. ad Att. I, 1 f. SOLAN.

ibid. Οὐδ' ἱερήιον) Locum Homeri emendavimus, in quo Erasmus *ἱερήιον porcellum* verterat, dum legit *ὕειον*. BOURD. ll. X, 159, ἐπεὶ οὐχ ἱερήιον οὐδ' ἐβόειν Ἀρνύσθην, ἃ, τὰ ποσσὶν ἀέθλια γίνεται ἀνδρῶν. Quae ibi laudat Clarkius, satis firmant interpretationem nostram *ἱερείου*, quam *porcellum* reddidere alii. GESN. Etsi nihil interest, quomodo hic legas, *ἱερήιον*, an *ἱερειον*, dicam tamen, cur Parisinae soli obtemperaverim, cuius lectionem non annotarat Solanus noster. Recepti enim hoc, quia ex Homero est: at cum versus non sit, dices, ad rem, non verba, respexisse Lucianum. Verum quia illius imitatur dialectum in modo praemisso vocabulo *βείν*; patet etiam alteram ad eandem esse formandam. REITZ.

ead. l. 7. Μύριαι) Eandem cum Luciano summam tradit Philostratus in Theodoto Soph. pag. 566: τοὺς μὲν Πλατωνείους, καὶ τοὺς ἀπὸ τῆς Στοᾶς καὶ τοῦ Περιπάτου, καὶ αὐτὸν Ἐπικούρου προσέταξεν ὁ Μάρκος τῷ Ἡρώδῃ κρίναι. Erant quidem ante hunc Imperatorem Athenis Professores, sed non eo stipendio dotati. Idem p. 526, & nott. Sueton. Vesp. cap. 17: *Primus e fisco Latinis Graecisque Rhetoribus annua centena constituit*. De Philosophis nihil. Nec satis assequor, quibus rationibus induci viri quidam doctissimi errasse in re tam aperta velint utrumque. Aliam tamen summam tradit Tatianus p. 70, nempe *ἑξακοσίους χρυσούς*, quae summa quinta parte Lucianeam superat, si Aristophanis Scholiastes (p. 741) valorem aurei iustam assignavit. Cressolius summam a Luciano traditam 833 aureos Gallicos conficere ait, AG. X, p. 184. [Historia docet, stipendia Philosophis ab Antonino Pio ac M. Aurelio data fuisse. Capitol. in illius vita p. 21 C. *Rhetoribus*, inquit, & *Philosophis per omnes provincias, & honores & salaria detulit*. Simile quid Marcum quoque praestitisse, haud obscure indicat Dio (LXXI, p. 815.) *Ex quo*, ait, *factum est, ut magna multitudo se philosophari simulaverit, ut ab eo (Marco) locupletaretur*. Idem Capitolinus in huius principis vita significat p. 32 C. Vide & Galenum progn. T. III, p. 460 ed. Bas. 1538. Dio LXXI, p. 814 A. Till. T. II, p. 682. Plura vero Salmasius not. ad Capitol. p. 72 de hoc Tariani loco habet, ubi & Dionis locum citat; unde discimus, M. Aurelium ab Oriente redeuntem (circa A. C. 176) cum Athenis degeret, magnos honores tribuisse Atheniensibus; atque *magistros Athenis* in omni scientiarum genere omnibus gentibus constituisse, *eisque annuum salarium tribuisse*: qui *μισθὸς ἐτήσιος* erant *μυρίαι δραχμαί*, ut observat Salmasius, allato etiam hocce Luciani loco, *Μυρίαι αὐτὴν*

efficiunt monetae Romanae quadraginta sester tia, aureos vero quadringentos, at nostrae coronatos millenos. Tatianus tamen Rhetor, qui sub Imp. Marco floruit, & illa aetate vixit, qua Philosophis & Rhetoribus ab Imperatore constituta sunt salaria, paulo ampliorem eorum modum agnoscit. Nam ἐτησίους χρυσοῦς ἑξακοσίους eos in stipendium accepisse dicit; quae sexcentorum aureorum summa, non μυριάς δραχμῶν, sed μυριάς καὶ δισχιλίαις continet. Quid igitur statuendum? Ἀν τετρακοσίους (mendam ei voci subesse oportet. *Λ. πεντακ.*) pro ἑξακοσίους, apud Tatianum corrigemus, ut hic numerus aureorum conveniat cum illis μυριάς Luciani & Philostrati? — Sed nullis correctionibus opus. Puto enim, Lucianum & Philostratum in exprimenda illa summa, quae annua dabatur Rhetoribus & Philosophis, breviter ac rotunde μυριάς dixisse, cum tamen darentur μυρία καὶ δισχιλίαι. Sic maiorem numerum expressisse contenti, minorem & excurrentem neglexerunt, ut rotunde loquerentur. Ita etiam optimos quosque auctores locutos, exemplis non paucis ad Suetonium firmabimus, ubi de hoc stipendio Rhetorum pluribus agemus. Μυριάς δραχμαί talentum efficiebant. Vide A. Gell. I, 8. Drachma Attica, & denarius Romanus idem valebant. Cic. ad Att. XVI, 5, coll. cum Dione XLV. Vide etiam Plin. VIII, Val. Max. VI, 6, coll. cum Strab. V. — Greaves of the Denarius p. 54. Dodwellus diff. in Irenaeum p. 497. Valebunt illa nostrae Anglicanae monetae libras 375, aut circiter. (de summa Tatiani: probat enim, quae Salmasio placuerant.) Casaubonus not. ad Suet. Oth. 4, cum observasset ex Suetonii & Taciti collatione, aureum unum & centum nummos idem esse, locum Eumenii etiam emendat. Adde Aristid. Or. IX, T. I, p. 110, quae scripta est circa A. C. 178. V. pag. 107 & 118. Iust. Mart. Apol. II, (in ed. I.) pag. 55 C. Philostr. vit. Soph. p. 585 & 593, de voce ἄλλα B.] Io. Mass. Exc. MSS. SOLAN. Benedictus decem millia nummorum. Notavit frater optimus G. O. Reitz. rectius d'Ablancourt. & Bos de Ellips. Drachmarum. REITZ.

ead. l. 9. Τὸν ἕτερον) Bini ergo cuiusque sectae videntur fuisse. SOLAN.

ead. l. 11. Γελοῖον) Corruptum arbitror, scriptumque a Luciano γελοῖον ἢ δὴ ἦν ἐκείνους. SOLAN.

ead. l. 13. Χρημάτων καταφρονεῖν) Εἰς Ἀριστοτέλην ἀποσκώπτει, qui pecuniam efficit μέρος τῆς εὐδαιμονίας. BOURD.

Pag. 207. l. 2. Τρίτον τι ἀγαθόν) Confer supra de Salt. § 70. SOLAN.

ead. l. 7. Διοκλῆς — Βαγῶας) Nomina haec ut ficta esse cre-

dam, facit hoc posterius, quod omnium Eunuchorum commune est. SOLAN.

ead. l. 8. Βαγώας) Barbara lingua significat *Eunuchum*; quia Ovid. de Amorib. servum puellae custodem *Bagoum* appellat: *Quem penes est dominam servandi cura Bagoum*. COGN. In libro Apocryph. Iudith. c. 12 & 13 sic quoque vocatur cubicularius ducis Holophernis. REITZ.

in Schol. l. 1. Ἀριστοτέλην) Solan. vulgatam hanc mutarat in Ἀριστοτέλη, sine auctorit. male. Nam etsi utrovis more dici potest, ut vid. ad de Salt. § 21, v. 23, in Ἀρπ., tamen Ἀριστοτέλην usitatus, quam Ἀριστοτέλη. Vid. Diog. Laërt. L. V, 3 f. & 8 m. & 10 Δημοσθένην. Quamvis ibid. 12, Ἀριστομένη, Διοτέλη, & 18, 19, Διογένη, Σωκράτη accusativo casu occurrat. REITZ.

Pag. 208. l. 9. Μὴδὲ τὴν ἀρχὴν θεμελιὸν εἶναι) *Neque principio fas esse*. Quam potest, quaelo, sententiam habere illud ineptissimum Benedicti principium? Longe verius ac manifestius Erasmus, *nefas esse vel conari aut proponere Bagoam*. Hoc enim vult, prorsus esse nefas, eum id velle. GRON.

ead. l. 13. ἱερῶν αὐτῶν) Sunt, qui ex verbis Deut. XXIII, 1, idem apud Iudaeos obtinuisse existiment. Sed errant. Vide, quid vir eximius Humphr. Prideaux ea de re afferat Hist. suae L. VI, Partis I, pag. 400 ed. Angl. minoris. Gallicae vero T. II, pag. 265. SOLAN.

ibid. Περιόραντηρίων) *Vasa lustralia* vertit *Gesn.* in Dial. de Sacrif. c. 13. REITZ.

ead. l. 15. Δυσάντητον θέαμα) Vid. Thes. Cr. II, 509, & Nostrium Ἐρωτ. c. 39, & Ἀποφρ. c. 17. SOLAN.

Pag. 209. l. 13. Ἀσπασία) Milesia, Periclis praecipue amoribus nota: de qua & sequentibus consule Menagium in eo libro, quem *de feminis philosophis* edidit. Lucianus verum meminit Eix. c. 17. Duas agnoscit Scholiastes Aristophanis p. 396, quem sequitur Suidas. Quin ipse Plutarchus docet, posterioris, quae Cyri iunioris concubina erat, verum nomen fuisse *Milto*, in v. Pericl. p. 301. SOLAN.

ibid. Διοτίμα) Vid. Menag. De qua Noster Eix. cap. 18. SOLAN.

ead. l. 14. Θαργυλλία) Vid. Loid. Diction. & Plut. Pericle 300. SOLAN.

ibid. Τis — Εὐνοῦχος) *Phavorinum* hisce designat, qui & ipse Eunuchus cum esset, adulterii causam dixit, teste Philostrato in Soph. vit. p. 489, (erat enim etiam Sophista Phavorinus)

de quo vide Δήμων. cap. 13, & Xiphil. 257 B. in Adr. & Plut. 1307, 2 f. Ubi autem legerit Muretus in adulterio deprehensum, nescio; nisi forte deceptus. Variar. Lectt. X, 11. Vid. not. ad c. 10. SOLAN.

ibid. Ἀκαδημαϊκός) Pro Ἀκαδημαϊκός, recte; vid. supra 2 Ver. Hist. c. 18, & Piscat. cap. 43 f. Item infra Icarom. cap. 25 f. REITZ.

ead. l. 15. Εὐνούχος ἐκ Κελτῶν) Intelligit Arelatensem philosophum Phavorinum, de quo in vita Demonaetis. BOURD. Vid. Philostr. vitt. Sophistarum I, 8, de Phavorino praedicantem, eum utriusque sexus participem natum, & ex viro ac muliere compositum fuisse. Et mox *ibid.* quod Gallus cum esset, tamen Graece loqueretur. Sed hermaphroditum fuisse, ex Philostrati descriptione colligendum dixeris; nisi ibidem Eunuchum illum vocaret, addens, mirandum, Εὐνούχος ὃν μοι χάρις κρύπτειν. Videtur autem per iocum sic vocari, quod voce & glabritie Eunuchum referret; sive quod a natura esset sterilis, non castratus. Confer Olearii notas ad Philostr. qui Luciani aliquot loca ex Demon. & Eunuch. cum Philostrato comparat. REITZ.

Pag. 210. l. 1. Εἴπερ ἦν καὶ τῶν ὁμοίων μετεποιᾶτο) H. Valesius ὁ μάκαρ ad Excerpta e Dione notavit corrigendum εἰ περὶν, & quidem peropportune. Sed quod mirari cogor, cum in nostris exemplaribus sic vulgo legatur, ut citavi; tum nosse oportet, egregium Brissonium libro II de regno Persarum, ubi primus illustrat hunc Luciani locum, docetque, Phavorinum esse illum Academicum philosophum, non aliter producere hunc locum, quam prout emendat Valesius. GRON. Εἰ περὶν L. & ed. Fl. uti coniecerant Valesius & Brissonium. Ante an. Chr. 163 obiisse Phavorinum, ex Galeno, Progn. T. III, p. 455, colligit Io. Masson, Exc. ined. SOLAN.

ead. l. 3. Καὶ πρὸς) Mallem illud καὶ abesse, non modo quia ab καὶ τινάς, ad versum inde duodecimum usque; duodecies repetitum καὶ legas; sed quia καὶ τινάς καὶ αὐτὸς iam pleonasmus est, (qualis rursus c. seq. & saepe supra) & post καὶ πρὸς ἐκείνον non sequitur alius accusativus similis. Sed non solus est Lucianus, qui repetita hac coniunctione gaudet; verum & Aelianus, alique; vid. modo Ael. L. III, 1, ubi in part. posteriore capitis singulis versibus incredibilem in modum repetitur. Sic & Alciph. L. 2, ep. 1, duodecies καὶ habet intra 14 versus; licet alioqui non semper ita prodigus sit huius coniunctionis. REITZ.

ead. l. 8. Παρελθεῖν — ἀξιῶν) Vorfius pro παρελθεῖν in suo Codice rescripsit παρελθόν, uti & in W. prius fuit, nunc autem παραγγέλλειν. Sed ne sic quidem sanus locus est. Ego in ἀξιῶν mendum esse suspicor, quod tamen in omnibus reperio, legendumque ἀξιος. SOLAN.

Pag. 211. l. 6. Ἑρμείαν) Vide Suidam, qui Ἑρμῆαν, falsis rationibus ductus, scribendum contendit. Imperitabat is parti Myfiae sub rege Persarum; vide, quos ibi laudat doctissimus editor, Laërt. V, 3, p. 114 D. & 116 E. & Athen. XV, 696. Unde autem habuerit Bagoas, cultum ab Aristotele Hermiam, non satis constat: sed arripuisse videtur calumniam, de qua ibi Laërtius, & Athenaeus l. c. SOLAN.

ead. l. 7. Τοῦ Ἀταρνέως τύραννον) In marg. Ald. 1. additum erat: *Vid. Suidam. Meminit & Strabo L. XIII.* Consule igitur illum p. 614, (vel 913) ubi ait: Ἀταρνέως δ' ἐστὶ τὸ τοῦ Ἑρμείου τυραννεῖον, *Atarneus est Hermiae tyranni regia: cuius historiam Xyland. dedit ante, in nott. ad Strab. REITZ.*

ead. l. 12. Διαφθεῖρων) At ne erres, Socrati vivo nemo hoc crimini dare ausus est. Vide supra ad B. πρῶσ. c. 15. SOLAN.

Pag. 212. l. 2. Οὐτοσὶ) Miror, quid hic in mentem venerit viris doctissimis Vossio & Gott. Oleario, cur de Phavorino hic sermonem esse somniarent. De Bagoa enim haec manifeste dicuntur. Vide huius not. 6 ad Philostrat. de Vir. Soph. L. 1, c. VIII, 1. Hic locus male intellectus Mureto etiam videtur causam erroris praebuisse, de quo ad cap. 7. SOLAN.

ead. l. 5. Καὶ μοιχὲς) Lege ὅτι, vel ὅτι καὶ μοιχὲς. SOLAN.

ead. l. 6. Ἀξίων φησὶν) Axo leges Solonis, ut patet ap. Laërtium in Pitt. & in Solon. Interpr. Apollinaris lib. 4. Suid. Scholiast. Aristoph. Νεφέλ. Pollux, ut Rhetra Lycurgi. BOURD. Vide Gell. II, 12. VORST.

ibid. Ἀρθρα ἐν ἄρθροις) Κακέμφατον τοῦτο, καὶ ὁ φασιν οἱ ἰδιῶται, φύσιν πρὸς φύσιν. BOURD.

Pag. 213. l. 2. Τυχούσαν) V. not. supr. ad Pisc. c. 17. REITZ.

ead. l. 9. Ὀπύειν) Ὀπυίειν. GUYET. Securus sum scripturam Cod. W. & ed. Fl. ac monentem Guyetum, quia sic recte scribitur, etsi futurum est ὀπύσω sine i. Vid. Aristophan. Acharn. 254. In Pollucis Onom. V, segm. 92, ὀπύειν quoque est editum. Sed in Indice ὀπυίειν tamen expressum. REITZ.

ead. l. 13. Ἀναπόμπιμον ἐς τὴν Ἰταλίαν ἐκπέμψαι τὴν δίκην) Que la cause fut renvoyée en Italie. BOURD.

Pag. 214. l. 9. Τὸν υἱὸν) Athenis hoc scriptum est: vide fin. c. 12. Sed an inde uxorem duxerit, incertum. SOLAN.

INDEASTROLOGIA.

Pag. 215. l. 1. ΑΣΤΡΟΛΟΓΙΗΣ) Coll. & Fl. Reliquae edd. 'A—as. (Non est Luciani. *Kust.*) Immo vero Luciani foetus genuinus, uti & de Dea Syria. SOLAN.

ibid. ΑΣΤΡΟΛΟΓΙΗΣ) Sic infra recte c. ult. SOLAN.

ead. l. 3. Αὐτῶν ἀστέρων) Libellus de Astrologia scriptus est Ionica dialecto, quae tamen non ubique cernitur observata; quod sine dubio descriptorum socordia evenit. Sic statim cum initio, οὐκ αὐτῶν ἀστέρων, οὐδ' αὐτοῦ περί οὐρανοῦ, scribendum fuit αὐτέων, ut recte pag. 990 D. ed. *Salm.* 991 E. 993 A. 995 A. Iterum αὐτῶν secus positum pag. 985 D. 986 C. 990 C. Ita αὐτῶ pag. 991 D. cum rectius pag. praeced. E. αὐτέω. Iterum αὐτῶ pag. 992 E. Sic αὐτοῖς pag. 986 E. pro αὐτέοις, ut recte pag. 993 D. 984 E. 985 B. D. 995 B. Iterum αὐτοῖσι pro αὐτέοις pag. 991 C. 993 E. Pari Ionismi neglectu existimo ἀληθῆις scriptum pag. 984 A. pro ἀληθῆις, ut pag. 490 A. Sic pag. 984 B. ἀφίκετο, & pag. 996 A. ἀφιζόμενα, pro ἀπίκετο & ἀπιζόμενα, ut recte observatum pag. 992 A. 994 A. & alibi. Similiter vitiose p. 989 E. legitur ἐαυτεν, pro ἐαυτοῦ, ut recte Basileensis, & ubique alibi in hoc libello, ut p. 988 E. 994 A. B. IENS. Paginarum citationes hic in capita non mutavi, ut alibi soleo, quia ea aliaque ab Iensio non indicata suo loco partim sponte, partim Iensii monitu, ex Codd. corrixi. REITZ.

ibid. Αὐτέων) Sic Ionice scribi curavimus, quod in impressis omnibus & M. hic & alibi neglectum est. SOLAN. Αὐτέων ubique correxi in hac Dissert. Vid. mox αὐτέων § 16 & 22, ubi pluribus de Ionica hac scribendi ratione ago. REITZ.

ibid. Αὐτοῦ περί) Cum saepe de corrigenda dialecto monuerint interpretes, mirabar, cur & hic αὐτοῦ intactum reliquerint. Et fateor, in singulari crasin hanc Atticam vel frequentius reperiri ap. Iones, si fides editionibus, quam cum e interposito. Ita αὐτῇ in Leg. Hippocr. ac de Arte pr. αὐτῆς quoque & αὐτῇ & αὐτῇ ter quater occurrit, (ut mille alia omit- tam.) Item τούτεν, τούτω & similia plus decies paucis paginis. Sed & pluralis αὐτῶν, αὐτούς, τούτων, τούτους, τούτοις in com- pluribus. Verum cum & τουτέων, τουτέους, αὐτέων legas *ibid.* & alibi; veluti e. gr. de Arte p. 6 vers. fin. τούτων ac τουτέων in eodem fere commate; dixeris genuinum Ionismum in No- stro ubique restituendum, quia eum affectare vult videri, ut postea non semel monere cogor. Interim hic nihil mutare

sum ausus, quia deinde eodem modo constanter legi video; quoniam demonstrative & ἐμφατικῶς ipse significatur, non relative: nam sic § 10, αὐτῷ οὐρανῷ § 16, αὐτῆς ἀστρολογίης § 24, αὐτῇ τῇ μητρὶ. REITZ.

ead. l. 7. Μέμφομαι ὀκῶσοι σοφοὶ &c.) Ellipsis accusativi αὐτοῦς, vel πάντας. Sic Epict. Sent. 116, pag. 144, Λυπούμενος ἐφ' οἷς μὴ ἔχει, καὶ χαίρων ἐφ' οἷς ἔχει, pro ἐφ' οἷς, ἃ ἔχει. Alia similia vid. ad Amor. cap. 36, ubi οὐδ' ἔγὼ ὡς ἐναντία φθεγγόμενος, ὡς ἐπεχειρεῖ λέγειν. Sed τῷ μέμφομαι ὀκῶσοι similis est ellipsis Terentii in Ad. II, 1, 43, *Minime miror, qui insani-
re occipiunt ex iniuria*. Ubi quoque intelligendum relinquitur illos, veluti in phrasi, *mittere qui nuntiet*, omitti solet, *aliquem*. Vid. Vechn. Hellenol. p. 68—71. REITZ.

ead. l. 10. Ἀπικέτο) Recte monuit Iens. ita corrigendum; confer infra c. 21 & 24, ubi edd. adspirationem bene omiserant. Vid. Herodot. L. I ipso princ. ubi vel quater una pag. ἀπικόμενος, ἀπικνέσθαι &c. REITZ.

Pag. 216. l. 1. Μαντευόμενοις) In impressis est μαντευόμε-
νοι sensus & dialectus poscunt μαντευόμενοις. Quod cum scripsissem, inspecto Cod. M. video in eo legi μαντευόμενοις. SOLAN. Facile in re tam aperta morem gessi Solano ita corrigenti. Nec librorum fidem hic exspectandam censui. Et si Ionismus ille miseram interdum cacophoniam parit, ut ap. Hippocr. Aphor. 20, Sect. II, ubi terminatio ista in σιν & σι tribus versibus decies ac ter occurrit, nimirum: Ὀκῶσοις νέοι-
σιν ἐοῦσιν αἱ κοιλίαι ὑγραί εἰσι, τουτέοισιν ἀπογνῶσκειν ξη-
ραίνονται. ὀκῶσοις δὲ νέοισιν ἐοῦσιν αἱ κοιλίαι ξηραί εἰσι, τουτέ-
οις πρεσβυτέροις γινομένοις ὑγραίνονται. REITZ.

ibid. Κατηγορεῖσι) Lege κατηγορεῖσι, uti & in M. emendatum esse video. In reliquis κατηγοροῦσι. SOLAN.

ead. l. 13. ὦν) W. uti Dialectus poscebat. In impress. οὖν, quod commune est. SOLAN. Cum notatum reperissem, Cod. W. ὦν habere pro vulgato οὖν, nullus dubitavi id hic & supra recipere. Sic enim Iones solere ὦν pro οὖν scribere, vid. apud Maittair. de Dialect. pag. 34. Ideoque & sic dedi mox § 5, etsi ibi nullus Cod. praeibat. Nam deinde § 27 recte ὦν erat in P. REITZ.

ead. l. 15. Ἄλλη μορφή) In Flor. Cod. ἄλλην μορφήν, BOURD.

Pag. 217. l. 7. Ἐν δὲ) Corruptas censo has voces. SOLAN. F. οἱ δέ. REITZ.

ead. l. 8. Οὐκ οὐνόματα, ὅπως ἐδόκειον, ἀλλὰ σημεῖα) Non quae essent utcumque nomina, sed rerum signa, quemadmodum putabant.

Sic Benedictus. Erasmus vero, *non illis quidem utcumque visum est confictis, sed quae notae rerum essent.* Non attingunt nucleum. Verre, *non nomina, sicut videbantur, sed signa & indicia eius, quid essent, quidque efficerent.* Ἐδύκεον non refer ad Aethiopas, sed ipsas appellationes & nomina. Videbantur esse nuda nomina forte data, cum tamen sub illis laterent σημεῖα. GRON. *ead. l. 12. Μέζον*) Recte pro μείζον. Et mox rursus μέζω, atque alibi. Vid. Maittair. de Dialect. p. 113 ed. Haganae, & pag. 133. REITZ.

ead. l. 13. Μηνῶν) Ἀν μινέων, ut supra? GUYET. Μινέων scribi poscit Dialectus, non, ut in omnibus reperio, μινῶν. SOLAN. In omnibus μινῶν male reperi, quod mirum, quia uno versu superius tamen μινέων recte habebant nonnullae. Quare non erat, cur Guyetus dubitaret. Ego saltem non dubitavi sic restituere. REITZ.

Pag. 218. l. 1. Ἐμήσαντο) Ἀ μήδομαι. GUYET. Non addidifsem, nisi ut appareret Scholiastae ἐμνηχανήσαντο expositionem esse, non aliam lectionem. REITZ.

ead. l. 3. Οὐδ' ἄμα) Corrige οὐδαμᾶ, ut infra § 19. GUYET. Οὐδαμᾶ) In omnibus legebatur οὐδ' ἄμα. Ego mutavi. Quin mox pro κινεομένοισι, legendum censeo πλάντες κινέονται. SOLAN. Lubens itaque huic & Solano auscultavi, atque in versione *haudquaquam* dedi; quod Gesn. qui *nec simul* ex vulgata reddiderat, non aegre feret; nam res est parvi, & vulgata tolerabilis: quam hic non mutassem, si quae litera fuisset mutanda; at cum in accentu tantum & spiritu consistat emendatio, Luciani sensum magis congruum reddens, non haesitavi id recipere, quod aliquanto melius visum. REITZ.

ead. l. 4. Ἐν τοῖσι κινεομένοισι) Addititia videntur. GUYET. Non puto hunc locum esse integrum, sed verba quaedam temporum iniuria excidisse, cui rei occasionem dederit, quod post relativum ἐν τοῖσι sequeretur κινέονται, ac paucis interiectis κινεομένοισι, iisdem syllabis prioribus. Sexcentas in omne genus libris lacunas peperit talis cognatarum vel earundem vocum repetitio. Interpretationem interim dedi, non quam verba subiicerent, quippe quae non intelligebam; sed quam res ipsa postulare visa est. GESN.

ibid. Οἰκεῖα) Ὅκοῖα lego. GUYET. Non inepte; etsi οἰκεῖα nondum reiicio, quia videtur respicere ad *coelestes domus*, in quibus illa animalia habitant, vel, quae zodiaco sunt propria. REITZ.

ead. l. 7. Ἀπὸ τέων) I. e. ἀφ' ὧν. GUYET. Hoc nimis notum;

& Homero, Hippocrati, aliisque Ion. dialecti scriptoribus satis frequens. Vid. Iliad. Ω, 387, ut alia mittam. REITZ.

ibid. (ἰσά) Ita multis in locis emendandum fuit, ut Dialectus huius libelli postulabat, & hic quidem ita in M. emendatum est. SOLAN.

ead. l. 13. (ὥς ἕκαστοι) Illa verbi εἴτυχες vel similis ellipsis post ὥς ἕκαστος non modo Attica est, & Thucydidi frequentata, sed Ionica quoque, v. g. Herodot. II, 40. GESN. Distinctionem, quae post τὰλλα erat, sublatam retuli post ἕκαστοι, praeunte Solano, qui iubet conferre ἴστ. A, cap. 15, ubi ille vulgatam ὥς ἕκαστοι tuetur & exponit. REITZ.

ead. l. 14. Καὶ δ' Ἄσις) Osiris rex Aegypti tandem in Deos relatus cum uxore sua Iside colitur sub imagine bovis. COGN.

Pag. 219. l. 4. (Ἀμμωνός) Ammon Iovis epitheton, hoc est arenarius. Iuppiter enim arietis specie in extremo Lybiae arenoso colebatur. Ammonis oraculum erat olim, ut Mela scribit, fidei inclytæ, ubi responsa oratione non dabantur, sed nutu & signis, ut scribit Strabo. COGN.

ead. l. 5. Εἰρήτο) Ἀν ἦρτο, ab αἰείρομαι; Placet. GUYET.

ibid. Παρὰ τὸν Ἀμμωνα) Angl. Cod. πρὸς τὸν Ἀμ. Cetera huius dissertationis ex Callimacho & Manilio repetit in Croniis. Plurima interpretor alibi. BOURD. Παρὰ) In A. P. & L. πρὸς. Neutrum placet. Debuit enim esse, ni fallor, τὸν γὰρ Ἀμ. καὶ &c. Vide Ἐκκλ. 10, ubi ad cornua Iovis Hammonis alludit. SOLAN. Tenui mutatione παρὰ mutandum in παρ' ὃ, quod cum sententia postulare videretur, in interpretando secutus sum. GESN.

ibid. Κρισπρόσωπον) Aliter Q. Curtius. GUYET. Vid. hunc L. IV, c. 7, § 23, 24. Et in ed. Leidana nummōs capita Iovis Hammonis referentes facie humana, sed arietinis tamen cornibus praedita. REITZ.

ead. l. 8. Δοκέει) Ἀν δοκέει; ut infra de Dom. c. 17, intellecto ὥς, ut ὥς εἰπεῖν, pro ut ita dicam, nota formula. Sed vulgatam ideo non mutarim: nam & sic *ibid.* de Dom. cap. 4 pr. ὁμοι δοκεῖ &c. Passim vero alibi sine articulo. Tamen ἐμοι δοκεῖν absolute positum hic magis placet, quia Graecismus est magis peculiaris. Sic Aelian. I, 17, Ὡν, ἐμοι δοκεῖν, ὁ σπουδαῖος οὐδ' ἕτερον ἐπαινέσεται. Idem XIV, 4, τὴν ἀδοξίαν, ἐμοι δοκεῖν, ἐκείνος — φέρων. Plutarch. Themist. p. m. 113 F. ὥς addit, δicens: αὐτοῖς, ὡς ἐμοι δοκεῖν, κατέλιπον. Aristoph. Plut. 736, ὥς γέ μοι δοκεῖν &c. REITZ.

ibid. Ἀπίκετο) Non haesitavi sic rescribere pro vulgato ἀπι-

πστο, quod minus Ionicum. Et sic mox § 16 ἀπικστο recte edd. habebant. Confer & § 21, 24 & 29. REITZ.

Pag. 220. l. 6. Ἦν δέ ποτε Ὀρφέα ἴδης ἢ λίθοισιν ἢ χρυσῇ μνημνημένον) Uterque interpres, vel *saxo expressum*, quod profecto admodum est rude. Etsi enim id possit fieri, oportet tamen in his esse politiore, & λίθον πλάκας λείας tessellas lapidum ad pavimentum in Amoribus. Intelligo, & intellexit haud dubie Lucianus, Orpheum ex opere Musivo, quales Mercurium, Cupidinem, Satyrum, Silvanum nuper protulit Sponius. GRON.

ead. l. 7. Ἐν μέσῳ) Deerat ἐν in impressis, & ipso M. SOLAN. *ibid.* Ἰκελος) Etsi apud Homer. utrumque aequè frequenter invenitur εἰκελος & ἰκελος, posterius tamen recepi, quia magis Ionicum. Et sic Hippocr. sexcenties; vid. Foef. Oecon. Hipp. REITZ.

ead. l. 9. Καὶ τῶν ἑκαστον) Sic omnes, nisi quod aliter interpungunt. Mihi N. L. SOLAN. Mf. Reg. 3011 καὶ τῶν ἄλλων ἑκαστον.

Pag. 221. l. 10. Ἄρνα χρύσειον θυέστη) Supra Ὀρχ. cap. 43. SOLAN.

ead. l. 13. Ἀντιδρομέουσι) W. In reliquis διαδρομ. minus apte. SOLAN.

Pag. 222. l. 6. Δι' αἰθέρος) Conf. supra de Salt. § 42 f. τοῦ πριου τὴν διαέριον φυγὴν. REITZ.

ead. l. 9. Ἀλλὰ οἱ) l. e. ταύτη. GUYET. An etiam feminino genere usurpant οἱ, pro αὐτῇ; SOLAN. An pro αὐτῇ; Solanus ait. Cui respondeo, quidni? Nam & sic Homer. Iliad. B, 515, — ὃ δὲ οἱ παρελέξατο λάθρη, hic auct. Mars accubuit illi virgini furtim. Praecessit enim Ἀστύοχη παρθένος αἰδομένη. Ite sum Γ, 387, de anu, quae Helenae lanam carpebat, — ἡ οἱ Λακεδαιμόνι ναισταύσῃ Ἦσκεν εἴρια καλά. — II. Z, 273, 4, — Ἀθηναίης — Καὶ οἱ ὑποσχέσθαι δυοκαίδεκα βοῦς ἐνὶ νηῶ. Sed quoniam genere accipiendum Iliad. A, 200? ubi praemittens, Θάμβησεν δ' Ἀχιλεὺς, μετὰ δ' ἐτράπετ', αὐτίκα δ' ἔγνω, pergit illico: Παλλὰδ' Ἀθηναίην, δεινὰ δὲ οἱ ὄσσε φάανθεν, — terribiles ei oculi apparebant, i. e. certe Minervae oculi. Nam cum timeret Achilles, ipsius oculi non fuere terribiles. Alioqui possis aequè construere, ei scil. Achilli sic videbantur Deae oculi, ac ei Minervae, pro eius Minervae, sic lucebant oculi. REITZ.

ead. l. 10. Ἐουτοῦ) Servavi lectionem ed. P. quam recte se Lucian. Vol. V. L1

habere, vid. apud Maittair. de Dial. p. 116 ed. Haganae. Sed & legere possis *ἑωντέου*. Puncta vero diaereseos, quae in edd. antiqq. in *υ* ponuntur, neglexi, quia iis nihil opus, nec ante in hac edit. simili in casu addita sunt. In recentt. quibusdam Hippocr. Aph. edd. Sect. I, Aph. 1, *ἑαυτὸν* editum est, ubi in vet. tamen recte *ἑωντόν*. Sed & alibi non semel apud eundem in hisce erratum est in edd. ut ibid. Aph. 13, ubi vet. habent *ἑαυτῶν*, dedere *ἑαυτῶν*. REITZ.

ead. l. 11. Χρόμενος) *Αν χροάμ.* vid. infra ad c. 29. REITZ.

Pag. 223. l. 1. Τάχα δὲ καὶ) Ed. Reitz. *τάχα δὲ γὰρ*, male. Sic, ut edidimus, est in *S. & Basf. 4.* quibus adstipulatur *Mf. Reg. 3011.*

ead. l. 6. Αὐτέων) Non dubitavi sic edere contra edd. omnes, quia Ionismus verus erat restituendus. Licet enim & in hoc pronomine contractio saepe inveniatur in edd. aliorum auctorum Ionica dialecto utentium, (quod mox videbimus ad cap. 22) tamen *αὐτέων* recte infra c. 22 edd. atque alibi habebant, & sic Herodot. Euterp. pr. Et Clío I, pag. 4 f. ed. Steph. &c. Ideoque non hic modo, sed ubique in hac Dissert. restitui, etiam ubi in variantt. lectt. id non monui. REITZ.

ead. l. 9. Φαέθων) Hanc fabulam persequitur Ovidius lib. 2 Metam. Plat. Timaeo, Arist. L. IV de mundo, Lucret. L. V. COGN. Conf. etiam, si operae est, Philostr. Icon. I, XI. REITZ.

ead. l. 12. Ἡελίου) Quo apud Homerum respiciat, nescio. SOLAN.

Pag. 224. l. 4. Βαλῆιν) Nihil mutavi, etsi *βαλέειν* scriptum suspicari licet. Vid. Maittair. p. 351 f. Conf. infra c. ult. *ἡγυῖται*. REITZ.

ead. l. 7. Τὸ ἤλεκτρον) Conf. infra singularem Nostri de electro Dissertationem. REITZ.

ead. l. 12. Αἰεΐνιν) De eo Eustath. in L. 2 Iliad. Hom. Hymn. Veneris. COGN.

ead. l. 16. Ἐπέβλεψεν) Vulgatam hanc deleverat Solanus; & lect. Cod. W. *ἐπέβλεψαν* substituerat. Non male profecto; quin & ego credo id verum esse: at quia vulgata quoque non incommoda, sed admodum usitata, nihil mutare sum ausus, ne novandi, (sive potius antiquandi) nimio studio teneri dicar. REITZ.

Pag. 225. l. 1. Ἰμελα) Quia Ionismus hoc requirebat, sic dedi contra edd. Vid. supra § 10. REITZ.

ead. l. 8. Ἀπ') Ne quis credat, Florentinam hic prae ceteris sapere, meminerit, Iones adspirationem tam in appositione

ne, quam in compositione, negligere, videatque testimoia apud Maittaire de Dialect. p. 134 & praeced. REITZ.

ead. l. 10. Ὁρέσθαι) Hoc recepi, pro lectione edd. priorum ὀρέασθαι, quia & ὀρέων non ὀρέων scribitur constanter deinde c. 24, & alibi. REITZ.

ibid. Διὸ δὴ μιν ἐστάναι λ. δ. π.) Sic infra in Saturn. c. 7, διὸ καὶ πεπεδησθαι με οἱ πολλοὶ εἰκασαν. REITZ.

ead. l. 12. Ὀμήρου τοῦ ποιητέω) Barth. ad Stat. Theb. IV, 464, Ὀμηρον putide abundare dicit; sed optime reprehenditur a Wessel. ad Diod. Sic. IV, cap. 66, 33, ubi etiam Ὀμηρον τὸν ποιητήν. Iterum c. 75. REITZ.

ead. l. 14. τὴν σειρὴν τοῦ Διὸς) Homer. Iliad. Θ, 18. SOLAN. Plato Theaet. pag. 119 A. τὴν χρυσὴν σειρὰν (II. Θ, 19) οὐδ' ἄλλο ἢ τὸν ἥλιον Ὀμηρος λέγει καὶ Δημοτ. ὅτι ἕως μὲν ἂν ἡ περιφορὰ ἢ κινουμένη καὶ ὁ ἥλιος, πάντα ἐστὶ καὶ σώζεται τὰ ἐν θεοῖς τε καὶ ἀνθρώποις κ. τ. λ. Eustath. p. 695, 9, ed. Ro. cum haec retulisset, pergit: ἕτεροι τοὺς κύκλους τῶν πλαναμένων νοοῦσι χρυσέαν σειρὰν, ὣν ἀνατάτω μὲν ὁ τοῦ Κρόνου κ. τ. λ. Βολὰς ἡελίου nondum inveni, nec observavit Seberus. GESN.

ead. l. 16. καὶ τὰς πόλιας) Urbes, vinea, chorus, in clypeo Achillis II. Σ, 490, 560, 590; sed quas nescio, an ad astrologicas rationes traducere cuiquam praeterea in mentem venerit. Contra auctor noster omittit pluscula astrologica sine dubio, quae habet poeta v. 484 seq. GESN.

ibid. Πόλιας) Huiusmodi mysteria aliis enarranda relinquo. SOLAN.

ibid. Ἀσπίδι Ἥφαιστος) Iliad. Σ, 495. Et mox vid. Odyss. Θ, 266. SOLAN.

Pag. 226. l. 5. Αὐτέων) Cur hanc scripturam praeferam, vid. c. 1 & 17. Quis tamen in Hippocr. & Herodot. sic ubique rescribere ausit? ubi ἐαυτοῦ quidem pro αὐτοῦ & ἐαυτοῦ & simil. est perpetuum; at in pronom. αὐτός, οὗτος & τοιοῦτος, crasis frequentius est expressa in edd. etiam antiquis, quam per dialysin. Ita τούτοις, non τούτέοις, Hippocr. de Artic. S. VI, p. m. 92, vel sexies occurrit, iterum pag. 91 & 93. Τοιοῦτοις iisdem pagg. & alibi perpetuum. Αὐτῶ p. 90. Et Herodot. I, p. 6 pr. Αὐτῶν ibid. Αὐτοῖσιν Hipp. l. c. p. 91, & vel centies alibi. Τούτοις quoque Herodot. p. 8 D. p. 10 pr. & 11 B. Τούτων idem p. 3, 4 & 7. Τούτῳ p. 4. Alia exempla, ubi terminatio eorundem pronom. sit ἑών & ἐοῖσι, pro ὧν & οἷσι, vid. apud Maittrair. de Dial. p. 117. Τουτέων autem & αὐτέων apud Hippocr. rursus Aph. 3, S. I & c. REITZ.

ead. l. 7. 'Ἀλλὰ σύγ') Vid. Homer. Il. E, 429 & 430. SOLAN.

ead. l. 10. Μαντηήσιν) M. Suspicabar aliud mendum subefse; nam mox singulari numero effert: sed videtur de Astrol. cogitasse. SOLAN.

ead. l. 11. Πόλις) Vide, quae de urbibus auspicato con-
dendis observavit vir sine honore non nominandus Ez. Span-
hemius ad Callim. Hymn. Apoll. v. 55. SOLAN.

ead. l. 12. Φόνους ἐργ.) Iensus, εἶργ — ad Έρμ. cap. 71. Sed
quid de φόνους statuendum? Ego πολέμους voluisse suspicor;
vide Tatian. p. 73, & Ez. Spanh. ad Callim. & quos ibi lau-
dat vir illustr. Plat. Νομ. V, Virg. Aen. V, 755, Thucyd. III,
235 ed. Wechel. &c. SOLAN. Obscutus forem Iensio in Her-
mot. monenti εἶργ. hic legendum, si in alio Luciani Dialogo
id faciendum praecepisset: at cum Ionibus maxime proprium
sit augmenta tam temporalia, quam syllabica, negligere, ut
ἀμείψατο, ἐργάζοντο, ἔλεν &c. apud Herodot. & Aret. plus
centies, ideo vulgatam omnino servandam censeo. Vid. saepe
iam laudatum Maïttair. de Dial. p. 124—5. REITZ.

ead. l. 13. Πρὶν ἂν δὴ παρὰ μάντεων ἀκουσαι) De more ora-
cula in condendis urbibus consulendi, aliisque circa idem ne-
gotium ritibus, vid. Spanh. in nott. ad Callim. p. 80. REITZ.

Pag. 227. l. 2. Καὶ δράκων) Conf. historiam Danielis de dra-
cone Babylonio numinis instar culto, sed obiecto bolo medi-
cato ab ipso interemto, quae in vulgata reperitur c. ultimo
Danielis. In versione Lutheri autem libris apocryphis annexa
est. Adde Spanhem. ad Callim. p. 394, nummosque draconi-
bus inscriptos ab eodem prolato ad Aristoph. Plut. v. 732,
pag. notarum 262. Adde & Schol. Aristophanis, & Macrob.
Sat. I, 20. Ac Meibomium in iusiur. Hippocr. p. 33. REITZ.

ead. l. 5. Ἰρώτατον) Recte hic Cod. W. ἰρ. Peccant ubique
impressi in hac voce. SOLAN.

ead. l. 8. Ὅφρα ἰδὴ νέκυας &c.) Homer. Od. A, 93. SOLAN.

Pag. 228. l. 1. Λύκουργος) Plenilunium magna superstitione
antiquis colebatur; & in eo mulieres partu facilius levare,
scribit Plutarch. Proelium Lacedaemonii ante plenilunium ex
Lycurgi praecepto non inibant. Erasmi in Adag. *Aceffaei lu-
na.* COGN.

ead. l. 2. Νόμον) Huius exemplum insigne habes apud He-
rod. VI. SOLAN.

ead. l. 6. Ἀπλάδες) In summam morum immunitatem effe-
rati sunt, quod ceteris omnibus amplectentibus astrologiam,
ceterasque liberales disciplinas, quarum cultu manifestantur

hominum ingenia, soli contemferint, feque fecerint ipfa luna antiquiores. Serv. in 2 Georg. COGN.

ead. l. 14. Ὠρην) Sic cum tenui scribendum, quamvis in libris nostris hic cum aspero exister; vid. Sup. c. 19. SOLAN. Recte Solanus spiritum asperum in tenuem mutavit. Quamvis & adspirate editum in Alciph. L. I, ep. 27, Σὺ δὲ οὐδεμίαν ὥραν ἔχεις ἐμοῦ· & Bergl. quoque ex Herodot. I, Segm. 4, afferat, μηδεμίαν ὥρην ἔχειν ἀρπασθεϊσέων. Nam praestit observare differentiam, quam Grammatici tradunt inter ὥραν civitatem, & ὥραν five ὥραν, horam, pulchritudinem; licet affirmare nequeam, antiquitus eandem observatam. REITZ.

Pag. 229. l. 14. Πρηγμάτων) Πραγμ. hic habebant omnes, quas vidi edd. etfi cap. 24 recte πρηγμάτων exaratum erat. Et miror, neminem Commentatorum monuisse, id quoque ad Ion. dialect. formandum. Sed forsan & ego praetermissem, ni monuisset frater G. O. Reirzius. Πρηγμάτων autem postulare illam dialectum qui nescit, adeat Hippocratem mille locis, & Maitair. de Dialect. p. 100 & 101. REITZ.

ead. l. 15. Χρεόμενος) Quia supra § 15 sic scriptum erat sine varietate, & Cod. W. etiam hic ita praeferat, hoc servavi, magis ut sibi similis redderetur scriptura, quam quod contendam sic necessario scribendum: utrumque enim satis crebro apud Ion. Dialect. scriptores occurrere vid. apud Maitairium de Dial. p. 121 & 131. Et cum ἐχρέοντο quoque hac Dissert. Luciani § 7 habuimus, tanto magis vocalem brevem & hoc loco praetuli. REITZ.

ead. l. 16. Ἀφιζόμενα) Id utilitatis, ait auctor, affert Astrologia, τὰ μὲν ἐσθλὰ εἰδότες ἀφιζόμενα, πολλὰν ἀπὸ προσδεν εὐφρανέει, τὰ δὲ ἀγνοοῦσι φαῦλα, εὐμαρέως δέχονται· οὐ γὰρ σφισιν ἀγνοοῦσιν ἐπέρχεται. In edd. novissimis praetermissa est vox ἀγνοοῦσι (quam Bas. & Ald. servant) in primo loco; cuius tamen omittendae nullam video causam satis idoneam; quamquam in expositione horum video haesitasse magnos viros. Ita autem intelligenda haec arbitror: nimirum dixerat Noster, fieri non posse ex malis bona per Astrologiam; id tamen ex Astrologia utilitatis redundare: Bona quidem, inquit, eos, qui ea norunt futura, multum in antecessum delectant: at ea, quae ignorantibus censentur mala, tristia, calamitosa, illi (qui nempe χρέονται τῇ ἀστρολογίᾳ, ut praecessit) aequo accipiunt animo: neque enim illis ignorantibus eveniunt. Statim quoque pro vulgato ἡγείται mirum, ni auctor hic ἰονίζων scripserit ἡγείται· ut § 3, περικίεται, & ἀπηνύεται § 22. IENS. Ἀφιζό-

μετα) Sic dedi pro vulgato ἀφιζόμενα, ut Ionismus appareret. Nam recte adspiratio omiffa erat fupra c. 21 & 24. Conf. Herodot. ipfo princ. ubi ἀπικομένοις & ἑσαπικνέεσθαι ter, quater occurrit, ac deinceps millies. REITZ.

ibid. τὰ δὲ φαῦλα εὐμαρέως δέχονται οὐ γὰρ σφισιν ἀγνοέουσιν ἐπέρχεται) Sic commodè Graeca concinnavit Benedictus. Sed non bene his etiam apparavit Latina, *Quae vero non imprudentibus accidunt, facile accipiuntur. Neque enim in illos irruunt.* Quae profecto, ut magnam partem sunt imitatio versionis Erasmi, ita exprimunt penitus ordinem verborum in Basileensi exhibitum, τὰ δὲ ἀγνοέουσι φαῦλα εὐμαρέως δέχονται οὐ γὰρ σφισι ἐπέρχεται. De quo si vere pronuntiare licet, totum plane alienissimum, immo contrarium est menti auctoris, & hinc idem censendum de Benedicti versione, qua longe accommodatior illa Erasmi: *mala vero facile, cum non imprudentibus venerint, accipiuntur. Neque enim in illos irruunt.* Hic haereo, quia nescio, quae sit scriptura vetus in Codicibus Mss. Unde & pater ed. Basileensi in voce ἀγνοέουσι adscripsit περινοέουσι, optime ad sententiam Luciani, sed longius ab vulgata lectione discedens. Si, quod edidit Benedictus, exstat in scriptis, opinor verissime sententiam auctoris sic exprimi, *adversa autem facile excipiuntur: non enim imprudentibus superveniunt* &c. GRON. τὰ δὲ φαῦλα ἔ. δ. recte M. Fl. S. & A. Reliquae edd. ἀγνοέουσι prave post τὰ δὲ, ponunt. SOLAN.

Pag. 230. l. 3. ἤγεται) Ita cum Iensio credidi legendum pro vulgato ἠγείται etfi contradiō in similibus verbis non semper videtur respui ab Ionibus. Sic in Hippocr. Mochlico p. m. 113 ὁμολογείτω legitur. Ac de Articulis p. 91 μυθολογοῦσι. Item γυιοῦνται ibid. & multa similia alibi, quae per dialysin quoque more Ionico potuissent scribi, quaeque propter frequentiam immutare non ausim. Verum cum dedita opera Ionismum hic affectet Lucianus, omnia ad illum erunt accommodanda, quaecunque possunt. Maxime, cum supra quoque —έεται non εἴται dederit. Alioqui & ex Herodot. in quo dialyses frequentiores sunt, non absimilia vulgatae proferre possem, ut ex L. II, sive Euterp. p. 104 ed. Steph. C. ἀνασιμούνται. Sed in quibusdam tantum verbis contractionem habent Iones, in quibusdam nunquam. Conf. supra § 19 βαλέιν, ubi & βαλέιν potuisses coniicere. REITZ.

IN DEMONACTEM.

Pag. 231. l. 1. ΔΗΜΩΝ.) Demonactem quendam Cyrenaeis

dedisse leges, tradit Theodoret. 9 Curat. Gr. affect. apud Fabricium in Legislatorum catalogo. Quid in mentem venerit viro doctissimo Philostratum pag. 556 enarranti, cur hunc libellum *fabulam* vocaret, nothumque esse putaret, mirari tantum possum, nihil aliud. Nollem factum. Excidit hoc V. CL alia agent. Huiusce vitae meminit Eunapius, ut a Luciano scriptae p. 12, 13. Locum integrum in testimoniis de Luciano exhibemus. At alibi vir clar. suspicatur *Pseudonymum esse Lucianum*: cum enim nihil sacrum profanumve intactum reliquerit, nomen omnibus lectoribus prostituere voluisse non putat. Deinde alibi *Samosatensem* se dicit, alibi *Patrensem*. (fin. praef. ad vit. Soph.) Serione haec refutanda? Annos prope centum vixit c. 63. Non ultra Marci tempora videtur pervenisse: certe quod id suadeat, nihil in hac vita, nisi quid forte me latuit, conspicitur. Natus ergo circa annum Chr. XC. Cum ei Epictetus iam senior auctor fuerit, ut uxorem duceret c. 55. Fieri hoc potuit circa an. Chr. CXXV, vel CXXX, Demonacte fere quadragenario. SOLAN.

ead. l. 2. (Ὁ καὶ ἡμᾶς βίος) Sic οἱ καὶ ἡμᾶς ἄνθρωποι, homines nostri. Herodian. I, 14, 7. Et I, c. ult. f. Et κατὰ τὸ αὐτὸ, eodem tempore, Aelian. XIV, 8 pr. REITZ.

ead. l. 4. (Ἵππερ) Recte, & magis Atticum, quam ὑπερ. Sic Alciphron. II, p. 270. Et Noster supra εὐρῶ, Alex. c. 5, ac de Salt. § 74. REITZ.

ead. l. 5. Βοιωτὴν Σώστρατον) Huius fortasse meminuit in Dial. Mort. & in Alexand. Pseudoman. Softrati cuiusdam Sicyonii Pausan. meminit in Eliac. L. 2. COGN. Vid. omnino Hemsterhusius in praefatione Pollucis pag. 29. GESN.

ibid. Σώστρατον) Magnificentiora sunt, quae de hoc mox praedicat, quam ut idem cum eo, de quo in Dialog. Mort. XXX & Alexandri vita cap. 4 loquitur, putandus videatur; vid. quae nos ad priorem illum locum annotavimus. Meminit huius sub eodem Herculis nomine Philostratus in Herode p. 552. Conveniunt enim Herculis nomen, patria Boeotia, Parnassus, vires immensae, omnia. Nisi quod de latronibus nihil Philostr. De operibus enim, quamvis diserte non dicat, satis ex eo intelligitur, quod tali viro opus fuisse dicit Isthmum perforaturo p. 552. *Herodis Herculem*, teste Philostrato, vocabant, quia ab Herode in epistola longiore celebratus fuerat, ex qua omnia sua habere Philostratus videtur, 16. *Agathion* etiam a rusticis vocabatur, ut p. 553 docemur; *Sofstratus*, quod miror, nunquam illic dicitur. Optime monuerat

Hemsterhusius Praef. ad Pollucem. p. 29, eundem virum Philo-
lostrato & Luciano describi. Quod miror a doctiss. Philostrati
interprete, dum ea enarrat, non ulterius arreptum, conten-
tumque esse dixisse, *eundem esse patere putat ex collatione*; non
ipsum rem per se liquidam inspexisse. SOLAN.

ead. l. 9. Ἐπὶ μήκιστον) Diu cum Demonacte vixit Lucia-
nus, qui sub Nerone iam notus ad centesimum ferme annum
vitam produxit, c. 3 & 63. SOLAN.

ibid. Περὶ — Σωστράτου — ἐπίπνοος εὐνή) De Demonacte
scripturus Noster, ait se singulari libello scripsisse de Sosttrato
quodam, ubi magnitudinem eius, ingens robur, omnemque
victus rationem descripserit. Qui libellus hodie λαμπρὸν φῶς
ἡελίοιο non adspicit, & in ceterorum aevi veteris monumen-
torum, quae vel hominum, vel temporis iniquitas nobis invi-
dit, numero censendus. Sed valde mihi suspecta est hoc in lo-
co illa ἐπίπνοος εὐνή in qua dictione nihil equidem video,
quod eam commendare possit. An, qualiscunque ille lectus
fuerit, decumbenti & fesso, horridaeque ac asperae vitae as-
suefacto, poruit esse molestus? Posset minima mutatione legi
ἐπίπνοος, ut Sosttratus intelligatur decubuisse in velleribus;
posset quoque ἐπίπνοος id enim videtur Noster velle, eum
humī cubuisse; idque ceteris, quae praedicat, optime conve-
nit. Nullus equidem dubito, quin corrigendum sit, ἢ ἐπὶ πῶας
εὐνή, cubile in gramine. Plane enim ita Noster locutus fuerat in
Necyomantia c. 7, εὐνή δὲ ὑπαίθριος ἐπὶ τῆς πῶας. Et sic Ho-
merus II. Π, 235, χαμαὶ εὐνάας habet. Latini dixerunt *humidor-*
mitiones; vide If. Casaubonum ad Suetonii Iulium 72. IENS.

ead. l. 10. Γέγραπται μοι) Non exigua haec iactura existi-
manda est. In eo enim libro ad historiam illius aetatis illustran-
dam multa fuisse, nullum dubium est. SOLAN.

ead. l. 11. Μέγθος) VIII pedes, teste Philostrato l. c. SOLAN.

ead. l. 12. Ὑπαίθριος) Vid. Plut. 483 f. Noster Men. cap. 7
Ὑπαίθριος scribit. SOLAN.

ibid. Ἐπίπνοος) Vide Iensium. De diaeta agresti Philostrat.
l. c. SOLAN. An ἐπὶ πῶας; adscripserat Gesn. REITZ. Ἐπίγειος
vult cl. Bel. de Ball.

Pag. 232. l. 1. Περὶ δὲ Δημῶνακ.) Ut de Demonacte loqua-
tur, aequum esse ait, primo ut is sua opera memorabilis fiat
apud optimos &c. Fere sic Livius, rerum Romanarum textu-
rus historiam, in Praef. *Iuvabit rerum gestarum memoriae princi-*
pis terrarum populi, pro virili & me ipsum consuluisse. IENS.

ead. l. 4. Καὶ — πρὸς φιλοσοφίαν ὁρῶντες) Interpres, & ad

philosophiam respicientes. Πρὸς φιλοσοφίαν ὁρᾶν, *philosophiae operam dare*, non est Graeca locutio: sed scribendum πρὸς φιλοσοφίαν ὁρμῶντες, ut paulo post πρὸς φιλοσοφίαν ὥρμησεν. GRAEV.

ead. l. 8. Ἦν δὲ τὸ μὲν γένος Κύπριος, οὗ τῶν ἀφανῶν, ὅσα εἰς ἀξίωμα πολιτικὸν καὶ κτῆσιν. οὐ μὴν ἀλλὰ καὶ πάντων τούτων ὑπεράνω γινόμενος, καὶ ἀξιώσας ἑαυτὸν τῶν καλλίστων πρὸς φιλοσοφίαν ὥρμησεν) Vertenda sunt: *Erat itaque Demonax genere Cyprius, non obscuro loco natus, quod quidem ad dignitates civiles, & facultates attinebat. Despectus nihilominus his omnibus, cum pulcherrimis se rebus dignum iudicasset, ad philosophiam animum appulit.* Ὑπεράνω γενέσθαι non est excelsiorem fieri, ut interpretes transfulerunt, sed despicere, contemnere. Laërtius: καὶ τῆς τῶν πολλῶν δόξης ὑπεράνω γίνεσθαι, vulgī laudes & gloriā contemnere. Plutarchus in apophthegmate Agesilai: ἐγὼ γάρ μοι δοκῶ τῶν τοιούτων βούλεσθαι ἐπάνω εἶναι, ἢ τὴν εὐανδροτάτην τῶν ἀντιτεταγμένων πόλιν κατὰ κράτος ἔλειν, *malo me vincere contentu italium rerum, quam praepotentem hostium urbem vi capere.* Pro his dixit Lucianus statim ὑπερεῖδε τῶν ἀνθρώπων ἀγαθῶν. GRAEV.

ead. l. 9. Οὐ μὴν ἀλλὰ) Sic οὐ γὰρ ἀλλὰ, de quo vid. Iensf. not. ad Vit. Auſt. Οὐ μὴν ἀλλὰ simpliciter vertitur, igitur, in Plutarchi Num. p. 60 E. Scholiaſt. Aristoph. ad Nub. v. 71, Οὐ μὴν ἀλλὰ καὶ περὶ τὸν Διόνυσον ἐστὶ τις ἔορτῃ &c. pro, sed &, vel praeterea. Nihilominus. Verumtamen, Bergl. ad Alciph. II, 253. REITZ.

ead. l. 10. Ὑπεράνω γινόμενος) Non indignabuntur manes Graeviani, huic monito viri summi non obtemperatum, sed mansum in propria verborum sententia. Nobilitas, divitiae, intercedebant instituto Demonactis; ille superior fuit his impediētiis. Sic etiam res habet in reliquis. Poterat etiam contemnus hic locum habere: quae enim facile superamus, contemnimus. Sed nihil omnium nos cogit, ut a verborum proprietate, & formali, quam vocant, significatione hic recedamus. GESN.

ead. l. 12. Ἀγαθοβούλου) Hunc Eusebius anno Chr. CXX floruisse, in Chronico auctor est. De eodem rursus Noster Περ. c. 17, quem locum vide. SOLAN.

ibid. Δημητρίου) Cynicus is, de quo legimus in Apollonii Thyanei vita IV, cap. 25, p. 163. Quod autem πρὸ αὐτοῦ addit, non Demonactem, ut putavit Vorſtius, respicit, qui τῶν ideo inferendum arbitrabatur; sed Agathobulum Demetrio iuniorem fuisse indicat. Vid. Ἰππ. cap. 2 similem phrasin;

& Ὀρχ. c. 63; unde, Neromis tempore vixisse hunc Deme-
trium, constat. Confule Diog. Laërt. V, 84, p. 161 A. Huius
Phavorinus honorifice in scriptis suis, teste ibidem Philostrato,
meminerat. SOLAN.

ead. l. 14. Τιμοκράτει) Vid. Ἀλεξ. c. 57, & Ὀρχ. c. 69. De
eo Philostr. p. m. 265, (536) τῆς δὲ γλώττης εὐφρόως εἶχε,
καὶ σφοδρῶς, καὶ ἐτοιμῶς. Circa an. Chr. 130 floruisse tradi-
tur in Chronol. Sophist. Philostr. Quae si vera sunt, aut alium
Timocratem denotant, aut hic etiam longaevus fuit. Vid.
Ὀρχ. cap. 69. Sed errat Chronicon: nam de hoc ipso haud
dubie sermo est. SOLAN.

Pag. 233. l. 1. Ἀλλ' ὁ γὰρ Δημόναξ) Lege omnino ἀλλ' ὁ
γε Δη. SOLAN.

ead. l. 9. Ἀνίπτοις γε ποσὶ) Neutiquam inexercitatus, ne-
que rudis: quo proverbio etiam usus est in Rhetor. praecept.
COGN. Vide Paroemiog. BOURD. Ἀνίπτοις γε L. H. B. 2. Fr.
P. quod cur mutarit S. ed. feceritque ἀνίπτοις π. nulla ratio
erat. SOLAN.

ead. l. 10. ἤξεν) Sic mutavi: minus placebat enim, quod
omnes libri nostri hic praeferunt ἦξεν. Vid. & Δραπ. c. 6, ubi
itidem plerique impressi errarunt. Et confer notam T. Fabri,
& nostram ad Περ. c. 37. SOLAN.

ead. l. 13. Ἀκρῶ τῷ δακτύλῳ) Sic supra Quom. Hist. c. 4 f.
Hoc vero Luciani adducit Elfner. ad Evang. Matth. XXIII,
4, ubi, τῷ δὲ δακτύλῳ αὐτῶν, οὐ θέλουσι κινήσαι αὐτά. Tum
etiam ex Iul. Orat. 6, p. 200, γενέσθω δὲ τρυφῆς μὴ δὲ ἀκρῶ,
φασὶ, τῷ δακτύλῳ. REITZ.

ead. l. 14. Καὶ τὸ σῶμα δὲ) Illud καὶ δὲ, quod frustra alibi
suspectum fuit commentatoribus, vidimus supra de Salt. § 10,
§ 12 & 13. Item 1 Ver. Histor. cap. 15, Alexand. cap. 41 &c.
Adde modo laudatum I. Elfner. ad Evang. Ioan. XV, 27, in
quo habemus, καὶ ὑμεῖς δὲ μαρτυρεῖτε. Quod is convertit,
& vos itidem, aut, quin & vos testabimini, aliaque ex Xenoph.
Thucydid. Arrian. hoc Luciani testimonio non omisso, ad-
ducit. REITZ.

in Schol. Αὐτοσχεδιάσας) Ita restituimus ex Mf. Reg. 301 i
pro vulg. ἀποσχεδιάσας.

Pag. 234. l. 3. Ἐς τοῦτο) Non dubito, quin legendum sit ἐς
ταῦτ', sic certe interpretatus sum. GESN. Quod Gesn. coniec-
cit, id Solanus quoque sic emendaverat: & quia necessaria
est emendatio, vel sine Codd. auctoritate ita edidi. REITZ.

ead. l. 7. Οὐ παραχαράττων τὰ) Dicit, Demonactem imitari

rum esse Socratem, & frugalitate Diogenem, οὐ παραχαράττων τὰ εἰς τὴν διαίταν, ὡς θαυμάζοιτο, καὶ ἀποβλέποιτο ὑπὸ τῶν ἐντυγχάνοντων, ἀλλ' ὁμοδαίτος ἄπασι. Vertunt: Non tamen adulterabat ea, quae ad victum pertinebant, admirationis emerendae gratia, utque ab iis respiceretur, quibuscum versabatur; verum communi cum aliis vivendi ratione utebatur. Παραχαράττειν τὰ εἰς τὴν διαίταν, non est adulterare, quae ad victum pertinent, sed non mutare vivendi rationem, non recedere a communi vivendi genere. Iosephus V ἀρχαιολογίας, Παρέβαινε δ' ἢ δὴ τὰ πατρια, καὶ τὴν οἰκίαν διαίταν παρὰ ἄραςσε ξενικῶν μιμήσει ἐθισμῶν, εὐτρabat patrios mores, domesticosque ritus antiquabat, imitatione peregrinorum morum. Rufinus sic vertit: Transcendebat iam leges patrias, & edicta propria requirebat mores imitando peregrinorum. Synesius: καὶ τοὺς τραπέζιτας τοὺς πονηροὺς τοὺς καθάπερ νόμισμα τὸ δόγμα τὸ θεῖον παραχαράττοντες, ut nummos divinam doctrinam mutant. GRAEV.

ead. l. 10. Σωκράτους εἰρωνείαν) Hinc Socrates dictus εἰρωνῶν utebatur enim, ut ait Cic. I de Off. libenter ea dissimulatione, quam Graeci εἰρωνείαν vocant. COGN.

ead. l. 15. Παντοῖους) Alio sensu usurpare solet. Vid. N. Δ. 21. SOLAN.

Pag. 235. l. 2. Οὐδὲ πώποτε) Id plus esse, quam οὐδέποτε, vid. supra in verbis Diog. Laërt. ab Solano prolatis ad 2 Ver. Hist. c. 18. REITZ.

Pag. 236. l. 11. Οἰκεῖον) Homo sum, humani nihil a me alienum puto. Terent. SOLAN.

ibid. Πλέον δὲ, ἢ ἑλαττον ἔχαιρε συνὼν ἐνίοις αὐτῶν, μόνοις ἐξιστάμενος, ὅποσοι ἀν' ἐδόκουν αὐτῷ ὑπὲρ τὴν τῆς δραπέτειας ἐλπίδα διαμαρτάνειν) Sic distinguendum opinor. Vulgo iunctim haec leguntur, συνὼν ἐνίοις αὐτῶν μόνοις ἐξιστάμενος. Interpres hic iterum turpissime sese dat, vertens, plus autem, minusve laetabatur, eorum solummodo consuetudinem devitans, quotquot illi videbantur propter spem obsequii delinquere. Nihil insulsius, si Graeca spectes, & mentem scriptoris. Verto, plus autem minusve laetabatur, conversans cum quibusdam eorum, (quibuscum nempe versabatur: versabatur autem cum omnibus, non omnium tamen usu peraeque delectatus) iis solis se abstinent, quotquot ei viderentur supra omnem spem emendationis delinquere. Eos devitabat Demonax, de quibus nulla morum emendatio sperari poterat; qui erant ἀνήκεστοι; &, ut Belgae dicimus, daer geen saly meer aen te smeren was. IENS. Distinguenda mihi quidem videntur verba hoc modo: πλέον δὲ ἢ ἑλατ-

τον ἔχαιρε συνὼν ἐνίοις αὐτῶν, μόνοις ἐξιστάμενος, ὅποσοι ἀνδραῖ
h. e. plus vero minusve delectabatur consuetudine quorundam ex iis,
devitans solos, quicumque. Quemadmodum hic Lucian. ἔχαιρε
συνὼν ἐνίοις, ita Xenoph. K. Π. II, 15, ἥδουμαι συνὼν τοῦτο. L.
Bos. Distinctionem a L. Bos propositam sum secutus, pristinam
abolendo. REITZ.

ead. l. 13. Ὑπὲρ τὴν τῆς Σοφιστίας ἐλπίδα διαμαρτάνειν) Benedi-
ctus, propter spem obsequii delinquere, ex Obsopoeo, qui
largius, propter spem exhibitii obsequii delinquere. Mirabiles ver-
siones. Intellige supra spem emendationis delinquere. GRON.

ead. l. 14. Μετὰ Χαρίτων καὶ Ἀφροδίτης) Conf. Alciph. I,
Ep. 38, p. 180, ibique not. Bergleri. REITZ.

ead. l. 15. Κωμικὸν) Euripidis. Vid. fragmentum allatum in
notis ad Nyrp. c. 4. SOLAN.

ead. l. 16. Τὴν Πειθὴν τοῖς χεῖλεσιν &c.) Unitur & Alciph. I,
ep. 38, pag. 178 f. ἐπ' ἀκροῖς μοι δοκεῖ τοῖς χεῖλεσιν αὐτῆς
ἐκάθισεν ἡ Πειθὴ. Ad quae verba Bergler. haec Luciani alia-
que afferre non est oblitus. REITZ.

Pag. 237. l. 3. Κρηιττόνων) Verte ex Düs. KUSTER. Vid. Ἀ.
μισθ. c. 8. SOLAN.

ead. l. 4. Οὐ μείον τοῦ παρὰ τοῖς πλήθ.) Delendum censeo il-
lud τοῦ, cum sententiam obscuraret. SOLAN. Non satis haec in-
telligo. Si τοῦ absit, μείον respiciet ad amorem & admirationem,
de qua modo dictum: si retinendum est, excidisse nomen
Socratis dicam. Interim verti, ut verba iacent. GESN.

ead. l. 8. Οὔτε δύον ὥφθη πώποτε) Contrarium docet Xe-
noph. in Memorab. L. I, p. 570, 571, ed. Basil. Sed cum So-
crates de facultatibus exiguis exigua sacra faceret, nihilo se
putabat minus praestare, quam illos, qui de magnis opibus
multas & amplas hostias caederent. REITZ.

ead. l. 9. Ταῖς Ἐλευσινίαις) Scilicet τελεταῖς. GUYET.

ead. l. 10. Ἀναβαλὼν) Forſan ἀναβαλὼν certe Nostro ἀνα-
βολὴ eo sensu frequens. SOLAN.

ead. l. 15. Οὐδ' ἔγὰρ δίδιδαι) Minuc. Fel. Octavio. BOURD.

Pag. 238. l. 14. Ἀπὸ Φαβωρίνου) De quo Philostrat. lib. I
Sophistar. COGN. Φαβωρίνος Latine scribendum Favorinus,
(non Phavorinus) ut iam pridem monuit Ienius: est enim Ro-
manum nomen a favor, ut Censorinus, a Censor &c. Olearius
ad Philostr. Vit. Sophist. I, § 8, p. 489. REITZ.

ead. l. 17. Καὶ μάλιστα τῶν ἐν αὐταῖς μελῶν) Sic haec ver-
ba bonus Obsopoeus interpretatus est, quasi hoc loco μελῶν
de membris accipiendum esset. Infeliciter certe, ne dicam ri-

dicule. At tu verte, & maxime in illis carmina fracta & minime generosa. PALM.

Pag. 239. l. 4. Ἐγκαιμένου δὲ τοῦ σοφιστοῦ) Male interpres, instante vero quodam Sophista. Vertendum, instante vero Sophista, hoc est, Favorino. MENAG.

ead. l. 6. Ὀρχαίς ἔφη) Spado fuit Favorinus. MENAG. Quia Eunuchus Phavorinus, (vid. Eύν. N°. 7.) & eius orationes molles, ut supra visum est, plurimi in eam rem ioci iacti sunt & ab aliis. Vid. Philostr. p. 541, & Nostrium Eύν. c. 7. SOLAN.

ead. l. 10. αὐτοῦ) P. L. & ed. I. Reliquae αὐτῶ, nisi quod B. αὐτῶ fecit. SOLAN.

ead. l. 13. αὐτὸς πάγωνα οὐκ ἔχων) Ἀγερείως γὰρ τοῦ προσώπου καὶ γηράσκων εἶχεν, inquit de eo Philostratus de vit. Soph. l. I, VIII, 1, p. 489. SOLAN.

ibid. Σιδωνίου) Quis ille Sophista fuerit, nescio; certe apud Philostratum frustra quaesivi. SOLAN.

Pag. 240. l. 2. Ἐπὶ τὴν Ποικίλην) Anglic. ἐπὶ τῇ Ποικίλῃ. BOURD. Ἐπὶ τῇ Ποικίλῃ A. P. & L. unde etiam reliqua aliter interpungenda esse discimus. Reliqui ἐπὶ τὴν Ποικίλην. SOLAN.

ead. l. 5. Πύθωνος) De hoc nihil apud alios reperio, neque mirum. SOLAN.

ead. l. 6. Εὐπαρύφων) Iterum infra § 41. SOLAN.

ead. l. 9. Ὅτι περαινῇ) Legendus Flor. Christian. ad εἰρη. Aristoph. BOURD. Narrantur plures in ea voce ioci apud Diog. Laërt. Mened. p. m. 65 A. & B. & Arcef. 104 F. V. Muret. Var. Le&. XI, 11. SOLAN. Nescio, an habeat Latina lingua vocabulum amphiboliae huic exprimendae aptum, nec vehementer quaerendum putavi: περαινῇ est dialecticum, significatque, ut Latinum efficere, concludere aliquid & demonstrare ex summis quibusdam. Vid. Kuhn. ad Diog. Laërt. 7, 45, & quem laudat Sextum Empir. Math. 8, 436. Inde est ἀπέραιτος λόγος, qui non recte concludit, ap. eundem Sextum Math. 8, 429, & 10, 96. Sed περαινῇσθαι etiam obſcoenum est, ut confici Latinorum. Vid. Diog. Laërt. 2, 127, & 4, 34. GESN.

ead. l. 12. Καὶ γὰρ ἄνδρα ἔχεις) Vertitur, etenim virumne habes? pro & sane virum habes: hanc vim habet τὸ καὶ γάρ. LA CROZE.

ibid. Ἄνδρα ἔχεις) Dixi ad illud Petron. quaeque virum quae-runt. BOURD.

ead. l. 13. Ἐσθῆτα — ἀνθεινὴν) Innuit hisce Lucianus, solis ludorum victoribus id concessum. Vid. quae supra ad Νῆργ. c. 8 a me sunt annotata. SOLAN.

Pag. 241. l. 9. Δακτύλιον) De hac dictione alibi. BOURN. Notae Bourdelotianae adscripserat la Croze. Semper alibi. *Voila bien des alibi forains*. Indicat vir cl. idem, quod Hemsterh. T. I ad Nigrin. ait, Bourdelotio solemne esse tractationem eorum, quae nescit, alio remittere. REITZ.

ead. l. 15. Ὀνώρατον) Latinum nomen esse, certum est; aspirare tamen noluimus, ut scripturam veterem, qualem in libris reperi, repraesentarem. Nisi forte coniectura editoris B. 2. uti malis, qui Ὀνώρατον fecit. SOLAN. An fuit οὐχ Ὀνώρατον, Latinum nomen, *Honoratum*? GESN.

ead. l. 16. Ἀρκεσίλαον) Ridet hoc nomine pellem urfinam, quam ille gestabat; nec illa opus est mutatione, quam ed. P. excogitavit. Certe sic iocus peribit, quo ad philosophum celebrem inter Academicos etiam respicitur, de quo Diog. Laërt. IV, pag. 103. SOLAN. Frigida, nisi quid me fugit, ad primam syllabam nominis cum ἀρκτε convenientem allusio. Sed sunt pluscula ex hoc genere, quo delectabantur non Graeculi modo, sed Graeci, & ipse Socrates. Certe in Cratylo multa sunt frigidiora etiam. GESN. Ablancurtius, *Arcefilas* vel *Artisfilas*; nam ἀρκτος significat *ursum*. Et sic supra in Alex. vidimus ἀρκίος & ἀρκτεῖος. Quare si Par. ed. hic Ἀρκεσίλαον pro suo Ἀρκτησίλαον dedisset, non video, cur iocus periisset. Ἀρκεσίλαος apud Diog. Laërt. sine τ compluribus locis scribitur. Persius vero Sat. III, 79, *Arcefilas*. At in nomine ficto quis dixerit, praeflaretne Ἀρκτες — ἀν Ἀρκες —; REITZ.

Pag. 242. l. 3. Μῆτε ἐλπίζοντα, μῆτε δεδιότα) Conf. supra Alex. c. 8. SOLAN.

ead. l. 11. Οὐ κυνᾶς) Deleo frigidam illam, immo absurdam interrogationis notam, quae libros ferme omnes infidet, & versionem ipsam postremam foedarat. SOLAN. Haec ante sic male interpuncta legebantur: οὐ κυνᾶς; — οὐκ ἀνθρωπίζεις; &c. REITZ.

ead. l. 12. Καὶ μὴν καὶ φουσ. τ. π. τῶν ἀντιπόδων διαλεγόμενον) Tzetzes in Chiliadibus. MENAG. Notavit idem Guyet. REITZ.

ibid. Περὶ τῶν ἀντιπόδων) Ridet itaque eorum sententiam, qui — uti & Εὐχ. cap. 44. Riserunt etiam Patres multi; (vid. Rittersh. p. 45) unde hoc saltem discere licet, cavendum viris bonis, ne dum, quae non intelligunt, vituperant, risum & iocum peritioribus praebeant. SOLAN.

ead. l. 13. Ἀναστήσας) Hic, postquam excitasset, (Physicum illum) non vero *surgens*, ut habebat versio. L. Bos.

Pag. 243. l. 1. Θαυμάζω) In omnibus θαύμαζε legitur; qua

quid absurdius dici potest? Nisi forsan θαυμά γs a prima manu fuerit. SOLAN. θαυμάζω voluisse legere Solanum, ex eius nota video; licet ipsum contextum non mutaverit: sed quia deinde rectius conicit, etiam θαυμά γs legi posse, ideo vulgaram intactam reliqui. REITZ.

ead. l. 5. Ἡρώδης) Atticus. Huius Herodis Gellius, Spartianus, Pausan. & alii meminere, & Philostr. in Sophist. COGN. Notissimus hic ex Philostrato, Gellio & aliis. SOLAN.

ead. l. 6. Πολυδύκην) Atqui l. Pollux Onomastici auctor annos vixerat LVIII, teste Philostrato in eius vita p. 593, & Suida. Cumque *epithalamium* Commodi Crispinam ducenti scripsisse tradatur a Suida, post an. Chr. 178 mortuum oportet statuamus. (v. Dio LXXI, p. 814, & Capitol. Marco p. 134 A.) Immo Philostratus ad Commodi ipsius imperium deducit, cum tradit, eum suggestu Athenis ab eo donatum: Soph. p. 593. Verissimum igitur est, quod a doctissimo Philostrato interprete acute observatum esse video, alium Pollucem intelligi, eumque aut servum, aut libertum Herodis, ut vult ad p. 558, aut certe alumnum discipulumve, cum inter τροφίμους, quos impense amaverat, ibi recensetur. De luctu eius vide omnino Philostratum in voce Herod. pag. 558, ubi & statuas venantis posuisse ait, quod huc facere existimo. SOLAN.

ead. l. 7. Ὀχνημα — ὡς ἀναβ.) Locum hunc mire illustrat Philostrati locus p. 558, ubi de hoc ipso Polluce cum Achille & Mémnone, quos impense Herodes amaverat, verba faciens, scribit: εἰκόνας γοῦν ἀντίθει σφῶν θηρόντων, καὶ τεθηρακῶτων, καὶ θηρασόντων. τὰς μὲν ἐν δρυμοῖς, τὰς δ' ἐπ' ἀγροῖς, τὰς δ' ἀπὸς πηγῶν, τὰς δ' ἐπὶ σκiais πλατάνων, οὐκ ἀφανῶς, ἀλλὰ ζῶν ἀραῖς τοῦ περικόλποντος, ἢ κινήσοντος. SOLAN.

ibid. Ζεύγυσθαι αὐτῷ) An Πολυδύκει; GUYET. Cl. Bel. de Ball. legit αὐτῷ adspirare.

ead. l. 8. Δείπνον παρασχ.) Idem aliis verbis infra § 33, ὡς ζῶντας ἐστὶν. Sed in Act. Apost. X, 10, καὶ ἤθελε γούσασθαι παρασκευάζοντων δὲ ἐκείνων, ἐπέπεσαν ἐπ' αὐτόν. Ad quae verba Elsn. hoc Luciani aliudque ex Catapl. aliisque affert, qui probet παρασκευάζεσθαι esse parare quid in prandium. REITZ.

ead. l. 14. Ὁ δ' αὐτὸς) Vorstius τῷ δ' αὐτῷ sed frustra, cum constet Herodi filium unicum fuisse, quem superstitem reliquit. Vid. Philostr. p. 558. De eodem credo A. Gellium loqui XIX, 12. SOLAN.

ibid. Ὦν πινθ.) Philostratus tradit, unicum ei fuisse filium, qui patri superstes fuit, p. 558. Sed idem de Polluce alii que

duobus ita loquitur, quasi ab eo fuerint adoptati, cum ait;
 οὐς ἴσα γνησίοις ἐπένθησε. Ego itaque horum unum hic intel-
 ligendum existimo. Philostratus autem, qui aliorum dicta
 eam in rem memoriae mandavit, Demonaxis nullibi me-
 minit. SOLAN.

ead. l. 17. Τρεῖς &c.) Vide Iuliani Imp. Epist. XXXVII, ubi
 similem habes de Dario & Democrito narrationem. SOLAN.

Pag. 244. l. 10. Ἀσκληπιδίον) V. Ἑρμ. c. 37, & Suid. SOLAN.

ead. l. 14. Ἀπαιδευτους) Forsan ἀπαιδευτος. SOLAN.

*Pag. 245. l. 1. Ἀγαθοκλέους) Peripateticus hic, de quo ni-
 hil invenio. Alium Agathoclem Stoicum alibi memorat Ἰκαρ.
 cap. 16. Cynicum alium Τοξ. c. 12, & f. Alium medicum Κα-
 ταπλ. c. 6. SOLAN.*

ead. l. 5. Κεθήγον δὲ τοῦ ὕπ.) Anno Chr. CLXXII Cethe-
 gum Consullem invenio. SOLAN.

*ead. l. 6. Πρεσβέυσων τῷ πατρὶ) An & apud alios hoc sensu
 inveniatur, dubito, Graecos scilicet, nam Romanis familia-
 re est. SOLAN.*

*ead. l. 7. Ἐπειδὴ τῶν ἑταίρων τις ὁρῶν ταῦτα, ἔλεγεν αὐτὸν
 μέγα καθαρία εἶναι, Μὰ τὸν Δί', ἔφη ὁ Δημόναξ, οὐδὲ μέγα.)*
 Sic legendum. Vulgo ὁ Δημόναξ, male: ipse id dixit Demo-
 nax. Scilicet enarrat Lucianus multa, quae Demonax vario
 tempore, tempestive de quibusdam vel hominibus vel rebus
 dixerit responderitve: Inter alia etiam hoc; nimirum cum Ce-
 thegus quidam confusaris multa ridicula & diceret & faceret,
 ac aliquis sociorum magnum eum esse scelus diceret, aiebat
 Demonax, *Ne magnum quidem*, scilicet eum esse scelus. IENS.

*ead. l. 9. Ὁ Δημόναξ) Sic B. 2. recte. Reliqui libri ὁ, pra-
 ve. SOLAN.*

*ibid. Οὐδὲ μέγα) Illud οὐδὲν μέγα vide apud Diog. Laërt.
 148 C. nihil mirum. Et apud ipsum Nostrium Φιλοφ. c. 16, οὐ
 μέγα. Θαῦμα scilicet, vel simile quid subintelligitur. Hoc au-
 tem dicto haud dubie patrem huius petit; quasi diceret, nec
 mirum est, tali patre ortum tam stultum esse filium. SOLAN.*

*ead. l. 11. Μετὰ πεμπτος) Capirolinus in Antonino Pio cap.
 10, cuius avaritiam etiam in mercedibus notavit. (vide Casauboni
 ad eum locum notas.) Hinc est, quod eum hic Demonax cum
 agmine suo aureum vellus petere ait; ioco duplici: alludit enim
 etiam ad alium Apollonium, cuius Argonautica nota. SOLAN.*

*ead. l. 12. Ἐπὶ παιδείᾳ τῷ βασιλεῖ συνεσόμενος) Interpr. ut
 regis esset praeceptor. Pro regis potius reponere, Imperatoris. Impe-
 ratores autem Romanos Graecis scriptoribus βασιλεῖς appel-*

lari, res est nota. Infra pag. 247 recte haec verba transtulit, ἡ βασιλεὺς με τῇ Ῥωμαίων πολιτείᾳ τετίμηκεν, Imperator me Romanorum civitate donavit. VITRING.

ibid. Προσέρχεται, ἔφη, ὁ Ἀπολλώνιος, καὶ οἱ Ἀργοναῦται αὐτοῦ) locus est in voce *Argonautae*. Nam Apollonium & eius discipulos infimulabat avaritiae, utpote qui Romam cum magistro ad Imperatorem ibant, ut divites ibi fierent, sicut Argonautae ad vellus aureum, de qua expeditione exstat egregium poema omnibus notum Apollonii alterius, ad quod alludit. PALM.

ead. l. 13. Ἀπολλώνιος &c.) Alludit ad alium Apollonium, cuius *Argonautica* hodieque exstant. SOLAN. Dubitat Cresollius Theatro Rhett. 4, 11 extr. utrum hoc laudis causa dixerit Demonax, tanquam florem Graeciae, an exprobrandae pigritiae, ut Latinus poeta, *Non nautas puto vos, sed Argonautas* (Martial. 3, 67); sed mihi simpliciter respicere videtur ad stuporem Imperatoris, *oviculae*, & avaritiam inhiantium aureo ipsius velleri philosophorum &c. Tanto autem facilius hoc in mentem venire illi poterat, quod Apollonii Argonautica nota sunt. GESN.

ead. l. 15. Ἀλλ' ὅς πάντα) Ut enim nihil fit in philosophia ista, ita nihil perit. Hippocr. de Diaeta 1, 5, 13, Heraclitica ratione, Ἀπύλαται μὲν οὐδὲν ἀπάντων χρημάτων, οὐδὲ γίνεται, & τι μὲν καὶ πρόσθεν ἦν. Συμμισγόμενα δὲ καὶ διακρινόμενα ἀλλοιοῦνται κ. τ. λ. GESN.

ead. l. 17. Ῥηγίλαον, καὶ Πολυδεύκη) Ῥηγίλλαν καὶ Π. MARCIL. Recte vidit Marcilius, in his verbis, οὐ γὰρ εἶναι τῆς αὐτῆς ψυχῆς Ῥηγίλαον καὶ Πολυδεύκη, legendum esse Ῥηγίλλαν. Regilaum enim nemo novit, nemo illius mentionem fecit. Regilla vero fuit uxor Herodis Sophistae, uti constat ex Philostrato, & inscriptione antiqua, quam illustravit Salmasius. GRAEV. De Herode & Rhegilla uxore fuisse Salmasius ad Rhegillae inscriptionem ab eo editam. Herodem *Attici* a Graecis dictum ex Philostrato observat, quem Romani Herodem *Atticum* vocabant, ut in Torquato & Attico Coss. pag. 90. Duas filias amisit ex IV liberis (Inscr.) Apud Philostr. p. 558 leguntur tantum tres. Praegnantem mortuam cum foetu, post mortem unius filiae, coniicit Salmas. pag. 96. Vid. Salmas. ad Spartian. p. 77, Sponii Miscell. p. 321—7. Non ante annum Chr. CLX obiisse constat. Vid. Io. Mass. Exc. ined. ad Pausan. Theatrum ei exstruxit, de quo Philostratus in vita eius p. m. 551. Ipse Herodes se ὑπερπενήσαι ἀποθανούσαν. ait ibid, 556;

& paulo post, παρὴν αὐτῷ πονήρως διατιθεμένῳ τὸ πένθος. In-
scriptiones has Herodis iterum prodiisse audio Londini an.
1722 cum selectis Casauboni & Salmasii notis, novisque edi-
toris Maittairei, inter Miscellanea Graecorum aliquot scripto-
rum carmina. SOLAN.

Pag. 246. l. 1. Πολυδεύκη) Vide supra ad c. 24. SOLAN.

ibid. Ἑστιᾶν &c.) Heroibus id quotannis publice fiebat. Vid.
Μακρ. c. 21, Thucyd. III, p. 58, 2, V, c. 11, VII. c. 11, Plut. in
Timol. 464, 2, & Plat. 353, 2. Privatis etiam licuisse, si cui
tantae suppetere facultates, suis parentare ad eundem mo-
dum, probabile est. Quae autem filii parentibus mortuis prae-
stare legibus Atticis tenebantur, semel fieri satis erat. Vide
Potter. 164, 2. Orationem tamen funebrem quotannis iteratam
idem opinatur 247. De inferiis istis vid. Ἐπισκ. c. 22. SOLAN.

ead. l. 3. Προρρήσεως) Ergo integra ea non est, quam habe-
mus. Ἀλεξ. c. 38. SOLAN.

ead. l. 5. Εὐμόλπου) Dico alibi. BOURD. Insignis ea de re
est Euripidis locus, interpretibus non satis intellectus in Rhe-
fo 941. Ibi enim de Athenis agitur, quamvis Barnesio aliter
visum fuerit, qui Thamyrim intelligit. SOLAN.

ead. l. 11. Συνεβούλευσεν ἀσκεῖν, καὶ γυμνάζεσθαι) Benedi-
ctus, suavit, ut exercitationi incumberet. Obfopoeus, ut frequēti
exercitio incumberet. At quis negare audeat, saepius id ab illo fa-
ctum? Sed praeclarus lusus est in Graecis, quae non tam sua-
dent exercitum vel exercitationem, quam manuarum & cor-
poris, non animi & ingenii probationes. Sic in Amoribus de
Callicratide, ἦν δὲ καὶ τῷ σώματι γυμναστικός. Et rursus no-
tabili distinctione, πᾶσι δὲ τοῖς φιλοσόφοις ψυχῆς μαθήμασι
λιπαρῶς ἐγεγνήσας, ἐπεὶ δὲ ἡ διάνοια τῶν ἐγκυκλίων ἀγαθὴν
κορεσθῆναι, τὸ δὲ σῶμα ταῖς ἐλευθέραις ἀσκήσεσιν ἐκπονεῖ. GRON.

ead. l. 14. Καὶ μάντιν δέ ποτε εἰδὼν) Scribendum εἰδὼν quod
sequiores depravarunt, cum primae edd. recte habeant. IENS.

Pag. 247. l. 3. Ἐνόπλιον αὐτῷ μάχην) Vid. supra Ὀρχ. cap.
8. SOLAN.

ibid. Πρὸς πάτταλον) Idem voluit Theophrastus, si eius qui-
dem foetus est, cap. Π. ἐψιμαθίας, pag. 7 B. cum ait, eum καὶ
μακρὸν ἀνδρίαντα παίζειν. SOLAN.

ead. l. 9. Στῆσον — τὴν σποδὸν) In ed. Blancard. Th. Magi-
stri τὸν σποδὸν male legitur, ubi is sub verbo ἵστημι haec Lu-
ciani affert, ac verbum id recte exponit ζυγοστατῶ. Et hoc
sensu ap. LXX persaepe, ut Esdr. VIII, 25, καὶ ἕστησα αὐτοῖς
πρὸ ἀργυρίου, καὶ τὸ χρυσίον. Verum apertius 2 Reg. XIV, 26,

καὶ κειρόμενος αὐτὴν ἔστησε τὴν τρίχα τῆς κεφαλῆς αὐτοῦ δια-
χοσίους σίκλους. Alibi plene ἔστησεν ἐν ζυγῷ vel σταθμῷ, ut
Iob. XXXI, 6, Esai. XLVI, 6 &c. REITZ.

Pag. 248. l. 4. Πρόβατον) Sotades ap. Stobaeum idem dixit.
Εἰ καὶ βασιλεὺς πέφυκας, ὡς θνητὸς ἄκουσον. Ἄν μακρὰ πτῦνης,
φλεγματίῳ (γρ. κρατεῖς) κρατῇ περισσῶ. Ἀνεύματῆς, ταῦτα
πρὸ σου προβάτιον εἶχεν. Vid. Grotii Flor. p. 115. SOLAN.

ead. l. 6. Τπὲρ πατρίδος αὐτὸ πείσσειν εἰ μέλλον) Non ine-
p̄te ad sensum transtulit d'Ablancourt, *il ne s'agit pas*, dit-il,
de mourir pour sa patrie. Quasi diceret: nam, si id ageretur, sa-
tis patientem ac fortem me praeuisssem, nunc nolo esse male
fortis. REITZ.

ead. l. 9. Ἀδμήτῳ) Frustra hominem usque adeo obscurum
quaesieris. SOLAN.

ead. l. 11. Οὐ χεῖρον δὲ καὶ αὐτὸ εἰπεῖν) Quod referre non fue-
rit deterius. Sic habet versio. Verum tu Latine potius dicas,
quod referre ab re non fuerit alienum. Sic Lucian. noster in Dipsad.
c. 6. Et Aristoph. Equit. p. 290. VITRING.

ead. l. 16. Ἰδὼν δὲ τις ἐπὶ τῶν σκελῶν αὐτοῦ, οἷα τοῖς γέρου-
σιν ἐπιαικῶς γίγνεται) Benedictus, cum vidisset quispiam eum
cruribus innixum, prout accidere solet senibus. Quod tantum ab-
est, ut soleat accidere, ut sit inauditum. Et omnes homines
quoque cruribus innituntur. Denique quasi legisset αὐτὸν.
Longe melior Obsopoeus, cum vidisset quispiam crura eius tarda
& turgida, qualia fere senibus fieri consueverunt. Poterant ista epi-
theta secure omitti, cum ex seqq. videantur intelligi nescio
qui livores. GRON.

Pag. 249. l. 3. Ὁμότιμον σαυτοῦ τὸν δούλον) Uterque inter-
pres, *servo tuo similem te*. Cur igitur Lucianus non dixit, ὅμοιον
σαυτὸν τῷ δούλῳ; Sed facetissime alludit ad διαμαστίγωσιν
Lacedaemoniam, de qua tum plurimi alii, tum I. Meursius in
Graecia feriata, & ipse Lucianus de Gymnasiis cap. 38. Per
quam fiebat, ut idem honor videretur contingere servo, si ab
domino verberaretur, qui solebat contingere liberis ac domi-
nis. GRON. Tum quia ingenuos Lacedaemonii virgis caedere
solemne habebant, (vid. Icar. c. 16) tum quod fervile inge-
nium in servum saeviendo prodebat. SOLAN. Verrebat, *de-
sine servo tuo similem te ostendere*. Sed frater G. O. Reitz. bene
animadvertit, vertendum, *servum tui similem*. REITZ.

ead. l. 4. Δανάης δὲ τινος πρὸς τὸν ἀδελφὸν δίκην ἔχουσης,
Κρίθητι, ἔφη, οὐ γὰρ εἰ Δανάη ἢ Ἀκρίσιου θυγάτηρ) Iocus sane
frigidus ex nomine Acrisii, quasi Ἀκρίσιος ἀνευ κρίσεως. Nisi

fortean dixit, non enim es Acrisii filia, intelligi volens, non enim es turri clausa, ut Acrisii filia, sed prodire potes. Aut, Procede in publicum litigatura: non enim metus, ne quis tam deformem Iuppiter te rapiat. MARCIL.

ibid. Κρίθῃτι) Vid. Suid. v. ἀκρισία, & Δανάη. SOLAN.

ead. l. 7. Τρίβωνα μὲν καὶ πύραν ἔχοντα, ἀντὶ δὲ τῆς βακτηρίας ὑπέρογκον κεκραγόντα) Melius, τρίβωνα μὲν καὶ πύραν ἔχοντα, ἔτι δὲ τὴν βακτηρίαν ὑπέρογκον, κεκραγόντα &c. nempe Κυνικόν. MARCIL. Haec, ut leguntur, sunt nive frigidiora, & ne micam quidem salis habent. Sed unius voculae emendatione patebit facetus satis iocus. Lego igitur ἐπὶ τῇ βακτηρίᾳ, non vero ἀντὶ τῆς βακτηρίας. Iocus est, quod Cynicus ille innixus baculo, quod gestamen erat Cynicorum, contenta voce clamans, se esse Antisthenis, Cratetis & Diogenis, & eorum sectae imitatore, a Demonacte irrisus est & subfannatus. Immo (inquit) Hyperidis videris esse discipulus. Ludens in voce Ὑπερίδης, quam ab ὑπερίδω fingit derivari, quod est innitor, eo quod innisus erat baculo. Hyperides autem fuit rhetor Atheniensis celeberrimus: forte fuit etiam philosophus eius nominis, de quo tamen nihil legi. PALMER. Ego omnino pro ἀντὶ legendum censeo ἀνευ, quam emendationem confirmabit Scholium. SOLAN.

ead. l. 8. Ὑπέρογκον κεκραγόντα) Eam sententiam esse huius loci, quam in versione dedi, certus sum: hoc est, ὕπερον, pistillum pro clava habuit hic Cyniscus. Τρίπληχυν fuisse nonnunquam, h. e. trium cubitorum, hoc instrumentum, docet Hesiodus Ἔργ. f. 423, ubi vereor, ut figura antiqua antiquum ὕπερον cum suo ἄλμῳ recte exprefferit: quam alioquin machinationem in hodierno civium suorum Hungarorum usu esse, docuit me Collega optimus I. A. Segnerus. Nempe ὕπερον simplex lignum est, longum, teres, capitatum, coni certe formam habens &c. Ut μοχλὸς νεῖς, κόρηθρον σκοραε, sic ὕπερον, pistillum, simplicia ligna sunt magica arte animata apud Nostrum in Philopseude. Et qui proverbium fecerunt, quo utitur auctor περὶ ἑρμηνείας S. 119, κοσμούμενον ὕπερον, simplex sine dubio lignum, non machinam illam compositam, intellexit. Quare pistillum sine dubio gestavit hic alter Diogenes. Sed de hoc ambigo, pepereritne ὕπερον illud τὸ ὑπέρογκον, quod plane huc non pertinet; an ab eo, ut fit, haustum devoratumque sit. Nam utrumque Luciano dignum, ἔχοντα ἀντὶ βακτηρίας ὕπερον, ὑπέρογκον κεκραγόντα, &c, ἔχοντα ἀντὶ βακτ. ὕπερον, κεκραγόντα κ. τ. λ. Qui characterem quasi dictorum De-

monactis nostri, & monetam norit; qui cogitarit, necessario desiderari aliquid, quod pro baculo, seu clava usurparit Cyniscus; qui Hyperidis nomen cum ὑπέρω comparaverit: ille nobiscum, puto, sentiet. GESN.

ead. l. 11. (Ῥητορίδου) Huius nominis Rhetorem fuisse notum, de quo Plut. in X Rhet. 456, non me latet. Sed quid is ad rem praesentem, aut quem alium intelligat, non satis assequor. Scholiasta restitutus indicat, sine baculo fuisse, quod Cynico non conveniebat. Hinc ei alium magistrum assignat Demonax. Sed cur Hyperidem? An quia conviciator notus? Id vero si ex historia pateat, optimum efficiet Demonactis iocum. SOLAN.

ead. l. 13. Παρὰ τὸν νόμον τὸν ἐναγώνιον, ἀπὸ τοῦ παγκρατιάζειν δάκνοντας) Est in eam rem locus Philostrati luculentissimus in Imag. II, p. 818: οἱ παγκρατιάζοντες, ὃ παῖ, κεκινδυνευμένη προσχρῶνται τῇ πάλῃ· δεῖ γὰρ αὐτοῖς ὑπτιασμῶν τε, οἱ μὴ εἰσὶν ἀσφαλεῖς τῷ παλαίοντι. καὶ συμπλοκῶν, ἐν αἷς περιγίνεσθαι χρεῖ, οἷον πίπτοντα. δεῖ δὲ αὐτοῖς καὶ τέχνης εἰς τὸ ἄλλοτε ἄλλως ἄγχειν. οἱ δὲ αὐτοὶ καὶ σφυρῷ προσπαλαίουσι, καὶ τὴν χεῖρα στρεβλοῦσι, προσόντος τοῦ παίειν καὶ ἐνάλεσθαι ταυτὶ γὰρ τοῦ παγκρατιάζειν ἔργα, πλὴν τοῦ δάκνειν ἢ ἑρῦττειν. SOLAN.

in Schol. col. 1. l. 3. Αὐτὸν) Conf. Schol. p. seq. ad verb. δρω πακισθῆναι, ubi ταῦτον recte & Attice pro τὸ αὐτὸ legitur. Ideoque & hic forsan sic legendum, quia Grammatici aiunt, αὐτὸν pro αὐτὸ Attice nunquam dici. Sed cum iidem etiam scribant, τοῦτον pro τοῦτο nunquam dici, ac Maittaire de Dialect. p. 37 tamen ex Pausan. p. 281 afferat τοῦτον πέλαγος, Grammaticis tuto confidi non posse dixeris. Verum cum unum exemplum in re eiusmodi nihil prober, ego Grammaticos sequar, donec plura testimonia in contrarium invenero. REITZ. Iam vero verba Scholii αὐτὸν ἀποσκώπτει sana credo, & αὐτὸν masculinum ad Lacedaemonium in textu Luciani nominatum respicere: licet enim minus obvium ἀποσκώπτειν τινὰ pro εἰς τινὰ, tamen Scholiastae stilo hoc dandum, & propemodum sic Herodian. VIII, 8, 13, παῖοντές τε καὶ ἀποσκώπτοντες τοὺς βασιλέας. Sed propter additum παῖοντες id non satis esset ad usum probandum. IDEM in Addend. & Corrig.

Pag. 250. l. 2. Πιπτούμενων τὰ σκέλη) Vid. id supra expositum, in de Merced. Cond. c. 33. REITZ.

ead. l. 12. Δρω πακισθῆναι) Dixi ad illud Petronii *Salamandra supercilia tua exussit*. BOURD.

ead. l. 13. Στρατοπέδων καὶ ἔθρους τοῦ μεγίστου) Palam nugatur Benedictus, *castrorum & maximi exercitus*; quod ramen fecit aemulatione Obsopoei, qui *castra & magnum exercitum*. Nam verti debebat, *legionum & maximae provinciae*. Pessima autem est in Graecis distinctio. GRON.

ead. l. 14. Ἐκ βασιλέως) Pro ὑπὸ βασι. Conf. Eunuch. c. 3, ubi alia exempla dedimus. REITZ.

ead. l. 15. Ἀόργητος) Lege ἀοργήτως. SOLAN.

Pag. 251. l. 5. Χαλκῇ) Erat quidem Athenis statua Cynae-giri, de qua Z. Tr. cap. 32. Sed non aenea, ad quod hic alludit. SOLAN.

ibid. Τὸν Κυναίγειρον) Cuius historia notissima ex Herodot. Diodor. Sicul. Valer. Maxim. Suid. BOURD.

ibid. Καὶ μὴν καὶ Ῥουφῖνον τὸν Κύπριον, λέγω δὲ τὸν χαλδόν, τὸν ἐκ τοῦ περιπάτου, ἰδὼν ἐπιπολὺ τοῖς περιπάτοις ἐνδιατρίβοντα, οὐδὲν ἐστίν, ἔφη, ἀναισχυντότερον χαλοῦ περιπατητικοῦ) Hic quoque interpres hallucinatus, cum sic vertit: *Quin etiam cum Ruffinum Cyprium, claudum illum dico, Peripateticum, vidisset diu in pergulis versantem, claudio Peripatetico*, inquit, *nihil est impudentius*. Περιπατοὶ non sunt *pergulae*, sed *ambulationes*. Ἐνδιατρίβειν ἐν τοῖς περιπάτοις, est *ambulare, ambulationibus vacare*. GRAEV. Supra § 46, καὶ μὲν τοι καὶ § 56 rursus καὶ μὴν καὶ mox c. 54, 56, & supra c. 22. Item Eun. c. 3. Sic καὶ γὰρ καὶ Lexiph. c. 3, Alex. c. 24 & 28, atque alibi persaepe, ut ex Indice apparebit; si fratri Carolo operae pretium videbitur ea illuc referre. Adde Ael. V. H. III, 1 f. REITZ.

ead. l. 13. Δὲς μοι μίαν τῶν σ. θυγατέρων) Coelebs enim & Démonacte natu grandior Epictetus, quippe qui sub Tito iam Vespasiano cum reliquis philosophis Roma exfulare iussus est, an. Chr. LXXXIII. A. Gell. XV, 11. Vide tamen Suidam, qui eum ad M. Aurelii usque tempora deducit, & quae ibi a L. Kustero ex proprio & Gatakeri penu deprompta sunt. Ego quid existimem, ad titulum huius opusculi iam notavi, factum hoc scilicet circa an. a Chr. nato CXXV, vel CXXX. SOLAN.

ead. l. 14. Ἐρμῖνον) De hoc nihil invenio. SOLAN.

Pag. 252. l. 1. Διὰ στόματος καὶ) Sic ed. Fl. quem verborum ordinem reliquae edd. perturbatum sic exhibent, καὶ δ. στ. SOLAN.

ead. l. 6. Ψηφίσασθε) Ψηφίσαισθε. GUYET.

ibid. Ἐλέου τὸν βωμόν) Vide, quae supra ad Τιμ. c. 25 annotata sunt. SOLAN.

ead. l. 12. Τὸν τῶν νόμων) Videtur scripsisse τινὰ, πὺν τὸν,

nisi forte nomen exciderit, cuius hae sint reliquiae. SOLAN.

Pag. 253. l. 1. Κάτθαν') Homer. Il. 1, 320. SOLAN.

ead. l. 6. Ὀλίγον δέοντα τῶν ἐκείνων) Miror itaque, in Catalogo Μακρόβιον nomen eius non comparere inter philosophos; nisi forte ultra illud scriptum vitam produxerit, quod ego verum esse puto. Sed quae ea de re dicenda sunt, eo melius differuntur. (Vid. Μακρ. c. 18.) SOLAN.

ead. l. 13. Θεοῦ τινα ἐπιφάνειαν) Narrat, Demonactem senio confectum in quamcunque domum incidisset, in illa coenasse & dormivisse, τῶν ἐνοικούντων Θεοῦ τινα ἐπιφάνειαν ἡγουμένων τὸ πρᾶγμα, incolis pro Dei quadam praesentia habentibus hoc factum. Quasi Deus quidam apud eos divertisset. Obscure interpretes Θεοῦ ἐπιφάνειαν, Dei exortum interpretantur. Ἐπιφάνειαι enim Θεοῦ, sunt Dei apparitiones, ut dudum docti monuerunt. V. inprimis Casaub. in exercitationibus contra Baronium. In aliis quoque Luciani locis male vertitur. GRAEV.

Pag. 254. l. 8. Ἐναγώνιον τῶν κηρ. πόδα) (Vid. Pollucem IV, 91, & ibi interpr. L. Kust.) Praeconum ἀγὼν additus reliquis Ol. XCVI. Loyd. ex Afr. ἀναγρ. — Initium hoc carminis, quo praecones inchoabant ludos, & , mutatis pauculis, claudabant. Initialis imitationem exhibet Iulianus in Caes. p. ed. Cunaei 209, Par. vero ed. 25; ubi & Cantocleri notas vide 336 & 305. Hoc autem apud Lucianum finale est; nisi unum fuisse malis, cuius primam vocem ἀρχεῖ vel λήγει, prout inchoabant claudabantve, fecerit, aut a Demonacte mutata fuerit ea vox, quo sibi iam iam morituro adaptaret. Galenus etiam eius carminis meminit Epidem. VI, teste Constantino Lexicographo. De voce ἐναγώνιος vid. Ὀρχ: c. 2. De certamine ipso praeconum adi notam Palmerii ad Περ. c. 32. SOLAN. Expressit hoc carmen ludorum integrum Iulianus in Caesaribus, quae occasio fuit Spanhemio illius, huiusque ipsius loci adeo declarandi ad Iulian. p. 154 b. & 394 Gall. itemque ad Aristoph. Plut. 255. Add. Kust. ad eiusdem Aristoph. Ran. 1358. De illa vero ποδὶς, pedis appellatione vid. Pollux IV, 91, & ibi viri docti, qui tamen illum locum nondum satis explicuerunt. GESN.

ead. l. 9. Λήγει μὲν ἀγὼν τῶν καλλίστων ἄθλων ταμίας) Uterque interpres, iam finis est pulcherrimorum munerum certaminis. At manifeste apparet, imperfectam esse sententiam, & dumtaxat postrema in Graecis vox negligitur iniuste. Et cur non potuerunt reddere, iam finis agon pulcherrimorum munus dispensator, vel iudex & arbiter? GRON. Ex Iuliani Saturnalis.

bus hic adscripserat la Croze sequentia: (unde vides δ ante τῶν inferendum)

Ἄρχει μὲν ἄγων	Οἱ τὸ πρὶν βασιλεῖς	Ἴτ' ἐς ἀντίπαλον
Ὅ τῶν καλλίστων	Δουλωσάμενοι	Ἴσταθε κρίσιν.
Ἄθλων ταμίης·	Ἐθνεα πολλὰ	Οἱ τε φρόνησιν
Καίρῳ δὲ καλεῖ	Καὶ πολέμοισιν	Τέλος ὀλβίστους
Μικέτι μέλλειν·	Δάϊον ἔγχος	Θέμενοι βιωτῆς
Ἄλλ' ἀκούοντες	Θήξαντες, ὁμοῦ	Οὐς τ' ἀντὶ βίους
Τὰν ἡμετέραν	Γνώμης τε μέγα	Κακὰ πολλ' ἔρξαν
Κήρυκα βοᾶν	Πινυτὸφρονα νοῦν	Καὶ χρυστὰ φίλους

Τίμαρ βιότου. — cet. ad versum Ζηνὶ μελήσει. Adi Pollucem L. [V, c. 12, & notas p. 401. REITZ.

ibid. Τῶν καλλίστων) An glossema? Si haec tollas, versus erit anapaesticus, ut qui sequitur. Non displicet. GUYET. Immo non placet haec tolli, propter ea, quae la Croze modo ex Iuliano adduxit. Esse autem praeconum carmen, Solanus in marg. notarat, iusseratque conferri infr. Peregr. c. 32. REITZ.

ead. l. 12. Ὀλέγον) Vid. Christ. Simon. Lithum Misenum in notis ad vit. Ignatii Loiolae, lib. V, c. 3, p. 173. LA CROZE.

ead. l. 15. Ὀρνέοις) Apophth. Leopard. exhibet 60. Sic ante eum Diogenes inhumatum se proici iussisse fertur, ut omne genus ferarum sui esset particeps. Diog. Laërt. VI, p. 156 P. quod fusius etiam a Cicerone narratur Tusc. I, 43. SOLAN.

Pag. 255. l. 2. Αὐτὸν δημοσίᾳ) Non attendit ad vocem δημοσίᾳ. Interpretes, cum luctu publico extulerunt: ut Lysias Rhetor in Epitaphio, ἡ πόλις αὐτοῦς καὶ ἐπέθησεν καὶ εἶσα. *se* δημοσίᾳ, publice, sive funere publico, sive publico luctu. De luctu publico longissima narratio. Licet videatur satisfdatum a Mar- tial. & Perf. BOURD.

ead. l. 4. Τὸν δῶκον τὸν λήθινον) Bona fide, potuistine na- sum hic continere, Luciane? Poteras igitur fortassis etiam non ridere illum invenustum hominem, qui cum alterius rei co- pia non esset, locum osculabatur, ubi assedis- *τῆς εὐμαρτίας εἵνεκα* Helenam suam paulo ante noverat. Hoc erat extrema linea amare. GESN.

IN AMORES.

Pag. 256. l. 1. ΕΡΩΤΕΣ) Non esse Luciani, sed alicuius, qui Lucianum supervixerit, iam monui praefatione ad lectorem. Videtur esse Aristae- neti. Incertus interpretes lectorem curio- sum saepissime decipit. BOURD. Hic Dialogus Luciani non

videtur: ἐπέχῃ tamen. GUYET. Stilus huius libelli a Luciano valde discrepat, utpote nimis sophisticus & affectatus, quod satis arguit, Lucianum non esse eius auctorem KUSTER. Lucianeus sit hic foetus, necne, ambigo. Certe, si Luciani opus sit, iuvenile est; priusque scriptum, quam facilem, quem in eo miramur, & versatilem stilum consecutus esset. Ne dicam iam de instituto ipso, quod pro rei atrocitate satis culpari non posse alibi ostendimus. Laudes Sodomiae celebravit maiorum nostrorum aetate, rem notam loquor, Cardinalis. SOLAN.

ead. l. 2. ΑΥΚΙΝΟΣ ΚΑΙ Θ.) Super scripti personarum nomina ex arbitrio, in casu recto, quia sic aptius, & quia similiter factum ab Hemsterh. in Dial. Contemplant. ubi Parisina habet ΕΡΜΟΥ ΚΑΙ ΧΑΡΩΝΟΣ. Faciam idem postea, ut videbitur: in hisce enim est licentia. REITZ.

ead. l. 3. Παιδιάς) In W. Fl. & l. παιδίας, prave. Sed melius P. & edd. SOLAN. Solan. ex Iuntinae lectione παιδίας; fecerat παιδίας, oblitus mutare accentum, quem tamen cum in notis correxerit, facile est videre, eum voluisse & in textu παιδιάς legi, ut mox c. 5 & 7 recte scribitur. REITZ.

ibid. Θέβμνηστis) Larva sit, an verum nomen, parvi refert; SOLAN.

ead. l. 10. Λόγων) Angl. διηγημάτων. BOURD.

Pag. 257. l. 1. Ἀριστοίδης) Milesiacorum is auctor, de quo Plut. in Crasso p. m. 411, & Arrian. ad Epiict. 433 B. meminit & Ovidius Trist. II, 413. V. Angel. Polit. Misc. 16. Scripserat etiam historiam; Plut. 544, 2; 545, 1; 546, 1, 2; 557 f. SOLAN. Si Ἀριστοίδου legeretur, cuius Milesia, s. Μιλησιακά, ἀκόλαστα βιβλία, apud Rustium illum in Crassi exercitu Parthico inventa, ex Plutarcho p. m. 1029 seq. (vid. Politian. Miscell. c. 16) nota sunt; plana essent omnia. Si discedere a libris nolumus, ponendum est, fingere in libris illis suis Aristidem, sibi lascivas, quas narrat, fabellas a Milesiis quibusdam narratas esse. GESN.

ibid. Τοῖς Μιλησιακοῖς λόγοις) Interpres Apuleii ad Milesias. BOURD. In marg. A. 1 W. adscriptum erat: vid. Politian. c. 16 Miscell. REITZ.

ead. l. 2. Πλατὺς εὐρέθῃ σκοπῇ) Quo latior est scopus, tanto facilius est illum ferire. Theomnestus hic magnum se amatorem deinde fatetur. Itaque suspicor, legendum esse εὐρέθης, vertique adeo, inventus es: quo nihil facilius, cum sequatur σκοπός. GESN.

ead. l. 4. Εἰ περιττά με) Interpositio, *εἰ περιττά με λέγειν ἔοικας*: sed rescribe, *εἰ μὴ περιττά λέγειν ἔοικας*. MARCIL. Notabili versione haec obscurantur ab viris doctis, qui interpretantur, *si abunde mihi dicere videris*, cum nec in Graecis sit *μοι* vel *ἐμοί*, nec locutionis huiusmodi sententia locum habere hic possit. Nihilo pluris aestimanda immutatio Marcilii, *εἰ μὴ περιττά λέγειν ἔοικας*. Nam hac exceptione viri non vult, & quia scit, ab se peti rem, quam praeterire & nescire tuto poterat, ideo praemittit obtestationem per maiestatem Veneris. Sensus Luciani clarus est, *si vana, otiosa, futilia, & iniurilia, me dicere existimas*. Ut de Mercede conductis, *ἦν τις αὐτῶν ἀφέλῃ τοῦτο, ἀτεχνοὶ αὐτίκα καὶ ἀργοὶ καὶ περιττοὶ εἰσιν*. Et rursus ibidem, *κἄν ἐν τι τούτων ἡδέως ἂν γένοιτο, ὥς μὴ ἀπόβλητος καὶ περιττὸς εἴης*. GRON.

ead. l. 7. Εορταστικὴν ἀγομὲν ἡμέραν) Iulian. Imperator Caesar. BOURD.

ead. l. 10. Προσῆσθαι) Confer supra Dial. Mort. XXIII, § 3, & not. REITZ.

ead. l. 11. Θαλάττης κύματα) Ut in Catull. BOURD.

ead. l. 16. Ἀντίπαιδος ἡλικίας) Sic Somn. § 16 f. *ἀντίπαις* ἔτι ὄν, modo pueritiam egressus, ut Ienius observat in Lectt. Lucian. pag. 89, Lexicographos increpans errantes, cum *ἀντίπαιδα* exponunt puberem, dum intelligendus sit *eiamnum puer*. Exempla appositionis eiusmodi substantivorum, ut *ἀντίπαις ἡλικία, τέχνη βάναντος, στρατιώτης βίος, ἄρρην πύδος*, vid. ap. eund. Ienf. ibid. Et si eorum nonnulla, quae affert, revera sunt adiectiva. Interim ex ipsis, de quibus Lucianus hic loquitur, amoribus patet, non tamen adeo pueritiam ipsam sive primam intelligendam; sed initium adolescentiae, quod & ipsa praepositio *ἀντί* ostendit, quae permutationem quandam aetatis indicat: quare Hemsterh. in Somn. l. c. *ἀντίπαις* optime reddidit, *pueritiam tantum quod egressus*. REITZ.

Pag. 258. l. 3. Κάθηνα) Unde habeat nescio. SOLAN.

ead. l. 8. Οὐ γὰρ Ἠλιάδης ἐγώ τις) Inducit Lucianus Theonnestum aliquem, referentem, quemadmodum idemridem novis uratur amoribus, assiduusque nunc huius, nunc illius amator sit; propterea se saepe haesitare, unde haec ira Veneris sit orta; neque enim se esse Heliaden. *καὶ συνεχές*, inquit, *ἀπορεῖν ἐπέρχεται μοι, τίς οὗτος Ἀφροδίτης ὁ χόλος· οὐ γὰρ Ἠλιάδης ἐγώ τις*. Quod ait, se non esse Heliaden, id Scholiae de Pasiphaë exponit, quae ab irata Venere in amorem tauri fuerit impulsæ. Verba eius sunt, *Διὰ τὴν Πασιφάην ἐπα*

Ἡλίου οὐσα ἐκ μῆνιδος Ἀφροδίτης ταύρου ἠράσθη. Videri possit hic vehementer dissentire Graeculus noster ab Apollodoro, qui Pasiphaën Solis ex Perseide filiam non Veneris, sed Neptuni instinctu, taurum deperisse, tradit lib. III. Nimirum Minos ubi alium, ac promiserat, taurum Neptuno immolasset, ἔργισαίς αὐτῷ Ποσειδῶν, τοῦτον μὲν ἐξηγρίωσεν Πασιφάην δὲ ἐλθεῖν εἰς ἐπιθυμίαν αὐτοῦ παρεσκεύασεν. Iratus ei Neptunus, illum quidem efferavit; Pasiphaën vero amore eius capi, fecit. Sed quod Apollodorus narrat, id quasi pro causa altera furoris Pasiphaës haberi potest; cum iam ante Venus in omnem Solis progeniem iras animo concepisset, ut reliqui tradiderunt Mythologi. Nimirum Soli ob indicium (concubitus cum Marte) Venus ad progeniem eius semper fuit inimica. Sic Hyginus Fab. CXLVIII. Servius quoque ad Eclog. Virgilii VI ex Veneris in Solem ira hunc Pasiphaës furorem derivat: idem facit ad lib. VI Aeneid. v. 14, ubi, Venus vehementer dolens, inquit, stirpem omnem Solis persequi infandis amoribus coepit. Ceterum ubi ait Theomnestus apud Lucianum inter alia, se non esse Heliaden, hoc est, aliquem ex progenie Solis, ut tam duram sentire debeat Venerem; non puto eum simpliciter respicere ad Pasiphaën, sed & ad reliquas ex Sole genitas, Medeam, Circen, quas itidem persecuta dicitur fuisse Venus, easque flagrantissimis iuxta & infelicissimis amoribus corripuisse. IENS. At cum Luciani Scholiaste facit Seneca in Hippol. v. 124: Stirpem perosa Solis invisi Venus per nos catenas vindicat Martis sui, suasque: probris omne Phoebeum genus Onerat infandis. ORTW.

ead. l. 9. Δημινιάδων ἔρις) Leg. Ἄ—τις. Vide Et. Δ. XIII, Herodot. Polyhymn. f. & Schol. Euripid. Hec. 886. SOLAN. Non improbarem Solani coniecturam τις pro ἔρις legentis, nisi iam proxime bis praecessisset τις. Quare, si quid mutandum, εἰμὶ) praeferrem, ex cuius compendio scripturae ἔρις nasci potuit. Et quamquam repetitiones monosyllaborum frequentes esse non ignoro, nondum tamen satis mihi certum est, & hic repetitum ab Luciano esse τὸ τις. Ideo nihil mutavi, maxime cum & Scholiast. rationem reddat, cur ἔρις legatur, & versio Gessleri quoque ad id sit accommodata. REITZ.

ead. l. 15. Τὸ καλὸν) Pro καλῶς. Sic Alciph. I, Ep. 36, p. 260, ἐγὼ δὲ ἂν μὴ τις ὁ διδούς ἤ, πεινήσω τὸ καλόν. Ubi Bergl. hoc Luciani aliaque similia affert. REITZ.

Pag. 259. l. 1. Καθαρίων) Sic infra Ἀποφρ. c. 21 f. Et Κρυεσσολ. c. 14. SOLAN.

ead. l. 5. Ἄλας) Sic Coll. & edd. ἄλας vero M. & V. utraque. SOLAN.

ead. l. 6. Λιπαραὶ παλαιστραι) Ait Lycinus Theomnesto; λιπαραὶ παλαιστραι μέλουσί σοι, καὶ φαιδρὰ μὲν ἐσθῆς μέχρι ποδῶν τὴν τρυφὴν καθευμένη. Vertit interpres, *pingues palaestrae tibi sunt curae, ac splendida vestis ad pedes usque delicate demissa*. Mallem pro *delicate* hic per *luxum*, sive *prae luxu*. Sed. Ez. Spanhemius in commentario ad Callimach. p. 15 pro τρυφὴν mallet hoc loco legere παρυφὴν ut vestis μέχρι ποδῶν τὴν παρυφὴν καθευμένη, sit vestis ad pedes usque cum purpureis clavis demissa. A qua sententia, quam vir dignitate & eruditione excellentissimus ultra isthuc firmat, non diversus abeo. IENS.

ead. l. 7. Ἐσθῆς μέχρι ποδῶν) Quales Medorum fluxorum sive laxorum vestes. Sic ποδῆρης χιτῶν, Aristaen. Ep. 15, l. 1. Leg. Xenoph. 8 Paediae. Diod. Sic. libr. 2 omnes. BOURD.

ibid. Τρυφὴν) Ante Spanhemium iam coniecerat Casaub. ad Athen. 839, 25, legendum esse παρυφὴν. Vide tamen Euripid. Phoeniss. 1498. Miss. etiam repugnant O. & M. Sen. II, quod laxior usque in pedes tunica demittitur, tuum est. Casaub. ad Theophr. 239. SOLAN. Παρυφὴν elegans, & dignum vel Luciano, vel Spanhemio esse, non nego. Sed tamen nec τρυφὴν damnare ausim, cum dictionem hic floridam, & tumorem quendam sophisticum auctor affectet. GESN.

ead. l. 8. Διακριδὸν δ' ἡσκημένους κῆρας) Athen. XII, 526 A. διησκημένοι τὰς κῆρας χρυσῷ κόσμῳ. SOLAN. Spanh. ad Callim. p. 364 verbum διακριδὸν ex Luciano exponens ait: *Usus eadem voce pro distincte, aut sigillatim, Apollonius L, IV, v. 721, de Circe, Iasonem ac Medeam de singulis, quae iis contigerant, studiose inquirente, seu ἕκαστα, ut ab eodem dicitur, διερομένη, ac inter alia ναυτιλίῃν τε διακριδὸν ἐξερέεινεν, navigationemque distincte inquirere. Lucianus vero Amor. p. 1021 ed. Salm. διακριδὸν δ' ἡσκημένους κῆρας, eximie autem composita coma. Nempe iuxta Scholiorum ad hunc locum glossam, διακριδὸν, κατ' ἐξοχὴν μεγάλως, & quomodo proinde praecipue aut maxime verti hic ab interprete debuit, non seorsim. De Parisinae interprete loquitur Spanhem. Nam Benedict. vertit, *eleganter composita coma*, non male. Quamquam recte Spanh. ait, διακριδὸν significare *eximie*. Sic enim & Homer. II. M, 103, Οἱ γὰρ οἱ εἶδαντο διακριδὸν εἶναι ἄριστοι — *eximie fortissimi ceterorum*. Et sic iterum II. O, 108. Verum in eo ipso significatio *distincti*, vel *discriminis*, non excluditur: veluti enim τῶν ἄλλων — διαφέρον eadem ratione signif. *eximium*, quia differt ab aliis, ita δια-*

κριδὸν *eximie*, etiam respicit ad differentiam aliorum minus fortium. At cum de coma sermo est, quid obstat, cur non proprie accipiamus pro studiosa discriminatione capillorum, pectine & acu crinali fieri solita? Vid. Ovid. Art. III, 137, & not. Burmanni ad Art. II, 303. Nam etsi *discrimen purum vel capitis puri* ibi notat simplicem pectendi munditiam; tamen hic nihil prohibet studiosam ornandorum capillorum curam intelligi, cum ἡσκημένη additur; adeoque parum intererit, veritalne *eleganter, eximie*, an *discriminatum*: interim posterius ad Graeca magis hic est accommodum. REITZ.

ibid. Ἡσκημένης κῆρης) Conf. supra de Salt. c. 27. REITZ.

ead. l. 13. Παρ' Ἡσιόδῳ) Recenset Suidas inter Hesiodi opera γυναικῶν κατάλογος ἐν βιβλίοις ε', quo respicit hic Noster. SOLAN.

ibid. Κατάλογον) Qui inscribatur ἡοίας. De quo viri cl. Dan. Heinsius & I. Meursius ad Hesiod. Tangit ipse Lucianus differt. cum Hesiod. Sic in Lapith. Ἡ οἷν πὸτ' ἄρ' ἦγε. BOURD.

ead. l. 14. Τῶν ὁμμάτων αἱ βολαὶ) Sic infr. cap. 15. Aristaen. Epist. 1. BOURD.

ibid. Τακερῶς ἀνυγραίνοντο) Alciph. I, Ep. 28, τακερὸν βλέπεις βλέμμα, ubi Bergl. plura de molli illo adpectu, licet illud βλέμμα suspectum habeat, & eiici velit. Conf. mox cap. 14 f. REITZ.

ead. l. 15. Λυκάμβου θυγατρὶ) Neobulen designat, Archilochi amicam. Vid. Ἀποφρ. c. 1 & 2. SOLAN.

Pag. 260. *l.* 5. Βουφάγος) Sunt, qui Herculem bis integrum devorasse bovem scribunt. Semel apud Lindum urbem, & iterum apud Dryopas Theodamantis bovem. Callim. Hymn. εἰς Ἄρτεμ. fabulatur, Herculem iam in Deos relatum, nihilominus inexplebilis edacitatis esse: — οὐ γὰρ Παύσαι' ἀδινθαγῆς, ὅτι οἱ παρὰ νηδὺς ἐκείνη τῇ ποτ' ἀροτριάοντι συνήντετο Θεοδάμαντι. Tanta erat ingluvie, quanta, cum scinderet arvom, Occurrit Dryopum ductori Thiodamanti. Exinde mansit apud Lindios ritus, ut bos arator Herculi cognomento βουθόινᾳ immoletur, cum multa dirarum imprecatione. Philostr. Virg. L. 2. Laetant. L. I, cap. 21. COGN. Philostrat. tabul. Theodam. BOURD. Carnivorum fuisse Herculem, tradunt & alii. Vid. Aelian. V. H. I, 24, unde & παμφάγος Orpheo in hymno aiunt dictum. Βουθόινᾳ etiam vulgo, quia semel integrum Theodamantis comederit bovem. Lil. Gyrard. 282 f. Vid. Apollod. p. 53 B. 60 AB. SOLAN.

ead. l. 6. Ταῖς ἀκάπνοις) Legend. Athen. lib. 1. BOURD.

Pag. 261. l. 4. Ἐγὼ γοῦν ἐξ ὑπογυίου) Locum hunc, ut adhuc lectus & expositus est, corruptum esse, certe obscurissimum, non temere quisquam negabit. Intelligere eum mihi videbar, si legatur Ἐγὼ γοῦν — ἀλλ' οὐ παιδιδιᾶς. Prius cum sola divisione vocum constet, facile concedetur. Sed quantillum distant ΠΑΙΔΙΑΣ & ΠΑΛΑΙΑΣ; Sic certe interpretatus sum. GESN.

ibid. Ἐγὼ γ' οὖν — οὐ παλαιᾶς) Locus integer non videtur. GUYET. Certe male sanus est; sed ἐξ ἀφαιρέσεως mihi sanandus videtur, qui coniicio, illa λῖαν, ἀλλ' οὐ παλαιᾶς ex glossa nata esse, quia quis interpretatus erat verbum praecedens ὑπογυίου. REITZ.

ead. l. 5. Ἐξ ὑπογυίου τῆς ἐπιχειρήσεως ἡ ψάμην, εἰδὼς ὅτι λῖαν ἀλλ' οὐ παλαιᾶς) Sic edit & vertit Benedictus: *rem nuper aggressus sum, sciens non admodum diu esse*. Et quis recte iudicans haec Latina sic Graece efferet? At Basileensis distinguit hoc modo, εἰδὼς ὅτι λῖαν, ἀλλ' οὐ παλαιᾶς, & Latina apponit, *nuper adeo eius rei periculum facere coepi, sat scio, nimium & non olim*: quae certe Latina etiam nimis minuta. Graeca enim ibi videntur recte se habere, quae sic accipienda: *ex recenti studio id aggressus sum, sciens quam optime, & non ab antiquo*. GRON. Theod. Marcil. quoque hic aliquid corrigere voluit: sed cum plane eadem verba repetat, quae iam in contextu inveniebantur, quod tamen non sua culpa factum esse patet; quid sibi voluerit, divinare non potui: τῆς enim sine accentu scriptum in eius correctione, error tantum typothetarum est. Sed videtur ὑπογυίου correxisse, pro ὑπογύου. REITZ.

ibid. Ὅτι λῖαν) Vorst. οὐ λῖαν ἐκ παλαιού. In M. nihil subsidii. SOLAN.

ead. l. 6. Ἄλλ' οὐ) Num ἄλλου pro ἀλλ' οὐ legendo sanari possit hic locus, me visurum promisi ad pag. 275, l. 5. Sed nil hoc iuvat. Nam aliquid excidisse credo, & despero de sanatione. REITZ. in Addend.

ead. l. 7. συντόνως) In O. W. Fl. & I. συντὼν ὡς. Reliquae edd. & P. uti hic in textu est συντόνως. V. c. 29. SOLAN.

ead. l. 11. Τὸν μὲν &c.) Homer. Od. K, 84. SOLAN.

Pag. 262. l. 6. Ἐπαναστὰς) W. recte. In rel. ἀπ. SOLAN.

ead. l. 8. Δέγμενος Αἰακίδην) Hom. Il. I, 191. SOLAN.

ead. l. 12. Διηρότων) Vox διηρότων nihili est: si enim esset ab διήρης, foret διήρεων. Ex Aldina ed. hoc vitium propagatum, cum in Flor. recte legatur δικρότων. Nempe διήρεις vocantur etiam δίκροτα, quod notum. IENS.

ead. l. 13. Λιβυροί) De his navigioliis Renat. Veget. c. 33, lib. 4. Appian. in Illyric. BOURD.

in Schol. col. 1. l. 5. ἰσχυντο) Legendum videtur ἰσχυντο, hoc est, *sistebantur*; atque inde etiam emendandus Suidas, qui habet ἡσκηντο, quod vertit *instruſtae erant* Aemilius Portus. CLER. Cur Suidas emendandus sit, nullus video: ἡσκηντο enim recte se habet, & recte vertitur, *instruſtae erant*, quo sensu id verbum bis quoque in ipso Luciano habuimus supra in de Salt. & habebimus infra. Quin igitur potius Scholiasten ex Suida emendandum censeam, ex quo haec ad verbum sunt descripta; maxime cum ἡσκηντο quoque in C. reperiri testetur Solanus, quem miror, qui Clerici animadversionem sic abire sit passus. REITZ.

Pag. 263. l. 2. Στρατιάς) Sic omnes, Ego mallem στρατίας. SOLAN.

ibid. ἄστος) Athenas intelligere, cum ἄστν audimus, proclive est. Sed quae de cursu navigationis deinde habet, ubi Ciliciam, Pamphylum finum aliaque nominat, (c. 7) ut Athenae intelligantur, minime patiuntur. Quid ergo? SOLAN.

ead. l. 9. Ἐκύμαινον) Angl. ἐποίμαινον. BOURD.

ibid. Μεσσοκοίλων) Hic deest τὸ ἄραντες participium, aut quid simile. GUYET.

ibid. Ἀπαράντες) In impr. & Schol. ἀκάρῃ. In M. ἀκαρί, a recentiore manu. In L. vero recte ἀπαράντες. Vorstius coniecerat ἀράντες. SOLAN. Arripui lectionem ab Solano commendatam, accentu tantum mutato, quem in nota Solani tamen intactum reliqui, etsi ter in eodem aberrarit; nam & in l. ἀπαράντες adscripserat. Recte autem Guyetus divinarat deesse participium. REITZ.

ead. l. 10. Προσστείλαμεν) Malim προσεστείλαμεν. GUYET. Προσσετείλαμεν Vorstius & L. Kusterus emendare iubent, quibus obsequor. In M. & impressis προσστείλαμεν. SOLAN.

ead. l. 14. Αὐτῷ) Corrige αὐτό. GUYET. (Quod scilicet feci, etiam ante, quam Guyeti emendationem videre contigit. REITZ.) Αὐτό recte, uti coniecetat L. Kuster. Cod. L. V. 2. & B. 2. In reliquis impressis & M. ipso, αὐτῷ. SOLAN.

Pag. 264. l. 2. Εὐτυχεῖς) Quam felicitatem hic intelligat; nescio. Neque huic opusculo enarrando eandem a nobis diligentiam, quam in huius auctoris bonae notae scriptis adhibere solemus, expectato. SOLAN. Nempe respicit ad foedus illud Atheniensium & sociorum cum Persis, de quo Diod. Sic. 12, 4, p. 293 B. quo cautum est, μηδ' ἐναὺν μακρὰν (Περσῶν)

πλεῖν ἐντὸς Φασηλίδος καὶ Κυανέων. Sunt autem *Chelidoneae* insulae subiectae Phaselidi. Unde Plutarchus in Cimone de hac re p. 890. H. Steph. p. 124. Brya. ἐνδὸν Κυανέων, αἰτ, καὶ Χαλδονίων μακρῶ νηὶ καὶ χαλκεμβόλῳ μὴ πλέειν. Quorsum illud οὐκ ἀμοχθεῖ referatur, intelligas ex his, quae infra in Navigio, non procul ab initio narrantur. GESN.

ead. l. 6. Ἡλιάδος — Ῥόδου) Rhodus Soli ob serenitatem coeli sacra. Vid. Spanh. 321, & Nostrum Z. Tr. 11. SOLAN.

ead. l. 11. Ἐμπιπλάμενος) Ex W. ἐμπιπλάμενος correxerat Solan. idque & ego assumsissem, si plures Codd. haberent; verum quia & infra c. 24 sine μ scribitur, nec dubito, quin & alibi, nondum vulgatam immuto. Vide, quae ibi noto. REITZ.

ead. l. 15. Εὐθὺ γάρ μοι δύο ἢ καὶ τρεῖς προσεῖρήσαν ἑλίγον διαφόροι) Sic edit Benedictus secutus Bourdelotium, & vertit, statim enim mihi duo vel etiam tres propemodum praecipui supervenere, idque exemplo ed. Bas. quae hanc interpretationem prior exhibet, cum in Graecis edat δύο ἢ καὶ τρεῖς προπροσεῖρήσαν. Mirandum profecto est, si tres propemodum utique praecipui accesserint sic ad Lucianum, eos sic subito relinqui, nec vel verbum ullum aut de aut ab viris tam notabilibus fieri. Pater tale quid cogitans illas voces propemodum praecipui virgula induxit. Et certe credimus verti debuisse parvo diversis, vel distantes ac propemodum pares. Quod si verbum decompositum est in scriptis, non est cur contemnatur. GRON.

ibid. Διαφόρου) Sic levi mutatione locum restituimus. Quid enim erat, quod in libris omnibus & ipso M. legitur, διαφόροι; Aut quem sensum hic edit? Nihil sane ad rem enarrantium discrepantia. Sed optime convenit parva merces. Ea, quam restituimus, voce utitur in Ἑρμ. c. 81: utitur & Theophrastus in descriptione τῆς μικρολογίας. Ἡ δὲ μικρολογία, inquit, ἐστὶ φειδωλία τοῦ διαφόρου ὑπὲρ τὸν καιρὸν, p. 32. Vid. Casaubon. not. p. 229. Diog. Laërt. p. 140 B. C. SOLAN. Ὀλίγου διαφόροι) Sententiam huius loci affecutus mihi videor, de lectione adhuc dubito. Si dedisset auctor ἑλίγον διαφόρου, plane nihil haererem. Est enim διάφορον pretium, pecunia. Ἡ μικρολογία ap. Theophrastum Char. 10, ἐστὶ φειδωλία τοῦ διαφόρου, vel ut est in Ms. τῶν διαφόρων. Ostendit Casaubonus ad h. l. quoties apud ecclesiasticos scriptores ignoratione huius significationis peccatum sit. Noster in Hermot. c. 81, μηδέπω ἐκτετακμεν διάφορον. Itaque si mutato solum οἱ in οὐ legere liceat ἑλίγου διαφόρου, plana erunt omnia. Sed quid si intellectus oritur, servata librorum lectione, & ἑλίγου διάφοροι sunt par-

vo venales, parvo pretio, minuta pecunia, conducti & operam suam vendentes? Cum enim τὸ διάφορον sit quod interest, potest fieri, ut dixerint Graeci ὀλίγου διαφοράς τοῦτο ποιεῖ, parva mercede hoc facit. Sed nondum ausim quidquam asseverare. Illud maneat, praesto fuisse homines ex eo genere, quos Graeci ἐξηγητὰς dixerunt, vel περιηγητὰς: φράστορας ἑγχωρίων appellavit Aeschylus Suppl. 501. Siculi Ciceronis aetate mystagogos vocabant, qui hospites ad ea, quae visenda sunt, ducere solent, & unumquidque ostendere. Cic. Verr. 4, 59. Monstrator talis est Lucano IX, 979. Quae loca iam laudata sunt Spanhemio diff. I, pag. 6. Antiquarios hodie Romae dici, notum est. GESN.

Pag. 265. l. 10. Προηγούμενος γὰρ πολιτικῶν λόγων προϊστάτο) Basileenses vertunt, nam se velut ducem atque antesignanem in civilibus orationibus gerebat; ut & Bourdelotius, nisi quod antesignanum. Benedictus; nam se veluti ducem in civilibus orationibus gerebat. Nec veluti in Graecis est, nec προηγούμενος in Latinis apparet, quod pater interpretabatur in primis. Sensus est, nam praecipue his civilibus, h. e. non doctissimis & elaboratissimis, orationibus praeerat. GRON.

Pag. 266. l. 5. Ἐμὲ) Sic L. melius quam ἐμοί, quod in reliquis est. SOLAN.

ead. l. 6. Ἐγείρω) Veteres edd. ἐγείρωτας, prave: mutavit B. 2. SOLAN.

ead. l. 8. Ὁ πρότερος) Optima haec scriptura. Quam autem obtrudit Vorstius ὀπίτερος, (quamquam exstet etiam in M. a recentiore manu repolita) minus concinna videtur. SOLAN.

ead. l. 13. Ὑπογράφοντος αὐτοῦς) Pro hac scriptura in W. est ὑπογρ. αὐτοῖς, uti & in Fl. & I. In P. vero & reliquis ὑπογράφοντος αὐτοῖς. Αὐτοῦς tamen Excerpta Perizonii notant reperiri in P. cum in Fl. sit αὐτοῖς, noteturque ut diversa scriptura. SOLAN. Frater Carolus Conradus conicit, Lucianum scripsisse ὑπογραφόντος. Laudo coniecturam. REITZ.

ead. l. 16. Χωρίων κηδεμόνες) Contra praeceptum Columellae I, 8, 1, Ne villicum ex eo genere servorum, qui corpore placuerunt, instituamus: & Palladii I, 6, 18, Agri praefulem non ex dilectis tenere servulis ponas; quia fiducia praeteriti amoris impunitatem culpaе praesentis exspectat. GESN.

Pag. 267. l. 3. Ἀναρῶ) Vide, si lubet, Scholium. SOLAN.

ead. l. 9. Ἐπηγόμεν) Male antea legebatur ἐπεγόμεν. Emen-
daram ante, quam Codicis W. lectiones vidissem, in quo etiam recte ἐπηγ. SOLAN. Legendum sine dubitatione ἐπηγόμεν
Lucian. Vol. V. N n

μην, *mecum duxi, assumpsi comites*. Vulgatum ἐπειγ. ne quidem significat *accelerabam ipsos*, ut adhuc verum est, cum media voce notet *festinare*, impellere & urgere se, non alios. GESN.

ead. l. 10. καὶ δόξαν) Sic absolute rursus infra c. 14 pr. Et Dion. Hal. I, pag. 36 f. ed. Lips. Δόξαν δὲ αὐτῷ, παῖδας — προεξελθεῖν κελεύει. Ita κελευσθέν *eod. modo apud eund. pag. 32*. Plura Sylburg. in nott. ad pag. 47. Adde Nostrum i Ver. Hist. c. 7 & 11 &c. ubi & alia dedi. REITZ.

ead. l. 12. Ὑμνεῖται δὲ τοῦτου τὸ τῆς Πραξιτέλους εὐχερείας ὄντως ἐπαφρόδιτον) Quid sibi vult τοῦτου τὸ τῆς Πραξιτέλους &c.? Interpres reddidit, *celebratur auiem ibi Praxitelis promittundinis vere amabile*. An τοῦτου significat *ibi*? Scio, αὐτοῦ id saepe significare. At licet τοῦτου id significare posset; angustis profecto terminis fuisset finita illa Cnidii templi ob simulacrum Veneris a Praxitele elaboratum celebritas, si ea intra Cnidum modo constitisset. At hoc contra mentem scriptoris, qui sine dubio dedit, Ὑμνεῖται δὲ τοῦτο τῆς Πραξιτέλους εὐχερείας ὄντως ἐπαφρόδιτον. Error ex repetita syllaba του natus est. Ac ubi decresemus in Cnidum spectandi causa appellere, & cuperemus videre Veneris templum, (*celebratur enim id Praxitelicae dexteritatis opus vere veneri & gratia spectabile*) placide terram advehi sumus. IENS. Potest vulgatae sensus exponi, ut τοῦτου referatur ad proxime praemissum ἱερὸν, scilicet ut ordo sit; τοῦτου δὲ τοῦ ἱεροῦ τὸ ὄντως ἐπαφρόδιτον τῆς εὐχερίας Πραξιτέλους Ὑμνεῖται, & sic satis constat sensus: sed si quem intricatior pronominum traiectione offendit, pro τοῦτου legat αὐτοῦ, *ibi*; & sic dicas legisse Parisinae interpretem. Iensii emendatio constructionem reddit simpliciore; at quia sic Praxiteles diceretur totius templi architectus, dum simulacrum Veneris tantum ab eo fabrefactum narrat Lucianus, non ausus sum eam recipere. REITZ.

ead. l. 13. Πραξιτέλους) Statuam Veneris intelligit, de qua in seqq. fuse. Ad Cratinam amicam efformatam a Praxitele tradit Clem. Alex. in Πρωτ. m. 21 C. & 23, 2. De alia Cupidinis statua ab eodem Praxitele facta vide Stephan. Lyr. pag. 121 B. C. SOLAN.

ead. l. 14. Λιπαρὰ γαλήνη) An crassa, immobili? λιπαρὸν ἔλαιον proprie. An λιπαρὰ hic pro λιπαρὸς, i. e. συνεχὲς, *affiduis*? Placet. Sic infra c. 13. GUYET. Λιπαρὰ hic pro λιπαρὸς positum videtur, i. e. συνεχὲς, *affiduis*. Ita μοχὶν infra λιπαροῖς τοῖς χεῖλεσιν, i. e. *affiduis, frequentibus osculis*. MENAG.

in Schol. col. i. l. 2. Κεῖρας) Legeridum ex Suida διακείρας,

quod non potest secari, nisi forte scripserit Scholiaſtes, *χερσὶ λαμβάνεσθαι*. CLER. Legendum *κείραι*, quod etiam in C. recte haberi video. SOLAN.

Pag. 268. l. 2. Τὸ ἔρωτικὸν ζεῦγος) De quo Marſil. ad Horat. Mercer. ad Ariſtaen. pag. 229. Sic infra c. 20. BOURD.

ead. l. 4. Κεραμευτικῆς) Quid figulinae cum Venere aut hoc ſcriptore? an quia in Ceramico altero proſtabant meretrices? Vide Meurf. Non videtur, ſed quia Cnidi figulina apud veteres decantata; urbs autem Veneri dicata. SOLAN. Laudantur *κεράμια Κνίδικα* ab Eubulo apud Athenaeum I, 22. Sed hic videtur ad fiſtilia figilla obſcoena reſpici, quod genus multa apud antiquarios ſuperſunt. Talia erant *figilla luſciviſſimarum figurarum* in Tiberii cubiculo diſpoſita, Sueton. cap. 43. Huc forte pertinent obſcoenae in lucernis apud Licetum figurae: quam frequentes autem fuerint lucernae fiſtiles, apparet, quod *κεραμεύς* apud Heſychium explicatur per *λυχνουργός*, ut legendum monuere viri docti pro *λυχνουργός*. An Venereum quiddam habent figlinae? Ceramicus figulorum & meretricum idem diverſorium: in *Κωλιάδι* Atticae promontorio, ubi Veneris *Κωλιάδος* templum, figlinae item praeſtantiſſimae. Vid. Meurf. in Piraeo c. ult. GESN.

ead. l. 5. Σωστράτου) De quo ſupra Συγγρ. c. 62. SOLAN.

ead. l. 9. Τῆς Κνιδίας Ἀφροδίτης) De qua vide Eik. cap. 4, & Τπ. εικ. c. 23. SOLAN.

ead. l. 10. Τὸν — ἔρωτα) Eiufdem Praxitelis opus. SOLAN.

ead. l. 12. Εἰς ἔδαφος) Non ſpreviſſem ἢν pro *eis* ex marg. Ald. Weſſ. niſi mox rurfus ſequeretur ἢν. REITZ.

ead. l. 14. Καρπῶν, ἃ) Conf. mox *κλισίαι* — *eis* ἃ, quorum neutrum immuto, quia enallagae eiufmodi ſunt frequentes, de quibus alibi non ſemel. Eſſi ſuſpecta habet haec & ſimilia, quae ipſe adducit, Ienſ. ad Reviviſc. c. 13, aliaque, quae mox ad fin. huius cap. addo. REITZ.

ibid. A) Quafi iam ſcripſiſſet *δένδρα*. SOLAN.

Pag. 269. l. 3. Πολιά) Πολιά θριξ, ἑλλειπτικῶς. GUYET. Nimis feſtine haec verba inſpexit Guyetus, qui pro ſemini ſing. accepit. Alibi vero *πολιά* & *πολιά* intellectu θριξ ac *τριχες* dici, vix operae erit notaſſe. Et per *comas* arborum folia intelligi, tralatitium eſt. Infra cap. 23, *πολιά προſήκουσα καὶ γῆρας ἀρετὴν μαρτυρεῖ*. REITZ. Iam vero Guyetum recte conſtruxiſſe credo. IDEM in Addend. & Corrig.

ead. l. 4. Σφρηγῶντα) Sic Schol. & W. ut in ſuo Codice emendarat Vorſtius. In reliquis *σφρηγ.* SOLAN.

ead. l. 13. Ἦττον εὐφραίνουσιν) Ἦττον εὐφραίνουσιν. MARCIL. *ibid.* Ἦν) Praeferrem lectionem Pell. ἦσαν exhibentis, cum ἦν sit crasis Dorica, pro ἦσαν, vel quod hi pluralia cuiuscunque generis cum verbo sing. construere ament. Vid. omnino Maittaire de Dialect. p. 207—8. REITZ.

ead. l. 14. Κλισίαι — ἃ) Quasi scripsisset δένδρα, vel φυτὰ, vel οἰκήματα. Cap. 17, συμπόσια vocantur, ad quam vocem potius respexisse crediderim. SOLAN. Si quis Codex ἄς haberet, nihil repugnarem. Iam vero nihil muto, quia & paulo ante habuimus & post masculinum καρπῶν, & supra 2 Ver. Hist. c. 43 f. θάλασσα — κατ' ἐκείνο. Et elliptice sic potest exponi, κλισίαι, εἰς ἃ κλισίων. Nam & locus non solum neutro genere per se exprimi solet, ut Matth. XXII, 34, συνήχθησαν ἐπὶ τὸ αὐτὸ, ac sexcenties alibi apud alios, ut εἰς τὸ αὐτὸ ξυνελθόντες, Thucyd. V, c. 55; verum & praecedente feminino, ut ap. Thucyd. frequenter, e. c. I, 59, τρέπονται εἰς Μακεδονίαν, ἐφ' ὅπερ καὶ πρότερον. Idque huic scriptori proprium esse monet Suid. v. Θουκυδίδης. Vid. praemissa Thucyd. ed. Dukerianae p. 10. Ipsumque Thucyd. I, 59. Ubi Steph. existimat, ἔργον aut simile quid intelligendum: quod ἔργον hic quidem posse substitui fateor, alibi non item; sed ad generalem notionem loci recurrendum, vel χωρίον intelligendum. Neque enim adeo refert, quid intelligatur, modo sic loqui Graecos, probemus. Ne iam alia eiusdem nunc adducamus, ut I, 113 f. σπονδὰς ποιησάμενοι, ἐφ' ᾧ. cuius paulo alia est ratio. Genus autem neutrum, ut generale, & in aliis locutionibus subiungi substantivis mascul. ac femin. quis nescit? Sic enim Aelian. V. H. III, 38, τὴν ἐλαίαν καὶ τὴν συκῆν, ἃ — ἢ γῆ ἀνέδωκε (sive δένδρα f. aliud quid intelligens.) Aret. Capp. L. 2, c. 1 pr. φλεγμασίν καὶ πρήσις, ἐφ' οἷσι. Evang. Matth. IX, 17, ἀμφοτέρω συντηροῦνται, post duo subst. masc. οἶνον & ἀσκούς. Bengelius tamen ἀμφοτέροι edidit, ex alio Cod. sed sine necessitate. Ibid. XVIII, 8, εἰ δὲ ἡ χεὶρ σου, ἢ ὁ πούς σου σκανδαλίζει σε, ἔκκοψον αὐτά. Sic versa vice ibid. c. ult. f. ad τὰ ἔθνη referatur αὐτούς. Aelian. I, 20, χρυσούς βοστρύχους, καλύσας ἀποκείραι τίνα αὐτό. Quod etiam ad ἄγαλμα referri queat, cum aequè dicatur κείρειν τίνα, κείρειν κεφαλὴν, quam κείρειν τρίχας, tamen malim ad βοστρύχους referre, intellecto χρῆμα. Sed & locum neutro genere expressit Suet. Aug. 72, etsi mascul. praemittit: ait enim, Ex secessibus praecipue frequentavit maritima. Neutrumque aliis subst. cuiusvis generis subiungi Latinis, tralaticium est; ut Sallust. Iug. 38, § 8, Nox atque

praeda — *remorata sunt*. Ubi plura Curtius. Adde c. 66, 2, *Vagenses* — *quo praesidium imposuerat*, i. e. quo loci, vel oppido. Cf. Vechn. Hellenol. 158, nosque ad 2 Ver. Hist. § 43 f. REITZ.

Pag. 270. l. 1. Τῶν μὲν ἀστικῶν) Τοῖς ἀστικοῖς opposuit τὸν πολιτικὸν ὄχλον, notabili discrimine. MARCHL. Mirum est, Lucianum opponere τοὺς ἀστικούς τῷ πολιτικῷ ὄχλῳ. Nam πόλις & ἄστυ urbem significat. Etsi hic locus bene se habet, fateor me non intelligere eam differentiam. Credo scripsisse Lucianum, τῶν μὲν ἀγροίκων. Nam habitantibus in agris non tam placent trichilae & arborum implexarum umbracula, quippe quibus talia quotidie in suis silvis, hortis & agris videntur. Urbium civibus vero, qui nihil aliud, quam marmora & nudos lapides, vident, iucundiora sunt viridaria & hortorum amoenitates, & arborum comae luxuriantes. Nam, ut ait Satyra, — *voluptates commendat rarior usus*. Ideo in eo Veneris luco urbani frequentes festum illud agitabant. PALM. Vide omnino Dionem Chrysost. m. 68 C. apud quem opponitur βαναύσῳ. SOLAN. Τοὺς ἀστικούς & τοὺς πολιτικούς ita distingui posse putabam, ut ipsum ἄστυ & πόλις differant. Nempe ἄστυ urbs est, caput rerum, πόλις civitas, quae multo patet latius. Ἀστικοὶ, *urbani*, ut sit, negligebant, cuius quotidiana erat copia; reliqui cives & *populares*, aliquantum remotiores, tanto obibant diligentius, quoties ad urbem essent. GESN. Ἀστικῶν fecit in *Ald.* 1. ead. manus, quae varias lecit. aut emendat. in marg. solet addere, in ipso textu v. superscribens. Sed vanam esse hanc correctionem, quilibet videt. REITZ.

ead. l. 4. Παρίας δὲ λίθου) At verus utique Lucianus in Z. Tr. cap. 10, e marmore Pentelico ait factam Venerem Cnidiam. SOLAN.

ead. l. 6. Ὑπομειδίσσα) Veneris Cnidiae templum, & lucum, & statuam Lucianus hic egregie est exsecutus, ut & Plin. lib. 36. COGN.

ead. l. 8. Δελιθότως) Perperam redditur, *oblita sui*. Est enim *latenter*, ut Anacreon Od. 28. L. Bös. Quod L. Bös in pristina versione reprehendit, id Gesnerus ex se iam correxit, & res erat manifesta. Habuimusque non semel alibi, ut patebit ex Indice. REITZ.

ead. l. 12. Ἐμβοήσας) Fateor, *ἀναβοήσας* usitatus esse, eoque iterum cap. seq. utitur Noster, ac sexcenties alibi. Verum ideo unius W. lectionem non sequor: nam & *ἐμβοῶν* recte se habet, iterumque sic infra Noster, de Lucio c. 15, *μεῖζον ἔμα*

βοήσῃ τοῦ Στέντορος. Sic & ἐμφεγεζάμενος Eun. cap. 7. REITZ. *ead. l. 14.* Λιπαροῖς) Λιπαρὸς hic pro λιπαρῆς positum videtur, i. e. assiduus, frequens, συνεχής. GUYET. Conf. supra c. 11, λιπαρῇ γαλήνῃ. Quod quia ibi pro λιπαρῇ positum non negaverim; ira & hic eodem modo poni, aliqua specie aiunt. Mallem tamen λιπαροῖς χεῖλεσιν intelligere labiis unctis, humidis, cupidis. Nam frequentibus labiis pro frequentibus osculis, durius videtur, & gestui huius osculantis etiam minus conveniens. REITZ.

in Schol. Παρὰ) Abest a textu; nec quo pacto irrepserit, satis assequor, nisi forte unica voce παραλεληθότως scriptum fuerit. SOLAN. Illud παρὰ est glossa glossae, i. e. nota tantum fuit, hanc interpretationem ad illud λεληθ. esse referendam. REITZ.

Pag. 271. l. 1. Καὶ τοῖς δέλουσιν &c.) Cum non satis distincte notarit Solanus, quid Cod. W. hic immutet, id ex lenfii emendationibus Ferculo Literario adiectis addam. Rotundiora, ait is pag. 158, sunt in Mf. Καὶ τοῖς δέλουσι κατὰ νότον τῆς δέον ιδεῖν ἀκριβῶς· ἵνα μηδὲν αὐτῆς ἀθαύμαστον ᾖ. REITZ.

ead. l. 4. Δόξαν) Conf. supra cap. 11 pr. REITZ.

ibid. Ὀλῆν) Hanc vocem, quae in *Fl* & *V.* utraque deerat, agnoscunt reliquae edd. & P. cum W. SOLAN.

ead. l. 13. Αἱ σάρκες) Sic solet plurali num. efferri σὰρξ, quando de musculis est sermo. Vid. Foef. Oecon. Hippocrat. Sed & generaliter de partibus mollioribus; vid. peculiarem Hippocratis librum περὶ σάρκων. Et Aristot. Histor. anim. I, 1 pr. τὰ μὲν ἐστὶν ἀσύνδετα, ὅσα διαίρεται εἰς ὁμοιομερῆ, οἷον σάρκες εἰς σάρκας. REITZ.

Pag. 272. l. 5. Ὁ Χαρικλῆς ὑπὸ τοῦ σφοδρὰ δάμβους ὀλίγου δαῖν ἐπεπύγεις τακερόν τι καὶ ῥέον ἐν τοῖς ὀμμασιν πένθος ἀννγραίνων) Interpres: Charicles prae vehementi stupore propemodum dirigit, humidum quendam & manantem in oculis dolorem colligans. Pro πένθος in Mf. scribitur πάθος, & sic scripsit dialogi huius auctor. Τακερόν τι καὶ ῥέον ἐν τοῖς ὀμμασι πάθος ἀννγραίνων, est oculos petulante & in iis natante motu suffusus, hoc est, lascivi motus indice. Τακερόν proprie dicitur de oculis lascivis, qui petulante mobilitate produnt lasciviam. Horatio dicuntur putres oculi, Petronio petulantes: Ipse Paris Dearum libidinantium iudex, si hanc in comparatione vidiſſet tam petulantibus oculis. Graecum acceperunt ex Theocrito Idyl. 1: Ὁ πόλος ὅκκ' ἐσπερῇ τὰς μνηκάδας, οἷα βατεῦνται, Τάκεται ὀφθαλμῶς, ὅτι οὐ τράγος αὐτὸς ἔγεντο. Caprarius quando capras intuetur coeuntes, Oculi diffiunt, quod non ipse hircus est. Verus Scholiastes exponit

διαρρεῖται, φθείρεται. Oculos enim tales lascivos aiunt, cum moventur, suffundi humore quodam: eum in hoc ipso dialogo vocat τῶν ὀφθαλμῶν τὸ ὑγρὸν ἅμα τῷ φαιδρῷ καὶ καχαρισμένῳ, *oculorum petulantia cum splendore & gratia iuncta*. Maximus Tyrius hoc quoque inter lascivi animi signa refert, λυγνύτα ἢ γλῶττα, τηκέσθωσαν οἱ ὀφθαλμοί. Idem dicit de Sardanapalo disert. 19, τὸ ὀφθαλμῷ ἐκτετηκώς: pro quo Iustinus, *cum oculorum lascivia omnes feminas anteiret*. Τάκεται ὀφθαλμῶς Latinus Theocriti interpres inepte vertit, *tabescunt oculi*: immo, tum maxime moventur; hinc Petron. dicitur *mobilis oculorum petulantia*. Inferius in Toxari, de adolescente, qui illecebris feminae lascivae erat captus: ἐπεὶ ἤσδετο πονηρῶς ἔχοντα, καὶ διάβροχον ἦδ' ἢ τῷ ἔρωτι, καὶ τακερὸν γεγεννημένον, *postquam sensit illum male habere, & amore totum flagrantem, & furentem*. Sic alibi Nostro τακεραὶ κόραι sunt *purientes puellae*. GRAEV. Supra c. 3. KUSTER.

ead. l. 7. Πάθος) W. P. & L. In impressis autem πένθος. SOLAN. Conf. mox c. 16 pr. Iterum med. Rursus c. 17. Et videbis recte hic πάθος pro πένθος restitutum. REITZ.

ead. l. 8. Σπῖλον) Meminit Plinius statuae nobilis, quam *Spilumenen* vocat, & Praxitelis opus dicit, XXXIV, 8. Quam ego eandem esse cum hac Cnidia Venere, nomine deceptus, credideram. Sed obstat, quod *Spilumene* Plinii aenea erat, haec marmorea. Ut hoc etiam hic obiter moneam, recte apud Tatianum p. 122 legitur σπιλούμενόν τι γύναιον Πραξιτέλης ἐδημοῦργησεν. Quibus verbis eandem cum Plinio statuam innuit. Vid. Philostr. Apoll. V. VI, pag. 276, ubi hunc ipsum iuvenem intelligo. SOLAN.

Pag. 273. l. 1. Ὑπέρκρυπτον) Ἀπέκρυπτον Solanus edi voluit: sic enim in *Iuni*. vulgatam immutavit. Et fateor insuetum Nostro verbum, nec alibi tam obvium, licet med. ὑποκρύπτουμαι Steph. proferat. Non ausim tamen receptam lectionem reiicere, quia ὑπὲρ hic suam vim habere videtur, quod in inferioribus partibus & forsan introrsum spectantibus macula illa fuerit. Poll. in Onom. hoc quidem verbo utitur, L. V, Sect. 60, θηρίον — ὑποκρυφθέν ἐξευρίσκειν. Verum apud alios nondum observavi, non saltem notavi, quia usu venturum non praevidi. REITZ.

ead. l. 3. Ἰστορίαν) Apud Posidippum exstitisse eam narrationem, testatur Clem. Alexand. 23, 2. Respicit, ni fallor, eandem Philostr. p. 276, V. Apoll. Meminit & Plin. XXXVI, c. 4, 5, 6. Valer. Max. VIII, 11. Similem huic historiam nar-

rat de Clisophe quodam Selymbriano, qui Sami cum statua etiam in templo iridem inclusus rem habuerit. Athen. XIII, 606, ubi in eam rem Alexidis & Philemonis fragm. affert. Similium in statuas amorum exempla viri docti collegerunt, qui Aelianum illustrarunt V. H. L. IX, c. 39. SOLAN. Παρ-
 ἔδωκεν ἱστορίαν) Quam refert etiam Plinius 36, 5, f. 4, 5, &
 quos ibi laudat Harduinus. Similia insanorum post Pygma-
 lionem iuvenum, statuas depereuntium, exempla sunt apud
 Athenaeum L. 13, p. 605 seq. GESN.

ead. l. 5. Ἐπιφοιτῶντα τῷ τεμένει &c.) Vid. Clem. Alex. in
 Protreptico p. m. 17, l. 32. LA CROZE.

ead. l. 12. Καὶ κλεπτομένοις) Καὶ κλεπτομένης. MARCIL.

ead. l. 15. Ἀστραγάλους Λιβυκῆς δορκῆς) Inter delicatam su-
 pellestem δορκαδεῖους ἀστραγάλους memorat etiam Theo-
 phrastus Char. ἀρεσκείας, ad quem locum reliqua dedit Ca-
 faubonus p. 167. Politaе duritiе causa in prenio fuisse viden-
 tur. Verti autem non capream, quod genus Africae negat Pli-
 nius 8, 58, f. 83 extr. sed damam, de qua idem 8, 52, f. 79,
 quam δορκάδα Λιβυστίνην vocat Ael. H. Anim. 14, 14. GESN.

Pag. 274. l. 1. Δορκῆς) Vide Athen. 194 A. ubi Antiochus
 Epiphanes εἰδίδου τοῖς μὲν ἀστραγάλους δορκαδεῖους, τοῖς δὲ
 φρονικοβαλάνους, ἄλλοις δὲ χρύσειον. De his autem multa Ca-
 faubonus, (ad Theophr. Char. pag. 167) qui talos facit inar-
 tificiales. SOLAN.

ibid. Ἀπαριθμήσας) Melius forsan ἀπορυθμίσας. Certe pa-
 rum commoda illa. SOLAN.

ead. l. 2. Ἐπὶ σκοποῦ) Forsan ἐπεσκοπεῖ. SOLAN.

ibid. Τὴν δὲ αὐτὴν) Iactus est, quem ipse describit. SOLAN.
 Iaculum Veneris dictum fuisse iaculum felicissimum, ut canis de-
 terrimum, nimis notum arbitror. Alioqui lectores ablegarem
 ad Casaub. ac Turneb. ad Suet. Aug. c. 71, ubi ait: Talis enim
 iactatus, ut quisque canem aut senionem miserat, in singulos talos
 singulos denarios in medium conferebat: quos tollebat universos, qui
 Venerem iecerat. REITZ.

ead. l. 4. Ἐπιθυμίας) Ἐπιθυμίαν potissimum esse desiderium
 Venerum, amorem impurum, hoc Luciani aliisque testimon.
 docet I. Elfiner. ad Apoc. XVIII, 14. REITZ.

ead. l. 7. Καταρώμενος) Verbum deest post τὸ καταρ. GUYET.

ead. l. 8. Τὴν πρὶν ἀστοχίαν ἐθεράπευεν) Apparet, τὸ πρὶν
 cum articulo valere idem, quod Adiectivum praecedens, prior
 &c. idque quidem eleganter ex usu loquendi apud Graecos,
 non infrequenti. Ita nimirum solent hi multis adverbis cum

articulo, velut adiectivis uti, sicut οἱ πάλας, οἱ νῦν, in quibus
 ὄντες relinquitur intelligendum. Ad hunc modum infra c. 32
 dicitur ἡ ἑμπαλιν ὁδός, *reditus, regressus, sive via retro ducens*. Sic
 τὸ ἐκεῖ, *id quod illic est*, in 1 Ver. Hist. c. 25, πολὺ χαλκὰ γὰρ
 τὰ ἐκεῖ χωρία, *loci enim, quae ibi sunt, aeris sunt feracia*. Pro-
 prie enim hoc ita intelligendum est; cum, si legeretur, πολὺ-
 χαλκὰ γὰρ ἐκεῖ τὰ χωρία, foret, *sunt enim ibi loca aeris feracia*,
 sensu quidem plane eodem, sed usu τοῦ ἐκεῖ diverso. Sic vi-
 tam aeternam in Quom. hist. c. ult. auctor vocaverat τὸν ἀεί-
 βιον & 1 Ver. Hist. c. 1, τὸν ἔπειτα κάματον, *laborem insequen-
 tem*. Sic ἡ οὐκ ἀπόδοσις, ibidem c. 36, *solutio, quae non fit*, at-
 que adeo quae proprie nulla est. Latini similiter adverbiiis
 quandoque velut adiectivis usi sunt. Sic apud Lucretium, *res
 ante*, hoc est, *praecedentes*, legas I, 293: *Quae (venti flamina)
 veluti validum flumen, cum procubere Quamlibet in partem, tru-
 dunt res ante, ruuntque Impetibus crebris*. Ita ante mala apud Vir-
 giliū sunt *mala praeterita*. Nec foli poetae ita, verum & alii
 scriptores. Sic ap. Livium V, 20: *Dictator cum iam—videret—
 urbem opulentissimam capi, tantumque praedae fore, quantum non
 omnibus in unum collatis ante bellis fuisset &c. ante bellis*, hoc est,
bellis ante gestis. Sic apud eundem frequentissime circa pro cir-
 cumiacens, vicinus, ponitur; ut I, 59, *victores omnium circa po-
 pulorum*, ac similiter passim. Huc adde Graecissantem illam
 locutionem Latinam, *omnes circa eum*, qua utitur Suetonius
 & in Iulio, 27, & in Domitiano, 9. Graeci nimirum οἱ περὶ
 αὐτὸν. Quemadmodum quoque apud Lucianum modo vide-
 bamus τὴν οὐκ ἀπόδοσιν, ita Lucretio dicitur *non sensus*, lib.
 II, v. 931: *Quod si forte aliquis dicet, dumtaxat oriri Posse ex non
 sensu sensus*. — IENS. De adverbiiis sic adiective usurpatis etiam
 diximus supra Apolog. pro Merc. cond. cap. 12. Et pro Lapsum
 c. 16. Adde huius Dial. c. 14 f. τοῦ σφόδρα δάμνους c. 33, τῆς
 παραντοῖας χρείας & 36, τῆς ἀγαν φιλονεικίας. Sed exempla
 apud Nostm aliosque tam sunt frequentia, ut plura addere
 nihil opus sit. REITZ.

ead. l. 10. Καὶ πᾶς μαλακῶ δένδρου φλοῖος) Notum ex
 Theocrit. Virg. Aristaen. BOURD.

ead. l. 14. Ἐπενόησαν) Sic W. melius, quam ut in reliquis
 est, ἀπενόησαν. SOLAN.

ead. l. 15. Μαστροπὸς) Vertunt *mastrupatrix*; malim *lena*.
 GUYET. Scribitur & *μαστρωπὸς*, vid. Steph. REITZ.

Pag. 275. l. 3. Ἐξῶθεν) Atqui non vulgo solebant veteres
 ianuās suas ita comparare, ut intro, dum aperirentur, intra-

turo propellere, exituro adducere necesse esset. Quod tamen hic supponitur, cum, pone ianuam in templo latuisse hunc iuvenem, supra dictum sit. SOLAN.

ead. l. 5. Ἡ ἄλλος) An ἡ ἄλλα quaesivit Solanus? Sed nihil est opus. An supr. c. 5 pr. ἄλλου pro ἄλλ' οὐ legend. disquiram in Addendis. REITZ.

ibid. διηγοῦμαι) Si plures Codd. addicerent, arriperem lectionem marg. A. 1. διηγῶμαι subiunctivum exhibentis. Sic supra Pisc. c. 38, τί ποιῶμεν; ut enim τί interrogantis indicativo iungatur, τί deliberantis optat. & subi. potius gaudet, ut ibid. c. 37, τί γὰρ ἀν εἰπεῖν ἔχοιμι. De Merc. Cond. pr. τί σοι πρῶτον, ἢ τί ὕστατον κατελέξω; Aor. enim subi. ibi est. Et sic fere, quando interrogatio implicite negat, ut: cur hoc facerem? pro causa nulla est, quare id faciam, i. e. non faciam. Deor. Dial. IV, 4, τί δὲ ὑμῖν χρήσιμος ἀν γανοίμην; etsi indicativus quoque interdum locum habet in similibus, ut ibid. cap. 5, τί γὰρ σε — ὀνήσει τὸ κάλλος; tamen revera ibi est interrogatio, ad quam responsum mox sequitur, adeoque paulo alia res, quam in hoc διηγοῦμαι. De Saltatione vero § 17, καὶ τί σοι τοὺς ἑλληνας λέγω; recte, sed rursus paulo aliter, quam hic: ibi enim re vera Graecos iam enarraverat. At non tanti est, ut plura colligam. Nam διηγοῦμαι vitiosum non est. REITZ.

Pag. 276. l. 1. Καὶ νῦν) Haec omnia aut inscite admodum scripta, aut a librariis foede corrupta. Ego in δαῖγμα mendum latere puto. SOLAN.

ead. l. 2. Ἐναργές) Corrige ἑναργές. GUYET. Scribendum cum antiquioribus, καὶ νῦν δὲ τῆς ὑπὸ σοῦ ζηλουμένης Ἀφροδίτης ἑναργές ἐστι τοῦτο δαῖγμα, non ἑναργής, ut vitiantur posteriores. Vox haec ἑναργές hic commode etiam asserenda est Herodiano, apud quem lib. I, cap. 11, in digressionem de Dea Pessinuntia, ubi cum narratum esset, quemadmodum navis, qua Dea fuerit vecta, in Tiberi amne adhaerescens a sola virgine Vestali (Claudia) soluta pertraheretur Romam, additur, ὁμοῦ δὲ τὸ ἑναργές τῆς θεοῦ, καὶ τὸ σεμνὸν τῆς Παρθένου Ῥωμαῖοι ἐθαύμασαν. Tan. Faber in epistola novissimae Herodiani ed. praefixa reponit ἐνεργές: at frustra. Quemadmodum apud Lucianum ἑναργές δαῖγμα est signum manifestum, ita apud Herodianum τὸ ἑναργές τῆς θεοῦ est quasi manifestum Deae Pessinuntiae numen, quae precanti Claudiae annuerit, & sequi rogata, secuta sit. Historia est etiam ex Livio & Suetonio in Tiberio nota. Sic de Deo Glyconie dixerat etiam supra c. 13 Pseudomantis, civitatem accepturam esse ἑναργῆ τὸν θεόν.

(Recte contra Fabrum asseris τὸ ἐναργὲς τῆς θεοῦ. Homer. II. T, 136, Χαλεποὶ δὲ θεοὶ φαίνεσθαι ἐναργεῖς. Schol. χαλεποὶ δὲ καὶ θεοὶ οἱ θεοὶ φανεροὶ φαινόμενοι τοῖς ἀνθρώποις. Sic Od. K, 201, ubi Schol. ἐναργεῖς, φανεροί. Dii, Deaeve, qui, quaeve signa manifesta dabant suae efficaciae, *præsentēs* Latinis appellabantur. Vid. Spanhem. de usu & præst. numism. p. 387 &c. Ortwinjus.) Male Casaub. ad Polyb. I, p. 1, pro ἐναργεστάτην, ἐνεργεστάτην. IENS.

ibid. Δεῖγμα) Sic edd. principes cum sequioribus habere, notarat Solan. Nescio quare; neque varietatem desidero. REITZ.

ead. l. 11. Πέρας οὐδέν) In observatt. Iac. Elfn. ad Timoth. I, 4, ubi haec Luciani adducuntur, πέραν editum pro πέρας, in edit. Traiect. p. 287 f. Errore, credo, typographico. REITZ.

Pag. 277. l. 3. ἄττ) Conf. supra Lexiph. c. 21, & Hermot. c. 30 f. Videbique, non solis poëtis in usu esse. Verum ἄττα, spiritu leni, habuimus Lexiph. cap. 5 pr. & videbimus infra, Rhet. praec. cap. 16 m. De utriusque usu vide Budaei Commentt. p. 512, qui ἄττα pro ἅ τινα interpretatur *quæcunque*, ἄττα vero nonnulla, *quædam*. REITZ. Ἄν post ἄττ' addidimus ex Mf. Reg. 2956, sensu ita postulante.

ead. l. 9. Προπομπίας) Ego προπομπείας malletm. SOLAN. Περὶ τῆς προπομπίας — Πλαταιᾶσιν) Referas forte hoc certamen ad Daedala, solemne Plataeensium, de quo Pausan. Boeot. p. 547, 38, κληροῦνται, καθ' ἥντινα τάξιν τὴν πομπὴν ἀνάξουσιν κ. τ. λ. unde forte colligas, contentiones de ordine illius pompae olim fuisse. GESN.

Pag. 278. l. 1. Δεξιᾷ τὸ πρόσωπον ἀνατρίψας) Dixi alibi, hoc saepe repetit Lucian. BOURD. Fabius II, 3, 156 seq. *Cum iudex dicere de causa iusserit, leniter confurgendum, tum — paulum est commorandum — non protinus est erumpendum, sed danda brevis cogitationi mora. — In hac cunctatione sunt quædam non indecentes morae, caput mulcere &c.* GESN.

ead. l. 10. Πρωτόρριζον) Sic πρωτόσπορον infra c. 32. REITZ. *ibid.* Ὡν ἄξιῳ, μάρτυρα ἐπικαλοῦμαι) Benedictus ex aliis, quæ propono. Pater, quæ sentio. GRON.

ead. l. 11. Τὴν ἱερὰν τῶν ὅλων φύσιν) Hac de re copiose interpretes Lucretii. BOURD.

Pag. 279. l. 4. Καταβολὰς σπερμάτων) Ita in Ep. ad Hebr. XI, 11, καὶ αὐτὴ Σάρρα δύναμιν εἰς καταβολὴν σπέρματος ἔλαβε: ad quem l. L. Bos haec Luciani quoque affert, ut monuerat in marg. Graev. Hemst. REITZ.

ead. l. 6. Δοχεῖον) Quidam Codd. Mss. pro δοχεῖον, ἀγγεῖον habent, aut utrumque, si Excerptis fides: nempe W. P. & L. SOLAN.

ead. l. 13. Πᾶσαι) Etiam πᾶσαι legi in *Fl.* adscripserat Solan. Quid tum? Legitur & in aliis, nec quisquam aliam lectionem desiderabit. Est enim πᾶσα τιμὴ, summus, perfectus, plenus honor, veluti πᾶσα εἰρήνη in Catapl. cap. 15, & πᾶσα ἀνάγκη centies apud Nostrum. Vel idem, quod πᾶσαι δεισις δέεται μου ap. Alciph. 2, 3, p. 226. Alibi interpretere omnis generis, ut ap. Herodian. 22 vers. fin. πᾶσαι τε γυναικες εὐφημίας. Quomodo & Latinis frequens esse, si quis nescit, videat Cic. pro Leg. Man. c. 5, *omni supplicio excruciatum necavit*, i. e. summo. Et cap. 23, 7, *vir bellorum omnium peritissimus*, i. e. omnis generis, ut ex c. 10 interpretatur Heuman. in not. quem etiam conferre licebit ad Orat. p. red. in Sen. c. 10, ubi is edidit, *omne is flagitium se committere putaret*, pro vulgata lect. *dedecus & flagitium*, pluribusque docet, *omne* aliquando significare *summum & perfectum*. Sed quis dubitet de re tam nota? quare aliud obversatum fuisse menti Solani arbitror: nec de plurali τιμαὶ hoc sensu usitato dubitare potuit; nam & sic Aët. Apost. XXVIII, 10, καὶ πολλαῖς τιμαῖς ἐτίμησαν ἡμᾶς. Et Menand. Fragm. XII, 1, Βούλου γονεῖς πρὸ πατρὸς ἐν τιμαῖς ἔχουσιν. Quid ergo haerit, nescio. REITZ.

ead. l. 14. Μένουσιν) M. P. & edd. pleraeque. In *Fl.* & *I. μέλουσιν*, prave. SOLAN.

Pag. 280. l. 2. Ζευγύμενοι) Vulgatam praetuli, quia de matrimonio legitimo, non de promiscua Venere sermo est. REITZ.

ead. l. 5. Ξέναις ὁδοῖς) Sic Latini istud obscenum *viam & locum* dixerunt. BOURD.

ead. l. 7. Πρώτος) Infandi sceleris primum auctorem Laium Graeci agnoscunt: quam in rem testem Euripidem adducit Aelian. de Animal. VI, 15. Sed Sacrae literae diu ante Laium meminerunt, cum Abrahami & Loti tempore iam excidium Sodomae scelus illud attulerit. SOLAN.

ead. l. 9. Εἰς μίαν κοίτην μία φύσις) I. e. unius generis sexus. Vid. L. Bos ad Roman. I, 26. REITZ.

ead. l. 11. Ἦδοντο) Sic, ut edidi, esse in edd. & M. annotarat Solan. addens tamen, ἡδοντο alicubi legi, non adscripto libro. An ἡδοντο voluit? quod ex mutato spiritu & omisso puncto subscripto suspicere. Sed vulgatam esse potiore, indicant sequentia: non enim οὐδ' ἡδοντο, non *delectabantur*, dixisset, cum statim de voluptate modica addat. REITZ.

ibid. Κατὰ πατρῶν—ἀγώνων) De hoc prov. Paroem. BOURD. *ead.* l. 13. Τούτοις) Prave antea legebatur in omnibus impressis εἰποῖς. Scriptura, quam secutus sum, ex L. est. SOLAN. Εἰποῖς γε μὴν, inconcinna & absurda lectio. Aldina non melius τούτοις. Legendum ἐνίοις γε μὴν, ut interpretatus sum. GESN. Maluisssem Gesneri emendationem recipere, nam vulgatum εἰποῖς intolerabile est: verum quia τούτοις ex Cod. est, & vulgato saltem praeferat, ac Solan. in textu ita mutarat, id edi passus sum, sed in versione nihil mutavi, quia illa ad sensum melior. REITZ.

Pag. 281. l. 10. Εὐπρεπῶς) Ἡμῶν τρυφή — μέχρι τῆς εὐδὲ ῥηθῆναι δυναμένης εὐπρεπῶς νόσου κατὰ λίσθεν. Legendum esse εὐπρεπῶς, iam in versione sua videtur deprehendisse interpretes, recte vertens, *scelera* (sive *impura*) illa mollities in cum morbum, qui neque decore dici possit, prolapsa est. Idem iterum in verbis subsequētibz (εἰ δὲ ἐφ' ὧν ἡ πρόνοια θεσμὸν ἔταξεν, ἡμᾶς ἕκαστος ἴδρυτο) recte vidit legendum ἡμῶν, vertens, Quod si in iis, de quibus providentia legem sancivit, unusquisque nostrum sese firmaret. IENS. Εὐπρεπῶς) Optime viderat Iensius, ita emendandum, quod omnes impressi habent εὐπρεπῶς. Ox. Cod. ἀπρεπῶς. P. & L. uni edi curavimus, εὐπρεπῶς. In M. abscissa vox. SOLAN.

ead. l. 11. Ἐφ' ὧν ἡ πρόνοια θεσμὸν ἔταξεν) Nihil videbatur blandius, quam pro ὧν legere ὧν, quae nimis facili inter dictantem scribentemque lapsu permutari potuere: cum ἡμῶν in ἡμᾶς mutari paulo difficilius fuerit. Phrasis τάττειν τινὰ ἐπὶ θεσμὸν ita naturalis est & solemnis, ut res difficultatem non habeat: tota structura verborum Graeca, & sexcenties usitata tum Nostro, tum optimis quibusque scriptoribus: nescio, an quis dixerit, τάττειν θεσμὸν ἐπὶ τινος πράγματος κ. τ. λ. GESN.

ead. l. 12. Θεσμῶν) Sic, ut conieceram legendum, habent Codd. Ox. item W. & L. Vocem autem ἡμᾶς cave mutassis: recte enim habet. SOLAN.

ibid. Ἡμᾶς) Ἡμῶν tamen in *Iunt.* adscripserat Solanus, credens ἕκαστος ἡμῶν construendum. Sed qui fieri id potest? nam ἡμᾶς pertinet ad ἔταξεν, ideoque comma post ἡμᾶς, quo edd. carebant, apposui. Meliore iure Iens. ἡμῶν legebat, dum θεσμὸν retineret: iam vero, cum θεσμῶν ex Codd. restitutum sit, ἡμῶν non amplius volet. REITZ.

Pag. 282. l. 2. Ταῦρος ἀγελάρχης) Longus lib. 4. BOURD. *ead.* l. 7. Λήξιν) Mansionem non male reddidit Bened. a λήγω, quiesco, permaneo. Nec enim cessandi, desinendi notionem solam

huic verbo inesse putem; sed & *perseverandi*, ut ap. Long. Paft. p. 71, καὶ τῆς τέρας εἰς νύκτα ληγούσης, ubi nexus docet, oblectationem in noctem fuisse *extensam*. Si quis vero a λήχῃ pro λαγχάνῳ derivet, ac *sortem* interpretetur, adeat de utroque significato disputantes Commentt. ad Callimach. Hymn. in Iov. v. 80, ubi λάξιν editum pro Dorico λᾶξιν, λῆξιν vero alii libri habent. Conf. not. Spanh. p. 34. REITZ.

ead. l. 13. Καὶ διώκοντες) Οκ. ἐστέ. In M. etiam, quamvis ἔσται legatur, tamen supra adscriptum est ε. Sed neutrum ego intelligo. SOLAN. Διώκοντες) Sic infra cap. 43 f. τίς ταῦτα τὰ ἀγαθὰ διώκει; Et ita διώκειν, pro *seclari* res bonas, supra non semel habuimus. Vid. saltem Hermot. c. 77. REITZ.

Pag. 283. l. 3. Φενακίζονται) W. recte, in impressis φαίνα-κίζονται. SOLAN.

ibid. τὸ δ' ἦδη &c.) Ὑποφορά adscriptum in marg. A. 1. & duobus versibus inferius, ἀνθυποφορά. Ad indicandam scilicet figuram Rhetoricam. REITZ.

ead. l. 6. Καλοῦσιν αὐτούς) Lege αὐτούς. GUYET. Αὐτούς) Melius sic scribitur, quam, ut in libris est, αὐτούς. SOLAN.

ead. l. 11. Μὴδέπω τῶν λογισμῶν ἐν αὐτῷ πρὸς ἃ τραπήσσονται κρίσιν ἔχόντων) Vero potius, cum ratio ipsius necdum iudicare queat, quo se convertere debeat, quam cum interprete, cum vis ratiocinandi nondum habeat ad quae iudicium convertat. Nam τὸ κρίσιν pertinet ad ἔχόντων, non ad τραπήσσονται; & ἔχειν κρίσιν dicitur pro δύνασθαι κρίνειν. Infra c. 48 sensu contrario dixit auctor, τὴν ἦδη λογίζεσθαι δυναμένην ἡλικίαν; & c. 24, φρόνησις δὲ ἀκλῆρον ἔχει λογισμὸν. Apost. Ep. ad Hebr. V, 14, τὰ αἰσθητήρια ἔχειν γεγυμνασμένα πρὸς διάκρισιν καλοῦ τε καὶ κακοῦ. L. BOS.

ead. l. 13. Εὐθύ) Eodem redire, scribasne hic εὐθύς, an εὐθὺ, vid. infra c. 42. REITZ.

ead. l. 14. Τὸν καλὸν) Pelleti licet scriptura blandiatur prae vulgata, nihil tamen muto: nam τὸ καλὸν recte hic quidem se haberet, & vel sic dedisse Lucianum credas, si ad praemissum illud τὸ νέον respexeris; verum si ad sequentia ex Homero prolata prospicias, in quibus de *pulchro homine* agitur, & hic τὸν καλὸν servandum iudicabis. REITZ.

Pag. 284. l. 1. Εἶδος τις &c.) Hom. Od. Θ, 169. SOLAN.

ead. l. 3. Λεύσσουσιν) Sic W. recte, ut apud Homerum. In reliquis libris λεύσουσιν. SOLAN.

ead. l. 5. Θέον) Servavi hanc scripturam, quam in M. etiam invenio; quamvis apud Homerum θεῶν legatur. SOLAN.

ead. l. 7. Οὐκ ἄρα &c.) Hom. Od. P, 454. SOLAN.

ead. l. 11. Τάξιν) Forſan λῆξιν, ut ante c. 22, legendum, adſcripſerat aliquis; ego vero non credo. Nam ſic iam a λήξω pro λαγχάνω formandum eſſet, & ſortem ſignificaret, quod quidem aptum hic foret: ſed quia τάξις idem fere eſt, & paulo ante alio ſenſu uſurpavit, non credo, hic λῆξιν rurfus locum habere. De confuſione autem nominum λῆξις, λᾶξις & τάξις ap. Callim. vid. interprett. ad Hymn. Iov. v. 80. REITZ.

ead. l. 13. "Ον προῦδωκεν) Reſert Phaedrus in dialogo, qui hoc nomine inſcriptus eſt, ſermonem Lyſiae amatorium, quem reſellit Socrates. De alia proditione nihil mihi occurrit. GESN.

ead. l. 14. Ἀλκιβιάδου — ἡρωτηρίαζε) Vide Corn. Nep. Alcibiad. SOLAN. Marg. Ald. 1. remittit ad Thucyd. 4. Sed vid. eum VI, c. 53. REITZ.

Pag. 285. l. 1. Ἐξορχοῦνται) De hoc verbo agentem vid. Bergl. ad Alciph. III, Ep. ult. pr. quod iam ſupra dixi. Mallem tamen hic ἐξορχοῦμεναι legere, vel, ſi active hoc ſenſu uſurpare id verbum liceret, ἐξορχοῦσαι. Nam etſi, quod Geſner. fecit, ex vulgata ſenſus aliquis exculpi queat, facilius tamen res procedet, ſi participium habeamus. REITZ. Amplector illud ἐξορχοῦντο, quod pro ἐξορχοῦνται iam interpretando ſubſtituendum indicavi, puto, quodque alteri imperfecto ἡρωτηρίαζε reſpondet. GESN.

ead. l. 2. Ἐπιτεχιζομένης) De vi huius verbi vid. multis agentem Hemſterh. ad Nigrin. c. 13. REITZ.

ibid. Καὶ βίου τυραννίδα βλέποντος) Benedictus, & vitae tyrannidem videret. Immo, vitae inhianſis tyrannidem, vel, ut prior, tota vita ad tyrannidem ſpectaret. GRON.

ead. l. 3. Κατὰ τὸν ἱερὸν Πλάτωνα) Platonis locus exſtat in Protagora, ipſo initio. SOLAN. Reſpicit, puto, ad Protagorae principium, ubi interrogat Sodalis Socratem, an veniat ἀπὸ κνηγεſίου τοῦ περὶ τὴν Ἀλκιβιάδου ὄραν; & ſubiicit, καὶ μὴν μοι πρόνῃ ἰδόντι καλὸς μὲν ἐφαίνετο ἀνὴρ ἔτι. ἀνὴρ μέντοι καὶ πάγωνος ἤδη ὑποπιμπλάμενος. Sed reſpondet Socrates, εἴτα τί τοῦτο; οὐ σὺ μέντοι Ὀμήρου ἐπαινέτης ἦ, δὲς ἔφη χαριεſτάτην ἦβην εἶναι τοῦ ὑπνῆτου, ἦν νῦν Ἀλκιβιάδης ἔχει. Eodem vero in loco Protagoram Abderitanum, non iuvenem, ſed proveſtae maturitatis virum, pulchriorem vocat Alcibiade, ratione interpoſita, πὼς δ' οὐ μέλλει τὸ σοφώτατον κάλλιον φαίνεſθαι; nempe caſtus & purus ſcleris Socrates captabat iuvenes, quos moveri facilius ad virtutem putaret; pulchros, & ea re

potentes, ut ad maiorem reip. partem perveniret beneficium suum. Alcibiadem virum non reliquit Socrates, sed ab eo relictus est, cum is se consecutum putaret, quod appetiverat in Socrate, persuadendi facultatem. Paederastae Socratici, ut voluptuarii Epicurei. GESN.

ead. l. 4. Ἐμπύπματο) Solanus correxerat ἐπίμπματο, quia in W. sic invenerat. At non sequitur, ut primum unus Codex blanditur, statim vulgatam procul amoliendam. Utrumque enim, tam ἐμπύπταμαι, quam ἐμπύμπλημι, invenitur apud auctores. Simplex πύμπλημι vel πύμπταμαι Nostro quidem frequens, & mox c. 27 rursus occurrit ἐπίμπματο. Compositum quoque ἐμπύμπλημι ubique obvium. Sic ἐμπύμπλαται editum in Alciph. III, 24, p. 330. Verum & ὑπερπύπματο sine μ in medio, habuimus supra in Quom. Hist. c. 20. Et Bos ex Xenoph. idem adducit, praeter duo testimonia in Lexicis prolata. Adde D. Hal. p. 382, ἐμπύπλασθε. Supr. c. 8 ἐμπυπλάμενος etiam edd. quod ibi quoque intactum reliquimus. Ita & in Homeri II. Φ, 311, ἐμπύπληθι quoque invenio; verum in Hymnis eidem attributis *In terram matrem omnium*, v. 10, variatur in edd. inter ἐμπύμπλαται & ἐμπύπλαται. Quare quid Lucianus reliquerit nesciens, vulgatam non reiiicio. Si vero ea fuerit Solani mens, ut verbum simplex hic aptius crediderit, (nulla habita ratione, scribaturne compositum ἐμπύπλ. an ἐμπύμπλ.) litem ei non moverim in re tam exigui momenti. REITZ.

ead. l. 6. Ὀλόκληρον) Sic in I Ep. ad Thessal. cap. V, 23, καὶ Ὀλόκληρον ὑμῶν τὸ πνεῦμα — τηρηθῆναι. Ad quae verba I. Elfn. haec Luciani aliaque affert, ut demonstret, id significare *integrum*, five, quod omnibus suis partibus constat. Sed res est nota. REITZ.

Pag. 286. l. 5. Διηνεκές) Servavi scripturam ed. *Salm.* ut veriore. Ac deinde cognovi, eandem firmari Codd. M. & Ox. REITZ.

ead. l. 8. Ἡδίστα τὰ παρέκκοντα) In marg. A. i. adiectum: Eurip. in Phoeniss. In *Iuni.* additus versus, scil. 532. REITZ.

ead. l. 12. Ἐχει) Eurip. Phoeniss. 532: ὦ τέκνον, οὐχ ἅπαντα τῷ γήρα κακὰ, Ἐτέκλεες, πρόσσεστιν ἄλλ' ἢ ἡμπερία ἔχει τι (alii δαίξαι. St.) λέξαι τῶν νέων σοφώτερον. Unde Ovidius Met. VI: — *Non omnia grandior aetas Quae fugiamus habet: fors venit usus ab annis.* SOLAN.

Pag. 287. l. 4. Ἡμῖν) Lege ὑμῖν. GUYET. Τμῖν W. B. 2. Fr. & P. recte. In reliquis ἡμῖν. SOLAN.

ead. l. 7. Τακίνθους) Anacreon etiam habet p. m. 66 B. στεφανίσκους τακίνθων. Vid. Homer. Od. Z, 231, & Ψ, 158, 167, unde petira phrasis est. Adde Philostratum 98, unde liquet, *nigrum* colorem designari. SOLAN.

ead. l. 11. Ἠλέκτρον) *Electrum* de auro purissimo exponit Spanhem. ad Callim. pag. 684, & Sophocl. Antig. v. 1049 testem adducit. REITZ.

ibid. Σιδωνίας ὕδρον) Vitrum Sidonium. Strabo. GUYET. (i. e. L. XVI, p. 1099, al. 758.) REITZ.

ead. l. 14. τοῖς διατιθεῖσιν) Ita legendum necessario, etsi forte contra omnes libros: activum enim opponitur passivo, ut scholastica dicamus. Ita mox ὁ διαθεῖς & ὁ ὑβρισμένος e regione quasi ponuntur. GESN. Διατιθεῖσιν monitu Gesneri edi curavi, etsi διαθεῖσι sine varietate annotata inveni in edd. antiq. REITZ.

Pag. 288. l. 2. Ὅθεν εὐρέθη τράπεζα κοινὴ, καὶ φιλίας μεστί-
τιν τράπεζαν παραδέμενοι) Non est credibile, vocabulum τρά-
πεζα in tam paucis verbis bis positum esse a Luciano. In Ms. recte scribitur, καὶ φιλίας μεστίτιν ἐστίαν π. Communis focus est uxori & marito. Hinc *pro aris & focis dimicare*. Inferius in hoc libello, de feris solivagis, quia ratione carent, quasi essent praeditae, ἐξ ἔσου δὲ ἡμῖν ἱερὰ δειμάμενοι, καὶ μέσσην ἐστίαν τῶν ἰδίων ἕκαστος οἰκῶν, ὑπὸ τοῖς κοινοῖς ἐπολιτεύοντο νόμοις: sed ex aequo nobiscum templis aedificatis, & inhabitatis quisque suis laribus, communibus regerentur legibus. Non longe post, ἀπὸ τῆς πατρίας ἐστίας ἐξέρχεται, ex patria domo prodit. GRAEV.

ead. l. 3. Μεστίτιν τραπ.) Plut. 274 f. φιλιῶν θεῶν βωμὸς καὶ ξυῖων. SOLAN. Retineo τράπεζαν hic, quae παρατίθεσθαι potest. Focus domesticus immotus, puto, est; quamquam non ignoro *foculum*, quo *foventur epulae*. GESN.

ead. l. 5. Θάσιον) Vid. Aristoph. Plut. 1021, Ὅζειν τε τῆς χροῦς ἔφασκεν ἡδύμου. XP. Εἰ Θάσιον ἐντέχεις — ad quae vid. interpretes. Addam tantum Scholiastae verba: Ἐπεὶ ἐν Θάσῳ ὄκει Στάφυλος, ὁ ἐρώμενος Διονύσου. διαφέρει γὰρ ὁ Θάσιος οἶνος &c. REITZ.

ead. l. 8. Γυναικεῖαι) Assentior Vorstio γυναικεῖαι legenti: nam ut ipsi non ignotum fuit, Atticis adiectiva composita ac derivata in os communi genere usurpari, ita me non fugit etiam, Nostrium adiectiva ab substantivis derivata pleraque terminatione feminina efferre, maxime hoc, de quo quaerimus; ut mox c. 27, Philopatr. c. 3 &c. Herodian. etiam VI, 5, 19, γυναικεῖα δειλία. Alique passim. Nihil interim immuto,

Lucian. Vol. V.

Ο ο

quia analogæ exempla afferre possim haud pauca eorum, quæ modo communia sunt, modo terminationem femininam adfiscunt. Ita Πυθαγόρειον φιλοσοφίαν ex Athen. I attulit Graev. ad de Salt. § 70. Adde hic c. 30 f. Sic Herodian. 2, 7, 3, *ὁρέξαι χεῖρα σωτηρίου*, quod quidem ibi fieri dicas, ne confundatur cum substant. *σωτηρίαν*, verum & *ιος* femin. idem Herod. 2, 3, 3, *αἰωνίδιον μεταβολήν* (mitto *αἰώνιον* ζών, Evang. Luc. XVIII, 18, & familia perpetuo communia.) Ad nostram disquisitionem aptius, quod Thucyd. adiecit. *ἀναγκαῖος* etiam communi genere utatur, quod alibi femin. terminationem agnoscit. Vid. eum L. I, c. 2, *τῆς δὲ καθ' ἡμέραν ἀναγκαίου τροφῆς*. Dionys. Hal. *Περὶ Συνθ. Ὄνομ.* p. 25, 1, eadem verba repetit. Idem VII, p. 450 ed. Lips. vers. fin. *τῆς ἀναγκαίου σπανίζεται τροφῆς*. Et sic rursus vers. ult. eiusd. pag. ac fere perpetuo alibi: feminini vero *ἀναγκαία* exempla ap. Herodian. & in N. Foed. sunt obvia. Quin & comparativo gradu *ἐπιμικρότερον ἀρχὴν* inveni ap. Herodian. I, p. 2, quod Stephano tamen suspectum. Sed cum nostro *γυναικεῖσι σύνοδοι* etiam convenit Suidæ illud, *Θουκυδίδειος γραφὴ*, quod habet v. ΘΟΥΚ. Nec non Eurip. Hecub. v. 591, — *ἀγγελοῦσά μιν Γενναῖος*. Quem laudat Bergl. ad Alciph. III, Ep. 23, p. 328. In quo *ἀμοιβὴ δίκαιος* legitur, quod tamen doctiss. editori suspectum. Sed & vicissim quaedam novi feminina terminatione prolata, quæ alias fere ubique sunt communia, ut composita cum *a* privativo. Hom. II. A, 98, *ἀπριάτην*. Quod interpretes frustra pro adv. habere credo, quia & sic alia adiective effert, ut II. H, *ἀμφιλύκη νύξ*. Et B, 389, A. 489, K, 404, *Ἀθανάτη μήτηρ*. Ne credas δὲ καὶ ἡ ἀθάνατος perpetuum. REITZ.

ead. l. 14. Των) Enclitice vel potius *ἀτόνως* positum pro *τινός*, vid. supra, ad Lucian. Prom. § 7. Gesn. ad Quom. c. 51. Me ad Tyran. c. 11. Adde Herodian. 2, 3, 12. REITZ.

ead. l. 16. Οὐκ ἂν ἐπὶ παίδων) Potest ita dedisse auctor: ita etiam interpretati sumus. Sed videtur tamen magis digna Luciano, vel quisquis auctor est, iunctura, si legamus pro *οὐκ, ὥς*, nemo ita insaniat, ut, in pueris ita se rem habere, dicat. GESN.

Pag. 289. l. 11. Πρὸς ἀλλήλους) Si δὲ deleatur, satis commode omnia habebunt. SOLAN.

ibid. Ἀποτειχισώμεθα) I. e. *intacti simus*. GUYET. Gesnerus vertit, *a nobis invicem, quasi interiecto pariete, abstineamus*. Sed non hoc velle puto Lucianum; sed sibi sumere Chariclem τὰν κατὰ φύσιν χρῆσιν τῆς γυναικός, Callicratidae autem relinquere τὴν παρὰ φύσιν. REITZ.

ead. l. 14. Χρόνε) I. I. Wetstenius suspicatur, pro χρόνε legend. Κρόνε. — *Redeunt Saturnia regna*, Virgil. Ecl. IV, 6. Ut νέος Διόνυσος. REITZ.

Pag. 290. l. 1. Τέχνασμα) Aliter interpungit *I.* comma non post τέχνασμα, sed post ἀσπύρων poneps, quod tamen Solani manu additum est. *Fl.* vero nullum habet comma in tota hac periodo ab ἀσελγῶν usque ad ἀνήρ. Nostra autem divisio est in *P. & H.* Plures edd. in re tam sordida perscrutari nolo. REITZ.

ead. l. 6. Φιλαινίς) Leucadia, Athen. V; quam purgare tenet VIII, 335. Meminere etiam impurissimae feminae Clem. Alexand. Πρωτ. 24 B. C. & Tatian. p. 122, & quis non? Vid. Suid. v. Δημοχάρης. Ἀστυάνασσα βοστροστάγη ἔρη. Diog. Laërt. in Epic. (non invenio) & Nostrum Ἀποφρ. c. 24. Lil. Gyrard. H. Poët. 378. SOLAN.

ead. l. 11. καθαρσίω) Ita edd. ferme omnes, & M. & P. In *Fl.* vero & *I. καθαρσίων*. Supra aliter usurpaverat, καὶ καθαρσίων τάχα δέησει. Vide etiam Ἀποφρ. c. 21. SOLAN.

ead. l. 13. Ἐφη) Γρ. ἔφην. GUYET. Ἐφην M. optime. In impr. ἔφη, quamvis recte verterit interpret. SOLAN.

Pag. 291. l. 5. Περικλέους δὲ πειθῶ) In plerisque impressis & W. legebatur Περικλεῖ δὲ πειθου. L. & Saltm. Περικλέους δὲ πειθῶ. quam sequitur *A.* Ed. *I.* autem & *V.* 2. Περικλείον δὲ πειθῶ. SOLAN. Περικλείον δὲ πειθῶ legendum ex *Ald.* a qua discessum ab iis puto, quos offenderet, immerito quidem, adiectivum Περικλείος, idque communi genere usurpatum. Malim etiam legere Περικλείον τε πειθῶ, quod iuncturae videbatur aptius: & paulo post, πρὸ ἐνὶ τῷ σφ λόγῳ διατρίψαι, ἐν ἐνὶ κ. τ. λ. Repetitio literarum earundem εν omissioni occasionem dedisse potest. GESN. Περικλέους δὲ πειθῶ) Quia ex Codice bonae notae est, & versioſi Gesneri congruum, hoc recepi. Licer is enim Περικλείον praeferat, nihil differt sensus; & quod genere communi accipi id adiectivum dicit, defendi posset ex huius Dissert. c. 27, ubi γυναικαῖοι σύνοδοι habuimus, quod ibi pluribus probavi dici posse, etsi in Luciano ibi non probem. Verum ipse male positus editionum *I.* & *V.* 2. accentus, quae Περικλείον praeferunt, suspensionem praebet, ultimam longam fuisse in eo Cod. unde haec descripta. REITZ.

Pag. 292. l. 1. Τηλέσιλλα) Consule Meursium Gr. fer. in ὕβρι-στικά, & Plut. 437. Leop. 58. Lil. Gyrard. H. Poët. 374. SOLAN. Non iam opus est aliud hic indicare, quam Telefillam eandem esse poetriam, de qua omnia iam studio Io. Christiani Wolfi in unum collecta & Vandenhoekianis typis ele-

gantissime edita sunt in Poëtriarum octo fragm. pag. 62 seqq. GESN.

ead. l. 2. Οὐχὶ τὸ μελιχρὸν αὔχημα) Optime Mf. οὐχὶ τὸ μελοποιὸν αὔχημα Λεσβίων Σαπφῶ, non illud Lesbiorum decus, carminibus inclitum. Editi μελιχρὸν αὔχημα, quod vertunt mellita illa, qua se iactat Lesbus, Sappho. GRAEV. Μελιχρουν αὔχημα) Hanc puto veram lectionem. Μελιχρὸν mellitum, dulcem significat, quo illam nomine an hic honorare voluerit hostis totius generis Callicratides, dubito. Μελοποιὸν (cui Scholia corruptissima ita suffragantur, ut tamen, aliam fuisse in antiquo libro lectionem, indicent) non puto aliquid ad rem facere. Scilicet in colorem Sapphus iocatur fuscum sive nigrum, cuius ὑποκόρισμα est τὸ μελίχρουν. Vid. laudatus modo Wolf. ad Sapph. p. 235. GESN. At μελοποιὸν hoc Luciani citans dedit Wolf. in Fragm. Sapph. p. 120, i. e. *versificem*. Nec ego id improbaverim, si plures Codd. addicerent. Verum cum vulgata etiam reperiatur in plurimis Codd. & μελίχρουν, quod Gesnerus inde facit, sensum fundat non incommodum, a corrigendo textu manum abstinere. REITZ.

ead. l. 4. Θεανὸ) Vide Menagium, & Nostrium Eix. cap. 18. Anonym. de Vita Pythag. N°. 2, ἡ Θεανὸ δὲ λέγεται οὐ μαθητρία μόνον, ἀλλὰ καὶ μία τῶν συγκατέρων αὐτοῦ εἶναι. Porphy. N°. 19, & Rittersh. not. SOLAN.

ibid. Περικλῆς — Ἀσπασία συνηγόρησεν) Plut. Pericle p. 308 H. Steph. Ἀσπασίαν (accusatam impietatis) ἐξητήσατο πολλά πάνυ παρὰ τὴν δίκην, ὡς Αἰσχίνης φησὶν, ἀφείς ὑπὲρ αὐτῆς δάκρυα, καὶ δεηθεὶς τῶν δικαστῶν. GESN.

ead. l. 5. Ἀσπασία) Idem Lucianus in Gallo testatur, Pythagoram Ασπασίαν Periclis Atheniensium scorum aliquando fuisse. COGN.

ead. l. 13. Σοκρῆτικῶν — πλατάνιστον) Conf. infra de Dom. c. 4. REITZ. Πλάτανον ὑψηλοτάτην vocat Plato Phaedri exordio p. 337 F. Ex memoria laudari locum, vel affingi aliquid de industria, apparer etiam inde, quia apud Platonem non ad platanum reclinat se Phaedrus, sed ita potius Socrates p. 388 B. πάντων δὲ κομψότατον τὸ τῆς πύας, ὅτι ἐν ἡμέρᾳ προσάντει ἰκανὴ πέφυκε κατακλινέντι τὴν κεφαλὴν παγκάλως ἔχειν. GESN.

Pag. 293. l. 1. Ἱερὸς) Platonem hisce designat. SOLAN.

ead. l. 2. Ἐν Δωδώνῃ φηγὸς) Vide proverbium *Dodonaicum*, & Cael. Rhodigin. L. 29, c. 15, Sophoclem in Trachiniis, de geminis columbis. COGN.

ead. l. 6. Ἡ γὰρ πολλὰ) Homer. Il. A, 156. SOLAN.

ead. l. 11. Φιλίας εὐγνώμων ιεροφάντα) Ordo, παράσθηθι ὃ εὐγνώμων ιεροφάντα μυστηρίων φιλίας. GUYET.

ead. l. 14. Σὺ γὰρ ἐξ ἀφανοῦς) Vide Aristoph. Avib. v. 700 & seqq. KUSTER.

Pag. 294. l. 3. Σιδήρειαι &c.) Homer. Il. Θ, 15. SOLAN.

ead. l. 4. Δεδέν) Ἐκεῖνο (Χάος) μὲν ἐς ἄσχατοῦ ταρτάρου μυχούς ἐφυγάδευσας, ἔνθα ὡς ἀληθῶς σιδήρειαί τε πύλαι, καὶ χάλκεος οὐδὲς, ὅπως ὑπ' ἀρρήκτου δοθέν φρουρᾶς, τῆς ἔμπαλιν τοῦ εἴργηται. Is, qui encomium παιδεραστίας est dicturus, invocat Cupidinem, quem ait primum omnium creatum fuisse: eius opera exstitisse rerum formas, & informe Chaos in ima Tartari esse proturbatum, ubi portae sint ferreae, limen ahenum; ut ibi aeterna & non dissolvenda custodia vincitum, reditu ad superos prohibeatur. Vel puer videat, (immo ipse puer ante aliquot annos videram & notaveram) legendum esse δεδέν, non δοθέν. Nec aliter, ac conieceram, postea vidi contineri in ed. Flor. Sicuti hic ergo δεθείς ὑπ' ἀρρήκτου φρουρᾶς, ita ὑπὸ κλοιῷ δεθείς in Apolog. pro Merc. Cond. c. 1, & infra in Toxar. c. 32. Ceterum de Cupidinis antiquitate Noster iterum in De Saltatione, ubi, saltationem simul & Cupidinem cum ipsis rerum primordiis exstitisse memorat cap. 7. Ἄμα τῇ πρώτῃ γενέσει τῶν ὅλων φαίεν ἂν σοι καὶ ὄρχησιν ἀναφυναί, τῷ ἀρχαίῳ ἐκείνῳ Ἔρωτι συναναφανείσαν. Simul cum prima universi generatione diceret tibi, & saltationem ortam esse, una cum antiquo illo Cupidine editam. Itidem in Deor. dialogo II, ubi ad Cupidinem Iuppiter, σὺ παιδίον, ὦ Ἔρως, δε ἀρχαιότερος εἶ πολὺ τοῦ Ἰαπετοῦ; Huc faciunt verba Platonis in Symposio: Ἐγὼ δὲ Φαίδρῳ πολλὰ ἄλλα ὁμολογῶν, τοῦτο οὐχ ὁμολογῶ, ὡς Ἔρως Κρόνου καὶ Ἰαπετοῦ ἀρχαιότερός ἐστιν. ἀλλὰ φημι νεώτατον αὐτὸν εἶναι θεῶν, καὶ ἀεινέον. Ego vero multa alia Phaedro assentiens, id minime assentior, quod Cupido sit Saturno & Iapeto antiquior. Verum aio illum Deorum esse natu minimum, semperque juvenem. Statim post Chaos, post Terram, & Tartara exstitisse Cupidinem, in Theogonia ait Hesiodus. De antiquitate Cupidinis vide etiam Orpheu in Argon. 422. IENS. Δεδέν recte in W. Fl. & P. corrupte autem in reliquis δοθέν. SOLAN.

ead. l. 14. Παραντίκα) Sic recte ed. I. & V. 2. nisi quod divisim scribant. Aliter M. Fl. Fr. B. 2. S. nempe παρ' αὐτά. SOLAN. Παραντίκα) Nemo mirabitur, hanc lectionem a me receptam esse, licet omnes fere edd. & Codd. repugnent. Nam insipienti patebit, eam se sua venustate commendare, nec opus erit amplius adverbii hanc structuram usumque exem-

plis firmare; modo videas, quae indicamus ad cap. 16 huius Προσλαλιᾶς. REITZ.

Ραg. 295. l. 1. Ἀγαπητῶς) Alciphro. I, Ep. 13, Πότεν γάρ ποτε εἰς ἀλιεῖα δύστινον ἀγαπητῶς τὴν ἀναγκαιάν ἐκπορίζοντα διατροφὴν ἔρωσ ἐνέσκηψε; quod Bergl. vertit: *Enimvero unde in piscatorem miserum, qui vix necessarium victum acquirit, amor impetum fecit?* aliaque tria testimonia adducit, quibus probat, ἀγαπητῶς esse vix, aegre. Ap. Herodian. vero VI, 2, 10, μηδὲ ματαίαις ἐλπίσιν αἰωρούμενον — ἀγαπητῶς δὲ ἔχειν ἑαυστον τὰ αὐτοῦ, debere unumquemque suis rebus contentum esse. Et VII, 8, 9, οὐν ἡσυχάζουσιν, ἀγαπητῶς ἔχοντες τὰ ἑαυτῶν. Sed cum Steph. alia proferat, ubi grate, amabiliter significet, rogaveris, anne contraria significatio sic insit huic adverbio? Verum si propriam eius vim attendas, videbis, esse id, quod praefens rerum status exigit, quo quis contentus est, adeoque ad animum hominis ubi referas, suum statum amantis, i. e. contenti, manere sensum atque originem τοῦ ἀγαπᾶν, ut apud nos, voor lief nemen. Quod ipsum tamen, cum de re mediocri ac tenui dici amet, facile patet, cur id etiam vix, aegre interdum vertere liceat. Et sic sane vertendus alter Alciphronis locus III, 25, p. 332, Ἐγὼ δὲ οἰκουρῶ μόνη, μετὰ Σισύρας ἀγαπητῶς τὰ παιδία βουκολοῦσα — sola ego cum Syra liberos aegre alens. Et quamvis locutionis ratio non appareret, satis est usum sic iubere. REITZ.

ead. l. 4. Ἐπιγίγνωμένων) Supple ἀνθρώπων. GUYET.

ead. l. 6. Ἐντελεστέρων) Non sine ratione Florentinam hic contulit Solanus: nam videtur suspicatus aliquam ceterarum εὐτελεστέρων habere. Et interpret Parisinae sic videtur legisse, qui vulgaribus & inferioribus vertit, cum Benedictus contra absolutissimis; & sic debebat, qui ἐντελ. legit, quod nec ego in εὐτελ. mutaverim. De iis enim artibus loquitur, quae iam summum perfectionis gradum attigerint, olim autem rudes & imperfectae erant. REITZ.

ead. l. 12. Ἡ) πῶς scilicet. SOLAN.

ead. l. 13. Ἐρρίφθ) Ἐρρίφθ Solan. correxerat ex L. addideratque conferendum Dial. Mort. X, § 2. Sed hoc parum ad rem: nam illic ἀπερρίφθων legas, quod est praeterit. imperativi, unde non consequitur, hic aoristo secundo pro primo uti non licere. Nisi forsitan hoc tempus sefellerit ipsum, credentem ex analogia aor. 2 ἔρρίφην habere. At cum ῥίπτω sit a ῥίφω formatum, facit ἔρρίφην, in particip. ῥίφεις. Quare, quod probum est, non sollicitemus. REITZ.

ead. l. 16. Εὐθὺ τοῦ βίου) Habuimus saepe supra, ut εὐθὺ τῆς Ἑλλάδος, in Herod. f. Aet. c. 1. Et Hermot. c. 23, χωρεῖν εὐθὺ τῆς πόλεως c. 46, ἀγει εὐθὺ τῆς εὐδαιμονίας. REITZ.

Pag. 296. l. 2. Πάλαι ρίζων) Legitur, σκέπη δεινότες ἀνδρωποι, νάκη, θηρία δείραντες, ἡμφιάσαντο, καὶ σπῆλυγγας ὄρων κρύους καταδύσεις ἐπερόησαν, ἢ πάλαι ρίζων, ἢ φυτῶν αὐὰ κοιλώματα. Dudum vitii suspectus mihi fuit hic locus in posteriore parte: merito autem videbar mihi suspicari, pro πάλαι scriptum fuisse aliquid, quod radicibus possit detrahi, & utcunque pro tegumento adhiberi. Neque vero πάλαι hic commode potest esse olim, ut intellexit interpres, reddens, homines tegumento indigentes, vellera, feris excoriat, induerunt; & speluncas montium, quas contra frigus subirent, excogitarunt: aut olim radices, plantarumque siccas cavitates. Vir quidam in his literis insignis suggererat mihi, πάλαι ρίζων posse verti antiquarum radicum; sed desiderabam articulum, qui vulgo voculae πάλαι soleat apponi, ut αἱ πάλαι. Haereo, lector, haereo. IENS. Παλαιῶν ρίζων) Recta omnino haec scriptura, quam *l. & V. 2.* debemus: in reliquis enim foedissimo consensu πάλαι legitur. Nec in tot editoribus repertus, qui medicinam faceret, aut saltem tentaret. In *W.* etiam πάλαι. Sed ibidem videtur fuisse prius ροιζῶν. SOLAN. Ἡ πάλαι ρίζων) Suspicor legendum ἢ πάλιν, ut disiunctioni modo serviat. Non semper iterationem aut reciprocam quiddam significari hac particula, sed connexioni s. disiunctioni potius servire apparet, v. g. ex Themistoclis ad Artaxerxen epistola apud Thucyd. I, 137; ἐπειδὴ ἐν τῷ ἀσφαλεῖ μὲν ἐμοί, ἐκείνῳ δὲ ἐν ἐπικινδύνῳ πάλιν ἢ ἀποκομιδῇ ἐγγίγνεται. Sic Latini contra adhibent ac rursus. Sic Noster paulo post c. 35 extr. ἀλλὰ τὰ μὲν παλαιὰ — ἀ δὲ αὐτίς — ὁ βίος ἐξεῦρεν. GESN. Παλαιῶν) Etsi scio, αἱ πάλαι ρίζαι aequae Graecum esse atque παλαιαί, tamen obsecundavi Solano, quia sensus adverbii foret alius, & hic ineptus: nam αἱ πάλαι sunt quidem antiqui, sed ii, qui non amplius sunt. Iam non intelligendae radices, quae olim fuere, nunc non sunt amplius; sed inveteratae & robustae. Quod in marg. *A. West.* est παλαιὰ, natum esse potest ex Cod. qui παλαιαί habuit, aut dare voluit, Graecismo satis quidem usitato, hic vero non conveniente, propter sequens αὐὰ κοιλώματα. REITZ. Παλαιὰς ρίζας, antiquas, inveteratas, robustas radices, nescio, an aliquis asservandas ad victum putaverit. Nondum igitur poenitet me coniecturae. Πάλιν & πάλαι tenui discrimine distant. GESN. in Addend.

ead. l. 12. Ὡς ἀπὸ μικρᾶς λύσεως) Benedictus, tanquam a parvo occasu. Legit ergo δύσεως, quae nullum hic sensum habet. Alii a parvo fomite, nimis translate; nec opus tam alta figura, cum apte possimus ac debeamus velut exiguum nastae solutionem vel laxamentum. GRON. Aldina lectio & ipsa post longas huius loci tenebras, ὡς ἀπὸ μακρᾶς δύσεως, revocanda merito. Miror, qui δύσεως vidit, eum μακρᾶς potuisse fugere. Convenit cum praecedentibus, ubi ἄφρονος, & βαθεῖαν ἐπιτεθειμένην λήθην unaquaeque artium vocatur, cum respectu forte ad illas aeternas rerum revolutiones & ἀποκαταστάσεις Stoicas & Heracliteas, Pythagoricasque adeo: vel certe ad Platonicum illud Socraticumque dogma, quo discere est reminisci. GESN. Ἀπὸ μικρᾶς λύσεως erat in omn. edd. excepta *Ald.* 2. quam Gesn. indicat. In *Ald.* 1. autem aequae est λύσεως atque in ceteris. Sed cum & Pelleti Cod. accedat lectioni ab Gesn. & Solan. revocatae, vulgatam reieci. REITZ.

ibid. λύσεως) Ego δύσεως, ab auctore huius libelli scriptum fuisse existimo. SOLAN. Αὔσεως. Guyet. Sic diserte in nott. Mff. Guyeti legebatur: non dubiro tamen, quin describentis sit vitium; nam δύσεως auctor voluit. REITZ.

Pag. 297. l. 4. Ἐπιθυμία) An glossema est τοῦ ποικίλαι σοφίας; Placet. GUYET. Καὶ non legerat Guyetus in sua ed. idemque pro glossemate habuit appositionem τοῦ ἐπιθυμίας iam vero apparet, non esse plane idem, quod post σοφίας sequitur. REITZ.

ead. l. 8. Γυναικεῖαι σύνδοι) At supra c. 27 γυναικεῖοι σύνδοι edd. quod ex hoc loco corrigendum tamen servavimus, ut habeant & alii, in quo se exercent. Vide, quae ibi notavi. REITZ.

ead. l. 11. Νομίζομεν) Frater iunior Carolus malit νομίζομεν cui assentior. REITZ.

ead. l. 13. Ἐμοὶ — γελᾶν — ἐπεί) Vid. de hac phrasi agentem Hemsterh. ad Prometh. § 2. REITZ.

ead. l. 14. Σκυθῶν ἐρημίαν) Ad quae Chariclis verba respiciat, incertum est. Sed sic invidiose solent oratores aut detorquere adversarii verba, aut etiam fingere. SOLAN.

ead. l. 15. Τῆς ἀγαν φιλοεικίας) Similia huius locutionis exempla vid. supra ad c. 16. REITZ.

Pag. 298. l. 1. Οὐδὲ γὰρ &c.) Interpres verba, οὐδὲ γὰρ ὡς ἐναντία φεγγόμενος, οἷς ἐπὶ χεῖρας λέγειν, ex ignoracione Hellenismi vertens, neque enim veluti qui contraria loqueretur, quibus dicere aggrediebatur, palam pervertit. Alia hic est synta-

xis Latina, alia Graeca. Vertendum fuit, *neque enim quasi con-*
traria loquens iis, quae dicere erat aggressus. Integra fuisset Grae-
 ca locutio, *ἐναντία φθεγγόμενος τοῦτοις, ἃ* (vel etiam *οἷς*, ut
 notus est Graecorum mos) *ἐπεχειρεῖ λέγειν.* Ellipticam istam
 loquendi rationem frequentissime amant Graeci: sic Noster in
 Revivisc. c. 14 f. *ὡς ὑπόσχη τὴν ἀξίαν ὧν ἔδρακε, ut subeat di-*
gnam poenam eorum, quae fecit. In Hermot. cap. 53 f. *οὐ μνημο-*
νεύεις ὧν ἔφην. In Sacrif. *οὐδ' ἐν ἀμισθὶ ποιοῦσιν, ὧν ποιοῦσιν.* In
 Promertheus es in verbis, *ἐμμενέτεον οἷς ἅπαξ προσιλόμεν.* A-
 ristophanes in Pluto, *Ἐχω τιν' ἀγαθὴν ἐλπίδα, ἐξ ὧν εἰπέ μοι.*
 Isocrates in Panathenaico, *εἰ τέλος ἐπέθηκεν, οἷς διανοήθη πρᾶτ-*
τειν. Fuit cum haec concinna & succincta Graecorum locu-
 tio fraudi esset H. Stephano. Nam cum apud Herodian. c. 4
 Marcus ait, *Ἀχθεσθαι μὲν ὑμᾶς ἐφ' οἷς ὁρᾷτέ με διακείμενον,*
δαυμαστὸν οὐδ' ἐν volebat H. Stephanus excidisse *οὕτω [οὕτω*
διακείμενον] & ἐφ' οἷς ὁρᾷτέ με esse idem, quod ἐπὶ τῷ ὁρᾷν με.
 Sed hanc crisin ab hoc loco abstinendam esse, docte monuit
 Tan. Faber in epistola sua Herodiani editioni ultimae praefi-
 xa, docens, *ἀχθεσθαι ἐφ' οἷς ὁρᾷτέ με διακείμενον* positum es-
 se pro *ἀχθεσθαι ἐπ' ἐκείνοις, ἐν οἷς ὁρᾷτέ με διακείμενον.* Cete-
 rum adeo religiose observant hanc loquendi rationem elegan-
 tiores Graeci, ut etiam si insequatur verbum, ceteroquin ge-
 nitivum aliumve casum postulans, illius tantummodo casus,
 qui regatur a praecedenti verbo, rationem habeant. Sic in ve-
 teri proverbio apud Scholiasten Theocristi ad Eid. X, v. 96,
ἔχεις ἅπερ ἐπεθύμεις, votī compos factus es. Notum est, τὸ ἐπι-
 θυμῆν fere semper cum secundo casu construui. Ita & apud So-
 phoclem, *αἰτεῖς, ἃ τεύξῃ* pro *αἰτεῖς ταῦτα, ὧν τεύξῃ*, rogas,
 quae consequeris. Hoc Sophoclis adducit Suidas in A, osten-
 dere volens, τὸ ἃ quandoque pro ὧν poni. Sed profecto ἃ
 sic non magis pro ὧν, quam pro οἷς poni potest, ubi ratio lo-
 quendi ita fert: idque aliquando fieri, exemplo doceat ipse
 Lucianus, apud quem in Necyomant. c. 16 med. legas, *οὐχ ἃ*
πρὸς ὀλίγον ἐχρήσαντο ἀποδιδόντες, pro οὐκ ἀποδιδόντες ταῦ-
τα, οἷς πρὸς ὀλίγον ἐχρήσαντο. Ex his male Dionys. Vossius
 ad Caesaris III de B. G. c. 24, corrigit Graecum Caesaris in-
 terpr. pro καὶ ἢ φόβου παρεῖχον δόξῃ legens καὶ ἦν &c. IENS.

ibid. Oἷς ἐπεχειρεῖ) Vulgarem hanc ellipsin obiter attrigi-
 mus ad Astrol. c. 1, μέμφομαι ὀκῆσοι σοφοί. REITZ.

ead. l. 3. Ἐκλεπτεν) Non vereretur vertere *abscondidit*, etsi
 proprie sit *subtraxit*, scil. audientibus. Nam κλέπτειν elegan-
 ter dici de his, qui clam aliquid agunt, si non satis notum,

adeatur Periz. ad Aelian. III, 47, κλέπτων τὴν τῶν Ἀθηναίων τειχίσιν. REITZ.

ibid. Λαρυγγίζον) Vide supra c. 22. SOLAN. Aeschini obiicit Demosthenes pro corona c. 90, ἐπάρας τὴν φωνὴν καὶ γε-
γνηώς, καὶ λαρυγγίζον. Refert etiam Plin. Ep. 4, 7, 6. GESN.

ead. l. 7. Δι' ἀφροσύνην) Sic Populia M. F. apud Macrobian. 2, 5 extr. ad similem obiectionem a mutis animantibus sumtam respondet, *Bestiae enim sunt.* GESN.

ead. l. 11. Καὶ μέσση ἐστία τῶν — οἴκων) Addi potest hic locus, de Vesta in media domus parte culta, his, quae habet Spanhem. tum in diatr. de Vesta & Pryt. Gr. tum ad Callim. H. in Del. 325, pag. 523; itemque alius e Scholiis ad Hesiodi Theogon. 454, ubi causam reddit cur ἐστία etiam appelletur Terra Mater, Ceres, Δημήτηρ, παρ' ὅσον τοῦ παντός τὴν μέσσην λαχούσα τόπον ἢ γῆν, στάσεως καὶ μονῆς αἰτία ἐστὶ τοῖς ἄλλοις. Ceterum ἐστίαν s. Vestam hic respondere Penatibus, Laribusque Romanorum hominum; οἴκους autem eadem ratione pro pluribus membris unius domus poni, ut aedes Romanis; vix opus est hic admoneri: ut nec illud, separatim revera pluribus aediculis aedes honestiorum constituisse, qua de re, qui Plinianas villas, & aedificandi legem a Columella I, 9, propositam attentius consideraverit, vix est ut dubitet. Illud propius ad rem nostram pertinet. Verti hunc locum ita, ut μέσση ἐστίαν referam ad δειμάμενοι, ac legam οἴκων ἰδίων, quod unice verum puto. Sed si quis, ut adhuc editum est, οἴκων praeferat, ille etiam, ut adhuc factum video, interpretabitur, *medius privatae domus penates incolens.* Nempe τὰ ἴδια deinde *domum* significabunt, vel totum forte praedium, in cuius media parte domus exstructa sit. Notum est illud ex Evangelio, ἦλθεν εἰς τὰ ἴδια. κ. τ. λ. GESN.

Pag. 299. l. 8. Ὁψέ μὲν ἡλικίας) Conf. Cic. Tusc. Disp. IV, c. 33, ibique Davif. quem adeundum Hemsterh. in marg. notaverat. REITZ.

ead. l. 10. Διπλοῦς θεός) Conf. infra Δημ. c. 13. SOLAN.

Pag. 300. l. 7. Τραγικόν) Unde habeat nescio. SOLAN. Ex Sophocl. Antig. adscriptum in marg. A. 1 W. quem evolvere typhothetarum festinatio prohibet. REITZ.

ead. l. 11. Αἰδώς) Hesiod. Ἔργ. 317. Vers. sequens autem ex eod. v. 11. Ope textus Hesiodi & W. Codicis menda duo ex hisce verbis sustulimus, in δύω & ἐπαινήσεις, posterius enim recte in W. Οὐ μὴν οὐδὲ autem reliquimus, & ἐστὶν ἔν, pro quibus apud Hesiodum οὐκ ἄρα μούνην ἔην. SOLAN.

ead. l. 12. Οὐ μὴν &c.) Hi ex Hesiodo versus, Οὐ μὴν οὐδὲ ἐρίδων γένος ἐστὶν ἔν, ἀλλ' ἐπὶ γαίαν Εἰσὶ δύο· τὸν μὲν κεν ἐπαινεῖς σε νοήσας, Ἡ δ' ἐπιμωμητὴ. διὰ δ' ἀνδρὶ χα θυμὸν ἔχουσιν· parum accurate scripti sunt. In primo οὐδ', non οὐδὲ legendum: in secundo vel ἐπαινεῖς σε, ut pleraeque editiones Hesiodi; vel ἐπαινήσεις, quod ex duobus Mss. affert, magisque probat in Lectionibus Hesiodeis Graevius, legendum. Sed & δύο, non δύο, vulgo in Hesiodo legitur. Utrumque probum. Vers. quoque primum aliter concipit Hesiodus; apud quem in Ἔργοις v. 111 legitur, Οὐκ ἄρα μοῦνον ἔν ἐρίδων γένος &c. IENS.

Pag. 301. l. 3. Το μὲν ἐν οἷς) Sic supra fere cap. 3, τὸ καλὸν ἀνθρώπων. REITZ.

ead. l. 4. Ἴνα πὼς μείνωμεν) Iam vidit prior interpres, legendum εἶτα, de cuius vi in absurda consequentia indicanda omnia plena sunt. GESN.

ibid. Κατὰ τὸν σοφώτατον Εὐριπίδην) Locus est Hippolyto 618 seq. ubi Iovem reprehendit, qui mulieres creaverit. Εἰ γὰρ, inquit, βρότειον ἔθελες σπείραι γένος, Οὐκ ἐκ γυναικῶν χρεὴν παρὰσχέσθαι τόδε, Ἀλλ' ἀντιθέοντας σοῖσιν ἐν ναοῖς βροτέους· Ἡ χαλκόν, ἢ σίδηρον, ἢ χρυσοῦ βάρος, Παιδῶν πρίασθαι σπέρμα, τοῦ τιμήματος τῆς ἀξίας ἕκαστον κ. τ. λ. GESN.

ead. l. 5. Εὐριπίδην) Vid. Med. 573. Sed alium, eumque magis expressum locum respicit, qui mihi non succurrit. Reperi tandem. Exstat in Hippol. v. 619, & seqq. Sed poetam ipsum adi. SOLAN.

ead. l. 7. Ὑπὲρ) Sic L. & Ven. utraque. Reliquae παρὰ, & ipse M. SOLAN. Ὑπὲρ τῆς διαδοχῆς legendum sine dubitatione ex Aldina. Quid enim est παρὰ τῆς διαδοχῆς, quod reddunt, a successionē? Ὑπὲρ ad finem referri, propter quem aliquid fit, tralaticium est. GESN.

ibid. Γὰρ) Sensus videtur postulare δὲ, maxime, si ad praemissum μὲν respicias: sed vicissim δὲ habuimus, ubi ex consuetudine γὰρ potius locum haberet, supra 2 Ver. Hist. c. 2, εὐρίσκομεν δὲ. Item Alex. c. 44 & 46. Ubi & Homer. ad partes vocavi. Verum δὲ facilius hic procedere videtur, non tamen adeo necessarium arbitror, ut mutatione opus sit: nam si sequens οὖν spectes, nihil adeo pugnabit illud γὰρ. At cum propter scripturae compendia, in eiusmodi particulis perpetua, facilis est scribarum aberratio, nihil definitio, sed ad δὲ magis inclino, quia edd. una alterave id habet. Iterum tamen dico, nihil muto, quoniam & alibi ita ponitur, ut δὲ sine sensus discrimine reponere possis. E. g. in Hermot. cap. 39 f. ἢ πᾶσι πᾶσι

στεύειν χρῆ — ἢ ἀπιστεῖν ὁμοίως· μακρῷ γὰρ ἀσφαλέστατον τῷ τοιούτῳ. REITZ.

ead. l. 11. Ἀριθμὸς) Sic Horatius — *Nos numerus sumus*. Euripid. Tr. 476. SOLAN.

ead. l. 14. Ἀληθῶς χαρακτήρ) An ἀληθῆς; GUYET. Posses quidem cum Guyeto ἀληθῆς legere. Sed mutatione nihil opus est: nam si recte dicitur ἡ πάνυ τρυφή, τῆς ἀγᾶν φιλοτιμίας, & multa similia, quæ hoc Dialogo iam vidimus; cur ὁ ἀληθῶς χαρακτήρ quoque non dicatur, æque ac Latine, *qui vere, vel revere est character*, causæ nihil video. Cumque ὡς ἀληθῶς μήτηρ & similia vel Lexica habeant, & supra etiam in Iud. Voc. § 11, ὡ γλώσσης ἀληθῶς νόσημα ταῦ, nihil hic in Luciano mutaverim, etsi ἀληθῆς mollius procederet, & melius responderet τῷ ἀλλότριον, quod illico opponitur. REITZ.

ibid. Χαράκτηρ) Χαράκτῆρα esse notam, imaginem impressam vel insculptam; hoc Luciani loco, alioque mox c. 44 occurrente, item ex Philone, Aristotele, aliisque, monet Iac. Elsner. ad Hebr. I, 2. REITZ.

Pag. 302. l. 1. Αἰσχίῳ) Ad Σηρία refertur. GUYET.

ibid. Θηρίων — δυσκληδονίστων) Simias intelligi, illud maxime suadet, quod Lucianus ἀποφρ. cap. 17 hoc animal inter ea refert, quibus mane conspectis homines metuant, tanquam ὑπὸ πονηρῷ τῷ πρώτῳ καὶ δυσφύμῳ κληδονίσματι. Audacior aliquis forte ex hoc ipso loco ὀνομασθῆναι mutari velit in ὀραθῆναι. Sed neque nominare infausti ominis res licet, ut lupum &c. Ceterum ad hanc matutinam deformitatem obiectam mulieribus pertinet popularium meorum proverbium, *serenos dies vesperi, mane autem formosos esse laudandos*. GESN.

ead. l. 2. Πρώτας ὥρας — δυσκληδ.) Ex L. est illud πρώτας. In impressis πρὸ μιᾶς legitur. Δυσκληδονίστων autem ex W. & Ven. utraque. SOLAN. Non dubitavi vulgatam reiicere, cum duo Codd. meliorem & planiorem lectionem exhiberent, dum Solan. vel uno Cod. teste id factum voluit: versionem itaque similiter a me mutatam haud sinistre interpretabitur Gesner: qui ex vulgata πρὸ μιᾶς ὥρας dederat, ante horam primam; nec poterat aliter. Verum etsi μιᾶ pro πρώτῃ alibi inveniat, apud Lucian. nondum observavi. REITZ.

ead. l. 7. Τὸν ὕληδον) Haec, ut multa alia, in hoc opusculo nec sana existimo, nec digna, quibus operosam faciam medicinam. Sed pro κάρον, κάρα legendum existimo. SOLAN.

ead. l. 17. Ἐρυθρίναι) Sic scribitur & mox c. 41 versus finis ubi & ipsa Ἐρ, cum rel. ἐρυθρίνουσιν habet, non ἐρυθρ. REITZ.

Pag. 303. l. 8. Βραχὺ τῷ μετώπῳ) Frontem enim angustam veteres suspiciebant. SOLAN.

ead. l. 11. Ἀνθοβαφῇ) Quidni *purpurea* intelligamus? ἄνθος enim Graecis non minus, quam Latinis, *flor* audit purpurae, sive purpurae succus optimus, i. e. maxime saturatus, ut *flor laetis* vocatur, quod pinguisimum est in eo. Sicque mox ipse vers. fin. huius cap. πορφυροῦν ἄνθος ἐπιφοινίζει. Interdum tamen & ab effectu fit denominatio, i. e. id, quod purpura iam tinctum, vocatur floridum, propter laetum & florum similem colorem. REITZ.

ead. l. 12. Ὑπὲρ τοῦ δοκεῖν γυγυμῶσθαι) Fluctuabam, cum priore interprete putarem, negationem excidisse, vertendumque adeo hunc locum, *ne nudaee esse videantur*. Atque hanc rationem subiiciebat illud εἰς πρόφασιν obtentui & excusationi habent nebulam illam lineam & textilem ventum mulieres, ne nudaee dici possint, quae vestimentum quaecunque habeant. Sed re accuratius perpenſa, nihil mutandum censui. Tribuit ipsis consilium, velle videri nudas, & tamen etiam obtentum, praetextum, excusationem, diverso nimirum respectu: volunt videri nudaee sui similibus lascivis, moechis; obtentum quaerunt apud virum, apud severiores &c. GESN. Si Gesner. vidisset μὴ in Cod. quodam esse, recepisset, credo, quia suspicionem suam, illud excidisse, confirmatam invenisset. Ego certe magis inclino ad id recipiendum, quia εἰς πρόφασιν δοκεῖν γυγυμ. non satis commode procedit sine negatione. Nihil tamen mutavi, ne contradicere meliori, sine summa necessitate, videar. REITZ. Si ex bono alioquin libro est illud μὴ, recipiendum omnino censeo. GESN. in *Addend.*

ead. l. 15. Μαζῶν, οὓς ἀεὶ περιφέρουσι δεσμώτας) Huc pertinet locus Anacreontis Od. 20, καὶ ταῖνι δὲ μαστῶν. L. Bos. Conf. 'Ετ. Δ. XII. Vox μαζῶν autem poetica est, ut permul-tae aliae in hoc opusculo, quo grandius, ut putat, loquatur. SOLAN. Non quidem repugno Solano, μαστῶν legere iubenti in margine Iuntinae, ut infr. Dial. Meretr. XII ante med. Verum quia nulla ed. neque Cod. praeit, nihil muto. Et ipse Solan. a se dissentit in nota: quod cum nunc demum videam, infra l. c. disquiram, ac de differentia, quam inter μαζῶς & μαστῶς tradit Th. Magist. agam. REITZ.

ead. l. 17. Ἡρτημένους) Sic omnes edd. At O. & M. ἡρτημένους, quod observari utique meretur. SOLAN. Γυναῖκας intellige. Guyet. At iam, dicas, cum ἡρτημένους habeamus ex duobus Codd. nihil opus erit ad γυναῖκας referre. Sed recte con-

fruxit Guyet. vulgatam, per hypallagen non insolitam: sic enim fere & ἐπιθέμενος construitur, ut Alciph. III, 1, p. 276; τὰ χεῖλη δὲ τὰ ῥόδα τῆς Ἀφροδίτης — ἐπιθέμενος, quod suo loco etiam apud Nostrium videbimus. Sic ἐξηρημένος τὴν πῆραν in Vitar. auct. c. 7 pr. habuimus. Certe Long. Past. II, p. 42, πῆραν ἐξηρημένος, & Alciph. pag. 360, alique dixere: nec non ἐπικίμαι eadem ratione construi solet supra apud Nostrium. Alex. c. 3, ἐπικίμενος κάμην πρόσδετον. Sic ἀπέξυσται τὴν αἰδῶ Alciph. 360 f. Ideoque vulgata hisce aliisque bene multis defendenda maneat intacta. REITZ.

Pag. 304. l. 1. Περὶ καρποῖς καὶ βρ. δράκ.) *Οφεις vulgo vocabantur armillae illae. Vide Menandri fragm. p. 146, & Poll. v. Ἐπικάρπιοι etiam ὄφεις apud Philostr. p. 931. SOLAN.

ead. l. 13. *Ἐξοδοι.) De mulierum, cum foras in publicum prodirent, pompa, v. Casaub. ad Theophr. Char. 339. SOLAN.

ibid. Καὶ πᾶς δεατὴς ἐπιτρίβων τοὺς γεγαμηκότες, ὧν ἐνίωσ' οἱ κακοδαίμονες ἄνδρες οὐδὲ αὐτὰ ἴσασι τὰ ὀνόματα, Κωλιάδας, εἰ τύχοι, καὶ Γενετυλλίδας, ἢ τὴν Φρυγίαν δαίμονα) Locus iste est mutilus, si quid in his video, & post γεγαμηκότες ponenda est hiatus nota. Nam Κωλιάδαι & Γενετυλλίδες non sunt nomina eorum spectatorum, qui miseros maritos zelyptia conficiant, sed numinum cognomina, quorum lucos & templa frequentabant Graecae mulieres. Deest igitur aliquid, ut si haec desint, aut tale quid: γεγαμηκότες, καὶ εἰς τὰ τεμένη φοιτήσεις τῶν θεῶν, ὧν ἐνίων &c. Sic sensus constaret, qui nullus est, ut nunc legitur. PALM. Πᾶς θεός) In omnibus nostris libris πᾶς δεατὴς legitur, quod cum sequentibus pugnare, optime observavit Palmerius, ubi pro spectatoribus, Deas habemus. Lege ergo mecum, πᾶς θεός: videtur enim respicere ad illud Menandri, — Ἐπιτρίβουσι δ' ἡμᾶς οἱ θεοὶ Μάλιστα τοὺς γήμαντας· αἰεὶ γάρ τινα Ἄγειν ἑορτὴν ἐστ' ἀνάγκη a Strabone laudatum L. VII, p. 297 ed. Par. SOLAN. Et si Solani emendatio minus violenta, & probabilior, quam Palmerii & Bergleri, quam statim subiiciam; pondum tamen eam recipere sum ausus, cum quia non satis constar, quid Lucian. reliquerit, tum quia versionem Gesneri, quae spectatores retinuit, immutare nolim. Bergler. autem ad Alciph. III, 11, ubi is scribit, καινοὺς δὲ ἡμῖν ἐπαισάγουσα θεοὺς — ποῦ γὰρ ἐγὼ κατ' ἀγρὸν ἰδρῦσα Κωλιάδας ἢ Γενετυλλίδας, ita commentatur: Coniungit haec nomina & Aristoph. in Nub. v. 52, ubi iudem rusticus de similiter morata uxore conqueritur — & in Lysistrata initio, ubi dicitur, mulieres festinare, si vocentur ad eiusmodi

Veneros Deos, Ἡ'ς Πανδς, ἢ 'πὶ Κωλιάδ', ἢ 'ς Γενετυλλίδος.
Nec non Luciani in Amor. (h. l.) quo in loco & alia ita conveniunt cum Alciphronis hisce, ut imitatio facile appareat. — Unde in Luciano sic lego: εὐθὺς ἀπὸ τῆς οἰκίας ἐξοδοί, ἐπὶ θεᾶς ἐπιτρίβουσαι τοὺς γεγαμηκότας, ὧν ἐνίων &c. vertoque: statim e domo egressiones, quae maritos enecant, ad Deas, quarum infelices illi viri nec ipsa sciunt nomina, Coliadas, Genetyllidas.
In edd. locus est corruptus, quae, — εὐθὺς — ἐξοδοί. καὶ πᾶς θεᾶ- τῆς ἐπιτρίβων τοὺς γεγαμ. — quasi spectantium, nescio quorum, ignorent eiusmodi uxorum viri nomina: quod quidem fieri potest; sed commemorari nihil attinebat. Vidit hoc Palmerius; sed quaedam excidisse putans, de suo addit totas septem voces. Sunt autem Κωλιάς & Γενετυλλίς epitheta Veneris, ambo secundum quosdam veterum: aliqui ex iisdem Γενετυλλίδα comitem illius Deae faciunt. Mens igitur Luciani satis apparet, & Solani correctio iam eo magis placet. REITZ. Non dubito, quin ad Menandri locum respexerit auctor, recteque adeo Solanus coniecerit. Forte utrumque servandum, θεᾶτῆς & θεᾶς, cui omittendo θεᾶτῆς occasionem dedisse potest. GESN. in Addend.

ibid. Γεγαμηκότας, ὧν) Hic aliquid deesse videtur. GUYET. Certe aliquid deest, si ὧν ὀνόματα ad spectatores referendum: at si emendatio in θεᾶτῆς facta fuerit, nihil hic deerit. REITZ.

ead. l. 14. ὧν ἐνίων οἱ κακοδαίμονες) Nihil certius Palmeriana suspitione. Quomodo supplendum videatur, quod deest, interpretatione indicavimus, nempe εἴτα θεᾶς προσαγορεύουσαι ἅπιασι, vel simili modo. GESN.

ead. l. 15. Κωλιάδας) Huius Veneris Coliadis templum erat in vico Ἀναφλύστῳ; vide Eὐν. c. 6, Strab. IX, p. 398 D. Vide & Pausan. p. 2, 1. De Dea Schol. Aristoph. ubi sacra Cererī faciebant mulieres Athenienses. Vid. Polyae. Strat. I, p. 27. Conf. infra Ἀποφρ. c. 11. SOLAN.

ibid. Εἰ τύχοι) Formula, εἰ τύχοι, valet exempli gratia, & verti potest commode, ut puta. Quemadmodum vulg. Interpr. I Corinth. XV, 38, ita etiam Glossarium. Occurrit praeterea in Toxari c. 4 fin. L. Bos. Loquendi formula satis obvia, non tamen ubique valet exempli gratia. Quin & si usus posceret alibi significat, ut ap. Herodian. VII, 3, 4: μᾶλλον δὲ καὶ πρέκλῃσις δέδοτο συκοφάνταις, εἰς τὸ — κινεῖν πράγματα προγονικά, εἰ τύχοι, καὶ ἀγνώστα. Sic etiam in Nostro de Merced. cond. cap. 3, ἐπὶ λευκοῦ ζεύγους, εἰ τύχοι, ἐξυπτιάζοντας, recte Gesner. convertit, si res ita ferret. Hic tamen recte redditur exempli gratia. REITZ.

ibid. Γενετυλλίδας) Genetyllis Veneris cognomina sunt ap. Aristophanem: de quibus vide Pausan. in Atticis. COGN.

Pag. 305. l. 1. Δυσέρωτα Κῶμον ἐπὶ τῷ ποιμένι) Quis ille κῶμος, quae comissatio esset, non excogitabam, cum ista interpretarer, licet de Lunae in Endymionem, aut Rheae s. magnae matris in Attin, amoribus cogitarem. Deum Comum non intelligo; de Deabus enim sermonem esse, apparet: nec invenio ubi, in qua vel homine vel Dea, δύσερος ille Deus Comus fuerit. GESN. Sed vid. Scholiaft. qui ad Paridem refert. REITZ. Omnium minime de Paride cum Scholiafte vet. accipiam. Endymion, & Lunae ad illum κῶμος s. comissatio magis placebit, ut in rebus incertis, si quis conferre volet scenam enarratam a Luciano Ψευδομ. c. 39. GESN. in *Addend.*

ead. l. 4. Εὐθὺς) Vulgatam servavi, quia numerus librorum hanc exhibentium est maior: nam perinde est utro more scribas, modo enim εὐθὺς adverbialiter ponitur, modo εὐθὺ. Εὐθὺς ita positum habuimus modo, pr. huius cap. Et c. 3, item cap. 18 f. Item cap. 12 pr. & Quom. Hist. cap. 40, Lexiphan. cap. 10, & infra Toxar. 32, Hermot. 33 ter, & cap. 38. Sic Alciphr. II, ep. 3 f. Γλυκέριον εὐθὺς πετομένη πρὸς ἡμᾶς — φέρου. Et I, 1, p. 6; sed εὐθὺ rursus infra hoc cap. 42 f. apud Nostrum. Item supra cap. 8 & 23, & Hermot. cap. 74. Quae si quis evolvere velit, nihil aliud differentiae inveniet, quam quod εὐθὺ sequente consonante scribatur, εὐθὺς sequente vocali, vel eiusmodi consona, cum qua s. sine cacophonia coniungitur. REITZ. Nimis generaliter differentiam inter εὐθὺς & εὐθὺ negavi; sed aliquanto melius de eodem scripsi ad Gall. 1. Licet multa habeam, ubi confundantur: quae, si licebit, praemittam Indici Graeco seorsum edendo. IDEM in *Add. & Corrig.*

ead. l. 5. Μακρὰ λουτρά, καὶ πολυτελὲς μὲν καὶ ἡδεῖα τράπεζα) Domi statim longa balnea, & sumptuosa ac suavis mensa. Sed cum non laudet illam mensam, qui potest esse ἡδεῖα; Repone ex Ms. καὶ πολυτελὲς νῆ Δία τράπεζα, & sumptuosa per Iovem mensa. GRAEV.

ibid. Νῆ Δία) Ita M. a recentiore manu. A prima enim ἡδεῖα videtur scriptum fuisse, uti & in reliquis libris: malo tamen illud νῆ Δία, quam καὶ ἡδεῖα vulgatum. SOLAN.

ead. l. 10. Ἀπογύνονται) Hic aliquid desiderari videtur. GUYET.

ead. l. 11. Διηγούμεναι) Mendum haud dubie in hac voce latet. Agnoscunt tamen etiam O. & M. SOLAN. Potest defendi διηγούμεναι. Solent enim mulieres noctes, & somnia prae-

fertim, narrare in conviviis, quae forte *ἐτερόχρωτας ὕπνους* aliquis dixerit. Sed narrantne mulieres honestae, & *εὐσταθούς βίου*, de quibus hic agitur, *θυλότητος εὐνὴν γέμουσαν*; Itaque sollicitor putare, non esse ab auctore *διηγούμεναι*, sed una syllaba minus *διηγῶμαι*. Quo in genere facilius peccari, per compendiarium scribendi rationem, apparet. Sic autem interpretar, *Noctesne super haec enarro, & somnos cum diversi sexus corpore captos, & cubile muliebri mollietie plenum?* &c. GESN. Si ex Mf. est *διηγώμεθα*, quod in var. Lect. ex marg. A. 1. proferitur, illud adoptaverim prae coniectura mea *διηγῶμαι*, quae eandem sententiam efficit. IDEM in *Addend.*

ibid. *Τοὺς ἐτερόχρωτας ὕπνους*) Quasi aliud corpus habeant vigilantes & ornatae vestibus, aliud nudae & dormientes in lectis. An de colore intelligit? GUYET. Interpres, *diversorum corporum somnos*. Aliud enim corpus habent feminae vigilantes & ornatae vestibus: aliud, nudae & dormientes in lectis. Ovidius: *Pars minima est ipsa puella sui*. An de colore feminarum intelligendus Lucianus? MENAG.

ead. l. 13. *Λουτροῦ*) Consule Casaubon. ad Lamprid. Commod. cap. 2. SOLAN.

ibid. *Ἔστι*) *ἔχει* legendum videtur. Sic interpres. GUYET. Nimirum *opus habet*, Benedictus & Obsop. Sed potiore iure Guyetus quaesisset, num *opus habet*, pro *opus illi est*, satis Latinum esset? Et si *ἔχει* substituit, saltem *χρεῖαν* vel *χρεός*, pro *χρεῖος*, adderet: at isthoc voluit: verum nihil isthac emendatione opus est, cum *χρεῖος τις*, i. e. *indigus alicuius rei*, probum sit, ut aliis testimoniis docet Budaeus in Commentt. et si male exponit *χρεῖος* in loco Philonis, quod merito correxit Steph. Thef. T. IV, p. 612. REITZ.

Pag. 306. l. 1. *Εἴτ' οὐ δικάως*) Refertur ex Menandro execratio in Promethea, quod feminas finxerit: sed versus, qui Iambi sunt, partim metro hic illic corrupto, partim alia confusione turbati, hoc qualicunque modo disponi possunt:

*Εἴτ' οὐ δικάως προσπεπατταλευμένοι
Γράφουσι τὸν Προμηθεῖα πρὸς ταῖς πέτραις,
καὶ γίνετ' αὐτῷ λαμπάς. ἄλλο δ' οὐδ' ἐν
Ἀγαθόν, ὃ μισεῖν οἴμ' ἅπαντας τοὺς θεοὺς,
Γυναῖκας ἔπλασεν, ὃ πολυτίμητοι θεοί,
Ἔθνος μιᾶρόν. γαμεῖ τις ἀνθρώπων; γαμεῖ
Λάβριος. λοιπὸν γὰρ ἐπιθυμία. καὶ γαμηλίῳ
λέχει μοιχὸς ἐντροφῶν. εἴτ' ἐπιβουλή
καὶ φαρμακείαι, καὶ νόσοι, χαλεπώτατος*

Lucian. Vol. V.

Pp

Φθόνος, μεθ' οὗ ζῇ πάντα τὸν βίον γυνή.

In versu tertio pro vulgato γίνετ', ex Basileensi scripsi γίνετ'. In quinto quoque ἔπλασεν, non, ut vulgo ἔπλασσαν, scribendum. Septimum & octavum non habere suos numeros, palam est; at iis restituendis ita, ac a Menandro profecti sunt, ego non sum. IENS. Locum integrum Menandri apponere operae pretium est, qualem emendatum nuper edidit Anonymus eruditissimus:

Εἴτ' οὐ δικάως προσπεπατταλευμένον
Γράφουσι τὸν Προμηθεῖα πρὸς ταῖς πέτραις;
Καὶ γίνετ' αὐτῷ λαμπάς, ἄλλο δ' οὐδεὶν
Ἀγαθόν; ὃ μισεῖν οἱμ' ἅπαντας τοὺς θεοὺς,
Τυναῖκ' ἔπλασσαν ὃ πολυτίμητοι θεοί,
Ἔθνος μιάρων· γαμεῖ τις ἀνθρώπων, γαμεῖ;
Λάθριοι τὸ λοιπὸν γὰρ ἐπιθυμίαι, Λάχης,
Γαμηλίῳ λέγει δὲ μοιχὸς ἐντρυφῶν,
Καὶ φαρμακείαι, καὶ νόσων χαλεποτάτη
Φθόνος, μεθ' οὗ ζῇ πάντα τὸν βίον γυνή.

Nonne merito pingunt Promethea

** Clavibus affixum ad rupes Caucaſi?*

Et Lampas tantum, nihil aliud boni,

Ei ſacratur? Quod omnes credo Deos odiſſe;

Mulierem finxit. Proh Dū immortales,

Gentem impuram! Uxoremne quiſquam ducit? Uxorem?

Deinceps enim occultae ingruunt cupiditates, o Lache,

Et geniali lecto illudens adulter,

Et veneficia, & morborum graviſſimus

Invidia, quae cum mulier vivit per omnem aetatem.

Versionem huius ῥήσεως, & textum ipsum, edimus, ut ab Anonymo eruditissimo exhibitus est in Emend. in Menandri & Philem. fragmenta p. 95 & 96. Notas etiam accipe: — [Locum hunc ex Luciano petiit non ex Grotii recensione, qui in omnibus hic erravit, sed ex nostra edidimus, una cum versione. Clericus nihil hic de suo adduxit, praeterquam quod γράφουσι, pingunt, ille erudite tranſtulit, scribunt. Nihilne audiverat de Parrhasii tabula apud Senecam in Controversiis? nihil de Euanthis apud Achillem Tatium? Versu secundo Grotius sic interpolavit,

Τί γίνετ' αὐτῷ; λαμπάς, ἄλλο δ' οὐδὲ ἐν

Ἀγαθόν.

Quid ab eo repertum? Fax. & nihil boni praeterea.

Non recte haec accepit vir magnus: neque enim γίνεται. re-

pertum est Graecis unquam significat : neque *facem* reperit Prometheus, sed ignem. Sententia est, quam nos in versione expressimus; & nonne merito nihil boni ei obtigit, praeterquam Lampas? Ubi *Lampadem* accipe λαμπάδος ἀγῶνα, *Lampadis certamen*, quod Athenis quotannis ἐν Προμηθείῳ, in *Promethei festo*, celebrabatur. Vide accuratissimi Meursii Graeciam feriata in ΛΑΜΠΙΑΣ & ΠΡΟΜΗΘΕΙΑ, qui omnia eo spectantia ibi collegit, excepto hoc ipso Menandri loco. Ex his autem colligas, solam Lampadodromiam Prometheo institutam fuisse, nulla sacrificia. Mox versu quinto, apud Lucianum est, *Γυναῖκας ἔπλασεν*, unde Grotius refinxit γυναῖκας ἔπλασεν nos opinor melius γυναῖκ' ἔπλασεν unicam enim formavit, non plures. Idem versu quarto, δ' μισεῖν δ' οἶμ' *interposuisse* δ' ait, ad sensus connexionem. Atqui illud δ' iam verum sensum, qui a me erutus est, impedit & corrumpit. Versus autem sequentes sic interpolavit:

Μάλ' ἄθλιος· λοιπὸν γὰρ αἱ 'πιθυμίας

Γαμηλῶς τε μοιχὸς ἐντροφῶν λέχει.

Εἴτα δ' ἐπιβουλαί, φαρμακῖαι, καὶ νόσων

Χαλεπώτατος φθόνος, μεθ' οὗ ζῇ πάντα τὸν

βίον γυνή. —

Μάλ' ἄθλιος dicit se dedisse, pro λάθριος, quod nullo sensu legatur. Sed veteres edd. habent λάθριοι. Unde nos pro καὶ, Λάχης personam substituentes, cetera omnia quam proxime ad vulgatam scripturam reformavimus. Illa tantum εἴτ' ἐπιβουλαί, prorsus eiecimus; quia & metro obsisterent, & impedirent, quo minus oratio per senarium clauderetur. Nam inconcinne prorsus Grotium postrema illa cum cauda protraxisse, res ipsa clamat. Sed nihil magis doleo, quam in soloeicium incidisse τὸν πάνυ, qui νόσων χαλεπώτατος φθόνος ex coniectura edidit: hoc enim proinde est, ac si Latine diceret, *gravissima morborum invidia*.] — Hinc δαδούχος Prometheus apud Philostr. 602. SOLAN. * *Clavibus*) Sic scripserat Solanus, pro *clavis*, nesciebam num sua an Anonymi culpa. Quare editionem istius Anonymi, sive Phileleuth. Lipsiensis consului, eundemque errorem ibi inveni, & quid magis mirarer, dubitavi, eumne, qui sic verterit, an Solanum, qui id non monuerit. Si autem tantis viris sic semel peccare licet, mihi iam decies ita aberrare per festinationem licebit. REITZ.

ibid. Εἴτ' οὐ δίκαιος) In tot diversis coniecturis ac disputationibus virorum doctorum ad h. l. (quem sub n. 195 fragmentorum Menandri dedit post H. Grotium Io. Clericus) nihil

nobis videbatur melius, tutius certe nihil, quam redire ad principia, atque ut editi, ut interpretati sunt ii versus ab initio, ita eos repraesentare, de coniecturis eruditorum hominum suum cuique iudicium permittere. Passim metro laudati viri melius consulunt, sed ita, ut nulla sit earum emendationum, de qua affirmare audeas, sic e manu vel Menandri, vel nostri adeo auctoris, qui eum forte ex memoria laudavit, exiisse. GESN. Aliter quidem dividit hos versiculos Iens. in ple-
risque edd. uno ductu exaratos, aliaque in iis partim recte corrigit; verum quia septimus & octavus ita non corrigebatur, aliam iniimus viam, maxime ductum Solani. sequentes, ut senarii omnes fierent. Sed plurimi iam ad senos pedes redacti erant in ed. P. & apud Menandr. quoque sic fuisse, probabile est, non vero, ut modo sex, modo septem, modo octo essent pedum. REITZ.

ead. l. 3. Καὶ γένητ') Lege καὶ γίγνεται. GUYET. Quod Guyet. monet, id edd. l. P. aliaque iam habebant recte: & quia video, id saepe ab eo fieri, eiusmodi supervacaneas admonitiones potius omitemus; quia si quid vett. edd. rectius habent, id sponte sequimur, & in variant. Lectt. annotamus. REITZ.

ead. l. 4. Ὁ μισεῖν) An sic? ὁ μισεῖν δ' οἱμ' ἀπ. τ. θεούς. Γυν. ἐπλασσαν; GUYET. Ὁ μισεῖν οἱμ' Fl. Fr. B. 2. P. S. In Ven. utraque inferitur δὲ post δ, prave. SOLAN.

ead. l. 5. Γυναῖκ') Emendatio Anonymi, cuius rationem vide in eius Nota. In omnibus enim libris erat γυναῖκας. SOLAN. In versione feminam pro feminas dedi, quod Gesner. non aegre feret. Cetera eius ad vulgatum textum conversa non attigi, quia incertum, quomodo is emendandus. REITZ.

ibid. Ἐπλασσαν) Ἐπλασεν W. uti Grotius volebat. Reliqui libri omnes ἐπλασσαν, quod & servandum. SOLAN.

ead. l. 7. Τὸ — Λάχης) Vide Anonymi notam. Neutra vox in libris erat. SOLAN. Τὸ deerat in edd. Inferuit Solan. & Λάχης quoque addendum adscripserat, non sat idonea auctoritate: ideo non addidi, sed aliquid deesse facile patet, quia quinque tantum pedum est versus. REITZ.

ibid. Λοιπὸν γὰρ ἐπιβ.) An sic: τὸ λοιπὸν γὰρ ἐπιθυμίας καὶ καὶ καὶ μοιχὸς ἐν τρυφῶν γαμηλίῳ λέχει; GUYET.

ead. l. 8. Γαμηλίῳ) Ante legebamus male καὶ γαμηλ. Delevit καὶ Solan. & eius loco δὲ inferuit post λέχει. REITZ.

ead. l. 9. Εἴτ' ἐπιβουλαὶ) Εἴτά τ' ἐπιβ. Post τὸ ἐπιβουλαὶ aliquid deesse videtur. GUYET.

ibid. καὶ φαρμακείαι) In ed. P. hic versus ita inchoabat:

Εἶτ' ἐπιβουλαί. Et χαλεπωτάτων faciebat initium versus sequentis. Grot. volebat Εἶτα δ' ἐ. φ. κ. νόσων. REITZ.

ibid. Δὲ νόσων ἐχ — τά τη.) Prima vox ab Anonymo inserta; sequentes mutatae ab eodem. SOLAN.

ead. l. 11. Διῶκει) Confer supra hoc Dial. cap. 22 f. & Hermot. cap. 77. REITZ.

ead. l. 15. Ὑδατι λιτῶ) In Angl. Cod. legitur ὕδατι λιτῶ καὶ χιτωνίσκον χλανίδα ταῖς ἐπωμίαις περόναις. BOURD.

ibid. Καὶ χιτωνίσκον καὶ χλαν.) In laude pueri, cum aqua deterfit somnum, inquit, τὴν ἱερὰν χλαμύδα ταῖς ἐπωμίαις περόναις συρράψας. ἀπὸ τῆς πατρῷας ἐστίας ἐξέρχεται, *sacram chlamydem humeralibus fibulis adstrinxit, paterna domo egreditur.* Chlamys fuit vestis militaris, non puerilis. Dein cur sacra dicitur? Haec mendosa sunt, quae ex Codice Ms. sic refinges: καὶ χιτωνίσκον χλανίδα ταῖς ἐπωμίαις περόναις συρράψας, & tuniculam laenam in humeris fibulis connectens. Χλανίσι utebantur pueri & molles homines. Grammatici vocant ἱμάτιον λεπτόν. Sic Demostheni κομὴν χλανὶς καὶ μαλακοὶ χιτωνίσκοι exprobrabantur. Vide Gell. I, 5. Forte autem in dialogo nostro legendum χιτωνίσκον καὶ χλανίδα. Mox idem Codex rectius, καὶ μηδένα τῶν ἀπαντώντων ἐξ ἐναντίου προσβλέπων, neminem obnivorum ex adverso aspiciens. Vulgo ἀπάντων, frigide. GRAEV. Καὶ χιτωνίσκον χλανίδα ταῖς ἐπωμίαις) Antea legebatur τὴν ἱερὰν χλαμύδα ταῖς ἐπωμίαις π. Ego scripturam Mss. Codicum reduxi. Ita enim A. W. P. & L. SOLAN.

ead. l. 16. Ἐπωμίαις περόναις) Virorum hoc proprium, mulieres enim ad pectus vestem πόρπη stringebant: quod a Salmasio dudum observatum est ad Tertul. de Pallio 116. SOLAN. De differentia περόνης & πόρπης vid. etiam Spanh. ad Callim. Hymn. in Apoll. v. 3. Ac notas eiusd. p. 559. REITZ.

Pag. 307. l. 1. Κάτω κεκυφώς, καὶ μηδένα τῶν ἀπάντων ἐξ ἐναντίου προσβλέπων) Si quid mihi credis, lector, leges τῶν ἀπαντώντων, non τῶν ἀπάντων, id est, occurrentium: meliore multo sententia. PALM. Emendationem Palmerii firmant Codd. W. & L. Vid. Iambl. p. 44. SOLAN. Ἀπαντώντων) Sic fere videtur dare voluisse Iunt. spiritum enim lenem habet, contra quam aliae; dein ἀπαν constituit finem versus, ac τῶν initium facit sequentis, qua ratione tanto facilius fit, ut correctores omissam syllabam non animadvertant. REITZ.

ead. l. 8. Εἰς Μουσικοῦ) Scil. οἶκον, ut Aristoph. Lysistr. v. 1064, ἦκετ' οὖν εἰς ἐμοῦ τήμερον. Noster Hermot. c. 32, εἰς Πλάτωνος, ac saepe alibi. Vid. not. Solani ad p. 3, T. I, ubi εἰς διδά-

σχάλου, non eis διδασκάλους Nostro dici solere, contra Bourdelotium probat. Sed satis iam exemplorum dedit L. Bos de Ellipsi. v. οἶκος, neque haec vulgaria hic repeterem, nisi in transitu inquirere iuvaret in haec Alciphronis I, Ep. 12, pag. 48, ἔς τε ταπήτων τινῶν ξενικῶν καὶ ἐφιστρίδων κατακλίνεις· ubi pro ἔς τε Berglerus legi vult ἐπὶ τε. Sed vulgata videtur simili ellipsi exponi posse, intellecto τινάς; verum quia τινῶν sequitur, durius hoc esset. At apud eundem I, 18 pr. ἀκούω γὰρ σε λοιδοροῦ, (vel potius λυρωδοῦ) γυναικὸς ἔραν, καὶ ὡς ἐκείνης φθειρῶμενον. Ubi posteriora vertuntur, & ad illam itiones dampnosas instituendo, nam φθείρεσθαι significatum abeundi habere, probatum erat Ep. 13, p. 57. Sed pro ὡς ἐκείνης corrigit Bergler. ὡς ἐκείνην. Verum possit etiam pro ὡς, ἔς legi, & genitivus ἐκείνης retineri. Etsi enim ὡς Attice pro eis vel πρὸς (vel pro ὡς πρὸς) adhibetur millies, ubique tamen accusativum habet. Si vero & alibi cum genitivo inveniretur, ὡς ἐκείνης simili ellipsi τοῦ οἴκου exponendum fervarem. REITZ.

ead. l. 9. Τοῖς φιλοσόφοις ψυχῆς) Multo malim φιλοσόφου, ut ad ψυχῆς referatur, cui proprie est adiunctum φιλόσοφον esse. Iucundius etiam cadere sic iunctura videtur. Certe sine fraude fuerit interpretationem ita instituisse. GESN.

ead. l. 15. Εἴθ' αἱ λιπαραὶ παλαίστραι, καὶ πρὸς ἡλίου μεσημβρινὸν θάλλπος ἐγκονίζεται τὸ σῶμα πικνούμενον) In Mf. legitur ἐγκονίζεται, quod frequentius est illo: utitur etiam Xenophon, & alii non raro simplici κονίωμα. Est proprium palaestrae verbum, exerceor in palaestra. Dein unctae palaestrae, & ad solis meridianum calorem exercet corpus firmatum. Nota sunt omnia de athletico pulvere. GRAEY.

Pag. 308. l. 2. Ἰδρῶτες) Haec Luciani Berglerus componit cum Alciphr. I, Ep. 34 f. Sed quia non magni momenti, non repetam. REITZ.

ead. l. 6. Σωφροσύνην ἡσπάσαντο) Conf. supra Abdic. cap. 18. Adde Alciphr. III, Epist. 24 f. οἶόν ἐστι — σωφροσύνην ἡσπάζεσθαι. REITZ.

ead. l. 9. Ἡδίους ὕπνου) Ὑπνους plur. num. ne mireris. Dixit & Long. Past. I, pag. 27, τῶν ὕπνων ἐξέθορον. Ut poëtas omittam. Adde mox cap. 49. REITZ.

ead. l. 12. Τῶν ὀμμάτων βολαί) Supra quidem cap. 3 eadem phrasis, sed aptiore loco: est enim ibi, ἰλαραὶ τῶν ὀμμάτων αἱ βολαί. Alciphr. III, 1, καὶ τὰς βολὰς τῶν ὀφθαλμῶν ἐστι κυανῶν αὐγῆς. Herodian. I, 7, 9, ὀφθαλμῶν τε γὰρ ἀρβμῖαι καὶ πυρῶν.

Τῆς βολαί. Verum si recte dicas, *vel caecus hoc videat*, quidni & caeca oculorum acies dicatur? REITZ.

Pag. 309. l. 1. Ἀπαντικρὺ τοῦ φίλου κατέβησαι, καὶ πλησίον ἡδὺ λαλοῦντος ἀκούειν) Respexit ad Oden Sapphus, a Catullo Latine redditam. MENAG. Vide Catullum p. 112 & 113. KUSTER. Immo fontem ipsum adeas, in fragm. Sapphus, apud Longinum. SOLAN.

ead. l. 7. Νόμος) Anglic. νόμος ἐπι-φάσκειν αὐτῷ. BOURD. in Schol. Ἀλγυμα) Hiatus ille, qui in ed. Cler. est, non suppletur ex ulla collatione: quare eum sic exhibeo, qualem inveni. REITZ.

Pag. 310. l. 1. Κωφὴν) Ἀν κούφην; videbimus in Addendis. REITZ. Pro κούφην facit, quod sit epitheton solitum: pro κωφὴν vero, quod mortui dicuntur turba silentium, quodque adeo mortuum non possumus rogare, quis sit. Et quia de mandatis ultimis praemittit, videtur iis opponi taciturnitas mortui; eoque vulgatum defendi potest. Prius tamen fere magis arridet. IDEM in Addend.

ead. l. 4. Συνεξέπνευσεν) Correxerat Solan. συνεξέπνευσεν. Sed non est necessarium, neque editionem inveni, quae sic habeat. REITZ.

ead. l. 6. Μεσίτην) Fuit, cum μεσίτην mallet, ut Dianae simulacrum, quod rapuerunt, intelligeretur; nunc de amore intelligo: nondum enim de Dianae signo sermo est. SOLAN.

ead. l. 9. Ὁρέστην ἐλαυνούσας ποιῶν) Delphis obsessus Furis, Apollinis consilio venit Athenas in Minervae delubrum, cuius consilio vincens reversus est Argos. Has vero Furias placans vocavit Eumenidas apud Aeschylum. COGN. Ex Orest. Eurip. adscriptum in marg. Ald. 1. West. REITZ.

ibid. Ἐλαυνούσας ποιῶν) Dixi ad Petron. BOURD.

Pag. 311. l. 1. Ἀφρὸν ἀπέ-ψα) Ἀφρὸν τ' ἀπέ-ψα. GUYET. Ἀφρὸν τ' ἀπ. — ἐτημ.) Ex Euripide restituiamus primam vocem, minus recte in libris nostris habentem: postremam etiam depravarant B. 2. & P. Euripid. Iphig. Taur. 311. SOLAN.

ead. l. 6. Ὑπὲρ ἀλλήλων) Ita est in Quom. Hist. c. 12, Ὑπὲρ ἐμοῦ μονομαχοῦντα, pro me pugnantem, & alibi passim. De hoc significatu praepositionis ὕπερ, exponendo per pro & propter, quod saepe eodem recidit, vid. plura testimonia producentem Iac. Elsner: ad I Epist. ad Corinth. XV, 29, ubi βαπτιζόμενοι ὕπερ τῶν νεκρῶν. REITZ.

ead. l. 7. Τὰς ἐπιστολάς) De unis literis accipiendum, quasi ad imitationem Latini *litterae*. Ita apertissime Alciph. II, Ep.

4 pr. Ὡς διεπέμψω μοι τοῦ βασιλέως τὰς ἐπιστολάς, εὐθὺς ἀνέγνων. REITZ.

ead. l. 10. Το γὰρ &c.) Eurip. Iph. T. 598—603. SOLAN.

Pag. 312. l. 7. Τοῦ καθ' ἡμᾶς βίου) Conf. supra Demon. cap. 1. REITZ.

ead. l. 10. Ὡς ἀληθῶς) Conf. si operae videtur, supra Le-xiph. c. 22, de Salt. c. 2 m. Alexand. 61. Et ὥς ἀκριβῶς Her-mot. c. 56. Ac Bergler. ad Alciph. I, Ep. 30 f. REITZ.

ibid. Σοφῶν) Callimacho tribuit Stobaeus, apud quem prior versus non existat. Vid. Grot. Flor. 477. SOLAN.

Pag. 313. l. 2. Σωκράτης σοφώτατος) Oraculi hoc de Socra-te ἐγκώμιον habuimus etiam supra, de Salt. § 25 pr. Habebi-mus rursus infra in Rhet. praec. § 13. REITZ.

ead. l. 5. Ὡς ὑπὸ μίᾳ χλ.) Vide B. πρ. c. 15, & quae illic a me annotata sunt. SOLAN. Alludit ad id Alciph. I, Ep. 38, p. 176, scribens: ἀλλ' ὑπὸ τοῦ μὲν ἡγάπα κοιμωμένη χλανί-σκιον. Ubi Bergler. adductis his Luciani verbis notat, male po-steriora a Benedicto conversa esse, qui sub una eademque patris chlamyde, quasi illa chlamys patris nescio cuius fuerit, cum castus somnus intelligatur, ut patet Platonis illum locum, quem ex eius Sympos. affert, ulterius legenti. Philostr. Epist. 44, ἢν πτωχὸς ὁ Σωκράτης, ἀλλ' ὑπέτρεχεν αὐτοῦ τὴν τρίβωνα ὁ πλούσιος Ἀλκιβιάδης &c. Addo Corn. Nep. Alcib. cap. 2: Ineunte adolescentia amatus est a multis more Graecorum: in iis a Socrate, de quo mentionem facit Plato in Symposio. Namque eum in-duxit commemorantem, se pernoctasse cum Socrate, neque aliter ab eo surrexisse, ac filius a parente debuerit. REITZ.

ead. l. 9. Ἐρχιος) Quis est ille Erchius? Xenophon puto, de quo Diogenes Laërtius, Ξενοφῶν Γρύλλου μὲν ἦν υἱὸς, Ἀθηναῖος, τῶν δῆμων Ἐρχιεύς. Nempe poëtae Ἐρχιος est, qui alias Ἐρ-χιεύς dicendus erat. Reliqua de pago Ἐρχεῖα dabit Meursius in reliquis Atticis C. S. Porro ad eum praefertim Xenophon-tis locum respexisse videtur Callimachus, (inter cuius frag-menta sedem CVII huic assignavit Bentleius) qui habetur Memor. Socr. I, 29 seq. ubi narratur, quibus quasi gradibus ab impuro & fuillo, ut ibi vocatur, Euthydemī amore Cri-tiam revocare Socrates voluerit. GESN.

ead. l. 10. Ἐράοιτε) Angl. ἐρόντες. BOURD.

ead. l. 12. Εἶνεκα) Poëticum esse aiunt Lexicographi; iſque certe frequentius, quam prosae scriptoribus. Ideo tamen hic nihil muto. Nam & apud Nostrum infra de Dea Syr. cap. 14, καὶ Σεμιράμιος εἶνεκα. Verum ibi Ionica Dialecto loquitur, &

Ionibus familiare τὸ εἶνεκα pro ἔνεκα, ut Hippocr. S. I, Aph. 3, & passim. Herodot. εἶνεκεν p. 2 bis, & seqq. ubivis. Sed & Attici scriptores ita interdum enuntiant. Th. Mag. Ἐνεκα, καὶ εἶνεκα, Πλάτων, Δημοσθένης, καὶ οἱ ἄλλοι. Θουκυδίδης δὲ ἀεὶ, ἔνεκα. Adde Nostrum de Dom. c. 8. Quod W. autem εἶνεκεν habet, nihili est: κακώφωνον enim hic foret propter duo sequentia in ν terminata. Nam ἔνεκε & ἔνεκεν promiscue scribitur, sequente consona. Ita ἔμενον καὶ invenio in Inscript. quam exhibet Montfaucon in Diar. Ital. pag. 43 f. ΑΡΕΤΗΣ ΕΝΕΚΕΝ ΚΑΙ ΕΥΝΟΙΑΣ. In alia vero pag. 38, ΦΙΛΟΤΙΜΙΑΣ ΕΝΕΚΕ ΚΑΙ ΕΥΝΟΙΑΣ, ut alia obvia omittam. Ἐνεκε tamen sequente vocali non scriberem. REITZ.

Pag. 314. l. 3. Αἰθὴρ μετὰ γῆν ἐκδέχεται τοὺς ταῦτα ζηλοῦντας. εἰς δὲ ἀμείνονα βίον ἀποθανόντες ἔχουσι τῆς ἀρετῆς γέρας τὸ ἀθάνατον) Sic recte Mf. Coelum post terram eos excipit, qui istis rebus student. Ad meliorem vitam morientes praemium virtutis consequuntur incorruptibile. Vulgo sine sensu legitur, οἱ δὲ ἀμείνον ἀποθανόντες, & vertitur, quā meliori fato morientes, tanquam alii essent, quam de quibus in praeced. verbis loquitur. Ne dicam, ἀμείνον ἀποθανόντων Graecis nihil esse, nec id significare, quod ex depravata lectione cuderant interpretes. GRAEV.

ead. l. 4. Εἰς δὲ ἀμείνονα βίον) Ita W. P. & L. quod in impressis est, οἱ δὲ ἀμείνον. SOLAN.

ibid. Ἀμείνον ἀποθανόντας) Angl. Cod. ἐν δὲ ἀμείνονα βίον ἀποθ. BOURD.

ead. l. 8. Φρονοῖν) Sic Ven. utraque. In reliquis & in ipso M. φρονοῖεν, corrupte. SOLAN. Ὁ, τι φρονοῖν legendum suaderet series orationis, etsi libri omnes φρονοῖεν haberent. Quid enim? hoc expectant litigantes, ut, quid ipsi sentiant, iudex pronuntiet, an suam ut sententiam, suum iudicium promat? Quam facile autem fuit, inter distantes, vel a describente, in φρονοῖεν mutati φρονοῖν, praesertim cui Attica forma φρονοῖν pro communi φρονοῖμι, non satis esset familiaris. Sed iam bene sic dederat Aldus, a quo operae posteriores, & interpretes, male receperunt. GERN. φρονοῖν) Quod Solan. noster sic monuit corrigendum, id etiam Gellnerus tam sponte, quam ex Aldina sua recte vidit; cumque res ipsa flagiter, non haesitavi in deferenda vulgata φρονοῖεν. REITZ.

ead. l. 16. Θηραμῆνης — Κόθορνος) Vide Xenoph. ed. St. pag. 273, 11, & Plut. in Nicia. Aristoph. etiam, cuius Scholiastes haec verba Luciani affert, 258 A. SOLAN.

Pag. 315. l. 1. Ὁ Κόθορνος) Cum edd. κόθορνος haberent, ego
Lucian. Vol. V.

Koθ. maiore litera exaravi, monitus ab Scholiast. Aristoph. ad Ran. v. 1001, ubi ait: Θηραμένης — Κῶος δὲ ἐλέγετο εἶναι, καὶ Κόθορνος. Λουκιανὸς Ἐρωσιν Ὡς καὶ ἔγωγ' ἂν εὐχαίμην, εἴπερ ἦν ἐν δυνατῷ, γενέσθαι Θηραμένης ἐκεῖνος ὁ Κόθορνος &c. Quae illi cum nostro Scholiast. conveniunt. Etsi enim cothurni calceamenti significatio manet, tamen cognomentum quasi in nomen proprium abiit. Sed res est parvi. REITZ.

ead. l. 5. Γάμοι) Facere ludit in nuptias Menand. in fragm. 10, Γάμος γὰρ ἀνθρώποισιν εὐκταῖον κακόν, optabile malum hominibus sunt nuptiae. Ceterum γάμοι etiam de unis nuptiis frequentatur: vid. Aristoph. Av. 132; & Evang. Matth. XXII, ubi ter, quater, modo singul. modo plurali numero occurrit. Sic ἐπιστολα de una epistola Alciph. L. 2, 4 pr. Conf. & Nostrum Dial. Meretr. VII, & alibi non semel. REITZ.

ead. l. 8. Παιδραστὴν δὲ ἐφείσθω μόνοις φιλοσόφοις) Davis. (quem consulendum in marg. iussit Hemsterh.) ad Cic. Tusc. Disput. cap. 34 observat, ad Platonis impuritatem hic alludere Lucianum. Cum turpia sint, quae in Phaedr. & Sympos. de amore scriptis ille philosophus, qui παιδρασταῖς nimis amicum se praebuit, ut Tertullian. de Anima, eius verba repetens, (quae hic repetere nolo) ei exprobet: adeo etiam inter philosophos magnum habet privilegium impuritas. Alios veterum, qui Platonis versus amatorios exhibuerunt, eumque hoc nomine notarunt, vid. ibid. in nota Davisii, ubi tamen addit Augustin. de Civit. Dei L. 2, cap. 14, & Apul. de Habit. Doctr. Plat. pag. 610, qui eius de amore sententiam vitio vacare aiunt. REITZ.

Pag. 316. l. 1. Ὁ δ' Ἀθηναῖος ἰαρόν τῷ τρόπῳ παιδρὸς ἀναπιδήσας, προΐει σφόδρα σοβαρῶς) Sed Mf. ἰαρόν προσώπῳ παιδρὸς, quod quis non amplectatur? Atheniensis hilari vultu, alacer exiliens incedebat valde elate. GRAEV.

ead. l. 2. Ἰαρόν τῷ τρόπῳ) Angl. τῷ προσώπῳ. Aliter tamen interpretes; nec male. BOURD. Ἰαρόν scribentem Bourdelotium reliqui; nec enim semper eius festinantem calamum corrigere volui, quod nec Hemsterh. facere vidi. REITZ.

ead. l. 5. Τάπινικια) Perperam in novissimis edd. legitur, ἐστιάσαντος αὐτοῦ τὰ πινίκια, pro quo recte in antiquioribus τὰπινίκια. IENS.

ead. l. 15. Μεστιδὴν) Margitem innuere opinor. Vide tamen, quae de hoc fatuo leguntur apud Aristoph. p. 258 D. E. & quae ad eum locum annotavit Scholiastes. Vide & Aelian. V. H. XIII, 15, & consule ibi notas: perperam in ed. Tor-

naefiana legitur *Μελιτιάδ.* SOLAN. Scholiaetae locus, ad quem remittit Solanus, est Aristoph. Ran. v. 1021, ubi inter alia *Μελιτίδην δὲ τὸν εὐήθη* dicit, eumque *παρὰ τὸ μέλι* sic dictum ait. REITZ.

ibid. *Κόροιβον*) Idem Scholiaetae l. c. E. SOLAN.

Pag. 317. l. 5. *Τοῦ παιδεραστοῦ*) Florent. Cod. *τοῦ παιδεραστειν.* BOURD.

ead. l. 12. *Κλίμακα*) *Si non tangendi copia est, cho, ne videndi quidem erit? Si illud non licet, saltem hoc licebit, certe extrema linea amare, haud nihil est.* Ter. Eun. III, 2. *Linea ἀντὶ τοῦ βαθμοῦ, pro gradu sumitur.* Vide Donat. & Nonnii *σύμμικτα.* VORST. Sic Philemon. fr. 65: *Ὅρῳσι πάντες πρῶτον, εἴτ' ἐαυμάσαν, ἔπειτ' ἐπεθεώρσαν, εἴτ' εἰς ἐλπίδα ἑνέπεσον οὕτω γίνετ' ἐκ τούτων ἔρως.* SOLAN.

Pag. 318. l. 2. *Εὐθὺ*) Eodem redire, legasne *εὐθὺ, an εὐθύς*, vid. supra ad c. 42, & alibi dictum. REITZ.

ead. l. 7. *Αἱ γὰρ φανεραὶ &c.*) Ex Mf. refinge: *αἱ γὰρ φανεραὶ μετὰ τῶν αἰσθητῶν συμπεριπλοκαὶ τὴν ἡδονὴν συνάπτουσιν.* Vocat oscula, & improbae manus pertrectationes *αἰσθητά.* Vulgo μετὰ omittitur. GRAEV.

ead. l. 15. *Εἴτ' ἀπὸ μηρῶν προοιμιασάμενος κατὰ τὴν κωμικὸν αὐτὸ ἐπάταξεν*) Interpres: *dum ducto a iumoribus exordio iuxta Comicum ipsum percussit.* Haec verba perobscura sunt, sed illustrantur illis, quae leguntur apud Diogenem Laërtium in vita Cleanthis: *φησὶ δὲ ὁ ἑκάτων ἐν ταῖς χρεαῖς εὐμόρφου μαιράκιου εἰπόντος, εἰ ὁ εἰς τὴν γαστέρα τύπτων γαστρίζει, καὶ ὁ εἰς τοὺς μηρούς τύπτων μηρίζει, ἔφη μὲν, σὺ μὲν τοὺς διαμνηρισμοὺς ἔχε μαιράκιον Hecaton autem in Chrys inquit, formoso adolescente dicente, si in ventrem percutiens γαστρίζει, εὖαμ in femina verberans μηρίζει, inquit Cleanthes, tu quidem, o adolescens, habe inter feminales pulsationes.* Nimirum *μηρίζειν* est inter praetextata verba, de *παιδεραστῆς* vide quae notavit vir & amicus summus Aeg. Menagius ad hunc locum, & Paul. Leopardus E. mendat. XVII, c. 32. GRAEV.

ibid. *Κωμικὸν*) Quis hic Comicus sit, nescio; nec quid voluerit, meum est inquirere, aut, si scirem, enarrare. SOLAN.

Pag. 319. l. 1. *Μετρωαλέσχει*) Vid. Pr. l. 7. SOLAN.

ead. l. 2. *Ὑπὲρ αὐτοὺς τοὺς κροτάφους*) Alciph. I, Ep. 34 pr. *Ἐξ οὗ φιλοσοφεῖν ἐπενόησας, σεμνὸς τις ἐγένου καὶ τὰς ὀφρῦς ὑπὲρ τοὺς κροτάφους ἐπῆρας.* Ubi Bergler. haec Luciani adducere non est oblitus: item ex Dial. Charont. Merc. & Mort. *ὑπὲρ γὰρ τὸ μέτωπον ταύτας (ὀφρῦς) ἐπῆρκεν.* Aliaque, ubi da-

ta opera eiusmodi absurdis hyperbolis utuntur. Sic Alexis ap. Athen. VI, pag. 224, eos ait *supercilia supra capitis verticem habere*. REITZ.

ead. l. 3. Ἐρωτικὸς γὰρ ἦν, εἴ τις περ, καὶ ὁ Σωκράτης) Ipse Socrates apud Lucianum in Auctione philosophorum, παιδεραστής εἰμι, καὶ σοφὸς τὰ ἐρωτικά. MENAG. Sed confer, quae modo ad c. 49 pr. dicta. Item quae ad c. 51. REITZ.

ead. l. 6. Οὐδὲ γὰρ ὁ Πάτροκλος ὑπ' Ἀχιλλέως ἠγαπήτο) Similiter Martialis lib. XI, Ep. 44, *Aeacidae potior levis amicus erat*. Aliis Achilles, Patrocli τὰ παιδικά. MENAG.

ead. l. 8. Δέγμενος) Homer. II. I, 191. SOLAN.

ead. l. 9. Μεσίτης ἡδονῇ) Lege μεσίτης. GUYET. An μεσίτης; MENAG. Politissimus Menagius emendat μεσίτης. Nihil verius. Supra c. 27, *φιλίας μεσίτην τράπεζαν παραθέμενοι*. IENS. Μεσίτης Cod. Mf. Ox. & W. uti emendare iusserat Menagius. In omnibus impr. μεσίτης, prave. SOLAN.

ead. l. 12. Μυρῶν &c.) Tragici cuiuspiam versiculus. GUYET: Tragici cuiuspiam aut Comici versiculus. MENAG. (Iambicus enim trimeter est, sive senarius: nam Καλλίων facit initium versus sequentis. REITZ.) Neque, hoc unde sit, scio, aut scire allaboro. Certe non Homericum. Adi tamen Plut. 1337, 2. Socrates apud Xenophontem in Συμπ. amicum Achillis, non amasium, fuisse probat pag. 523, l. 40 ed. Steph. Apollodorus etiam Achillis amasium vocat III, p. m. 97 B. SOLAN.

ead. l. 13. Κομαστὴς) Vox est Eidylliorum scriptoribus usitatissima, pro his, qui cantu puellis blandiuntur, & earum amorem captant. Theocrit. Eidyll. 3. COGN. Ille certe apud Theocritum Idyll. 3 *κομαστὴς* Amaryllidis amorem aperte prae se fert. GESN.

ERRATA.

Pag. 243. l. 17. ἐναμάσεις, l. ἐνομάσεις.

Pag. 262. l. 6. ἀπαναστὰς, l. ἐπαναστ.